Giới thiệu Ép Khô Nam Phụ

Hán Việt: 【Khoái xuyên】Trá Càn Nam Phối

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, mau xuyên, hệ thống, cổ đại, hiện đại, sắc, ngọt sủng, song xử, nghịch tập, 1vs1, HE.

Độ dài: 112 chương

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Có thể nói trong mắt của mọi người thì Mộc Khanh Khanh là một cô nàng cơ trí dũng cảm thuần khiết đang ở "Tổ thanh thủy" được tiêu diêu tự tại như cá gặp nước; đáng tiếc tháng ngày tươi đẹp của cô chấm dứt từ sau khi bị điều đến "Tổ tình dục" đến một xe chất tẩy rửa cũng không cứu vớt được, cơ trí như nàng lại bắt đầu không ngừng bị "Vả mặt" —— bang, bạch bạch, bạch bạch bạch……

_____

Công lược các thế giới:

NO.1: Vườn trường · Cô giáo cao lãnh xinh đẹp【 bị công lược 】nam học sinh dương quang soái khí (kết thúc) tự mang thuộc tính nhân vật sắm vai bạch bạch bạch

NO.2: Tu chân · Thánh mẫu Mary Sue dịu dàng【 dưỡng thành 】Ma quân ngốc nghếch hắc hóa (kết thúc) phòng tối cầm tù xích sắt bạch bạch bạch

NO.3: Cổ đại · tiểu loli thân kiều thể nhược【 sắc dụ 】tử sĩ ẩn nhẫn tự ti (kết thúc) nghiện cắn một trăm năm bạch bạch bạch

NO.4: Võng du · NPC lưu manh hoa si thích trêu chọc【 ăn lẫn nhau 】người chơi ngốc bạch ngọt sắc tình nhan khống (kết thúc) hai bên mẫn cảm nhộn nhạo tinh linh bạch bạch bạch

NO.5: Hiện đại · vợ trước yêu diễm mê hoặc【 tù binh 】tổng tài trọng sinh đội nón xanh (kết thúc)

NO.6: Tiên hiệp ·(kết thúc) toàn văn kết thúc rải hoa!!!!

□□□□□□□

Cảnh báo:

1. Kịch bản có H, nhưng không phải thuần thịt văn, nhưng cũng không hề thanh thủy chút nào ~

2. Có CP, nam nữ chính đều sạch.

3. Chương thuần kịch bản sẽ miễn phí, chương*** và phiên ngoại đặc biệt có thu phí, thiếu nữ cầu bao nuôi!

4. Không có thiên tai nhân họa gì, nhất định có thể bảo đảm, song càng cũng thường xuyên ẩn hiện, ba canh bốn canh cái gì đều xem thành ý.【 Mặt nghiêm túc 】

5. Cất giữ, nhắn lại, trân châu đến số lượng nhất định, sẽ tăng thêm.【 Nghiêm túc mặt 】+1

Mặc dù là 1vs1, nhưng vẫn có các loại sự cố cùng các loại xấu hổ play Cung cấp quân lựa chọn ~~

Không nên khinh thường cất giữ nhắn lại ném châu châu đi ~~

Lấy tiết tháo thề, không hố văn.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: THẾ GIỚI THỰC: Tạm biệt Thanh thủy

THẾ GIỚI HIỆN THỰC □

TẠM BIỆT THANH THỦY*

*__Thanh thủy__: *nước trong*.

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

□□□□□□□□□□□□□□

Khi biết chính mình từ "Tổ thanh thủy" bị điều đến "Tổ tình dục", trong lòng Mộc Khanh Khanh cự tuyệt.

Ngẫm lại chính mình rõ ràng đang ở "Tổ thanh thủy" thuần khiết đáng yêu công tác quên cả trời đất, nhưng ai biết hôm nay vừa mới đến công ty điểm danh, đến hệ thống của mình còn chưa kịp khởi động, đột nhiên đã được cho hay mình bị điều đến "Tổ tình dục" đến một xe thuốc tẩy cũng không rửa sạch được giãy giụa sinh tồn...

Trời đất quỷ thần ơi! Có ai tới cứu cô không, rõ ràng cô vẫn là một tiểu xử nữ sạch sẽ thuần khiết, sao có thể an toàn tinh khiết ở "Tổ tình dục" tiếp tục công tác?

Nhưng cho dù trong lòng có không tình nguyện đến mấy đi nữa thì tại công ty "Xuyên nhanh Tinh Việt" này, thân là một người trong suốt*, Mộc Khanh Khanh cũng thật sự không có can đảm dám đưa ra dị nghị gì, rốt cuộc thì tiền sinh hoạt mỗi tháng của cô đều dựa vào tiền lương công ty phát cho.

*__Người trong suốt__: *người bình thường, không có gì nổi bật*.

Theo lý thuyết, người có thể làm việc tại bất kỳ công ty xuyên nhanh nào như Mộc Khanh Khanh đáng lẽ không cần phải sinh hoạt quá túng quẫn.

Nguyên nhân là vì lúc cô mới vào nghề, tiêu tốn một món tiền siêu siêu siêu siêu khổng lồ để mua công cụ "Loại bỏ tình cảm" trong cửa hàng dành cho tân thủ, mỗi người chỉ có một cơ hội chọn mua duy nhất, cho nên mới nói, cho dù công trạng của cô có ưu tú ổn định đi chăng nữa, tài sản của cô cho đến giờ vẫn như ban đầu, là số âm đáng thương (ó__ò?)

Có điều, cô vẫn luôn cho rằng mình đã cơ trí quyết định như vậy là vô cùng sáng suốt. Mộc Khanh Khanh cảm thấy thật may mắn lúc ấy mình có thể hạ quyết tâm lựa chọn mua công cụ "Loại bỏ tình cảm".

Mộc Khanh Khanh không phải là một ảnh hậu có kỹ thuật diễn thiên địa khiếp sợ quỷ khóc thần sầu, cô chỉ là một người vô cùng bình thường, đương nhiên cũng có tình cảm bình thường.

Mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, khi yêu cầu công lược nhân vật mục tiêu, cô vẫn luôn biết rõ, nếu mình không bỏ ra tình cảm chân thành sẽ không thể khiến nhân vật mục tiêu thật sự động lòng.

Mà cô cũng không có tự tin mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ có thể vẫy vẫy ống tay áo, không hề có chút dao động nào mà thoát thân khỏi vũng bùn tình yêu.

Cho nên, dựa vào tác dụng của công cụ "Loại bỏ tình cảm", cô ở "Tổ thanh thủy" đã từng công lược đủ loại nhân vật, đa phần họ sẽ giống như biến thành nam chính trong một bộ phim điện ảnh mà cô đã xem từ rất lâu trước kia.

Có khi ngẫu nhiên nhớ tới một cái tên nào đó, trong lòng cô sẽ không còn tình căn thâm chủng nữa, thậm chí cũng không có một tia gợn sóng.

Còn một số người khác thì... ngay cả tên cũng quên mất (; - _ -).

Hảo hán không đề cập tới sự huy hoàng năm đó, chẳng sợ cô từng ở trong "Tổ thanh thủy" như cá gặp nước như thế nào, hiện giờ Mộc Khanh Khanh cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất là không thể không gia nhập "Tổ tình dục".

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Thật ra cũng có rất nhiều hệ thống cho cô lựa chọn, nhưng thật sự có thể nhìn thẳng cũng chỉ là mấy cái lông phượng sừng lân gì đó...

Nhưng mà...

Những hệ thống công lược đủ loại nữ chính nữ phụ này là cái quỷ gì đây!!!

"Tổ trưởng, tôi là nữ mà, sao lại phải công lược nhiều nữ chính nữ phụ như vậy chứ? Có phải lầm rồi hay không?" Σ(⊙▽⊙)

"Không đâu, hiện tại không phải đang lưu hành trào lưu "Khác biệt giới tính không thể yêu" hay sao? Bách hợp đại pháp rất tốt đó, tổ trưởng căn chính miêu hồng* như tôi mãnh liệt đề cử cô có thể lựa chọn hệ thống công lược nữ chính nữ phụ." (?o? ∪ o??)

"..."

* __Căn chính miêu hồng__ (根正苗红), *theo mình tra thì nó có nhiều cách hiểu khác nhau.*

1. Đức cao vọng trọng

2. Là cách nói phổ biến trong một giai đoạn lịch sử của Trung Quốc. Thời đó, người xuất thân trong gia đình bần nông hoặc gia đình quân

nhân sẽ được coi trọng, xuất thân phú nông hoặc tư bản sẽ bị khinh rẻ. Người xuất thân bần nông được gọi là " Căn chính miêu hồng "

==> Theo ngữ cảnh của truyện thì có thể hiểu theo nghĩa đầu tiên.

Mộc Khanh Khanh cố gắng kiềm chế khóe miệng không ngừng run rẩy của mình: "Tôi muốn đối tượng công lược mang giới tính nam..."

Tổ trưởng nghe Mộc Khanh Khanh nói xong thì bĩu môi, trên mặt không còn hưng phấn như vừa rồi nữa, mất hết hứng thú đẩy hai hệ thống ra trước mặt Mộc Khanh Khanh.

"Ầy, hệ thống công lược nhân vật nam chỉ có hai loại nam chính nam phụ này, mau chọn mau chọn đi, chọn xong thì trực tiếp tiến vào hệ thống, tiếp nhận công việc."

Đây là chính là khác biệt à? Rõ ràng vừa rồi hệ thống công lược nữ chính nữ phụ còn có vài loại thuộc tính để lựa chọn, sao giờ đến lượt hệ thống công lược nhân vật nam lại chỉ đơn giản thô bạo chia thành nam chính nam phụ?

Mộc Khanh Khanh nhìn hai hệ thống "Hình bóng đơn bạc" trước mặt, không do dự quá lâu đã lựa chọn "Hệ thống nam phụ".

Nói đùa! Không chọn nam phụ luôn luôn không ăn được thịt trong thịt văn, chẳng lẽ lại chọn nam chính động dục •một đêm bảy lần • muốn • không đủ • súng vĩnh viễn không ngã • trong truyền thuyết chắc?

Mãi cho đến khi cô lần lượt trải qua "Tính phúc" mới hiểu được, thì ra từ lúc bắt đầu, cô đã có một lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời...

Mang vẻ mặt【 tôi rất không vui 】tạm biệt tổ trưởng, Mộc Khanh Khanh yên lặng đi đến phòng làm việc vừa được phân phối của mình.

Vừa bước vào phòng làm việc, Mộc Khanh Khanh không khỏi cảm khái, quả nhiên là "Tổ tình dục" trần trụi bằng phẳng, đơn giản thô bạo!

Trong phòng trang hoàng rất đơn giản, chỉ có một vật thoạt nhìn vô cùng xa hoa vô cùng thoải mái...Giường lớn.

Nhưng khiến mặt cô càng đen hơn chính là, vách tường trên đầu giường còn có một cái nút bấm nổi bật một cách kỳ quái, thử nhìn xem phía dưới nút bấm viết cái gì! Phục vụ ***...

Quả nhiên cái kia hẳn là thật sự có khả năng phục vụ bạch bạch bạch... rồi...

(Có ai biết cái nút kia là cái quỷ gì không vậy, nói tui biết với □□)

Thật sự không thể trách đóa hoa nhỏ thuần khiết như cô nghĩ nhiều, thật sự là ý nghĩa này quá rõ ràng. Không được không được! Đóa hoa nhỏ thuần khiết như cô sớm muộn gì cũng sẽ bị nơi này vấy bẩn mất...

Có điều... hiệu quả cách âm trong phòng thực sự không tệ, hoàn toàn im ắng, không nghe được một chút tiếng động gì từ bên ngoài, nghĩ đến quả thật rất tốt đề...

Ngừng ngừng ngừng!!! Cô đang suy nghĩ lung tung rối loạn cái gì vậy nè... ε(┬┬﹏┬┬)3

Nghĩ đến chuyện mình sắp phải lên xe đi nhà trẻ*, Mộc Khanh Khanh lập tức ngoan ngoãn nằm trên giường, khởi động hệ thống trên cổ tay.

Lên xe đi nhà trẻ: *ý chỉ chuyện xxoo*

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Một trận choáng váng quen thuộc ùa tới, thần thức của Mộc Khanh Khanh tiến vào trong một không gian quen thuộc mà xa lạ, nơi này và không gian hệ thống của cô trước kia không khác nhau lắm, không có màu sắc, không có giới hạn, một mảnh hư vô.

"Xin chào ký chủ, hệ thống công lược nam phụ 001 rất hân hạnh được phục vụ. Đây là lần đầu tiên ký chủ mở ra hệ thống hệ liệt, trước tiên mời lựa chọn danh khí --" âm thanh máy móc lạnh như băng không mang theo một chút cảm tình từ trong không gian truyền đến.

Danh khí?

Ha ha... Một chút cô cũng không muốn hiểu đó là thứ gì...

Vẻ mặt Mộc Khanh Khanh đờ đẫn nhìn màn hình màu lam hiện ra trước mặt, thoạt nhìn đúng thật có thể nói là là rực rỡ muôn màu tươi mới nhiều nước...-_-

Bị các loại kiểu dáng【 Danh khí 】dọa ngây người, Mộc Khanh Khanh thật lâu vẫn không phản ứng lại, thanh âm lạnh như băng của hệ thống vang lên lần nữa, "Mời ký chủ hãy đưa ra lựa chọn, hay là tiến hành lựa chọn ngẫu nhiên?"

Giọng nói cứng đờ không chút tình cảm đã đánh thức tình trạng ngốc trệ của Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh thật sự không biết làm sao để lựa chọn trong lúc đang cảm thấy thẹn như thế này, hai mắt đơn giản đóng lại, tùy tiện chỉ, "Cái này."

"Xin chờ một lát -- kiểm tra đo lường cho thấy nguyên thân của ký chủ đã là Bạch Hổ*, danh khí để lựa chọn có quá nhiều, hệ thống sẽ tiến hành phân phối ngẫu nhiên --"

**Cái nì là chi tự hiểu nha, giải thích ra ngại lắm* *che mặt*

Mộc Khanh Khanh nhịn xuống tiếng mắng sắp ra khỏi miệng, hít sâu một hơi, thật sự không muốn nói chuyện với một cái hệ thống không có tư tưởng còn vô sỉ rình coi thuộc tính của cô.

"Chúc mừng ký chủ đã đạt được danh khí Trứng Cá Hồi! Có muốn xem tóm tắt về danh khí hay không?"

Mặc dù cô không biết đó là cái quỷ gì...

Có điều...

"Không cần!"

Cho phép một cô gái thuần khiết mới từ "Tổ thanh thủy" chuyển tới như cô giữ lại một chút rụt rè đi...

"Mời ký chủ lựa chọn kịch bản nhiệm vụ --"

Mộc Khanh Khanh thu hồi nội tâm thẹn thùng của mình, chuẩn bị nghiêm túc lựa chọn các loại kịch bản hiện ra trước mặt cô.

Dù sao, kịch bản nhiệm vụ cũng sẽ hoàn toàn định đoạt trinh tiết và tiết tháo của cô trong lúc làm nhiệm vụ...

《 Anh Trai Và Ba Ba Yêu Tôi 》

《 Sinh Hoạt Tính Phúc Của Đặc Công Hoàng Phi 》

《 Xà Hậu Dâm Đãng Hàng Ngày 》

《 Dụ Hoặc Giữa Hai Chân 》

...

Quả nhiên là cô không nên ôm một tia hy vọng nào...

Mộc Khanh Khanh chưa từ bỏ ý định nhìn lại một lần tên các loại kịch bản 18+, chẳng lẽ không có lấy một quyển thuần khiết một chút để giúp cô giảm xóc sao?

《 Lão sư dịu dàng yêu tôi *》??!!

* *Nguyên văn là " Ôn nhu lão sư ái thượng ngã ".*

Dịu dàng...

Nếu nam chính dịu dàng, vậy thì người của thế giới nhiệm vụ này đều dịu dàng... nhỉ? Huống hồ mục tiêu công lược của cô là nam phụ, nhất định là tiểu thịt tươi xanh non mơn mởn mang hào quang ngây thơ trong văn vườn trường... chăng?

Mộc Khanh Khanh không hề do dự, duỗi ngón tay, lựa chọn một kịch bản thoạt nhìn có vẻ "Đứng đắn" nhất.

"Ký chủ đã lựa chọn xong, tiến vào thế giới --"

Lời tác giả:

Nữ chính nhỏ thuần khiết của chúng ta còn chưa biết, có đôi khi, "Thượng" còn có thể là một động từ.

ヽ(¯ , ¯)ノ

Phổ cập khoa học về danh khí Trứng Cá Hồi:

□ CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC NHÁ BÀ CON □

Phái nữ có loại danh khí này, vách tường sâu bên trong hoa huyệt sẽ có hạt nổi lên, hình dạng giống như trứng cá hồi, quy đầu của phái nam chạm phải bộ phận này sẽ cảm thấy kích thích lạ thường.

Khi phái nam đưa đẩy, hạt này sẽ kích thích quy đầu sinh ra khoái cảm mãnh liệt. Nếu như làm từ phía sau, không chỉ có mũi nhọn của quy đầu chạm vào, ngay cả bộ phận nhạy cảm nhất là toàn bộ phần quy đầu đều sẽ bị loại hạt thô ráp này ma xát, loại khoái cảm này, trừ phi đích thân nếm trải, nếu

không tuyệt đối không cách nào tưởng tượng ra được.

Mỗ Uyển:

Người mới văn mới, cầu tương tác ~~

Nếu lặn xuống nước, thuyền nhỏ sẽ lật thuyền chìm tới đáy!=¯ω¯=

^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *hố mới đào, cầu bình chọn, cầu cmt, cầu bao nuôi ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2: VƯỜN TRƯỜNG (1) Thể chất quot;Chạm vào một cái đã chảy nướcquot;?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《Vườn trường (1)》

THỂ CHẤT " CHẠM VÀO MỘT CÁI ĐÃ CHẢY NƯỚC"?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Hôm nay là ngày khai giảng của năm nhất, năm hai* Trường cao trung Tinh Long, sân trường ngày thường an tĩnh hôm nay lại ồn ào tiếng người, vô cùng náo nhiệt.

**Lớp 10, 11*

Một đám học sinh vừa mới tiến vào một hoàn cảnh mới, trên gương mặt non nớt đều là ngây ngô mới lạ.

Mà học sinh năm hai vừa tạm biệt sân trường, ở nhà vượt qua một kỳ nghỉ chán chường cũng không khỏi cảm thấy hưng phấn vui vẻ, dù sao, sau kỳ nghỉ an nhàn sinh hoạt nhàm chán cũng khiến người ta chờ mong những ngày náo nhiệt ở trường học.

Mặc dù đang là giữa hè, mặt trời chói chang treo trên bầu trời xanh, nhưng một chút cũng không làm giảm đi không khí sân trường dào dạt thanh xuân.

Chỉ là sân trường thuần khiết rõ ràng thoạt nhìn như hết sức bình thường này, ai có thể nghĩ đến vậy mà còn có thể có các loại play cảm thấy thẹn, đúng là không thể nhìn bề ngoài...

Mộc Khanh Khanh duy trì dáng người ưu nhã của mình, ánh mắt xuyên qua cửa kính dừng lại trên sân trường ồn áo náo nhiệt, trên mặt vẫn là một vẻ trầm tĩnh năm tháng tốt đẹp, trong lòng lại là các loại... bất đắc dĩ.

Một tháng trước, sau khi cô tiến vào thế giới này, gấp không chờ nổi phải xem xét kịch bản được cô kỳ vọng cao, nhưng hiện thực hung hăng thưởng cho cô một cái há hốc mồm...

Có thể tưởng tượng ra nam nữ chính của thế giới này chỉ có một chuyện là bạch bạch bạch không?

Có thể tưởng tượng ra ở các loại nơi chốn trong trường học, nam nữ chính không hề cố kỵ mà bạch bạch bạch không?

Có thể tưởng tượng ra tỷ lệ giữa cốt truyện của kịch bản và thịt là 1:9 không?

Chúc mừng cô! Thành công mở khóa cách hiểu chính xác của《 Lão Sư Dịu Dàng Yêu Tôi 》--

Điều duy nhất đáng vui mừng chính là, nam phụ của cô vẫn bình thường.

Học trưởng học bá đẹp trai, tỏa sáng như ánh mặt trời soi rọi bốn phía, giả thiết này hoàn toàn phù hợp với nam phụ Đường Kỳ Dung, thành công thông

qua buổi phát biểu tại lễ khai giảng mà hấp dẫn lực chú ý của nữ chính.

Nhưng mà, nam phụ và nữ chính nhất định sẽ không có kết quả. Còn chưa kịp đáp ứng sự theo đuổi của học muội đáng yêu kiều tiếu, tiện thể mở ra tình yêu thanh xuân vườn trường, không hề ngoài ý muốn đã bị nam chính triệt tiêu.

Bởi vì trong văn vườn trường tất nhiên sẽ tồn tại loại người hoa si não tàn, bọn họ sẽ không hề có lý do gì mà coi nữ chính là tình địch, phải, chính là bởi vì cô ấy chỉ là một trong số rất nhiều nữ sinh theo đuổi Đường Kỳ Dung, có phải không hề logic hay không? Chính là không hề logic như vậy đó...

Cho nên, đạo cụ thiết yếu trong thịt văn là xuân dược xuất hiện, nữ chính dục hỏa đốt người, ngẫu nhiên gặp được nam chính không lo làm việc, ngược lại nhàn nhã đi dạo sân trường, sau đó lần đầu tiên nam nữ chính bạch bạch bạch vui sướng diễn ra, ngay sau đó, lại đến lần thứ hai nam nữ chính bạch bạch bạch, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ n, mãi không ngừng nghỉ đến rốt cuộc...

Còn về Đường Kỳ Dung vô tình bị triệt tiêu, ha ha... Chỉ chiếm 1/10 cốt truyện sao có thể miêu tả hết một nam phụ, không không... Vẫn có một lần, lần đó nam chính chủ động nhắc lại chuyện nữ chính từ theo đuổi nam phụ, ghen tuông quá độ, ngay sau đó hung hăng bạch bạch bạch nữ chính...

Có điều nam nữ chính không biết xấu hổ ra sao cũng không phải chuyện của cô, cô chỉ đau đầu không biết phải thông đồng với nam phụ như thế nào.

Đường Kỳ Dung sở dĩ có thể được gọi là nam phụ, gần như là vì hắn là người đầu tiên nữ chính thích, tương đương với mối tình đầu hoặc là bạch nguyệt quang*.

* ***Bạch nguyệt quang*** *(ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói trong lòng vẫn luôn có một người mình yêu thương, ái mộ nhưng lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết《Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng》của Trương Ái Linh. Từ này được mọi người biết rõ qua bộ phim《Diên Hy Công Lược》(chắc ai cũng biết phim này^^), Phú Sát hoàng hậu xem Càn Long là " Ánh trăng sáng " trong lòng mình, sống thì thuần phục, chết thì nhớ mong. Sau này từ này hay dùng để chỉ tình cảm yêu mến người khác. (Theo Baike)*

...

"Mộc lão sư, vợ tôi xảy ra chút chuyện, hiện giờ đang ở bệnh viện, tôi phải nhanh đến đó, cô có thể đến lớp của chúng ta giúp tôi thống kê lại thông tin của học sinh được không?" Nói chuyện chính là Lưu lão sư chủ nhiệm lớp A năm hai, trong giọng nói còn mang theo một chút thấp thỏm bất an, rất sợ làm phiền đến vị "Mỹ nhân lạnh lùng" mới tới này.

"Vâng, được." Mộc Khanh Khanh dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ vào, nhìn về phía Lưu lão sư đang hỏi chuyện, cô lễ phép lại mang theo một chút xa cách nhàn nhạt đáp lời.

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Không sai, thân phận lần này của cô là giáo viên, đồng nghiệp của nam chính, lão sư dạy toán của nam phụ, tình địch pháo hôi duy nhất của nữ chính...

Vẫn như cũ, lúc cô tiến vào thế giới này, cốt truyện vẫn chưa bắt đầu. Cô cũng chỉ là một giáo viên vừa được mời đến cao trung Tinh Long.

Ở thế giới này thân phận thầy trò thật ra không đáng sợ, chỉ là tuổi tác của nam phụ hơi làm cô ăn không tiêu, 16 tuổi! Cách lúc thành niên còn một khoảng cách lớn...

Chưa ăn qua cỏ tươi non như thế bao giờ, Mộc Khanh Khanh thật hoài nghi đến lúc đó liệu cô có thể hạ khẩu được hay không.

Chẳng lẽ phải chơi trò dưỡng thành? Chờ cây cỏ nhỏ lớn lên?

Có điều sau khi lớn lên cỏ nhỏ sẽ phải chuyển ổ, đến lúc đó công lược sẽ càng phiền phức...

Đúng thật là muốn ép cô phải ném tiết tháo đây mà.

Một mình ở đằng kia miên man suy nghĩ một phen, nhìn thời gian, Mộc Khanh Khanh đứng dậy. Nhìn văn phòng không có một bóng người, khó trách Lưu lão sư không sợ hình tượng cao lãnh cô vẫn luôn xây dựng cũng muốn nhờ cô hỗ trợ, hiện tại trong văn phòng cũng chỉ còn lại một người đang trực nhật là cô.

Dời bước chân, đi đến trước gương toàn thân được bày trí trong văn phòng.

Dáng vẻ của người trong gương có bảy tám phần tương tự cô, bất quá so với nguyên trạng của cô ở hiện thực mà nói, thêm vài phần thành thục mỹ diễm, giữa mặt mày đều tràn đầy phong vận gợi cảm; trên người mặc tây trang váy ngắn màu đen, rõ ràng là một bộ quần áo nghiêm túc đứng đắn, lại khiến người ta luôn có cảm giác dụ hoặc; tóc xoăn gợn sóng dài đến eo lười biếng xõa sau lưng, tóc đen nhu thuận khiến dáng người vốn ngạo nhân càng thêm nóng bỏng gợi cảm.

Dáng người quá phận trước lồi sau lõm kết hợp với diện mạo minh diễm quyến rũ, rất thích hợp với hai chữ vưu vật.

"Vì tiền sinh hoạt, vẫn là tạm thời vứt bỏ tiết tháo thôi ~"

Hạ quyết tâm, Mộc Khanh Khanh nhìn gương gợi ra một nụ cười chấn nhiếp nhân tâm, trên gương mặt tuyệt diễm càng thêm tươi đẹp.

...

Văn phòng giáo viên năm hai và lớp A năm hai ở cùng một tầng lầu, mục đích bố trí như vậy là vì để học sinh lớp A có thể giao lưu học tập với giáo viên tốt hơn.

Cho nên Mộc Khanh Khanh cũng không sốt ruột, ngược lại vẫn ưu nhã bước đi, hai chân mang giày cao gót thon dài cân xứng, chỉ cần dáng vẻ phong tình này thôi cũng đã đẹp như tranh.

Nếu cô không đoán sai, mục tiêu công lược của cô-- Đường Kỳ Dung học ở lớp A năm hai.

Dù sao thì lúc này cô so với nhân vật công lược chỉ lớn hơn năm sáu tuổi, giả vờ non nớt bán manh gì đó cũng không thích hợp, cho nên vẫn là đi theo con đường vưu vật cao lãnh mỹ diễm thì hơn.

Sắp đến cửa phòng học, Mộc Khanh Khanh thu hồi cảm xúc trong mắt, lạnh mặt lại, bày ra hơi thở cấm dục người sống chớ gần. Nhưng lại không lộ vẻ cứng nhắc quá mức.

"Mục tiêu công lược lần này xuất hiện, tuyên bố nhiệm vụ một: Thân mật tiếp xúc thân thể với Đường Kỳ Dung, thời gian hoàn thành nhiệm vụ: 12 tiếng."

Tiếp xúc thân thể? 12 tiếng? Chiếu theo loại tốc độ này, nói không chừng tiến triển của cô có thể vượt qua nam nữ chính luôn...

Không hổ là hệ thống tình dục không có tiết tháo, cô vẫn còn quá trẻ tuổi...

Không đợi Mộc Khanh Khanh đang bị hạn cuối của hệ thống dọa ngốc phục hồi tinh thần, một lực mạnh mẽ va chạm, lập tức kéo cô về hiện thực.

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

Đột nhiên va chạm khiến cô chưa kịp phản ứng đã thẳng tắp ngã ra phía sau.

Mộc Khanh Khanh vô thức nhắm chặt hai mắt, đau đớn trong dự đoán cũng không truyền đến, vòng eo căng thẳng, một đôi tay vòng bên hông mình, thân thể được người rơi xuống đất trước dùng lực xoay một vòng.

Đáng tiếc trọng tâm của hai người cũng bay mất, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể nhào về phía đệm thịt người trên mặt đất.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ một, cùng nam phụ của nhiệm vụ Đường Kỳ Dung thành công tiếp xúc thân thể, đạt được khen thưởng: Thể chất【 Chạm vào một cái đã chảy nước 】; tuyên bố nhiệm vụ hai: Duy trì tư thế hiện tại một phút đồng hồ."

Sau khi Mộc Khanh Khanh xác định mình vẫn bình an, cô cẩn thận mở to hai mắt, lọt vào tầm mắt chính là tuấn nhan phóng đại.

Quả nhiên là một tiểu thịt tươi dương quang soái khí.

Mặc dù rất muốn cẩn thận thưởng thức một chút đối tượng mình phải công lược lần này, nhưng rõ ràng bây giờ không phải lúc, không nói đến khen thưởng【 ha ha ha】kia, còn có nhiệm vụ thứ hai của cô nữa.

Làm thế nào mới có thể không dấu vết mà duy trì loại tư thế xấu hổ nữ trên nam dưới này một phút đồng hồ đây?

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương*: ta hơi rối rắm với xưng hô của nam nữ chính sau này, vẫn để nữ9 gọi tôi - cậu, nam9 gọi em - cô; hay là cứ anh em làm tới luôn nhỉ? Cầu chỉ giáo.*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: VƯỜN TRƯỜNG (2) Côn thịt...nóng hỏng hoa huyệt rồi [Hơi H]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (2)》

CÔN THỊT... NÓNG HỎNG HOA HUYỆT RỒI【 hơi H】

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

 Chương nào của bộ này cũng dài hơn mấy chương của bộ ***" Kế sách công lược nam thần phản diện "*** *gần 1000 từ, mệt chết ta.*

 Cầu bình chọn, cầu cmt, cầu an ủi~

✔ *Cập nhật chương mới nhanh nhất trên Wattpad* @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□□□

"À... Thật, thật sự rất xin lỗi." Thanh âm rầu rĩ từ... bộ ngực của Mộc Khanh Khanh truyền đến, "Có thể... đứng lên trước không?"

Cảm giác hiện tại của Đường Kỳ Dung là vô cùng xấu hổ, mặc dù là hắn đụng vào người ta, nhưng mà hắn thật sự không phải cố ý...

Mắt thấy mình mới đầu học kỳ đã sắp đi trễ, hắn vội vội vàng vàng từ trên sân vận động chạy một đường như bay đến, vòng qua cầu thang, thân thể chưa kịp phản ứng đã đụng phải một mảnh mềm mại, sợ cô gái kia ngã xuống, hắn quả thực đã quên mình cũng là người, tự nhận đau khổ, ôm eo cô gái, còn mình thì ngã trên mặt đất. Nhưng bởi vì tư thế quỷ dị, đau đớn cũng dần dần dâng lên.

So với nóng rát đau đớn phía sau lưng đang lan tràn, kỳ thật cảm giác phía trước càng thêm gian nan.

Mặc dù mới vừa rồi tầm mắt chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Đường Kỳ Dung cũng thấy rõ người đang đè trên người hắn sở hữu một vóc dáng vưu vật bốc lửa.

Mà hiện tại, cặp chân dài trắng nõn hút người kia đang dính sát vào cẳng chân đang lộ ra bên ngoài của hắn, cảm xúc da thịt kề cận đúng thật là mê hoặc tâm trí.

Eo thon nhỏ quả thực không đầy nắm tay, da thịt dưới lớp vải mang theo chút hơi ấm, Đường Kỳ Dung như bị mê hoặc, không tự chủ được mà không dấu vết nhẹ nhàng siết chặt hai tay.

Có điều, khiến cho trong lòng hắn nóng cháy chính là mịn màng trên mặt, mặt hắn và bộ ngực đầy đặn mềm mại chỉ cách một lớp vải như có như không, mặc dù đáng tiếc là tầm mắt đã bị ngăn trở nhưng xúc cảm lại càng thêm rõ ràng, hai bầu ngực co dãn mềm mại, còn có mùi thơm nhè nhẹ mê người quanh quẩn chóp mũi.

Quá nhiều xung kích đối với một thiếu niên vẫn chưa ăn mặn có thể nói là uy lực mạnh mẽ, phản ứng trực tiếp nhất chính là cương cứng dưới thân.

Sợ hành vi cầm thú của chính mình bị phát hiện, mang theo vài phần chưa thỏa mãn khó phát hiện, Đường Kỳ Dung chậm rãi mở miệng.

Khiến hắn không nghĩ tới chính là, môi chạm vào bộ ngực cực kỳ mẫn cảm đóng mở mấy lần, động tác ma sát thong thả như dịu dàng triền miên âu yếm của tình nhân.

Động tác đó càng tăng thêm hương vị ái muội, không chỉ có dưới thân Đường Kỳ Dung càng thêm hưng phấn cương cứng, thân thể Mộc Khanh Khanh cũng cứng đờ.

Bởi vì... cô phát hiện thân thể hiện tại của cô quả thực nhạy cảm đến không thể nhạy cảm hơn được nữa.

Trên người thiếu niên tràn ngập hương vị hormone nồng đậm, nhẹ nhàng khoan khoái khiến người ta run sợ; thân thể kề sát giao triền bên nhau khiến nàng kích động khó hiểu, da thịt trần trụi chạm nhau ngay phía dưới, loại cảm giác quá mức xa lạ này... thật khiến người ta thực tủy tri vị*.

* ***Thực tuỷ tri vị*** (食髓知味): *đại khái là "ăn" được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa.*

Không đợi Mộc Khanh Khanh kịp thích ứng với phản ứng động tình khó hiểu của thân thể, hai vú vốn rất nhạy cảm lại bị cánh môi lúc đóng lúc mở cọ xát, vải dệt bị kéo căng, quần áo trên người càng tăng thêm cảm xúc ma xát.

Càng đáng sợ hơn chính là giữa hai chân cô lại có một dòng nước ấm áp trơn trượt trào ra...

Trong nháy mắt, Mộc Khanh Khanh dường như đã quên mất nhiệm vụ, chỉ theo bản năng mà sa vào xuân triều lạ lẫm do thân thể hai người cọ sát mang lại.

Không tự chủ vặn vẹo thân thể, lại cọ đến một ngọn lửa nóng... cứng rắn?

Thẳng đến khi nghe được thiếu niên dưới thân phát ra một tiếng kêu rên, Mộc Khanh Khanh mới hồi phục ý thức, vừa rồi hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện...

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Trong hoảng loạn, cô rũ mắt nhìn sắc mặt khó coi cứng đờ kỳ lạ của Đường Kỳ Dung, động tác chuẩn bị đứng dậy lại ngừng một chút.

Không hổ là nhiệm vụ "Tình dục" tràn đầy, ngay cả nam phụ chưa đủ lông đủ cánh cũng phát tình loạn cả lên.

Mộc Khanh Khanh thẹn quá hóa giận, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi cô cũng ý loạn tình mê...

Theo động tác đứng dậy của Mộc Khanh Khanh, một đầu tóc gợn sóng mềm mại đen nhánh theo cổ rũ xuống, đuôi tóc mang theo hương thơm nhè nhẹ phất qua gương mặt, cần cổ của Đường Kỳ Dung...

Đường Kỳ Dung hơi ngước mắt, tầm mắt vừa chạm phải ánh mắt của Mộc Khanh Khanh, tất nhiên cũng thấy được trong đôi mắt xinh đẹp kia hiện lên sự bất mãn và chán ghét...

Hắn có thể hiểu được nguyên nhân cô nổi giận và chán ghét, đột nhiên bị người ta đụng ngã, suýt nữa bị thương, còn bị ăn nhiều đậu hủ như vậy, hơn nữa hắn còn không biết xấu hổ mà... Cương cứng...

Có điều, hiểu thì hiểu, nhưng ủy khuất nhọt nhạt và chua xót trong lại khó có thể rút đi...

Nếu biết trước thì hắn đã không mặc quần thể thao mềm mại rộng thùng thình này rồi, nổi lên phản ứng cũng quá mức rõ ràng, một chút là có thể cảm nhận được.

Khi Mộc Khanh Khanh đứng lên, tiếng nhắc nhở của hệ thống đã đánh cô về nguyên hình --

"Nhiệm vụ hai thất bại, xin lựa chọn khấu trừ kim ngạch hoặc trừng phạt điện giật --"

"Kim ngạch của Ký chủ là 0, hệ thống tự động lựa chọn trừng phạt điện giật --"

【 điện giật tới quá nhanh, tựa như gió lốc ~】

Không kịp phòng ngừa, toàn thân đột nhiên bị điện giật một chút, Mộc Khanh Khanh vốn định ngồi dậy lại vô lực mềm mại ngã xuống, tư thế của hai người cũng trở nên càng thêm xấu hổ.

Ban đầu khi ngã trên hai đùi Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh định chống đầu gối đứng dậy, tách hai chân ra hai bên sườn, nhưng cô lại quên mất cô đang mặc chính là váy ôm sát mông, động tác tách ra làm làn váy bó sát người càng kéo lên thêm một chút, cảnh xuân giữa hai chân mơ hồ như ẩn như hiện.

Mà càng không ổn hơn chính là --

Sau khi thân mình mềm mại của Mộc Khanh Khanh ngã xuống lại trực tiếp ngã lên người Đường Kỳ Dung; vòng eo mềm mại mảnh mai vô lực dính sát cơ bụng cứng rắn của phái nam, một đôi phong nhũ lại lần chạm vào mặt hắn, vú co dãn thậm chí còn rung động mấy lần trên mặt Đường Kỳ Dung. Khi cô ngã trên người hắn lần nữa, đôi tay của Đường Kỳ Dung cũng theo bản năng đặt trên cặp mông hoàn mỹ của cô gái.

Váy bị kéo lên đến bắp đùi cũng đã mất đi chút tác dụng cuối cùng, hơn nữa hôm nay vì mặc váy bó sát nên cô chọn quần lót chữ Đinh (丁), cho nên giờ phút này, hạ thể của cô hầu như không có vải vóc bảo vệ, cô thẳng tắp ngồi trên bụng của hắn, nơi riêng tư của cô cũng rất "May mắn" dính sát vào nơi đã sớm có phản ứng cương cứng đội lên dưới thân người nọ.

Cô thật sự rất muốn thoát khỏi tư thế xấu hổ hiện tại, nhưng thân thể mới vừa bị điện giật đã trở nên mềm nhũn vô lực, nơi nào đó đã khiến cho cô dồn hết sức lực, chỉ có thể kiều kiều mềm mềm tiếp tục nằm sấp.

Hoa huyệt nơi riêng tư chưa từng bị người đùa bỡn qua lại bị một người vừa gặp mặt dùng nam căn đé ép thân mật, độ ấm nóng cháy của côn thịt mặc dù đã có vải vóc mềm mại ngăn cách nhưng cũng đã trực tiếp nóng tới hoa huyệt rồi.

Cho nên hình ảnh hiện tại chính là, hai đùi Mộc Khanh Khanh tách ra, kẹp hai bên hông của Đường Kỳ Dung, nhưng hai chân thon dài của cô lại mềm như bông quấn lấy hai bên ngoài sườn của hắn; cặp mông không được che đậy nhiều lắm bị hai bàn tay nóng như lửa bao trùm, hạ thể hầu như trần trụi cùng với một cây gậy nào đó nổi lên dưới thân kề sát vào nhau; thân trên vòng eo của cô cũng hoàn toàn dán chặt vào người hắn.

Hai chân cô triền miên, hoa huyệt cô kề sát, xúc cảm trên bờ mông cô, eo thon mềm mại của cô, hương thơm phong nhũ của cô... Còn có hô hấp nhẹ nhàng của cô phả vào cổ hắn...

Côn thịt chịu kích thích như vậy càng thêm không chút khách khí nhảy lên hai cái, cách vải vóc cùng hai cách môi phía dưới của cô nhẹ nhàng ma xát... còn hạ thể mẫn cảm của cô lại chảy ra một dòng chất lỏng trơn trượt...

Dường như cả thân thể đều đắm chìm trong cảm giác tình dục xa lạ này, giữa triền miên khiến cô thiếu chút nữa mất đi lý trí.

Không được! Mau dừng lại!

"Ngừng lại... Đừng nhúc nhích! Đỡ... đỡ tôi dậy..."

Đây là lần đầu tiên Đường Kỳ Dung nghe được giọng nói của cô, thanh âm thanh lãnh khiến động tác nhỏ ẩn hiện của hai người càng thêm vũ mị ngọt ngào, suýt chút nữa khiến hắn không khống chế được muốn làm gì thì làm... Dục vọng của hắn không chỉ giảm mà còn tăng lên.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc thích hợp, cũng may là lúc này cửa phòng học đã đóng lại, nếu không, hai người nháo ra động tĩnh như vậy chỉ sợ là mọi người đều biết hết.

Hắn dùng lực chống thân thể mình lên, cánh tay đang ôm cô càng siết chặt thêm, kéo thân thể cô càng sát vào mình, một chân bị quấn lấy hướng ra phía ngoài sườn tránh sang một bên, gấp khúc trên mặt đất, mượn lực từ eo bụng chống thân thể ngồi dậy.

Quá trình này không chỉ khiến cho mặt hắn và mềm mại đầy đặn của cô dán càng gần mà còn để hai tay của hắn mượn cơ hội cảm thụ thật tốt tư vị mông đẹp mất hồn, mỹ diệu nhất vẫn là hoa huyệt của cô, cọ xát côn thịt khiến hắn đạt khoái cảm muốn phát ra âm thanh.

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Sau khi thân trên của Đường Kỳ Dung ngồi dậy, trên mặt mang theo một chút ngượng ngùng, nói với Mộc Khanh Khanh đang hoàn toàn bám vào người mình kia: "Cô... cô có thể tự... mình đứng lên... không?"

Không phải hắn không muốn đỡ cô dậy, nhưng phản ứng dưới thân hắn hiện giờ lại quá mức rõ ràng, quần thể thao rộng thùng thình cũng không ngăn được sự thật hắn đang cương cứng đến xấu hổ ～

Nam phụ là người cà lăm à? Khó trách hắn lại là nam phụ, nói lắp cũng thôi đi, còn phát tình loạn lên... Cô tuyệt không thừa nhận mình đây là đang giận chó đánh mèo đâu.

"Tôi không đứng lên được, vừa rồi mắt cá chân bị trẹo mất."

"A... À, Thực... Thực xin lỗi, vậy, tôi... Tôi, ừ, tôi đỡ cô." Hắn biến thành thanh khống* từ khi nào vậy? Xong rồi xong rồi, cái kia lại càng rõ ràng rồi...

* ***Thanh khống*** (声控): *người có đam mê mãnh liệt với những giọng nói hay.*

"..." Quả nhiên là bị cà lăm.

Bởi vì động tác ngồi dậy mới vừa rồi của Đường Kỳ Dung, cho tới bây giờ hắn mới ý thức được, hai cái trứng và mạn đùi của hắn chạm phải một mảnh ướt nóng, chính là nơi côn thịt của hắn vừa mới cọ xát lặp đi lặp lại... Hoa huyệt...

Không dám nghĩ đến mấy chuyện kích thích nữa, động tác đứng dậy của Đường Kỳ Dung nhanh hơn, xuất phát từ ý nghĩ mịt mờ để thân thể mềm mại của cô vẫn dựa vào mình như cũ, rồi lại thật cẩn thận không làm đau mắt cá chân cô.

"Bạn học, cậu... cậu học lớp nào? Tôi đưa... Đưa cậu về, không không, vẫn nên đến phòng y tế trước, đúng, phải nhanh đến phòng y tế." Trong giọng nói khẩn trương mang theo thấp thỏm và cẩn thận rất rõ ràng.

"A, bạn học, tôi là giáo viên, đưa tôi đến văn phòng giáo viên là được." Trên đời này lại có đối tượng công lược ngốc nghếch như thế à【 khanh khanh ghét bỏ 】

Đường Kỳ Dung vẫn luôn kẹt trong trạng thái hoảng loạn thật sự không phát hiện ra cô là một giáo viên, giờ nhìn kỹ lại mới phát hiện, trên mặt cô trang điểm diễm lệ, giữa mặt mày xác thật sở hữu phong vận vũ mị mà những cô bé trạc tuổi hắn không có.

Cũng là hắn đần, học sinh cao trung làm sao có thể có dáng người ngạo nhân như thế, phong nhũ eo nhỏ, mông vểnh chân dài...

"Có thể nhanh lên không?"

Thật là uổng phí khuôn mặt tuấn tú thanh xuân như ánh mặt trời này, vậy mà lại nói lắp, còn loạn phát tình, phản ứng si ngốc chậm chạp...

"A -- Được được được."

Âm thầm nuốt nước miếng, hắn đột nhiên giống như trở nên quá không đứng đắn.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *Chương dài vậy chứ thật ra chỉ diễn ra trong mấy phút ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: VƯỜN TRƯỜNG (3) Hắn càng muốn nhiều hơn [Hơi H]

《VƯỜN TRƯỜNG (3)》

HẮN CÀNG MUỐN NHIỀU HƠN...【 hơi H, play tự an ủi】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

"Cảm ơn, sẵn tiện gọi các bộ lớp ra đây giúp tôi nhé."

Cao trung Tinh Long dựa theo điểm số để phân loại lớp từ A đến G. Trong tình huống bình thường, học sinh lớp A và lớp G trong ba năm đều sẽ không có thay đổi gì lớn, cán bộ lớp cũng đều là những người cố định.

"Lớp trưởng lớp em hôm nay xin nghỉ, cô có chuyện gì có thể nói với em."

Đường Kỳ Dung ma xui quỷ khiến nói dối, chỉ là trong lòng hắn có chút tư tâm, không muốn để người khác thấy dáng vẻ mềm mại yếu đuối này của cô.

Thông qua mấy câu vừa nói, hắn có thể nhìn ra được, xưa nay cô hắn là một người nghiêm túc lãnh diễm.

Dáng vẻ mềm mại yếu đuối như vậy vẫn nên để một mình hắn thưởng thức là đủ rồi.

"Sau khi điểm danh xong thì thống kê lại thông tin của các bạn khác, giao cho văn phòng là được." Thì ra hắn không bị cà lăm...

"Dạ, cô cứ nghỉ ngơi đi, lát nữa em sẽ giao tư liệu cho cô." Vừa mới dứt lời, hắn đã gấp không chờ nổi chạy như bay ra ngoài.

Thời gian thật sự rất cấp bách, hắn phải hoàn thành việc cô giao, còn phải nhanh nhanh đi an ủi người anh em vẫn luôn hưng phấn của hắn...

"Haizz --" Cô còn chưa kịp đáp lời, lại phát hiện người đã chạy đi rồi, lời định nói đã đến bên miệng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

Quả nhiên là thiếu niên tuổi trẻ đầy sức sống ～

Nhưng cô vốn là muốn nói hắn chỉ cần trực tiếp để ở văn phòng là được, sau đó cô sẽ tan làm đi xem mắt nam chính...

Không sai, chính là không logic như vậy đấy.

Nguyên chủ Mộc Khanh Khanh da trắng mỹ mạo chân dài, và nam chính vàng ròng 24K cao phú soái Ôn Thành bỗng nhiên "Lưu lạc" đến buổi xem mắt...

Cốt truyện tiếp theo chính là vô cùng phổ biến, nữ phụ mới gặp nam chính đã kinh vi thiên nhân*, nhất kiến chung tình.

* ***Kinh vi thiên nhân*** (惊为天人): *vô cùng kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới đạt được loại trạng thái hay trình độ đó. (theo Baidu*)

Tiếc rằng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nam chính không có ý định cùng nguyên chủ Mộc Khanh Khanh "Ngột ngạt không thú vị" tiến thêm một bước giao lưu.

Phải biết rằng, nguyên chủ không thích nói nhiều, thận trọng tự ái lại cao quý lãnh diễm, thanh thủy phù dung; nguyên chủ như vậy, chính là ngột ngạt không thú vị, khô khan chất phác.

Vốn dĩ nguyên chủ cho rằng Ôn Thành chỉ là một lần diễm ngộ của mình, sau khi nhận lời mời đến trường dạy học lại lần nữa nhìn thấy Ôn Thành thì đã không muốn thu tay lại, cố chấp cho rằng đây là duyên phận trời định.

Dựa vào vẻ ngoài kiều mị xuất sắc và cố chấp nghiêm túc theo đuổi, nguyên chủ Mộc Khanh Khanh hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu nữ phụ xuất sắc nhất.

Hơn nữa, trong 1/10* nội dung kịch bản, cô đã chiếm một nửa!

* *9 phần còn lại là thịt =_=*

Có điều, nguyên chủ cũng không phải loại nữ phụ độc ác.

Nam chính và nữ chính bởi vì thân phận thầy trò, tình cảm cũng không công khai.

Cho nên thật ra Mộc Khanh Khanh cũng hoàn toàn không biết nam chính đã có người trong lòng, vẫn luôn cố chấp theo đuổi nam chính, kết quả là toàn trường đều biết.

Sau đó nữ chính ăn giấm, nam chính bạch bạch bạch an ủi nữ chính...

Tóm lại, mục đích kịch bản miêu tả nữ phụ Mộc Khanh Khanh còn là vì để nam nữ chính bạch bạch bạch.

Bất quá, nếu cô đã thay thế nguyên chủ trở thành Mộc Khanh Khanh, vậy chính mình cũng không cần phải liên quan quá nhiều đến nam nữ chính, tốt nhất là sau lần gặp mặt này, hai người đường ai nấy đi.

Cô còn phải để dành sức lực câu dẫn cây cỏ non của cô.

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

Nếu không phải vì tiền sinh hoạt, cô thật sự không muốn tiếp tục ở lại thế giới này.

Nam chính động dục mọi lúc mọi nơi cũng thôi đi, một tên nam phụ non nớt chưa thành niên vậy mà cũng cương cứng loạn lên.

Quấy cô đến ngay cả một vũng xuân thủy cũng ngo ngoe... Muốn rục rịch.

Nói cho cùng, cũng do hệ thống cung cấp cái thể chất gì mà【 Chạm một cái đã chảy nước 】, khiến cho một đóa hoa thuần khiết như cô cũng nhanh chóng sa đọa vào trong thế giới động một chút đã phát tình này...

...

"Kiểm tra thông tin nhân vật", cô muốn thử xem có thể hay đổi cái thể chất gặp quỷ kia đi hay không.

Họ tên nhân vật:【 Mộc Khanh Khanh 】

Thế giới nhiệm vụ:《 Lão sư dịu dàng yêu tôi》

Thân phận của nguyên chủ:【 Lão sư toán học của cao trung Tinh Long 】(*nữ phụ*)

Đặc điểm tính cách:【 Cao lãnh, không thích nói chuyện 】

Đặc điểm ngoại hình:【 Vưu vật quyến rũ 】

Đặc điểm thể chất (*không thể sửa đổi*):

【 Danh khí 】Bạch Hổ, Trứng Cá Hồi

【 Độ mẫn cảm 】chạm một cái đã chảy nước

Mục tiêu nhiệm vụ:【 Đường Kỳ Dung 】(*nam phụ số một*)

Nhiệm vụ nhánh:

Nhiệm vụ một【 hoàn thành 】

Nhiệm vụ hai【 thất bại 】

Nhiệm vụ ba【 chưa mở ra 】

Bốn chữ "Không thể sửa đổi" có thể nói là sáng mù mắt Mộc Khanh Khanh, đầu gối đau quá ～

Vì nhuộm đen đóa hoa thuần khiết như cô, hệ thống quả thực là không thể đáng giận hơn được nữa.

Trên đời này sao lại có hệ thống mặt dày vô sỉ như thế chứ... (ɔ╥﹏╥c)

Khi Mộc Khanh Khanh đang đau buồn ở đằng kia, Đường Kỳ Dung lại cực kỳ khó chịu.

Sau khi hắn lao ra khỏi văn phòng đã vội vội vàng vàng chạy đến WC trong trường học, vừa mới vào phòng đã hừng hực khí thế kéo quần xuống, thả ra dục vọng đã đứng thẳng từ lâu của chính mình.

Mới vừa kéo quần lót ra, côn thịt đã "Bang" một tiếng chạm vào cơ bụng cường tráng.

Côn thịt màu da tươi mới sạch sẽ, có thể thấy được là ngày thường ngay cả thủ dâm cũng ít khi làm.

Nhưng hiện giờ, côn thịt non nớt kia lại đang dữ tợn muốn phát tiết bất mãn của nó. Nhiệt độ côn thịt thô to vô cùng nóng bỏng, dục niệm trong lòng Đường Kỳ Dung cũng lặp đi lặp lại như thiêu đốt.

Dục vọng trên thân gậy bành trướng, gân xanh nổi lên, dáng vẻ hung ác tráng kiện của côn thịt như một dã thú mới vừa được thả ra, ngao ngao tru lên; trên thân gậy vốn kiều nộn hồng nhạt cũng bị dục vọng khó kiềm nén nhuộm dần thành màu đỏ diễm lệ.

Quy đầu nhếch lên thẳng tắp chọc phá không khí, hướng thẳng lên phía trên; lỗ nhỏ mẫn cảm phía trước cũng đã sớm không nhịn nổi mà rỉ ra tinh dịch trong suốt, đôi tay bắt đầu men theo chất lỏng trơn trượt nhanh chóng lên xuống. Hắn dùng đôi tay mình vòng qua bộ dạng dữ tợn đáng sợ trên thân gậy, động tác trúc trắc nhanh chóng vuốt ve côn thịt, không dám có một giây tạm dừng, khát vọng trong lòng càng rung động theo động tác lên xuống, thậm chí động tác còn thô lỗ mang đến cảm giác hơi hơi đau đớn mới có thể thoáng giảm bớt dục vọng đáng sợ trong người.

Gương mặt của thiếu niên tuấn tú vốn tràn ngập dương quang soái khí, hiện giờ lại bị loại động tác an ủi kịch liệt này kích thích cũng đã sớm bị dục vọng trần trụi thay thế; trên gương mặt tuấn tú non nớt bóng loáng tinh tế, hai vệt đỏ ửng làm say lòng người hiện lên hết sức rõ ràng.

Rõ ràng là thiếu niên non nớt còn chưa thành niên, lại giống như bị nghiện mà lặp đi lặp lại động tác dâm mị: Dùng đôi tay khó nhịn không ngừng từ phía trước ra phía sau, từ trên xuống dưới ma xát côn thịt phát dục hoàn mỹ kia của hắn.

Mặc dù không có bao nhiêu kinh nghiệm tự an ủi, nhưng lúc này đây, Đường Kỳ Dung lại có thể cảm giác rõ ràng khác biệt.

Rõ ràng là luật động như nhau, động tác thậm chí còn càng thêm kịch liệt, nhưng một chút cũng không thể làm hắn giảm bớt nửa phần dục hỏa, ngược lại còn khiến cho hắn bắt đầu hoài niệm côn thịt cách vải vóc ma sát vào nơi mềm mại cách đây không lâu.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, không hề ngoài ý muốn, dục vọng của hắn giống như bị thêm một mồi lửa...

Không đủ, không đủ... Hắn càng muốn nhiều hơn...

Hắn muốn...

Hắn muốn... cô ấy, muốn đôi tay của cô an ủi hắn, muốn đôi môi anh đào của cô phun ra tiếng rên rỉ ngọt ngào động lòng người, muốn hai bầu ngực đẫy đà của cô chỉ để cho hắn đùa bỡn, muốn vòng eo của cô kề sát hắn, muốn chân cô quấn quanh hông hắn không chút kẽ hở...Thậm chí muốn nhất chính là có thể chìm sâu vào nơi mềm mại tiêu hồn của cô.

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Trong cảnh tượng tươi đẹp như vậy, động tác trên tay hắn càng ngày càng nhanh.

Khoái cảm ngập đầu đột nhiên truyền đến, thì ra chỉ cần nhớ lại những hình ảnh đó thì côn thịt của hắn đã không chịu khống chế mà bắn ra tinh dịch.

"Ưm... Lão sư, bắn... Tất cả đều bắn cho cô... A..." Tiếng rên rỉ không tự chủ từ đôi môi đỏ tươi ướt át của hắn tràn ra, trong nháy mắt, gọi lên xưng hô của người mà thậm chí mình còn không biết tên kia, cảm giác cấm kỵ khiến trong lòng hắn toát ra hưng phấn và khoái cảm kỳ lạ.

Tinh dịch màu trắng ngà từ trong quy đầu phun ra, đại lượng tinh dịch đều bị hắn dùng tay tiếp được, đôi tay vốn trắng nõn sạch sẽ giờ đã bị tinh dịch sền sệt lây nhiễm hương vị dâm mỹ.

Phát tiết qua đi, tiếng thở nặng nề lại trở nên vững vàng, ý thức tan rã của Đường Kỳ Dung cũng bắt đầu chậm rãi hồi phục.

Vậy mà hắn lại vừa mới dựa vào một ít ảo tưởng khó có thể mở miệng để bắn ra. Khó khăn lắm mới muốn phát tiết một lần, thế mà nhanh như vậy đã bắn ra...

Tình dục đỏ hồng trên mặt vừa mới rút đi, Đường Kỳ Dung lại đỏ mặt, con ngươi trong suốt rút đi tình cảm mãnh liệt, tràn đầy ngượng ngùng.

Rõ ràng chỉ mới gặp, nhưng dục vọng bị cô dẫn ra lại mãnh liệt đến không thể chậm trễ nửa phần.

Hơn nữa, người kia còn là lão sư của mình, vừa rồi mình làm như vậy, coi như là có dục vọng với lão sư?

Như vậy là không đúng... nhỉ?

Có điều, nếu cô ấy là lão sư của mình, vậy thì mỗi ngày mình đều có nhìn thấy cô ấy ～

Tưởng tượng như vậy, thân phận lão sư này quả thực không thể tuyệt hơn!

"A! Đúng rồi đúng rồi! Lão sư còn ở văn phòng chờ mình!"

Vừa mới "Kịch liệt vận động" xong thiếu niên đầy sức sống lại bắt đầu chạy mất.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *Hôm nay chỉ có thịt vụn ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: VƯỜN TRƯỜNG (4) Nhớ rõ tôi là đại diện ban toán học là được rồi

《VƯỜN TRƯỜNG (4)》

NHỚ RÕ TÔI LÀ ĐẠI DIỆN BAN TOÁN HỌC MỚI NHẬM CHỨC LÀ ĐƯỢC RỒI

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Sợ để lão sư đợi lâu, Đường Kỳ Dung có thể nói là hack tốc độ về tới lớp học.

Đầu tiên là bảo lớp trưởng "đã xin nghỉ" nhanh chóng thống kê thông tin của học sinh, sau đó giao lại cho hắn.

Còn hắn thì thong thả ung dung ngồi trên chỗ ngồi của mình bình phục tâm tình và thân thể.

"Hắc hắc, nhìn cậu sắc mặt hồng nhuận, mắt phiếm thủy quang. Từ thực tế có thể thấy, Đường đại giáo thảo* của chúng ta qua một kỳ nghỉ hè, có phải sao hồng loan* động rồi hay không?" Ngồi cùng bàn với Đường Kỳ Dung, trên mặt Trương Thước cười đáng khinh, dùng bả vai đụng Đường Kỳ Dung đang ngồi một bên.

*__*Giáo thảo*__ (校草): *nam sinh được công nhận là đẹp trai nhất, đồng thời năng lực giao tiếp, thành tích học tập hay các loại phương diện khác đều vô cùng xuất sắc, bất luận là tiểu học, sơ trung, cao trung, đại học, mỗi trường học chỉ có một giáo thảo duy nhất. (Theo Baike)*

*__*Sao Hồng loan*__ (红鸾星): *chỉ vận đào hoa.*

Nghe thấy Trương Thước trêu chọc, trong lòng Đường Kỳ Dung hơi động, trên khuôn mặt tuấn tú dương quang soái khí treo lên nụ cười sáng lạn, "Đúng vậy, đã thích một người, đáng tiếc tôi lại không dám theo đuổi..."

"Tôi dựa vào, cậu đừng có giả bộ ngây thơ, từ nhỏ đến lớn cậu được nhận không ít thư tình, dựa vào kinh nghiệm bị theo đuổi của cậu, vậy mà còn không dám theo đuổi người ta? Tiểu tử cậu đập đầu vào gối chết cho rồi đi!"

Trương Thước rõ ràng không tin lời Đường Kỳ Dung nói, hoa đào của Đường Kỳ Dung rơi không ngừng vậy mà còn chơi trò ngượng ngùng? Nhìn thấy dáng vẻ xuân tâm nhộn nhạo lúc mới bước vào phòng học kia của hắn, nhóm nữ học bá mọt sách đã mấy tháng nghỉ hè chưa gặp nam thần đều ở đằng kia yên lặng ngây người nuốt nước miếng...

"Tin hay không tùy cậu ～" đối mặt với sự tin tưởng của Trương Thước, Đường Kỳ Dung cũng không giải thích quá nhiều. Chỉ ném xuống một câu đã gục đầu trên bàn học không nói chuyện nữa.

Thay vì lãng phí miệng lưỡi tranh chấp với cậu ta còn không bằng ngẫm lại dư vị lần đầu gặp lão sư, quá đáng tiếc, lúc ấy hắn nên cảm thụ mềm mại thơm ngát của cô ấy nhiều hơn...

Chưa từng cùng người khác tiếp xúc thân mật như vậy, lần đầu tiên hắn nhận thức được, mình lại khát vọng cảm giác tuyệt vời do da thịt mang lại mãnh liệt như vậy.

Đương nhiên, khát vọng duy nhất của hắn cũng chỉ có sự mềm mại của lão sư: Bầu ngực đầy đặn nảy trên mặt mình, vòng eo tinh tế kề sát ngực mình, hai chân của hắn và cô giao triền, còn có nơi riêng tư của hai người ma sát tiếp xúc...

Xong rồi xong rồi, hình như phía dưới của hắn lại phản ứng...

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

"Hắc, vừa rồi cậu không ở đây quả thực quá đáng tiếc, trường học đưa tới lớp chúng ta một mỹ nữ lão sư, mấu chốt là diện mạo kia, dáng người kia, quả thực làm người ta chảy nước miếng..."

Mới vừa ngừng nghỉ một lát Trương Thước lại bắt đầu lải nhải không ngừng, "Đúng rồi đúng rồi, còn bảo cậu cứ trực tiếp mang bảng thống kê đến văn phòng giáo viên."

"A? Vậy giờ cô ấy đâu rồi?" Đường Kỳ Dung ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Trương Thước hỏi.

"Cái gì mà cô ấy đâu rồi? Cậu nói Mộc lão sư ấy hả? Người ta khẳng định đã đi rồi." Trương Thước nhướng mày, sức lực đáng khinh sâu trong xương tủy lại hiện ra, "Còn nữa nha, lão sư này, mặc dù dáng người diện mạo là nhất đẳng, nhưng lại quá cao ngạo lạnh lùng, đáng tiếc, đáng tiếc... Có điều, nhan sắc là chính nghĩa, Mộc lão sư vẫn là đủ để cho người ta quỳ liếm～～ chặc chặc ～"

"Không được có dâm ý với lão sư!" Đường Kỳ Dung trừng mắt nhìn Trương Thước một cái, trong giọng nói cũng mang theo vài phần nghiêm túc.

"Hừ, miệng thì chê nhưng thân thể lại thành thật! Nói cho cậu biết, tôi vậy là còn đứng đắn đấy, cũng chỉ là cười cợt vài câu, cậu đó, nói không chừng sau khi thấy cô ấy sẽ trực tiếp muốn lột sạch luôn～" Trên mặt Trương Thước vẫn mang theo nụ cười đáng khinh mang tính tiêu chí kia, làm mặt quỷ trêu đùa Đường Kỳ Dung.

Người nói vô tình nhưng người nghe có tâm, Đường Kỳ Dung bị Trương Thước đánh bậy đánh bạ mà chọc trúng tâm sự, lỗ tai lặng lẽ phiếm hồng.

Sợ mình lại liên tưởng đến cái gì, quấy nhiễu tiểu huynh đệ của mình, Đường Kỳ Dung vội vàng thay đổi đề tài, "Cậu nói tôi nghe một chút, mới vừa rồi Mộc lão sư đã nói cái gì?"

"Còn có thể nói cái gì chứ, tự giới thiệu, sau đó tìm cậu, kết quả cậu không có ở đây, nên đã nhờ tôi chuyển lời cho cậu, tiếp theo thì cao quý lãnh diễm "Bãi triều"."

Vẻ mặt Trương Thước giống như đang nghĩ【 Cô ấy thật thú vị 】, sau đó như đột nhiên nghĩ tới cái gì, thay đổi thành vẻ mặt muốn nghe bát quái, "Cậu gặp Mộc lão sư của chúng ta khi nào vậy? Thằng thắn sẽ được khoan hồng, sao Mộc lão sư lại bảo cậu thống kê thông tin học sinh?"

"Vừa gặp ngoài hành lang." Đường Kỳ Dung qua loa lấy lệ trả lời Trương Thước, vẻ mặt sốt ruột hỏi hắn, "Mộc lão sư đã giới thiệu cái gì? Cô ấy... tên gì? Dạy môn gì? Không phải là chủ nhiệm lớp chúng ta đấy chứ... Không phải trước đó đã thông báo Lưu lão sư là chủ nhiệm lớp sao, giờ thay đổi rồi à?"

Nghĩ đến khả năng này, trên mặt Đường Kỳ Dung không kiềm được hiện ra một nụ cười, nếu đúng là chủ nhiệm lớp, hai người bọn họ sẽ càng có nhiều cơ hội gặp nhau...

"Cậu đang lẩm nhẩm lẩm nhẩm hỏi loạn xạ cái gì vậy chứ?" Trương Thước xoa xoa thái dương, mới qua một kỳ nghỉ hè thôi mà, sao giáo thảo ngồi cùng bàn lại trở nên lại lải nhải ngu dại rồi, "Hỏi đến đầu tôi cũng đau rồi này."

"À, cậu mau trả lời đi" Đường Kỳ Dung hơi ngượng ngùng, nhưng trong lòng hắn thật sự sốt ruột nên cũng có chút không quan tâm, bất chấp tất cả.

"Không phải tôi đã nói rồi sao, lão sư này, là một mỹ nhân lạnh lùng, chỉ nói tên là Mộc Khanh Khanh, hắc! Tên này đủ văn nghệ! Khanh Khanh, ai u, cái tên này..."

Đường Kỳ Dung trừng mắt nhìn Trương Thước một cái, ý bảo hắn đừng loạn ngắt lời, nói tiếp đi.

【 Hừ! Khanh Khanh?! Không có việc gì gọi thân mật như vậy làm chi! 】

Nhận thấy bạn ngồi cùng bàn trừng mắt, Trương Thước "Hắc hắc" cười một tiếng, "Mộc lão sư là giáo viên dạy toán của chúng ta, không phải chủ nhiệm lớp, chỉ là nhận uỷ thác nên hôm nay mới đến lớp chúng ta."

"Giáo viên dạy toán?" Đường Kỳ Dung trầm tư một hồi, lại tận lực khắc chế nụ cười ngu ngốc của mình, "Đại diện ban toán học của lớp chúng ta là ai?" Ý định của Đường Kỳ Dung là gì không cần nói cũng biết.

"Tôi... Là tôi! Cậu... cậu muốn làm gì! Tôi nói cho cậu biết! Đây chính là vì tôi phải gặp giáo viên toán học hói đầu một năm trời, trời cao rũ lòng thương thưởng phúc lợi cho tôi! Cậu mơ cũng đừng mơ!!" Vẻ mặt Trương Thước phòng bị trừng trừng Đường Kỳ Dung.

"Cho cậu một cơ hội cuối cùng, nghĩ kỹ rồi hãy nói..."

"..."

"Nhưng mà chủ nhiệm lớp vẫn chưa đồng ý." Hắn hấp hối giãy giụa vài cái.

"Phía chủ nhiệm lớp cậu không cần phải xen vào, về sau chỉ cần nhớ rõ tôi là đại diện ban toán học mới nhậm chức là được rồi." Khóe miệng treo nụ cười không được phản kháng.

"..."

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

Mộc Khanh Khanh vốn là muốn đến lớp học của Đường Kỳ Dung, gọi hắn ra thông báo một tiếng, sau đó trên tinh thần giao lưu thuần khiết giải thích một chút, cứu lấy lần sơ ngộ cực kỳ đen tối của hai người.

Kết quả chưa thấy được người, Mộc Khanh Khanh cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi khỏi. Chỉ là nghĩ tiếp theo nhất định phải nhanh chóng làm quỹ đạo của hai người trở nên thuần khiết, cự tuyệt bước lên vết xe đổ của nam nữ chính. *(Dương: Chị mà làm vậy thịt đâu bọn em ăn =_=)*

Chuyện Lưu lão sư nhờ cô, cô đã giao cho nam phụ học bá, cũng coi như hoàn thành.

Kế tiếp, hôm nay cô chỉ còn một chuyện phải làm.

Cũng là sự kiện khiến cho cô kích động, đau tim, sợ hãi-- gặp gỡ nam chính trong truyền thuyết...

Người có thể động dục mọi lúc mọi nơi, sức lực lại như trâu. Mặc dù đối tượng khiến nam chính động dục chỉ có nữ chính, không có một chút liên quan nào với cô. Có điều lúc còn sống lại có thể nhìn thấy, còn cùng nhân vật này tiếp xúc, cũng đủ để xem là một chuyện có thể mang ra khoe khoang.

Bước vào nhà hàng Tây đã hẹn trước, nam chính Ôn Thành đã ngồi vào chỗ.

Sau khi chào hỏi hàn huyên mấy câu, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh cũng có thể có từ từ thưởng thức nhan sắc của nam chính.

Nếu không phải đã biết bản tính "Hung tàn" của nam chính, nói không chừng cô cũng sẽ giống nguyên chủ Mộc Khanh Khanh, si mê người đàn ông như vậy.

Nho nhã, ôn tồn lễ độ, văn nhã tuấn dật, Ôn Thành là biểu tượng hoàn mỹ cho hai chữ "Dịu dàng". Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song*.

* ***Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song*** (陌上人如玉，公子世无双): *dùng để khen một người con trai khôi ngô tuấn tú, đẹp như ngọc, có một không hai trên đời.*

Chậc chậc! Kiểu đàn ông này quả thực chính là khẩu vị của cô. Nhưng đáng tiếc, mục tiêu công lược của cô không phải hắn, chân ái của hắn cũng không phải cô.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: VƯỜN TRƯỜNG (5) Hắn sẽ có cơ hội gọi cô ấy là Khanh Khanh chứ?

《VƯỜN TRƯỜNG (5)》

HẮN SẼ CÓ CƠ HỘI GỌI CÔ ẤY LÀ KHANH KHANH CHỨ?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Nhưng cho dù Ôn Thành hợp tâm ý Mộc Khanh Khanh như thế nào đi nữa, cô cũng không dám gây ra chuyện gì khác người.

Thậm chí trong quá trình tiếp xúc, cô cũng đã cố gắng biểu hiện khô khan chất phác, cũng không đáp lại lời nam chính nói, vẫn luôn yên tĩnh thưởng thức mỹ nhan của nam chính.

Mặc dù làm như vậy đúng thật là không phải phép, nhưng lúc Mộc Khanh Khanh xem thông tin về nguyên thế giới, quá trình xem mắt của nữ phụ và nam chính cũng chỉ là sơ lược, căn bản không có thông tin cụ thể nào cho cô tham khảo.

Bất đắc dĩ, cô cũng chỉ có thể căn cứ vào bốn chữ "Khô khan không thú vị" tự do phát huy.

Trong quá trình dùng cơm, xác thật mỗi thời mỗi khắc Ôn Thành đều giống trong nguyên thế giới, toàn bộ quá trình đều duy trì nụ cười văn nhã có lễ, (đương nhiên không bao gồm vẻ hung tàn khi cùng nữ chủ bạch bạch bạch.) vẫn luôn nói chuyện không mặn không nhạt.

Biểu hiện của Ôn Thành có lễ độ hoàn mỹ, thật sự khiến Mộc Khanh Khanh rất khó liên hệ hắn với con sói đói động dục miệng đầy dâm ngữ trong nguyên thế giới. Rõ ràng hắn không có hứng thú cũng không tính thú đối với kiểu phụ nữ như cô, vậy mà còn có thể nhẫn nại tính tình, tươi cười ấm áp dịu dàng.

Bất quá… Có thể đừng cười chọc người phạm tội như vậy hay không…

Mộc Khanh Khanh đã không biết đây là lần thứ mấy cô yên lặng nuốt nước miếng rồi, dưới sự dụ hoặc mãnh liệt như vậy, cô còn phải cần bất động thanh sắc nhẫn nhịn kích động rít gào trong lòng, bày ra một dáng vẻ lạnh nhạt không thú vị. Quả thật là đời người như một vở kịch, toàn bộ đều dựa vào kỹ thuật diễn… Có điều thời gian cũng đã chầm chậm qua đi.

Kẹt trong hoàn cảnh băng hỏa lưỡng trọng thiên như vậy, thật vất vả mới đợi được đến lúc kết thúc. Mộc Khanh Khanh đang chuẩn bị thoát ly khỏi khu vực bao trùm hormone của nam chính, sau khi nói tạm biệt, Ôn Thành hơi hơi mỉm cười, vậy mà lại mở kim khẩu, muốn mời cô cùng đi xem phim.

Phỏng chừng hắn cũng đã nhận ra Mộc Khanh Khanh muốn từ chối hắn, Ôn Thành không ngừng miệng, căn bản không cho Mộc Khanh Khanh cơ hội nói ra: "Tôi biết cô không có hứng thú muốn tiếp tục kết giao với tôi, gần đây tôi cũng đã có người mình thích. Có điều, tương phùng là duyên, là đối tượng xem mắt, lấy giao tình vừa rồi giữa hai chúng ta, đi xem một bộ phim hẳn là vẫn có thể chứ? Bằng không tôi đành phải lãng phí vé xem phim đã mua rồi." Giơ giơ lên hai tấm vé trong tay, mặt mày Ôn Thành vẫn tươi cười dịu dàng như cũ, phong tình lưu chuyển, ngữ khí ôn hòa lại mang theo một chút dí dỏm hài hước.

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

Quá phạm quy rồi… nam chính tinh trùng lên não có thể động dục bất cứ lúc nào sao có thể trở nên dịu dàng mê người như vậy chứ? Cô có thể đổi mục tiêu nhiệm vụ được không? Cô sắp coi trọng nam chính mất thôi…

Có điều xem ra nam chính đối với nữ chính cũng là nhất kiến chung tình, ngày đầu tiên khai giảng đã gặp nhau, chậc chậc! Quả nhiên là chân ái ~

Ôn Thành đã nói đến loại tình trạng này, huống chi cô cũng rất có hảo cảm với hắn, quân tử nho nhã lễ độ đã mời, Mộc Khanh Khanh cũng không hề

ngượng ngùng, sảng khoái đáp ứng.

Cho dù không thể công lược hắn, nhưng vẫn có thể làm bạn bè, dưỡng mắt cũng được mà. Chuyến xe tình yêu không thể xuất phát, nhưng thuyền nhỏ hữu nghị vẫn là có thể ra khơi!

Mới vừa cơm nước xong, hai người quyết định không lái xe, đi bộ đến rạp chiếu phim. Rạp chiếu phim cách nhà hàng hai người ăn cơm không xa, coi như tản bộ sau khi ăn.

Trên đường đến rạp chiếu phim, không khí giữa hai người cũng không tệ. Mộc Khanh Khanh có ý định chèo thuyền nhỏ hữu nghị, sau khi tháo bỏ phòng và khách sáo, cô cũng ngày càng cảm giác được, cùng loại quân tử ôn nhã này nói chuyện với nhau, đúng là chuyện khiến người ta vui sướng.

Mặc dù vì phải duy trì hình tượng cao lãnh, cô vẫn không nói nhiều như cũ, nhưng so với việc "Lạnh nhạt vô lý" khi ở nhà hàng Tây, dọc theo đường đi cô cũng ngẫu nhiên đáp lời nhưng thật ra đã mang theo không ít chân thành.

Tóm lại, không khí giữa nam chính và nữ phụ làm bạn mà đi xưa nay chưa từng nhẹ nhàng sung sướng như thế, hai người nói từ thi từ ca phú cho đến triết lý nhân sinh, hoà thuận vui vẻ.

Hai đương sự tất nhiên chỉ là bạn tốt giao lưu thuần khiết, đều dự định đưa cách mạng hữu nghị tiến hành tới cùng. Có điều khi người khác nhìn thấy lại thay đổi hương vị.

Hốc mắt Đường Kỳ Dung ửng đỏ, trong mắt chua xót nhìn một đôi tình lữ ngọt ngào một đường nói nói cười cười đi vào rạp chiếu phim, chua xót ngăn không được tràn đầy trái tim.

Hôm nay trái tim nhỏ bé cùng với thân thể của hắn đã chịu kích thích lớn như vậy, Mộc lão sư lại không có ở trường học, hắn không thể tiếp tục ở trường chờ đợi được nữa, báo lớp trưởng một tiến liền đi mất.

Sau đó hắn một mình rời khỏi trường học, muốn đi dạo đâu đó, thuận tiện ăn một bữa cơm.

Đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận mình đã nghĩ nói không chừng có thể ở gặp phải Mộc lão sư ở bên ngoài đâu! Hắn thật sự không có mỗi thời mỗi khắc đều muốn nhìn thấy cô!

Cũng không biết duyên phận có bao lớn, không nghĩ tới hắn vậy mà thật sự thấy Mộc lão sư trên phố. Mặc dù chỉ là một cái bóng dáng, nhưng hắn vẫn nhận ra; không chỉ có quần áo, còn có xúc cảm da thịt dưới lớp quần áo kia hắn cũng nhớ rõ ràng.

Chỉ là kích động hưng phấn trong lòng còn chưa kịp nảy lên đã lập tức bị một thùng nước đá dội thẳng không chút lưu tình.

Bên cạnh bóng hình xinh đẹp làm hắn kích động không thôi kia lại có thêm một người xa lạ, còn là đàn ông.

Bóng dáng cao lớn đĩnh đạc, tây trang trên người cắt may tinh xảo, còn có dáng người tam giác tiêu chuẩn hoàn mỹ kia, rõ ràng, đây là một người đàn ông ưu nhã thành đạt, trên người hắn ta còn có một loại hương vị thành thục mà lứa tuổi học sinh cao trung như hắn sẽ không có.

Hắn tình nguyện ở trên phố không gặp được Mộc lão sư còn hơn, như vậy hắn cũng không cần phải một mình yên lặng đi theo hai người, không cần phải nhìn bọn họ một đường trò chuyện với nhau bước vào rạp chiếu phim, cũng không cần phải nhìn thấy hình ảnh hài hòa làm người ngoài khó có thể chen chân vào kia, cũng không cần phải nhìn người đàn ông khác mang lại niềm vui cho cô…

Đã sớm nên thừa nhận, sau hai lần ôm chặt, hắn đã ẩn nấp ý nghĩ dị dạng với lão sư, còn không biết xấu hổ ảo tưởng những ngày được gặp lão sư sắp tới, lừa mình dối người không thèm nghĩ đến cái nhìn của Mộc lão sư, một chút cũng không dám tự hỏi Mộc lão sư đã có một nửa kia hay chưa, không thèm nghĩ đến hiện thực thực tế, chỉ ở tại chỗ mà nằm mơ hệt như một đứa trẻ ngây thơ ấu trĩ!

Cũng đúng thôi, Mộc lão sư là một người khiến người khác ước ao tới cỡ nào, bản thân mình không phải đã tự lãnh hội rồi sao? Thậm chí chỉ là lướt qua, cũng đã thành nghiện khó bỏ. Sao có thể chỉ có một người như mình muốn theo đuổi Mộc lão sư?

Hắn thậm chí muốn xông lên kéo hai thân ảnh đang đứng chung một chỗ kia ra, dựa vào cái gì mà tên kia có thể cách Mộc lão sư gần như vậy, dựa vào cái gì mà hắn ta không ngừng nói chuyện với Mộc lão sư, nhưng… hắn dựa vào cái gì mà bất mãn, dựa vào cái gì mà trách cứ hai người kia ở bên nhau?

Chẳng qua…

Chẳng qua là trong lòng bị nứt ra có chút đau, một chút đau lại sắp khiến hắn chịu không nổi, hắn khó có thể che dấu ghen ghét trắng trợn, ghen ghét cái người xa lạ kia đứng ở bên cạnh lão sư trước hắn, cùng Mộc lão sư tản bộ, cùng nhau hẹn hò xem phim, mà hắn lại chỉ có thể ở sau lưng nhìn bọn họ.

Có ai oán, rõ ràng cô đã tiếp xúc thân mật với hắn như vậy, vì cái gì còn có thể xem như không có chuyện gì cùng người khác hẹn hò.

Có ủy khuất, lúc ấy khẳng định cô cũng cảm nhận được hắn động tình với cô, vậy mà một chút cũng không muốn giải thích, không thèm để ý hay sao?

Thậm chí còn có một chút tự ti, hắn vẫn còn là một học sinh cao trung chưa bước chân ra ngoài xã hội, cũng chỉ có những nữ sinh miệng còn hôi sữa kia mới có thể thích hắn, hắn không có loại thành thục tích lũy theo năm tháng đó, sao lão sư có thể có cái nhìn khác về hắn chứ…

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Nhưng mà…

Nếu hắn cởi bỏ bộ đồ thể thao ấu trĩ trên người ra, thay tây trang giày da, vậy thì lão sư có thể cũng suy xét hắn một chút hay không?

Nếu non nớt thanh xuân trên mặt hắn được thành thục ổn trọng thay thế, hắn nghịch ngợm buồn cười biến thành khiêm nhường có lễ, vậy thì có phải hắn sẽ có cơ hội gọi cô ấy là Khanh Khanh hay không?

Có thể hay không?

Có phải hay không?

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *nội tâm của Dung Dung thật phong phú quá đi ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: VƯỜN TRƯỜNG (6) Chẳng lẽ lão sư cũng ở nơi này?

《VƯỜN TRƯỜNG (6)》

CHẲNG LẼ LÃO SƯ CŨNG Ở NƠI NÀY?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

"Cảm ơn, làm phiền anh rồi." Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng cúi đầu trước cửa sổ xe tạm biệt Ôn Thành, trên mặt mỹ lệ như hoa, phác hoạ ra một nụ cười thanh lệ khó có được.

"Hai người ' hẹn hò ', đưa phái nữ về nhà, về tình về lý, không cần nói lời cảm tạ."

Gương mặt Ôn Thành vốn đã dịu dàng đa tình, hơn nữa cánh môi hoa đào của hắn gợi lên nụ cười phong lưu, một bộ dáng tuấn nhã như ngọc khiến Mộc Khanh Khanh nhìn không chớp mắt.

Lấy lại bình tĩnh, Mộc Khanh Khanh vẫy vẫy tay với Ôn Thành, "Vậy hẹn gặp lại, rãnh rỗi lại liên lạc."

"Được, hẹn gặp lại." Dứt lời, Ôn Thành không hề dừng lại, trực tiếp lái xe rời đi trước.

Mộc Khanh Khanh nhìn chiếc xe càng lúc càng xa, chậm rãi nhìn không thấy bóng dáng nữa, cũng không dừng lại lâu, trực tiếp tiến vào tiểu khu, về nhà.

Sau khi thân ảnh Mộc Khanh Khanh biến mất trên đường, một chiếc xe taxi vẫn luôn nấp ở gần đó chậm rãi đi lên, người ngồi trên đó đúng là Đường Kỳ Dung mới vừa một đường theo đuôi hai người Mộc Khanh Khanh và Ôn Thành.

Trên xe taxi, Đường Kỳ Dung đang nói chuyện điện thoại với ba hắn, giọng nói truyền vào điện thoại vẫn giống như ngày thường; vui vẻ như ánh mặt trời. Chỉ là biểu cảm trên mặt hắn lại nhìn không ra một chút cao hứng nào, ngược lại là một mảnh âm trầm và mưu tính.

Đường Kỳ Dung nói chuyện với ba xong, chậm rãi thu hồi di động. Không hề phát ra một chút động tĩnh.

Hắn biết người đàn ông kia, là lão sư khá nổi tiếng ở trường, Ôn Thành. Chẳng lẽ hai người bọn họ đã quen biết từ lâu? Như vậy cô ấy lựa chọn nhận lời mời của trường học cũng là vì hắn ta sao? Hai người bọn họ…

Dừng lại! Không thể lại suy nghĩ loạn!

Tốt xấu gì lão sư cũng không ở chung với hắn ta, không có mời hắn ta vào nhà, thậm chí hai người cũng không có biểu hiện ra cử chỉ gì quá mức thân

mật! Nói không chừng chỉ là bạn bè bình thường, chỉ là đồng nghiệp bình thường thôi!

Cũng không biết là đang lừa ai, hay là muốn giấy giụa cái gì, Đường Kỳ Dung ép buộc chính mình bỏ qua nụ cười chân thành tươi đẹp của lão sư đối với Ôn Thành, quên đi hình ảnh lão sư vừa mới "Không tha" nhìn về phía Ôn Thành.

Hãy để cho hắn lại lừa dối bản thân một lần, nếm thử một lần, tranh thủ một lần đi.

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

…

Sau khi Mộc Khanh Khanh về đến nhà, vẫn có việc cần làm, ngày mai đã phải chính thức đi dạy, yêu cầu cô phải chuẩn bị thật tốt một chút.

Còn có kế hoạch "tẩy trắng" quan hệ với Đường Kỳ Dung, cũng phải suy nghĩ lại một chút. Mặc dù đây là "Thế giới tình dục" cả trai lẫn gái đều có thiên phú dị bẩm, nhưng rốt cuộc thì đứa bé Đường Kỳ Dung kia vẫn chưa thành niên, lại dễ dàng xúc động; chủ yếu là tục ngữ nói rất đúng, một giọt tinh mười giọt máu*, thân là một đứa nhóc vẫn là nên dưỡng tốt thân thể đi!

* ***Một giọt tinh mười giọt máu*** (一滴精十滴血): *là quan niệm dân gian, có nghĩa là mười giọt máu mới sản xuất được một giọt tinh dịch, ý nói tinh dịch còn quý giá hơn máu (nhưng theo mình tìm hiểu thì điều này không đúng)*

Còn có một chuyện, mặc dù đã sớm nghe nói mỗi khi nhận một nhiệm vụ ở "Tổ tình dục" đều sẽ có rất nhiều nhiệm vụ nhánh bạch bạch bạch, nhưng để một đóa hoa thuần khiết như cô trực tiếp câu dẫn một thiếu niên vị thành niên lên giường làm việc, lương tâm của cô thật sự không thể qua được cái ranh giới kia, cho nên có thể kéo dài thì kéo dài đi…

Vậy nên hiện giờ tình huống của cô rất là phức tạp, mặt ngoài phải duy trì hình tượng là lão sư toán học cao quý lãnh diễm của Đường Kỳ Dung, nhưng bên trong còn phải lén lút công lược hắn, hơn nữa còn không lộ dấu vết mà trở thành lão sư thuần khiết trong nhân sinh của hắn, a, đúng rồi, lần đầu tiên gặp mặt hắn còn xảy ra tiếp xúc thân thể thân mật như vậy…

Sau khi làm việc trong thư phòng một lúc lâu, việc dạy học ngày mai đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là chuyện về tiểu tử Đường Kỳ Dung kia vẫn không biết phải làm sao.

Rửa mặt xong, nằm ở trên giường suy nghĩ đối sách, Mộc Khanh Khanh gọi hệ thống ra ——

"Tôi muốn kiểm tra tin tức có liên quan đến nhiệm vụ nhánh thứ ba." Cô vẫn nên xem xét trước đến tiết tháo đã chết sạch của hệ thống quân, nhiệm vụ tiếp theo có thể chỉ cần nhìn đã muốn đánh hay không.

[Ký chủ chưa gặp được điều kiện kích phát nhiệm vụ thứ ba, không có quyền xem xét tin tức có liên quan.]

Vẫn luôn bị Mộc Khanh Khanh vì "chuyện nào đó" mà canh cánh trong lòng thẹn quá hóa giận ác ý nói xấu, hệ thống quân rất là cao lãnh cự tuyệt.

"Xem xét điều kiện kích phát nhiệm vụ thứ ba." Hừ! Cô cũng không tin không hỏi được một chút tin tức hữu dụng nào!

[Mục tiêu nhiệm vụ của thế giới này:【 Đường Kỳ Dung 】.]

"…"

Cái này quả thực đúng là vô nghĩa!!!

Bị làm ầm ĩ một trận như vậy, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Mộc Khanh Khanh cũng không muốn nghĩ đến những việc vặt vãnh lung tung rối loạn kia nữa.

Trời đất bao la, giấc ngủ là lớn nhất…

…

Đến cùng với buổi sáng tươi đẹp là chuông báo thức làm người ta căm thù đến tận xương tuỷ, Mộc Khanh Khanh chán ghét mỗi một sáng sớm ngủ không đủ giấc…

Tối hôm qua vốn dĩ đã bị các loại tâm sự quấy rầy, ngủ rất khuya, thật vất vả mới tiến vào mộng đẹp ngọt ngào, kết quả lại nghe thấy âm thanh dọn nhà ồn ồn ào ào cách vách, làm cô liên tiếp bừng tỉnh từ trong mộng.

Đúng là đủ kỳ quái, vậy mà còn có người hơn nửa đêm dọn nhà, muốn vào ở gấp đến độ như vậy sao? Một buổi tối cũng nhịn không nổi chắc?

Haizz, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn phải rời giường đi làm.

Ngày đầu tiên đã đến trễ cũng không hay…

Chậc chậc, nhìn cái quầng thâm mắt đáng thương của cô kìa, muốn che cũng không che được…

Mộc Khanh Khanh nằm ỳ trên giường thành tánh căn bản không có thời gian làm bữa sáng, chỉ đơn giản thu thập một chút đồ vật, trực tiếp mở cửa ra ngoài.

Sau khi Mộc Khanh Khanh đóng cửa lại khóa kỹ, chuẩn bị đi thang máy, bên tai cũng nghe thấy thanh âm cửa phòng cách vách - đầu sỏ gây tội tối hôm qua hại cô ngủ không ngon mở ra, ngược lại cô cũng không vội vàng vào thang máy, cô muốn nhìn thử xem là kỳ nhân dị sĩ nào hơn nửa đêm chơi còn chơi trò dọn nhà?

[Tuyên bố【 nhiệm vụ ba 】: Thành công mời Đường Kỳ Dung cùng đi đến trường. Chú ý: Đây là nhiệm vụ hằng ngày, ký chủ cần kiên trì.]

Khi hệ thống nói tới đây, tạm dừng trong chớp mắt, âm thanh điện tử lạnh như băng lại tiếp tục vang lên, [Khen thưởng nhiệm vụ: Đại lượng kim tệ.]

Khi nhìn thấy Đường Kỳ Dung từ trong nhà đi ra, Mộc Khanh Khanh kinh ngạc nhướng mày, trong kịch bản của nguyên thế giới cũng không nói nữ phụ và nam phụ ở cách vách nhau mà? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện này không có liên quan gì đến việc nam nữ chính bạch bạch bạch, cho nên không giới thiệu à?

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

Nghi vấn vừa mới dâng lên trong lòng còn chưa kịp hiểu rõ, Mộc Khanh Khanh lại bị âm thanh của hệ thống nhắc nhở hấp dẫn tâm trí.

Khen thưởng nhiệm vụ quá dụ hoặc! Hơn nữa so sánh với hai cái nhiệm vụ ném tiết tháo lần trước, cái này quả thực là quá nhân tính hóa rồi! Tối hôm qua cô còn đang rầu rĩ phải làm thế nào mới bất động thanh sắc mà công lược Đường Kỳ Dung! Sáng nay hệ thống đã cho cô một kiến nghị tốt như vậy.

Bên kia sau khi Đường Kỳ Dung phát hiện Mộc Khanh Khanh chú ý tới hắn, động tác mở cửa dừng lại, đôi mắt xinh đẹp sạch sẽ hơi mở, môi đỏ khẽ nhếch, hệt như không ngờ lại gặp được Mộc Khanh Khanh ở đây, thần thái động tác của hắn đều hoàn mỹ miêu tả sự kinh ngạc và vô tội của hắn, lại còn lựa chọn đánh đòn phủ đầu, "Chẳng lẽ lão sư cũng ở nơi này?"

"Ừ, có phải cậu định đến trường hay không?" Câu hỏi này thật sự quá vô nghĩa, có điều loại chuyện mời mọc này, vẫn phải có một câu làm nền.

"Đúng vậy, lão sư có muốn đi cùng nhau không?" Khuôn mặt tuấn tú hiện ra một nụ cười mà hắn đã luyện tập suốt cả đêm.

Nhìn tươi cười trên mặt Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh hơi nhíu mày đẹp, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khó hiểu, rõ ràng là một thiếu niên thanh xuân rực rỡ như ánh nắng, sao lại lộ một nụ cười thành thục kỳ quái như vậy?

Mà Đường Kỳ Dung thấy Mộc Khanh Khanh hơi hơi nhíu mày mày, còn tưởng rằng cô chán ghét lời mời của hắn.

Nụ cười luyện tập cả đêm trên mặt cũng sắp cứng đờ, đôi tay rũ bên người nắm chặt thành quyền, đôi mắt sạch sẽ cũng nhiễm một tầng màu đen.

Không được sao! Chẳng lẽ vẫn không được sao!

Thời điểm Đường Kỳ Dung sắp nhịn không được muốn chất vấn, thanh âm thanh lãnh của Mộc Khanh Khanh tựa như tiếng trời truyền vào tai hắn.

"Đóng cửa lại đi, đi thôi."

Nghe được tiếng đáp lời, Đường Kỳ Dung vội vội vàng vàng khóa cửa lại, vừa bước nhanh về phía Mộc Khanh Khanh, vừa kích động hô: "Lão sư! Cô đồng ý…"

Thanh âm đột nhiên ngừng lại một chút, toàn thân hơi cứng ngắt, Đường Kỳ Dung chạy nhanh thả chậm bước chân dồn dập của mình, nhẹ giọng nói, "A… Lão sư đáp ứng rồi, à, cảm ơn lão sư." Lời nói cố tình nhẹ nhàng vẫn mang theo vui vẻ kích động khó nén trong đó, cùng với vài phần thấp thỏm.

Xong rồi xong rồi, bộ dạng hấp tấp không thành thục vừa rồi bị lão sư thấy mất rồi…

Đường Kỳ Dung không mẫn cảm tiêu cực như lần trước, Mộc Khanh Khanh ngược lại cảm thấy hắn như vậy có vài phần thú vị đáng yêu.

Loại tính cách thẳng thắng như ánh mặt trời này cũng thật khiến người ta yêu thích.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: VƯỜN TRƯỜNG (7) Cho tôi số di động của

cậu đi

《VƯỜN TRƯỜNG (7)》

CHO TÔI SỐ DI ĐỘNG CỦA CẬU ĐI

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Trong thang máy, Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung bỗng nhiên lại trở nên im lặng kia, trong lòng thực sự không hiểu nổi, lúc bước vào thang máy đã xảy ra chuyện gì sao? Tiểu tử này sao lại yên lặng bất thường như vậy, trên mặt còn suy tư nghiêm túc?

Suy nghĩ cũng không có kết quả gì, Mộc Khanh Khanh đành phải cảm thán một câu, thiếu niên tuổi dậy thì mà, lâu lâu lại ngẫu nhiên thương cảm không giải thích được, lâu lâu lại nói mấy lời ưu sầu gì đó...

Sau khi đến bãi đỗ xe, Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung đang rối rắm nhìn chỗ ngồi bên cạnh người lái, "Sao vậy? Không muốn đến trường cùng tôi nữa?"

"Không không, lão sư...em..." Sợ Mộc Khanh Khanh thật sự hiểu lầm, Đường Kỳ Dung bối rối giải thích.

"Không phải thì tốt, muốn nói gì thì lên xe rồi nói sau, nếu không lát nữa hai chúng ta đều đến trễ." Vẫn là lên xe trước rồi tính, tâm tư kỳ lạ của thiếu niên lại thay lòng đổi dạ chạy trốn...

...

"Cô ơi... Em vẫn chưa tròn mười tám tuổi." Đường Kỳ Dung giống như cố gắn lấy dũng khí thật lớn mới nhẹ nhàng nói ra một câu, đầu quay ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn Mộc Khanh Khanh.

Lông mày nhảy một cái, cô vẫn chưa bắt đầu công lược hắn mà? Ngoại trừ chuyện xảy ra ngày hôm qua hơi đen ngoài ý muốn. Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra ý đồ của cô? Hiện tại muốn quanh co lòng vòng khuyên mình bỏ qua cho người còn vị thành niên là hắn?

Nghe được chín chữ vô cùng đơn giản này của Đường Kỳ Dung, trong nháy trong đầu Mộc Khanh Khanh đã hiện ra một suy đoán cô cho là hợp tình hợp lý, bất quá trên mặt vẫn muốn giả vờ không biết, "Vậy thì sao?"

"Cho nên... Cho nên em chưa thể có bằng lái, không thể, không thể chở cô, có điều đợi thêm hai năm nữa, em cũng sẽ có thể để cô ngồi trên ghế phụ bên cạnh em!" Giống như ngày hôm qua cô ngồi trên xe của Ôn Thành vậy!

Mộc Khanh Khanh nhìn vẻ mặt lòng đầy căm phẫn của Đường Kỳ Dung, lại một lần nữa rơi vào mê mang, uổng cho cô còn lo lắng bị hắn phát hiện cô có mục đích không tốt, kết quả hắn lại đang nói cái quỷ gì không biết...

"Cậu ăn sáng chưa?" Không biết nên đáp lời Đường Kỳ Dung như thế nào, Mộc Khanh Khanh trực tiếp bỏ qua, mở miệng vứt ra một câu hỏi cho Đường Kỳ Dung.

"Vẫn chưa. Cô đã ăn chưa?" Sáng sớm hắn vẫn luôn ở phía sau cửa nằm vùng chờ người, đương nhiên không có chuẩn bị bữa sáng.

"Chưa ăn, một lát cậu đến cửa hàng phía trước mua hai phần đi."

...

Nhiệm vụ của các lão sư dạy lớp A ở cao trung Tinh long đều rất nhẹ nhàng, các học sinh đều khiến các lão sư bớt lo, chỉ phụ trách dạy một lớp, Mộc Khanh Khanh đối với công việc nhàn nhã như hiện tại rất là hài lòng.

Ngày đầu tiên chính thức dạy học, Mộc Khanh Khanh chỉ dạy có một tiết, là tiết thứ hai trước buổi trưa.

Trước khi bắt đầu giảng bài, Mộc Khanh Khanh dùng danh sách điểm danh, nhận mặt đại khái những học sinh trong lớp một lần; Hơn nữa cô còn biết được một tin tức tốt: Đường Kỳ Dung lại chính là đại diện lớp môn toán học của cô. Xem ra cô cũng không cần phiền phức tìm thầy Lưu thay đổi thời khóa biểu...

Nội dung của tiết thứ nhất thật sự rất đơn giản, Mộc Khanh Khanh cũng tự mình cảm thấy rất tốt: Hoàn mỹ vượt qua tiết dạy học đầu tiên ở cao trung Tinh Long của cô. Nhìn từng nam nữ sinh tươi non đến độ có thể bóp ra nước, trong mắt toát ra "khâm phục", thì có thể dễ dàng nhìn ra cô đã có một bài giảng thành công.

Mộc Khanh Khanh không biết là, trước đây các giáo viên khác của lớp A từng người đều là một bộ dáng "cảm động" như vậy, hiện giờ khó khăn lắm mới gặp được một nữ lão sư lạnh lùng mỹ nhan thịnh thế, cho dù cô không giảng bài, chỉ ngồi yên trong lớp thôi thì trong mắt bọn họ cũng sẽ toát ra sự

"khâm phục".

Đây đúng là một sự hiểu lầm đẹp đẽ.

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Đi ra khỏi phòng học, Mộc Khanh Khanh gọi người chưa từng chớp mắt nhìn chằm chằm vào bục giảng, "nghiêm túc nghe giảng" trong suốt tiết học Đường Kỳ Dung —— Đại diện ban toán học của cô lên văn phòng.

"Cô ơi..." Xong rồi, chẳng lẽ lão sư đã phát hiện ra hắn vẫn luôn nhìn cô, không chịu nghiêm túc nghe giảng bài sao?

"Cho tôi số đi động của cậu đi". Thân phận lão sư này vẫn có chỗ tốt, muốn phương thức liên lạc gì đó chỉ cần thẳng thắn mở miệng...

"131..."

"Giữa trưa cậu có về nhà không? Có muốn tôi chờ cậu không?"

"Không... Không trở về, thời gian nghỉ trưa quá ngắn, ở trường học cơm nước xong xuôi đã phải bắt đầu lên lớp". Lão sư... Lại còn nói muốn chờ hắn... Kỳ thật hắn cũng muốn về lắm chứ... Nhưng như vậy, mình sẽ phải cúp học, nếu cúp học, lão sư nhất định sẽ không vui...

"Ừ, buổi trưa mấy giờ các cậu tan học? Còn buổi chiều khi nào lên lớp?" Kế hoạch "tẩy trắng" của cô tuyệt đối sẽ không vì một chút trở ngại mà từ bỏ!

"11:30 tan học, 12:40 lên lớp."

"Ừ, tôi biết rồi. Cậu đi học đi." Sau khi Mộc Khanh Khanh có được tin tức mình muốn, ra hiệu cho Đường Kỳ Dung trở về lớp.

...

Bởi vì giữa trưa không thể cùng Mộc lão sư trở về, bạn học Đường Kỳ Dung bi thương ngược dòng thành sông, uể oải như cương thi ngơ ngơ ngác cả một buổi sáng, ngay cả Trương Thước trêu chọc chế giễu cũng không có tâm tình đánh trả, tất cả đều im lặng nhận lấy...

Thời điểm tiếng chuông tan học vang lên, người trong lớp học lục tục đi ra khỏi phòng, Trương Thước quay qua đập vai Đường Kỳ Dung, an ủi hắn, thất tình là một chuyện đời người cần phải trải qua, bị Đường Kỳ Dung giận mắng dọa chạy tóe khói.

Haizz, hắn nên đáp ứng lão sư mới phải, cùng lắm thì sau khi trở về không ăn cơm, trực tiếp về trường học, vậy cũng được mà! Đúng là ngốc quá đi.....

"Tôi cứ thắc mắc tại sao không thấy cậu trên hành lang? Sao không ra ngoài ăn cơm?"

"..."

Mộc Khanh Khanh nhìn thấy ánh mắt thanh tịnh của Đường Kỳ Dung sáng ngời khi thấy cô, còn không thể tưởng tượng nổi dùng tay hết chà lại xoa con mắt, thực sự không nhịn được cười ra tiếng.

Đường Kỳ Dung khó khăn lắm mới xác nhận đúng là Mộc lão sư, lại nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa của Mộc Khanh Khanh, lần nữa ngơ ngác nói: "Cô ơi, cô cười lên thật là đẹp. Cô nên cười nhiều hơn..."

Bị lời nói ngốc manh của Đường Kỳ Dung chọc, trong giọng nói của Mộc Khanh Khanh cũng mang theo ý cười: "Đừng đùa nữa, đây là hộp cơm tôi tự làm, buổi chiều sau khi tan học thì gọi điện thoại cho tôi, chúng ta cùng về."

"Nhưng hình như buổi chiều cô không có tiết mà?" Đột nhiên phải tiếp nhận quá nhiều tin tức chấn kinh, đầu óc Đường Kỳ Dung rơi mất, trực tiếp hỏi một vấn đề ngu ngốc nhất.

"Tôi còn có việc khác". Chỉ vì thông đồng cậu thôi đấy, đưa hộp cơm kéo gần quan hệ của hai người một chút, không nói đến việc bắt lấy dạ dày của Đường Kỳ Dung, tốt xấu gì cũng phải khiến cho quan hệ giữa hai người có một chút khác biệt so với thầy trò, nếu không lỡ như hắn cảm thấy cô và các lão sư khác đều không có gì khác biệt, vậy thì con đường công lược quả thực là sẽ không bao giờ thành công.

Trương Thước vừa về tới lớp học, quan tâm nhìn về phía giáo thảo ngồi cùng bàn với hắn, bởi vì cả ngày hôm nay cậu ta quá không bình thường: Bắt đầu từ buổi sáng đã mang dáng vẻ xuân tình dập dờn, tiết thứ hai lại siêu cấp nghiêm túc nghe giảng môn toán học mà thường ngày cậu ta chỉ dùng để ngủ bù, sau đó lại thống khổ ảo não vượt qua hai tiết cuối cùng, sau khi hết tiết thì lại ngồi tại chỗ trầm tư...

Ừ?

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Quả nhiên là có bệnh rồi, ngơ ngác sững sờ còn cười ngu nhìn chằm chằm vào một cái..... Hộp cơm?

"U a! Tôi cứ thắc mắc giữa trưa tại sao Đường đại soái ca của chúng ta không đi ăn cơm? Thì ra là có người đưa cơm trưa tình yêu nha, nha nha nha. Mau để cho tôi giúp cậu giám định hương vị xem thế nào!"

Vừa nghe xong, sắc mặt Đường Kỳ Dung bắt đầu từ không để ý biến thành nghiêm túc khẩn trương, "Đừng có mơ chạm vào được, đây là của tôi! Vậy mà cậu còn muốn ăn! Ngay cả tôi còn không nỡ ăn..."

Chậc chậc... Cái bộ dáng bảo vệ đồ ăn này, xem ra bạn ngồi cùng bàn của hắn thật đúng là được sao Hồng Loan chiếu rồi, yêu đương... Trong trường học không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ thiếu nam tan nát cõi lòng đây.

(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~

Nào đó uyển:

Cất giữ phá đồ ngốc, cho nên nói hôm nay ta quyết định hôm nay..... Song càng!

(づ ¯3¯)づ Ta vì sâm a cay a mạnh ~

Dù sao, ta là trong truyền thuyết song càng nhỏ hơn đạt nhân ヾ(?■_■)ノ Đẹp trai mù

Cái kia..... Mọi người có thể hay không cảm giác viết quá dài dòng? Kịch bản phát triển quá chậm? Nhanh xuyên văn dạng này viết có thể hay không không tốt lắm? Nhưng ta lại muốn đem kịch bản viết nhỏ một chút..... Tốt xoắn xuýt (.??⌒??.)

Đối Văn Văn có ý kiến gì mọi người cứ việc nói, dù sao ta <(¯ Trời ▽ Hạ ¯)> Ý chí thiên hạ!!!

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *lười edit lời tác giả quá đi~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: VƯỜN TRƯỜNG (8) Cô biết là cô không thể nào trốn thoát

《VƯỜN TRƯỜNG (8)》

CÔ BIẾT LÀ CÔ KHÔNG THỂ NÀO TRỐN THOÁT

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□□□

Buổi chiều sau khi tan học, vẫn như cũ là Mộc Khanh Khanh lái xe, mang theo Đường Kỳ Dung trở về tiểu khu.

Mới quen biết được hai ngày, Mộc Khanh Khanh vẫn chưa biết được Đường Kỳ Dung yêu thích những gì, nhưng lại không ngờ dọc theo đường đi đều là không khí nặng nề nghiêm túc, chỉ có thể mở miệng hỏi: "Cơm lúc trưa thế nào? Lâu rồi tôi cũng không tự mình xuống bếp."

【 ngầm nghĩ: Thật ra trù nghệ của tôi rất cao siêu 】

"Dạ... Ăn rất ngon." Lão sư tự tay làm cơm, sao có thể không ngon!

Sao lại trả lời khô cằn như vậy chứ, làm cô cũng không có cách nào nói tiếp, dương quang rộng rãi đi đâu rồi? Sao giờ câm như hến thế?

"Cậu sống một mình à?"【 ngầm nghĩ: Chỉ là muốn biết nguyên nhân và tình trạng cậu sống một mình thôi 】

"Dạ, một mình em cũng có thể tự chăm sóc bản thân." Nói như vậy, lão sư có cảm thấy hắn thành thục ổn trọng hay không?!

"..."

"Tối nay đến nhà tôi đi." Cô không muốn cùng hắn giao lưu nói chuyện phiếm nữa, đau lòng quá đi, vẫn nên nói thẳng mục đích ra cho rồi! (*Dương: Ý là bả chê ổng thiếu muối đó mà -_-)*

"A? Lão sư... Như vậy, như vậy... Có phải... Không tốt lắm... Không không không, em... Ý em là được ạ..." Tin tức lão sư vừa nói có hơi lớn...

Tay Mộc Khanh Khanh nắm không chắc, tay lái trượt một chút, thiếu chút nữa đụng vào hàng rào bên đường. Sau khi tạm dừng xe lại, Mộc Khanh Khanh có chút tức giận, nhíu chặt mày nói:

"Đường! Kỳ! Dung! Tôi chỉ muốn mời cậu đến nhà tôi ăn cơm! Cậu nói xem một học sinh cao trung như cậu, sao cả ngày cũng loạn phát tình như Ôn Thành vậy hả! Có thể nghĩ đến chuyện khác ngoài những cái tâm tư loạn thất bát tao đó đi được không! Quá buồn nôn!" Vừa thấy vẻ mặt kia của Đường Kỳ Dung, nếu còn không nhìn ra dâm ý của hắn, Mộc Khanh Khanh đúng là mù rồi! Sao mỗi người ở thế giới này đều thích tình dục như vậy chứ?! Vì cái gì mà một đám đều có bộ dáng dục vọng của thân thể là tối thượng chứ!

Khó thở công tâm, từ ngày hôm qua vẫn luôn nghiêm túc suy nghĩ kế hoạch "tẩy trắng" Đường Kỳ Dung, sau đó hy vọng có được một tiểu thiên sứ thuần khiết của Mộc Khanh Khanh thật sự đã hỏng bét, những tâm sự mờ mịt nơi đáy lòng hoàn toàn bị dẫn ra.

Ai thèm quan tâm cái gì mà hình tượng cao lãnh nhân khiết, cùng lắm thì sau khi nhiệm vụ kết thúc bị khấu chút tiền thưởng, nhưng lúc này thật sự là nhịn không được nữa.

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Suốt một tháng, mỗi ngày cô đều ảo tưởng ra một Đường Kỳ Dung thuần khiết tốt đẹp, trong cốt truyện của nguyên thế giới chỉ có một chút miêu tả về hắn, nhưng chính là bởi vì một chút nên cô đã cao hứng vô cùng.

Cô vẫn luôn cho rằng hắn là nam phụ, sẽ có khác biệt với những người khác, là một thiếu niên thanh xuân không biết nhục dục, sạch sẽ như trẻ sơ sinh.

Nhưng mà, Đường Kỳ Dung chỉ dùng thời gian hai ngày đã đánh vỡ ảo tưởng của cô, ngày hôm qua, cô không dám trực tiếp kết luận, chỉ cho là thiếu niên tuổi dậy thì khó tránh khỏi xúc động, liều mạng nghĩ tốt cho hắn.

Cái lồng bảo vệ của cô vốn cực kỳ vững chắc, sau khi tiến vào thế giới này, nó đã chịu một kích cực mạnh, ngày hôm qua, xiềng xích của nó chỉ có thể lung lay trên cửa, mà hôm nay...

Cô đã biết, cô sẽ không bao giờ có thể trốn thoát... Cả đời cũng chỉ có thể sống chung với bệnh tật.

...

"Lão sư... Thực xin lỗi cô."

"Em... Em chỉ là cảm thấy cả ngày hôm nay đã làm phiền cô quá nhiều, sợ lại gây thêm phiền toái cho cô, nhưng lại không biết phải cự tuyệt như thế nào, khiến cô hiểu lầm, thật sự rất xin lỗi cô."

"Chuyện ngày hôm qua, là em không đúng."

"Vì vội vàng mà vô tình đụng vào lão sư, em không thấy rõ là ai, còn tưởng rằng là bạn nữ nào trong trường nên mới gây ra những việc đáng xấu hổ đó, nếu biết cô là lão sư, em đã không làm như vậy. Lời xin lỗi có hơi muộn màng, thật sự rất xin lỗi cô."

"Khiến cô hiểu lầm như vậy, tất cả đều là lỗi của em. Thực xin lỗi cô..."

Toàn bộ quá trình Đường Kỳ Dung nói chuyện đều cúi đầu, nhìn không thấy biểu cảm trên mặt, chỉ chừa lại một đầu tóc ngắn có chút lộn xộn. Dáng vẻ hiện tại của hắn giống như bóng tối tiến về phía hoàng hôn, hèn mọn mà bình tĩnh.

Tiếng nói đang ở thời kỳ vỡ giọng có hơi nghẹn ngào, thanh âm trầm thấp thong thả, nói một đoạn dài như vậy lại không có một chút phập phồng, từng câu từng chữ đều rành mạch truyền vào trong tai Mộc Khanh Khanh.

Không biết có phải cô đã suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng lo lắng và kinh hoảng vẫn luôn nghẹn trong lòng cô thật sự rất khó áp chế. Nếu không bộc phát nói ra, cô sẽ điên mất...

Trước kia khi cô ở "Tổ thanh thủy" chưa bao giờ bị như vậy, bởi vì cô biết, đó chỉ là một bộ phim mà cô tham diễn, chỉ dùng những cảm tình hư vô mờ mịt, sau khi kết thúc cảnh quay, cô cũng sẽ thoát ra từ trong phim...

Nhưng loại thế giới này lại không giống vậy, từ rất lâu rất lâu trước kia, cô đã biết, tình dục quấn người.

Sau khi kết thúc nhiệm vụ, cô có thể dùng "Công cụ loại bỏ tình cảm" tiêu trừ tình yêu, tình thân, tình hữu nghị, nhưng còn tình dục bên trong thân thể thì sao?

Lỡ như tương lai có một ngày, cô ở tại hiện thực cũng không hề biết xấu hổ, mặt không biểu cảm tìm kiếm các loại "Phục vụ" thì sao?

Nếu cô không khắc chế, không ngăn lại, chung quy sẽ có một ngày, cô sẽ giống như những loại nữ nhân ghê tởm kia.

Ngày hôm qua không phải đã nếm giáo huấn rồi sao? Máu dâm đãng chảy trong người cô vĩnh viễn không thể dứt bỏ...

Ghê tởm?

Thật ra cô mới là người ghê tởm nhất, mang theo mục đích ghê tởm xấu xa tiếp cận hắn, rõ ràng chính là muốn câu dẫn hắn, còn ở một bên giả bộ, vì phát tiết nội tâm âm u của chính mình, một chút cũng không bận tâm đến cảm nhận của hắn.

Thật sự không đáng phải nói nhiều lời xin lỗi với cô như vậy. Những chuyện này rốt cuộc là ai sai?

Rõ ràng biết trong lòng mình có bệnh, còn muốn xông vào thế giới này, xông vào sinh hoạt của hắn, lại còn trong cuộc sống vô ưu vô lo này mang đến ác ý như vậy.

Người nên nói lời xin lỗi là cô, là cô dụng tâm hiểm ác, ác độc ích kỷ ngụy trang trái tim yếu ớt mẫn cảm thành một thanh cự kiếm, không chút khách khí đâm bị thương trái tim người khác.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

"Đi thôi." Trong hai chữ lại bao hàm quá nhiều bất đắc dĩ và mệt mỏi đã lâu của cô.

Khởi động xe, cả đoạn đường không nói gì.

...

Từ bãi đỗ xe thẳng đến tầng lầu của hai người ở, hai người đều hết sức ăn ý im lặng, không ai mở miệng; khoảng cách cách xa nhau cũng vi diệu gãi đúng chỗ ngứa, bước chân của Đường Kỳ Dung có thể cách phía sau bước chân Mộc Khanh Khanh một bước xa.

"Lát nữa... Muốn tới ăn cơm không?" Mộc Khanh Khanh mở cửa, thanh âm mang theo chua xót, âm lượng rất nhỏ thật nhỏ giây tiếp theo giống như muốn phiêu tán trong không trung.

"Không cần, cảm ơn lão sư." Lễ phép lại khách khí.

Mộc Khanh Khanh nghe thế đột nhiên quay người sang, nhưng lại chỉ nhìn thấy một cánh cửa chậm rãi đóng lại.

"Thực xin lỗi." Cánh cửa đã đóng lại không một chút khe hở.

Mộc Khanh Khanh cũng không trông cậy vào Đường Kỳ Dung có thể nghe được câu xin lỗi giá rẻ của cô, nhưng thật ra Đường Kỳ Dung lại nghe rõ ràng.

Hắn mang vẻ mặt bình tĩnh đi đến phòng khách, ngã thân thể của mình xuống sô pha mềm mại.

Ôn Thành... Ôn Thành!

Thân thể hắn thả lỏng hết sức, dùng tư thế nhẹ nhàng nhất nghỉ ngơi, đôi mắt cũng nhẹ nhàng khép hờ, lông mi dài rậm che khuất đáy mắt Đường Kỳ Dung đang không thể kiềm chế táo bạo và cuồng nộ.

Sao hắn ta dám! Sao hắn ta dám!

...

Ở trên sô pha ngồi một đêm, Đường Kỳ Dung nghe thấy tiếng chuông báo thức, rốt cuộc cũng cử động thân thể sắp cứng đờ của mình.

【5:30】

Nên sửa sang lại bản thân một chút, tiếp tục lẫn lộn trong đám người.

Chấp niệm cũng được, giận si tham niệm cũng được. Trái tim hắn đã bị khóa chặt, trừ khi moi tim xuống, cạy khóa ra, nếu không thật sự không thể miễn cưỡng được.

Mặc kệ là chính tai nghe được lão sư nói ghê tởm, hay là chính miệng mình phun ra hai chữ ghê tởm, Đường Kỳ Dung hắn chưa bao giờ cho rằng tâm tư của mình và ghê tởm có quan hệ gì.

Hắn sẽ không từ bỏ, vĩnh viễn cũng sẽ không từ bỏ tâm tư của hắn... Chỉ là, mỗi bước đi tiếp theo của hắn phải tận lực khắc chế, rốt cuộc thì lão sư quá mức nhạy cảm thông tuệ, ngày hôm qua không phải chỉ có một câu đã nhìn ra ý tứ của hắn hay sao?

Có điều ngày hôm qua, hắn cũng không phải không có thu hoạch, đã biết được một chuyện khiến hắn phẫn nộ ghen ghét suốt một đêm, còn biết, thật ra lão sư là một người mềm lòng còn dễ dàng tin tưởng người khác.

Mộc Khanh Khanh bị một cơn ác mộng làm bừng tỉnh, tối hôm qua ngủ muộn như vậy, buổi sáng còn bị chuông báo đánh thức...

Thời gian còn rất dư dả, Mộc Khanh Khanh làm hai phần bữa sáng, một phần trong đó đương nhiên là cho Đường Kỳ Dung.

Mới quen biết hắn có hai ngày, đúng vậy, chỉ có hai ngày...

Bởi vì việc riêng của chính mình ở một thế giới khác, lại dùng ác ý đối với một học sinh cao trung còn chưa thành niên, trong lòng Mộc Khanh Khanh rất áy náy.

Tối hôm qua cô vẫn luôn suy nghĩ, lúc chiều thật sự là mình đã quá mức nhạy cảm.

Tốt xấu gì Đường Kỳ Dung cũng là một học sinh cao trung biết cảm thấy xấu hổ, đột nhiên được một người khác phái mời đến nhà, chắc chắn là sẽ ngượng ngùng, chính câu nói của mình nghe cũng có vẻ còn có ý nghĩa khác, hắn khô khan thành thật như thế nào, hai ngày nay cô cũng thấy được...

(*Dương: lầm to rồi chị hai ơi* □□)

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: VƯỜN TRƯỜNG (9) Mộc Khanh Khanh thật sự không nhịn được cười ra tiếng

《VƯỜN TRƯỜNG (9)》

MỘC KHANH KHANH THẬT SỰ KHÔNG NHỊN ĐƯỢC CƯỜI RA TIẾNG

***Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u**

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh đến trước cửa phòng của Đường Kỳ Dung, vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cửa đã từ bên trong mở ra, hai người đều có chút trở tay không kịp, đều xấu hổ im lặng vài giây.

Lúc này Đường Kỳ Dung lại mở miệng trước, "Buổi sáng tốt lành, lão sư."

Mộc Khanh Khanh thấy dáng vẻ bình tĩnh lễ phép này của hắn, áy náy trong lòng ngăn không được toát ra: "Chuyện là, tôi làm hai phần bữa sáng."

Sau khi đưa bữa sáng cho Đường Kỳ Dung, nhìn vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ, có chút ngượng ngùng mở miệng: "Ngày hôm qua… là tôi không đúng, bản thân tôi đã… Trông gà hoá cuốc, xin lỗi…"

"Em không có để ở trong lòng, không sao đâu cô." Bởi vì để ở trong lòng, là một chuyện khác.

Lại là loại lễ phép xa cách khách khí này. Nhưng Mộc Khanh Khanh lại không có lý do gì để nổi giận, chính cô đã đâm Đường Kỳ Dung một đao, chẳng lẽ còn phải yêu cầu Đường Kỳ Dung vờ như không có việc gì sao?

Mộc Khanh Khanh lòng mang áy náy và Đường Kỳ Dung biệt nữu* khó chịu cứ như vậy mà khách khách khí khí qua một tháng, ngoại trừ buổi sáng hôm đó, lúc sau hai người đều không nhắc lại chuyện xảy ra vào chiều hôm ấy nữa.

* ***Biệt nữu*** (别扭): *nghĩ một đằng nói một nẻo.*

Hai người luôn cùng nhau đến trường, hoặc có thể nói, là Mộc Khanh Khanh vẫn luôn tận chức tận trách đưa đón Đường Kỳ Dung.

Trong trường học hai người phối hợp cũng rất ăn ý, có Đường Kỳ Dung tận chức tận trách trợ giúp, công việc dạy học vốn nhẹ nhàng của Mộc Khanh Khanh càng trở nên đơn giản.

Hết thảy dường như đều phát triển theo chiều hướng tốt, ngoại trừ không khí giữa hai người luôn ngượng ngùng khách khí.

Giống như trong lòng hắn vẫn còn khúc mắc và oán trách cô. Là bởi vì cô đã tùy hứng như vậy hay sao?

Trong một tháng bình tĩnh này nếu muốn nói đến có chuyện gì thay đổi, đại khái chính là Mộc Khanh Khanh dần dần không đưa cơm trưa cho Đường Kỳ Dung nữa, không phải cô không muốn tặng, mà là đến giữa trưa Đường Kỳ Dung càng giống như muốn đi nhà ăn hơn; có điều, sau mấy ngày cô dừng đưa cơm, Đường Kỳ Dung giống như cũng gặp chuyện sốt ruột gì đó, cả ngày lạnh mặt, càng không thèm nói chuyện với cô một câu.

Mỗi buổi sáng Đường Kỳ Dung mua bữa sáng cũng từ hai phần biến thành ba phần, hình như cô nghe thấy hắn nói muốn mang cho một bạn học nữ, cô đoán rằng, chắc là Đường Kỳ Dung yêu sớm, hơn nữa, đối tượng cũng không phải cô.

Ừ —— hiện tại suy đoán này đã được chứng thực.

Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn Ôn Thành, chính diện bắt gặp nữ chính của mình bị một tên nam phụ pháo hôi đưa về nhà, Ôn Thành thân là nam chính trong lòng có bao nhiêu rét lạnh đây…

"Lão sư, trùng — hợp — thật — đấy!" Thanh âm quái khí của Đường Kỳ truyền đến, phá vỡ im lặng khi bốn người chạm mặt nhau.

"À, là tình cờ gặp nhau thôi… Đúng không? Ôn Thành?" Bị thanh âm hung tợn kia của Đường Kỳ Dung làm giật mình, không biết tại sao đột nhiên Mộc Khanh Khanh cảm thấy hơi chột dạ, vội vàng vươn khủy tay chạm chạm Ôn Thành xin giúp đỡ.

Nhưng động tác này của cô dừng ở trong mắt Đường Kỳ Dung càng khiến lửa giận của hắn bốc cao, bắt đầu từ lúc hắn bước ra khỏi thang máy, cô cũng chỉ nhìn hắn một cái, sau đó không ngừng nhìn chằm chằm Ôn Thành! Vậy mà hiện tại cô còn thân mật với Ôn Thành như vậy nữa chứ.

Cô ấy thích tên đàn ông già kia như vậy sao!

Sau khi thu được tín hiệu của Mộc Khanh Khanh truyền đến, Ôn Thành nhẹ giọng mở miệng, "Phải, chỉ là tình cờ thôi, vậy tôi và Khanh Khanh đi trước đây." Hắn vẫn cong khóe môi, bộ dạng phong độ nhẹ nhàng, đối với ánh mắt hung tợn của Đường Kỳ Dung vẫn cười dịu dàng như cũ.

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

Bị giáo viên trong trường bắt gặp mình cùng một bạn học nam đi ra từ thang máy trong tiểu khu, loại nữ chính ngốc bạch ngọt này khẳng định là ngượng ngùng không thôi, nhưng Đường Kỳ Dung bên cạnh vẫn im lặng không nói, cô cũng chỉ có thể tươi cười nói: "Hẹn gặp lại lão sư! Hy vọng Ôn lão sư và bạn gái cuối tuần vui vẻ." Cô cũng không quen biết Mộc Khanh Khanh, cũng không biết cô là lão sư trường mình.

Mộc Khanh Khanh nghe được nữ chính nói, đang muốn muốn phản bác hai chữ "Bạn gái" này đã bị Ôn Thành trực tiếp kéo vào thang máy.

Nữ chính thần kinh thô vẫn chưa phát hiện mình đã nói điều không nên nói, sau khi thấy Ôn lão sư lôi kéo mỹ nữ kia đi vào thang máy, vẫn ngọt ngào như cũ nhìn người từ đầu tới đuôi chỉ nói một câu là Đường Kỳ Dung: "Học trưởng, người kia chính là Ôn lão sư anh vừa mới hỏi em đấy, có phải rất dịu dàng tuấn lãng hay không, thầy ấy với bạn gái thật xứng đôi ~"

"Cô mù rồi à!" Rốt cuộc Đường Kỳ Dung nâng ánh mắt vốn đang buông xuống lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ chính, hắn thật sự muốn khâu miệng cô ta lại, luôn không ngừng nói những lời khiến hắn buồn nôn.

"Học trưởng… Sao anh lại…" Nữ chính trợn to cặp mắt đã ánh nước kia lên, khuôn mặt tinh xảo kiều tiếu như hoa lê đái vũ, điềm đạm đáng yêu.

Nhưng Đường Kỳ Dung lại không có chút thương tiếc nào, trực tiếp ngắt lời cô ta, "Cút! Vốn dĩ cô không xứng đáng xuất hiện ở đây! Bẩn muốn chết! Cút ngay!"

Cô bé nào có thể chịu được mình bị người trong lòng đối xử như vậy? Cô không màn rụt rè theo dõi hắn về tận nơi ở, muốn mượn cớ nói cho hắn chuyện về Ôn lão sư để có thể ở chung với hắn một lát, nhưng kết quả nhận được chỉ có tiếng quát lớn đầy vô tình!

Hiện tại Đường Kỳ Dung không có một chút sức lực suy nghĩ đến tiểu tâm tư của nữ chính, hắn đang nghĩ lại liệu có phải mình đã làm sai cái gì rồi không?

Điều hắn muốn, không những không có được, ngược lại còn càng lúc càng xa.

Hắn không nói với cô tiếng nào đã đến nhà ăn ăn cơm, nghĩ rằng lão sư nhất định sẽ quan tâm hỏi hắn một câu, nhưng lão sư lại căn bản không thèm để ý, thậm chí không chuẩn bị cơm trưa cho mình nữa.

Hắn cố ý sáng nào cũng mua nhiều thêm một phần bữa sáng, còn làm bộ làm tịch nói muốn mang cho một nữ sinh, nhưng lão sư một chút cũng không thèm để ý hắn có yêu đương hay không.

Hắn chịu đựng sự khó chịu trong lòng, vừa tìm hiểu tin tức của Ôn Thành, cửa thang máy mở ra, lại để cho hắn thấy người hắn chán ghét và người hắn thích nhất cùng sóng vai mà đi.

Hắn giống như một tên hề vậy, diễn xuất một vở kịch không ai muốn xem.

Mỗi một lần nhìn thấy Ôn Thành và lão sư ở bên nhau, hắn đều phải hao hết tâm tư bịa đặt một lời nói dối cho chính mình, nhưng chỉ một giây tiếp theo, lời nói dối đã bị chọc thủng.

Đã thành nghiện, trốn không thoát.

“Ôn Thành, tại sao vừa rồi không cho tôi giải thích?” Đường Kỳ Dung nhất định đã hiểu lầm rồi…

“Cô sợ bị ai hiểu lầm sao?” Đôi tay thon dài khớp xương rõ ràng của Ôn Thành đặt trên tay lái, quay đầu nhìn về phía Mộc Khanh Khanh vẫn luôn nhíu chặt mày bên cạnh.

“Sợ bị hai học sinh kia hiểu lầm.” Sợ nữ chính sẽ hiểu lầm, Ôn Thành sẽ từ bỏ đối tượng bạch bạch bạch của hắn; sợ Đường Kỳ Dung hiểu lầm, sau đó… Sau đó Đường Kỳ Dung sẽ từ bỏ mình?

“Cậu nhóc kia thích cô?” Rõ ràng là câu nghi vấn, Ôn Thành lại nói như một câu trần thuật.

“Sao có thể, cậu ấy… cậu ấy ghét tôi còn không kịp nữa là…” Nếu Đường Kỳ Dung thật sự thích cô, cô cũng không cần rối rắm không biết nên tiếp tục phát triển quan hệ của bọn họ như thế nào rồi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“A. Vậy cô cảm thấy cô bé kia như thế nào?” Ôn Thành chỉ cười cười, không có phản bác, ngược lại nhắc tới nữ chính.

“Rất tốt.” Xác thật rất tốt, đứng chung một chỗ với Đường Kỳ Dung, quả thực có thể diễn một vở kịch thanh xuân vườn trường.

“Tôi rất yêu cô ấy.”

“A? À.” Nam chính yêu nữ chính, rất bình thường.

“Lần đầu tiên thấy cô ấy đã yêu cô ấy.”

“A? À.” Tiếc mục nhất kiến chung tình rập khuôn.

“Tôi còn rất muốn "thượng" cô ấy.”

“A? À.” Nam chính muốn "thượng" nữ chính, hết sức bình thường.

“Tôi đang suy nghĩ có nên hạ thuốc cô ấy hay không.”

“A? À.” Cho nên nói, thì ra nguyên thế giới vẫn có logic, là nam chính hạ thuốc nữ chính? Cô chỉ có thể tỏ vẻ “Ha ha”…

“Cậu nhóc kia thật ra cũng không tệ, có điều cô vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Ừ…”

Đường Kỳ Dung tốt thế nào cô có thể cảm nhận được, mặc dù trong lòng hắn vẫn còn khúc mắc đối với cô, nhưng hắn đơn giản và thuần khiết, vẫn khiến cô có thể dễ dàng cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp.

Mỗi buổi sáng đều có thể “đúng lúc” mở cửa kém cô vài giây, một lần hai lần có thể là ngẫu nhiên, nhưng mỗi một lần đều như thế, vậy chỉ có thể là hắn đang đợi cô.

Mỗi lần mua bữa sáng đều hợp khẩu vị của cô, cũng không biết hắn làm thế nào biết được sở thích của cô nữa.

Buổi chiều sau khi tan học, hắn chưa bao giờ để cô chờ lâu, giáo viên vừa ra khỏi lớp thì hắn đã vội vàng chạy tới rồi, sau khi tiến vào trong tầm mắt cô lại luôn giả vờ khí định thần nhàn đi bộ tới, nhưng tiếng hít thở có chút rối loạn đã khiến lớp ngụy trang của hắn bại lộ.

Còn có…

Thời gian Đường Kỳ Dung đơn phương chiến tranh lạnh với cô đã qua hơn một tháng. Hiện tại cẩn thận nghĩ lại một chút, Mộc Khanh Khanh thật sự là không nhịn được cười ra tiếng.

Mộc Khanh Khanh hoàn toàn chỉ nhớ rõ nửa câu đầu của Ôn Thành, nửa câu sau lại quên sạch không còn một mảnh.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *thật sự là không ưa nổi nữ chính ngốc bạch ngọt như này, nhưng dù sao ẻm cũng hết đất diễn rồi ^^*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: VƯỜN TRƯỜNG (10) Cô ơi, em rất thích cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (10)》

"CÔ ƠI, EM RẤT THÍCH CÔ."

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□□□

Lần này Mộc Khanh Khanh và Ôn Thành cùng nhau ra ngoài là vì tham gia hôn lễ của một lão sư trong trường.

Nhưng xe của cô đúng lúc hôm nay lại đưa đi bảo dưỡng, cho nên mới nhờ Ôn Thành tiện đường đến đón cô.

Sau khi tham dự xong hôn lễ náo nhiệt, một đám giáo viên ngày thường bị đè nén đã quen đều ồn ào đòi đi KTV, Mộc Khanh Khanh cũng đi theo mọi người cùng nhau nháo loạn chơi đùa đến nửa đêm. Sau khi Ôn Thành đưa Mộc Khanh Khanh trở lại tiểu khu đã là đêm khuya tĩnh lặng.

…

"Đinh ——"

Tiếng cửa thang máy mở ra.

Mộc Khanh Khanh mới vừa bước ra cửa thang máy, giương mắt lên đã thấy được một ánh mắt u ám nhìn mình chằm chằm.

"Đường Kỳ Dung? Sao cậu lại… Ưm ——"

Còn chưa dứt lời, cô đã bị kéo vào một cái ôm cứng rắn mang theo lạnh lẽo nhè nhẹ, môi không hề phòng ngừa bị ngăn chặn, trằn trọc chà đạp hung ác lặp lại trên môi cô, rồi lại thật cẩn thận không dám bước vào Lôi Trì nửa bước, chỉ dán lên cánh môi cô phát tiết lửa giận của hắn, suy nghĩ điên cuồng trong đầu hắn thoát ra "Cô, em thích cô." Giọng nói nghe bi thương mà bất lực.

Cánh môi vừa mới phát đau lại bị động tác nói chuyện khép khép mở mở của Đường Kỳ Dung làm cho tê tê dại dại, khi nghe rõ lời Đường Kỳ Dung vẫn luôn dán lên môi cô nói ra, trong lòng Mộc Khanh Khanh run lên, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng dường như Đường Kỳ Dung căn bản không muốn cho cô bất kỳ cơ hội mở miệng nào.

Sau khi Đường Kỳ Dung nói ra sự thật đè nén dưới đáy lòng bấy lâu, hắn đột nhiên bất chấp tất cả hung hăng đè lên đôi môi của Mộc Khanh Khanh, trầm luân hết sức triền miên, như muốn cuồng hoan một đêm cuối cùng trước khi tận thế buông xuống.

Mộc Khanh Khanh cảm thấy bất đắc dĩ, thân thể của mình bị Đường Kỳ Dung ôm chặt trong ngực đã dần dần trở nên ấm áp, tránh không được nửa phần khoảng cách; đôi môi muốn nói chuyện lại bị hắn khống chế khóa chặt, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không cho cô.

Cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ phải để tên nhóc này "Thân" cô đến tận bình minh?

Duỗi ra chiếc lưỡi phấn nộn vẫn luôn giấu trong miệng ra, đầu lưỡi mềm mại liếm hôn cánh môi không biết mệt mỏi của hắn, muốn dùng dịu dàng thương tiếc phát ra từ nội tâm hóa giải đi bất an nôn nóng trong lòng hắn; nỗ lực cử động hai tay đang bị hắn giam cầm bên người, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, không có gì ngạc nhiên khi chạm đến một làn da lạnh lẽo, hắn… chắc là đã đợi ở đây rất lâu rồi?

Phản ứng của Mộc Khanh Khanh khiến Đường Kỳ Dung kinh ngạc đến nỗi thất thần vài giây, sau khi hoàn hồn lại đã lập tức gấp không chờ nổi muốn bắt đầu nắm giữ quyền chủ động, tiến quân thần tốc không chút do dự, đùa giỡn đầu lưỡi đang tác quái trên môi mình, không thầy tự hiểu bắt đầu hôn sâu thăm dò, vội vàng cướp lấy hơi thở thơm ngọt chỉ thuộc về riêng cô; bàn tay đặt bên hông cô cũng càng ngày càng siết chặt. Khoảnh khắc khi cảm nhận được cô đáp lại kia, hắn chỉ hận không thể sáp nhập cô vào thân thể mình, từ đây trở thành một bộ phận của hắn, không còn trở ngại nào có thể ngăn cách thân thể hai người nữa.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh không nghĩ tới sẽ hắn sẽ phản ứng "Hung tàn" như vậy, hô hấp trong miệng bị hắn đoạt lấy hầu như không còn, hắn còn không ngừng siết chặt thân thể vốn dĩ đã kề sát của hai người, Mộc Khanh Khanh thật sự có cảm giác nếu hai người còn không buông ra, cô sẽ ngạt thở mất thôi. Bởi vậy cô nhẹ nhàng cắn lên cánh môi hắn một chút.

Không có phản ứng?

Mộc Khanh Khanh lấy hết sức lực, lại cắn một lần nữa.

"A —— Lão sư!" Mặt Đường Kỳ Dung đầy lên án nhìn Mộc Khanh Khanh, rất bất mãn khi nụ hôn ngọt ngào của hai người bị cắt đứt.

"Buông tôi ra trước đi đã." Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng đẩy Đường Kỳ Dung, khoảng cách quá gần khiến mặt cô có chút nóng lên…

"Không bỏ! Cô… cô đã làm vậy với em rồi! Phải chịu trách nhiệm!"

Vừa nghe Mộc Khanh Khanh nói muốn hắn buông cô ra, Đường Kỳ Dung chẳng những không buông lỏng cánh tay, ngược lại còn kéo thân thể mới vừa tách ra gần sát lại, vẻ mặt vô tội đáng thương hề hề.

"Sao tôi lại phải chịu trách nhiệm với cậu? Tôi đã làm cái gì?" Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng kéo đôi tay của Đường Kỳ Dung đang dính trên người cô ra không chút do dự, tái sử dụng vẻ mặt vô tội của hắn.

"Cô hôn em!"

"Chính cậu chủ động nhào lên mà! Tôi mới vô tội đây này…"

Đường Kỳ Dung nhìn cái miệng nhỏ đang lải nhải kia, rõ ràng là nên tranh thủ thời khắc này để cô đồng ý cho hắn một danh phận, nhưng hắn lại không tự chủ được bắt đầu nhớ tới hương vị tuyệt vời mới vừa rồi.

Không muốn bạc đãi chính mình mà bỏ qua mỹ vị, Đường Kỳ Dung lại cúi người, trực tiếp dùng một nụ hôn nhắc nhở cô thân phận hắn nên được nhận.

Triền triền mật mật hôn sâu làm Mộc Khanh Khanh cũng không có tâm tư trêu đùa Đường Kỳ Dung nữa; không phải vẫn luôn muốn khiến quan hệ của hai người càng thân mật hơn một chút hay sao? Không phải vẫn luôn thích hắn thuần khiết giản đơn hay sao? Không phải sớm muộn gì cũng phải yêu nhau ở bên nhau hay sao?

Về công về tư, Mộc Khanh Khanh đều đã quyết định để mặc bản thân hưởng thụ cảm giác hôn môi tuyệt vời khiến người ta luân hãm này.

Thật lâu sau mới tách ra, hơi thở của hai người đều có chút dồn dập, hoàn toàn khác với nụ hôn tràn ngập khoan dung an ủi trước đó, nụ hôn lần này chính là một đóa hoa anh túc say lòng người.

Đường Kỳ Dung hơi thở dốc, dưới đáy mắt ngập tràn tình ý nồng đậm lặng lẽ nhiễm dục vọng trần trụi, một cái hôn, khiến hắn lại một lần nữa giống như đang nhấm nháp thuốc phiện, lướt qua rồi ngừng, đối với một kẻ nghiện ma túy mà nói, không đủ, xa xa vẫn không đủ.

Sau khi hai người ngừng hôn, Mộc Khanh Khanh thở gấp không ngừng, thân thể mềm mại vô lực dựa vào người Đường Kỳ Dung, trên gương mặt tuyệt diễm tràn đầy xuân sắc, hai đóa hoa đào nở rộ trên gương mặt, hai tròng mắt lấp lánh ánh nước, Đường Kỳ Dung thấy phong cảnh như vậy quả thực muốn không màng tất cả mà nhào lên ngay lập tức.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh cũng cảm giác được bầu không khí giữa hai người hình như có chút thay đổi, thật sự sợ giữa ý loạn tình mê sẽ xảy ra chuyện gì không thể khống chế, ổn định hô hấp và tâm trí náo động, vội vàng mở miệng: "Cậu về trước đi, đã khuya rồi."

"Vậy… em là...!" Tôi là gì của em? Hoặc, sẽ có thể là gì của em đây?

"Ở bên nhau đi."

"…"

"Tôi nói hai người chúng ta ở bên nhau được không? Nếu cậu không muốn thì…"

"Muốn muốn muốn! Nhưng mà… nhưng mà còn Ôn Thành thì sao?!" Khi nhắc đến hai chữ "Ôn Thành" kia, Đường Kỳ Dung cực kỳ chán ghét nhíu nhíu mày, đáy mắt hiện lên u ám, nhưng rất nhanh đã lên án và ủy khuất trừng Mộc Khanh Khanh.

"Ôn Thành? Liên quan gì đến anh ta?" Đại não Mộc Khanh Khanh còn thừa nhiệt lượng cũng không phát hiện ánh mắt Đường Kỳ Dung chợt lóe hung ác nham hiểm, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Đường Kỳ Dung, "Không phải cậu nghĩ tôi và Ôn lão sư có quan hệ gì đấy chứ?"

"Hôm nay cô dẫn hắn ta vào nhà, đến em còn chưa được vào nữa mà…"

"Anh ta chưa vào, anh ta chỉ thuận đường đến đón tôi tham dự hôn lễ của một giáo viên trong trường thôi; còn nữa, tôi đã từng mời cậu đến nhà rồi, chính cậu nói không cần mà." Vẻ mặt Mộc Khanh Khanh đầy chế nhạo, nhìn biểu cảm thích ăn giấm này ~ muốn xoa xoa cậu ấy quá đi ~

"Ngày khai giảng đó thì sao? Hai người quen biết nhau bao lâu rồi?"

“Khai giảng? À… Khi đó là tôi và hắn xem mắt…”

“Xem mắt! Lão sư…!…” Trực tiếp ngắt lời Mộc Khanh Khanh nói, Đường Kỳ Dung lại ôm chặt hông cô, kéo cô vào ngực mình, hai tay kiên cố hữu lực khiến eo cô tê dại.

“Này… Cậu nghe tôi nói hết đã, mặc dù tôi rất có hứng thú với anh ta, nhưng thầy Ôn cũng không thích tôi, bọn tôi chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi.” Bởi vì chênh lệch chiều cao, khi hai người ôm nhau, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể chôn mặt vào cổ hắn, mặc dù phát ra âm thanh có chút khó khăn, nhưng vẫn “Nỗ lực” làm sáng tỏ.

Nhưng sự chú ý của Đường Kỳ Dung lại thay đổi sang chuyện khác, “Cô không thích kiểu người như em sao?” Xem ra, hắn cần phòng bị không chỉ có một Ôn Thành, mà là ngàn ngàn vạn vạn Ôn Thành…

“À…” Thanh âm chần chừ của Mộc Khanh Khanh làm Đường Kỳ Dung xụ mặt, Mộc Khanh Khanh đưa lưng về phía hắn như nhận ra được điều gì, lần nữa mở miệng nói: “Còn tốt còn tốt, bởi vì là cậu, tôi rất bằng lòng miễn cưỡng…”

“…”

“Không đúng không đúng, không miễn cưỡng không miễn cưỡng…”

“…”

“Này! Đường Kỳ Dung, đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước! Buông ra, tôi phải về ngủ!”

“Cô ơi, em rất vui…”

Rất vui vì đêm nay em xuất hiện mang cho tôi sự sống đến khi hừng đông ấm áp; rất vui vì em nguyện ý dùng sự kiên trì dịu dàng của mình bao dung sự bất an ấu trĩ của tôi; rất vui vì em đã bằng lòng xuất hiện trong thế giới của tôi; rất vui vì giờ khắc này có thể ôm em trong lòng ngực; Khanh Khanh, em chỉ nói trước tiên muốn chúng ta ở bên nhau, nhưng với tôi đó chính là vĩnh viễn.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: VƯỜN TRƯỜNG (11) Có bạn trai là tiểu thịt tươi thật sự rất tuyệt!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (11)》

CÓ BẠN TRAI LÀ TIỂU THỊT TƯƠI THẬT SỰ RẤT TUYỆT!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□□□

Dương*: đăng thêm chương nữa mừng chiến thắng của đội tuyển bóng đá Việt Nam* ❤❤❤

Mặc dù tối hôm qua lăn qua lộn lại (hiểu sai quay mặt vào tường đi nha), sáng nay Mộc Khanh Khanh vẫn phải đúng giờ rời giường, ngủ không đủ giấc ảnh hưởng nghiêm trọng không chỉ có quầng thâm mắt của cô, mà còn có tâm tình của cô nữa...

Sau khi rời giường Mộc Khanh Khanh mang u ám tối tăm rửa mặt chảy đầu như người máy, dáng vẻ tinh thần không phấn chấn chuẩn bị xuất phát đến trường.

Kết quả vừa mở cửa ra, đã thấy một gương mặt dương quang soái khí, còn có cặp mắt đen sáng lấp lánh quen thuộc kia.

"Cô ơi! Buổi sáng tốt lành!" Đường Kỳ Dung chớp đôi mắt, thanh âm thanh thúy sung sướng, chào buổi sáng xong hắn lại nhẹ nhàng cúi người mổ lên môi Mộc Khanh Khanh, "Hôn chào buổi sáng ~"

Vốn dĩ tâm tình Mộc Khanh Khanh cực kỳ buồn bực, giờ lại có cảm giác đột nhiên được chữa khỏi...

Có bạn trai là tiểu thịt tươi thật sự rất tuyệt!

Tối hôm qua chủ động tỏ tình, sau đó lại được đáp lại, Đường Kỳ Dung kích động một đêm không ngủ, sáng sớm lại trông mong canh giữ trước cửa nhà Mộc Khanh Khanh, trên đường đến trường cũng không ngừng dính lấy Mộc Khanh Khanh nói chuyện trên trời dưới đất.

"Cô ơi, có phải cô đã sớm thích em rồi không?" o(*////▽////*)q

"Ha ha, đúng vậy ~" sao cái xe phía trước chạy chậm vậy chứ...

"Em cũng rất thích cô..."

(˘ω°˘)

"Ừ ừ, ha ha." Sao lại là đèn đỏ nữa vậy...

"Cô ơi em có thể hôn cô một cái không?" |.?ω?)っ

"Ừ ừ, được thôi." Chờ đèn đỏ thật khổ mà...

Cũng mặc kệ hiện giờ vẫn đang ở trên đường xe cộ chen chúc, sau khi Đường Kỳ Dung có được đáp án mình muốn, một chút đều không để ý hiện tại tư thế không tiện, trực tiếp bò lên người Mộc Khanh Khanh, đôi tay ôm chặt eo cô, kéo cô gần sát vào mình, sau đó cúi người in một cái hôn thật sâu lên đôi môi anh đào phấn nộn kia, khi hắn đang muốn thâm nhập tiếp tục càn quét lại bị Mộc Khanh Khanh không chút khách khí đẩy ra, "Tôi đang lái xe đấy! Đừng quậy nữa."

"Đang đèn đỏ mà..." Không thể tiếp tục nhấm nháp mỹ vị của cô, vẻ mặt Đường Kỳ Dung ủy khuất nói.

"..."

Cứ như vậy hai người dán dán dính dính náo loạn một đường, trong lúc Mộc Khanh Khanh thề sống chết cự tuyệt đề nghị đút cô ăn bữa sáng của Đường Kỳ Dung, đương nhiên, sau khi cự tuyệt, cô lại thu hoạch thêm một vẻ mặt đáng thương hề hề của Đường Kỳ Dung nữa.

"Trương Thước! Hình nền di động của cậu từ đâu ra?!" Đường Kỳ Dung trừng mắt hung tợn nhìn Trương Thước.

"Còn có thể từ đâu nữa, chụp trộm lúc học đó, cậu có muốn không? Tôi còn rất nhiều hàng dự trữ ~" Trương Thước không biết đại nạn sắp giáng xuống đầu còn không sợ chết nói không ngừng, "Cậu nói xem Mộc lão sư của chúng ta lớn lên mỹ diễm động lòng người như thế, nếu tôi lấy ảnh chụp của cô ấy đi bán đấu giá, nhất định có thể..."

Đường Kỳ Dung nhìn hắn ở đằng kia nói không ngừng, lạnh lùng cười, hừ nhẹ một tiếng, "Vậy sao! Để tôi "nhìn kỹ" hàng dự trữ của cậu xem nào!"

"Đây đây đây, xem tấm này thử, đường cong "chữ S" hoàn mỹ; còn tấm này, mặt nghiêng..." Thần kinh Trương Thước từ trước đến nay đã thô đến một cảnh giới nhất định, rất nhiệt tình giới thiệu với bạn cùng bàn hiếm khi có hứng thú với loại chuyện này.

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

Nghe thanh âm giới thiệu của Trương Thước tràn đầy tình cảm phong phú, hung ác nham hiểm nơi đáy mắt Đường Kỳ Dung càng tăng lên, ngón tay lưu

loát dứt khoát ấn nút "Xóa tất cả", ném điện thoại di động cho Trương Thước, "Từ nay về sau không cho phép cậu chụp lén Mộc lão sư nữa! Đừng hỏi tôi nguyên nhân tại sao! Tôi thích!"

"..." Hắn muốn tìm một nơi để khóc quá...

Thật ra chuyện của Trương Thước ngược lại đã cho Đường Kỳ Dung một cảnh cáo, bạn gái của mình quá mức mê người! Càng nghẹn khuất hơn chính là, mình còn không thể trắng trợn táo bạo tuyên bố chủ quyền!

Trong lòng ủy khuất không thoải mái, sau khi Đường Kỳ Dung học hết tiết của buổi sáng liền tung ta tung tăng đi theo cô, bảo cô dẫn hắn về nhà, "Cô ơi, hình như em bị bệnh rồi..."

Mộc Khanh Khanh nhìn mặt hắn nhăn thành một đoàn, thật sự cho rằng vì đêm qua nên Đường Kỳ Dung mới sinh bệnh, vươn tay đặt lên trán hắn, "Không có sốt mà, cậu đến phòng y tế chưa? Cảm thấy chỗ nào không thoải mái?"

Đường Kỳ Dung cảm giác được lòng bàn tay mềm mại nộn nộn chạm vào trán mình, còn có ngữ khí dịu dàng quan tâm mình, trong lòng không kiềm được hơi ngứa ngứa, nhìn thấy xung quanh không có người, một tay vội vàng nắm lấy bàn tay Mộc Khanh Khanh đang đặt lên trán hắn, một tay khác kéo cô vào trong ngực mình, không tự chủ được ngậm lấy đôi môi anh đào tuyệt mỹ kia.

Làm sao bây giờ đây? Mỗi khi nhìn nhìn cô đều nhịn không được muốn đè cô xuống, không ngừng hôn môi cô, muốn dính chặt lấy cô không một khe hở, nếu có thể thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh cô thì tốt rồi...

Một nụ hôn sâu qua đi, Mộc Khanh Khanh bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt vô tội của Đường Kỳ Dung, "Đi thôi, tìm chủ nhiệm lớp xin nghỉ nhé?"

"Chỉ có một buổi chiều thôi mà, em nghĩ không cần gặp chủ nhiệm đâu..." Buổi chiều cũng không có tiết toán, ngày đầu tiên hai người bọn họ ở bên nhau sao có thể chia lìa chứ? Một chút Đường Kỳ Dung cũng nhịn không nổi, xin nghỉ gì đó giao cho Trương Thước là được...

Trên đường trở về, Đường Kỳ Dung lại quấn lấy Mộc Khanh Khanh đoạt lấy vài cái môi thơm, đến Mộc Khanh Khanh cũng bị làm cho không có tiền đồ, trong lòng không ngừng dâng lên hương vị ngọt ngào nhè nhẹ.

Sau khi hai người đến tiểu khu, Đường Kỳ Dung cũng rất tự giác mà đi theo Mộc Khanh Khanh vào nhà cô.

"Cậu cứ ở phòng khách nghỉ ngơi trước đi, tôi đi nấu cơm trưa, cậu có muốn ăn cái gì không?" Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung đứng ở nơi đó không biết làm sao, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Tên nhóc này, vừa mới vội vội vàng vàng muốn vào nhà cô, hiện tại lại ở đằng kia giả vờ rụt rè ~

"Không không, em muốn vào phòng bếp với cô." Đường Kỳ Dung nói xong câu đó lại liếc mắt nhìn vào căn phòng đang mở rộng cửa nào đó.

Thị lực luôn luôn cực tốt của hắn hình như đã nhìn thấy đồ vật không tầm thường nào đó, xong rồi xong rồi, không thể nhìn nữa, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất!

Editor: *Dương Gia Uy Vũ*

Cho nên mới nói, Mộc Khanh Khanh thật sự đã hiểu lầm Đường Kỳ Dung, không phải hắn giả vờ rụt rè, mà là hắn thật sự không rụt rè...

Dưới vô số lần hôn trộm và các loại hành vi ấp ấp ôm ôm vô sỉ ăn đậu hủ nỗ lực không ngừng của Đường Kỳ Dung, cuối cùng hắn bị Mộc Khanh Khanh đuổi ra khỏi phòng bếp; làm lơ gương mặt tươi cười bán manh lấy lòng của Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh trực tiếp đóng cửa phòng bếp lại, hắn không ngừng quấy rầy khiến thân thể vốn khó tự chủ của cô liên tiếp bại lui, nếu không đuổi hắn đi, có khả năng hai người không cần ăn cơm trưa nữa...

Chịu đựng ướt át không thoải mái giữa hai chân, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể hóa dục vọng thành động lực, lao động cần cù vất vả trong phòng bếp.

Đường Kỳ Dung bị đẩy ra khỏi phòng bếp mếu máo, vẫn chưa thân đủ, sờ đủ cô mà, vậy mà lại bị cách ly, lần này ngay cả muốn nhìn cũng nhìn không thấy...

Đôi mắt nhỏ u oán "Không cẩn thận" quét tới căn phòng vừa rồi kia, Đường Kỳ Dung nghiêm túc do dự vài giây, cõi lòng đầy tội ác bước nhanh về phía cửa phòng đang mở ra kia...

Đúng là... Quần lót của lão sư!

"A --" Đường Kỳ Dung lau đi máu mũi đỏ đỏ hồng hồng bất ngờ tập kích, quyết đoán nhét quần lót vào lòng ngực, thật cẩn thận vọt nhanh về nhà mình, sau khi cất quần lót cẩn thận, tiếp tục vờ như không có việc gì trở lại nhà Mộc lão sư.

Vẻ mặt Đường Kỳ Dung xuân tâm nhộn nhạo ngồi trên sô pha lão sư đã ngồi qua, dùng ly lão sư đã dùng qua, chờ lão sư làm cơm trưa tình yêu cho mình...

Ngày hôm nay, đúng là quá mỹ diệu... Trong lòng Đường Kỳ Dung như ăn mật ngọt lại nghĩ tới một thành ngữ: Dệt hoa trên gấm*.

* ***Dệt hoa trên gấm*** (錦上添花): *nguyên văn là "Cẩm thượng thiêm hoa", ý chỉ việc tô điểm thêm trên những thứ đã có sẵn, làm cho đẹp thêm.*

Toàn bộ ban ngày hôm nay đều tốt đẹp như thế, nếu buổi tối có thể xảy ra chuyện gì đó thì càng tuyệt; có điều cho dù tại nhà lão sư không thể xảy ra chuyện gì đó thì khi hắn trở về nhà mình cũng có thể xảy ra cái gì đó, rốt cuộc, vẫn còn quần lót của lão sư chờ mình sủng hạnh cơ mà...

Haizz, sao cuộc đời có thể tốt đẹp viên mãn đến mức độ này cơ chứ?

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: VƯỜN TRƯỜNG (12) Đường Kỳ Dung, chúng ta làm tình đi [Hơi H]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (12)》

"ĐƯỜNG KỲ DUNG, CHÚNG TA LÀM TÌNH ĐI"【 hơi h】

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Chương này Khanh Khanh và Dung Dung lãng mạn quớ ~

CHƯƠNG SAU CÓ H NHÁ BÀ CON. TIẾP THÊM ĐỘNG LỰC CHO TUI ĐI MÀ ~

□□□□□□□□□□□□□□

Đường Kỳ Dung vẫn luôn ăn vạ ở nhà Mộc Khanh Khanh không chịu rời đi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mộc Khanh Khanh bảo hắn về nhà nghỉ ngơi đi, nhưng Đường Kỳ Dung lại chơi xấu nói ăn no quá đi không nổi, tình nguyện nằm bất động trên sô pha nhà cô cũng không muốn về nhà mình lăn lộn trên giường lớn.

Thời gian suốt buổi chiều cũng quấn lấy Mộc Khanh Khanh, không muốn rời khỏi cô nửa bước, nếu Đường Kỳ Dung chỉ đơn giản đi theo bên người cô, Mộc Khanh Khanh cũng sẽ không vội vàng đuổi hắn đi như vậy, nhưng hắn lại không ngừng động tay động chân với cô, ừ, còn nói chuyện.

Đường Kỳ Dung dính người như vậy khiến Mộc Khanh Khanh rất bất đắc dĩ và xấu hổ, các loại hành động "Quấy rối tình dục" không ngừng nghỉ của hắn luôn có thể khiến xuân thủy giữa hai chân cô chảy không ngừng, khiến cô phải ngượng ngùng đi đổi quần lót đã ẩm ướt.

Khi hắn ôm ấp cô bằng vòng tay kiên cố, khi hai người đùa giỡn lăn thành một đoàn, khi hắn hôn môi nhẹ nhàng nhợt nhạt đầy yêu thương, khi hai người hôn sâu ái muội… Mỗi một lần làn da của hắn và cô kề sát đều khiến cô rùng mình, thậm chí khi ngửi được hương vị dạt dào thanh xuân chỉ thuộc về hắn cũng khiến cô run sợ không thôi, tình dục bùng phát.

Cô muốn càng nhiều hơn…

Nhưng nỗi sợ hãi tồn tại đã lâu vẫn tạm thời đè nén sự ham muốn dục vọng từ tận xương kia.

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

…

"Sau khi ăn cơm chiều xong thì nhanh trở về cho tôi, không cho phép náo loạn nữa." Vẻ mặt Mộc Khanh Khanh nghiêm túc nhìn Đường Kỳ Dung.

Nhưng không ngờ đến buổi chiều, cô đã sớm bị vẻ xuân sắc đầy mặt, một đôi mắt lấp lánh nước câu hồn nhiếp phách, khuôn mặt đứng đắn không giống như ra lệnh, ngược lại càng giống nỉ non hờn dỗi hơn.

"Được được, nói sau đi, nhanh ăn cơm trước đi, cô ơi ~" Trên mặt Đường Kỳ Dung treo nụ cười sáng lạn, kéo Mộc Khanh Khanh ngồi xuống bên cạnh hắn, ngậm miệng không đề cập tới vấn đề về nhà nữa.

Sao Mộc Khanh Khanh lại không biết tâm tư của hắn chứ, thế nhưng cô không biết phải xử lý hắn như thế nào bây giờ, Đường Kỳ Dung sẽ lại dùng gương mặt tươi cười có lệ kia dụ dỗ cô cho xem…

Hai người cực kỳ lề mề ăn xong bữa tối, Đường Kỳ Dung lại chậm rì rì từ từ thu dọn chén đũa, bộ dạng nhàn nhã như vậy cùng với tốc độ thu dọn lúc trưa đúng là khác biệt trên trời dưới đất.

Lý do của buổi trưa là vì có thể sớm được thân mật với lão sư, còn buổi tối lại phải rời khỏi nhà lão sư, tất nhiên Đường Kỳ Dung sẽ phân biệt đối xử…

Có điều cho dù Đường Kỳ Dung có câu giờ cỡ nào đi chăng nữa, thời khắc rửa xong chén đũa vẫn vô tình mà đến, hắn muốn giãy giụa lần cuối, bám vào mép cửa, thanh âm vô cùng thiên chân vô tà, "Cô ơi, thật sự em không thể thuần khiết ngủ lại nhà cô một đêm sao?"

"Được… rồi…" Mộc Khanh Khanh cương cứng thân thể đã chết lặng nghe thấy chính mình gằn từng chữ một đáp ứng yêu cầu của Đường Kỳ Dung.

Đã một tháng chưa nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống khiến cô suýt chút nữa đã quên còn có cái hệ thống không tiết tháo (thần trợ công) này tồn tại.

Sao lại có thể có loại nhiệm vụ như【 Mời Đường Kỳ Dung cùng chung chăn gối 】vậy chứ, hơn nữa trừng phạt nhiệm vụ còn là… Khấu trừ đại lượng

kim tệ!

Tiết tháo gì đó thật sự là không có khả năng trở về…

"Cô ơi! Thật sao! Nhanh nhanh, hôn một cái ~" làm như không thấy quanh thân Mộc Khanh Khanh đang tràn ngập áp suất thấp, Đường Kỳ Dung nhào về phía Mộc Khanh Khanh, hai tay hôm nay đã vô số lần quấn lấy Mộc Khanh Khanh, giờ lại nâng hai má Mộc Khanh Khanh lên lưu lại hai điểm ướt át.

"Tôi muốn tắm rửa, cậu cũng về nhà tắm rửa trước đi…" kéo vật trang sức hình người nào đó ném ra ngoài cửa, lưu loát dứt khoát khóa trái cửa, cô muốn yên tĩnh…

Đường Kỳ Dung bị nhốt ở ngoài cửa vẫn vui tươi hớn hở ngâm nga khẽ hát trở về nhà mình. Hắn muốn tắm cùng với lão sư, phải đến khi nào hai người bọn họ mới có thể không chỉ tắm cùng thời gian, mà còn có thể tắm cùng một nơi đây?

Mộc Khanh Khanh vào phòng tắm chịu đựng ngượng ngùng cởi quần lót ra, quả nhiên là ướt đẫm một mảng lớn, hương vị dâm mị hết sức gay mũi, kích thích thị giác và khứu giác chói lọi làm Mộc Khanh Khanh đỏ bừng mặt, cô rất nghi ngờ buổi tối khi ngủ cô có thể không kiềm được mà trực tiếp ăn luôn Đường Kỳ Dung hay không? Nếu cô ra tay thật, có tính là gian dâm vị thành niên không nhỉ?

Thiếu niên vị thành niên mà Mộc Khanh Khanh đang nghĩ tới lại đang dùng "Súng thật đạn thật" nhúng chàm cô, Đường Kỳ Dung cũng tỏ vẻ thực vô tội.

Chỉ cần hắn tưởng tượng đến việc lão sư đang tắm rửa, hình ảnh mỹ vị hương diễm lại không thể ức chế được mà toát ra, vốn đang ở độ tuổi huyết khí phương cương, có ý dâm với người yêu của mình, là người yêu, hắn và lão sư đã là người yêu chỉ thuộc về nhau…

Các loại phán đoán khiến người ta huyết khí dâng trào trực tiếp chịu kích thích nhất chính là dục vọng đang ngủ đông giữa hai chân, dùng vải dệt đã từng kề sát nơi riêng tư của lão sư bao vây ma xát dục vọng của chính mình, thể xác và tinh thần của Đường Kỳ Dung đều cảm nhận được sung sướng và thỏa mãn, lão sư là của hắn, hắn cũng là của lão sư, vĩnh viễn, vĩnh viễn…

Khoái cảm ngập đầu đánh úp lại, bạch dịch nồng đậm đều phun trên tầng vải dệt kia, tiếng thở dốc theo hơi nước mông lung quanh quẩn khắp phòng tắm.

Gương mặt Đường Kỳ Dung ửng hồng, một đôi mắt thanh tỉnh tinh quang lưu chuyển, không kiềm chế được đưa vải dệt trong tay gần sát vào chóp mũi, khiến người ta hạnh phúc lại có chút bất mãn.

Mùi hương của lão sư và mùi hương tinh dịch của hắn xen lẫn cùng nhau, giống như hai người đang giao hòa bên nhau, khiến hắn cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn; nhưng mà mùi tinh dịch lại quá nồng, đã che khuất đi mùi hương của lão sư, điều này khiến hắn khó chịu…

Có điều nếu hắn còn chậm trễ nữa, lão sư không chờ mình nữa thì sao? Đường Kỳ Dung nhanh chóng sửa sang lại bản thân, mặc áo ngủ vào, vội vội vàng vàng gõ cửa nhà Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung sau khi tắm rửa xong càng thêm tươi mới, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ có thể cầu nguyện đêm nay mình rụt rè lại rụt rè một chút…

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Cô ơi… em vừa mới… Có chút việc, cho nên hơi chậm, cô chờ có lâu không?" Nụ cười có chút ngượng ngùng, vươn một bàn tay gãi gãi đầu tóc ngắn còn có chút ướt át, một bộ dạng mềm mềm manh manh lại ngon miệng.

"À, ừ ừ, không sao, vào đây đi ——"

Xấu hổ, toàn bộ đều là xấu hổ…

Hai người ngồi ở trên sô pha nhàm chán xem phim thần tượng vô cùng cẩu huyết, không khí trầm mặc lại ái muội.

"Cô ơi, cô buồn ngủ chưa? Cô có muốn ngủ sớm một chút hay không?" Đường Kỳ Dung chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi Mộc Khanh Khanh thoạt nhìn có chút mệt mỏi bên cạnh.

"A —— ừ, ngủ thôi, ngủ thôi." Ngày mai còn phải đến trường, không thể thức lâu hơn nữa, dù sao cũng chỉ là chuyện nhắm mắt rồi mở ra thôi mà, bên cạnh nhiều thêm một người, vẫn có thể ngủ ngon như thường!

"Cô ơi, phòng dành cho khách là phòng nào?" Ừ —— chờ cô ấy ngủ rồi mình phải thử chuồn êm qua, thưởng thức dáng vẻ khi ngủ của cô ấy.

"A ——?" Bị những lời này của Đường Kỳ Dung dọa đến khiến Mộc Khanh Khanh hơi há hốc mồm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Sao tên nhóc này nhát gan vậy chứ, đến cũng đến rồi, vậy mà còn hỏi phòng cho khách ở đâu? Sao cô có thể không biết xấu hổ bảo hắn ngủ cùng mình đây…

"Phòng cho khách trong nhà vẫn chưa dọn dẹp, hai chúng ta ngủ cùng đi."

Ai đang nói đó? Không phải cô, tuyệt đối không phải cô! Mộc Khanh Khanh bắt đầu hoài niệm tiết tháo cô đã làm rơi mất.

Sao không ai đáp lời? Đường Kỳ Dung không nghe thấy à? Mộc Khanh Khanh mới vừa buông lỏng tinh thần, đột nhiên lại có một con gấu nhào về phía cô.

"Cô ơi…" Trong tiếng thì thầm nhỏ nhẹ, cảm tình kinh hỉ và sung sướng hiện ra rất rõ ràng.

Mộc Khanh Khanh không ngờ Đường Kỳ Dung lại trực tiếp bế cô lên, khi bị ném lên giường, cô vẫn còn hơi hoảng hốt.

Sau khi cảm giác được Đường Kỳ Dung thật cẩn thận nằm bên cạnh mình, ngửi được hơi thở khiến mình ý loạn tình mê cả ngày hôm nay của hắn, trong nháy mắt Mộc Khanh Khanh có cảm giác như động tác không theo khống chế của cô nữa, cô chỉ biết là cô đột nhiên xoay người khóa ngồi trên hông hắn, cố tình vặn vẹo vòng eo, muốn từng chút khơi dậy dục vọng của hắn, khi cảm nhận được cứng rắn của hắn chọc vào mông mình, giữa hai chân cô lại một lần nữa ướt đến rối tinh rối mù; sau đó, cô lại lấy một tư thế kiều mị mà xa lạ tựa vào trên ngực đang phập phập phồng phồng thở dốc không ngừng của hắn, dán lên lỗ tai hắn, hơi thở như lan, lời nói nhỏ nhẹ, "Đường Kỳ Dung, đến khi nào thì giữa người yêu mới không cần đến dục vọng đây?"

Cô vừa nói chuyện, bàn tay của cô vừa chậm rãi di chuyển, sau đó nắm lấy chứng cứ phạm tội đầy dục vọng giữa hai chân hắn, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ kinh người và hình dạng thô tráng xuyên thấu qua lớp vải dệt, cô không ngừng ma xát lưu động bên ngoài lớp vải, cũng không biết hỗ trợ gãi không đúng chỗ ngứa như vậy khiến dục vọng của hắn hòa hoãn hay là càng thêm khó nhịn nữa đây.

Mộc Khanh Khanh cũng không trông cậy vào hắn có thể dưới tình huống như vậy trả lời vấn đề cô đã cân nhắc không biết bao nhiêu lần, nhưng cô lại nghe thấy giọng nói trở nên khàn khàn sau khi nhuốm tình dục của hắn, "Chờ đến sau khi hai người chúng ta cùng nhau chậm rãi già đi."

Mộc Khanh Khanh đột nhiên có chút muốn khóc, "Đường Kỳ Dung, cậu chắc chắn muốn ở bên cạnh tôi sao? Ở bên nhau cả đời?"

"Khanh Khanh… anh đã sớm chắc chắn." Cả đời cũng không đủ, sau này em chỉ có thể thuộc về một mình anh…

"Chúng ta chỉ mới quen biết nhau một tháng lẻ ba ngày, hơn nữa còn chiến tranh lạnh một tháng, cậu không thể gạt tôi…"

Đường Kỳ Dung dùng một nụ hôn sâu trả lời cô, một nụ hôn sâu dịu dàng đến tột đỉnh, cánh môi của hai người tuy hai mà một, đầu lưỡi giao triền bên nhau, liếm hôn mút vào, trao đổi hấp thu ngọt ngào của nhau, từng sợi từng sợi chỉ bạc theo hai người hôn đến quên mình mà chảy xuống dưới hàm.

Một nụ hôn qua đi, Mộc Khanh Khanh hoàn toàn vô lực dựa vào người Đường Kỳ Dung.

"Lão sư, em nhất định phải là người duy nhất theo anh đến già."

"Đường Kỳ Dung, chúng ta làm tình đi." Đường Kỳ Dung, em muốn dùng thời gian cả đời này để ở bên cạnh anh, hiện tại cùng anh lãnh hội tình dục, về sau sẽ cùng anh vứt bỏ dục vọng; vĩnh viễn cùng anh hưởng thụ tình yêu, mãi mãi bên anh đến già.

Cô muốn, tùy hứng phóng đãng vượt qua hết đời này.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *Chương sau có cảnh mà ai nấy đều biết là cảnh gì nhé bà con. Cầu cmt, cầu bình chọn, cầu động lực ra chương nhanh chóng ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: VƯỜN TRƯỜNG (13) Sơ HHH (Thượng) [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (13)》

SƠ HHH【 thượng 】

Editor: Dương Gia Uy Vũ

***Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u**

□□□□□□□□□□□□□□

==> Đổi xưng hô anh - em từ chương này nhá.

"A --?" Nghe thanh âm từ lồng ngực của mình truyền đến, Đường Kỳ Dung ngốc lăng, hai mảnh đỏ ửng rõ ràng lại lần nữa bay lên má hắn, tầm mắt ngượng ngùng chuyển sang chỗ khác không chịu nhìn Mộc Khanh Khanh, "Lão sư... Anh... Anh là lần đầu tiên..."

"Ừ? Lần đầu tiên thì sao?" Nhìn dáng vẻ Đường Kỳ Dung kiều nộn ngon miệng, xấu hổ ngượng ngùng, không kiềm được oán trách chính mình nghĩ thông suốt quá chậm, đáng lẽ nên sớm ăn tiểu thịt tươi cực kỳ mỹ vị này mới phải...

Khuôn mặt bóng loáng non mịn, đôi mày thanh tú, đôi mắt ngập nước cùng với lông mi rậm dài cong cong, mũi cao môi đỏ... Đêm nay nhất định phải ăn!

"Anh... anh không có kinh nghiệm... Chờ anh học tốt một chút đã..." Nghe nói loại tiểu xử nam giống như hắn này, nếu không học tập cho tốt, lần đầu tiên sẽ thành trò cười, hắn tuyệt đối không cho phép cô lưu lại ấn tượng không hoàn mỹ về tiểu huynh đệ của hắn!

"Không sao không sao ~ em cũng là lần đầu tiên mà, chúng ta cùng nhau học tập ~" Mị ý trong mắt Mộc Khanh Khanh lưu chuyển, một đôi mị nhãn nhẹ chớp chớp, hai tay bắt đầu tùy ý đốt lửa khắp nơi trên người hắn, còn không có ý tốt cọ qua cọ lại vật luôn phấn chấn bừng bừng đang chống trên mông cô.

Hầu kết trên cổ Đường Kỳ Dung không tự chủ được lăn lộn một chút, cô đã nói cùng nhau học tập rồi, vậy chắc là... Không thành vấn đề nhỉ?

Nghĩ thông suốt xong Đường Kỳ Dung xoay người một cái, áp Mộc Khanh Khanh dưới thân, "Lão sư... Vậy anh... lên..."

Mộc Khanh Khanh có thể cảm giác được ngón tay Đường Kỳ Dung run rẩy dừng lại trên da thịt mình, hắn và cô đều đang khẩn trương như nhau...

Hắn hôn lung tung trên cổ cô, lưu lại từng độ ấm ướt nóng theo cánh môi hắn, thử mở ra từng cúc áo ngủ của cô, nhưng động tác hoảng loạn không có kết cấu lại không có một chút tác dụng.

Đường Kỳ Dung hơi hơi ngồi dậy, một đôi mắt ủy khuất và vội vàng nhìn Mộc Khanh Khanh, không mở được... Giúp anh cởi bỏ quần áo của em đi...

Không tiếng động cầu khẩn làm Mộc Khanh Khanh căn bản không có sức cự tuyệt, nhưng hắn nhìn chăm chú không chớp mắt khiến thân thể cô chậm rãi đỏ bừng, cởi sạch quần áo trước mặt hắn, quá mức khiến người ta thẹn thùng.

"Đừng... Đừng nhìn em như vậy." Tầm mắt không che dấu lửa nóng của hắn cũng bất tri bất giác kéo thân thể của cô vào ngọn lửa, thậm chí cô còn cảm giác được trong cơ thể có một chất lỏng ấm nóng tuôn trào, đó là từ hạ thể của cô chảy ra, dâm thủy ào ào chảy xuống, mới chỉ bị hắn nhìn mà thân thể của cô đã phấn khởi khát khao như thế.

Đường Kỳ Dung không chớp mắt nhìn thoáng qua ngọc thể gần như đã lộ ra trọn vẹn của cô, dành ra vài giây thời gian nhanh chóng cởi quần áo của mình.

"Lão sư, em thật xinh đẹp..." Gương mặt ửng đỏ kiều mị, bộ ngực đầy đặn mượt mà, vòng eo tinh tế không đầy nắm tay, đôi chân thon dài đến không thể tưởng tượng, còn có loáng thoáng cảnh xuân vô hạn vì ngượng ngùng mà giao hòa cùng một chỗ.

Mộc Khanh Khanh không muốn nghe hắn nói những lời ngượng ngùng đó, càng thêm xấu hổ khi ánh mắt nóng rát của hắn chuyên chú nhìn toàn thân trên dưới đều trần trụi của cô, mềm mại vươn cánh tay, ý bảo hắn ôm.

"Ưm --"

Dục vọng là bản năng nguyên thủy của con người, căn bản không cần học tập, một khi đã chạm vào nhau, bước tiếp theo sẽ diễn ra một cách tự nhiên...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hai người ôm nhau tiếp xúc da thịt như vậy vẫn là lần đầu tiên, dục vọng nóng như lửa khiến người ta khẩn trương vô cùng, bọn họ như hai con rắn đang giao phối gắt gao quấn chặt lấy nhau.

Tiếng rên rỉ vụn vặt từ giữa môi lưỡi đang liếm hôn truyền ra, sau khi hai đôi môi chia lìa, một sợi chỉ bạc dâm mĩ kéo ra, hắn chuyển sang hôn lên cổ cô, "Lão sư, anh sẽ khiến em thoải mái..."

Hô hấp nóng rực phun trên cần cổ mẫn cảm của cô, hắn khẽ cắn mút mang lại cho cô cảm giác tê dại, dòng điện truyền khắp toàn thân, cô mềm mại rên rỉ: "Đừng ~ sẽ để lại dấu..."

"Lão sư..." Hắn nghe lời liên tục chiến đấu ở các trận địa khác, cánh môi đến trước bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô, nhẹ nhàng hút lấy nụ hồng non mềm, lại nghe được giọng cô nũng nịu hút không khí, động tác không khỏi tạm dừng, dùng đầu lưỡi linh hoạt chơi đùa hạt châu hồng nhạt mềm mại nho nhỏ kia, hàm răng phụ trợ khẽ cắn ma xát khiêu khích khiến nó càng lúc càng đứng thẳng; hắn cũng không chậm trễ một bên khác, dùng ngón tay xoa bóp nụ hồng của cô, lòng bàn tay đặt trên bầu ngực trắng nõn vểnh cao cũng không ngừng động tác.

Toàn thân cô đều không tự chủ được run rẩy, tiếng rên rỉ tinh tế vũ mị lại dễ nghe vô cùng, hình ảnh cô ở dưới sự trêu đùa của hắn mà nở rộ khiến hắn khó mà kiềm được hưng phấn, dục vọng cứng rắn nơi hạ thân chống lên nơi mềm mại của cô nhẹ nhàng đưa đẩy cọ xát.

Cô nhẹ nhàng thở ra, hô hấp rối loạn thêm mấy phần, vui sướng nhắm chặt đôi mị nhãn, cảm giác thấm ướt ấm áp cùng với động tác mút cắn không có quy luật khiến cô cảm thấy ngực vừa trướng đau khó chịu lại vừa vui sướng tới cực điểm, cô chưa bao giờ biết khi ngực của mình được người khác chạm vào sẽ có loại cảm giác này, từng đợt khoái cảm theo động tác của hắn không ngừng càn quét đến.

"Lão sư, đầu vú của em cứng quá... Rõ ràng là mềm, lại bị anh liếm đến cứng rắn..." Trong miệng hắn còn ngậm nụ hồng của cô, lại ác liệt nói ra khiến Mộc Khanh Khanh cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng lời nói kia lại khiến tiểu huyệt động tình.

Cô hơi nâng mi mắt lên, đôi mắt kiều mị tràn đầy mê hoặc, "Đừng... Nói những lời như vậy... A... Nhanh lên..." Hư không giữa hai chân cùng với dục vọng mãnh liệt khiến cô bắt đầu không thể nhịn nổi chà xát hai chân.

Buông nụ hồng trong miệng ra, Đường Kỳ Dung còn không tha liếm láp một chút, đổi lấy một tiếng rên rỉ từ Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung khẽ cười nói, "Em gấp như vậy sao..."

Tuy ngoài miệng trêu đùa Mộc Khanh Khanh gấp gáp, nhưng thật ra Đường Kỳ Dung cũng gấp đến lợi hại, cứng rắn giữa hai chân sưng to dán toàn bộ lên bụng nhỏ, nếu không phải sợ bị cô ghét bỏ hắn không có kinh nghiệm làm cô đau, hắn đã sớm vọt vào chốn đào nguyên kia...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đường Kỳ Dung tách cặp đùi đẹp thon dài đang rụt rè khép chặt kia ra, gấp khúc đầu gối của cô, khiến toàn bộ nơi riêng tư của cô hiện ra trước mắt mình, "Lão sư... Nơi này của em thật là đẹp mắt, hồng nhạt non nớt... Còn chảy rất nhiều nước..."

Tầm mắt của hắn phảng phất như thực chất hóa, từng tấc từng tấc xâm phạm mảnh đất hoang u hương kia, ánh mắt và lời nói của hắn đều dâm đãng đến

cực điểm, nhưng dâm đãng nhất vẫn là tiểu huyệt của cô, vậy mà vì lời nói và hành động của hắn, lại không biết hổ thẹn phun ra từng luồng ái dịch sền sệt trong suốt.

Tận mắt nhìn thấy hai cánh phấn thịt non mềm không ngừng tràn ra dâm dịch óng ánh, Đường Kỳ Dung như bị mê hoặc, cử động ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên môi âm hộ ướt dầm dề của cô, sau khi tìm được tiểu hoa hạch được giấu kín, mới vừa duỗi tay nhấn xuống, một cổ dâm dịch cực lớn trực tiếp phun ra, bên tai truyền đến tiếng Mộc Khanh Khanh cao vút kêu lên.

Đây là... Cao trào sao? Đường Kỳ Dung mỉm cười, "Lão sư, em mẫn cảm thật đấy... Anh chỉ mới chạm vào âm hạch một chút thôi mà..."

Biết sẽ không nghe được câu trả lời của Mộc Khanh Khanh khi cô còn đang cao trào, Đường Kỳ Dung tiếp tục động tác của mình, còn muốn khuếch trương... Một bàn tay trực tiếp dùng ngón cái ấn lên hoa hạch mẫn cảm nhẹ nhàng xoa nắn, một cái tay khác vươn ngón giữa thon dài thử đến gần hoa huyệt còn đang run rẩy ướt dầm dề của cô, nương theo dâm dịch đã đầy đủ, chậm rãi xâm nhập vào trong.

"Ưm..." Cô thấp giọng nỉ non, hoa huyệt vừa mới cao trào lại càng thêm hư không lần đầu tiên bị xâm nhập, "Trướng quá..." Không tự chủ vươn thẳng vòng eo, nhẹ híp mắt, cảm thụ cảm giác bị căng trướng và khoái cảm xa lạ.

"Lão sư thoải mái không?" Trên mặt Đường Kỳ Dung mồ hôi cuồn cuộn, ngón tay cảm nhận được chặt chẽ ấm áp khiến hắn hầu như sắp bị dục vọng tra tấn đến chết, hắn không cách nào tưởng tượng đến khi côn thịt của hắn bị bao vây, sẽ là một cảm giác vui sướng như thế nào...

Dùng một ngón tay nhẹ nhàng đưa đẩy khuếch trương, động tác mềm nhẹ lại chen vào thêm một ngón tay, hai ngón tay thon dài cùng động, nhanh chóng đâm vào bên trong khe hở nhỏ bé kia, hắn vừa đảo lộng vừa khuếch trương, khiến cô không cách nào thừa nhận ngửa đầu rên rỉ, "Thoải mái a... Ưm... Thoải mái." Cô xoắn thân thể mềm mại, khó khăn mở hai mắt bị dục vọng che mờ.

Đường Kỳ Dung... Trong mắt hắn là dục vọng đỏ đậm đáng sợ, mồ hôi trên trán nhỏ giọt trên giường, cô biết dục vọng khiến người ta có bao nhiêu khó chịu, nhưng hắn vẫn chịu đựng dục vọng kêu gào, vô cùng dịu dàng làm công tác chuẩn bị cho cô... Hắn ấy, luôn khiến cô phải đau lòng.

"Kỳ Dung... Tiến vào đi..." Ánh mắt mê say tràn đầy dịu dàng, "Em muốn anh... Tiến vào... A... Dung..."

"Lão sư... Khanh Khanh..." Hắn thật sự nhịn không nổi nữa, mặc dù còn thiếu một ngón tay, nhưng hắn sẽ nhẹ nhàng, chỉ cần để côn thịt của hắn chậm rãi đi vào --

Rút hai ngón tay bị dâm dịch xối ướt ra, "Phụt --" một tiếng khiến Mộc Khanh Khanh thẹn thùng không thôi, nhưng cảm giác hư không kèm theo khiến cô lại khó chịu mà vặn vẹo vòng eo.

"Lão sư... Anh... Muốn đi vào..." Hắn dùng ngón trỏ và ngón giữa căng hoa huyệt màu hồng phấn ra hết cỡ, hoa huyệt vừa mới được đầu ngón tay khuếch trương đưa đẩy có chút phiếm hồng, ái dịch trong suốt sền sệt không ngừng từ trong hoa huyệt chảy ra, hoa huyệt đói khát run lên, như muốn hoan nghênh côn thịt sắp lấp đầy nó.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *ai hóng Khanh Khanh sắp bị thịt hông nè ~ □□□*

Cmt đi, nhấn ngôi sao đi, có khi tối nay có chương nữa luôn, đảm bảo thịt chất lượng hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: VƯỜN TRƯỜNG (14) Sơ HHH (Hạ) [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (14)》

SƠ HHH【 hạ 】

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□□□

"Nghe nói sẽ hơi đau, lão sư, em cố nhịn một chút." Thanh âm của hắn khàn khàn, vẫn không quên trấn an cô. Nương theo chất lỏng ướt át vọt vào tiểu huyệt hắn đã chờ đợi lâu ngày.

Cảm giác nóng rực, chật hẹp, ướt át bao vây lấy quy đầu của hắn, mềm mại của cô như muốn hoan nghênh hắn, lại như muốn đẩy hắn ra, dịu dàng bao dung đè ép quy đầu, hắn muốn không màng tất cả mà vọt nhanh vào, nhưng hắn lại sợ...

"Cô ơi... Đau không?" Cắn răng, đôi tay Đường Kỳ Dung chống bên hông cô, dán môi lên môi anh đào của cô, tinh tế mút hôn, muốn thổi hết đi sự khó chịu của cô.

"Không sao... Cứ vào đi --" sao có thể không đau chứ? Tiểu huyệt của cô vốn còn chật hẹp hơn người bình thường, mặc dù thân thể mẫn cảm, nhưng lần đầu tiên vẫn không thoải mái, huống chi côn thịt của hắn vừa thô vừa to, so với hai ngón tay mới vừa rồi, không biết còn thô hơn bao nhiêu lần, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, cô cũng không muốn hắn tiếp tục nhẫn nại, vẫn nên trực tiếp tiến vào thì tốt hơn.

Hắn hôn lên cánh môi cô, muốn phân tán sự chú ý của cô, dưới thân cũng không hề khắc chế nữa mà dùng sức đâm một phát, trực tiếp chọc thủng tầng lá mỏng kia.

"A --" đau, thật sự đau quá, một vật lớn như vậy trực tiếp đâm vào nơi mềm mại nhất trong thân thể cô, hắn còn không ngừng đẩy mạnh về phía trước, cánh môi vô lực đang hôn nhau chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

"Lão sư, chờ một lát, chờ một lát, lập tức..." Hắn thật sự dừng không được, loại cảm giác khó có thể miêu tả này khiến hắn như mất đi lý trí, hắn đâm thẳng về phía trước, dục vọng không thể kiềm chế đỉnh nhập vào chỗ sâu nhất trong người cô.

Lúc hắn đâm thật sâu thật mạnh vào chỗ yếu ớt nhất trong cơ thể cô, cô tinh tế thét chói tai, cao trào như muốn ngất đi bỗng nhiên đánh úp lại, vòng eo tinh tế của cô không tự chủ được cong lên, toàn thân cứng đờ vài giây, rồi sau đó lại rơi vào rùng mình cuồng dã không thể khắc chế. Thống khổ vừa mới bị xé rách kia thần kỳ tan đi từng chút một như có kỳ tích, chỉ còn lại khoái cảm khi cao trào khiến cô lạc lối.

Đường Kỳ Dung lẳng lặng mà hưởng thụ khoái cảm miệng tử cung của cô đang dùng sức liếm mút hắn, mặc dù hắn muốn hung hăng lộng hành ngang ngược trong dũng đạo chặt chẽ ấm áp, nhưng hắn vẫn chịu đựng để cô sau khi vừa mới phá thân "Đau" thét chói tai thích ứng hắn.

"Động một chút... Ngứa..." Vừa mới trải qua cao trào, từng trận cảm giác ngứa ngáy nơi hoa huyệt đánh úp lại, làm Mộc Khanh Khanh vứt đi ngượng ngùng, chủ động hôn lên đôi môi vừa mới bị cô tránh ra kia, cái lưỡi sắc tình liếm láp hình dáng cánh môi của Đường Kỳ Dung.

Lời nói và động tác của cô đã nhấc lên sóng to gió lớn. Đường Kỳ Dung không muốn tiếp tục lãng phí thời gian để khắc chế dục vọng nữa, nâng hai chân cô lên quấn quanh eo mình, đưa hai tay ra nắm chặt bộ ngực to lớn cao thẳng, thâm tình dùng sức hôn đáp lại cánh môi xinh đẹp của cô.

"Lão sư...lão sư..." Hắn bắt đầu phóng đãng nhanh chóng di chuyển cặp mông rắn chắc, dùng hết khả năng đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, dường như hận không thể chọc thủng miệng tử cung, côn thịt thô to không chút lưu tình đảo qua đảo lại trong hoa huyệt sưng đỏ của cô, dục vọng bị áp chế đã lâu một khi phóng thích lại mãnh liệt cắn nuốt lý trí của hắn, trong đầu hắn chỉ còn lại một ý niệm: Thao nát cô, thao nát Khanh Khanh của hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hạ thể truyền đến đau đớn hơi tê ngứa khiến cô không khỏi nhíu mày, cô muốn mở miệng bảo hắn chậm một chút, nhưng môi của cô lại bị hắn cuồng loạn chiếm cứ, thậm chí cô có thể nghe thấy chỗ hai người giao hợp truyền đến tiếng va đập điên cuồng.

Đưa đẩy mãnh liệt như thế thực sự làm cô ăn không tiêu, càng làm cho hai mắt cô say mê khoái cảm kịch liệt phệ nhân tâm trí kia, khiến cô không tự chủ được mà hùa theo động tác đùa nghịch thân thể của hắn.

Cảm nhận được sự phối hợp của cô, hắn nhịn không được càng đưa đẩy nhanh hơn, lần lượt đưa côn thịt nóng hổi vào hang động ướt át mẫn cảm chật hẹp, mỗi một lần đâm vào rút ra đều hung ác cuồng mãnh vô cùng.

Động tác vuốt ve hai vú của hắn cũng không còn dịu dàng như vừa rồi nữa, dùng lực chà đạp hai nhũ thịt kiều nộn của cô, thậm chí còn lôi kéo nụ hoa đã trở nên đỏ tươi kia.

Không biết bị hắn đưa đẩy lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, tiếng rên rỉ của cô cũng trở nên hơi khàn khàn, cô không biết, đều là lần đầu tiên như nhau, sao hắn và cô lại chênh lệch lớn như vậy? Cô đã sắp bị tra tấn đến ngất đi rồi, nhưng lửa nóng chôn trong cơ thể cô của hắn vẫn cứng rắn như cũ, đây có thật là khả năng nhẫn nại mà một xử nam nên có không vậy?

"A --" hắn lại một lần nữa thật sâu đâm xuyên vào trong cơ thể cô.

"Đủ rồi... Dung... Dung... Đủ rồi..... Thật sự... Không được... A --"

"Lão sư... Anh cũng muốn bắn... Bắn hết cho em..."

Hầu như cùng một lúc, hai người bọn họ đồng thời rùng mình, dục vọng của hắn vẫn luôn gắng gượng chôn trong hoa huyệt rốt cuộc cũng được phát tiết, phóng xuất tinh hoa nóng hổi vào trong cơ thể cô.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Lão sư... Có đủ hay không? Vừa lòng không?" Vừa mới bình ổn một chút hô hấp, Đường Kỳ Dung lại dán lên người Mộc Khanh Khanh, không biết xấu hổ mà hỏi cô về năng lực của hắn.

Tốt xấu gì thì trước khi đến đây hắn đã bắn ra một lần, lại dùng hết sức cắn răng nhịn vài lần dục vọng muốn bắn tinh, kiềm nén khiến cô phun ra rất nhiều lần, mới phóng thích tinh dịch của chính mình.

"Ưm... Vừa lòng cái đầu anh!" Mệt chết cô, hắn tổng cộng mới bắn một lần, nhưng cô lại không ngừng cao trào phun nước, lòng tự trọng của cô biết quăng đi đâu đây...

Mộc Khanh Khanh ghét bỏ hắn dùng lực quá mức, nhưng Đường Kỳ Dung lại cho rằng cô thật sự không hài lòng với năng lực của mình, trên mặt tối sầm, nâng cả người đang xụi lơ trên giường của cô lên, để cô quay lưng quỳ trên giường, hắn theo đó quỳ gối phía sau cô, không đợi Mộc Khanh Khanh kịp phản ứng, bàn tay to đã tách hai cánh mông tròn trịa ra, quy đầu cực lớn đang run rẩy sưng to đứng thẳng từ phía sau chống vào tiểu huyệt sưng đỏ còn sót lại tinh dịch và dâm dịch đang không ngừng co rút của cô, "Lão sư à, anh nhất định sẽ khiến em hài lòng!" Hắn thô giọng nói, xoa nắn hai cánh mông co dãn ngạo nghễ của cô, nương theo các loại chất lỏng trong hoa huyệt, lần nữa hung hăng đâm vào.

"A... Sâu quá... Cứng quá... Ư... Đừng vào..." thao lộng bất ngờ xảy ra cũng không có gì khó chịu, ngược lại thân thể còn rất nhanh đã đắm chìm trong dục vọng, tư thế từ phía sau khiến côn thịt thô dài tiến vào càng sâu, dễ dàng chạm tới miệng tử cung của cô, nhưng khiến cô càng sụp đổ chính là, hắn vậy mà còn muốn đâm mạnh vào tận bên trong tử cung!

"Ư... Lão sư, anh muốn đi vào... Anh muốn vào đến bên trong tử cung của em... A!" Dùng sức một cái, toàn bộ quy đầu nặng nề cực lớn của hắn hoàn toàn tiến vào bên trong miệng tử cung của cô.

Khoái cảm gần như thống khổ kiến toàn thân cô không kiềm được run rẩy, một trận dâm dịch trào ra, lại bị quy đầu cứng rắn chặn lại, bụng nhỏ vừa trướng lại tê dại không thôi, cô chỉ có thể nhếch mông mình cao thêm một chút, mặc cho hắn hung tàn chống đẩy thao làm.

"Lão sư à... Nơi đó của em cắn anh thật chặt." Tiểu huyệt của cô liên tiếp co rút, âm đạo ấm áp như gông cùm xiềng xích siết chặt lấy thân gậy hắn, vách tường non mềm trơn trượt hết co rút lại liếm mút hắn, khoái cảm thổi đến, "Lão sư, anh động, nhất định sẽ khiến em thoải mái, khiến em cao trào không ngừng..." Tay hắn đang đặt trên eo nhỏ đưa ra phía trước bắt lấy ngực sữa mềm mại đang lay động của cô, động tác đưa đẩy dưới thân kết hợp với động tác vuốt ve, hưng phấn đến từ nơi ướt nóng chặt chẽ của cô khiến cho hắn càng ra sức đâm vào trong hoa huyệt mất hồn.

Hắn thật sự nỗ lực thực hiện lời hắn đã nói, côn thịt luôn là nhẹ nhàng rút khỏi, lại đâm vào thật mạnh, khoái cảm tê tê dại dại không hề gián đoạn tích lũy ở hạ thân, nhụy hoa tại chỗ sâu nhất bị tốc độ va chạm nhanh chóng khiến khoái cảm dâng lên đến đỉnh, hầu như cả người cô đều sắp bị hưng phấn cực hạn làm cho tê liệt.

*Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u

Cô mở miệng rên rỉ bảo hắn chậm một chút, nhưng thân thể lại nghĩ một đằng nói một nẻo, vặn vẹo eo, đón ý hùa theo tần suất xâm nhập mạnh mẽ của hắn, "A... Kỳ Dung... Dung..." Khoái cảm ngập đầu khiến cô chỉ mới nếm thử tình dục lại vui sướng đến sắp phát điên.

"Lão sư, em vừa lòng không? Anh thao em vừa lòng không?" Hắn vẫn đang luật động thâm nhập vừa sâu vừa mạnh, đôi tay tùy ý nhào nặn véo véo nụ hoa trên ngực, hắn cũng đã sắp đến đỉnh điểm, nhưng vẫn khăng khăng muốn một đáp án.

"Ưm... Vừa lòng... Vừa... Lòng... A..." toàn bộ tâm trí của cô đều bị khoái cảm từ ngực và bên trong hoa huyệt đoạt đi, điên cuồng đắm chìm vào trong vui sướng mà hắn mang đến cho cô.

"Lão sư... Em kẹp anh chặt quá... Anh muốn bắn vào tử cung của em..."

"Ư... Bắn vào đi... Bắn hết vào tử cung của em đi... A..." Hôm nay là kỳ an toàn trăm phần trăm của cô, cô cũng không lo lắng thật sự có sự cố ngoài ý muốn xảy ra, đương nhiên quan trọng nhất chính là, cô muốn quy đầu cực lớn của hắn đâm vào bên trong tử cung cô, để tinh dịch nóng bỏng hữu lực của hắn lấp đầy tử cung...

Lấy được câu trả lời của cô, hắn gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đâm một phát về phía trước, quy đầu thật sâu tiến vào tử cung, dưới khoái cảm khi miệng tử cung kẹp lấy long đầu, phun hết tinh hoa.

Mộc Khanh Khanh khàn khàn giọng không thể kiềm chế phát ra một tiếng thét chói tai, dâm dịch của cô và tinh dịch hắn bắn trong cơ thể cô giao hòa hội hợp.

"Lão sư à, bây giờ em có hài lòng chưa? Lại một lần nữa nhé." Ghé vào trên lưng bóng loáng tinh tế của Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung lại dính dính cọ cọ bên tai cô, đề nghị hết sức thiện ý.

"Không không... Em rất vừa lòng." Mộc Khanh Khanh vội vàng xoay người trả lời hắn, không ngại côn thịt thật lớn còn lấp đầy bên trong hoa huyệt mềm mại của cô, trong lúc hoảng loạn còn cảm nhận được nó lại đang dần dần cứng rắn, "Ngày mai còn phải đến trường, em... em còn là lần đầu tiên... Đau..."

Mổ một chút lên phấn môi ủy khuất đáng thương đang chu lên của cô, "Em cứ nghỉ ngơi đi, anh giúp em rửa sạch."

Sợ lại lau súng cướp cò lần nữa, Đường Kỳ Dung thần tốc vệ sinh sạch sẽ cho hai người, sau đó dịu dàng ôm Mộc Khanh Khanh đi vào giấc ngủ, cũng chưa từng khi dễ cô nữa, ừ, ngoại trừ tư thế ngủ say lòng người như bạch tuộc quấn lấy cô.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *hôm nay ăn thịt đã luôn ~ Chương này dài quá đi ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: VƯỜN TRƯỜNG (15) Mới sáng sớm đã động dục [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (15)》

MỚI SÁNG SỚM ĐÃ ĐỘNG DỤC【HHH】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh vốn tưởng rằng sau khi trải qua một loạt vận động lớn như vậy, mình sẽ an ổn ngủ yên giấc, nhưng sau nửa đêm cô lại không ngừng mơ thấy mấy giấc mộng kỳ kỳ quái quái.

Đầu tiên là bị một đám sinh vật kỳ quái có rất nhiều xúc tu gắt gao quấn quanh thân thể, sau đó lại cảm giác được có người lấy một cây gậy cứng rắn ma sát giữa hai chân mình, còn có cảm giác trên mặt bị ai đó liếm láp ướt dính dính một mảng…

Mộc Khanh Khanh nghĩ có thể là mình bị bóng đè rồi, cưỡng ép chính mình mở đôi mắt khốn đốn mỏi mệt ra, "Đường! Kỳ! Dung! Ưm——"

Rốt cuộc chờ đến lúc mỹ nhân tỉnh ngủ, một cái hôn sâu ập đến…

Sau khi cảm giác được cô sắp thở không nổi, Đường Kỳ Dung chuyển qua hôn nhẹ bên tai cô, "Cô ơi ~ chào buổi sáng."

"Lấy gậy gộc của anh ra chỗ khác." Thấy cô đã tỉnh mà hắn còn dám vừa ra vẻ đứng đắn nói chào buổi sáng với cô, vừa không biết xấu hổ dùng cây gậy nào đó đặt ở trong đùi cô thọc vào rút ra!

"Lão sư à… Em sớm đã ướt rồi…" Tầm mắt hắn nhìn xuống phía dưới, "Rõ ràng tối hôm qua anh đã dùng sức đâm tiểu huyệt của em như vậy, thế mà sáng nay nó lại trở nên…"

"Câm miệng! Mới sáng sớm đã động dục, cẩn thận sau này tinh tẫn nhân vong đấy!" Bị hắn nói khiến mặt đỏ bừng, Mộc Khanh Khanh thẹn quá hóa giận, với lấy cái chăn bên cạnh che thân thể trần trụi lại.

Đường Kỳ Dung dùng tay chặng cô lại, để cảnh đẹp tiếp tục nở rộ trước mắt mình, ánh mắt hắn chưa từng dời khỏi dâm huyệt phấn phấn nộn nộn đang lan tràn xuân thủy không ngừng kia, "Lão sư à,"chào cờ" là ứng sinh lý bình thường, em cũng không cần lo lắng anh không thể cho em ăn no, bất cứ lúc nào tiểu huyệt của em đói bụng, anh cũng đều có thể cung cấp sữa bò cho nó."

"Ư… Sẽ đến trễ…" Cô có ý đồ lập công cứu quốc, muốn theo đó phân tích một chút sự thật khách quan cho hắn, hy vọng hắn có thể buông tha cho cô.

"Còn sớm mà, em không cần lo lắng thời gian." Đường Kỳ Dung hoàn mỹ đánh trả lại, ôm lấy sung sướng vui mừng tươi cười.

"Một lần… Chỉ một lần thôi đấy…" Hồi tưởng lại khoái cảm bị lấp đầy thao lộng tối hôm qua, tiểu huyệt đói khát bắt đầu không ngừng ăn mòn kiên trì của cô.

"Một lần à?" Đường Kỳ Dung nhíu mày, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, mày giãn ra, tươi cười nguy hiểm, "Một lần cũng được."

"Anh lại nghĩ ra cái gì… A…" Cô muốn mở miệng hỏi hắn lại nghĩ đến ý tưởng xấu xa gì, nhưng đột nhiên bị đâm vào khiến cô trong nháy mắt không còn khả năng đặt hỏi câu hỏi nữa.

Không có trải qua màn khuếch trương dạo đầu, chỉ nương theo dâm dịch bôi trơn chảy ra xâm nhập vào tiểu huyệt qua một đêm đã chặt chẽ như ban đầu của cô, có chút chua xót đau đớn khiến cô thở nhẹ, "Lớn quá… Chậm một chút…"

"Không phải tiểu huyệt của em cũng muốn như vậy sao…" Hắn cũng không nói dối, sau khi hắn vừa tiến vào, tiểu huyệt của cô đã không kiềm nổi cắn nuốt lấy lửa nóng của hắn, hơn nữa còn không ngừng phun ra một lượng lớn dâm dịch bôi trơn con đường tiến công của hắn.

"Ưm… Thật thoải mái…" Âm đạo dần dần trở nên ướt át vô cùng hoàn mỹ thừa nhận cực đại của hắn, khoái cảm quen thuộc bắt đầu nhấn chìm tâm thần của cô.

Nghe thấy cô vì vui sướng hắn mang lại mà nỉ non kêu lên, đáy mắt hắn hiện lên một tia sáng, bắt đầu càng thêm dùng sức va chạm, tận tình dùng dục vọng đang sôi sục của mình ma sát hoa huyệt chặt chẽ ẩm ướt của cô, khoái cảm đoạt hồn nhiếp phách cũng khiến hắn dần dần mê loạn.

Hắn đột nhiên kéo cô dậy ngồi lên trên người mình, để đôi tay cô vòng qua cổ hắn, đôi tay của hắn đang hoành hành khắp nơi trên lưng cô, kéo sát cô vào thân thể hắn.

Cô khẽ cau mày, vùi đầu vào cổ hắn, bất lực thấp giọng rên rỉ, tư thế thay đổi khiến hoa huyệt mẫn cảm run rẩy của cô càng thêm siết chặt lấy nóng rực của hắn, mãnh liệt ma xát, khiến cô vừa ngứa ngáy vừa khuây khoả, âm thanh dâm mỹ khi thọc vào rút ra cùng với tiếng nước khi hai thân thể va chạm tràn ngập thế giới của cô.

Đường Kỳ Dung làm càn dùng côn thịt thô to kia của hắn cắm Mộc Khanh Khanh đến đầy tràn, nhanh chóng đưa đẩy qua lại vô số lần khiến chỗ sâu nhất trong hoa huyệt vui sướng đến cực điểm, vách trong của cô bắt đầu co rút, chuẩn bị nghênh đón cao trào dưới sự thao lộng của hắn, nhưng lúc này hắn lại ác liệt chợt dừng động tác lại.

Hai tay của hắn không ngừng hoạt động trên tấm lưng bóng loáng của cô, hơi thở ấm áp tê dại rơi vào chỗ mẫn cảm trên cổ, khiến bên trong hoa huyệt càng thêm ngứa ngáy, "Động đi… A… Nhanh… Động động… Ưm… Xin anh…" Dục vọng được thỏa mãn chỉ còn kém một chút lại không chiếm được đã hoàn toàn đánh bại cô, thậm chí cô còn muốn tự mình vuốt ve côn thịt đang chôn trong cơ thể nhưng lại bị hắn tàn nhẫn ngăn lại, cô chỉ có thể càng thêm siết chặt vách tường bên trong, thu hoạch một chút an ủi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Hít —— Lão sư, đừng kẹp chặt như vậy…" Đường Kỳ Dung cũng rất khó chịu, bị ấm áp của cô bao lấy toàn bộ, vách tường trong tiểu huyệt bởi vì không chiếm được thỏa mãn mà càng thêm kịch liệt mấp máy siết chặt hắn… Hắn cũng sắp nhịn không được nữa muốn mạnh mẽ thao lộng cô, "Lão sư… Có muốn anh động hay không?"

Tiếng thì thầm bên tai tựa như tiếng trời, cô gật đầu loạn xạ, đôi bàn tay trắng muốt sờ soạng lung tung sau lưng hắn, "Muốn… Kỳ Dung… Động động đi… A…"

"Vậy em phải đồng ý với anh, để tinh dịch anh bắn ra hôm nay có thể ngoan ngoãn ở lại trong tiểu huyệt của em…" Nghe được thanh âm ý loạn tình mê xin tha của cô, ánh sáng trong mắt hắn càng thêm rực rỡ, to lớn giữa hai chân vẫn không chút động đậy.

Khi một chút lý trí còn sót lại của hắn sắp hoàn toàn biến mất, cô lung tung gật đầu, "Ừm… Được… Động động… Tiểu huyệt… Ngoan ngoãn… Ăn hết tinh dịch của anh…"

Đường Kỳ Dung gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục động tác mạnh mẽ thọc vào rút ra, khi côn thịt đỉnh lộng về phía trước tiểu huyệt, tay đặt trên mông cô kéo theo phần hông nhấn mạnh cả người cô xuống, hai lực mạnh mẽ đón đầu chạm vào nhau, khiến mỗi một lần hắn thao lộng đều vừa sâu vừa nặng vừa tàn nhẫn.

Đỉnh lộng thêm vài cái, Mộc Khanh Khanh run thân mình sắp tiết ra, khi Đường Kỳ Dung cảm nhận được vách tường chặt chẽ của cô co rút lại, hắn nhanh chóng dùng hết sức lực đâm thêm vài cái, "Lão sư… Chúng ta… Cùng nhau… Ư!"

"A ——"

Khoái cảm đồng thời thổi quét đến, hai người cùng nhau đi đến cao trào của dục vọng.

Sau khi lý trí hồi phục, nhớ tới chính mình vừa mới đáp ứng yêu cầu đáng sợ nào đó, Mộc Khanh Khanh hoảng sợ, không phải hắn muốn để như vậy luôn đấy chứ? Thanh âm của cô có chút khàn khàn "Nhanh lên… Lấy ra ngoài đi…"

"Ưm —— Nơi này của em vừa ấm áp vừa ướt át, không muốn ra ngoài…" Côn thịt sau cao trào có chút mềm nhũn còn không biết xấu hổ đưa đẩy vài cái.

"Đừng quậy nữa… Còn phải đến trường…" Cô thật sự mệt mỏi quá đi… Mặc dù cảm giác giao hoan cùng hắn rất mỹ diệu, nhưng bộ xương già này của cô thật sự không chịu nổi đòi hỏi vô độ của hắn …

"Ừ… Có phải em đã quên chuyện gì rồi không…"

…

Hôm nay Mộc Khanh Khanh và Đường Kỳ Dung hiếm khi ngồi xe taxi đến trường học, nguyên nhân không phải vì hắn, mà là vì Mộc Khanh Khanh rất không thích hợp để lái xe… Đúng… Vì sự an toàn của bách tín muôn dân.

"Hai vị muốn đi đâu?" Tài xế taxi thoạt nhìn cũng là người hoạt bát nhiệt tình.

"Cao trung Tinh Long." Thanh âm trong trẻo của thiếu niên nghe có vẻ bừng bừng phấn chấn.

Tài xế taxi bớt chút thời gian nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, ngữ khí hơi tạm dừng, nghi hoặc hỏi, "Hai vị… Đều là học sinh?"

Người nam có vẻ giống học sinh cao trung, nhưng người nữ còn lại sắc mặt ửng hồng, thoạt nhìn có vẻ hơi không thoải mái, khí chất vũ mị quyến rũ kia, nữ sinh nào có thể tích ra được chứ? Muốn nhìn vưu vật cả đời khó có thể nhìn thấy này nhiều thêm vài lần, nửa đường lại bị một tầm mắt âm trầm phóng tới, ngượng ngùng cười cười, cũng không dám nhìn loạn thêm nữa.

"Đây là lão sư của tôi, có điều bọn tôi là… Người yêu." Trừng mắt cảnh cáo nhìn người đang mơ ước cô giáo của mình kia, Đường Kỳ Dung tuyên cáo chủ quyền kéo thân thể vẫn luôn cứng đờ của Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nhưng hắn làm động tác lôi kéo như vậy, khiến Mộc Khanh Khanh vẫn luôn nhẫn nại lại không kiềm chế được than nhẹ một câu, "Ưm —— đừng nhúc nhích!" Phía trước còn có tài xế taxi đang ngồi đấy! Hắn còn dám không báo trước một tiếng đã xê dịch cô!

Đường Kỳ Dung nhìn lão sư đỏ rần mặt nằm trong lòng ngực hắn, không kiềm nổi ý định trêu chọc, dán môi lên lỗ tai mẫn cảm thì thầm: "Lão sư à… Hiện tại đang ở trên xe taxi… Em kiềm giọng lại một chút…"

"Kỳ Dung… Sáng hôm nay em đã đồng ý với anh rồi… Đừng…" Vành tai bị hắn ngậm lấy liếm hôn, trong tiểu huyệt tràn ngập tinh dịch nồng đậm của hắn, dị vật chỗ huyệt khẩu cũng bởi vì cô động tình mà không an phận bắt đầu động tác…

"Lão sư à… Để anh kiểm tra một chút xem tinh dịch của anh có bị chảy ra khỏi tiểu huyệt hay không…" Ôm lão sư trong ngực dịch đến phía sau ghế điều khiển, đảm bảo lát nữa cảnh xuân sẽ không bị nhìn thấy, Đường Kỳ Dung chuẩn bị bắt đầu công tác kiểm tra của hắn.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

□□□□□□□□

Dương: *Nhấn ngôi sao đê, nhấn ngôi sao đê, nhấn ngôi sao đê ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: VƯỜN TRƯỜNG (16) Lão sư à, anh chỉ kiểm tra một chút thôi mà [Hơi H]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (16)》

LÃO SƯ À...ANH CHỈ KIỂM TRA MỘT CHÚT THÔI MÀ (hơi H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

"Đừng mà... Ưm... a... Ư..." Không dám phát ra tiếng vang quá lớn, thanh âm của Mộc Khanh Khanh nhỏ xíu như mèo con, lời cự tuyệt nói ra cũng biến thành rên rỉ nỉ non làm nũng.

"Lão sư à... anh chỉ kiểm tra một chút thôi, em ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không lát nữa lỡ như tiểu huyệt của em bị anh đâm mở, tinh dịch anh bắn vào cùng với dâm thủy em chảy ra sẽ ướt nhẹp chỗ ngồi..." Hắn nhẹ nhàng mỉm cười, nâng chân trái của cô đặt lên hai chân mình, "Lão sư... Em nhớ phải che miệng mình cho kỹ đấy..."

"Đừng... Quá kích thích... Có người..." Cô muốn cự tuyệt động tác của hắn, nhưng toàn thân cô đã bị dị động trong tiểu huyệt hút hết sức lực, chỉ có thể mặc hắn làm càn giữa hai chân cô.

Tay hắn lặng lẽ linh hoạt sờ vào trong quần lót của cô, thẳng tới cửa huyệt trơn mềm, "Lão sư, thật sự một giọt em cũng không làm rơi tinh dịch của anh, tiểu huyệt tham ăn như vậy sao? Một chút xíu cũng không muốn lãng phí..." Mặc dù nhìn không tới phong cảnh mê người giữa hai chân cô, nhưng chỉ cần dùng ngón tay động chạm cũng đủ để hắn kích động không thôi.

Hoa môi bóng loáng no đủ sờ lên quả thực làm hắn yêu thích không buông tay, sáng hôm nay miệng khe hở vốn chặt chẽ lại bị hắn tự tay nhét vào trong đó một cái nút cao su khiến nó căng thành một lỗ tròn, "Chỉ là một cái nút lọ nhỏ ba centimet, vậy mà em còn kẹp chặt như vậy... Khó trách mỗi lần côn thịt của anh tiến vào đều bị em kẹp đến dục tiên dục tử..."

"Kiểm tra... nhanh đi, đừng có sờ....." Hắn không ngừng vuốt ve trên môi thịt mẫn cảm của cô, thỉnh thoảng còn chọc vào nút lọ bị nhét đầy trong khe hở nhỏ, nút cao su ở trong cơ thể cô bắt đầu không an phận mà lộn xộn, kích thích vách trong yếu ớt mẫn cảm của cô, bên tai cô luôn là dâm từ lãng ngữ mà hắn thì thầm không dứt, phía trước bọn họ còn có một tài xế taxi đang ngồi, ngoài cửa sổ chính là dòng người dòng xe rộn ràng nhốn nháo...

Dưới sự kích thích cực hạn vừa thoải mái lại vừa không thỏa mãn, vừa khó chịu lại vừa xấu hổ, bên trong tiểu huyệt của cô lại bắt đầu không kiềm được kịch liệt mà co rút lại, một dòng dâm dịch phun ra, nhưng lại lần nữa bị chặn trong dũng đạo vốn đã bị các loại chất lỏng căng đầy.

Đường Kỳ Dung cảm nhận được thịt non dưới tay hắn run rẩy không ngừng, biết cô lại cao trào, trầm thấp cười một tiếng, "Được rồi, không sờ soạng nữa, sắp đến trường học rồi, em nghỉ ngơi một lát đi." Xấu tính ấn một cái vào bụng nhỏ hơi trướng lên kia, lại rước lấy một tiếng ưm cùng với ánh mắt xấu hổ của cô.

...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc Đường Kỳ Dung tạm biệt Mộc Khanh Khanh chuẩn bị đi học, hắn lại ghé vào bên tai cô nhẹ giọng thì thầm: "Cô ơi, nếu em muốn đi WC, nhớ nhắn tin cho anh... Anh giúp em..."

"Đường Kỳ Dung, hẹn gặp lại." Nếu để cô còn nhìn thấy hắn lâu hơn nữa, nói không chừng cô sẽ nhịn không được lấy nút lọ trong cơ thể cô ra nhét vào miệng hắn...

"À -- Cô ơi, muốn hôn tạm biệt hay không?" Một đôi mắt thanh tĩnh tràn đầy sung sướng và chờ mong.

Mộc Khanh Khanh bị dáng vẻ này của hắn chọc tức, quên mất hiện tại dưới thân mình đang nhét dị vật, cũng không màng đến hình thái dáng vẻ của mình, trực tiếp tức giận đá chân về phía Đường Kỳ Dung, động tác đá chân được nửa đường lại đột nhiên chợt dừng, "Đường Kỳ Dung! Ư... Khó chịu..." Mộc Khanh Khanh cong eo, đôi tay che bụng nhỏ, cái, cái nút lọ kia hình như đã hoàn toàn tiến vào bên trong cô!

Đường Kỳ Dung thấy trên mặt cô khó chịu, đứng tại chỗ cong eo bất động, trong lòng cả kinh, cho rằng chính mình thật sự nháo quá mức khiến thân thể cô bị thương, vội vội vàng vàng chạy bên cạnh đỡ cô, thất thanh hỏi nàng: "Lão sư, em làm sao vậy? Em không sao chứ? Khó chịu chỗ nào? Xin, xin lỗi, anh không cố ý..."

Mộc Khanh Khanh vừa thấy bộ dáng này của hắn, liền biết hắn đã hiểu lầm, cũng ngượng ngùng mở miệng, còn nghĩ lúc này nên khiến hắn tốt nhất có thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn...

"Anh, anh đừng động vào em, cứ đi học đi..." Cô vẫn nên tự mình đi WC giải quyết thì hơn, tinh dịch và dâm thủy đang dần dần muốn chảy ra khỏi tiểu huyệt, vì không muốn quần lót ướt nhẹp, cô chỉ có thể dùng sức kẹp chặt cửa huyệt, nhưng động tác như vậy lại khiến cho cái nút lọ kia không ngừng va chạm vào vách trong của cô...

"Không được! Anh cũng không phải là loại tra nam cởi quần thì thâm tình, mặc quần thì không quen biết như vậy, lão sư, anh đưa em đến phòng y tế nhé?" Không đợi Mộc Khanh Khanh đáp lời, hắn đột nhiên bế cô lên.

"A -- đừng nhúc nhích!" Đột nhiên nhớ tới nơi này là trường học, Mộc Khanh Khanh cố kiềm nén tiếng thét chói tai đã đến bên miệng, "Bỏ em xuống! Đừng đi -- a..." Thật sự chịu không nổi động tác của hắn vô tình khiến dị vật lại lần nữa tàn sát bừa bãi đong đưa trong tiểu huyệt cô, cô duỗi tay chụp về phía hắn.

Đường Kỳ Dung mới vừa bị cô dọa sợ tới mức hoảng hốt không nhận thấy được thanh âm của cô vừa ngọt ngào vừa không thích hợp, chỉ một mực nghĩ cô khẳng định là không thoải mái cực kỳ, "Lão sư, thực xin lỗi thực xin lỗi, em cố chịu một chút, anh lập tức đưa em đến phòng y tế." Nói, hắn lại còn ôm cô chạy đi, Mộc Khanh Khanh khó thở, lại bị nút lọ trong cơ thể tra tấn không có sức lực tránh khỏi hắn, chỉ có thể tức muốn hộc máu đánh hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

May mà hiện tại đã sắp đến giờ học, sân trường cũng không có bao nhiêu người thấy được một màn xấu hổ này, nhưng dù sao cũng là có người --

"Mộc lão sư?"

Đột nhiên thanh âm quen thuộc truyền đến làm bước chân Đường Kỳ Dung chợt ngừng lại, đôi tay vẫn ôm chặt Mộc Khanh Khanh.

Ôn Thành?

"Đường Kỳ Dung, bỏ tôi xuống trước đã, cậu nhanh đi học đi, tôi không sao, nhờ Ôn lão sư đưa tôi đến phòng y tế cũng được..." Biết những lời này có khả năng khiến trong lòng Đường Kỳ Dung khó chịu, nhưng nếu để hắn đưa mình đến phòng y tế, nhân sinh của mình không biết còn có thể tiếp tục hay không đây...

"Đúng đấy, em học sinh này, em cứ đi học trước đi, tôi sẽ chiếu cố Mộc lão sư." Ôn Thành vẫn mỉm cười dịu dàng văn nhã như cũ, nhưng Đường Kỳ

Dung lại có cảm giác nụ cười treo trên mặt hắn ta là khiêu khích chói lọi.

"Cô ơi... em muốn đưa cô đi..." Ánh hắn mắt nghiêm túc chuyên chú nhìn Mộc Khanh Khanh, hắn thật sự không muốn chắp tay nhường lão sư của hắn cho người khác chiếu cố, đặc biệt người kia còn là Ôn Thành!

"Đừng quậy nữa, hai người chúng ta đã ở bên nhau rồi, em chỉ thích anh thôi, không cần lo lắng." Hiện tại cô thật sự rất khó chịu, dâm thủy của cô và tinh dịch của hắn trong tiểu huyệt có chút không chịu khống chế mà chậm rãi chảy ra, cái nút lọ kia còn ở bên trong cơ thể đang giày xéo chà đạp vách tường của cô, nếu còn không đi giải quyết chật vật bất kham giữa hai chân, thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn!

Nhưng cô vẫn muốn nhẫn nại nhường nhịn hắn, sau khi sinh hoạt bên cạnh hắn, cô cũng dần dần biết được, bề ngoài hắn như ánh dương sáng ngời, nhưng trong lòng luôn yếu ớt mẫn cảm, tính tình còn bướng bỉnh đến đáng sợ, lúc này nếu không trấn an hắn mà đã theo Ôn Thành rời khỏi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

"Lão sư... vậy tan học em đi tìm cô... Cô nhớ cẩn thận." Hắn không phải không tin cô ấy, chỉ là không tin tên đàn ông già kia! Vừa nhìn thì đã biết hắn chính là một tên bại hoại văn nhã, mặt người dạ thú! Nhưng hắn không muốn khiến lão sư khó xử, càng không muốn khiến lão sư cảm thấy hắn ấu trĩ vô cớ gây rối, chỉ có thể không cam lòng mà đồng ý.

Cố nén không thoải mái giữa hai chân nhìn bóng dáng Đường Kỳ Dung mỗi bước đi đều lưu luyến kia biến mất, quay đầu nhìn về phía Ôn Thành đang cười ôn tồn lễ độ, "Ôn Thành, cảm ơn anh, nhưng mà thật ra tôi không sao, cậu ấy chỉ chuyện bé xé ra to thôi."

"Xem ra hai người đã ở bên nhau, ừ... Bảo trọng!" Một từ hai ý nghĩa, hắn đã là lần thứ hai nhắc nhở cô, Mộc lão sư bảo trọng đi ~ ha ha ha ~ vẫn là nữ chính tiểu bạch thỏ của hắn đáng yêu ~

"Ừ ừ... Hẹn gặp lại..." Không có tâm tư cân nhắc lời nói có thâm ý khác của Ôn Thành, cô vội vàng tạm biệt Ôn Thành, bước chân có chút hỗn loạn chạy về phía nhà vệ sinh gần nhất...

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: VƯỜN TRƯỜNG (17) Kết thúc [Hoàn]

《VƯỜN TRƯỜNG (17)》

KẾT THÚC

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Chịu đựng ngượng ngùng, Mộc Khanh Khanh ở trong phòng vệ sinh khó khăn rút nút lọ từ trong cơ thể của mình ra, đúng, là rút ra…

Cùng loại với động tác tự an ủi, ý thức thanh tỉnh với ngón tay của chính mình vào nơi đó, ngày thường ngoại trừ tắm rửa căn bản là cô sẽ không đụng chạm đến chỗ này, hiện giờ lại phải dùng ngón tay không ngừng sờ soạng bên trong…

Động tác như vậy sắp khiến cô hỏng mất, huống chi lại bởi vì tâm tình khẩn trương ngượng ngùng của mình mà không tự giác co rút lại vách tường thịt, muốn lấy nút lọ đã rơi vào bên trong ra quả thực là khó càng thêm khó, xấu hổ càng thêm xấu hổ, khi cô lăn lộn lấy ra cái nút lọ kia ước chừng gần hai mươi phút, một tiếng "Ba ——" phát ra khiến cô hoàn toàn hồng thấu mặt.

Theo nút lọ đã lấy ra, tinh dịch đã trở nên thật loãng trộn lẫn với dâm dịch đang dần dần chảy ra khỏi tiểu huyệt, lượng lớn chất lỏng trào ra khiến bắp đùi của cô hoàn toàn bị ướt đẫm.

Sau khi xử lý tốt chật vật giữa hai chân, hồng triều trên mặt cô vẫn thật lâu không tiêu tan, mặc dù đã rửa tay, nhưng dường như vẫn có thể ngửi thấy cái loại hương vị này, dâm vị như có như không quanh quẩn chóp mũi, khiến cô thực sự sợ hãi liệu có thể bị người khác phát hiện ra khác thường hay không, có tính phúc không có gì đáng trách, nhưng thân là một lão sư, đặc biệt là ở loại địa phương như trường học này, cô vẫn nên rụt rè kiểm điểm thì hơn…

Tối hôm qua và sáng nay vẫn luôn hoan hảo với Đường Kỳ Dung, một mặt là hắn câu dẫn dụ hoặc, còn mặt khác cũng là mình muốn nhìn thẳng vào dục vọng của thân thể, nhưng không cẩn thận lại quá mức phóng đãng, hai người mới là lần đầu tiên, không ngủ không nghỉ mà lăn lộn lâu như vậy, xử nữ nhà người khác mới một lần đã khó chịu muốn chết, nhưng thân thể của cô lại như thực tủy biết vị mà hoan nghênh hắn xâm lấn, xem ra cô cũng cần phải ở thế giới này hoàn chỉnh một đời, khiến ngọn lửa dục vọng có thể bị thời gian già nua dập tắt.

Dùng di động nhắn tin cho Đường Kỳ Dung, nói hắn tan học không cần tìm cô, biết hắn phỏng chừng lại muốn bạo phát, cô trực tiếp nhắn thêm phía sau là tiết thứ hai cô đã tiếp tục đi dạy, thân thể đã không có việc gì.

Đợi nửa ngày, không thấy hắn trả lời, chắc là giận dỗi bực bội rồi, thân là học bá đệ nhất nam phụ Đường Kỳ Dung cũng sẽ không nghiêm túc nghe giảng đến nỗi không biết di động của mình có động tĩnh.

Mộc Khanh Khanh dự đoán được Đường Kỳ Dung có thể sẽ giận dỗi, nhưng không nghĩ tới hắn lại suốt một ngày vẫn không nói chuyện với cô!

"Đường Kỳ Dung! Nói đi, anh không vui cái gì?" Nhìn động tác mở cửa chậm chạp của hắn, động tác chầm chậm lãng phí thời gian không muốn vào cửa, biểu cảm trên mặt còn ủy khuất thương tâm cực kỳ rõ ràng, nếu còn không quan tâm mà dò hỏi như ý hắn, nói không chừng đến nước mắt cũng rơi ra luôn.

"Lão sư…" Rốt cuộc cũng chờ được lão sư hỏi chuyện, Đường Kỳ Dung vội xoay người mở miệng, "Anh phát hiện em mới là người mặc vào quần lót vào liền không nhận người, đêm qua còn có sáng hôm nay anh ra sức hầu hạ em như vậy, khiến em sung sướng như vậy, nhưng cả ngày hôm nay em đều không quan tâm đến anh…"

"Sao em lại không quan tâm đến anh? Nói ra từng cái xem nào." Chịu đựng khóe miệng co rút, Mộc Khanh Khanh cố gắng khiến cho ngữ khí của mình bình tĩnh một chút.

"Thứ nhất, buổi sáng em lại vì tên đàn ông già Ôn Thành kia mà vứt bỏ đóa tiểu thịt tươi như anh!" Trong mắt tràn đầy phẫn hận và không thể tin nổi.

"Anh yên tâm đi, em không có hứng thú đối với Ôn Thành, còn đối với anh… Ừ rất có hứng thú."

"Nhưng em đã nói em thích nhất là loại đàn ông giả dịu dáng giả văn nhã này!"

"Không không! Em thích chính là đàn ông thật dịu dàng thật văn nhã." Mộc Khanh Khanh chậm rì rì mà sửa lại lời hắn, thấy mặt hắn càng đen mới lại mở miệng, "Có điều… Chắc chắn là em đã bị anh bẻ cong thẩm mỹ… Mỹ nam thịt tươi như anh cũng rất hợp ý em!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thương tâm trên mặt Đường Kỳ Dung thành công bị tẩy đi một chút, "A —— thứ hai, hôm nay khi đến lớp dạy học em cũng không nhìn anh!"

"Ặc, nhưng em cũng không nhìn những người khác mà… Em vẫn luôn nhìn bài tập của anh, ừ! Nhìn chữ nhớ người!" Bởi vì tiết học thứ nhất đã gặp phải kích thích quá lớn, tiết thứ hai cô đành trực tiếp để bọn học sinh tự học, còn cô vẫn luôn ở ngồi trên bục giảng chuyên tâm phê sửa bài tập, cũng xác thật không dám liếc mắt nhìn Đường Kỳ Dung một cái, tuyệt đối không phải vì cảm thấy thẹn thùng hay ngượng ngùng buồn cười gì đó!

"Hừ, anh sao có thể giống như bọn họ." Thấp giọng lẩm bẩm một câu, Đường Kỳ Dung tiếp tục lên án hành vi phạm tội của cô, "Thứ ba, giữa trưa sao không đợi anh đã đi mất?"

"Sau khi em dạy xong tiết hai thì đã đi rồi, trở về đổi quần lót, đừng hỏi em nguyên nhân, anh biết." Mộc Khanh Khanh cương khuôn mặt lên, chính mình cũng không biết mình đang nói cái gì nữa.

"Đúng rồi đúng rồi! Còn nữa! Lão sư em lấy nút lọ ra cũng không nói cho anh!" Trên mặt Đường Kỳ Dung rốt cuộc cũng xuất hiện ủy khuất chân chính.

"Ha ha, Đường Kỳ Dung, hiện tại tôi không vui vẻ! Hẹn gặp lại!" Vừa nghe hắn nhắc nhở như vậy, cô cũng nhớ lại mình bởi vì cái nút lọ kia mà chịu tội, lấy từ trong túi xách ra một cục giấy, ném qua Đường Kỳ Dung, "Đêm nay anh ăn cơm tối với cái nút lọ của anh luôn đi!"

Nhìn lão sư không chút lưu tình "Sầm ——" một tiếng đóng cửa lại, trong tay Đường Kỳ Dung nắm chặt nút lọ bị giấy bao lại, bỗng nhiên tỉnh ngộ, chính mình lần này là ăn trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo! Không chỉ không thể khiến lão sư dịu dàng an ủi bồi thường cho hắn, ngược lại còn bị tước đoạt mất "Tính phúc" đêm nay!

"Cô ơi… Cô ơi… mau mở cửa đi! Cô ơi…" Khàn cả giọng, dịu dàng hiểu ý, đáng thương hề hề, âm trầm bi tráng, đủ loại âm thanh kiểu dáng kêu cửa đều bị hắn thử qua một lần, nhưng đáng buồn là vẫn không có một chút động tĩnh nào… Hắn thật sự sai rồi, thật sự rất hối hận! Nếu cho hắn cơ hội nữa, hắn khẳng định sẽ kéo lão sư kéo vào trong nhà mình trước rồi mới ấm ức!

———— Đại pháp xuyên qua thời gian cực nhanh ————

Khi lần nữa trở lại không gian hệ thống, Mộc Khanh Khanh có một loại cảm giác phảng phất giống như đã qua một thế hệ, có điều, cũng xác thật là cách một đời…

Không thể cũng không dám nghĩ nhiều nữa, Mộc Khanh Khanh trực tiếp lựa chọn sử dụng "Công cụ loại bỏ tình cảm".

Lúc này đây thời gian chờ đợi lại phá lệ dài, có thể là bởi vì đây là lần đầu tiên cô trải qua một đời trong thế giới nhiệm vụ…

Sau khi trần ai lạc định*, cô chỉ nhớ rõ chính mình đã trải qua một cuộc hành trình dài lạ thường, ừ, vẫn là phúc lợi thù lao nhiều hơn hành trình.

** Tất cả mọi chuyện đã kết thúc.*

Bởi vì, kim tệ đạt được thật sự rất nhiều rất nhiều…

Nghĩ đến lúc này ngoại trừ nhiệm vụ chủ tuyến bên ngoài, nhiệm vụ nhánh của mình hoàn thành khẳng định cũng rất hoàn mỹ.

Nhưng vì cái gì, khi cô vừa nhớ tới mấy chữ nhiệm vụ nhánh này bỗng cảm thấy cả người không thích hợp, có loại cảm giác muốn chạy trốn chứ?

Dù sao thì không phải tất cả nhiệm vụ nhánh của tổ tình dục đều là nhiệm vụ bạch bạch bạch không tiết tháo đấy chứ? Ha ha, trí tưởng tượng của mình thật đúng là phong phú… Trong lòng cười gượng hai tiếng, gạt đi dự cảm xấu khó hiểu, Mộc Khanh Khanh trực tiếp lựa chọn rời khỏi hệ thống.

Ai, tốt xấu gì cũng là mục tiêu công lược đầu tiên mà mình làm bạn đến già, đáng tiếc giờ ngay cả tên cũng không nhớ rõ…

Có chút phiền muộn báo cáo nhiệm vụ với tổ trưởng xong, Mộc Khanh Khanh đang chuẩn bị tan tầm về nhà, lại bị tổ trưởng gọi lại.

"À… Cô là người mới đến, mấy nhiệm vụ tiếp theo đều phải nghiêm túc thực hiện, tôi nghe nói người phía trên công ty gần đây sẽ kiểm tra thí điểm chất lượng công tác của nhân viên tổ chúng ta."

"A? Bọn họ tiến hành kiểm tra thí điểm như thế nào?"

"Tạm thời phong tỏa ký ức và tình cảm, hoàn toàn để cho người kiểm tra thí điểm dung nhập vào thế giới nhiệm vụ, hóa thân vào nhân vật để chúng ta công lược, sau đó khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ cũng sẽ đồng thời thoát ly khỏi thế giới nhiệm vụ, lại căn cứ vào mức độ tính phúc và hạnh phúc trong quá trình đó, tự tiến hành đánh giá cho điểm."

"Nhân vật mà chúng ta công lược? Vậy những tính cách đặc thù gì đó của nhân vật công lược đều sẽ rất khác biệt với miêu tả của nguyên thế giới rồi?"

"Sẽ không, họ sẽ "Bị trải qua" quỹ đạo trưởng thành tương tự như nhân vật của nguyên thế giới, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chung tính cách, hai người

giống nhau mà lại không giống nhau…”

(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: VƯỜN TRƯỜNG (PN.1) Đột nhiên cô muốn liếm nó [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG • (PN.1)》

ĐỘT NHIÊN CÔ MUỐN LIẾM NÓ【H】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

“Cô ơi, mau mở cửa đi ~ nếu không Dung Dung đáng thương hề hề của cô sẽ phải đau khổ tịch mịch đó! Cô ơi ~~” thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến không ngừng nghỉ, rất có ý vị nếu cô không mở cửa em sẽ kêu mãi không ngừng.

Mộc Khanh Khanh đứng phía bên kia cánh cửa, thật sự chịu không nổi hắn cứ gọi mãi như vậy, đành phải mở miệng đáp lại, nhưng thanh âm lại lộ ra sự cẩn thận, “Lần này anh thật sự không mang hành lý đến đây?”

“Thật sự không mang! Không tin em nhìn xem! Bên ngoài thật sự chỉ có một mình anh cô đơn chiếc bóng."

Mộc Khanh Khanh nhìn xuyên thấu qua mắt mèo, quả nhiên nhìn thấy ngoài cửa không còn túi lớn túi nhỏ chồng chất như vừa rồi nữa, chỉ có một Đường Kỳ Dung đang lã chã chực khóc.

Nhìn thấy hắn bộ dạng đáng thương hề hề kia của hắn, Mộc Khanh Khanh cũng không kiềm được có chút mềm lòng, nghĩ lại, dù sao thì ngày mai hắn cũng phải khai giảng rồi, đêm nay đến ở một đêm chắc không có việc gì… Đâu nhỉ?

Trong lòng còn đang dao động không ngừng, trên tay cũng đã trực tiếp mở cửa, “Đêm nay đừng nháo đấy, ngày mai còn phải đi học, sẽ mệt!”

“Được được, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Đúng vậy, ngày mai xác thật sẽ rất mệt ~

Hai chân Đường Kỳ Dung vừa bước vào cửa phòng, không nói hai lời, chuyện thứ nhất hắn làm, chính là trực tiếp khóa cửa lại.

Mộc Khanh Khanh vừa nghe thấy tiếng khóa cửa răng rắc, trong lòng run lên, xong rồi xong rồi! Bị tên nhóc này lừa hai năm, sao cô vẫn không rút ra được bài học nào chứ!

Mộc Khanh Khanh tận lực không dấu vết di động bước chân về phía sau, ý đồ thoát khỏi hiện trường. Còn chưa kịp xoay người, thì đã bị một lực mạnh mẽ đè xuống sô pha.

Đường Kỳ Dung sử dụng tay chân cùng lúc, toàn thân đều gắt gao quấn lên người Mộc Khanh Khanh, vừa hết sức dịu dàng triền miên nhẹ gọi, “Lão sư, lão sư…, Khanh Khanh… Khanh Khanh…” động tác lại nhẹ nhàng điều chỉnh vị trí của cô, khiến thân thể Mộc Khanh Khanh hoàn toàn nằm trên sô pha, sau đó trực tiếp dùng toàn bộ thân thể áp chế giam cầm Mộc Khanh Khanh.

Trong thanh tuyến trong trẻo của thiếu niên xen lẫn một chút thanh âm khàn khàn của người trưởng thành, giọng nói miên man tình ý quanh quẩn bên tai cô; các loại thanh âm làm nũng bán manh ngày xưa giờ đây lại trở nên dịu dàng tinh tế, lực sát thương vô cùng lớn, trực tiếp khiến Mộc Khanh Khanh dần dần dừng động tác giãy giụa lại… Hai người ở phương diện này cũng đã coi như là vợ chồng già, thật sự không cần giả vờ rụt rè làm gì, với lại ít nhất đã một tuần rồi hai người không gặp mặt, không bằng, đêm nay thuận theo ý hắn?

Nghĩ thông suốt rồi nên Mộc Khanh Khanh thả lỏng thân thể của mình, hai năm nay thân thể đã sớm biết được mùi vị của tình dục nên rất dễ dàng bị châm lửa, huống chi Đường Kỳ Dung còn biết rất rõ các điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

Cảm nhận được người dưới thân im lặng đồng ý, Đường Kỳ Dung ở phía trên càng không ngừng lại, bắt đầu động tác tiếp theo của mình.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Biết vành tai là nơi mẫn cảm của cô, vì thế hắn ác độc hướng về phía lỗ tai cô thổi một hơi, vừa lòng cảm giác được phản ứng run rẩy của thân thể mẫn cảm; một ngụm nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai trắng nõn tinh xảo kia, hết sức dịu dáng liếm hôn, đầu lưỡi linh hoạt lướt từ trên xuống dưới, hoặc câu cuốn, hoặc mạnh mẽ liếm…

Một đầu tóc ngắn mềm mại của Đường Kỳ Dung cọ xát ở cổ cô, cảm giác ngưa ngứa có chút khó chịu, Mộc Khanh Khanh không tự chủ được vặn vẹo thân thể, muốn trốn tránh.

Không ngờ lại cảm nhận được tiếng thở dốc của Đường Kỳ Dung càng nặng nề, "Lão sư lại ở dụ hoặc em… Quá xấu xa rồi…"

Mộc Khanh Khanh sao có thể nhận cái tội danh có lẽ có này, ý thức tan rã thoáng thu hồi, "Em… em không có, là…"

Còn chưa nói xong đã bị Đường Kỳ Dung dùng miệng lấp kín, đầu lưỡi linh hoạt trực tiếp thâm nhập vào đôi môi khẽ nhếch của Mộc Khanh Khanh, vội vã xâm chiếm, càn quét, sau khi nghiêm túc cẩn thận tuần tra mỗi một "Lãnh địa", cuốn lấy cái lưỡi mềm mại đã sớm tê dại vô lực của Mộc Khanh Khanh chơi đùa triền miên, nước bọt sáng lấp lánh dọc theo khóe miệng hai người đang tương dán chảy xuống, theo thân thể thẳng tắp nằm xuống trên sô pha của Mộc Khanh Khanh mà nhỏ giọt trên cái cổ tinh tế; đôi tay tác loạn của Đường Kỳ Dung cũng không ngừng sờ soạng các điểm mẫn cảm trên người cô.

Chờ Mộc Khanh Khanh từ trong nụ hôn vừa dài vừa sâu thanh tỉnh lại, mới phát hiện áo ngủ của mình không biết khi nào đã bị bong ra từng mảng, quần áo của Đường Kỳ Dung cũng không thấy bóng dáng từ lâu; hiện tại lúc này, toàn thân trên dưới của hai người đều chỉ còn lại một cái quần lót.

Đường Kỳ Dung chống thân thể mình vốn dính trên người Mộc Khanh Khanh lên, tách hai chân ra quỳ đứng trên sô pha, dùng cẳng chân rắn chắc kẹp lấy hai chân đang khép chặt của Mộc Khanh Khanh, phần bên trong đùi khó nhịn không ngừng ma xát hai chân Mộc Khanh Khanh, côn thịt không biết từ khi nào đã lặng lẽ cương cứng cách quần lót cọ xát trên bụng nhỏ của Mộc Khanh Khanh; Đường Kỳ Dung cúi thân trên xuống, cả khuôn mặt đều chôn trên hai bầu ngực mềm mại của Mộc Khanh Khanh, giữa cánh mũi đều là u hương thúc giục tình ái, hắn thỉnh thoảng dùng lưỡi khẽ liếm đầu vú hồng nhạt cùng với xung quanh quầng vú, hoặc nhẹ nhàng cắn đầu vú đã sớm đứng thẳng lên, dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, lặp lại lôi kéo…

Mộc Khanh Khanh vươn đôi tay ấn lên ót Đường Kỳ Dung, ngón tay trắng nõn xuyên qua đầu tóc đen nhánh, động tác kia tựa như kháng cự lại tựa như đang cổ vũ. Một gương mặt kiều mị bị dục vọng lan tràn đến đỏ ửng, chỉ có thể si ngốc nhìn chằm chằm bóng dáng đang làm loạn trước ngực cô.

Mộc Khanh Khanh đã sớm bị Đường Kỳ Dung làm động tình, hiện tại hai vú mẫn cảm lại bị dâm loạn lăn lộn như vậy, hoa huyệt dưới thân đã sớm chảy ra một cỗ chất lỏng ngọt ngào, côn thịt nóng bỏng có thể cách quần lót của hắn truyền đến da thịt cô, nhưng Đường Kỳ Dung vẫn không nhanh không chậm khiêu khích cô, một chút cũng không có bộ dạng gấp gáp giống như khi hai người mới hoan ái trước kia, "Nhanh… chút, Ư…, Đừng… đùa…, A…" Hoa huyệt đói khát thật sự chịu không nổi từng đợt tê ngứa từ sâu bên trong truyền đến, Mộc Khanh Khanh há mồm thúc giục, còn lắc lư thân thể ma sát côn thịt sưng to của Đường Kỳ Dung vài cái.

Sau khi Đường Kỳ Dung nghe được lão sư nũng nịu yêu cầu, rốt cuộc cũng nâng đầu đang bận rộn lên, có điều trong miệng vẫn còn ngậm một đầu vú phấn nộn tràn đầy ánh nước, "Lão sư muốn? Nhưng mà anh không vội, em giúp anh cởi quần lót ra đi." Đêm nay hắn một chút cũng không nóng nảy, có rất nhiều kiên nhẫn từ từ nhấm nháp lão sư ～

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Anh… A…" Còn chưa mở miệng nói đã bị động tác ngoài miệng của Đường Kỳ Dung chặn lại, hắn… Hắn vậy mà lại dùng đầu lưỡi liếm láp lên đỉnh đầu vú mẫn cảm nhất; còn không dừng mà đong đưa thân thể phía sau, nhiệt độ côn thịt thiêu đốt người khiến bụng nhỏ của cô bốc lên một ngọn lửa, hai cái trứng thậm chí còn ngẫu nhiên chạm tới gắt gao bao vây lấy môi âm hộ cách quần lót của cô.

Chỗ sâu nhất trong hoa huyệt truyền đến ngứa ngáy càng ngày càng khó chịu đựng, cảm giác hư không mãnh liệt đánh úp lại, hai năm sinh hoạt tình dục sớm đã khiến thân thể hiện tại của cô khó có thể chịu đựng loại tra tấn này.

Mộc Khanh Khanh nhớ tới trước kia khi hai người hoan ái, mỗi một lần côn thịt thô to đều thao lộng rất sâu vào bên trong, mỗi một lần côn thịt lớn luật động đều có thể đâm đến tận hoa tâm vô cùng ngứa ngáy của cô, còn có côn thịt lớn ma sát với âm đạo mang đến khoái cảm mãnh liệt…

Hồi ức hương diễm dâm mỹ cùng hoa huyệt hư không như hiện tại hình thành tương phản mãnh liệt, khiến đáy lòng của Mộc Khanh Khanh dâng lên một loại khát vọng, thậm chí cô đã bắt đầu vội vàng mà muốn nhìn thấy côn thịt của hắn, cũng là côn thịt của riêng cô.

Thấy lão sư vươn tay, Đường Kỳ Dung săn sóc mà dừng động tác trong miệng lại, để cô càng thuận lợi giúp hắn cởi quần lót, phóng xuất ra côn thịt của mình.

Kết quả Mộc Khanh Khanh lại bất mãn khi hai vú của mình không có ai an ủi, trong miệng rầm rì hai câu không rõ ràng lắm, giật giật vòng eo của mình.

"A, lúc này lại đói khát như vậy cơ à, chờ một lát, côn thịt lớn của anh sẽ thao tiểu hoa huyệt của em, bảo đảm sẽ khiến lão sư dục tử dục tiên cao trào tiếp nối không ngừng ～"

Nghe được lời này, Mộc Khanh Khanh cũng không thẹn thùng, cô bị dục vọng tra tấn ngược lại lại vì lời nói kích thích này mà chảy ra một một lượng lớn tình dịch.

Mộc Khanh Khanh hơi hơi ngồi dậy, vươn một bàn tay trắng nõn ra, động tác mềm nhẹ kéo quần lót vẫn luôn trói buộc cứng rắn kia xuống, cự hành mất đi khống chế lập tức thẳng tắp đứng lên.

Ánh mắt Mộc Khanh Khanh si mê nhìn chằm chằm côn thịt to lớn đang nổi gân xanh kia, đôi tay bắt đầu tự động mềm nhẹ vuốt ve, thậm chí không tự chủ được hạ thấp vòng eo, muốn càng thêm tới gần côn thịt lớn vô cùng quen thuộc của cô.

Cái lưỡi phấn nộn liếm qua đôi môi khô cạn, đột nhiên cô muốn liếm nó, dùng cái miệng nhỏ của chính mình bao bọc lấy côn thịt lớn thô tráng kia, tựa như hắn đã từng vì cô mà làm như vậy, ý niệm vừa xuất hiện này trong nháy mắt đã lấp đầy đại não cô.

Đường Kỳ Dung không biết cô suy nghĩ cái gì, căn bản vẫn chưa kịp phản ứng, Mộc Khanh Khanh cũng đã trực tiếp ngậm lấy quy đầu hơi nhếch lên kia.

Cảm nhận được đỉnh côn thịt của mình được một mảnh ướt át ấm áp bao vây lấy, Đường Kỳ Dung hoảng sợ, vội vàng kéo ra người đang chôn giữa hai chân hắn ra, "Hít ——"

Khi hắn đẩy ra cô ra, vậy mà cô còn dùng đầu lưỡi liếm quy đầu của hắn! Lão sư là muốn cho hắn trải qua một lần chuyện mất mặt như sớm tiết ra hay sao!

"Sao thế? Em muốn… Em muốn giúp anh mà…" Mộc Khanh Khanh bị kéo ra lại trưng ra một khuôn mặt vô tội, cái miệng nhỏ vừa mới ngậm lấy côn thịt hắn còn ở đằng kia không ngừng nói lời dụ hoặc hắn!

Dẹp hết đi! Hắn hiện tại chỉ muốn hung hăng thao tiểu tao huyệt của cô!

Không muốn tiếp tục tra tấn lẫn nhau nữa, Đường Kỳ Dung quyết định tạm thời vứt bỏ kế hoạch lúc đầu, trực tiếp đè lão sư trên sô pha lần nữa, cởi quần lót đã sớm ướt đẫm dính đầy ái dịch của cô ra, tiếp theo nâng lên một chân cô lên vai mình.

Đường Kỳ Dung không nhịn được nữa cứ như vậy nhắm thẳng tiểu huyệt, trực tiếp đâm vào! Một cú duy nhất, thẳng đến đỉnh hoa tâm!

Hoa huyệt của Mộc Khanh Khanh đã sớm một mảnh ướt át, khi côn thịt cắm vào tiểu huyệt tao ngứa vô cùng, một tiếng nước "Phụt" phát ra dị thường rõ ràng.

Bị côn thịt lớn trực tiếp chọc mở môi âm hộ, thọc đến hoa tâm, Mộc Khanh Khanh cũng chỉ có một chút cảm giác không khoẻ, có điều nếu so với khoái cảm ngập đầu khi hoa huyệt bị lấp đầy thì hoàn toàn có thể bỏ qua.

Khi toàn bộ côn thịt tiến vào sâu bên trong hoa huyệt, hai người cùng đồng thời phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, ánh mắt Đường Kỳ Dung dịu dàng nhìn lão sư đang nở rộ dưới thân hắn, không chỉ đơn giản là côn thịt cảm nhận được chặt chẽ bao vây cùng với trơn trượt ướt át của cô mà mang đến khoái cảm, thỏa mãn trong lòng cũng khiến hắn hưng phấn đến tột đỉnh.

(~ ̄▽ ̄)~(~ ̄▽ ̄)~(~ ̄▽ ̄)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: VƯỜN TRƯỜNG (PN.2) Thịt a thịt a thịt ~ [H+]

□□**MERRY CHRISTMAS**□□

VƯỜN TRƯỜNG (PN.2)

THỊT A THỊT A THỊT ~【HH】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Côn thịt theo vòng eo đưa đẩy của Đường Kỳ Dung đỉnh lên hoa tâm, bắt đầu hung ác đưa đẩy trong tiểu huyệt ấm áp mềm mại, mỗi một lần đưa đẩy đều hung hăng ma sát vách tường thịt, nếp gấp mẫn cảm trong tiểu huyệt bị côn thịt lớn hung hăng khuếch trương; vừa mạnh mẽ vừa tàn nhẫn thao lộng, mỗi một lần đều cố tình va chạm đến hoa tâm của cô, hưởng thụ khoái cảm khi quy đầu được hoa tâm mềm nhẹ kích thích mút chặt.

Tiểu huyệt thậm chí giống như có ý thức mà liếm mút côn thịt nóng hổi đang thọc vào rút ra trong cơ thể, tầng tầng thịt non không thể khống chế co rút ôm chặt lấy thân gậy cứng rắn.

Mỗi lần côn thịt rút ra đều chỉ chừa lại một phần quy đầu trong hoa huyệt, rồi sau đó lại nhanh chóng đỉnh vào, thọc vào rút ra quá mức nhanh chóng, thậm chí có một lần còn làm Mộc Khanh Khanh cảm giác không ra hắn trừu động, chỉ cho rằng mỗi thời mỗi khắc côn thịt đều căng đầy trong hoa huyệt của cô, vách trong non mịn bị ma sát liên tục, sắp bức điên cô luôn rồi.

Lông m* thô cứng của Đường Kỳ Dung cũng theo mỗi một lần hung hăng đưa đẩy mà càn quét trên hoa môi bóng loáng không một sợi lông của Mộc Khanh Khanh, thịt mềm kiều nộn chịu loại chà đạp như vậy, hơi đau đớn rồi lại càng tăng thêm khoái cảm; thậm chí còn có mấy đám lông m* không ngừng vây quanh hạt châu mẫn cảm của cô kích thích ma sát, hai cái trứng thịt nặng trĩu cũng đánh cô không chút lưu tình, bên trong hoa huyệt không ngừng chảy ra ái dịch rót đầy nơi giao hợp của cả hai, hương vị ngọt ngào nồng đậm quanh quẩn xung quanh hai người, kích thích dục vọng càng tăng cao...

Khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến Mộc Khanh Khanh gần như ngất đi, muốn mở miệng bảo Đường Kỳ Dung chậm một chút, nhưng lời còn chưa nói ra đã lại bị thao lộng đáng sợ trong hoa huyệt cướp mất tâm trí, chỉ có thể theo tiếng nước phụt phụt và tiếng va chạm của thân thể rên rỉ bất lực.

Một tay Đường Kỳ Dung đỡ lấy đùi ngọc trắng nõn đặt trên vai, một cái tay khác không ngừng thương tiếc hai vú đang lắc lư theo động tác đưa đẩy; tư thế này có thể khiến Đường Kỳ Dung nhìn thấy rõ ràng cảnh đẹp nơi hai người giao hợp: Tiểu tao huyệt không ngừng phun ra ái dịch thật đúng là nhiệt tình, mỗi khi hắn rút côn thịt ra, thịt non trong tao huyệt đều bám dính trên thân côn thịt, không rời bỏ được côn thịt của hắn dù chỉ một khắc, mỗi khi thân gậy thoáng rút khỏi tao huyệt, thịt non phấn hồng trong huyệt cũng theo đó mà bại lộ trong tầm mắt hắn.

Sao tiểu huyệt của lão sư bị hắn thao hai năm nay vẫn phấn phấn nộn nộn mềm mềm như thế nhỉ? Không không! Vẫn có biến hóa, hiện tại không phải đã bởi vì động tác ra vào của hắn mà biến thành ửng đỏ tươi đẹp hay sao? Còn có nơi miệng huyệt bị côn thịt lớn căng ra hết cỡ, ái dịch lại tựa như bọt mép chảy xuống...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Tầm mắt lại dịch chuyển về phía trước, thanh âm ngày thường thanh lãnh của lão sư hiện tại đã biến thành tiếng rên rỉ ê ê a a ngọt ngào; gương mặt mỹ diễm quyến rũ được hắn dùng từng nét bút mà vẽ ra một lớp màu tình dục; hai tròng mắt ánh nước bị dục vọng phủ kín thành một tầng sương mù, tư thái vừa ngây thơ vừa mị hoặc; hai bầu ngực mềm mại tuyệt đẹp kia lần lượt theo động tác đỉnh lộng của hắn mà tạo từng đường cong duyên dáng trên không trung, đầu vú hồng nhạt đong đưa ma sát lòng bàn tay đang vuốt ve nhũ thịt của hắn; còn có đôi tay vốn nên cầm phấn viết, cầm giáo thước kia cũng bởi vì hắn thao lộng mà bất lực xụi lơ trên sô pha.

Hai mắt bị cảnh tượng hương diễm như vậy kích thích, trong miệng Đường Kỳ Dung cũng bắt đầu nói lung tung cảm thụ chân thật nhất từ đáy lòng hắn, "Lão sư... Thật là lợi hại, tiểu huyệt... Kẹp... Thật chặt, đúng là... Tiểu tao huyệt... ngoan ngoãn của anh, thoải mái... Chết anh, Khanh Khanh, Khanh Khanh... Em thì sao, em thoải mái không? Anh thao em sướng không?!"

Cho dù đã qua hai năm sinh hoạt không biết xấu hổ, Mộc Khanh Khanh cũng vẫn khó có thể đối diện với loại dâm từ lãng ngữ trên giường này. Ngay lập tức hoa huyệt đã bị kích thích, kẹp chặt lấy côn thịt thô to đã căng đầy hoa huyệt kia.

Vốn đang muốn cho lão sư cảm thụ sự thao lộng dịu dàng như gió nhẹ mưa phùn của hắn! Vậy mà cô lại dùng tiểu huyệt kẹp hắn, quả nhiên lão sư vẫn không thỏa mãn rồi.

"Lão sư... Khanh Khanh... Khanh Khanh, tiểu tao huyệt của em kẹp côn thịt lớn của anh sướng quá, lão sư, em thật lợi hại..." Biết Mộc Khanh Khanh vừa nghe loại lời nói thô tục này, hoa huyệt sẽ không ngừng chảy ra mật dịch, còn sẽ càng thêm kẹp chặt côn thịt của hắn; cho nên, Đường Kỳ Dung thích nhất là nói các loại dâm ngữ khi hoan ái, mỗi một lần còn ép buộc Mộc Khanh Khanh phải đáp lại hắn.

"A... Ư... Đừng gọi... gọi... Em là lão... Lão sư!" Thời khắc như thế này, bị Đường Kỳ Dung gọi là lão sư, Mộc Khanh Khanh luôn có một loại cảm giác xấu hổ kỳ lạ.

"Hửm? Lão sư... Không thoải mái sao? Vậy thì học sinh em đây... Sẽ làm cô vô cùng thoải mái..." Đường Kỳ Dung bắt đầu chơi chiêu thức ba cạn một sâu, tiết tấu thọc vào rút ra lúc sâu lúc cạn, vừa mệt nhọc vừa sảng khoái, Mộc Khanh Khanh cũng không có tinh lực phản bác lời hắn nói, chỉ có thể hừ ra ngâm xướng mỹ diệu, cảm thụ khoái cảm cuồn cuộn không ngừng từ sâu trong tiểu huyệt dâng lên...

Đường Kỳ Dung lại không ngừng thay đổi vài tư thế, sau khi không biết mệt mỏi hung hăng đưa đẩy thâm nhập qua lại hơn trăm cái, Mộc Khanh Khanh đã bị lăn lộn đến nửa tỉnh nửa mê, mặc dù cảm nhận được khoái cảm ngập đầu đã đến như trong dự liệu, nhưng cũng chỉ có thể nhỏ giọng kêu như mèo con, "Kỳ... Dung, Ư... Dung... Dung, dừng... A... Mau dừng..."

Quá mức mãnh liệt khiến Mộc Khanh Khanh thậm chí hơi cảm thấy sợ hãi khi khoái cảm mãnh liệt tới, Mộc Khanh Khanh vô lực chống cự, giọng nói đứt quãng phát ra âm thanh rên rỉ; khi hoa huyệt cao trào cực nhanh co rút lại, hoa tâm đột nhiên phun ra một lượng lớn hoa dịch lại bị côn thịt đáng giận ngăn chặn lối ra, chỉ có thể đáng thương hề hề mà ở lại trong hoa huyệt đã sớm đã không hề có khoảng trống.

Côn thịt của Đường Kỳ Dung ở bên trong hoa huyệt dưới sự kẹp chặt mãnh liệt và hoa dịch cọ rửa, khó có khi nghe lời, vội vội vàng vàng dừng động tác, chỉ toàn tâm bảo vệ cho tinh quan, hắn còn nhớ rõ mục đích của hắn, cũng không thể hiện tại đã bàn giao ra ngoài.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Sau cao trào, Mộc Khanh Khanh xụi lơ trên sô pha không ngừng thở dốc, khoái cảm mãnh liệt như vậy khiến cô thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Còn không chờ cô bình ổn thể xác và tinh thần chịu đủ loại kích thích của mình, côn thịt bị kẹp đến mức không dám động khi cô vừa mới cao trào lại bắt đầu diễu võ dương oai, không hề có điềm báo đã trực tiếp nặng nề đụng phải hoa tâm mềm mại vô lực của cô!

"A! Dừng... Dung Dung, Dừng... Chậm lại, quá... Quá nhanh, đừng..." Thanh âm nhuyễn manh đáng thương.

Côn thịt đã chịu kích thích khi Mộc Khanh Khanh cao trào sao còn có thể chậm lại! Đường Kỳ Dung ghé vào bên tai cô, "Lão sư quá xấu rồi, mới vừa rồi suýt chút nữa bị tiểu hoa huyệt của em kẹp đến bắn ra rồi, may mắn là côn thịt lớn của anh thường ngày vẫn rèn luyện cần mẫn, chậc chậc ～" động tác thọc vào rút ra không chỉ không dừng lại, ngược lại còn càng nhanh càng mạnh.

"Dung Dung... Xin... anh... Đừng... Chậm một chút, chậm... chút, hức hức ～ em chịu không nổi!" Tiểu huyệt dưới thân đã bị khoái cảm kích thích liên tục đến mức co rút không ngừng, run rẩy, chỗ sâu trong tiểu huyệt tê mỏi truyền đến vui sướng thiêu đốt khiến thần trí Mộc Khanh Khanh đều trở nên mờ mịt, chỉ có thể nức nở cầu xin.

"Anh cũng muốn bắn, vậy lão sư có đồng ý cho anh đến đây ở hay không? Hửm?" Vừa nói vừa ác liệt mà dùng đại quy đầu sưng to bất kham chống vào hoa tâm yếu ớt mẫn cảm kia xoay quanh nghiền nát.

"A... Được, được... Cái gì cũng được, chậm một chút, xin anh... Chậm một chút..."

"Ư... Khanh Khanh... Khanh Khanh, anh yêu em!" Côn thịt đã sớm bị chặt chẽ và ấm áp bên trong tiểu huyệt bức đến sắp bắn cũng không khắc chế nữa, cuối cùng đảo nhập thật sâu, quy đầu lại lần nữa đâm vào sâu bên trong hoa tâm, một cổ nóng rực phun ra, thật lâu không ngừng nghỉ, còn đưa Mộc Khanh Khanh vừa mới cao trào lại cao trào thêm một lần nữa...

Toàn bộ căn phòng đều tràn ngập hương vị dâm mỹ, sô pha cũng bị hai người điên cuồng lăn lộn đã không ra gì.

Hai người ôm nhau gắn bó, đều yên lặng hưởng thụ dư vị sau cao trào...

Thần trí Mộc Khanh Khanh dần dần khôi phục, nhớ tới lời mình đã đáp ứng lúc ý loạn tình mê, bất đắc dĩ thở dài, cô không nên mềm lòng mở cửa mới phải, giờ thì hay rồi, mất cả chì lẫn chày, đột nhiên lại bị tên nhóc này dùng mỹ nhân kế dụ dỗ mình đáp ứng chuyện ở chung.

Có điều, ngày mai cuộc sống đại học của hắn phải bắt đầu rồi, cũng chỉ có thời điểm cuối tuần, hai người mới có thể ở bên nhau.

Đây đúng một chuyện đáng để vui vẻ, rốt cuộc thì buổi tối cô cũng có thể ngủ sớm, nhưng mà trong lòng vẫn có một chút xíu phiền muộn... Từ khi hai người quen biết tới nay, còn chưa bao gặp phải tình huống quá hai ngày chưa thấy mặt đâu, hơn nữa trong đại học tràn đầy nữ sinh viên thanh xuân xinh đẹp, liệu hắn có...

"Này! Sao anh còn... Ưm.."

Hắn đang nằm bên cạnh cô, côn thịt của hắn còn chôn trong hoa huyệt của cô đấy! Vậy mà lão sư còn thất thần, hắn đúng là cần phải trọng chấn phu cương*! Chọn ngày chi bằng gặp ngày, ngay đêm nay!

* ***Trọng chấn phu cương*** (重振夫綱): *khôi phục, chấn chỉnh lại quyền uy của người chồng.*

...

Trong phòng nào đó trên tầng lầu nào đó ở tiểu khu nào đó, suốt một đêm đều không ngừng truyền ra tiếng nước phụt phụt, tiếng thân thể va chạm bạch bạch, còn có tiếng rên rỉ xin tha mềm mềm nhuyễn nhuyễn cùng miệng đầy dâm uế lãng ngữ của người nào đó.

*Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u

Mộc Khanh Khanh nghĩ trái nghĩ phải, có lẽ sẽ có một khoảng thời gian không thể thỏa mãn Đường Kỳ Dung, sợ hắn ở đại học còn phát tình lung tung, chịu đựng xấu hổ để hắn tùy ý đùa nghịch; trên sô pha, trên bàn, trên thảm, trên tường, bồn tắm, còn có trên giường sau khi dậy sớm, địa điểm đa dạng; nằm, quỳ, nằm sấp, đứng thẳng, đối mặt, quay lưng, mặt bên, tư thế đa dạng.

Tuổi trẻ khí thịnh, tính dục tràn đầy, Đường Kỳ Dung vẫn có thể tiếp tục cứng rắn, coi như hắn lợi hại, chỉ đáng thương cho bộ xương cốt già này của cô, đến hừng đông mới đi vào giấc ngủ, buổi sáng còn bị lăn lộn một phen...

Đần độn nằm trên giường nghỉ dưỡng một ngày, sau khi có thể xuống giường đi lại, phát hiện người nào đó đã tự giác mang hành lý từ cách vách chuyển sang đây...

Cứ nghĩ mình sẽ có bốn buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt, tâm tình Mộc Khanh Khanh vui vẻ, lúc nghe được tiếng mở khóa cửa thì giật nảy mình, ló đầu ra xem xét, lại là --

"Đường Kỳ Dung! Không phải anh đi khai giảng sao! Sao lại về rồi?" Chắc là quên cái gì đó... nhỉ.

"Hì hì, cô ơi, nhìn thấy anh có rất vui vẻ rất kích động không"

"Đừng nói sang chuyện khác, anh quên thứ gì sao?"

"Không có, à, đúng rồi, anh quên nói cho em biết, anh không ở lại trường, mỗi ngày đều sẽ trở về."

"..."

"Dọn đồ của anh về cách vách cho tôi!"

"Nhưng mà sáng nay anh đã bán đi cả rồi, ngay cả tiền người ta cũng đã giao hết."

Người nào đó thực hiện được âm mưu, trong lòng cười thầm: Hắn sao có thể nhịn được trong một tuần chỉ có cuối tuần mới nhìn thấy được lão sư? Chính mình lúc ấy không màng cha mẹ khuyên can ghi danh vào đại học cùng thành phố là vì cái gì? Còn không phải là vì sinh hoạt hài hòa của mình và lão sư hay sao...

Hừ hừ, đương nhiên còn có một mục đích quan trọng nhất: Nhanh chóng phát hiện và chặt đứt tất cả các hoa đào khả nghi khi hàng phòng hộ của lão sư không có hắn trấn thủ!

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *giờ mới để ý tác giả chẳng đề cập gì đến cái danh khí gì kia =_=*

*PS. Kết thúc tiếc mục tặng quà giáng sinh tại đây^^*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: VƯỜN TRƯỜNG (PN.3) Lão sư, chúng ta cùng nhau bắn [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (20)》

LÃO SƯ, CHÚNG TA CÙNG NHAU BẮN... (H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

[Tuyên bố nhiệm vụ N: Ở phòng học khiến Đường Kỳ Dung vì cô biểu diễn tự an ủi bắn tinh; trừng phạt nếu thất bại: Vì Đường Kỳ Dung biểu diễn tự an ủi cao trào.]

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, thân mình Mộc Khanh Khanh run lên, suýt chút nữa bẻ gãy cây bút đang cầm trong tay, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

...

Học sinh năm ba đều bị yêu cầu buổi tối tự học ở trường, mà quy định này chính là điều Đường Kỳ Dung chán ghét nhất, vốn dĩ sau khi lên năm ba, lão sư sẽ không thể nào đáp ứng "Làm vận động" với hắn, từ sau khi phải học thêm tiết tự học buổi tối, càng đáng sợ hơn là một tuần hắn chỉ còn thời gian hai buổi tối phúc lợi!

Mấy hôm nay, ước chừng hắn đã có bốn ngày không được cùng lão sư...

"Đường Kỳ Dung, ra đây một chút."

"Có chuyện gì sao? Lý lão sư." Đường Kỳ Dung thực sự không thích lão sư vật lý, bởi vì hắn không chỉ một lần nhìn ra tên đàn ông già này vậy mà muốn mưu toan theo đuổi lão sư của hắn!

"Mộc lão sư dạy năm hai bảo cậu đến giúp một chút, cậu mau đi ngay đi." Nữ thần của mình khó khăn lắm mới nhờ vả mình, sao có thể không làm tốt được chứ?

"Dạ, thầy yên tâm, dù sao thì vị hôn phu của Mộc lão sư cũng là người một nhà với em mà." Không để ý tới sắc mặt cứng đờ của tên đàn ông già kia, Đường Kỳ Dung tâm tình sung sướng cáo biệt.

Dựa theo địa điểm lão sư vừa nói cho hắn, Đường Kỳ Dung đi tới một nơi cực kỳ hẻo lánh và quỷ dị... Phòng thí nghiệm hóa học?

"Cô ơi?" Phòng thí nghiệm hóa học ở trường học là một nơi vô cùng hẻo lánh, ban ngày rất ít khi có ai, ban đêm càng thêm không một bóng người, lão sư gọi hắn đến nơi này làm gì?

"Ừ..." Mộc Khanh Khanh thấp giọng đáp lời, trong lòng yên lặng xin lỗi Đường Kỳ Dung...

"Có phải cô nhớ em hay không?" Khóe miệng ngậm ý cười, mặt đầy vẻ chế nhạo, "Không nhịn được muốn hẹn hò với em?"

"Ừ... Anh... Cởi quần đi." Vẫn nên dứt khoát đi thẳng vào vấn đề cho rồi.

"A?" Có chút kinh ngạc, nhưng càng hưng phấn nhiều hơn, "Được được được! Quần lót thì sao?"

"Cũng cởi..."

Sau khi Đường Kỳ Dung lột sạch sẽ hạ thân của mình, nhìn Mộc Khanh Khanh quần áo hoàn chỉnh, có chút hoang mang, "Cô ơi, em không cởi sao?"

"Ừ, Anh... loát cho em xem trước..." Tránh đi ánh mắt của Đường Kỳ Dung, trên lỗ tai cô cũng lặng yên nổi lên hồng nhạt.

Hắn không nghe lầm đấy chứ...

"Không cứng được sao?" Đây vẫn là lần đầu tiên cô chân chính thấy cực đại của hắn hoàn toàn mềm xuống, dáng vẻ phấn phấn nộn nộn không có tính công kích như vậy vẫn rất đáng yêu...

"Ừm..." Vẻ mặt hắn ủy khuất, tiểu huynh đệ của hắn bao lâu nay đều có đãi ngộ tốt, bị nuông chiều hư hỏng sao có thể dễ dàng cứng lên như vậy, "Cô ơi, em sờ sờ đi, sờ sờ nó sẽ cứng ngay thôi."

Vẻ mặt cô nghi ngờ, nhưng tiểu huynh đệ không có sức lực của hắn kia lại không có biện pháp khác, ngồi xổm xuống thử thăm dò, vươn ngón trỏ chạm chạm vào phần đầu phấn nộn kia, lát sau vậy mà lại thần kỳ phát hiện nó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu đứng thẳng, dài ra, to lên...

Trong lòng Đường Kỳ Dung cũng cảm thán nói, cảm giác như tiểu huynh đệ của mình quá biết tranh đua! Biết cái gì gọi là mỹ vị!

"Ừ, tiếp theo anh loát đi, nó đã cứng rồi." Mộc Khanh Khanh đứng lên, lui về phía sau một khoảng cách an toàn, chuẩn bị chờ đợi màn biểu diễn của hắn.

Không ngờ lại gặp được loại tình huống này, nhưng nhìn biểu cảm chân thật đáng tin của cô, hắn chỉ có thể bắt đầu lặp lại vận động ma sát.

Dùng ngón tay thô cứng của mình loát, thật sự là một chút khoái cảm cũng không có, "Lão sư... Loát không ra được... Khó chịu..." Sau khi khai trai, có lần nào không thoải mái dễ chịu bắn ra đâu chứ, hiện tại bắt hắn cứng rắn ma sát, hắn thật sự rất khó chịu, trong lòng khó chịu, huynh đệ khó chịu, hắn cũng khó chịu...

"Nhưng em muốn nhìn anh bắn ra..." Nhìn động tác tay của hắn thô lỗ loát côn thịt, trên mặt lại khó chịu thống khổ, cô cũng có chút xấu hổ áy náy, "Anh nhẹ một chút."

"Cô ơi... Em giúp anh với..." Bộ dạng méo miệng kia thật đáng thương.

"Giúp... giúp thế nào đây? Anh nhất định phải tự mình... động, em không giúp anh loát đâu."

"Em cũng cởi quần áo đi." Thấy cô muốn cự tuyệt, lại vội vàng nói, "Anh chỉ nhìn thôi, nhìn như vậy nói không chừng có thể ra được..."

"Chỉ cởi áo ngoài thôi được không?" Dù sao đây cũng là phòng học, lúc bảo hắn cởi sạch còn không khó chịu, đến lượt mình, nghĩ đến quả thực xấu hổ không thể chịu nổi.

"Hu... Khó chịu quá... Anh cũng đã cởi hết rồi..." Ý tứ của hắn không cần nói cũng biết.

Nhìn cô dần dần lõa thể hiện ra trước mặt hắn, ừ... Loát cũng có cảm giác rồi, "Cô ơi... Anh muốn sờ em, sờ một chút là có thể bắn..."

"Anh... Không phải anh nói chỉ nhìn thôi sao!"

"Tiểu huynh đệ của anh lâu lắm rồi không được phát tiết... thoải mái, cô à, em mà không cho anh sờ, anh bắn không ra..." Vẻ mặt hết sức hiển nhiên.

"Anh... Anh!" Đánh không lại mặt dày vô sỉ của hắn, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể không có cốt khí bán thịt cầu bắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vừa mới tới gần hắn, một bàn tay chợt bắt đầu hạnh kiểm xấu lướt trên da thịt trần trụi bóng loáng của cô, bàn tay mang theo nôn nóng mà dịu dàng âu yếm tấm lưng mẫn cảm của cô.

Khi tay hắn vừa chạm phải da thịt cô, tư vị quen thuộc nào đó tức khắc trào ra, "Ưm..." Hai mảng mây hồng không tự chủ được bay lên phấn má của cô, khiến cô càng thêm vũ mị động lòng người.

Bàn tay dừng trên lưng cô cũng không lâu lắm lại dần dần lướt xuống cái mông vểnh cao của cô, lặng yên không tiếng động từ sau lưng duỗi ngón tay thăm dò vào trong hoa môi ướt át, cảm giác được động tác muốn giãy giụa của cô, hắn đĩnh đĩnh eo, dùng côn thịt của hắn va chạm cọ xát da thịt cô, "Lão sư đừng nhúc nhích, nếu không anh loát không ra tinh dịch..."

Lại một lần ngoan ngoãn không dám có động tác, cô chỉ có thể không cốt khí mặc cho ngón tay hắn tùy ý làm loạn giữa hai chân mình.

"Ưm... Đừng chạm vào... Chỗ đó... Đừng..." Khi hắn chạm vào tiểu hạch bí ẩn kia, toàn bộ thân thể cô đều bắt đầu mềm mại dựa vào lòng ngực hắn, hai chân tê dại vô lực, ngay sau đó tiểu hạch lại bị giày xéo không chút lưu tình, tàn sát bừa bãi như vậy mang đến kích thích và khoái cảm mãnh liệt khiến cô căn bản không thể đứng vững được nữa.

"Lão sư... Em muốn anh biểu diễn tự an ủi cho em xem sao?" Hắn dụ hoặc cô, hơi hơi đè thấp giọng nói.

"Ưm... Muốn..." Cô có chút choáng váng, chỉ có thể tùy ý phụ họa theo lời hắn nói.

"Nếu lão sư đã muốn như vậy, thì..." Hắn ôm thân thể đã trở nên mềm mại của cô lên bàn thí nghiệm bên cạnh, "Hai người chúng ta cùng bắn đi, lão sư cũng biểu diễn triều phun cho anh xem!"

Độ cao của bàn thí nghiệm đối với tư thế của hai người hiện tại mà nói là vô cùng xảo diệu. Cô dùng đôi tay chống lên bàn thí nghiệm, chống đỡ thân thể của mình, động tác như vậy khiến hoa huyệt của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn; côn thịt sưng to giữa hai chân cũng có thể diễu võ dương oai hiện ra trước mắt và giữa hai chân cô.

Tiểu hạch vừa mới bị đùa bỡn đã có chút sưng đỏ giấu giữa cánh hoa đang khép hờ, khe huyệt nhỏ yếu ớt phấn nộn ướt át, hắn nhịn không được đồng thời dùng ngón trỏ và ngón áp út đẩy cánh hoa đang ngượng ngùng ra, ngón giữa nương theo những chất lỏng trơn trượt ướt át thăm dò vào trong hoa huyệt mẫn cảm chật hẹp.

Hắn tận tình đùa bỡn thân thể của cô, một cái tay khác cũng không quên an ủi côn thịt sưng to bất kham của mình, quy đầu côn thịt đã trở nên dữ tợn hung tàn vẫn luôn nhắm ngay tiểu huyệt đang đói khát của cô, tư thái hung ác kia tựa như một con sói đói đang nhìn chằm chằm con mồi.

Ngón giữa thô dài bắt đầu tùy ý đâm thọc trong cơ thể cô, uốn lượn xoay tròn, mặc dù không có cùng chiều dài thô to và độ cứng rắn, nhưng ngón giữa linh hoạt của hắn vẫn có thể không ngừng hung hăng kích thích điểm nhạy cảm của cô, xẹt qua một khối thịt mềm hơi gồ lên trên nhục bích, hoa huyệt bị ngón tay hắn đùa bỡn tà ác, cảm giác ngượng ngùng trước đó cũng biến thành từng đợt khuây khoả, khiến cô không kiềm được thoải mái rên rỉ, càng thêm chảy ra lượng lớn dâm dịch thuận lợi cho hắn thọc vào rút ra.

Nhân lúc cô không chú ý, hắn lại đưa ngón trỏ và ngón áp út cùng nhau chen vào tiểu huyệt của cô, ba ngón tay thô dài đáng sợ không chút thương tiếc mà đâm thọc; khi ba ngón tay của hắn tăng tốc độ đâm thọc trong thủy huyệt chật vật, ngón cái dừng lại ở bên ngoài cũng đột nhiên dùng sức nhấn lên tiểu hạch rồi nhanh chóng nghiền nát, từng đợt thở dốc vô tận mãnh liệt khiến cô khó có thể thừa nhận, cô hơi xốc mi mắt lên, lọt vào trong tầm mắt cũng chỉ có hung khí côn thịt nóng hổi của hắn...

"Lão sư, chúng ta cùng nhau bắn..." Động tác của hai tay không ngừng, tốc độ lại bỗng chốc tăng thêm, khoái cảm chồng chất càng ngày càng cao, phía trước quy đầu của hắn cũng chảy ra chất lỏng trong suốt, toàn thân cô cũng không kiềm được bắt đầu co rút, hai người bọn họ thật sự cùng nhau bắn ra!

Khi vui sướng trong cơ thể cô cưỡi mây gào thét mà đến, cô rên rỉ thét chói tai, nháy mắt trong hoa huyệt nóng cháy phun ra một lượng lớn chất lỏng, cảm giác như mất đi khống chế, nhưng khoái cảm lên đến đỉnh điểm khiến cô căn bản không có sức lực để xấu hổ, chỉ có thể nhìn chất lỏng óng ánh trong suốt kia từ trong hoa huyệt chật hẹp khẽ nhếch phun ra, chất lỏng trong suốt bắn ra lại lấy lộ tuyến đường cong cùng tinh dịch sền sệt mà hắn bắn ra chạm vào nhau, đa phần lượng lớn bạch trọc của hắn đều dính lên thân thể trần trụi của cô, thân thể trần trụi hoàn mỹ mê người bị tinh dịch lây dính hương vị chỉ duy nhất thuộc về hắn.

Cao trào qua đi cô càng thêm mỹ diễm kinh người, phong tình tận xương, vũ mị loạn tâm, ngọc thể hoàn mỹ không tỳ vết bị tinh dịch của hắn bắn ra lây dính đến mức dâm loạn phóng đãng, mặt mày trầm luân khoái cảm triều phun như men say, tiếng rên rỉ thở dốc ngọt ngào, hai vú run rẩy mê người, vòng eo một tay có thể ôm hết, hương vị tình dục nồng đậm vô cùng.

"Lão sư, anh đã vì em mà biểu diễn, đến lúc nên thu phí rồi."

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: VƯỜN TRƯỜNG (PN.4) Tiểu kịch trường, ừm, có cầu hôn!

《VƯỜN TRƯỜNG (21)》

TIỂU KỊCH TRƯỜNG, ỪM, CÓ CẦU HÔN!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

*

Nửa học kỳ đầu, một số học sinh năm ba của cao trung Tinh Long vẫn có thể lựa chọn ở bên ngoài.

Còn Đường Kỳ Dung, đương nhiên cũng là một trong số đó.

Nguyên nhân của hắn rất khí phách chính nghĩa, là vì để thỏa mãn thân thể càng lúc càng đói khát của lão sư! Đối với chuyện này, hắn nghĩa bất dung từ, cam nguyện từ bỏ tự an ủi ban đêm ở ký túc xá!

Liên quan đến tin tức Đường Kỳ Dung lần đầu tiên phát biểu câu nói này là như sau:

Thời gian: Đêm đầu tiên ngày khai giảng năm ba của Đường Kỳ Dung.

Địa điểm: Trong phòng tắm nhà Đường Kỳ Dung.

Nhân vật: Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung

Lời nói trước đó: Ân ân a a sướng quá ~ đừng ngừng lại ~

Lời nói lúc giữa: Lão sư, mau thân thân anh, khen khen anh ~

Lời nói lúc sau: Côn thịt của anh? A! Em mới vừa mua gậy mát xa!

*

Một ngày nọ khi năm ba mới vừa khai giảng, Đường Kỳ Dung biết được Ôn Thành được phân dạy năm hai.

Buổi tối cùng ngày, phòng khách nào đó, hương vị nồng đậm nào đó.

"Lão sư…"

"Chậm, chậm một chút… Ha a, ư ha… Đừng… Không cần… mạnh quá… Nhẹ chút…"

"Được chưa, được chưa, được chưa…"

"Đừng, đừng a… Ư a… Muốn tới tới rồi… A a…"

"Lão sư mau đồng ý với anh… A, mau trả lời…"

Lại là một lần leo lên cực độ khoái cảm phía chân trời, Mộc Khanh Khanh run thân mình thở dốc, "Anh… Rút ra đi!"

"Lão sư! Em sướng xong lại mặc kệ anh!"

"Đường — Kỳ — Dung, anh đã sướng nửa buổi tối rồi!"

"Vậy em đáp ứng anh, tới năm ba với anh!"

"Không được! Trường học đã sắp xếp rồi!"

"Vậy Ôn Thành kia dựa vào cái gì có thể đến năm hai…"

Trong lòng Mộc Khanh Khanh trợn trắng mắt, bởi vì hắn là nam chính!

"Anh còn dám quậy chuyện này với em, anh có tin em sẽ lập tức đi mua gậy mát xa đủ các loại kiểu dáng đủ các loại kích cỡ hay không!"

"…Khanh Khanh, em lại bắt nạt anh…"

*

Lúc Mộc Khanh Khanh và Đường Kỳ Dung giao lưu thân thể và tinh thần đến năm thứ tư, Mộc Khanh Khanh hiếm khi ăn giấm.

Mộc Khanh Khanh mặt mang mỉm cười, chỉ nhìn Đường Kỳ Dung, không nói một lời.

Ngược lại với vẻ thản nhiên cao lãnh của cô, vẻ mặt Đường Kỳ Dung lại vừa cẩn thận vừa khẩn trương, "Lão, lão sư, em nghe anh ——"

"Thì ra cô là lão sư của học trưởng Kỳ Dung, rất hân hạnh được gặp cô." Dán bên cạnh Đường Kỳ Dung là một cô gái quần chúng nào đó, vẻ mặt thanh xuân dào dạt, nụ cười sáng lạn, ngọt ngào như ánh mặt trời.

Kỳ Dung… Đúng là thân mật ghê cơ.

Đường Kỳ Dung bị ngắt lời căm giận trừng mắt nhìn cô gái quần chúng, trong lòng là một vạn lần hối hận khi đồng ý giúp bạn cùng phòng hẹn người.

Cô gái kia cảm giác được cái nhìn "thâm tình đầy chăm chú" của hắn, thẹn thùng nhìn hắn một cái, dỗi nói: "Học trưởng Kỳ Dung, em, em đồng ý đêm nay hẹn hò với anh. Anh cứ ôn chuyện với lão sư đi, em đi trước, đêm nay chúng ta lại trò chuyện tiếp." Cô gái quần cúng nhanh chóng thoát khỏi hiện trường gây án.

Chỉ còn lại Đường Kỳ Dung thân thể cứng đờ, chìm vào tuyệt vọng.

Mộc Khanh Khanh vẫn luôn hiền lành tươi cười, nhìn hai người đối diện ân ái, tán tỉnh lẫn nhau.

Được lắm, Đường Kỳ Dung, anh đã thành công khiến cho tôi ghen tuông.

Theo lão Vương ở sát vách tiểu khu nào đó kể lại, trong thùng rác ở tầng lầu mỗi ngày đều có các loại gậy mát xa kiểu dáng hoàn hảo không tổn hao gì, cùng với rất nhiều giấy vệ sinh có chứa đựng máu mũi và tinh dịch xuất hiện.

*

Sau khi Đường Kỳ Dung mới vừa nhận được bằng tốt nghiệp, giấy hôn thú của hắn cũng nhận được tới tay.

Còn quá trình cầu hôn này, dùng một chữ để hình dung, chính là yêu; hai chữ để hình dung, chính là làm tình; ba chữ để hình dung, chính là triệt thảo thảo*.

* ***Triệt thảo thảo*** (艹艹艹): *thảo có pinyin là "cāo", trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc đồng nghĩa với fuck. Đại khái là vậy á, đại loại đây là một câu chửi.*

Đó là ngày trời trong nắng ấm, thích hợp để yêu yêu.

Trên giường lớn nào đó, người đàn ông nào đó ghé vào giữa hai chân cô gái nào đó, ra sức hầu hạ, mút cắn liếm hút, tiếng nước sì sụp không dứt bên tai.

Sau một tiếng thét chói tai kiều mị cao vút, người đàn ông nào đó ngẩng đầu, đầu lưỡi nếm hương vị thơm ngọt, màu sắc ướt át sáng loáng.

Nắm lấy tay cô, đầu ngón tay đặt giữa cánh môi hắn.

Thân gậy nóng rực, quy đầu cọ xát miệng huyệt của cô.

"Ưm a… Mau a… Ha a… Cắm, cắm vào đi… A a."

Cắm vào đi, tất cả đều cắm vào hết đi.

^-^-^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *Chương này ngắn quá nhỉ.*

Thế giới sau là《Tu Chân》nhé ~

Spoil:

- Đa tạ công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích.

- Ừ, nàng lấy thân báo đáp đi.

- Công tử nói đùa, ta đã sớm có hôn ước rồi.

- Nàng chỉ có thể theo ta đến Ma cung, còn hôn ước của nàng, sẽ không liên quan gì đến nàng nữa.

-...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: TU CHÂN (1) Lấy thân báo đáp

《TU CHÂN (1)》

LẤY THÂN BÁO ĐÁP

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Kỳ thật ngày hôm qua nghe được tổ trưởng nói những lời này, Mộc Khanh Khanh cũng không có bao nhiêu để ý.

Mộc Khanh Khanh tự nhận mình thân là một tân thủ mới vừa gia nhập tổ tình dục, những người cấp cao đó khẳng định sẽ không bị rút gân đầu óc mà lựa chọn tiến vào thế giới nhiệm vụ của cô.

Để không bị chọn trúng, cô sẽ chọn một dị thế để làm nhiệm vụ, những thổ hào cấp cao cả ngày cẩm y ngọc thực không rời xa được văn minh hiện đại đó khẳng định sẽ không kiểm tra đến cô!

Cho nên sau hai ngày nghỉ ngơi, khi Mộc Khanh Khanh lại một lần nữa tiến vào không gian hệ thống, cô trực tiếp xin hệ thống tiến vào thế giới nào đó không phải hiện đại văn minh.

"Yêu cầu của ký chủ được chấp nhận, hệ thống tự động lựa chọn kịch bản, tiến vào thế giới --"

"Từ từ -- còn kịch bản --" Thanh âm có chút hoảng loạn của Mộc Khanh Khanh dần dần biến mất trong không gian hệ thống.

"Khanh Khanh, Khanh Khanh, đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại đi..."

"Ưm -- Quỳnh Như?" Trong đầu Mộc Khanh Khanh còn hơi choáng váng, khó khăn mở hai mắt, nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ, chỉ dựa vào bản năng của nguyên thân mà đáp lời.

"Khanh Khanh, hôm nay ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

"Ừm... Chắc là tối qua cảm lạnh... Đầu hơi choáng váng."

"Vậy... Vậy hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, khảo thí của Vân Tiêu Cung diễn ra ba ngày liên tục, ngày mai ngươi cũng có thể tham gia." Quỳnh Như cũng không nghi ngờ gì, chỉ dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, sau đó để lại một mình Mộc Khanh Khanh trong phòng.

Mộc Khanh Khanh chờ sau khi Quỳnh Như rời khỏi phòng, ổn định thân thể, bắt đầu tiếp thu cốt truyện hệ thống truyền đến.

Ừm...

Lần này hệ thống đối đãi với cô rất tốt, rất tốt...

Thân phận của cô là nữ chính cuồng duệ huyễn khốc điếu tạc thiên*, là một bạch liên hoa Mary Sue* dịu dàng đơn thuần thiện lương, ngoại trừ dáng người mỹ mạo và tiểu huyệt làm đến cỡ nào cũng vẫn khít khao chật hẹp, phúc lợi lớn nhất của nữ chính đó là có được một hậu cung mỹ nam cả về chất lượng lẫn số lượng.

* ***Cuồng duệ huyễn khốc điếu tạc thiên*** (狂拽酷炫吊炸天): *ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, dùng để hình dung một người rất giỏi về phương diện nào đó hay sự việc nào đó khiến người khác kinh ngạc. (Theo Baike)*

==> Có thể hiểu là rất lợi hại, thiên phú kinh người.

* ***Mary Sue***: *Nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật. Là nhân vật gần như hoàn hảo về mọi mặt, phi thực tế. (Nguồn: Viet Harmony"s Blog)*

Hậu cung của nữ chính có thể nói là rộng khắp thiên hạ, quần hùng hỗn tạp, trong đó bao gồm các loại sư huynh, sư đệ, sư thúc, sư điệt, sư phụ thực lực cường đại trong Tu Tiên giới, còn có Hoàng đế, Vương gia, tướng quân, thư sinh, phú thương nắm trong tay quyền thế tiền tài ở Nhân giới, cùng với hộ pháp, trưởng lão, thị vệ tràn đầy tà khí của Ma giới... Cho nên nói, trong thế giới nam chính đông đảo lần này, nam phụ lại chỉ có một người cho nên vô cùng quý giá: Ma Quân Thần Dung!

Thân là nam nhân duy nhất không bị khí chất của nữ chính Mary Sue thu phục vào hậu cung, Thần Dung chính là đối tượng cô phải công lược lần này.

Con đường của nữ chính thành lập hậu cung, chính là từ lúc bắt đầu trở thành đệ tử của Vân Tiêu Cung, đầu tiên là dựa vào tư chất tốt song linh căn hệ thủy mộc trở thành đệ tử nội môn, sau đó lại một đường ngốc bạch ngọt bắt đầu hành trình trở thành tù binh cả về thể xác lẫn tinh thần ở Vân Tiêu Cung, sau khi phó bản ở Vân Tiêu Cung được nữ chính công lược xong, phó bản Nhân giới lại mở ra, đánh xong phó bản Nhân giới, phó bản Ma giới lại mở ra, ngoại trừ nam phụ Thần Dung đứng bên ngoài, có thể nói là nữ chính đã hoàn mỹ đánh xong phó bản Ma giới.

Rõ ràng là một thế giới tu chân thiện ác phân minh, nhưng dưới hào quang chiếu rọi của nữ chính, tam giới của nguyên thế giới đều trở nên hoà bình hữu hảo, không hề có một chút chiến tranh ẩm ĩ âm mưu quỷ kế nên có, toàn bộ thế giới đều phối hợp với nhau vì sự ân ái của nữ chính và các nam chính mà tạo ra một hoàn cảnh khách quan.

Mộc Khanh Khanh một chút cũng không muốn trở thành nữ tử có kỹ năng bị động tự mang thuộc tính【 Gặp một lần đã yêu, gặp hai lần đã bạch bạch 】, cho dù chỉ cùng một người là nam phụ bạch bạch, cô cũng đã phải chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhiều nam chính như vậy cô thật sự là Không! Thể! Chấp! Nhận!

Vì vậy, cô vẫn nên... Lựa chọn chiến lược rút lui khỏi khảo thí thì hơn?!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều... Làm sao tìm được Thần Dung đây?

Mộc Khanh Khanh trăm triệu lần không nghĩ tới, ngày hôm sau khi cô từ biệt với diễn viên quần chúng Quỳnh Như để bước lên hành trình tìm kiếm Thần Dung, cô đã gặp được Thần Dung chân chính.

Mộc Khanh Khanh dựa vào bàn tay vàng không dễ dàng cẩu mang* của nữ chính, cố ý lựa chọn những nơi có ma thú hung tàn hay lui tới, để tránh gặp phải nam chính trong định mệnh nào đó.

* ***Cẩu mang*** (狗帶): *Hán Việt là "Cẩu đái", đồng âm với từ "Go die", bắt nguồn từ một bản rap tiếng Anh do Hoàng Tử Thao biểu diễn. (Theo Baike)*

Lựa chọn tìm đường chết như vậy chắc chắn là do mạch não đơn giản của nguyên chủ ảnh hưởng, no zuo no die *-- cô không hề cảm thấy có chút ngoài ý muốn nào khi gặp một con ma thú ngũ giai, là một tân thủ tu chân chưa đến Luyện Khí kỳ, bị nghiền ép chà đạp quả thực chính là chuyện chỉ trong một giây, có điều thân là nữ chính, đương nhiên lại một lần nữa, tiếc mục anh hùng cứu mỹ nhân đã diễn ra.

* **No zuo no die**: *ngôn ngữ mạng của TQ, đại khái là nếu bạn không làm điều gì ngu ngốc thì cũng sẽ không bị gậy ông đập lưng ông, từ zuo (作) có nghĩa là hành động ngu ngốc.*

"Đa tạ công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích." Lời nói vốn dĩ rất bình đạm lại không có thành ý giờ bỗng trở nên dịu dàng, lại mang theo vài phần thật tình và thẹn thùng.

Mới vừa giải quyết xong một con ma thú ngũ giai, công tử nào đó vẫn khí định thần nhàn, dáng vẻ bình tĩnh, "Ừ, nàng lấy thân báo đáp đi."

Khóe miệng Mộc Khanh Khanh co rút, kỹ năng bị động gì đó sao tận chức tận trách thế nhỉ, mới vừa gặp được một nam nhân có tiêu chuẩn làm nam chính mà đã gấp không chờ nổi vội vàng phóng thích kỹ năng rồi à?

"Công tử nói đùa, ta đã sớm có hôn ước." Mọi người đường ai nấy đi thì hơn, dù ngươi có là một người trong hậu cung của ta thì vẫn nên quên nhau trong giang hồ đi.

Nghe được lời cô nói, trên mặt hắn trở nên cực kỳ không vui, cau mày, âm trầm lạnh lẽo, "Nàng chỉ có thể theo ta đến Ma cung." Chợt gợi lên một ý cười lạnh, "Còn hôn ước của nàng, sẽ không liên quan gì đến nàng nữa."

"Ma cung? Ngươi là người Ma giới?" Trong lòng Mộc Khanh Khanh nhảy dựng, một suy đoán không thể tưởng tượng nổi hiện lên trong lòng.

"Phải, ta là Thần Dung của Ma giới." Hắn nhìn cô không biết là kinh ngạc hay sợ hãi mà trợn to đôi mắt, âm lãnh trên mặt lặng lẽ rút đi, thanh âm cũng không tự chủ được mềm nhẹ vài phần, "Nàng... Nàng là ai?"

"Mộc Khanh Khanh." Thân là nữ chính, vận khí này quả thực không thể tin được, cô còn đang nghĩ ngợi làm thế nào có thể an toàn nhanh chóng đi đến Ma giới tiếp cận Thần Dung, vậy mà lại trực tiếp nhảy qua cửa ải đến một bước cuối cùng!

Tu Chân giới cô không thể đến, Vân Tiêu Cung là đệ nhất môn phái của Tu Chân giới, thế lực rộng khắp, muốn ở Tu Chân giới nguy hiểm trùng điệp tránh né các loại nam chính thực lực cường đại, cô không dám tin tưởng có thể thành công; Còn ở Nhân Giới, không có uy hiếp về sinh mệnh, nhưng cô không chịu nổi các nam chính đi đâu cũng lướt qua, tùy ý là có thể thấy được! Mặc dù Ma giới cũng có không ít các nam chính lui tới, nhưng nếu cô có thể ở bên cạnh Thần Dung, phiền toái và nguy hiểm nhất định sẽ giảm bớt rất nhiều, có thể cùng Thần Dung đến Ma giới phát triển gian tình lại càng thích

hợp hơn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều, Thần Dung chủ động tiếp cận cô là vì cái gì? Nếu hắn là Ma Quân Thần Dung, vậy nhất định hắn sẽ miễn dịch với kỹ năng bị động của cô, dù sao thì hắn cũng không có hứng thú với nguyên chủ bạch liên hoa, càng nói chi là đến lượt mình?

Hắn nói... Lấy thân báo đáp, không biết có phải mình tự luyến suy nghĩ nhiều hay không? Hay hắn chỉ là đơn giản là muốn mình bán mạng cho hắn?

Mộc Khanh Khanh ở đằng kia vẫn còn đang bổ não suy đoán, Thần Dung cũng suy tư mà nhìn chằm chằm cô, vốn chỉ là một người qua đường trong lúc vô ý gặp phải mình, nhưng trong chớp mắt đã lấp đầy trong đầu hắn, điên cuồng si mê...

Cảm xúc dị thường mãnh liệt mà xa lạ cũng không khiến hắn có phản cảm gì, ngược lại là hưng phấn tận xương tủy khó có thể giải thích được.

Càng tới gần nàng, càng mãnh liệt, càng khó khắc chế... Lúc đôi mắt thấy rõ thần thái trên khuôn mặt nàng, đôi tai nghe thấy thanh âm của nàng, dục vọng mãnh liệt của hắn lại đột nhiên xông lên, trực tiếp chạy đến vị trí nào đó phía dưới bụng, dục vọng đột nhiên không kịp phòng ngừa còn chưa đợi bình phục, lại nghe được nàng nói đã có hôn ước, buồn cười! Sao nàng lại có hôn ước với một người sắp chết chứ?

Khanh Khanh... Khanh Khanh, lấy thân báo đáp, cả đời tương hứa.

Đường dài kiếp này đi khắp chốn, nghịch thời không truy tìm, chỉ vì nối tiếp một lần tình cờ gặp gỡ.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^-^-^

Dương: *Các nàng đừng vội nghĩ Dung Dung nhất kiến chung tình gì nha, mỗi chi tiết, mỗi câu chữ của tác giả đều có dụng ý của nó đấy ~*

*P/s: lúc này Dung Dung chưa nhớ gì đâu nha ^^*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: TU CHÂN (2) Ta biết nàng chắc chắn cũng thích ta mà [Hơi H]

《TU CHÂN (2)》

TA BIẾT NÀNG CHẮC CHẮN CŨNG THÍCH TA MÀ (hơi H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Sau khi Mộc Khanh Khanh được Thần Dung đưa tới Ma giới, bị hắn trực tiếp đưa vào trong tẩm cung của hắn. Trong tẩm cung trang trí rất ít đồ vật, chỉ có một ít dụng cụ cần thiết, ngoại trừ diện tích đủ lớn, tầm nhìn đủ tốt, thì thật sự không hề giống chỗ nghỉ ngơi của một quân vương Ma giới tà mị cuồng vọng.

"Ta rất nhớ nàng..." Thanh âm khàn khàn trầm thấp không hề báo trước vang lên, khiến trong cung chỉ có hai người giật nảy mình.

Bỗng nhiên Mộc Khanh Khanh bị hắn nói nhớ một câu thì không thể hiểu nổi, "Hả?" Tẩm cung cũng không có ai khác mà.

Hắn không trả lời nghi vấn của cô, bởi vì hắn cũng không biết tại sao hắn lại có thể nói ra câu kia một cách tự nhiên như vậy. Chỉ là nhìn thấy cô bình bình an an mà đứng ở nơi đó, một loại tưởng niệm mất mà tìm lại được chợt mãnh liệt ùa tới, không thể kìm nén, tình cảm đã chôn sâu với thời gian lại dâng lên, "Ta rất nhớ nàng, rất muốn Khanh Khanh."

Nhìn hắn từng bước đi về phía mình mình, Mộc Khanh Khanh theo bản năng mà muốn dời bước chân, lại phát hiện không thể nhúc nhích nửa phần, sắc mặt biến đổi, "Thần Dung!"

Bước chân của hắn vẫn không ngừng, thẳng đến khi hoàn toàn ôm Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực, "Ta cũng không biết ta bị sao nữa, chờ ta

một lát, chỉ một lát thôi..."

"..."【 Sao không có ai nói cho cô biết, nam phụ là người tâm thần phân liệt chứ! 】

Rõ ràng là một cái ôm vẫn không thể thỏa mãn, thể xác và tinh thần kêu gào muốn càng nhiều hơn, trước khao khát dục vọng một cách khó hiểu, lý trí của hắn bắt đầu quân lính tan rã.

Hắn nghĩ, hắn biết mình nên làm cái gì đó.

Hắn bế thân thể không thể động đậy của cô lên, động tác mềm nhẹ đặt cô trên giường lớn mềm mại, rũ mắt xuống lại thấy Mộc Khanh Khanh không lên tiếng không biết đang nghĩ cái gì, ánh mắt tối sầm lại, sắc mặt có chút ảm đạm, nhưng động tác trên tay hắn vẫn không ngừng lại, hắn cởi quần áo của mình ra, thân hình to lớn trần như nhộng không chút ngượng ngùng hiện ra trước mắt Mộc Khanh Khanh, cơ bắp màu đồng cổ gợi cảm, tỉ lệ hoàn mỹ, không hề có bất cứ thịt thừa nào, dáng người tiêu chuẩn vai rộng mông hẹp, tứ chi hữu lực thon dài, cùng với... cự vật cứng rắn đã bừng bừng phấn chấn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cốt truyện phát triển như thần, đây là muốn chuyển sang tiết tấu bạch bạch bạch sao?

Thời gian hai ngày nghỉ ngơi, cô cũng không phát hiện thân thể của mình có phản ứng không bình thường gì với dục vọng, trạng thái thân thể vẫn thoải mái trước sau như một, nên cô muốn bình tĩnh tâm tình công tác ở tổ tình dục, làm tốt nhiệm vụ công lược của mình.

Nếu nhiệm vụ trong thế giới tình dục không có ảnh hưởng với mình ở thế giới hiện thực, tình dục quả là một vũ khí sắc bén đối với việc hoàn thành nhiệm vụ của cô... Dù sao thì, dùng tình dục bắt được nam nhân quả thực không cần quá đơn giản, nam xứng có thể thoải mái cả về thể xác lẫn tinh thần, chính mình cũng có thể có được lạc thú, cho nên, "Thần Dung? Giải trừ pháp thuật cho ta trước đi được không, ta sẽ không chạy trốn đâu..."

Ánh mắt xẹt qua biểu cảm hồn nhiên đơn thuần của cô, tầm mắt hắn rơi xuống phía dưới, nhẹ nhàng cởi bỏ cẩm y la sam trên người cô, lỗ tai truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng lại nhã nhặn lịch sự của cô, nhưng hắn vẫn không dám giải trừ thuật pháp... Hắn biết hắn đã mất đi một đoạn ký ức, nhưng hiện tại hắn đã chắc chắn, đoạn ký ức kia nhất định là cô, cô cũng đã từng nói với hắn là sẽ không đi, sẽ không đột nhiên biến mất, lần này, nhất định phải hoàn toàn chiếm hữu cô, triệt để!

"Khanh Khanh, chờ ta khiến hai người chúng ta vĩnh viễn ràng buộc với nhau trước đã." Sau đó, ta sẽ càng không buông tay, nàng cũng sẽ không thể rời đi nữa.

Cởi ra từng lớp y phục trên người nàng, hắn nhìn thân hình trần trụi mê người trắng nõn như ngọc, trong lòng chỉ cảm thấy mình làm như vậy là đang vấy bẩn sự tinh khiết ấm áp của cô, nhưng loại cảm giác áy náy khiến trái tim hắn hơi đau này lại dần dần vặn vẹo, ý định muốn kéo nàng vào hố sâu địa ngục lại khiến hắn hưng phấn kích động một cách khó hiểu, bụng dưới nóng lên, dục vọng bành trướng.

Hắn thật cẩn thận vươn một bàn tay cầm lấy tuyết nhũ kiều nộn của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, một cái tay khác thuận thế nắm lấy eo nhỏ, hơi hơi cúi đầu, hơi thở nóng rực phun bên vành tai mẫn cảm của cô, "Như vậy có thoải mái không?" Hắn cũng không trông cậy vào cô có thể trả lời hắn.

"Ưm... Thoải mái..." Nhưng cô lại thật sự rất thích động tác dịu dàng vuốt ve hai vú cô của hắn, cô chỉ thành thật nói ra cảm giác của mình.

Sắc mặt hắn hơi giật mình, hai tròng mắt ngày thường âm trầm cô lãnh hiện giờ lại tràn đầy vui sướng bão táp, không kiềm được cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào nho nhỏ của nàng, kịch liệt cắn mút cánh môi mềm mại của cô, mạnh mẽ mà lại dịu dàng đưa lưỡi xâm nhập, tiến vào chỗ sâu nhất, ma xát lưỡi thơm kiều kiều nộn nộn của cô, tùy ý câu dẫn châm ngòi, đốt lên ngọn lửa trong lòng cô.

Một nụ hôn qua đi, giữa hai đôi môi hơi sưng đỏ kéo ra một sợi chỉ bạc ái muội dâm mĩ.

Hắn duỗi tay sờ giữa hai chân cô, chạm được một mảnh chất nhầy ướt át, hắn thấp giọng cười, "Khanh Khanh, ta biết nàng chắc chắn cũng thích ta mà." Giọng nói êm tai dễ nghe bởi vì nhuộm đẫm tình dục mà trở nên hơi khàn khàn, "Chờ ta nếm hết thân thể của nàng, ta sẽ khiến cho hai chúng ta luôn ở bên nhau tuy hai mà một." Nhất định hắn phải nghiêm túc cảm thụ thân thể của cô một lần, lấp đầy khoảng trống cô đã mang đến cho hắn, an ủi cảm giác đã khô cạn từ lâu của hắn.

Mộc Khanh Khanh bị ý tứ trong lời nói của hắn khiến cho chấn kinh, ý thức vừa mới trầm luân trong bể dục hơi thu hồi, "Thần Dung, không cần... Ưm Ưm... Đừng... A..."

Cô cảm thấy xấu hổ bởi vì động tác môi lưỡi của hắn bắt đầu tán loạn, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều vừa thẹn thùng vừa sung sướng. Lưỡi dài mềm mại linh động xâm lược qua mỗi một chỗ da thịt của cô, trêu đùa tán tỉnh dịu dàng như vậy khiến cô không thể khắc chế mà bắt đầu rùng mình, cô muốn vặn vẹo thân hình né tránh môi lưỡi của hắn đang quấn quanh trên người cô kia, nhưng cô lại không thể nhúc nhích nửa phần, tình dục quấn quanh, động tác vừa cắn vừa hút vừa liếm láp của hắn đối với người đang không thể cử động như cô mà nói, là một loại khổ hình tra tấn, dục vọng khó nhịn.

"Ưm... A a... Đừng... Dừng lại..."

Hắn không để ý tới tiếng rên rỉ yêu kiều sảng khoái khẩu thị tâm phi kia, tiếp tục thưởng thức bữa ăn ngon long trọng lại mê người, hắn vô cùng nghiêm túc liếm mút mỗi một tấc da thịt khiến hắn mê muội của cô, xúc cảm mềm mại khiến tâm thần hắn vừa nhộn nhạo lại thỏa mãn vui sướng. Da thịt như ngọc kiều nộn dưới động tác liếm mút của hắn đã trở nên đỏ bừng kiều tiếu, một đám dấu hôn đỏ tươi lưu lại dấu vết trên thân thể cô, dưới sự tra tấn như vậy, thân thể nàng lúc thì căng chặt lúc thì lơi lỏng lặp lại không ngừng, tiếng rên rỉ vỡ vụng thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại âm thanh ưm ưm a a, khi

cánh môi hắn liếm hôn kiều nhũ của cô, liếm mút ngón chân cô, hướng về phần đùi trong vô cùng mẫn cảm của cô, toàn thân cô cứng đờ, run rẩy kịch liệt, "A a... Ư..." Vô cùng khuây khoả thổi quét đến, thân thể mẫn cảm vậy mà đã trực tiếp cao trào.

"Đã cao trào rồi sao? Khanh Khanh..." Hắn hơi tà khí cười cười, vươn ngón tay lướt qua cánh hoa còn đang run rẩy, nhìn chất lỏng óng ánh dính trên đầu ngón tay, đưa vào trong miệng, liếm mút hương vị chỉ thuộc về cô, "Khanh Khanh, dâm thủy của nàng thật ngọt, ăn rất ngon..."

*Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u

Tuy rằng không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng lời nói và thanh âm liếm láp ngón tay của hắn khiến nàng càng thêm kích thích, dâm dịch giữa hai chân không chịu khống chế mà dần dần chảy ra, "Ư... Vậy ngươi ăn nhiều một chút a... Tất cả dâm thủy chảy ra đều là của ngươi..." Đừng trêu đùa cô nữa! Nhanh lên đi! Cao trào qua đi, hoa huyệt càng thêm hư không ép buộc cô nói ra dâm lãng phóng túng chôn sâu trong đáy lòng mình.

Nghe được cô không biết xấu hổ mà nói ra những dâm từ lãng ngữ đó, đôi mắt đen của hắn càng thêm sáng ngời, dục vọng giữa hai chân sưng to rít gào, đầu từ trước đến nay chưa từng cúi xuống trước bất cứ kẻ nào giờ lại thật mạnh hôn lên dâm huyệt không ngừng chảy nước của cô, không hề lãng phí một giọt dâm dịch thơm ngát ngon miệng mà cô sản xuất ra.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *ở thế giới này Dung Dung đã gặp Khanh Khanh từ trước rồi nhé, còn về lý do tại sao gặp được thì đợi chương sau nha. Tui đã nói k phải nhất kiến chung tình rồi mừ hehe ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: TU CHÂN (3) Ưm Ưm A A [H+]

《TU CHÂN (3)》

ƯM ƯM A A...【HHH】

***Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u**

Editor: *Dương Gia Uy V*ũ

□□□□□□□□□□□□□□

Khi môi Thần Dung dán lên miệng huyệt của cô, thân thể nàng không thể kiềm chế được mà rung động, chỉ cần tưởng tượng đến có một người nam nhân đang quỳ sát giữa hai chân mình, dùng môi lưỡi của hắn hầu hạ hoa huyệt của mình, trong lòng cô bỗng tràn đầy khoái cảm xấu hổ khó lòng giải thích được.

Cô đã hoàn toàn trầm luân, "Ưm… A… Ngứa quá… A…" Trong miệng chỉ có thể bất lực phun ra tiếng rên rỉ mềm mại như mèo con.

Nghiêm túc liếm mút cẩn thận thịt mềm hai bên sườn, sau đó hắn lại thuận thế lướt đến tiểu hạch mẫn cảm yếu ớt mà cô chưa bao giờ đụng chạm qua; hắn hung hăng dùng đầu lưỡi cắn nuốt, mút tiểu hạch của cô vào, đến khi nó trở nên sưng to sung huyết, vô lực tiếp nhận sự khiêu khích của hắn.

Khoái cảm mãnh liệt và cảm giác ngứa ngáy xông lên, cô bất lực nheo hai mắt lại, thấp giọng kêu, "Thần Dung… Ư… A…"

Buông tha cho hoa hạch bị khi dễ đến đáng thương hề hề của cô, hắn lại lần nữa tiến đến miệng hoa huyệt, ái dịch dâm đãng tiết ra không ngừng dưới sự dẫn đường của hắn mà chảy thẳng vào trong miệng, hắn bắt đầu thử dùng đầu lưỡi tiến vào thăm dò khe hở hoa huyệt chật hẹp của nàng.

Cảm nhận được nơi tư mật bị một đầu lưỡi ướt át linh động chậm rãi xâm nhập, thân thể cô ngượng ngùng đến phiếm hồng, lý trí đã không thể xem nhẹ cảm giác khuây khoả của thân thể.

Cô có thể cảm giác được vách tường thịt đang không ngừng co chặt bao bọc lấy đầu lưỡi mềm mại đến gắt gao, đầu lưỡi của hắn còn không ngừng càn quét bên trong hoa huyệt, đầu lưỡi co duỗi thâm nhập đưa đẩy ra vào, cắn nuốt ái dịch tràn ra cuồn cuộn không ngừng của cô.

"A… Ngươi… Ân… A!" Ý thức của cô luân hãm mơ hồ, khoái cảm nơi hoa huyệt đột nhiên cuồng cuộn dâng trào mãnh liệt kích thích cô lãng thanh thét chói tai. Bên trong phấn khởi gần như điên cuồng, cảm giác kích thích mãnh liệt thoát ly khỏi khống chế khiến cô vì hắn mà sinh ra co rút.

Sau khi cô cao trào lần thứ hai, Thần Dung dịu dàng liếm mút đại lượng ái dịch cô vừa mới phun ra, khoái cảm của cô cũng vì được hắn săn sóc như vậy mà càng thêm kéo dài.

Hắn ngẩng đầu đang chôn giữa hai chân cô lên, nhìn vẻ mặt kiều diễm lại khuây khoả sau cao trào của cô, trong lòng ngăn không được khát vọng hưng

phấn, "Khanh Khanh, dâm thủy nàng tiết ra vừa ngọt vừa nhiều, nàng cũng nếm thử hương vị đi." Hắn cúi người, trực tiếp đưa đôi môi sáng lấp lánh thấm ướt dâm dịch lên.

"Ưm ——" cô không ngại, thế nhưng khi trực tiếp nhấm nháp hương vị dâm thủy của chính mình, mùi vị ngọt ngào lại mang theo một chút mùi tanh…

Nhìn thấy dáng vẻ dâm đãng bị chính hương vị dâm dịch của mình làm cho ý loạn tình mê của cô, hắn rốt cuộc cũng nhịn không được muốn hưởng dụng mỹ thực chân chính của hắn, gấp không chờ nổi bắt đầu vận chuyển bí pháp, chỉ cần lần hai người giao hợp này qua đi, hắn và cô sẽ không thể tách rời được nữa!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hắn đưa quy đầu thật lớn chống lại tiểu huyệt ướt át run rẩy của nàng, dùng ngón trỏ và ngón giữa căng hoa huyệt màu hồng phấn ra hết cỡ, thừa dịp khi hai người ngọt ngào hôn sâu, vòng eo dùng sức đẩy cực đại đến đáng sợ của mình cắm vào trong hoa huyệt của cô.

"A ——" cô thất thanh kêu đau, môi lại bị hắn lấp kín, nàng muốn giãy giụa thoát ly khỏi thống khổ như xé rách này, nhưng thân thể lại bị hắn thi triển thuật kiềm chế, không có sức lực phản kháng, cô chỉ có thể gắng gượng chậm rãi thích ứng cực đại đang chen vào trong khe hở chật hẹp của cô, tận lực thả lỏng vách tường thịt đang khít chặt của mình, để chính mình nhận lấy hắn.

Mộc Khanh Khanh phải chịu đựng thống khổ khi phá thân, Thần Dung cũng không dễ chịu gì, phía trước côn thịt bị cô gắt gao siết chặt, cảm giác ấm áp khít khao mất hồn khiến hắn rất muốn triệt để đi vào bên trong thân thể của cô ngay lập tức, nhưng bất luận là vách tường hoa huyệt không ngừng co chặt ngăn trở hắn, hay là đau lòng cô thống khổ, hắn đều chỉ có thể từng bước một mà tiến lên.

Khi quy đầu của hắn chạm đến miệng tử cung, hắn lẳng lặng chờ cô thích ứng, đôi tay không ngừng sờ soạng thân thể trần trụi của cô, cánh môi cũng dùng sức liếm hôn cắn mút cô.

Đau đớn ban đầu mất đi, dưới tác dụng của việc hắn nhẫn nại cùng với sự thích ứng của cô, thân thể của cô cũng bắt đầu có chút biến hóa, chỗ sâu trong hoa huyệt cũng bắt đầu nhộn nhạo nổi lên khoái cảm, một loại cảm giác không cách nào thỏa mãn dần dần dâng lên, nhục bích cũng bắt đầu có chút đói khát mà kẹp chặt từng chút một.

"Chuẩn bị xong chưa? Ta bắt đầu động đây." Côn thịt chịu đựng áp lực đã lâu, một khi đã phóng thích, đó chính là thao lộng mãnh liệt như mưa rền gió dữ.

Cô bị động tác đâm thọc bỗng nhiên trở nên vừa nhanh vừa mạnh của hắn cuốn vào điên cuồng, sự khuây khỏa kèm theo thở dốc vô tận mãnh liệt đủ để xem nhẹ cảm giác đau đớn, đưa đẩy quá mức mãnh liệt khiến cô vô lực thừa nhận, chỉ có thể yếu ớt phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, "Ân… Nhẹ chút… A… Chậm một chút…"

Tư thái mảnh mai vô lực và đôi mắt phiếm lệ quang khiến hắn càng thêm kích động, bạo ngược và điên cuồng đang chảy xuôi trong máu bị hắn kiệt lực áp chế, vừa thống khổ khó nhịn lại vừa sung sướng vô biên.

Cảm giác mâu thuẫn như vậy tra tấn hắn, buộc hắn làm càn bắt đầu càng thêm hung tàn tiến công, mỗi một lần côn thịt va chạm vào chỗ sâu trong nộn nhuỵ đều phải ma xát xoay chuyển thật mạnh, sau khi cảm nhận được nhuỵ tâm của cô mút hôn liếm láp lại bắt đầu đợt tấn công tiếp theo.

"Quá lớn… A… Ư...ưm… Chậm, chậm một chút…" Tiểu huyệt hoàn toàn bị lấp đầy bởi khoái cảm vô cùng đáng sợ, khiến cô có ảo giác cho rằng mỗi một lần hắn đều trực tiếp chọc xuyên qua bụng mình, "Cứng quá… A… Nóng quá…"

Hắn nhẹ nhàng mỉm cười, cõi lòng đầy ác ý kéo tay cô đặt trên bụng nhỏ mềm mại, "Nhìn xem côn thịt của ta có bao nhiêu dài này, tiểu huyệt của nàng thật quá nhỏ mà." Nói xong hắn lại lần nữa thẳng lưng mạnh mẽ đâm vào, thậm chí còn đưa côn thịt của chính mình tiến vào khe hở hoa tâm.

Tự tay cô cảm nhận bụng nhỏ bị cự căn mạnh mẽ đỉnh lộng, mỗi lần nhô lên đều cọ xát lòng bàn tay, "Đừng… Ân… Mạnh quá… Sẽ đâm hư mất… A…" Kích thích quá mức căn bản không cho cô một chút cơ hội thích ứng để thở dốc.

"Sẽ không hư…" Thanh âm của hắn bị tình dục nhiễm khàn, "Tiểu huyệt của nàng dù bị ta thao thế nào cũng sẽ không hư…"

Như để chứng minh lời hắn nói, hắn lại một lần nữa bắt đầu nghiêm túc đảo lộng thọc vào rút ra, hung tàn hữu lực đâm vào, xác định mỗi một lần tiến vào quy đầu của hắn đều có thể hung hăng mà đảo nhập sâu trong tử cung cô, va chạm nhanh chóng hữu lực khiến dâm dịch của cô vẩy ra, đại lượng dâm thủy làm ướt bắp đùi đang giao nhau của hai người.

Cô muốn vặn vẹo thân thể, muốn gắt gao ôm lấy vòng eo gầy nhưng rắn chắc của hắn, muốn phát tiết khoái cảm quá mức dã man hung ác, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ thét chói tai cao vút.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Sẽ không hư đâu. Tiểu huyệt của nàng chính là để cho ta thao cả ngày lẫn đêm! Sao có thể hư được!" Hắn nâng một bàn tay, xoa lộng chà đạp đầu vú không ngừng run rẩy bật lên của cô.

Cảm giác đau đớn bén nhọn từ đầu vú yếu ớt mẫn cảm đánh úp lại, kèm theo mà đến là khoái cảm che trời lấp đất, "Đừng… Nơi đó… A… Đừng, đừng xoa…" Thậm chí đầu vú của cô cũng đã sung huyết sưng đỏ, sao có thể lại thừa nhận sự đùa bỡn của hắn chứ!

Nghe tiếng rên rỉ xin tha của cô, hắn càng thêm huyết khí dâng trào, trong lòng cũng có chút thương tiếc, ý định muốn chơi hỏng thân thể mê người của cô lại càng thêm mãnh liệt.

Hắn đưa một cái tay khác xuống phía dưới thăm dò bộ vị tương liên của hai người, khi sờ đến tiểu hoa hạch đang ẩn nấp của cô, khóe miệng gợi lên, bắt đầu nhanh chóng mà khẩy lộng xoa nắn.

"A ——" cô cao giọng ngâm kêu, bị hắn kích thích như vậy, cô đã không có cách nào phân biệt được rốt cuộc là sảng khoái hay là khó chịu, khoái cảm quá mức dày đặc lại mãnh liệt dâng lên vô số lần khiến cô gần như ngất đi.

Tiểu huyệt của cô khi cao trào không ngừng mấp máy siết chặt côn thịt của hắn, khiến mỗi lần hắn đưa đẩy đều vô cùng khó khăn, khi hắn đâm về phía nhuỵ tâm, đều phảng phất như có hàng ngàn cái miệng nhỏ nhắn mút cắn ngay mã mắt của hắn, "Thật là lợi hại! Quá thoải mái…" Hắn sung sướng gầm nhẹ, cũng không quên dùng sức xoa bóp hoa hạch của cô, vẫn duy trì để cao trào của cô không có thời gian ngừng lại.

Khoái cảm đến tận đáy xương sống bỗng nhiên thổi quét đến, tinh dịch nóng hổi cũng không hề áp chế chống vào nhuỵ tâm cô mà phun ra.

Mộc Khanh Khanh sớm đã không còn sức lực thừa nhận cao trào liên tiếp không ngừng, sau khi nhận lấy lượng lớn tinh dịch cực nóng do hắn bắn ra, rốt cuộc cũng hoàn toàn ngất đi trong trận hoan ái điên cuồng kéo dài này.

Ngất đi nên Mộc Khanh Khanh cũng không nhìn thấy có một luồn sáng màu trắng ngà, bao vây lấy bụng nhỏ của cô… và hạ thể vẫn tương giao như cũ của hai người.

Thần Dung vẫn luôn chuyên chú nhìn ánh sáng kia, thẳng đến khi nó hoàn toàn dung nhập rồi biến mất, khẽ thở ra một hơi, rốt cuộc cũng hoàn toàn thả lỏng thân thể của mình.

Cảm thụ được côn thịt của mình được nơi ấm áp ướt át siết chặt, ngửi mùi hương cơ thể tươi mát chỉ thuộc về cô, quấn quanh ngọc thể trần trụi của cô, rốt cuộc cũng không ức chế được nụ cười.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^-^

Dương: *Dung Dung mang thuộc tính bệnh kiều tiềm ẩn hắc hắc ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: TU CHÂN (4) Sao giống như nàng mới là người bị công lược vậy. (Canh một)

《TU CHÂN (4)》

SAO GIỐNG NHƯ CÔ MỚI LÀ NGƯỜI BỊ CÔNG LƯỢC VẬY... (canh một)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh là bị nhiệt độ nóng rực trong bụng nhỏ đánh thức.

Theo bản năng, cô co rút bụng nhỏ lại một chút, bên tai truyền đến âm thanh kêu rên.

Mở hai mắt, lọt vào trong tầm mắt là một tuấn nhan phóng đại.

"Tỉnh rồi?" Thanh âm trầm thấp lạnh nhạt.

"..." Ngủ xong rồi cô trở mặt không nhận người còn được không?

Bụng dưới truyền từng đợt nóng rực, cô duỗi tay sờ bụng nhỏ của mình, nháy mắt tiếp theo thân thể chợt cứng đờ, không phải vì bị một đoàn lửa nóng trên bụng nhỏ dọa đến, mà là...

"Thần Dung, lấy đồ vật của ngươi ra ngoài đi, khó chịu..."

Vừa mới tỉnh lại nên thanh âm còn có chứa khàn khàn, nhỏ giọng thỉnh cầu mang theo chút làm nũng khiến hắn không thể tự khống chế mà hồi tưởng nổi lại một ít sự việc mỹ diệu, trong mắt xẹt qua vài tia tối tăm, cực đại côn trong cơ thể cô cũng nổi lên phản ứng rõ ràng.

"Nàng không cần phải để ý đến nó, chỉ vì ta muốn phòng ngừa tinh nguyên chảy ra mà thôi." Thanh âm hờ hững lạnh nhạt, vẻ mặt thật sự sẽ đứng đắn bình tĩnh nếu xem nhẹ côn thịt đang biến cứng biến to biến dài còn bắt đầu nhảy lên kia.

Tinh nguyên...

Tinh dịch thì tinh dịch đi! Còn bày đặt ra vẻ đạo mạo, nói thẳng ra không phải được rồi à...

"Bụng của ta trướng quá, khó chịu..." Không phải không cho cô để ý sao, nàng thật đúng là đã quyết định hoàn toàn bỏ qua, ác ý co rút bụng nhỏ lại vài cái, quả nhiên cảm giác được cái gì đó càng thêm hưng phấn.

"Chờ một chút, một lát là được rồi." Vật cứng giữa hai chân phải chịu "Ưu đãi" như vậy, hắn vẫn còn có thể giơ mặt lạnh, hoàn toàn không có một tia dao động.

Mộc Khanh Khanh nhướng mày, "Ta muốn xuống giường." Tay dừng lại trên bụng nhỏ trượt xuống dưới, sờ soạng đến bộ vị tương liên của hai người, "Rút ra đi... Thần Dung..."

"Hít --" Mặt lạnh của Thần Dung rốt cuộc cũng có một tia nứt, hắn vươn một bàn tay, bắt lấy cái tay đang làm loạn trên một đoạn thân gậy nhỏ còn ở bên ngoài, trực tiếp kéo xuống phía dưới, để nàng xoa hai viên trứng thịt cực lớn, "Không thể rút ra." Nói xong hắn nâng eo, hoàn toàn nhét hết côn thịt của mình vào tiểu huyệt ấm áp.

"Ân... Ngươi..." Mộc Khanh Khanh trừng mắt, vậy mà hắn lại đỉnh đến miệng tử cung của cô, khiến cô vừa nhức mỏi lại vừa sảng khoái.

Bất mãn với dáng vẻ khí định thần nhàn của hắn, Mộc Khanh Khanh tăng thêm lực đạo trên tay, vuốt ve túi con cháu của hắn, giống như đang đùa bỡn thưởng thức một món đồ chơi.

"Ân -- Khanh Khanh, đừng náo loạn, chờ thêm một khắc nữa là được rồi." Bất đồng với biểu tình lạnh nhạt, ngữ khí của hắn dịu dàng lại sủng nịch, một nụ hôn nhẹ nhàng nhợt nhạt mang theo ý vị an ủi dừng trên trán của cô.

Hắn vốn không có bao nhiêu sức chống cự đối với cô, bị cô dụ dỗ như vậy, nếu hắn không kiên trì được, lại cùng cô điên long đảo phượng một phen, khiến bí pháp mất đi hiệu lực thì làm sao bây giờ.

Có phải nhầm nhân vật rồi hay không vậy... Không phải là cô công lược Thần Dung à... Sao giờ lại giống như nàng mới là người bị công lược vậy...

Vành tai Mộc Khanh Khanh hơi phiếm hồng, xấu hổ hơi đẩy thân thể hắn ra, "Tại sao phải đợi một khắc? Bụng của ta nóng quá... Làm sao vậy?"

"Không cần lo lắng, ta chỉ đang giúp nàng tinh lọc linh căn một chút." Chẳng qua là dùng tinh dịch của ta tinh lọc.

Khiến linh căn và thân thể của nàng đều vĩnh viễn nhiễm hơi thở nguyên thủy nhất của ta, bất cứ lúc nào hay ở đâu đều có thể kết nối nguyên thần của hai chúng ta, như vậy, ta sẽ không cần một lần nữa bó tay không có biện pháp khi nàng biến mất...

*Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u

Mộc Khanh Khanh bĩu môi, hiển nhiên là không tin, có điều cũng không truy vấn hắn nữa, thay đổi đề tài khác, ngữ khí chần chờ, "Trước đây ngươi... quen biết ta sao?"

Thần Dung nhíu mày suy tư một hồi, "-- Trước đây ta quen biết nàng." Quen biết... nàng của hiện tại?

Hắn cũng biết ý nghĩ này của mình có bao nhiêu buồn cười, nhưng dáng vẻ của hiện tại của Khanh Khanh và hai mươi năm trước lại không có gì khác biệt, vẫn là dáng vẻ bích ngọc vừa mới cập kê.

Bất luận là Tu Chân giới hay là Ma giới, thời gian hai mươi năm, đều sẽ lưu lại trên thân thể chưa trưởng thành dấu vết năm tháng ít nhiều...

Mộc Khanh Khanh: "Trước kia?"

"Ký ức trước đây của ta có chút mơ hồ, có điều ta đã chậm rãi nhớ ra rồi, ta nhớ rõ nàng, nhớ rõ dáng vẻ của nàng..."

"Ừm ừm..." Mộc Khanh Khanh lung tung gật gật đầu, có chút vui mừng.

Thần Dung hắn sẽ không cùng nguyên chủ có tình cảm thanh mai trúc mã đấy chứ? Vậy sao hắn lại không bị nguyên chủ thu vào hậu cung? Còn có loại chuyện mất trí nhớ này nữa, thân là một nam phụ, sao có thể tự mình thêm kịch bản vậy chứ?

Nhìn bộ dáng thất thần của Mộc Khanh Khanh, mắt đen của Thần Dung chợt lóe, hạ thân ra vẻ không thèm để ý đưa đẩy một chút, côn thịt vẫn luôn không hết sưng đã thành công kéo lực chú ý của Mộc Khanh Khanh trở lại.

"Ân a... Ngươi đừng nhúc nhích!" Nếu hắn còn như vậy nữa, cô sẽ xuân thủy tràn lan đói khát khó nhịn mất!

"Ân... Khanh Khanh, nàng không cần nghĩ lung tung." Đang gắn chặt với hắn, sao có thể vì nghĩ đến chuyện khác mà bỏ qua hắn chứ?

Mộc Khanh Khanh lại hiểu sai ý, cho rằng Thần Dung đang nói cô quá mức không đứng đắn, một gương mặt đẹp xấu hổ đến phấn hồng, "Không có mà..."

Ngữ khí hờn dỗi kết hợp với dáng vẻ xấu hổ kiều tiếu, Thần Dung chỉ cảm thấy trái tim run rẩy, bị mê hoặc mà cúi đầu hôn lên môi cô.

"Ưm --" đột nhiên bị một cái hôn môi đánh bất ngờ, Mộc Khanh Khanh kinh ngạc một chút, rất nhanh đã kịp phản ứng hôn đáp trả.

Hai ngày đầu lưỡi không ngừng quấn quít mút hôn, đảo qua mỗi một tấc lãnh thổ trong khoang miệng, hơi thở đan xen, chỉ bạc tương liên, trên rỉ thở dốc yêu kiều, hương vị tình dục vốn còn chưa tan đi hoàn toàn lại lần nữa đánh úp lại.

Một nụ hôn sâu triền triền miên miên qua đi, hai người đều càng thêm động tình.

Hương vị dâm mĩ thơm ngọt ái muội quấn quanh giữa hai người, tầm mắt nhìn nhau, một đôi mắt thâm trầm tựa biển sao, đen bóng đến sáng ngời, một đôi mắt hơi nước mông lung, ướt át câu hồn.

"Một lần nữa nhé?" Mộc Khanh Khanh mị hoặc nhìn Thần Dung một cái, cô cũng muốn nhanh chóng thưởng thức loại tư vị mỹ diệu này, "Được không?" Nói xong còn làm động tác ám chỉ ý vị mười phần, hoa huyệt siết chặt lấy côn thịt hắn.

Hắn sinh ra ở Ma giới, trên gương mặt trời sinh âm lãnh hờ hững cũng cười đến phóng đãng, thanh âm trầm khàn, "Phụng bồi đến cùng."

Hắn vừa mới cực cực khổ khổ vì hai người bọn họ mà nhịn một khắc thời gian, hiện tại sao có thể bị cô nghi ngờ năng lực dươc chứ?

Củi khô bén lửa, hai người đều mới quen tư vị tình dục mỹ diệu mất hồn kia, lập tức đã vội vàng khó kiềm nổi bắt đầu một vòng hoan hợp mới.

Trong tẩm cung, tiếng nam nhân trầm thấp gầm nhẹ cùng tiếng rên rỉ cao vút của nữ nhân vang vọng không ngừng, trong tiếng nam nữ hòa âm còn trộn lẫn thanh âm thân thể va chạm cùng tiếng nước thọc vào rút ra tạo thành một khúc nhạc dâm mỹ.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: TU CHÂN (5) Khiến người ta mặt đỏ tim đập.. (Canh hai)

《TU CHÂN (5)》

KHIẾN NGƯỜI TA MẶT ĐỎ TIM ĐẬP... (canh hai)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

"Ưm... A a... Đủ... Đủ rồi..." Nữ nhân quỳ sát trên giường lại một lần bị đâm thật sâu vào nhuỵ tâm, thân thể ngăn không được mà bắt đầu rùng mình, hoa huyệt vốn đã quấn chặt côn thịt thế nhưng cũng càng co rút chặt lại, tựa như muốn ép khô hết tinh dịch của côn thịt thô to vậy.

"Ư -- kẹp nhẹ một chút!" Bị hoa huyệt của nữ nhân thừa lúc cao trào mà kẹp chặt đến đột nhiên không kịp phòng ngừa, nam nhân tinh quan hiểm hiểm giữ vững, vỗ nhẹ một chút cái mông đang nhếch lên cao cao của nữ nhân để cảnh cáo.

"Ưm... Lớn quá... Không... Dừng lại!" Cao trào qua đi, thân thể hư thoát chỉ có thể nửa ghé vào trên giường, toàn thân chỉ còn lại cái mông bị người dùng tay nâng lên cao cao, còn phải thừa nhận nam nhân đang mãnh liệt mạnh mẽ rút ra đâm vào từ phía sau.

Tóc dài đen như mực của cô tán loạn trên tấm lưng tuyệt đẹp trắng nõn, cảnh đẹp đen trắng cực hạn đan xen khiến mắt hắn mê loạn.

"Ta đã nói sẽ phụng bồi tới cùng!"

Thân gậy bị chặt chẽ ướt át của cô dịu dàng bao vây quấn lấy, mỗi một chỗ đều tựa như đang có vô số cái miệng nhỏ liếm hôn mút vào, tiếng rên rỉ mềm mại của nàng chính là mị dược tuyệt hảo, u hương nơi chóp mũi chính là mị hương thúc giục tình ái, khuây khoả tận xương không ngừng đánh úp lại.

"Ưm a... Chịu... Ư chịu không nổi!" Cô phát ra tiếng khóc nho nhỏ, động tác đưa đẩy không ngừng khiến cô luôn ở trong trạng thái cao trào đến tuyệt vọng, "Mau... Mau bắn ra... Sắp đến rồi!" Ảo giác sắp bị đâm nát khiến cô đau khổ cầu xin nam nhân có thể bắn tinh dịch cho cô.

"Vẫn chưa đút no tiểu lãng hóa mà! Nàng đã muốn tinh dịch của ta như vậy sao!" Thân là người Ma giới, tính chất bạo ngược từ trong xương cốt khiến hắn không thể kiềm chế mà muốn hung hăng khi dễ cô, vấy bẩn sự hồn nhiên thuần khiết của cô, buộc cô phải nói ra dâm từ lãng ngữ khó có thể mở miệng.

"Ưm -- ư a... Muốn... Muốn... A a!" Mỗi một lần đưa đẩy đều đâm cả người cô bay về phía trước, giây tiếp theo lại bị hắn kéo về hung hăng thao lộng, cô muốn chạy trốn thoát khỏi côn thịt của hắn, nhưng cái mông lại bị hắn nắm chặt, chỉ có thể bày ra tư thế cảm thấy thẹn này mặc hắn thao làm.

"Muốn cái gì thì nói! Nói ra! Muốn ta bắn đến nơi nào của nàng!" Hắn đã sớm bị tiểu huyệt của cô siết đến muốn bắn tinh, nhưng vẫn còn tử thủ tinh quan, muốn nghe cô nói ra những lời kia.

*Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u

Cảm giác ngượng ngùng của cô đều bị tình dục ăn mòn, "A ư... Muốn tinh dịch của chàng... A bắn... Bắn vào trong tiểu huyệt của ta, muốn ăn... Tiểu huyệt... Muốn ăn..." Đôi mắt ngập nước tràn đầy dục vọng khát cầu.

Mê muội dáng vẻ điên cuồng trầm luân với bể dục của cô, hắn cũng gầm nhẹ trèo lên đỉnh phong, đưa cứng rắn của chính mình khảm vào trong khe hở nhụy tâm, như cô mong muốn, đem toàn bộ tinh dịch phun vào trong tiểu huyệt đói khát.

Thừa nhận tinh dịch nóng bỏng kia, cảm giác nóng cháy lấp đầy tử cung, cô lại một lần không thể kiềm chế mà nghênh đón cao trào, tiết ra một cơn sóng dâm thủy.

Thở dốc không ngừng, Mộc Khanh Khanh lại hoảng sợ phát hiện cực đại chưa từng mềm nhũn chôn trong cơ thể cô lại một lần có phản ứng.

"Thần Dung, rút ra đi, mệt mỏi quá..." Cô thật sự không có tinh lực để tiếp nhận một lần hoan ái của hắn còn mạnh hơn so với bảy lần!

Hắn ôm thân thể trần trụi của cô vào trong lòng ngực mình, dùng tay ma xát đôi môi anh đào luôn phát ra những lời nói mềm mại, "Khanh Khanh, lần sau khi muốn ta rút ra, đừng dùng loại ngữ khí khẩu thị tâm phi này nữa..."

Mộc Khanh Khanh nhịn không được giương miệng còn một chút sức lực duy nhất cắn lên bờ vai của hắn, bôi nhọ cô như vậy cô nhịn không được!

"Đừng quậy nữa, không phải nàng mệt mỏi sao, còn dụ dỗ ta?" Môi răng của cô dán lên da thịt hắn, không cảm nhận được đau đớn, chỉ cảm thấy có một trận xúc cảm tê tê dại dại đánh đến, "Vẫn chưa đút no nàng sao?"

"Ưm -- no rồi no rồi!" Mộc Khanh Khanh vội vàng buông miệng ra, nhìn Thần Dung xin tha.

Nhìn thấy dáng vẻ thực sự mệt thảm của cô, hắn cũng có chút đau lòng.

Một tiếng "Ba --" dâm mị vang lên, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Mộc Khanh Khanh cảm giác được hắn đã rút cực đại, không kiềm được ưm vài cái, kết quả lại cảm nhận được Thần Dung trừng mắt cảnh cáo về phía cô, vội vàng im lặng.

...

Thời gian buổi tối ở Ma giới so với ban ngày thì dài hơn, mặc dù phân phối thời gian như vậy càng có thể hưởng thụ sinh hoạt tính phúc, nhưng cũng luôn khiến người ta cảm thấy u u ám ám, cho người khác một loại ấn tượng âm lãnh, phần lớn người ở nơi này cũng là dáng vẻ cổ quái âm lãnh vô thường.

Chẳng hạn như, vị mỹ nữ lãnh diễm hiện tại đang đứng ở trước mặt cô đây.

"Ngươi... Ngươi có chuyện gì sao?" Cô thật vất vả nhân lúc Thần Dung không ở đây, chuồn êm ra ngoài tẩm cung, tìm được một chút không khí tự do, cũng không thể lãng phí trên thân một người đột nhiên nhảy ra chặn đường cô được.

"Ngươi không được quấn lấy Ma Quân đại nhân nữa!"

Ngữ khí âm ngoan, bộ mặt dữ tợn, tiếc thay cho một gương mặt mỹ diễm cao lãnh.

Mộc Khanh Khanh: "Ừm, ta biết rồi."

"..."

"Ngươi... ngươi có tự mình hiểu được thì tốt, Ma Quân đại nhân sao có thể mê luyến đám ngụy quân tử Tu Chân giới các ngươi!"

Thì ra là nợ tình của Thần Dung!

Mộc Khanh Khanh bĩu môi, đang muốn tiếp tục ừ ừ hai tiếng rồi chuồn, đột nhiên sắc mặt cô biến đổi, ngữ khí run lên, "Nhắc nhở hữu nghị, ngươi nên đi nhanh đi, cẩn thận thành môn thất hỏa đấy *."

* ***Thành môn thất hỏa*** (城門失火): *tai bay vạ gió, họa bất ngờ xảy ra, không biết từ đâu đến. (Theo Baike)*

"...Không biết hối cải!" Nói xong ả chuẩn bị trực tiếp công kích Mộc Khanh Khanh, vận dụng vũ lực.

Mộc Khanh Khanh vội vàng nhắm mắt lại...

Không phải cô sợ hãi, mà là không đành lòng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Một trận trầm mặc quỷ dị qua đi, Mộc Khanh Khanh thở dài một hơi, chậm rãi nâng mắt lên.

"Thần Dung... Trùng hợp ghê." Tươi cười dịu dàng nịnh nọt.

Thần Dung: "Không trùng hợp, ta đặc biệt đến tìm nàng." Sắc mặt so với ngày thường càng tối tăm hơn vài phần.

Tươi cười cứng đờ, Mộc Khanh Khanh: "Hoa đào của chàng cũng thật không ít đâu, đã khi dễ đến trên đầu ta..." Vẫn nên đánh đòn phủ đầu mới được.

"Ta chỉ biết có một đóa hoa đào là nàng, những cái khác đều khô héo hết rồi."

Dáng vẻ hiện tại này của Thần Dung là đang giả vờ bình tĩnh, so với hoảng loạn thất thố khi mới vừa rồi tìm người có thể nói là một trời một vực, "Tại sao lại chạy trốn?"

"Ta không có chạy trốn." Ngữ khí của Mộc Khanh Khanh cũng có chút trầm thấp, "Ở tẩm cung buồn quá, ta chỉ muốn đi dạo thôi."

"Không cho phép ra khỏi tẩm cung một mình, ta đi cùng nàng."

Nếu không phải hắn theo thói quen dùng thần thức tra xét tẩm cung một chút, căn bản là hắn sẽ không biết nàng đi ra ngoài khi nào, nếu lúc trước không phải hắn dùng bí pháp khóa liên hệ giữa hai người lại, lúc này đây có phải hắn sẽ lại không tìm thấy nàng, sau đó lại một lần mất đi ký ức!

Cô bất đắc dĩ nhìn hắn, "Ta không muốn chuyện gì cũng phiền đến chàng, ta chỉ đi loanh quanh một chút mà thôi." Tạm dừng một chút, cô lại nói tiếp: "Ta biết chàng rất bận, vốn dĩ ngày thường bởi vì ta, chàng cũng đã đủ vất vả rồi."

Hắn là Ma Quân! Một ngày mười hai canh giờ vậy mà đã có hơn mười một canh giờ đều ở bên cạnh cô, bất luận cô là ngồi một chỗ tu luyện hay là ở đằng kia nghỉ ngơi ngây người, hắn đều có thể lịch sự tao nhã nhìn chằm chằm cô không ngừng.

Còn có dục vọng chiếm hữu cô của hắn quá mức điên cuồng! Mỗi thời mỗi khắc đều không cho cô rời khỏi tẩm cung của hắn nửa bước, không cho phép bất cứ người hầu nào xuất hiện trong tầm mắt cô, không cho cô nhắc tới bất cứ chuyện gì khác ngoại trừ hắn...

Cô thậm chí hoài nghi, nếu không phải hắn còn phải chịu trách nhiệm cho vị trí Ma Quân này, có khi nào hắn đều phải mỗi thời mỗi khắc chiếm cứ thời gian của cô hay không.

Cô rất hiếu kì, tại sao dục vọng chiếm hữu của hắn đối với cô lại có thể vượt mức bình thường như vậy, hắn khống chế đến không thể hiểu nổi, nóng cháy đến đáng sợ.

"Sẽ không, chỉ cần nàng không rời khỏi ta, ta sẽ không cảm thấy có một chút phiền toái nào cả." Ngữ khí chân thành tha thiết.

"Thần Dung, chàng..."

Phải làm thế nào chàng mới có thể không lo lắng sợ hãi đây?

Nhìn thấy cô bỗng nhiên không nói nữa, Thần Dung truy vấn, "Ừm?"

Mộc Khanh Khanh hơi chua xót cười một cái, nửa đùa nửa thật nói: "Không phải chàng đã lưu lại thứ gì đó trên người ta rồi sao? Sao ta còn có thể rời khỏi chàng..."

"Nàng đã biết?"

Hắn hoàn toàn không có một chút ngượng ngùng khi bị vạch trần, vẫn hờ hững không gợn sóng như cũ.

"Đúng vậy, rất chính xác đấy, cảm giác của thứ kia rất rõ ràng." Mỗi ngày khi hắn đi ra ngoài rồi trở về, còn có cảm giác khi hắn vừa mới xuất hiện đều chính xác vô cùng.

Thần Dung: "Thứ kia đối với việc tu luyện của nàng rất có trợ giúp, sẽ không thương tổn đến nàng."

Vẻ mặt Mộc Khanh Khanh bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là do thứ này, ta nói mà, mới qua một tháng thời gian, cho dù ta có thiên phú tu luyện cũng sẽ không đến Trúc Cơ hậu kỳ nhanh như vậy."

"Bây giờ nàng muốn đi đâu?" Ta đưa nàng đi.

"Không đi nữa, về tẩm cung thôi."

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^-^

Dương: *có ai nghe bài "Bản sắc" của Tam Vô chưa, đúng là mặt đỏ tim đập luôn í ><*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: TU CHÂN (6) Không được, dừng lại đi! Mộc Khanh Khanh!!

《TU CHÂN (6)》

KHÔNG ĐƯỢC – DỪNG LẠI ĐI! MỘC KHANH KHANH!! (canh một)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Lại một tháng trôi qua, Mộc Khanh Khanh phát hiện cô đã chậm rãi thích ứng loại sinh hoạt nhàm chán này, cùng với Thần Dung luôn bẩm sinh mặt lạnh âm trầm kia.

Ban ngày đi dạo mấy khắc với Thần Dung ở Ma cung, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ chỉ dẫn cô tu luyện, nếu ban ngày hai người không tuyên dâm, phong cách cũng cực kỳ tươi mát lịch sự tao nhã, đương nhiên, những ngày phong cách thuần tịnh như vậy rất ít.

Thời gian buổi tối dài đằng đẵng, hai người cũng lợi dụng cực kỳ đầy đủ, sau một vòng lại một vòng vận động thỏa mãn sảng khoái qua đi liền cùng nhau an tường đi vào giấc ngủ.

Nếu nhất định phải nói trong một tháng này có chuyện gì lạ, đại khái là trong Ma giới liên tiếp biến mất vài vị hộ pháp, trưởng lão...

Về loại chuyện nặng mùi máu tươi này, Mộc Khanh Khanh tỏ vẻ, cô cũng thực sự rất vô tội mà.

Thân là một nữ chính hàng thật giá thật, đối với kỹ năng bị động cùng với hào quang nào đó, cô thật sự đóng cửa không xong, rõ ràng mỗi lần ra ngoài đi dạo Thần Dung đều cho người dọn dẹp đường phố trước, nhưng lại không chịu nổi lực hấp dẫn trời sinh nào đó của nữ chính, các nam chính trong hậu cung ở Ma giới đều có thể vừa lúc ngẫu nhiên gặp được cô, yêu cô, lại còn đều là nhất kiến chung tình.

Dựa theo tính tình bá đạo kia của Thần Dung, người khác nhìn cô vài lần hắn đã muốn bạo phát, huống chi mấy người kia dường như còn thiếu tâm nhãn, làm trò dám trực tiếp thổ lộ với cô ngay trước mặt Thần Dung, hậu quả của mỗi người đều thảm không nỡ nhìn.

Bởi vì trùng hợp vài lần ra khỏi tẩm cung đều có thể gặp phải loại chuyện sốt ruột này, nhìn Thần Dung cả ngày đen mặt, cô còn rất là săn sóc chủ động tự cấm túc một thời gian thật lâu.

Lại là một ngày cuối thu thời tiết mát mẻ, Mộc Khanh Khanh đang chống cằm phát ngốc.

[Tuyên bố nhiệm vụ một: Một mình đến cấm địa của Ma giới -- Luyện Hồn Cốc.]

Đã hai tháng... Hệ thống không phát ra tiếng, cô còn sắp cho rằng nó có vấn đề trục trặc gì đó.

Có điều -- nhiệm vụ này không dễ làm đâu!

Cả ngày Thần Dung đều nhìn chằm chằm cô, khi hắn không ở tẩm cung, cô không thể bước ra khỏi tẩm cung nửa bước, khi hắn trở về, lại dính bên người cô bất động.

Hơn nữa, đã gọi là cấm địa của Ma giới, cô mà tùy tiện đi vào, cuối cùng chắc chắn sẽ có kết cục không tốt.

Ừ...!

Luyện Hồn Cốc là cấm địa của Ma giới, cô lại không coi như là người của Ma giới, vậy chắc là cô vẫn có thể đi!

Cùng lắm thì sau khi trở về, bị Thần Dung kéo lên giường tra tấn nhiều thêm vài lần? Dù sao mỗi lần như vậy, cô cũng đều cảm thấy thoải mái...

Thừa dịp hôm nay Thần Dung mới vừa đi, thời gian còn sớm, cô vẫn nên sớm trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ thì hơn.

Khi ra khỏi tẩm cung, Mộc Khanh Khanh cũng không quên giấu đi hơi thở của mình, tuy rằng đối với linh lực cao thâm không lường được của Thần Dung không có bao nhiêu tác dụng, nhưng đại khái vẫn có thể kéo dài một khắc.

Có thể là thứ Thần Dung đưa vào trong cơ thể cô có tác dụng, mới hai tháng, cô từ một tu sĩ song linh căn lại đạt đến tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, hiện tại khoảng cách đến Kim Đan kỳ cũng chỉ kém một bước chân.

Mộc Khanh Khanh một đường đều rất cẩn thận, bình yên vô sự đi đến lối vào Luyện Hồn Cốc.

Lối vào không người trống trơn khiến Mộc Khanh Khanh hoảng sợ, thân là cấm địa của Ma giới, vậy mà lại không có lấy một tên thị vệ canh gác hay sao?

Thật cẩn thận bước từng bước chân vào cấm địa, Mộc Khanh Khanh còn đang suy nghĩ có thể có cơ quan kết giới gì hay không, kết quả lại không có gì xảy ra, Mộc Khanh Khanh hoàn toàn buông lỏng tâm tình tiến vào trong Luyện Hồn Cốc.

[Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ một, một mình đi vào cấm địa của Ma giới -- Luyện Hồn Cốc, đạt được khen thưởng nhiệm vụ: Tu vi tăng đến Kim Đan kỳ; tuyên bố nhiệm vụ hai: Tiến vào Luyện Hồn trì.]

Mộc Khanh Khanh: "..." Nếu cho cô tu luyện thêm một ngày, tự cô cũng có thể đạt đến Kim Đan kỳ mà?!

Sau khi tỏ vẻ cạn lời với khen thưởng vô sỉ của hệ thống, Mộc Khanh Khanh đã đi đến giữa cấm địa.

Một cái hồ nước nhìn rất bình thường, nếu như bỏ qua màu nước từ đen chuyển sang đỏ thẫm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cái này... Sau khi tiến vào sẽ không chết người đấy chứ? Có điều hệ thống không đáng tin cậy cũng sẽ không lấy tính mạng của ký chủ ra nói giỡn đâu. Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Khanh Khanh rất sảng khoái đạp chân bước vào --

"Không được -- dừng lại đi! Mộc Khanh Khanh!!" Một tiếng gào rống từ phía trên bờ truyền đến.

Nhưng Mộc Khanh Khanh không nghe được rõ ràng, bởi vì...

Cô sắp đau đến chết, thật sự... Thật sự đau quá, cảm giác đau đớn như thịt xương vỡ nát từ hai chân truyền đến, bắt đầu không ngừng lan khắp toàn thân, cô thậm chí còn có một loại ảo giác, thịt xương sống sờ sờ của cô đang bị ăn mòn gần hết, đau đớn xuyên tim khiến cô không kiềm được bắt đầu phát run, toàn thân vô lực lung lay sắp đổ, thảm thiết kêu đau, bi thương rên rỉ: "Đau... Thần... Thần Dung... Khó... Khó chịu quá, Thần..."

Thanh âm đột nhiên im bặt, thời gian ngắn ngủn trong nháy mắt, cô đã bị đau đến ngất đi.

Nháy mắt khi ngất xỉu, lòng cô tràn đầy cảm giác may mắn, rốt cuộc cũng không cần phải chịu đựng đau đớn thấu tim như vậy nữa, Thần Dung đã chạy đến, hắn nhất định sẽ cứu cô, khi tỉnh lại một lần nữa, nhất định sẽ không đau nữa, nhất định sẽ không...

...

Thần Dung lại một lần nữa trơ mắt nhìn nàng biến mất trước mặt hắn, lại một lần chính tai nghe nàng hướng về phía mình khàn cả giọng khóc lóc kể lể nàng khó chịu, lại một lần nữa khiến ngăn cách giữa hai người cho dù hắn có tìm đến thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền cũng tìm không thấy.

Khi hắn liều mạng ngự pháp khí bay đến, chỉ thấy mỗi bóng dáng của nàng như cũ, từng chút một bước vào huyết trì đỏ tươi, hình ảnh rõ ràng kia trong nháy mắt không hề khác biệt so với hai mươi năm trước, thậm chí là tiếng gào rống của hắn, tiếng thống khổ kêu thảm của nàng, nháy mắt biến mất của nàng, bất lực trống rỗng như hiện tại của hắn, tất cả đều như tái diễn lại hình ảnh của hai mươi năm trước.

Lúc trước tình nguyện phong tỏa ký ức của chính mình cũng muốn quên đi thống khổ, nhưng giờ lại mang bóng dáng của nàng -- nụ cười của nàng ẩn sâu trong giấc mộng của hắn, dùng phương thức trực tiếp nhất trắng trợn kéo ra.

Hắn rõ ràng đã dùng tốc độ nhanh nhất nhất bay tới, nhưng tại sao nàng vẫn cứ không muốn cho hắn một chút cơ hội chứ? Khiến hắn chỉ có thể bất lực

hệt như hai mươi năm trước, tuyệt vọng như thế, điên cuồng như thế, tan nát cõi lòng như thế.

Lừa hắn, nàng lừa hắn, bí pháp kia cũng lừa hắn.

Nàng rõ ràng vẫn không cùng hắn vĩnh viễn ở bên nhau. Cho dù hắn có hao hết tu vi nửa đời, khóa nguyên thần của hai người lại với nhau, nhưng giờ thì sao chứ? Hắn vẫn không thể tìm được nàng, không tìm được nàng...

Hắn lơ đãng vẩy nước trong ao. Nàng đúng là một kẻ lừa đảo mà.

Nước của Luyện Hồn trì này nào có đau như vậy, hắn ở bên trong bồi hồi một vòng lại một vòng, đều không hề cảm thấy một chút đau đớn nào trên thân thể, lúc ấy sao nàng có thể kêu đến thương tâm tuyệt vọng như vậy? Đúng là cố ý khiến hắn tự trách đau lòng đây mà...

Hắn thậm chí còn bắt đầu hận nàng, hận nàng mang theo ấm áp xuất hiện lại mang theo ấm áp biến mất, hận nàng mang theo hy vọng trở về lại mang theo thất vọng vứt bỏ.

Nhưng điều hắn sợ nhất là, sợ hắn sẽ không thể đợi đến lần tiếp theo của nàng.

Tiếp theo... Bất quá chỉ là hai mươi năm thôi mà. Đừng nói hai mươi năm, cho dù có là trăm năm, hắn cũng chờ được.

Nhếch miệng cười miễn cưỡng, nên thỏa mãn! Lúc này đây tốt xấu gì cũng có một niệm tưởng, nghĩ nàng nhất định sẽ giống như hai tháng trước, lại một lần bước vào sinh mệnh của hắn.

Trong đôi mắt trống rỗng dần hiện lên một tia sáng, hắn không thể lại "Mất trí nhớ" nữa, hắn cần phải nhớ kỹ từng phút từng giây, thống khổ và bất lực hiện giờ.

Vì chờ đến thời điểm nàng xuất hiện tiếp theo, hắn không cho phép mình lại lãng phí thời gian hai người ở bên nhau, hắn sẽ không cho nàng một chút tự do nào như lúc trước nữa, hắn cũng sẽ không lại cho nàng có bất cứ khả năng nào thoát khỏi mình.

Hiện giờ điều hắn duy nhất phải làm chính là không ngừng vì lần trở về tiếp theo của nàng mà chuẩn bị đầy đủ.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *Chuẩn bị cái gì ta?*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7: TU CHÂN (7) Tiểu Dung Tử, sau này có muốn đi theo ta không?

《TU CHÂN (7)》

TIỂU DUNG TỬ, SAU NÀY CÓ MUỐN ĐI THEO TA KHÔNG?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Giống như Mộc Khanh Khanh đã nghĩ, sau khi ý thức của cô khôi phục, thật sự không có đau đớn, chỉ là… Vẫn có chỗ khác biệt.

Chẳng hạn như, Thần Dung vậy mà lại ném cô bên ngoài Ma cung.

Lại chẳng hạn như, thị vệ giữ cửa Ma cung vậy mà lại cảnh cáo cô, còn cấm cô vào.

Lại lại chẳng hạn như, cô vậy mà lại đi đến cảnh giới thê thảm phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Ma giới và hai giới khác mặc dù bởi vì nguyên nhân không biết tên nào đó, vẫn luôn hòa bình chung sống, nhưng thật ra người Ma giới vẫn không có nhiều hảo cảm lắm với người hai giới khác, đặc biệt là… Tu Chân giới.

Trên thân Mộc Khanh Khanh có khí tức tinh khiết của tu sĩ, khiến cô ngay cả khả năng nhờ gương mặt tá túc cũng không có. *(Dương: ý ẻm là mỹ nhân*

kế -_-)

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng cô đơn trên bầu trời, một mình xúc động thê thê thảm thảm, Mộc Khanh Khanh chỉ cảm thấy nhân sinh tịch mịch như tuyết.

Cuối cùng, thanh âm đáng khinh ồn ào nhốn nháo đánh gãy văn nghệ tịch mịch của Mộc Khanh Khanh.

"Xử lý tiểu tử này sao đây?"

"Còn có thể sao nữa? Giết thôi!"

"Hắc hắc, trước khi giết không bằng hai huynh đệ chúng vui vẻ một chút, nhìn hắn lớn lên da thịt non mịn, cũng coi như là một tiểu mỹ nhân, mùi vị khẳng định… A! Dám cắn ta!"

Một tiếng kêu đau chật vật, tiếp theo lại truyền đến các loại thanh âm tay đấm chân đá của hai nam tử thành niên hùng hùng hổ hổ.

Mộc Khanh Khanh đi đến, nhìn thân ảnh nhỏ gầy cuộn tròn ở góc tường, trong lòng hơi không đành lòng, vẫn quyết định ra tay.

Che giấu đi thân hình của chính mình, trực tiếp xuống tay dùng dây leo quấn quanh tay chân bọn họ, rồi sau đó một trận hơi nước che mắt tràn ngập, cô ôm cậu nhóc trong lòng ngực ưu nhã bay xuống sân khấu.

Thân là một cao thủ Kim Đan kỳ, cô thật sự không định khi dễ kia hai tiểu lâu la sơ luyện khí kia.

Thôi được rồi, thật ra là cô sợ chọc phải phiền toái…

Ôm tiểu hài tử tìm một nơi an tĩnh, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh mới có sức lực đánh giá cậu nhóc vẫn luôn cuộn trong lòng ngực mình không nhúc nhích, sau đó… Cô nổi giận.

Thần Dung vậy mà dám lừa cô có con riêng! Hơn nữa đứa bé còn lớn như vậy…

Mộc Khanh Khanh: "Cha và mẹ ngươi đâu?"

Cậu nhóc phỏng chừng cảm nhận được Mộc Khanh Khanh tức giận quá mức rõ ràng, vốn dĩ không cảm kích lắm cũng phai nhạt rất nhiều, cứng đờ mặt thấp giọng nói: "Đều đã chết."

"Đã chết? Ngươi nói… Cha ngươi…" Không, sẽ không! Nhiệm vụ cũng không có nhắc nhở thất bại, chắc chỉ là lớn lên giống nhau thôi, "Ngươi tên là gì?"

"Thần Dung."

Mộc Khanh Khanh cả kinh, thiếu chút nữa buông tay trực tiếp ném hắn trên mặt đất, run run rẩy rẩy mở miệng: "Thần… Thần Dung… Ngươi mấy tuổi?"

"Mười tuổi."

"…"

"Tiểu Dung Tử, sau này muốn đi theo ta hay không?" Mộc Khanh Khanh nỗ lực áp chế mừng như điên mà tươi cười ấm áp.

 # chờ ta, chà đạp sinh hoạt mỹ diệu của Ma Quân tương lai #

 # một ngàn lẻ một phương pháp dưỡng thành bạn trai Ma Quân # …

Ngày hôm sau mặt trời đúng hẹn lại lên, ánh dương sáng lạn, cho dù là nơi Ma giới âm lãnh dị thường này cũng nhiễm lên một tầng ấm áp. Dưới sự tẩy rửa của ánh nắng, mỗi người cũng bắt đầu mở mắt nhìn thế giới.

Mộc Khanh Khanh vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt vẫn còn chút mông lung hết chớp lại chớp, thấy dáng vẻ cậu nhóc đã thần thanh khí sảng ngồi bên cạnh mình, tươi cười đầy mặt chào buổi sáng với hắn, "Sớm ~ Tiểu Dung Tử. Thức dậy sớm vậy ~"

"Sớm…" Thần Dung muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không dám mở miệng bảo cô đừng gọi mình là Tiểu Dung Tử.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh dáng vẻ nhẹ nhíu mày kia của hắn, cảm giác quen thuộc áp vào mặt, bĩu môi, không khách khí trực tiếp vươn đôi tay, phá hư gương mặt than tối tăm kia, một chút cũng không mềm lòng chà đạp xoa nắn khuôn mặt nhỏ của hắn.

"Một tên nhóc con, đừng luôn nhíu mày như vậy." Xúc cảm thật không tệ, lại cọ cọ sờ sờ xoa xoa, "Không phải đã nói đi theo ta hay sao, có chuyện gì phiền lòng có thể nói với ta."

Thần Dung sửng sốt, vẫn không có phản ứng gì, không biết có phải bởi vì đôi tay đang làm loạn trên mặt mình hay không, nhưng hắn vẫn không nói ra lời cự tuyệt với biệt danh cô đặt cho hắn.

Nhìn biểu cảm của hắn giống hệt sau khi lớn lên, thở dài một hơi, lương tâm trỗi dậy buông tha cho gương mặt bị xoa đã có chút đỏ bừng.

Tính cách gì đó quả nhiên là trời sinh, mặt lạnh thì mặt lạnh đi, có nhan sắc là đủ rồi.

Sau khi Thần Dung thấy cô thở dài cùng với động tác buông tay của cô, trên mặt cứng đờ, cho rằng cô bất mãn với hắn, không muốn thân cận với hắn. "Cảm… Cảm ơn."

"Hả?" Sao đột nhiên lại nói lời cảm tạ?

"Tối hôm qua…" Như là cực kỳ không muốn đề cập đến chuyện tối hôm qua, đôi mắt như bị hắt mực nước, nhưng cũng không phải bởi vì sợ hãi khiếp đảm, mà là âm trầm độc hận.

Không màng hắn giãy giụa, ôm hắn lên thành giường kết từ dây leo, "Muốn ta giúp ngươi giải quyết hai người kia không?" Ngữ khí thản nhiên, tựa như lấy đi tính mạng hai người này, đối với cô mà nói chỉ là trong nháy mắt.

"Không cần, ta có thể." Vẻ mặt kiên định quyết đoán, phối hợp với khuôn mặt nhỏ thoạt nhìn còn rất non nớt kia đáng yêu không nói nên lời.

Có điều Mộc Khanh Khanh biết, Thần Dung nói những lời này là nghiêm túc.

Thu hồi dây leo, sử dụng thuật tẩy sạch cho mình và Thần Dung, Mộc Khanh Khanh mang theo hắn trực tiếp hướng vào trong rừng sâu.

Tối hôm qua hai người dựng trại ở ngoài thành, hiện tại đã qua một buổi sáng, thật ra cô có thể tích cốc không ăn, nhưng tên nhóc Thần Dung còn chưa luyện khí này vẫn cần bổ sung đồ ăn, hai kẻ nghèo hèn không có tiền chỉ có thể tự lực cánh sinh, săn thú để ăn.

…

Hai người cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau, lưu lạc thiên nhai, ở khắp nơi trong tam giới du sơn ngoạn thủy đã dần dần trôi qua hai năm.

Thời gian mấy năm nay Mộc Khanh Khanh thoải mái tự tại cực kỳ, cảnh đẹp mỹ thực khắp tam giới cô đã thưởng thức toàn bộ, loại hưởng thụ như thế này làm trong lòng cô sung sướng, có điều quan trọng nhất, vẫn là tiểu manh vật cao quý lãnh diễm bên cạnh chuyên để mình trêu đùa.

"Được không~? Thần Dung? Tiểu Dung Tử? A Dung? Dung Dung…" Mộc Khanh Khanh ôm Thần Dung, sống chết không chịu buông tay, tầm mắt nhìn xuống phía dưới thấy vành tai hắn lại bắt đầu phiếm hồng, cánh tay càng ôm chặt hơn nữa, thanh âm cũng càng thêm kiều mỹ ngọt nị.

"Không… Không được, ta đã trưởng thành." Thần Dung tử thủ trinh tiết, cố hết sức nghiêm mặt, không khuất phục với dụ hoặc của cô, nhưng vành tai càng ngày càng đỏ đã biểu hiện ra sự lực bất tòng tâm của hắn.

"Chính vì đã trưởng thành, ta mới càng muốn ngủ cùng ngươi mà!" Mộc Khanh Khanh cố ý nói một ít lời khiến người ta mơ màng.

"Chờ một chút… Chờ ta lớn lên chút nữa." Lỗ tai đã hoàn toàn đỏ đến nóng rực, Thần Dung cảm thấy trái tim của mình cũng đang bang bang nhảy không ngừng.

"A —— vậy thì, xem ra ta phải tìm người khác rồi, ngươi đi thong thả ~" Mộc Khanh Khanh nghẹn cười, buông đôi tay ra, còn đẩy Thần Dung về phía trước một phen, lại một bên nỉ non, "Bạch y công tử lúc ban ngày kia nhìn có vẻ không tồi, ừm… Vẫn là tìm người áo lam kia đi, thành thục hơn chút…"

"Không cho phép ngươi đi tìm người khác!" Mặc dù biết cô đang nói đùa, nhưng hắn cũng không muốn nghe thấy những lời đó từ trong miệng cô, "Ta… Ta ngủ cùng ngươi."

Mộc Khanh Khanh lộ ra một nụ cười thực hiện được ý đồ, "Hừ hừ ~ trước đó vài ngày không phải ngươi một hai phải cùng ta phân giường ngủ sao? Sao hôm nay lại kêu nháo muốn ngủ với ta chứ." Vỗ nhẹ khuôn mặt tuấn tú đáng yêu kia, "Ngươi nói ngươi nhàn rỗi không có việc gì giả vờ rụt rè làm chi, hai chúng ta đã ngủ cùng nhau hơn một năm, hiện tại mới nhớ phải ngượng ngùng? Đến ta cũng cảm thấy giả vờ e lệ đứng đắn thay ngươi."

"…" Thần Dung thở dốc vì kinh ngạc, lại thật sự không có cách nào phản bác lời cô nói, chỉ có thể ngậm miệng im lặng.

Nhìn khuôn mặt than đáng thương của hắn, Mộc Khanh Khanh thật sự nhịn không nổi nữa, "Moa a~"

Sau khi trộm được môi thơm, cô lập tức mở miệng trước khi Thần Dung vừa bị tập kích hôn phản ứng kịp, "Chuẩn bị ngủ thôi, không cho phép nói chuyện, còn nói nữa ta hôn ngươi đó!"

(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~

Dương: *Khanh Khanh luyến đồng ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: TU CHÂN (8) Thì ra... Hôn còn có thể triền miên thân mật như vậy

《TU CHÂN (8)》

THÌ RA… HÔN CÒN CÓ THỂ TRIỀN MIÊN THÂN MẬT NHƯ VẬY

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

❄□❄□❄□❄□❄□❄

Đêm qua Mộc Khanh Khanh ngủ cực kỳ an ổn thoải mái, nguyên nhân tất nhiên là gối ôm quen thuộc trong lòng ngực kia đã trở về.

Chỉ là ngược lại với Mộc Khanh Khanh vui vẻ thoải mái, lúc sáng sau khi Thần Dung tỉnh lại, vẫn luôn đen mặt không nói lời nào.

Mộc Khanh Khanh: "Ai u, Tiểu Dung Tử, sáng nay ta chỉ nói đùa với ngươi thôi mà, đừng xụ mặt nữa, mau cười một cái cho ta xem~"

"Không cho phép nhắc lại chuyện buổi sáng nữa!" Trên mặt Thần Dung nổi lên hai đám mây đỏ ửng khả nghi, rõ ràng là dáng vẻ cực kỳ thẹn thùng không muốn mở miệng, lại còn cố gắng nỗ lực giải thích, "Ta đã nói rồi, ta… Ta chỉ là tối hôm qua ngủ không cẩn thận mới dựa vào ngươi… Ta, ta không phải tên nhóc chưa dứt sữa!"

"Ừ ừ, không phải không phải, Tiểu Dung Tử nhà ta không phải cố ý chôn trên ngực ta, không phải cố ý chảy nước miếng ướt áo lót ta, không phải…"

"Khanh Khanh!" Bình thường cả ngày Thần Dung đều có thể luôn lạnh mặt lại dưới sự kích thích bằng lời nói kéo dài không dứt của cô, cũng nhịn không được có chút tức muốn hộc máu, hiếm khi lại hiện ra thần thái mà đứa trẻ tuổi này nên có.

"Thẹn quá hóa giận?" Ý cười nơi khóe mắt Mộc Khanh Khanh không giảm, lôi kéo tay hắn, nhẹ nhàng lắc lư, "Suốt hai năm nay ta đã nói với ngươi không biết bao nhiêu lần rồi, hai chúng ta sớm muộn gì cũng phải ở bên nhau, ngươi là tướng công của ta, ta là nương tử của ngươi, ngươi còn ngượng ngùng cái gì chứ?" Công lược tẩy não của cô cứ như vậy liền không thành công sao?

"…" Nghe xong lời cô nói, Thần Dung nhanh chóng rút tay mình về, quay lưng về phía cô đào tẩu mất, nếu như bị cô nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình, nhất định cô sẽ dây dưa không dứt trêu hắn nửa ngày.

Mi mắt Mộc Khanh Khanh cong cong, khóe miệng mang theo ý cười, nhìn bóng dáng nhỏ nện bước không xong lại giả vờ bình tĩnh phía trước, trong lòng ngăn không được nổi lên ấm áp.

[Tuyên bố nhiệm vụ ba: Khiến Thần Dung trở thành quân chủ Ma giới; kỳ hạn nhiệm vụ: Hai năm.]

Haizz —— xem ra cuộc sống sảng khoái hạnh phúc thích ý của cô phải kết thúc rồi.

Cô phải yêu cầu đổi mới sổ tay dưỡng thành thôi.

Kế hoạch dưỡng thành quân chủ à?

 # chờ ta, khai sáng tân văn chương cuộc sống cần cù vất vả ở Ma giới #

 # Một ngàn lẻ một phương pháp luận dưỡng thành quân vương Ma giới #

…

Mộc Khanh Khanh: "Thần Dung, đứng lại!"

Bước chân hành tẩu dừng lại, muốn nhấc chân, cuối cùng vẫn yên lặng xoay người, "Có… Chuyện… Gì?"

Cảm giác khoảng cách giữa hai người có hơi xa, Mộc Khanh Khanh lon ta lon ton chạy đến trước mặt Thần Dung, "Ngươi muốn làm Ma Quân không?"

"Sao thế?" Thần Dung nghi hoặc nhìn về phía Mộc Khanh Khanh bỗng nhiên bộc phát ý tưởng.

"Ta nghĩ rồi lại nghĩ, loại cô nương da trắng mặt đẹp chân dài lại còn tốt như ta, tướng công cũng nên là một nam nhân có địa vị cao." Mộc Khanh Khanh mèo khen mèo dài đuôi không chút khách khí, lại lộ ra một nụ cười thần bí, "Hơn nữa, ta phát hiện, ngươi rất có tiềm lực trở thành Ma Quân đó nha, Tiểu Dung Tử lên làm Ma Quân nhất định sẽ là tướng công ưu tú nhất!" Cuối cùng, cô còn xoa xoa đỉnh đầu Thần Dung, lấy sự kỳ vọng để cổ vũ.

Hắn không thích loại động tác trấn an bị cô coi như tiểu hài tử này, dời sang bên cạnh một bước, tránh tay cô đang dính trên đầu hắn ra, rồi sau đó Thần Dung mới ngữ khí nhàn nhạt mở miệng, "Ta nói muốn làm tướng công của ngươi bao giờ."

Trong lòng Mộc Khanh Khanh bĩu môi, đúng là càng lớn càng giả vờ rụt rè, giờ ngay cả đỉnh đầu cũng không cho cô chạm vào.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trên mặt cô lại làm ra vẻ thương tâm, "Ngươi đã ngủ ta hai năm, một cô nương thanh thanh bạch bạch như ta bị ngươi chiếm tiện nghi như thế, vậy mà hiện tại ngươi dám không nhận! Hức hức hức ~~~" khi nói còn lau nước mắt căn bản không hề tồn tại.

"…Ngươi!" Thần Dung nghe xong, đôi môi đóng mở thật sự không biết nên biện giải phản bác như thế nào, bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục bỏ chạy.

"Mỗi lần thẹn thùng đều dùng tới chiêu này, Thần Dung à, đến khi nào thì ngươi mới có thể đối mặt với ngượng ngùng, không chạy trốn nữa đây?" Nhìn Thần Dung chạy nhanh không ngừng ở phía trước, cười hỏi hắn.

"…"

"Thần Dung, ngươi muốn đi đâu đó? Kế hoạch của chúng ta không phải đi hướng đó mà."

"…"

"Dừng lại! Thần Dung! Có năng lực nhỉ, giả câm cơ đấy, ngươi còn không nói cho ta, hôm nay ta sẽ không đi nữa!"

Thần Dung bất đắc dĩ nhìn Mộc Khanh Khanh thật sự đang đứng ở tại chỗ bất động, trong lòng rối rắm nửa ngày, nỗ lực bảo đảm chính mình sẽ không đỏ mặt, tận lực giả vờ bình tĩnh cao lãnh, "Ma giới."

Mộc Khanh Khanh không màng sắc mặt cứng đờ xấu hổ của hắn, lại tiến đến trước mặt hắn, không có ý tốt cười nói: "Đi Ma giới làm gì? Ta nhớ rõ sắp tới chúng ta không có kế hoạch đến Ma giới chơi đùa mà, ta nhớ không lầm nhỉ? Dung Dung?"

Thần Dung nỗ lực lạnh mặt, muốn đánh tan cảm giác dần dần nóng bỏng trên mặt, "Ngươi nhớ lầm rồi."

"Thật sao? Chắc là ta nhớ lầm thật rồi, đáng thương cho ta còn cho rằng ngươi muốn làm Ma Quân, thỏa mãn tâm nguyện của ta cơ. Haizz, ta đã quá ngây thơ rồi…"

Nhìn phấn môi không ngừng khép mở của cô, ánh mắt vốn dĩ mang theo tức giận không tự giác thay đổi hương vị, hai mảnh cánh môi phấn phấn nộn nộn, rất mềm rất thơm rất ngọt… Xúc cảm mỹ diệu chỉ lướt qua trong chớp mắt tối hôm qua kia đột nhiên trở nên rõ ràng, đột nhiên Thần Dung cảm giác như mình hơi khát nước.

"Phát ngốc cái gì đó! Ta nói chuyện với ngươi không có lực hấp dẫn như vậy sao?" Mộc Khanh Khanh hơi hơi cúi người, càng ghé sát vào Thần Dung, bất mãn bĩu môi, lên án Thần Dung vừa mới thất thần.

Thần Dung lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, nhìn cô càng dựa càng gần, nhìn mỹ nhan hai năm vẫn là chưa hề có một chút chán ghét kia, còn có cánh môi mê người hơi hơi chu lên chờ quân đến hái…

Nhất định là do nàng quá ồn ào, hắn chỉ đơn thuần muốn chặn miệng không cho nàng nói chuyện mà thôi, đúng, chính là như vậy!

Dưới loại ý nghĩ lừa mình dối người như vậy, Thần Dung dứt khoát hôn lên đóa hoa anh túc kia.

Sau khi được như nguyện mà lấp kín môi Mộc Khanh Khanh, Thần Dung không biết bước tiếp theo nên làm gì, chỉ dùng cánh môi của mình liên tục ma xát cọ cọ cánh môi cô, cho dù chỉ là động tác đơn điệu như vậy, hắn cũng hôn đến quên cả trời đất, một chút đều không muốn rời khỏi. Thơm ngọt từ trên môi truyền đến cũng truyền đến đáy lòng Thần Dung, bất giác nhẹ nhón mũi chân, muốn khiến cánh môi hai người càng gần hơn, hôn càng sâu hơn.

Khi trên môi đột nhiên truyền đến cảm xúc mềm ấm, Mộc Khanh Khanh không hề phòng bị, sau khi kịp phản ứng lại, trong lòng kích động cuồng nhiệt, tên nhóc biệt nữu lạnh như băng này rốt cuộc cũng không nhịn được mà chủ động một lần. Ổn định tinh thần chuẩn bị hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào, nhưng thật lâu cũng không đợi được động tác tiếp theo, chỉ biết chà đạp cánh môi của nhau.

Trong lòng vui vẻ, Mộc Khanh Khanh thò đầu lưỡi của chính mình ra, khẽ liếm lên cánh môi hắn, dịu dàng di động đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi hắn, lại thừa dịp hắn ngây người không biết làm sao, cạy khớp hàm hắn ra, trực tiếp vói vào trong miệng hắn càn quét một phen, sau khi tìm được đầu lưỡi của hắn, không chút khách khí bắt đầu quấn lấy trêu chọc, dẫn hắn chơi đùa mút hôn cùng cô.

Một loạt động tác của Mộc Khanh Khanh có thể nói là mở ra cánh cửa thế giới mới cho Thần Dung

Thì ra… Hôn, còn có thể triền miên thân mật như thế.

Khi hai người rốt cuộc cũng tách môi ra, vài sợi chỉ bạc trong suốt không thể tránh khỏi bị lôi kéo ra, trên mặt hai người đều đong đầy tình ý xuân sắc.

Không khí ái muội mà ấm áp.

"Ngươi… Ngươi có phải cũng đã cùng người khác làm như vậy hay không?" Biết chính mình chênh lệch tuổi với nàng, khi nàng đến tuổi mới biết yêu lại không có chính mình làm bạn bên cạnh, kìm nén không được hỏi ra miệng.

Chỉ là có chút chua xót không cam lòng, tình ý ngây thơ mờ mịt ngượng ngùng của mình đều cho nàng, nhưng những năm tháng niên thiếu thanh xuân của nàng lại không có một chút dấu vết của mình.

"Thần Dung, trên thế giới này, ta chỉ làm như vậy với ngươi, cũng chỉ biết có ngươi, chỉ có thể là ngươi."

(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: TU CHÂN (9) Sau này không cho phép nói như vậy nữa

《TU CHÂN (9)》

SAU NÀY KHÔNG CHO PHÉP NÓI NHƯ VẬY NỮA

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

Gần đây Thần Dung rất bận rộn.

Mộc Khanh Khanh ngơ ngác ngồi, đôi tay chống cằm, đã mấy ngày không gặp hắn rồi.

Nếu không nhân lúc thời gian không còn nhiều lắm này trông thấy hắn, cô sẽ không có cơ hội thưởng thức gương mặt nhỏ lạnh lùng ngây ngô tuấn tú của hắn nữa.

So sánh với khoảng thời gian rực rỡ nhiều màu sắc hai năm trước đây, thời gian mấy năm nay đối với Mộc Khanh Khanh mà nói, cũng có thể gọi là hốt hoảng, chỉ có thể lưu lại từng mảnh nhỏ trống rỗng trong đầu cô.

Cho dù đến tận sau này, cô vẫn không thể nào hiểu được Thần Dung làm cách nào trở thành Ma Quân, một thiếu niên lang mười bốn tuổi, vậy mà có thể lực bài chúng nghị*, dưới một nơi không nhìn thấy máu tươi đao quang kiếm ảnh bước lên vị trí Ma Quân.

* ***Lực bài chúng nghị*** (力排眾議): *là một thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là sau khi đã cân nhắc và loại trừ tất cả các ý kiến. (Theo Baike)*

Vậy còn cô đã làm những gì?

Cô chỉ là khi hắn đánh nhau giết người bổ thêm mấy đao, lúc hắn trộm đồ vật thì giúp hắn canh gác, khi hắn bị người ta khi dễ thì âm thầm giúp hắn khi dễ lại, lúc hắn hiếm khi có thể nghỉ ngơi ban đêm thì thuần khiết ngủ cùng hắn…

Gì? Như vậy nếu đếm kỹ từng chuyện mà nói, cô vẫn là vì con đường trở thành Ma Quân của hắn mà cống hiến không ít thứ trân quý đấy! Chẳng hạn như thân thể của cô nè ~

Nghĩ đến đây, Mộc Khanh Khanh ngây ngốc cười vài tiếng, mấy ngày gần đây trong lòng bởi vì nhớ thương người nào đó mà sinh ra vài phần ủ dột buồn khổ, cũng đã tiêu giảm đi vài phần.

Lúc Thần Dung nhấc chân tiến vào, vừa lúc thấy được nụ cười trong chớp mắt kia của cô.

Xảo tiếu thiến hề, mĩ mục phán hề *, đẹp như tranh vẽ.

* ***Xảo tiếu thiến hề, Mĩ mục phán hề*** (巧笑倩兮，美目盼兮): *đây là hai câu trích trong bài Thạc Nhân 2 trong Kinh thi • Quốc Phong • Vệ Phong của Trung Quốc, miêu tả vẻ đẹp của Trang Khương nhà Trang Quốc công. Có nghĩa là nụ cười đẹp đẽ duyên dáng, đôi mắt sáng long*

lanh có thần.

Có người, thật sự sẽ khiến ngươi có thể cảm giác chính xác được từ tận đáy lòng, mười dặm gió xuân cũng không sánh bằng một nụ cười của nàng. Khi trải qua nhiều mệt nhọc khó khăn, trong chớp mắt nhìn thấy nụ cười kia, đều sẽ biến thành thỏa mãn và kiêu ngạo.

"Thần Dung, sao lại ngẩn người ở đó không đến đây?" Nhìn thấy Thần Dung, trong lòng Mộc Khanh Khanh càng vui sướng, một khuôn mặt lúm đồng tiền như hoa.

"A… Ừ."

Chỉ mới mấy ngày không gặp nàng, nỗi nhớ đã vào tận xương tủy thành thói quen. Có thể giống như bây giờ từng bước một đến gần, đi đến bên cạnh nàng, là hắn đã nỗ lực chẳng phân biệt ngày đêm chỉ mong đổi lấy một tưởng niệm duy nhất.

"Thần Dung, gần đây có phải rất bận hay không?" Đến gần, Mộc Khanh Khanh mới nhìn thấy trên gương mặt còn rất ngây ngô của hắn khó có thể che dấu mệt mỏi, "Thực xin lỗi…"

"Không có, đều là việc nhỏ."

So với việc trở thành tướng công tốt nhất của ngươi, đều chỉ là việc nhỏ.

Mộc Khanh Khanh nhìn khuôn mặt hắn trong hai năm này càng trở nên lạnh lùng, đột nhiên nhớ tới sự kiện kia, ngữ khí cẩn thận, nhẹ nhàng thử hỏi, "… Thần Dung, nếu có một ngày ta biến mất, liệu ngươi có… Hận ta hay không?"

Cô muốn xác định trước, đến khi cô lại lần nữa trở về hai mươi năm sau, liệu Thần Dung có trực tiếp bộc phát lấy luôn mạng nhỏ của cô hay không.

Dù sao thì, đầu tiên là cô lừa gạt tình cảm thuần khiết thời niên thiếu của hắn rồi chạy mất, sau đó lại lừa gạt thân thể trưởng thành của hắn rồi lại lần nữa chạy mất…

Thần Dung thông qua hai năm trưởng thành, công phu trên mặt đã rèn luyện mười phần, mặc dù trong lòng bởi vì những lời này của Mộc Khanh Khanh mà nổi lên sóng to gió lớn, nhưng hắn vẫn có thể ra vẻ bình tĩnh, bất động thanh sắc hỏi: "Tại sao ngươi lại muốn biến mất?"

"Ách… Ta chỉ nói là nếu thôi mà! Ta chỉ muốn biết ngươi đối với ta có phải là yêu thật lòng hay không thôi, mau nói mau nói đi!" Sợ hãi bị Thần Dung nhìn ra manh mối gì, ngữ khí Mộc Khanh Khanh hờn dỗi nhẹ giọng nói với Thần Dung.

"Sẽ không." Thần Dung nhẹ chớp đôi mắt, giấu đi cảm xúc không rõ trong đó, nhân tiện lại nghiêm túc nhìn đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của cô, "Sau này không cho phép nói như vậy nữa."

"Hu Hu Hu ~ ta biết là Thần Dung yêu ta nhất mà, mau tới hôn một cái."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trái tim treo lơ lửng mấy ngày nay của nàng rốt cuộc cũng vì một câu "Sẽ không" của hắn mà dần rơi xuống…

Môi thơm đưa đến trước mắt khiến Thần Dung thật sự không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể tạm thời giấu đi bất an loáng thoáng trong lòng, ôm vòng eo tinh tế của cô, bắt đầu dùng sức thưởng thức đóa hoa anh túc đã nếm hai năm qua.

Cứ như vậy bình an vô sự, hết thảy đều có vẻ như bình thường mà qua non nửa tháng. Yên lặng trước bão táp luôn sẽ khiến người ta không tự chủ được mà lừa mình dối người, chỉ muốn bảo vệ một mảnh an bình.

Lúc này Mộc Khanh Khanh phá lệ thích dính bên người Thần Dung, nói là muốn Thần Dung phải bồi thường lại vài ngày trước đó thường xuyên không quan tâm cô.

Nhìn thấy Mộc Khanh Khanh cả ngày ngoại trừ dính bên người mình, chưa từng đi lung tung bất cứ đâu, Thần Dung vốn dĩ vẫn luôn gắt gao đề phòng hàng tung của Mộc Khanh Khanh cũng dần dần thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngày đó chắc là nàng… Thật sự chỉ nói đùa thôi, nàng đó, đã quen hay giễu cợt trêu đùa hắn rồi.

Có lẽ là đang nghĩ đến chuyện gì đó có liên quan đến hai người, Khóe miệng Thần Dung vẫn luôn cứng đờ bình thản cũng khó được gợi lên nụ cười không rõ lắm, mang theo sủng nịch và ấm áp mà ngay cả chính hắn hay người khác cũng chưa từng phát hiện ra.

"Vương, có người xâm nhập cấm địa." Kết giới tại cấm địa của Ma giới chỉ có Ma Quân mỗi đời mới có thể tiến vào, không nghĩ tới lại có người ngoài trừ ma quân xâm nhập vào.

Thần Dung nhếch lên khóe miệng vẫn chưa kịp buông, nghe được lời này, hắn chỉ cảm thấy trái tim của mình run rẩy, trong đầu lộn xộn như mưa rền gió dữ, dự cảm đáng sợ bất thường bỗng dâng lên.

Không màng đến ánh mắt khác thường của mấy người hầu phía sau, Thần Dung không thể duy trì dáng vẻ thong dong ổn trọng thường ngày được nữa, vội vàng hoảng loạn chạy ra khỏi cung điện.

Nghiêng mực nước rơi xuống thấm đẫm màu đen dày đặc, tối tăm hắc ám như bóng tối.

Như bừng tỉnh từ giấc mộng, lại một lần nữa một mình đi đến cùng một con đường, bước vào cùng một lối vào, đi vào cùng một huyết trì đỏ tươi.

Cho dù đã cách bốn năm, hiện giờ Mộc Khanh Khanh đối mặt với luyện hồn trì, vẫn tràn đầy sợ hãi như cũ. Đau đớn lúc trước sâu đến tận xương tủy, chỉ cần hơi nhớ lại một chút có thể dễ dàng khiến cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, thậm chí là muốn lùi bước.

Cô thật sự không muốn phải trải qua loại đau đớn đáng sợ này một lần nữa, mặc dù chỉ là thời gian trong nháy mắt, nhưng một chút cô cũng không muốn cảm thụ lại cảm giác này…

Nhưng mà.

Nếu còn không quay về, Thần Dung ở thế giới này nhất định sẽ rối loạn, cô cần phải hành động dựa theo quỹ đạo ký ức của Thần Dung, cần phải cùng hắn trải qua trục thời gian phù hợp, cô nhất định phải biến mất hai mươi năm trong sinh mệnh của hắn.

A —— chờ đến khi cô lại trở về, cô nhất định sẽ không phủi bỏ trách nhiệm mà tùy ý biến mất nữa, nhất định sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa hẹn ở bên hắn cả đời của cô.

Hơn nữa, chính miệng Thần Dung đã nói sẽ không hận cô, cho nên cô chỉ cần nhẹ nhàng nhảy một cái, nhân sinh hoàn mỹ sẽ lập lức xuất hiện!

 # chờ ta nhé, cuộc sống tràn đầy tính phúc #

 # một ngàn lẻ một phương pháp người trên người, chịu đựng tra tấn nhất thời #

…

Mộc Khanh Khanh hít sâu một hơi, đau dài không bằng đau ngắn, đơn giản trực tiếp duỗi chân tiến vào Luyện Hồn trì.

Đau đớn quen thuộc không hề ngoài ý muốn khiến tinh thần hoảng hốt, trong mơ hồ, hình như nàng lại nghe thấy thanh âm của Thần Dung.

Thần Dung.

Thực xin lỗi, chờ ta.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: TU CHÂN (10) Thịt tiền diễn

《TU CHÂN (10) 》

THỊT TIỀN DIỄN

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Khi Mộc Khanh Khanh tỉnh lại từ trong hôn mê, trong đầu vẫn còn hơi choáng váng.

Miễn cưỡng che hai mắt lại, muốn cử động một chút, lại… Lại phát hiện dường như cô không động đậy nổi!

Cổ tay cổ chân đều truyền đến cảm giác trói buộc nặng nề, nhẹ nhàng di động một chút, còn có thể nghe được tiếng va chạm thanh thúy của kim loại.

Có chút bất an quay đầu nhìn, dự cảm bất an trong lòng đã hoàn toàn được chứng thực.

Tại sao cô lại bị trói chặt chứ! Hơn nữa còn bị người ta cột trên giường! Quần áo bên ngoài đã hoàn toàn bị cởi ra, toàn thân chỉ còn một chiếc áo trong!

Càng đáng sợ hơn chính là, cô phát hiện mình vô cùng quen thuộc với chiếc giường đang nằm này.

Đây rõ ràng là… Giường lớn đã lăn cùng Thần Dung suốt hai tháng.

Nhưng chiếc giường thoải mái an nhàn lúc trước hiện giờ lại thay đổi dáng vẻ, trên giường lớn có bốn cây cột trụ hình tứ giác dường như được tinh luyện từ kim loại đặc thù nào đó, mặt ngoài của kim loại thoạt nhìn rất cứng rắn khó có thể di động, ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta khó có thể có đủ dũng khí sinh ra ý niệm tránh thoát.

Còn có xích sắt cùng chất liệu với bốn cây cột quấn quanh, không để lại một khe hở nào để có thể chạy thoát, lãnh khốc giam cầm trói buộc tứ chi của cô.

Mộc Khanh Khanh thở dốc vì kinh ngạc.

Thử vận chuyển linh lực trong cơ thể, không ngoài dự đoán, không hề có một chút phản ứng nào.

Mộc Khanh Khanh không cần nghĩ cũng biết tình trạng của mình như vậy chính là do tác dụng của xích sắt, chất liệu của xích sắt này cũng không biết là kỳ trân dị bảo gì, độ cứng kinh người, cứng rắn đến đáng sợ, chỉ dựa vào vũ lực làm đứt nó vốn không hề có khả năng, huống chi, nó còn có thể áp chế linh lực trong cơ thể mình, dựa vào bộ dạng hiện tại không khác gì người thường của cô, căn bản là vô lực phản kháng.

Nhưng mà Mộc Khanh Khanh không hiểu! Quả thực không thể lý giải!

Tại sao Thần Dung lại muốn giam cầm mình chứ!

Đã rơi vào hoàn cảnh như vậy rồi, nếu cô còn không biết đây đều là bút tích của Thần Dung, vậy thì cô quả thực là thiếu tâm nhãn!

Thời gian từ lúc cô hôn mê đến lúc tới thời không này chắc cũng không lâu lắm, có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy tìm được mình, còn đưa cô tới tẩm cung trong Ma cung, cũng chỉ có thể là tên nhóc Thần Dung kia!

Rõ ràng đã nói sẽ không hận cô rồi mà, sao có thể lật lọng mà đối đãi hung tàn với cô như thế chứ?

Mà đáng giận nhất chính là, Thần Dung vậy mà không đến gặp cô! Từ khi tỉnh lại cũng chỉ có một mình cô ở chỗ này.

Lúc trong lòng Mộc Khanh Khanh đang cuồng mắng Thần Dung tiểu nhân, cửa bị đẩy ra.

Một thân ảnh thon dài đĩnh bạt chậm rãi đi về phía cơ, đúng thật là Thần Dung đã bị cô lừa gạt lúc nhỏ.

Trên gương mặt tối tăm lạnh lùng của Thần Dung lại mang theo một nụ cười nhạt, "Khanh Khanh, đã lâu không gặp."

Một mảnh lặng im. Bởi vì hiện giờ Mộc Khanh Khanh đang nhìn đến ngây người, cô cẩn thận nhìn gương mặt có chút xa lạ nhưng cũng cực kỳ quen thuộc của Thần Dung.

Hình dáng Thần Dung cùng mình điên long đảo phượng hai tháng vẫn giống như trong trí nhớ của cô, không có gì thay đổi. Nếu so sánh với Tiểu Dung Tử cô nuôi bốn năm, làm bạn bốn năm, bên ngoài thành thục hơn rất nhiều, ngũ quan soái khí càng thêm lập thể thâm thúy, còn khí chất toàn thân kia vẫn tối tăm lạnh lùng như cũ. Đây là hình dáng của hắn khi trưởng thành, mặc dù khoảng thời gian đó cô không ở bên cạnh hắn, nhưng lẽ ra cô cũng không nên cảm thấy xa lạ mới phải.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Loại cảm giác xa lạ quỷ dị này là sao chứ?

Thần Dung cười cười nhìn xa lạ trong mắt Mộc Khanh Khanh rút đi, sương đen trong mắt tràn ngập, "Chỉ mới bốn năm không gặp, đã quên ta rồi sao?" Vừa nói hắn đã đi đến bên cạnh cô, hơi cúi người nhìn cô, "Xem ra một chút nàng cũng không để ý đến ta."

Khi hắn tiến đến bên người cô, Mộc Khanh Khanh liền biết điểm xa lạ là gì.

Cặp mắt đen như vẩy mực kia, hiện giờ đều chứa đầy cố chấp đến âm u, không hề nháy mắt mà nhìn chằm chằm cô, rõ ràng hắn không có bất cứ động tác gì, nhưng không khí bốn phía lại nặng nề đến đáng sợ, Mộc Khanh Khanh cắn môi dưới, chỉ cảm thấy hiện giờ chính mình như đang bị phong tỏa bên trong thứ đồ vật đáng sợ nào đó.

Cô nhịn không được đánh vỡ im lặng giữa hai người, có chút run rẩy mở miệng: "Thần Dung, ta không có…"

Ta thật sự không hề quên chàng, không phải không để ý đến chàng.

Dường như Thần Dung căn bản không hề để ý đến lời cô nói, khàn khàn giọng lên tiếng, "Khanh Khanh, khi ta vừa nhìn thấy nàng bị khóa trên giường không thể chạy trốn nữa, ta liền nhịn không được muốn hung hăng thao nát nàng." Hắn duỗi tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, một dáng vẻ như đang vô cùng hoài niệm.

Sắc mặt Mộc Khanh Khanh cứng đờ, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thảm trạng không lâu sau đó của mình.

"Thần Dung, ta có thể giải thích, ta…"

“Nhưng hiện tại ta không muốn nghe bất cứ điều gì ngoại trừ tiếng rên rỉ trên giường của nàng.”

Nói xong, hắn lập tức chứng minh lời nói của mình, kịch liệt gặm cắn môi lưỡi Mộc Khanh Khanh, đầu lưỡi của hắn bá đạo càn quét tàn ác trong miệng cô, thô lỗ liếm qua phía sau hàm răng trơn trượt, lại quấn lấy cái lưỡi của cô, dùng sức cuốn lấy cùng một chỗ, động tác liếm hôn mút vào cực kỳ hung ác.

Đã rất lâu Mộc Khanh Khanh không bị Thần Dung hôn đến sắc tình bá đạo như vậy, cô thất thần trong nháy mắt, sau khi phản ứng lại, tự giác bắt đầu hôn đáp lại hắn.

Nụ hôn cách biệt sau bốn năm khiến Thần Dung không nỡ tách rời, tham luyến điên cuồng đoạt lấy hương vị quen thuộc sau cửu biệt, giống như muốn phóng ra hết tất cả áp lực do dục vọng và yêu hận mang lại.

Thật lâu sau, đôi môi của Thần Dung và Mộc Khanh Khanh tách ra, giữa môi hai người kéo ra một sợi tơ dâm mỹ tinh tế thật dài, hai người đều nhìn thấy tình dục dày đặc trong mắt của nhau.

Mộc Khanh Khanh nhẹ giọng mở miệng, cảm giác xích sắt trói buộc tứ chi rất không thoải mái, “Tháo xích sắt ra đi mà, Thần Dung…”

“Tháo ra để nàng lại biến mất nữa hay sao!” Đột nhiên Thần Dung giống như bị chuyện gì đó kích thích, vẻ mặt biến sắc, thấp giọng quát.

“Ta… Ta sẽ không đi nữa.” Cô hơi bị biểu cảm âm lãnh của Thần Dung dọa sợ rồi.

Ánh mắt Thần Dung thâm trầm nhìn nàng một cái, “Nàng có thể đi hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.”

Nói xong, hắn đột nhiên vươn tay, nháy mắt đã lột sạch Mộc Khanh Khanh, còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy trên người chợt lạnh, trần trụi không một mảnh vải.

Mặc dù động tác trên tay của Thần Dung không ngừng, khiến quần áo hai người đều rơi ra từng mảng, nhưng tầm mắt hắn vẫn không hề rời khỏi Mộc Khanh Khanh.

Xích sắt màu đen, thân thể trần trụi màu trắng sữa. Đen và trắng thác loạn đến cực hạn, là hắn tự mình đề bút phác hoạ vẩy mực mà vẽ nên.

Giam cầm lạnh lẽo cứng rắn vô tình, mỹ nhân yếu ớt vô lực. Cổ tay và mắt cá chân tinh xảo bị xích sắt trói buộc càng tôn lên vẻ suy nhược, không hề có khả năng phản kháng hay thoát khỏi.

Cảnh đẹp như tranh vẽ khiến dục vọng giữa hai chân Thần Dung càng thêm căng cứng, duỗi tay sờ hạ thể Mộc Khanh Khanh, đầu ngón tay chạm đến một mảnh dịch thể trơn ướt, “Nhanh như vậy đã ướt? Mỗi khi không có ta ở bên cạnh nàng, nàng làm thế nào có thể ứng phó với cỗ thân thể dâm đãng này đây?”

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *tạm thời đến đây thôi, mùng 1 sẽ có 5 chương làm quà tết cho mọi người nha, nhớ đón xem^^*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: TU CHÂN (11) Giao hoan dưới xích sắt giam cầm [H+]

□□HAPPY NEW YEAR□□

ĐẦU NĂM LÀ PHẢI ĂN THỊT, HÔM NAY CÓ 5 CHƯƠNG, MỌI NGƯỜI NHỚ ĐÓN XEM NHAAAAA!!!!

□Chúc mọi người ăn tết vui vẻ, vạn sự như ý□

《TU CHÂN (11) 》

GIAO HOAN DƯỚI XÍCH SẮT GIAM CẦM【 cao H】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Khi ngón tay Thần Dung chạm vào cánh hoa giữa hai chân cô, cô khó có thể kiềm chế mà ưm một tiếng, nghe thấy lời hắn nói, cô nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có... A!" Hắn thế nhưng lại trực tiếp véo lên tiểu hoa hạch của cô.

"Không có ướt sao? Nàng muốn nếm thử hương vị của chính mình hay không?" Hắn đưa ngón tay bị dâm dịch thấm ướt đến bên miệng cơ, không chớp mắt nhìn chằm chằm miệng cô, một cái tay khác thuận thế tiếp nhận động tác càn quét trong hoa huyệt cô.

"Không... Ưm... Đừng mà, Thần Dung...." Hoa hạch mẫn cảm giữa hai chân bị xoa bóp trêu đùa không ngừng, lời cự tuyệt trong miệng Mộc Khanh Khanh có vẻ yếu đi rất nhiều, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến mình phải ăn hương vị của chính mình, nhịn không được muốn giãy giụa, muốn cách ngón tay hắn xa một chút.

Khi Mộc Khanh Khanh giãy giụa, xiềng xích trên tứ chi của cô phát ra tiếng nhạc thanh thúy, thanh âm dễ nghe, như đang vì tình ái của hai người mà xướng lên bản nhạc dâm mỹ.

Thần Dung nghe thanh âm kiều diễm như thế, tình dục trong mắt càng tăng lên, nhưng đối với động tác giãy giụa cự tuyệt của Mộc Khanh Khanh, Thần Dung vẫn rất không vui.

Không chờ tự cô ngoan ngoãn nghe lời, Thần Dung trực tiếp vói ngón tay đang đặt bên môi cô vào trong miệng cô.

Mộc Khanh Khanh lắc đầu muốn thoát khỏi, ngón tay trong miệng cô lại bắt đầu khuấy lên, dâm dịch trên ngón tay bị cô liếm láp sạch sẽ, hương vị tình dục xa lạ kỳ quái không ngừng kích thích vị giác của cô.

Cố ý bắt chước hành vi giao hợp, ngón tay trong miệng bắt đầu thọc vào rút ra rồi xoay tròn trên phạm vi lớn, tiếng nước dâm mỹ vang dội cùng với thanh âm xích sắt đong đưa kích thích động tác của hắn càng thêm hung ác.

Cõi lòng Thần Dung đầy ác ý điều khiển đầu ngón tay để mỗi động tác thọc vào rút ra đều có thể xẹt qua đầu lưỡi và hàm trên mẫn cảm của cô, cái miệng nhỏ trên mặt cô bị ngón tay của hắn xâm phạm thuần phục, cánh môi phía dưới cũng được hắn chăm sóc rất đầy đủ.

Ngón giữa của hắn nương theo chất lỏng trơn trượt xâm nhập vào tiểu huyệt, thử đưa đẩy thăm dò, thẳng đến khi ngón tay thon dài hoàn toàn vào hết, bắt đầu nhanh chóng mạnh mẽ đâm vào, ngón cái ấn tiểu hạch bên ngoài hoa huyệt hết xoay tròn lại vuốt ve, khi cảm giác được cô đong đưa thân thể không hề giãy giụa mà nghênh hợp hưởng thụ, hắn nhìn chằm chằm hai mắt mê mang bị dục vọng che lấp của cô, "Ngoan lắm, ăn ngon không?"

"Ưm --" ý thức đã trầm luân trong tình dục bị lời nói của hắn bất ngờ làm bừng tỉnh.

Vậy mà đầu lưỡi của mình đã sớm quấn lấy liếm mút ngón tay hắn, không màng đến một chút xấu hổ nên có. Thân thể Mộc Khanh Khanh cứng đờ, toàn thân bắt đầu tinh tế run rẩy, u huyệt bao vây lấy ngón giữa của hắn không kiềm được run rẩy, khoái cảm bén nhọn theo hổ thẹn dâng trào lên, cô không có cách nào suy nghĩ lại động tác của mình, chỉ có thể uỡn lưng hùa theo cổ tay của hắn, để ngón tay hắn càng có thể đâm vào trong cơ thể mình càng sâu càng mạnh.

Cao trào qua đi, Mộc Khanh Khanh đỏ mặt mướt mồ hôi, thân thể đã lâu không cảm nhận được cao trào hiện giờ trở nên hưng phấn không thôi, dịu dàng thuần khiết trên mặt đã bị hắn lây nhiễm vẻ dâm mỹ và vũ mị.

"Một ngón tay đã thỏa mãn rồi sao? Thân thể của nàng đúng là càng ngày càng dâm đãng." Hắn rút ngón tay của bản thân ra, bàn tay to tách hai chân cô ra biên độ lớn nhất, xích sắt lẻ loi rung động.

Để côn thịt thô to dâng trào nhắm ngay hoa huyệt sau cao trào qua đi càng trở nên hư không đói khát, đĩnh động phần eo, hung ác khai phá lối đi chật hẹp của cô.

"A... Nhẹ... Nhẹ chút..." Mặc dù tiểu huyệt qua cao trào đã ướt át mềm xốp, nhưng hoa huyệt đã đóng chặt bốn năm đột nhiên bị côn thịt lớn như vậy tiến vào, cảm giác đau đớn xen lẫn khoái cảm bị lấp đầy chọt đánh úp lại.

*Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u

Hắn không màng vách tường đang co rút lại của cô, cắn răng trực tiếp đưa toàn căn tiến lên, va chạm đến nhụy hoa sâu trong u huyệt của cô, vách tường chặt chẽ mất hồn bao bọc lấy thân gậy hắn, trên côn thịt truyền đến khoái cảm vô thượng và cảm xúc lộ ra nơi đáy lòng khiến hắn khó có thể kiềm chế mà bắt đầu tàn nhẫn thao làm.

Dưới sự thao làm không ngừng nghỉ như vậy của hắn, cô căn bản không còn sức để nói, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt vỡ vụn. Hoa huyệt bị buộc nở rộ theo động tác của hắn cũng bắt đầu nghênh đón khoái cảm, nặng nề hữu lực cắm vào, va chạm hung tàn mãnh liệt, sung sướng tê tê dại dại khiến từng tầng từng tầng mị thịt quấn quanh côn thịt thô tráng của hắn, dẫn đến Thần Dung càng thêm điên cuồng xỏ xuyên qua tao huyệt của cô.

Thanh âm rên rỉ đứt quãng nhu nhược, thanh âm xích sắt kim loại cứng rắn đong đưa, tiếng thân thể va chạm, tiếng nước dễ nghe êm tai, từng thanh âm đều truyền vào tai hai người, giao hợp dâm mĩ phóng đãng khó có thể dừng lại.

"Ta thao rất sướng phải không? Thân thể dâm đãng của nàng căn bản không thể rời khỏi côn thịt lớn của ta!" Thanh âm trầm thấp của hắn nói với cô.

"Ưm a... Rất sướng... A ư... Rất... rất thoải mái, thao... Ta... Ưm... Ta không rời khỏi côn thịt... Vừa thô... A ư... vừa dài... lại cứng... A a... Của chàng!" Khoái cảm nơi hoa huyệt bị hắn tàn sát bừa bãi khiến ý thức của cô trầm luân, chỉ có thể rên rỉ cảm thụ cảm giác trực quan nhất bên trong hoa huyệt.

Thần Dung nhìn dáng vẻ phóng đãng lẳng lơ của cô, khoái cảm cuồng ý trong lòng càng sâu, "Phải nên cho nàng nhìn thấy hoa huyệt dâm đãng của mình một chút!"

Hắn phất tay ngưng tụ ra một chiếc thủy kính, nổi lơ lửng trước mắt Mộc Khanh Khanh, để cô trực tiếp dùng hai mắt của mình nhìn cảnh tượng dâm mỹ giữa hai chân hai người khi giao hoan.

Hai chân cô mở rộng ra, hoa huyệt bị côn thịt thô tráng màu đỏ thẫm lần lượt căng ra, côn thịt thô to đáng sợ lần lượt chen vào lại rút ra, lúc hắn đâm vào, cô mở cửa động nghênh đón, khi hắn rút khỏi, cô co rút tường thịt lại, mị thịt trên nhục bích cũng bị kéo ra khỏi miệng huyệt.

Hoa môi đã trở nên sưng đỏ cũng vô cùng chật vật bất kham, dâm thủy của cô bị va chạm thành bọt mép dính ở phía trên, trên âm mao đậm màu của hắn cũng bị thấm ướt, âm mao đen tuyền cùng với thịt non nơi miệng huyệt trong trắng hồng hào của cô hình thành đối lập dâm đãng đến cực hạn.

Cô bị hình ảnh sắc tình tránh cũng không thể tránh thoát hoàn toàn kích thích, cảm giác ngượng ngùng cùng với khoái cảm đồng thời thay nhau dâng lên, khoái cảm cao trào ngập đầu lại một lần nữa ập đến.

Mị thịt trong tiểu huyệt siết chặt khiến da đầu Thần Dung tê dại, côn thịt càng sưng to đến mức độ không thể tưởng tượng, hai lực lượng thắt chặt và căng ra hợp lực đối đầu, Mộc Khanh Khanh lại đầu hàng trước tiên, bất lực loạng choạng choáng váng cả đầu, hai mắt nhắm nghiền, "Không được... Thần Dung... A a... Ưm hức... Xin chàng... Căng quá... Ưm..."

"Ư... Mở mắt ra! Nhìn cho kỹ lý do tại sao nàng không thể rời khỏi ta!!" Thần Dung cũng nhẫn nhịn đến khó chịu, sắc mặt dữ tợn, hai mắt phiếm hồng, nhưng vẫn cắn răng gầm nhẹ nói.

Hiện tại Mộc Khanh Khanh căn bản là không thể phản kháng mỗi một câu nói của Thần Dung, hai tròng mắt ánh nước mê mang, nhưng vẫn nghe lời nhìn về phía thủy kính.

Thân thể trần trụi bị xiềng xích giam cầm theo động tác thao lộng của côn thịt mà lắc lư đong đưa, thân thể trắng bóng cùng với khóa kim loại lại hài hòa một cách quỷ dị.

Hai chân dưới sự trói buộc của xích sắt mở ra góc độ lớn nhất, hoàn mỹ tận lực thừa nhận động tác thao làm của hắn, cái mông cô bị bàn tay hắn hung ác vuốt ve thành các loại hình dạng, vòng eo tinh tế, hai luồng nhũ thịt nhảy lên như thỏ trắng, ánh mắt mê ly mà dâm mị.

Mày đẹp hơi chau, đó là do khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến cô khó có thể thừa nhận, sóng mắt lưu chuyển, mị ý bốc lên, môi anh đào khẽ mở phát ra tiếng rên rỉ vụn vỡ, chỉ bạc nhè nhẹ theo khóe môi chảy xuống...

"Ưm... thật dâm loạn... A... Ư a... Không... Không rời khỏi chàng... A a!"

"Được... Nhớ kỹ lời nàng nói! Mộc Khanh Khanh! Nàng nhớ kỹ cho ta!" Rốt cuộc cũng nghe được cô nói, hắn dùng sức đâm thật sâu một cái, lại lần nữa chọc mở miệng tử cung của cô, bắn bạch trọc nóng bỏng của mình vào trong cơ thể cô.

"A... Đến rồi... Lại đến... Ưm a!"

...

"Hu hu... Thần Dung... Đừng... Đừng đến nữa... A... Ư... ưm"

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Dịch quả [H+]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Lại là một sáng sớm đầy nắng, ánh dương ấm áp vàng rực rỡ chiếu vào phòng, khiến toàn bộ phòng điểm xuyết tràn đầy sáng ngời.

Trong tẩm cung rộng rãi, khiến người khác chú ý nhất chính là chiếc giường lớn có thể đồng thời để bốn năm người cùng ngủ. Chiếc giường này thoạt nhìn cực kỳ thoải mái sang quý, tạo hình tinh xảo, nguyên liệu gỗ cứng rắn có thể nói là một sự tồn tại hoàn mỹ.

Mà giữa chiếc giường lớn này, có hai bóng người, thân thể trần trụi.

Hai người không mảnh vải che thân, có thể nhìn ra đó là thân thể của một nam một nữ. Làn da của nữ tử vốn trắng nõn kiều nộn, hiện giờ lại trải đầy dấu hôn đỏ tươi có nông có sâu, mới cũ không đồng nhất, tầng tầng lớp lớp khắc trên dưới toàn thân. Mày đẹp của cô hơi chau, một đôi mắt dịu dàng như nước hiện giờ mịt mờ hơi sương, cổ tay lẫn mắt cá chân bị xích sắt trói chặt trên cột giường, tiếng kim loại thanh thúy theo động tác ngẫu nhiên khó kiềm chế của cô mà nhẹ nhàng rung động. Người nam nhân kia dáng người tinh tráng, diện mạo cực đẹp, một khuôn mặt ngày thường tối tăm giờ lại mang theo nhè nhẹ hưng phấn và vui sướng khó nén.

Hai chân Mộc Khanh Khanh mở rộng ra, chỗ u huyệt bí ẩn không hề che đậy mà hiện ra ngay trước mắt Thần Dung, hắn quỳ sát giữa u huyệt cô, nhìn chằm chằm tiểu huyệt đói khát đang tràn ra dâm thủy, dục vọng trong đôi mắt không chút nào che dấu, "Khanh Khanh, nàng thật sự không muốn ăn uống chút gì sao?" Hắn duỗi tay nhẹ xoa tiểu hạch thẹn thùng bí ẩn kia, vừa lòng mà nhìn dâm thủy giữa hai chân cô càng thêm mãnh liệt, "Ta thấy cái miệng nhỏ của nàng đói khát lắm rồi."

"Không cần… A ưm ư… Sẽ hư mất… A ha…" Hoa huyệt truyền đến hư không đói khát khiến cô muốn sụp đổ thành trì, động tác chọc ghẹo hoa hạch của hắn càng khiến cô khát cầu không thôi, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc hắn muốn lấy vài thứ kia bỏ vào trong hoa huyệt, cô vẫn cố nén dục vọng lẩm bẩm cự tuyệt.

"Tiểu huyệt của nàng chặt vô cùng, côn thịt của ta thô dài như vậy mà nàng cũng có thể chứa hết, huống chi chỉ là rượu và mấy viên trái cây này." Chỉ cần hơi tưởng tượng đến lát nữa hắn có thể nhấm nháp những thứ mà hoa huyệt sản xuất ra, hắn liền không thể ức chế mà kích động hưng phấn, động tác vuốt ve tiểu hạch cũng mạnh thêm vài phần.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Ta… Ta muốn côn thịt của chàng, a a… Không cần cái khác… Không cần…" Tiểu hạch quá mức mẫn cảm, động tác nắn bóp của hắn không chỉ khiến khoái cảm chồng chất, mà còn khiến hoa huyệt của cô ngứa ngáy khó nhịn không thôi.

Nghe được lời cô nói, đôi mắt hắn càng thêm u ám, vẻ mặt hiếm khi dịu dàng vài phần, "Thử một lần đi, ta muốn ăn mỹ thực mà tiểu huyệt nàng nhưỡng ra." Không màng động tác thẳng lưng bất mãn của cô, hắn rút tay đang chà đạp tiểu hạch về, lấy mâm đựng trái cây ở bên cạnh lại gần, duỗi tay cầm lên một quả nhỏ như trứng cút màu đỏ tươi, "Đây là quả bạo bạo, vỏ của nó rất mỏng, nàng cẩn thận một chút đừng kẹp nó chảy ra nước sốt đấy."
(*Dương: chẳng biết nó là cái quả chi nữa -_-*)

Cảm nhận được miệng huyệt truyền đến xúc cảm lạnh lẽo, nàng muốn lùi về phía sau đào tẩu, chợt bị hắn đột nhiên túm lại, bạo bạo quả trên tay cũng thuận thế tiến vào bên trong tiểu huyệt của cô, "A… Đừng đừng đừng… Thần Dung… Ư ư Thần Dung…" Tiểu huyệt bị dị vật lạnh lẽo xâm lấn, bắt đầu theo bản năng co rút mị thịt lại, đói khát đè ép bạo bạo quả yếu ớt, "A… A a… Vỡ… Ưm ư…" Quả bạo bạo bị nhục bích chặt chẽ nghiền nát đã dễ dàng vỡ ra, nước sốt đặc sệt bắt đầu tùy ý chảy xuôi trong tiểu huyệt cô.

"Đã nói phải cẩn thận rồi mà, sao nàng còn không nghe lời chứ." Lúc này Thần Dung trực tiếp cầm lấy thêm hai quả bạo bạo, ngay sau đó nhét toàn bộ hai viên vào, "Khi nào tiểu tao huyệt của nàng nghe lời, ta sẽ không nhét trái cây vào nữa."

"A a… Khó chịu… Thần Dung… Đừng mà ư a…" Vô lực giãy giụa căn bản không có một chút hiệu quả, cô chỉ có thể thừa nhận tra tấn trong tiểu huyệt, khe hẹp bị đẩy ra từng chút một, hai viên dị vật lạnh lẽo được nhét vào bên trong hoa huyệt, cô muốn tận lực thả lỏng mị thịt của chính mình, nhưng nhục bích dưới sự rèn luyện hoan ái thường xuyên sớm đã học được tự động co chặt lại, không nghe lời mà lại một lần nữa kẹp vỡ hai viên trái cây.

"Bốn viên." Hắn thấp giọng nhẹ lẩm bẩm. Một đôi mắt đen như vẩy mực si mê nhìn chằm chằm cảnh đẹp nơi hoa huyệt, hoa huyệt theo tiếng thở dốc dồn dập của cô cũng bắt đầu đóng mở, tràn ra chất lỏng thơm ngọt đỏ tươi, còn kèm theo dâm dịch của chính cô, mê người nhất là xung quanh miệng huyệt là một lượng lớn bạch trọc đã kết khối, đó là tinh dịch tối hôm qua hắn bắn vào để lại trong cơ thể cô cả đêm, cảnh tượng hỗn độn dâm mị sắc tình khiến dục vọng trong mắt hắn càng trở nên điên cuồng hung ác.

"Không cần… Đừng mà… Thần Dung…" Hoa huyệt liên tiếp bị xâm nhập vào, mỗi một trái đều không chút ngoài ý muốn bị kẹp nát, Mộc Khanh Khanh thật sự khó có thể chịu đựng được lượng lớn chất lỏng sền sệt tàn sát bừa bãi trong hoa huyệt, "Ta muốn côn…côn thịt của chàng… Thần Dung a a…" Cô điên cuồng muốn được vật thể càng cứng rắn càng thô dài hơn xâm nhập, chứ không phải trái cây thoáng kẹp một cái liền rách nát yếu ớt này.

Cô bất lực vặn vẹo thân thể, thanh âm tứ chi kéo xích sắt không ngừng vang lên, tiếng rên rỉ lang thang đói khát kêu to hợp với tiếng kim loại đồng thời truyền vào trong tai Thần Dung.

"Từ từ, để ta nếm thử dịch quả nàng nhưỡng ra trước đã" Hai tay hắn nâng lên mông cô giơ cao lên, để sát gần đầu.

Hơi thở nóng rực phun lên miệng hoa huyệt, cảm giác ngứa ngáy tê tê dại dại càng thêm sâu, động tác của Mộc Khanh Khanh loạng choạng khó nhịn, một đôi ngực sữa tràn đầy dấu hôn xanh tím trái phải đong đưa nảy lên.

"Thơm quá… Dịch quả ngọt thanh còn mang theo hương vị dâm thủy của nàng nữa." Hắn lịch sự tao nhã mà đánh giá, nếu không phải dục căn giữa hai chân sưng to đến đáng sợ, thật đúng là sẽ khiến người ta cho rằng một chút hắn cũng không vội vàng khát cầu.

"Nhanh lên… Thần Dung… Có phải chàng không… Không được hay không! Ưm a a…" Cô cố tình khiêu khích, dưới sự liếm láp gặm cắn mãnh liệt của hắn khóc không thành tiếng, động tác cắn mút hung tàn của hắn đúng là thứ cô khát vọng đã lâu.

Đầu lưỡi của hắn tiến vào hoa huyệt cô khiến từng đợt chất lỏng chảy ra đều chảy vào trong miệng đang chờ đợi ở cửa huyệt của hắn.

Giọng nữ ngâm nga rên rỉ, tiếng nước chảy róc rách và thanh âm nuốt chất lỏng bay quanh quẩn khắp gian phòng.

Hồi lâu sau, Thần Dung buông miệng ra, trên cánh môi sáng lấp lánh ánh nước, "Nước nàng chảy ra cũng thật nhiều, những hương vị dịch quả kia đều bị nàng cuốn đi mất."

Hắn cũng không đợi phản ứng sớm đã bị hầu hạ cho cao trào của Mộc Khanh Khanh, trực tiếp đặt quy đầu cực đại nhắm ngay cái miệng hồng hào ẩm ướt đang đóng mở của cô, độ ấm nóng rực, va chạm mạnh mẽ hữu lực cùng với cảm giác cật lực căng đầy bất cứ điều gì cũng không thể sánh bằng.

"Ha… Tuyệt quá… Ưm a… Sâu quá… Thật thoải mái… A a…" Bị thô tráng nóng bỏng xâm nhập là điều mà tiểu huyệt của Mộc Khanh Khanh đã chờ mong hồi lâu, khoái cảm trong hoa huyệt tích lũy trong nháy mắt, hoa huyệt lại một lần không chịu khống chế mà co rút, liếm mút côn thịt cực lớn tiến vào đến tận cùng bên trong cô.

Hắn bị cô hút đến tê dại khoái ý, đĩnh động vòng eo tinh tráng, tận tình tàn khốc thọc vào rút ra trong vách tường thịt chật hẹp đang co rút lại của cô, hung ác đâm thọc, kích dâm dịch văng ra khắp nơi, hắn nhanh chóng nhét căng đầy rồi sau đó rời khỏi, lại mạnh mẽ mà đâm vào nhuỵ tâm cô, bức bách miệng tử cung của cô vì hắn mà mở ra, điều khiển cứng rắn thọc vào rút ra khắp vách tường.

Rồi sau đó tựa như vẫn không thỏa mãn, hắn xoay thân thể của cô lại, để cô nửa quỳ trên giường, hai đầu gối dán lên đệm, còn hắn từ phía sau bắt đầu một vòng xâm lấn mới. Động tác như vậy khiến hai vú cô cũng có thể nằm trong sự khống chế của hắn, bàn tay to nhéo hai vú kiều nộn đang nhảy lên của cô, tùy ý vuốt ve thưởng thức.

Cô bị khoái cảm cuồn cuộn không ngừng tra tấn đến thần trí không rõ, chỉ có thể ngâm kêu phát tiết khoái cảm quá mức thỏa mãn. Mỗi một lần va chạm hắn đều hung ác bá đạo, tựa như hận không thể khảm cô vào trong cơ thể mình, hợp thành một thể, vĩnh viễn cũng không xa rời nhau.

*Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyV*u

Dưới sự thọc vào rút ra bất kể hậu quả của hắn, toàn thân Mộc Khanh Khanh không biết đã run rẩy bao nhiêu lần, rõ ràng hắn cũng đã bắn tinh dịch vào trong cơ thể cô một lần, nhưng sau khi bắn tinh, côn thịt lại càng không hề có ý định ngừng lại mà còn muốn bắt đầu một đợt xâm lược mới.

Khi cô lại một lần nữa bắt đầu co rút chặt mị thịt lại, hắn đột nhiên lại kích thích càng thêm mãnh liệt, hầu như muốn đâm bay cô, toàn bộ thân thể cô đổ về phía trước, nhưng xích sắt trên cổ tay cô lại bị căng ra, ngăn cản động tác nhào về phía trước của cô, càng thuận lợi nghênh đón động tác va chạm của hắn.

Đồng thời, bàn tay to của hắn cũng chặn lại hai vú cô, kích thích vuốt ve núm vú, eo đâm thật sâu một cái, bắn toàn bộ tinh dịch vào tử cung ấm áp của cô.

Rồi sau đó, hắn ôm Mộc Khanh Khanh đã mệt rã rời, thân thể thoáng thả lỏng, ôm cô nằm trên giường.

Mộc Khanh Khanh dưới kích thích của cao trào liên tục, gần như đã ngất đi, nhẹ híp hai mắt, thở hổn hển bình phục thân thể của mình.

Thần Dung ôm chặt cô, nhưng vẫn không thỏa mãn, môi lưỡi nhẹ nhàng liếm cổ cô, hoặc nặng hoặc nhẹ mút vào gặm cắn, vết bầm trên người Mộc Khanh Khanh còn chưa rút đi lại bị một tầng dấu vết mới chồng lên. Hai tay của hắn di chuyển trên eo bụng mềm mại của cô, vuốt ve khiêu khích nhũ thịt và đóa hồng mai đã trở nên sưng đỏ.

"Thần Dung, đừng làm nữa, mệt mỏi quá…"

Ba ngày nay, hai người vẫn luôn giao hoan lăn lộn trên giường. Cô thật sự muốn mình có một thân thể mảnh mai vô lực để bị cao trào đến ngất đi cho rồi, mặc dù linh lực đã bị phong ấn, nhưng thân là một tu sĩ có tu vi cao, tố chất thân thể của cô quả thực không cần quá tốt như vậy đâu!

Thần Dung ôm Mộc Khanh Khanh, hai tay của hắn hưởng thụ nhũ thịt trơn nhẵn của cô, dục vọng chôn giữa hai chân vẫn đang cảm thụ ấm áp ướt át trong cơ thể cô, chỉ cảm thấy bốn năm nay lại có được sinh mệnh một lần nữa.

Mấy ngày nay gặp lại nàng, mỗi thời mỗi khắc hắn đều tựa như phát điên mà thao làm Mộc Khanh Khanh, muốn cảm nhận rõ ràng sự tồn tại chân thật của nàng. Mỗi một lần sau khi bắn tinh, hắn lại nhịn không được lại đĩnh động lần nữa, si mê hấp thu hơi thở có thể khiến hắn lấy lại hô hấp của nàng. Hắn muốn khiến cho hết thảy trong ngoài của nàng nhiễm hương vị của hắn, khiến nàng mê muội hoan ái hắn cho nàng, khiến nàng không bao giờ có ý định rời đi nữa.

Có điều… Cho dù nàng có loại ý nghĩ này đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không bao giờ có cơ hội thực hiện được.

Mộc Khanh Khanh nhìn vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên hơi vặn vẹo, mãnh liệt cố chấp điên cuồng, khiến hai tròng mắt hắn nhuộm màu đen nhánh như mực.

Cô mở miệng muốn nói gì đó, lại bị hắn trực tiếp lấp kín, hắn có chút hung tàn cắn môi cô, đầu lưỡi luồn vào trong miệng cô, càn quét chinh phạt trong miêng cô, cuốn lấy lưỡi cô, quấn quít bên nhau, ra sức mút vào, tiếng nước kéo dài không ngừng vang lên.

Trong không khí nồng nặc mùi vị tình dục dâm mị, dưới khúc nhạc đệm kiều diễm chính là thôi tình hương tốt nhất.

Mộc Khanh Khanh hoảng sợ phát hiện côn thịt hắn cắm trong cơ thể cô lại bắt đầu cứng lên.

Thần Dung buông môi cô ra, ánh mắt thâm trầm nhìn cô chằm chằm, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

Dường như hắn không hề để ý đến phản ứng dục vọng dâng lên một lần nữa của hắn, chỉ dùng tứ chi gắt gao quấn quanh Mộc Khanh Khanh, vô cùng thân mật khắn khít.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *Ba mạ ơi, chương này dài khiếp. Mọi người ăn thịt đã chưa nào ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Vẫn nên tiếp tục khảo sát thì hơn [Hoàn]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

"Thần Dung… Ta muốn tắm gội, trên người khó chịu quá…" Mộc Khanh Khanh nhìn trên mặt hắn có vẻ thoả mãn sung sướng, nhẹ nhàng mở miệng nói.

Thần Dung phỏng chừng thể xác và tinh thần đã thật sự thông thuận, gật đầu "Ừm" một tiếng.

Trong lòng Mộc Khanh Khanh vui đến hỏng rồi, còn phải nói sao! Tiểu Dung Tử nhà cô sao có thể trở thành biến thái muốn giam cầm tự do của cô được chứ, nhất định là do muốn chơi tình thú trừng phạt gì đó mới dùng xích sắt khóa cô thôi, mặc dù ba ngày nay tra tấn cô đến eo mỏi lưng đau, nhưng hiện giờ có thể làm hắn nguôi giận, cũng rất đáng giá!

Nụ cười của cô khi thấy động tác tiếp theo của Thần Dung thì đã biến mất, hắn… Hắn hắn hắn quả thực chính là một tên biến thái!

Bốn dây xích thật dài kia rõ ràng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, hắn chỉ khảy vài cái đơn giản, vậy mà lại thần kỳ tách ra! Nhưng cổ tay và mắt cá chân cô vẫn bị xiềng xích tinh tế kia trói lấy! Linh lực của cô vẫn bị phong ấn!

"Ha ha, chàng, chàng chuẩn bị thật chu toàn." Khóe miệng Mộc Khanh Khanh run rẩy, cô thật sự rất bội phục Thần Dung, bốn năm qua chắn chắn hắn đã dùng để chuyên môn nghiên cứu các loại đạo cụ, thuật trong phòng đáng xấu hổ!

"Do nàng trở về quá muộn, thời gian nhàn rỗi thật sự rất nhàm chán." Ý tại ngôn ngoại, nếu cô trở về sớm, hắn sẽ không có cơ hội chuẩn bị.

Mộc Khanh Khanh nghẹn lời, nhìn biểu cảm hờ hững cô đơn của Thần Dung, trong lòng lại bắt đầu áy náy đau đớn, tính ra, cô đã khiến Thần Dung đợi

cô tổng cộng hai mươi bốn năm, mặc dù hai mươi bốn năm ở Tu Chân giới cũng không phải là lâu, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến Tiểu Dung Tử của cô mới mười bốn tuổi đã phải một thân một mình ứng phó với thị thị phi phi ở Ma giới, Mộc Khanh Khanh chỉ cảm thấy cho dù hắn có lăn lộn mình như thế nào cô cũng có thể nhẫn nhịn được.

"Sao lại không nói gì? Là cảm thấy chính mình trở về đã đủ sớm rồi sao?" Thần Dung nhìn chằm chằm Mộc Khanh Khanh, trong mắt đen sóng ngầm lưu chuyển.

"…" Vấn đề này thực sự không dễ trả lời, nếu nói đúng vậy, hắn nhất định sẽ trực tiếp nhào lên nuốt chửng cô; nếu nói không phải, lại là lời nói dối, bởi vì kỳ thật cô càng muốn ở bên cạnh Tiểu Dung Tử nhuyễn nhuyễn manh manh, mà không phải tên Dung biến thái trước mắt này…

Thấy Mộc Khanh Khanh tránh né ánh mắt hắn không đáp lại, Thần Dung cười lạnh một tiếng, khí tràng quanh thân càng thêm tối tăm táo bạo.

Hắn đen mặt, để Mộc Khanh Khanh quàng tay qua cổ hắn, trực tiếp nâng đầu gối cô, bế cô lên.

Lúc đứng dậy, côn thịt của hắn cũng tự nhiên thoát ly khỏi cơ thể cô, nghe một tiếng "Ba ——" khiến Mộc Khanh Khanh mặt đỏ tai hồng, các loại chất lỏng trong cơ thể không có gì ngăn chặn, cũng tranh nhau chảy xuôi ra. Xúc cảm nhão dính dính khiến Mộc Khanh Khanh không thoải mái mà động động thân thể.

"Đừng nhúc nhích! Muốn ta vừa đi vừa thao nàng hay sao?" Thân thể cô không an phận cọ tới cọ lui, kề sát thân thể cũng đồng dạng trần trụi giống hắn, dục vọng vẫn luôn không ngừng nghỉ của hắn bị cô câu dẫn như vậy, lại bắt đầu cứng rắn đến phát đau!

Mộc Khanh Khanh: "…" Cô nhịn!

Nhưng lúc Thần Dung ôm cô vào trong bể tắm, để cô ngồi trên đùi hắn, "Phụt" một tiếng lại cắm vào trong cơ thể cô thì cô nhịn không nổi nữa!

"Thần Dung… Túng dục tổn thương người, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi…" Mộc Khanh Khanh đáng thương hề hề nhìn thân thể chằng chịt dấu hôn của cô, ngoại trừ cổ tay và mắt cá chân, còn lại không chỗ nào lành lặn!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Động tác của Thần Dung mềm nhẹ dùng đôi tay dao động trên người cô, dáng vẻ si mê nghiêm túc kia tựa như đang nhẹ nhàng vỗ về một bảo bối trân ái, yêu thích không buông tay.

"Ta chỉ chặn lại như vậy, sẽ không động đâu."

"…" Cô còn có thể nói cái gì đây?

Dưới tư thế sắc tình nhưng lại bình an vô sự như vậy, thân thể Mộc Khanh Khanh được Thần Dung tắm rửa sạch sẽ, lại bị một đường ôm lên giường.

Thân thể mệt mỏi đã ba ngày được thả lỏng, đầu Mộc Khanh Khanh đã sớm choáng váng, sau khi được đặt lên đệm giường đã trở nên sạch sẽ, cô lập tức quay đầu thiếp đi.

Ừm… Cô đương nhiên lại bỏ qua hình ảnh Thần Dung đã xích tứ chi cô lại một lần nữa.

Cho nên nói, khi Mộc Khanh Khanh ngủ một giấc dậy, cô nổi giận!

"Thần Dung! Tại sao chàng còn phải dùng xiềng xích khóa ta?!"

Nhìn dáng vẻ đơn thuần vô tội, lời lẽ chính đáng của nàng, Thần Dung quả thực suýt chút nữa đã cười ra tiếng, Tại sao? Tại sao! Vậy mà nàng còn hỏi hắn tại sao!

"Bởi vì ta sợ nàng lại một lần nữa biến mất bỏ lại ta! Bởi vì ta sợ lại mất đi nàng lần nữa! Bởi vì ta không bao giờ có thể tin nàng được nữa!" Hắn gằm nhẹ ra tiếng, trên gương mặt cuối cùng cũng khó nén được cố chấp điên cuồng.

Cô nghe hắn nói, đầu quả tim chua xót, "Thần Dung, ta sẽ không biến mất nữa đâu, thật đấy. Hai lần trước… hai lần trước, sẽ không xảy ra nữa, thật sự sẽ không."

"…" Ánh mắt hắn thâm trầm, nhìn chằm chằm cô lặng im nửa ngày, "Ta cũng chỉ có một yêu cầu, chỉ cần nàng không rời khỏi căn phòng này, ta sẽ cho nàng mọi thứ tốt nhất trên đời."

Mộc Khanh Khanh cứng họng không biết nói gì.

"Thần Dung, chàng không giam giữ được ta đâu, chỉ cần ta thật sự muốn rời khỏi chàng, đừng nói là xiềng xích này, cho dù mỗi ngày chàng dính bên cạnh ta, ta cũng có thể biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi." Lời nói dối dõng dạc như vậy, trong lòng Mộc Khanh Khanh tràn đầy thấp thỏm và bất an, trên mặt lại tận lực khiến mình bình tĩnh không gợn sóng.

"Cho nên, chàng muốn nói chuyện rõ ràng với ta hay không đây?"

Thần Dung sớm đã cúi đầu khi cô đang nói, khiến Mộc Khanh Khanh không thấy rõ một chút biểu cảm nào trên mặt hắn, "Được." Thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Mộc Khanh Khanh lặng lẽ nuốt nước miếng, hoàn toàn giấu đi bất an và chột dạ của chính mình, "Hai người chúng ta có thể giống như lúc đầu, cùng nhau đi du ngoạn khắp tam giới được không? Chỉ cần chúng ta không trở về Ma cung, ta sẽ không thể đi Luyện Hồn Cốc, càng sẽ không bước vào Luyện Hồn trì. Vậy thì chàng cũng không cần lo lắng ta sẽ biến mất nữa, hai người chúng ta còn có thể thanh nhàn vui sướng hơn rất nhiều. Được không?"

Không thể tưởng được cô sẽ đưa ra một đáp án như vậy, Thần Dung lặng lẽ thu hồi động tác tay của hắn, giương mắt nhìn về phía cô: "Vậy còn, vị trí Ma Quân thì sao?"

Trái tim đang treo lơ lửng của Mộc Khanh Khanh nghe được câu trả lời như vậy, trong lòng cũng buông xuống, từ từ mở miệng nói: "Thì ra ở trong lòng chàng ta còn không bằng một vị trí Ma Quân…"

"Không phải nàng đã nói muốn ta làm Ma Quân hay sao?" Lần này đổi lại là Thần Dung nhìn cô chằm chằm.

"Ặc, ừm… Chuyện đó, ta đột nhiên cảm thấy chỉ cần là chàng, có phải là Ma Quân hay không cũng chẳng quan trọng, bất luận có như thế nào cũng đều là tướng công tốt nhất của ta!" Vốn là muốn chất vấn tình yêu của Thần Dung xem sao, kết quả lại bị hắn phản kích, Mộc Khanh Khanh cũng hồi tưởng lại lời nói đùa của mình khi ấy, cái khó ló cái khôn, cũng coi như thành công mà cứu lại tình yêu của chính mình.

Thần Dung nhìn Mộc Khanh Khanh cười lấy lòng, sắc mặt hơi dao động, trong lòng lại ở rối rắm có nên như suy nghĩ vừa rồi làm mê choáng nàng hay không?

Một bên là có thể nhất lao vĩnh dật, nhưng sẽ khó thấy được gương mặt tươi cười của nàng nữa, một bên lại là viễn cảnh khiến người ta hoài nghi nhưng lại tốt đẹp đến mức khiến nhịn không được mà muốn thử một lần…

Vẫn nên tiếp tục khảo sát thì hơn.

Lần khảo sát này của Thần Dung, quá trình phức tạp dài lâu, đồng thời dính dán đến cả hai lĩnh vực quan trọng là tính phúc và hạnh phúc, kéo dài thời gian cả đời.

Bởi Khanh biệt, đi dứt khoát. Mộng hồn không vết tích, xuân không về. Mong Khanh Khanh, hận khó nén, trăm thương ngàn nhớ tìm mùi hương. Lại tương phùng, nơi gió đến đêm qua, chỉ sợ là giấc mộng. Chín vạn dặm trời cao, Bắc Đẩu thiên thu, không bằng thần tiên quyến lữ, cùng say giang hồ. Phù phiếm bụi trần đều tan, cùng Khanh ẩn dật.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: TU CHÂN (PN.1) Bùn manh hắc hóa muốn cầm tù (1) [Hơi H]

《Tu Chân (PN.1)》

BÙN MANH HẮC HÓA MUỐN CẦM TÙ (1)

[Hơi H]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

"Thần Dung, chàng không giam giữ được ta đâu, chỉ cần ta thật sự muốn rời khỏi chàng, đừng nói là xiềng xích này, cho dù mỗi ngày chàng dính bên cạnh ta, ta cũng có thể biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi." Lời nói dối dõng dạc như vậy, trong lòng Mộc Khanh Khanh tràn đầy thấp thỏm và bất an, trên mặt lại tận lực khiến mình bình tĩnh không gợn sóng.

"Cho nên, chàng muốn cùng ta nói chuyện rõ ràng hay không?"

Thần Dung ngẩng đầu nhìn chăm chú cô của giờ khắc này, đôi mắt vốn nên đong đầy dịu dàng triu mến hiện giờ lại không muốn vì hắn mà mang ấm áp nữa.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, hắn đột nhiên cười như vậy, thoạt nhìn cực kỳ bình tĩnh, một chút cũng không tìm thấy dấu vết âm u điên cuồng như mới vừa rồi.

"Được." Hắn duỗi tay sờ cổ cô, trên cổ trắng nõn thon dài chồng chất dấu hôn đỏ đỏ tím tím, thoạt nhìn có vẻ yếu ớt lại nghe lời.

Bất an càng lúc càng tăng, bàn tay to âu yếm du tẩu trên cổ khiến đáy lòng cô không kiềm được toát ra lạnh lẽo, Mộc Khanh Khanh nhịn không được mở miệng muốn hắn buông tay trước, "Thần Dung, chàng buông ra trước --"

Giọng nữ dịu dàng trong tẩm cung đột nhiên im bặt.

Thần Dung ôm lấy thân thể trần trụi của cô, đáy mắt chứa thỏa mãn và vui mừng, nếu cô nhắm mắt lại không nói chuyện nữa thì quả nhiên là rất tuyệt.

Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào đã bị hắn hoàn toàn chán ghét, a, không đúng, hắn chỉ chán ghét thanh âm của nàng, hai cánh môi phấn nộn mềm mại, khoang miệng ấm áp cùng với cái lưỡi mềm mại nộn nộn hắn vẫn rất thích.

Nếu nàng luôn nói những lời chọc hắn đau lòng đến tột đỉnh, vậy thì... Vẫn là không cần nói nữa mới tốt.

Vậy không được sao? Biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi sao? Nói chuyện rõ ràng chính là để hắn buông nàng ra sao?

Hắn thật đúng là quá ngây thơ rồi, luôn dễ như trở bàn tay mà cho nàng bất cứ thứ gì nàng muốn. Nàng muốn hắn đi theo nàng, hắn liền không hề rời khỏi nàng nửa bước, nàng muốn hắn làm tướng công của nàng, hắn liền dùng hết toàn lực muốn làm tướng công tốt nhất trong lòng nàng, kết quả thì sao? Hiện tại nàng lại còn muốn phải rời khỏi hắn...

Hắn trước nay đều không muốn tin tưởng vạn vật trên thế gian, tín nhiệm và tình ý hắn có đều chỉ dành cho một người duy nhất, nhưng người kia lại lần lượt lựa chọn bỏ lại hắn, từ bỏ hắn, vứt bỏ hắn, làm lơ hắn...

Có điều những chuyện đó, hiện giờ cũng không có quan hệ gì nữa, đều không sao cả.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

Lúc này không biết lại hôn mê bao lâu, Mộc Khanh Khanh lại lần nữa tỉnh lại, ý thức vẫn chưa thu hồi đã bị từng trận khoái cảm quen thuộc mãnh liệt cướp đi toàn bộ tinh thần.

Bất lực mà lắc đầu qua lại, tiếng kim loại va chạm thanh thúy, muốn cự tuyệt sự thao lộng khiêu khích không ngừng nghỉ của hắn, nhưng thân thể đã bị tình dục dạy dỗ đến chín mọng lại dâm đãng phụ họa theo mỗi động tác thao lộng của Thần Dung, phù hợp đến mức khuây khỏa ngập đầu do hai cái thân thể mang đến khiến người ta vừa nghiện vừa si mê trầm luân.

"Khanh Khanh, có thích tư thế này hay không? Có thể vào rất sâu."

"Khanh Khanh, ta lại thao đến tử cung của nàng rồi, a, bên trong rất chặt rất thoải mái."

"Khanh Khanh, tao huyệt của nàng một chút cũng không thể rời khỏi ta, lại còn cao trào phun nước, tao huyệt quấn lấy ta không buông đấy."

"Khanh Khanh, nàng thật nhiều nước, mỗi lần làm xong, trên khăn trải giường đều là dâm thủy của nàng, đáng tiếc nàng lại không thấy được khăn trải giường dâm đãng ướt đẫm kia."

...

Tiếng nước bị côn thịt thọc vào rút ra khiến cho xuy xuy rung động, va chạm thân thể kèm theo tiếng va đập thân thể cùng với âm thanh lải nhải dâm từ lãng ngữ của hắn, hơi thở tình dục dâm mị chưa bao giờ rời khỏi chóp mũi Mộc Khanh Khanh quá một khắc. Cánh môi hơi nhếch bị mút hôn gặm cắn đến sưng đỏ, chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt vụn vỡ, trừ lần đó ra, rốt cuộc cũng không phát ra được ra thanh âm nào khác nữa.

Miệng tử cung mềm xốp lại một lần bị hắn phá vỡ thâm nhập vào, một lượng lớn chất dịch nóng hổi bắn vào trong cơ thể cô, thân thể Mộc Khanh Khanh run rẩy, mị thịt trong huyệt co rút buộc chặt đè ép.

Cô vẫn còn trong cao trào, chợt cảm thấy một cảm giác choáng váng quen thuộc, không có cách nào mở miệng, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể cố nén dục vọng muốn ngất đi, gắt gao dùng ánh mắt khóa chặt đôi mắt đen nhìn không ra cảm xúc của Thần Dung.

So với bị một cái liếc mắt kia của cô gợi lên một tia chua xót, thỏa mãn trong lòng và dục vọng đã được khống chế càng khiến cho Thần Dung nghiện hơn, cởi bỏ xích sắt trói buộc trên trụ giường, Thần Dung bế cô người đầy dấu vết yêu thương lên, tự tay tẩy đi một thân mồ hôi mỏng thay cô.

Động tác mỗi một ngày đều phải lặp lại hắn đều làm nghiêm túc tinh tế đến cực điểm.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Tu chân (pn.2) bùn manh hắc hóa muốn cầm tù (2)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

"Khanh Khanh, tỉnh rồi sao? Ta rất nhớ nàng..." Cự thạc chôn rất sâu trong cơ thể cô bắt đầu động tác, hắn mút hôn lên môi cô, lời âu yếm nỉ non không ngừng vang lên.

Cô nghiêng đầu muốn tránh nụ hôn của hắn, nhưng thân thể bị khống chế lại không hề có một chút cự tuyệt với hắn, mệt mỏi quá...

Thần Dung nhìn cô hơi hơi nhíu mày, trong mắt lướt qua một tia đau đớn kịch liệt, dán bên tai cô hỏi, "Không thoải mái sao?"

Tiểu hạch ẩn trên môi âm hộ bị hắn thuần thục khiêu khích, Mộc Khanh Khanh cảm giác được sóng triều tình dục nóng bỏng trong thân thể lại lần nữa thổi quét đến.

Hắn mút cắn vành tai cô, mở miệng nhẹ nói, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng lại khiến cô cảm nhận được hàn ý thấu xương: "Chờ một chút, lập tức sẽ thoải mái."

Thanh âm của Thần Dung chợt ngừng, giọng nói nỉ non không có cảm tình lại tựa như là mang theo một tia cầu xin, "Cho nên, Khanh Khanh không cần nghĩ đến bất cứ chuyện gì ngoại trừ hoan hảo đâu."

Cự thạc của hắn đâm vào nơi ấm áp yếu ớt nhất trong thân thể cô, trằn trọc nghiền nát, hắn và cô quấn quanh bao vây lấy nhau, trọn vẹn thành một khối, như hai thân thể rét buốt nương tựa vào nhau trong đêm đông lạnh giá, chỉ có hai chữ đáng thương.

Một trận chua xót. Nước mắt nơi khóe mắt của Mộc Khanh Khanh cuối cùng cũng không kiềm được mà chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống, lần này không hề cố kỵ mà phát tiết ra hết, không biết là bởi vì chính mình bị cầm tù, hay là bởi vì hắn đang dựa vào cần cổ cô nữa.

Thật sự đủ rồi... mỗi thời mỗi khắc ý thức đều chìm trong sung sướng cực hạn, cho dù thân thể được hắn nuôi dưỡng rất khá, nhưng mỗi một lần vừa mới thanh tỉnh đã lập tức bị hắn kéo vào bể dục không thể tránh thoát, khiến cô thật sự chịu không nổi, dừng lại đi... Thần Dung.

Sau khi nhận ra được ướt át trên vai mình là cái gì, Thần Dung có chút không dám ngẩng đầu nhìn cô, thanh âm nghẹn ngào mang theo hoảng loạn và khiếp đảm, "Không cần... Đừng, đừng khóc."

Thân thể hai người còn gắt gao giao triền bên nhau, hắn còn chôn trong cơ thể nàng, tựa vào cổ mà nằm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đây là lần đầu tiên từ khi trở về cô an tĩnh như vậy khi hai người đều ở trong trạng thái thanh tỉnh. Một phòng yên lặng, chỉ có thanh âm nỉ non đứt quãng nhẹ đến không thể nhẹ hơn của hắn..

"Đừng khóc... Đừng khóc... Cầu xin nàng... Đừng khóc..."

"Khanh Khanh, xin nàng, đừng khóc, ta sai rồi..."

"Thực xin lỗi, nàng đánh ta, mắng ta cũng được, đừng khóc, được không..."

Hắn liều mạng muốn liếm sạch những giọt nước mắt của cô, lại chỉ có thể nếm được vị đắng chát đến mức lòng người đau nhói, hai mắt Mộc Khanh Khanh đã có chút sưng đỏ, hai tròng mắt mờ mịt nhìn không ra một chút ánh sáng nên có, nước mắt không tiếng động vẫn không ngừng chảy ra.

"Hức... Đau... Rất đau..." Thanh âm đã khôi phục lại khô khốc khàn khàn.

Đôi tay ôm chặt lấy vòng eo cô, Thần Dung hận không thể hòa cô vào trong máu thịt của chính mình, đỡ phải chọc cho mình ruột gan đứt từng khúc, "Chỗ nào, chỗ nào đau?"

Sau khi nói ra mấy chữ vụn vặt kia, cô không muốn mở miệng nữa, chỉ cương thân mình tùy ý để Thần Dung dùng tứ chi hắn giam cầm cô.

Thật lâu sau, Thần Dung vẫn không nghe thấy cô nói gì thì thấp giọng nói: "Có phải nàng rất chán ghét ta? Rất hận ta? Không muốn nói chuyện với ta hay không?"

Hắn lại cười nhẹ một tiếng, vươn tay khẽ run che lại đôi mắt cô, "Đúng thật là rất ghê tởm... Nhưng mà ta vẫn không thể buông nàng ra được."

Cảm nhận được thân thể đang thân mật tương dán bên cạnh hắn run rẩy, tựa như bị dọa sợ vậy, Thần Dung an ủi dùng một tay khác đang trói buộc thân thể cô nhẹ vỗ về lưng cô: "Ở bên cạnh ta nàng khó chịu như vậy sao? Nàng đã nói muốn làm nương tử của ta, ta cũng chỉ có thể là tướng công của nàng, vì sao nàng còn nuốt lời? Vì sao lại bỏ rơi ta? Vì sao lại than đau? Vì sao lại khóc?"

Đôi mắt bị hắn che lại cái gì cũng không thấy rõ, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể căn cứ vào thanh âm và ấm áp trên người hắn truyền đến để phân biệt phương hướng, cô lao về phía trước, cũng không kịp suy nghĩ môi của mình chạm phải nơi nào của hắn, hé miệng ra, bất chấp tất cả hung hăng dùng hàm răng cắn lên làn da hắn, sức lực hung ác đến mức muốn xé nát hắn ra, mùi máu tươi nồng nặc lan tràn trong miệng Mộc Khanh Khanh, từng giọt nước mắt lăn vào bên trong da thịt bị xé rách của hắn, huyết sắc đỏ thắm chảy xuống môi, nhỏ giọt trên thân thể trần trụi mà thành khẩn của hai người.

Thần Dung không phải không cảm giác được đau đớn, chỉ là có chút vui sướng điên cuồng quá mức bá đạo nồng đậm, đừng nói chỉ là cắn một ngụm, nếu da thịt toàn thân hắn đều cung phụng cho nàng thì đã sao, chỉ cần tạ lễ của nàng là thân cận với hắn là được...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Trái tim đẫm máu, lệ chu sa rơi

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trí nhớ của Thần Dung luôn rất tốt. Từ nhỏ đến lớn, những gì đã trải qua hắn đều nhớ rõ ràng, tựa như được khắc vào trong đầu, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, rõ ràng trước mắt.

Hắn nhớ rõ, thời điểm hắn một tuổi, bi bô tập nói, gọi phụ vương mẫu hậu.

Khi hai tuổi, hắn tập tễnh học bước, ở Ma cung tùy ý vui chơi.

Khi ba tuổi, hắn ngây thơ hồn nhiên, không biết nỗi khổ nhíu mày, một chút cũng chưa từng hiểu được phiến lòng ưu sầu ngày thường của phụ vương mẫu hậu.

Khi bốn tuổi, cuộc đời của hắn kinh biến, trong Ma cung nơi hắn từng vui vẻ chơi đùa, ánh lửa dâng lên, đao quang kiếm ảnh. Sau đó phụ hoàng mẫu hậu của hắn đã chết, Ma Quân tân nhiệm, ừ, soán vị thành công. Mà hắn, lúc sắp mất mạng được một ma binh liều chết yểm hộ, đưa ra khỏi Ma cung.

Khi năm tuổi, hắn bắt đầu lưu lạc đầu đường, bởi vì một ít ngây thơ đơn thuần buồn cười mà phải chịu rất nhiều giáo huấn đánh mắng, một năm đó, hắn bước đầu hiểu ra cái gì là tâm ma hiểm ác, xấu xí dơ bẩn.

Khi sáu tuổi, hắn đang trưởng thành, đang học tập làm thế nào để sinh tồn.

Khi bảy tuổi, hắn đang trưởng thành, đang học tập làm thế nào để sinh tồn.

Khi tám tuổi, hắn đang trưởng thành, đang học tập làm thế nào để sinh tồn.

Khi chín tuổi, tình trạng sinh tồn của hắn dần dần được nâng cao, dù sao thì thân thể đã dần dần nảy nở của hắn cũng mang đến không ít sức lực và sự linh hoạt cho hắn, đây chính là tiền vốn để hắn sinh tồn.

Khi mười tuổi, hắn không cẩn thận chọc phải một phiền toái lớn, bị hai tên ma nhân nhận tiền làm việc dồn đến tử lộ, khi biết không còn khả năng sống sót, trong lòng hắn tràn đầy không cam lòng mãnh liệt và tiếc nuối một cách kỳ lạ. Khi nghe thấy hai tên ma nhân ghê tởm kia nói ra những lời dâm đãng đó, hắn dùng thứ duy nhất có thể công kích là hàm răng, hung hăng cắn rơi một miếng thịt, lúc nhận về một trận tay đấm chân đá, hắn đã nghĩ, thật là ô uế miệng hắn!

Trong lúc hốt hoảng, lại có người cứu hắn, khi hắn được động tác mềm nhẹ của người đó ôm vào trong lòng ngực, hắn nương theo ánh trăng trộm đánh giá nàng, nàng quả nhiên có một diện mạo thuần khiết thơm ngọt tựa như cái ôm ấp dịu dàng của nàng vậy.

Không hiểu được cũng không có sức để hiểu nàng tức giận cái gì, hắn cho rằng giấc mộng ấm áp mình mong chờ đã lâu sắp phải bừng tỉnh, kết quả nàng lại nói gì? Muốn đi cùng nàng hay không…

Chuyện này, tất nhiên là rất nguyện ý.

Khi mười một tuổi, hắn chỉ cảm thấy đây là một năm thư thái nhất mà hắn trải qua. Hắn có được một người không rời không bỏ, thân cận dịu dàng nhất bên cạnh. Mặc dù nàng luôn nói hắn là đồng dưỡng phu* của nàng. Có điều, nàng có thể chịu đựng được tính tình tối tăm lạnh nhạt kỳ quái kia của hắn, thì hắn cũng có thể nhẫn nhịn được sự vui đùa trêu cợt của nàng.

*Đồng dưỡng phu: chồng nuôi từ bé.

Khi mười hai tuổi, hắn nghe nói những lời như "Nam nữ bảy tuổi không chung giường", lúc vừa nghe thấy, kỳ dị mà kinh ngạc phát hiện chính mình lại mặt đỏ tai hồng, trái tim đập loạn xạ. Nhưng mà, kế hoạch phân giường ngủ của hắn hoàn toàn bại trận. Sau khi thất bại, hắn quyết định miễn cưỡng trở thành… Tướng công của nàng. Nếu đã quyết định trở thành tướng công của nàng, tất nhiên là hắn muốn mình phải là một tướng công tốt nhất. Nàng muốn, hắn đều sẽ cho. Huống hồ, vị trí Ma Quân kia vốn dĩ là của hắn.

Khi mười ba tuổi, hắn trở lại Ma giới, triệu tập thế lực ngầm và thuộc hạ cũ của phụ vương, rồi sau đó đánh giết cướp đoạt, tất cả mọi chuyện đều đơn giản thuận lợi, chỉ là hành trình quá mức bận rộn khiến thời gian ở chung của hai người không nhiều như hai năm trước. Không thỏa mãn…

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Khi mười bốn tuổi, hắn tựa như được may mắn chiếu cố, bước lên ngôi vị quân vương Ma giới một đường thông thuận không lo. Nhưng mà, khi hết thảy đều bước lên quỹ đạo, biến cố đau triệt nội tâm khiến cho hắn không thể chịu đựng nổi đã xảy ra.

Tự tay ôm hắn lên giờ lại vứt hắn xuống.

Vì hắn đã làm sai điều gì sao? Vì nàng phiền chán hắn ủ dột không thú vị sao?

Hắn đã trở thành Ma Quân rồi, là tướng công xứng đôi nhất với nàng trên đời này, tại sao nàng còn muốn bỏ lại hắn mà biến mất? Tại sao chứ!

Hắn kinh hoảng thất thố, tự trách oán hận, khiếp đảm đau lòng.

Khi mười lăm tuổi, hắn từng rời khỏi Ma cung một lần, tìm khắp tam giới, nhưng vẫn không hề có bóng dáng nàng.

Khi mười sáu tuổi, hắn đợi ở Ma cung, một phút một giây thời gian nhàn hạ đều dùng để lật xem bí pháp, muốn biết được một chút tin tức, nhưng lại không dám để mình nhàn rỗi. Giữa lúc ngẫu nhiên tìm thấy một bí pháp, thông qua phương thức âm dương giao hợp liên hệ nguyên thần của hai người với nhau, tâm thần tương hệ. Có chút hoảng hốt mà nghĩ, đây thật đúng là một phương pháp tốt, chỉ là… Hiện giờ vẫn không có tác dụng.

Khi mười bảy tuổi, hắn đã vô số lần có ý định muốn từ bỏ vị trí Ma Quân, không còn điều gì trói buộc để tự mình đi tìm nàng. Nhưng mà hắn quên không được, nàng nghịch ngợm linh tinh, yến yến nói cười hắn trở thành Ma Quân chính là tướng công tốt nhất của nàng. Hắn chỉ có thể không ngừng lớn mạnh ở Ma giới, khiến phạm vi thế lực hắn khống chế nắm giữ càng lớn hơn một chút, lại lớn hơn một chút.

Khi mười tám tuổi, hắn vẫn luôn thường xuyên hoảng hốt ngây người, bốn năm, đã bốn năm trôi qua, đã bốn năm rồi. Rốt cuộc nàng đi đâu vậy chứ, sao có thể rời bỏ hắn? Chỉ để lại một mình hắn trên đời.

Khi mười chín tuổi, hắn có được một vật linh bảo. Có thể xác định vị trí của bất cứ người nào trên đời, hắn rất sợ hãi, rất sợ hãi, nhưng nỗi đau khổ tương tư tận xương kia khiến hắn không bao giờ có thể chịu đựng một phút một giây nào nữa…

Hắn mang theo trái tim bất kham đã yếu ớt kia lẳng lặng chờ đợi kết quả.

…

Trái tim đẫm máu, lệ chu sa rơi.

Khi hai mươi tuổi, hắn ngẫu nhiên đi ngang qua cấm địa Ma giới, Luyện Hồn Cốc.

Thoáng chốc, đáy lòng chua xót đau đớn thấu xương, nhưng lại không biết từ đâu mà ra.

Suy tư mấy ngày, bất đắc dĩ lắc đầu, ký ức của hắn vẫn luôn không tốt, dù sao thì thời gian hai mươi năm qua, thường hay đứt quãng cũng không biết đã quên bao nhiêu chuyện!

Mười bốn năm sau, hắn gặp một người.

Lời tác giả:

【 A —— tiểu thiên sứ nào cảm giác thời gian rối loạn có thể tiến vào nhìn xem 】

Đến cho mọi người một chút dòng thời gian【 bởi vì lần đầu tiên đến ta cũng lầm 】

Thị giác của Thần Dung:

Lúc Thần Dung 10 tuổi, hắn gặp được Mộc Khanh Khanh xuyên về quá khứ, hai người làm bạn bốn năm, đến khi Thần Dung 14 tuổi, Mộc Khanh Khanh biến mất.

Thần Dung đợi nàng 20 năm. Thẳng đến lúc Thần Dung 34 tuổi, lại gặp được Mộc Khanh Khanh mới vừa tiến vào thế giới này. (cho nên ngay từ đầu gặp liền bạch bạch, bởi vì đối với Thần Dung mà nói, hắn sớm đã gặp được Mộc Khanh Khanh sau khi xuyên qua hai tháng.)

Sau khi cả hai điên long đảo phượng bạch bạch suốt hai tháng, Mộc Khanh Khanh biến mất (xuyên đến lúc Thần Dung 10 tuổi), lúc này đây chỉ cần mất bốn năm, sau đó Mộc Khanh Khanh lại trở về (khi chính văn tiến hành đến đây) Thần Dung 38 tuổi.

Không cần cảm thấy Dung của chúng ta già, dù sao thì đây là một thế giới tu tiên (tuy rằng không rõ ràng lắm), hắn còn rất trẻ tuổi!

Sắp xếp thời gian như vậy, trên đời mới sẽ không đồng thời xuất hiện hai Mộc Khanh Khanh.

Việc "Mất trí nhớ" cũng có một phần nguyên nhân do thời gian này ký chủ (MKK) không tồn tại, để cho Thần Dung không tìm thấy "Mộc Khanh Khanh" —— nguyên nữ chính.

Mọi người có cảm thấy loạn quá hay không, nếu vẫn không rõ ràng, liền quất bổn uyển đi…

Thời gian xử lý quá phức tạp thác loạn, đại gia thứ lỗi! Nhưng thỉnh tin tưởng mỗ Uyển, ta có rất nỗ lực mà ở tăng thêm logic tính ngô ——. Liền tương.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: thật tội cho Dung Dung của chúng ta, suốt ngày bị tác giả ngược -_-

Cảm thấy bài《Thời Gian Liệt Phùng》thực sự quá hợp với thế giới này nên nhịn không được thêm vào đây ^^

Thương cảm than thở, say cười trong mộng

Ta cố chấp chờ nàng quay đầu nhìn lại

Bên tai nhẹ nhàng vang lên tiếng ngâm nga

Có đêm tối cũng sẽ có ban mai

Nhưng lại yêu phải một thời không khác

Duyên phận này thật sự quá khó hiểu

Xuân thu đông, mưa gió mùa hạ

Ta đi trên con đường đầy cảnh giết chóc

Niềm đau thương và nỗi nhớ cứ hiện lên trong đầu

Âm thanh chém giết cùng với tiếng trống dồn dập

Ta vạch ra vết nứt thời gian

Chỉ mong có thể gặp lại nàng lần nữa

Cả đời này ta chỉ muốn làm anh hùng của nàng

Cùng nàng xây đắp tòa thành tình yêu

Thiên hạ này sẽ không vì ảnh hưởng bên ngoài mà thay đổi

Chỉ nguyện vì nàng mà điên cuồng

Quá khứ, hiện tại và tương lai cho đến muôn đời sau

Nỗi buồn biệt ly đến đây là kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Tu chân (pn.4) năm tiểu kịch trường siêu đáng yêu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Một ngày nào đó, Mộc Khanh Khanh mang theo Tiểu Dung Tử mười một tuổi đến Tu Chân giới du ngoạn.

Sau đó, kỹ năng bị động của cô lại có hiệu lực.

Người qua đường Giáp: "Cô nương, ta muốn kết bạn lữ với nàng!"

Mộc Khanh Khanh bị hoa đào bất thình lình làm kinh sợ, "Ngươi là?"

Người qua đường Giáp: "Ta là người qua đường Giáp đại đệ tử Vân Tiêu Cung Lăng Vân Phong."

Mộc Khanh Khanh ngốc lăng, thì ra là một người trong hậu cung của "Nàng" trong tương lai!

Người qua đường Giáp nhìn mỹ nhân của hắn "Mừng rỡ như điên, khó có thể nói nên lời", lập tức muốn kéo mỹ nhân một đôi đồng hành, lấy đó làm thân cận.

Rốt cuộc Tiểu Dung Tử lên sân khấu: "Ngươi muốn làm cái gì!"

Người qua đường Giáp: "Ngươi chắc là đệ đệ của mỹ nhân, ta là tướng công tương lai của tỷ tỷ ngươi."

Tiểu Dung Tử mặt lạnh: "Hừ! Nàng đã sớm có tướng công, hơn nữa mỗi buổi tối nàng đều sẽ ngủ cùng nam nhân so với ngươi còn ưu tú hơn vạn lần. Cho nên, ngươi xác định còn muốn chặn đường bọn ta?"

□□□□□

Một ngày nào đó, Thần Dung mang theo Mộc Khanh Khanh còn đang trong thời kỳ khảo sát một lần nữa đi vào Tu Chân giới du ngoạn.

Sau đó, kỹ năng bị động của cô lại một lần nữa có hiệu lực.

Người qua đường Ất: "Cô nương! Ta muốn cùng ngươi song tu!"

Thần Dung cười lạnh.

Người qua đường Ất, đã chết.

Mộc Khanh Khanh: "…"

Thần Dung: "Sao nào? Đau lòng à?"

Mộc Khanh Khanh: "Không không! Là ta mừng rỡ như điên, không thể nói nên lời."

□□□□□

Đêm khuya nào đó, lúc hai người đang nghỉ ngơi, Mộc Khanh Khanh lại một lần nữa mở ra con đường tìm đường chết của cô.

Mộc Khanh Khanh: "Thần Dung, hiện tại chàng bao nhiêu tuổi rồi?"

Thần Dung hơi hơi nhướng mày, nhìn Mộc Khanh Khanh đang dựa vào chính mình: "Chắc chắn là nhỏ hơn nàng, nhưng nàng yên tâm, ta sẽ không ghét bỏ nàng."

Mộc Khanh Khanh thở phì phò: "Rõ ràng ta nhỏ hơn chàng rất nhiều! Là chàng trâu già gặm cỏ non vậy mà còn dám nói ta già!"

Sắc mặt Thần Dung không thay đổi, âm tuyến dụ hoặc trầm thấp còn chứa một tia tình dục qua đi khàn khàn nói: "Lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau tại sao nàng lại lớn hơn so với ta? Hửm?"

Khóe miệng Mộc Khanh Khanh giương lên, "Ta có thể sống ít đi hai mươi năm so với chàng, hơn nữa ——" đột nhiên ý thức được mình vừa nói cái gì, Mộc Khanh Khanh bận rộn lo lắng che miệng lại.

Thần Dung xoay người áp lên cô: "Tiếp tục nói đi, hai mươi năm kia nàng trôi qua như thế nào?"

Mộc Khanh Khanh lắc đầu: "Sao lại sai đề tài rồi, rõ ràng lúc đầu đang nói về chuyện chàng già hơn rất nhiều so với ta mà!"

Thần Dung cười lạnh: "Tối nay ta sẽ khiến cho nàng hiểu được cái gì gọi là càng già càng dẻo dai!"

Mộc Khanh Khanh túng dục bỏ mình.

□□□□□

Xoa xoa eo và đôi môi đã chết lặng, Mộc Khanh Khanh u oán nhìn chằm chằm Thần Dung.

Thần Dung: "Sao vậy? Không đút no nàng à?"

Mộc Khanh Khanh: "… Ta nhớ Tiểu Dung Tử của ta quá."

Thần Dung giả vờ thoát y, "Nàng cảm thấy côn thịt của ta rất nhỏ à? Nàng vẫn bên "Tự mình" đo lường lại đi!"

Mộc Khanh Khanh lệ tràn khóe mi, liên tục xua tay: "Ta nhớ chính là Tiểu Dung Tử ngây thơ thuần khiết trước kia! Chàng cái tên cuồng sắc tình này!"

Thần Dung nhìn chằm chằm cô, chậm rãi nói: "Nàng nói chính là người từ mười ba tuổi sau khi gặp mộng xuân có nàng là vai chính liền mỗi ngày hy vọng suy nghĩ muốn thao nàng… là【 Tiểu 】Dung Tử kia sao?"

Mộc Khanh Khanh: "…"

□□□□□

Đây là một cuộc phỏng vấn thần kỳ đánh vỡ thứ nguyên.

Mỗ Uyển: "Có bạn đọc đề nghị, muốn Dung lớn nhỏ cùng Khanh Khanh chơi 3P một phen, xin hỏi ba vị thấy thế nào?"

Mỗ Khanh: "Tiểu Dung Tử vẫn là một đứa trẻ! Không cần phá hủy hình tượng thuần khiến của hắn trong lòng ta! Bác bỏ!"

Mỗ Dung: "Mặc dù cũng không tính là nhỏ, nhưng loại trình độ này vẫn không thể thỏa mãn Khanh Khanh. Vì tính năng lực bình quân của ta mà suy xét, bác bỏ!"

Mỗ Tiểu Dung: "Ta không nhỏ! Rất lớn rất kéo dài! Hơn nữa, ta một chút cũng không muốn cùng một tên biến thái cuồng sắc tình chia sẻ buổi tối của ta và Khanh Khanh! Bác bỏ!"

…

Ừ, toàn phiếu bác bỏ. Mỗ Uyển cũng không có biện pháp…

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Thế giới thực: Tiểu kịch trường (Mỗ Dung play thăm dò)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Một ngày nọ, mỗ Khanh cùng mỗ Dung nắm tay đi xem phim.

Mỗ Khanh đang chuyên chú thưởng thức bộ phim đột nhiên gặp phải một cái móng heo ý chí ngoan cường, mỗ Khanh nhịn rồi lại nhịn rốt cuộc căm tức nhìn quát lên: "Đừng có sờ nữa! Anh không thể có một buổi hẹn hò thuần khiết được à!"

Tay mỗ Dung vẫn làm càn vuốt ve du tẩu như cũ, còn dần dần đến gần phần cổ cô, "Không phải em đã nói không thích những tên bại hoại văn nhã mặt người dạ thú đó hay sao? Sao lại còn nghiêm túc nhìn chằm chằm tên nam chính kia không rời như vậy?"

Mỗ Khanh: "… Em chỉ muốn thuần khiết xem một bộ phim thuần khiết, đừng náo loạn nữa!"

"Thuần khiết? Em đã ướt rồi này." Mỗ Dung tà mị cười, "Muốn thử play rạp chiếu phim một phen không?

"Không cần! Bộ phim thuần khiết còn đang chờ đợi em!" Mỗ Khanh chụp lên cái móng heo vẫn luôn làm loạn giữa hai chân, "Ưm —— đừng quấy rầy em xem phim."

"Em chắc chắn muốn xem bộ phim【 thuần khiết 】có cảnh thân thể bại hoại văn nhã này hay sao?"

"…Rõ ràng chỉ là mặc áo tắm dài thôi mà ưm——"

Ừ, đây là buổi tối của một ngày nào đó trong tương lai.

Mỗ Dung cầu hoan không thành chơi xấu tiến đến bên người Mộc Khanh Khanh, cắn vành tai cô, nhẹ gọi: "Cô ơi ~ làm một lần đi mà, chỉ một lần thôi ~"

Mộc Khanh Khanh: "Túng dục thương thân, anh vẫn chỉ là một học sinh, dưỡng thân thể mới là quan trọng nhất!"

Mỗ Dung nghẹn lời, quyết định sử dụng kế khác, tiếp tục dán vào cô, "Nương tử, tướng công ta phải làm một lần, nếu không đáp ứng, tướng công sẽ để phòng tối hầu hạ nàng!"

Mộc Khanh Khanh: "Cầu mà không được, bây giờ em có thể đi phòng tối được chưa?"

Mỗ Dung lại lần nữa nghẹn lời, trên tay ôm chặt bất động, không cho cô bất cứ cơ hội nào thoát đi, "Tiểu thư, giúp ta đi mà, khó chịu quá, một lần, chỉ một lần thôi mà..."

(Dương: đây là TG3 sắp tới nhé)

Mộc Khanh Khanh trợn mắt: "Tiểu thư?! Hừ! Muốn tìm tiểu thư hầu hạ thì cứ nói, không ai cản anh!" (Dương: ý bả là tìm mấy em trong quán bar ấy)

Mỗ Dung lại lại lần nữa nghẹn lời, vậy mà lại quên "Tiểu thư" còn có một hàm nghĩa khác, hơi ngượng ngùng cười nói: "Khanh Khanh, em biết anh nói là em mà. Ngoan đi, đêm nay chỉ làm một lần thôi, được không?"

Mộc Khanh Khanh: "Anh! Ngay cả phụ nữ mang thai ba tháng mà anh cũng không buông tha!"

"Anh đã hỏi bác sĩ rồi, có thể. Đúng lúc chúng ta có thể nếm thử play thai phụ ~" vừa dứt lời, mỗ Dung liền bắt đầu hành động.

"Ưm——"

Oa oa oa!! Cảm ơn tiểu thiên sứ nhóm đánh thưởng! Mỗ Uyển rốt cuộc có thể ăn thượng bánh chưng!

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Thế giới thực: Một cơn ác mộng khủng khiếp chân thật không thể thoát khỏi

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Mộc Khanh Khanh báo cáo nhiệm vụ với tổ trưởng xong, lại nhận được một tin tức, đại diện cấp cao nào đó của công ty yêu cầu toàn bộ nhân viên phải đệ trình một bản tóm tắt nhiệm vụ, miêu tả toàn bộ những chuyện xảy ra đối với mỗi người ở thế giới nhiệm vụ.

Mộc Khanh Khanh 囧.

Thế giới thứ nhất cô phải viết cái gì bây giờ? Toàn bộ quá trình đều lấy chuyện nào đó nào đó để công lược mục tiêu hay sao? Không biết có bị trực tiếp đập chết hay không đây…

"Bảng tóm tắt lần này rất cấp bách, đã thông báo từ mấy ngày trước rồi, tối nay cô phải giao cho tôi đấy."

"Tổ trưởng, toàn bộ nhân viên đều phải viết sao?"

"Thật ta cũng không phải, hình như chỉ có hệ thống công lược nhân vật không phải nam chính là được yêu cầu phải viết tóm tắt thôi…"

"Vậy, tổ trưởng, nếu tôi không cẩn thận quên mất tên họ của nhân vật công lược thứ nhất, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Tổ trưởng hít một hơi, "Cô vừa mới vào tổ bên này nhỉ? Nhiệm vụ thứ nhất chỉ là chuyện của mấy ngày trước thôi mà? Sao có thể nhanh quên như vậy được?!"

Mộc Khanh Khanh cúi đầu ra vẻ sám hối, bộ dạng vô tội.

“Được rồi, được rồi, tự cô xem rồi viết đi, hệ thống công lược phi nam chính có rất nhiều thứ, tóm tắt khẳng định cũng không ít đâu.”

“Dạ dạ, cảm ơn tổ trưởng! Họ tên của nhân vật công lược thứ hai tôi nhớ rất rõ ràng!”

“…”

Sau khi về đến nhà, Mộc Khanh Khanh lại thử cẩn thận nhớ lại mục tiêu nhiệm vụ công lược của thế giới thứ nhất.

Ôi —— không có kết quả.

Nếu bịa ra nhân vật công lược là thượng tướng gì đó chắc chắn cũng không được đâu, nhất định sẽ bị cuốn gói sa thải trong vòng một nốt nhạc… Khổ quá đi, công ty vậy mà lại có lãnh đạo biến thái như vậy!

Mộc Khanh Khanh chống cằm trầm tư, một thân thản nhiên chính khí. Cô phải làm giả như thế nào bây giờ? Hơn nữa còn phải làm đến thiên y vô phùng*.

*Thiên y vô phùng (天衣無縫): không để lại dấu vết.

…

!!!

Đúng rồi! Dù sao cũng không có ai biết ở thế giới nhiệm vụ thứ nhất cô đã công lược ai, nếu cô viết nguyên nam chính trở thành nhân vật công lược của mình, lại thật thật giả giả bịa đặt một câu chuyện tình yêu văn phòng hoàn mỹ cho hai người bọn họ, chắc là vô cùng tốt!

Hơn nữa về nguyên nam chính Ôn Thành kia, cô vẫn nhớ rõ rành mạch! Mặc dù ở thế giới nhiệm vụ hai người đều chỉ là đồng nghiệp có giao tình bạn bè, nhưng đúng thật là cô không miễn dịch được với phong độ quân tử “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song” đó, đây vẫn luôn là mẫu người mà cô cực kỳ thích! Chủ ý này quả thực là không thể tốt hơn!

Chỉ cần hơi tưởng tượng đến khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của anh ta, Mộc Khanh Khanh liền có cảm giác tài sáng tạo của mình đang tuôn ra như suối, trực tiếp gõ bàn phím gõ rung động cạch cạch.

Dưới phán đoán được thêm vào như bị hack này, Mộc Khanh Khanh có thể nói là đã viết ra được một quyển tiểu thuyết tình yêu văn phòng ấm áp cảm động.

Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt.*

* Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt (一鼓作氣, 再而衰, 三而竭): trích từ Tả truyện – Trang Công thập niên 左傳 - 莊公十年:Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

(Theo Magnoliaxiaomei)

Tận đến khi viết đến mục tiêu nhiệm vụ thứ hai, Mộc Khanh Khanh đã không còn thời gian lẫn sức lực, càng không có hứng thú với chuyện tình cảm mãnh liệt nữa.

Vội vội vàng vàng viết hai ba chuyện về chính mình và Ma Quân Thần Dung kia, bỏ qua rất nhiều chuyện mơ hồ có thể có có thể không trong ký ức, Mộc Khanh Khanh trực tiếp nộp bảng tóm tắt cho tổ trưởng luôn.

Miêu tả nhiệm vụ ở hai thế giới, ừ… khác nhau một trời một vực.

Duỗi eo lười, khóe mắt Mộc Khanh Khanh lướt qua ngày tháng được hiển thị trên máy tính.

Sắc mặt cứng đờ, nhanh… như vậy sao.

Nữ nhân kia sắp được thả ra rồi…

Không còn nhẹ nhàng thích ý như mới vừa rồi nữa, hiện giờ biểu cảm trên mặt Mộc Khanh Khanh lại lộ vẻ lạnh như băng và chán ghét.

…

Không được! Tránh ra! Đừng mà!

Ba ơi… Cứu con!

…

Lại là một con ác mộng khủng khiếp chân thật khó có thể thoát khỏi.

Sắc mặt hoảng sợ từ trên giường bật dậy, cho dù đã thoát khỏi cơn ác mộng, Mộc Khanh Khanh vẫn còn kinh hồn ngồi trên giường, cong gối ôm chân.

Há to miệng thở hổn hển, không ngừng nói với bản thân đó là đó chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng thật lâu vẫn không thể khôi phục trái tim đang đập dồn dập, ác mộng quấn quanh cô không hề chừa lại một chút không khí nào.

"Bác sĩ Ngôn, tôi…"

Mộc Khanh Khanh dùng toàn bộ thời gian hai ngày nghỉ ngơi để tu dưỡng thể xác và tinh thần, điều chỉnh trạng thái.

Đón ánh nắng sáng sớm ấm áp ấm áp, cơn gió nhẹ thoải mái thanh tân phất qua khuôn mặt, thiên nhiên ban ân có thể mang đến cho con người tâm tình sung sướng.

Mộc Khanh Khanh mang theo một gương mặt tươi cười như bình thường đi vào công ty.

Mới vừa bước vào công ty, Mộc Khanh Khanh liền nhạy bén cảm nhận được một tầm mắt thiêu đốt người tập trung trên người mình.

Đưa mắt nhìn bốn phía, rồi lại phát hiện tầm mắt kia đã biến mất không thấy.

Mộc Khanh Khanh nhíu mày suy tư, cô cũng không đắc tội với người nào mà, sao có thể có người dùng ánh mắt mãnh liệt như vậy cố tình nhìn chằm chằm mình chứ?

Trong đầu suy nghĩ mấy lần, cũng không nhớ rõ mình đã trêu chọc ai, Mộc Khanh Khanh nghĩ, có lẽ là hai ngày nay suy nhược tinh thần nên nhìn lầm thôi.

Người nào đó nhìn bóng dáng uyển chuyển đang chậm rãi đi phía trước, u oán đau khổ xen lẫn tức giận trong lòng rốt cuộc cũng không che dấu được nữa, khí tràng cự tuyệt người ngàn dặm càng thêm khiến người ta lạnh lẽo, không màng đến hai chân của mình đứng chờ rất lâu đã hơi tê rần, rảo bước nhanh trực tiếp tiến vào thang máy chuyên dụng, động tác cứng đờ gọi điện thoại, thanh âm lạnh băng, hạ mệnh lệnh xuống.

^-^-^-^-^

Dương: Dung Dung lại tự ngược bản thân nữa rồi^^

P/s: Nàng nào không nhớ tại sao Khanh Khanh quên mất Dung Dung thì xem lại chương đầu nha, do "Công cụ loại bỏ tình cảm" đó ^^

Thế giới tiếp theo là tiểu thư vs ảnh vệ nha ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Cổ đại (1) Tướng phủ có một bệnh tây thi kiều mỹ

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Mộc Khanh Khanh tiến vào không gian hệ thống, âm thầm thề, lúc này đây nhất định phải nắm giữ quyền tự chủ, tự mình lựa chọn thế giới nhiệm vụ.

Nhưng lúc này đây, cô vẫn không thể như ý nguyện được.

Mộc Khanh Khanh nhìn một lựa chọn duy nhất trên màn hình, nổi giận: "Sao chỉ có một thế giới nhiệm vụ vậy hả?!"

Hệ thống: [Không biết nguyên nhân, hệ thống không thể trả lời!]

Mộc Khanh Khanh kìm chế mà hít sâu một hơi, lại nhìn ghi chú rõ ràng phía trên kia【 Nhiệm vụ này bao gồm nhiệm vụ nhánh mang tính bắt buộc, ký chủ cần thiết phải hoàn thành 】, tận lực khiến ngữ khí của mình trở nên bình tĩnh, "Cái nhiệm vụ nhánh bắt buộc kia lại là cái gì?!"

Hệ thống: [Không biết nguyên nhân, hệ thống không thể trả lời!]

Mộc Khanh Khanh: "…"

Áp chế tức giận trong lòng, Mộc Khanh Khanh không ngừng ám chỉ với chính mình, nổi điên với một hệ thống không có nhân tính đúng là quá ngây thơ!

Quá ngây thơ!

Có điều nếu để cho cô biết là ai điều khiển hệ thống quấy rối nhiệm vụ của cô, cô nhất định sẽ không tha cho người đó!

…

Thời gian Mộc Khanh Khanh tiến vào thế giới nhiệm vụ là vào đêm khuya tĩnh lặng.

Sau khi trải qua một trận choáng váng, Mộc Khanh Khanh trực tiếp hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý đè ép phẫn nộ, bắt đầu tiếp thu cốt truyện của thế giới nhiệm vụ duy nhất này.

Ngoài dự đoán, lần này cốt truyện của nguyên thế giới lại đơn giản sáng tỏ, có thể dùng đơn giản một câu để khái quát, chính là câu chuyện tính phúc oan gia vui vẻ về công tử Thượng Thư ôn nhuận thanh tuấn và tiểu thư phủ tướng quân đanh đá nghịch ngợm.

Thân phận lần này của Mộc Khanh Khanh là một nữ phụ diễn viên quần chúng, chỉ tồn tại trong lời nói và hồi ức của nam chính.

Nhưng thân phận lần này của Mộc Khanh Khanh lại một chút cũng không đơn giản, là tiểu thư con vợ cả duy nhất thân phận tôn quý của Tướng gia đương triều, hơn nữa còn là vị hôn thê thanh mai trúc mã của nam chính Mặc Nam Sơn, tuy Mộc Khanh Khanh mang danh hiệu vị hôn thê, nhưng hôn ước của hai người căn bản không có chứng thực, lúc Mộc Khanh Khanh vừa mới cập kê liền hủy bỏ.

Nguyên nhân hủy bỏ hôn ước, là Mộc Khanh Khanh… Đã chết.

Ngay cả nguyên nhân qua đời, cũng là bệnh tật phát tác rồi sau đó bỏ mình.

Nguyên chủ Mộc Khanh Khanh khi còn bé thân kiều thể nhược lại còn nhiều bệnh, cho dù là sau khi lớn lên, các loại bệnh tật quấn thân, cả ngày đều là chén thuốc không rời miệng.

Toàn bộ người trên dưới hoàng thành đều biết Tướng phủ có một bệnh Tây Thi kiều mỹ.

Mặc dù mỗi năm Tướng phủ vẫn luôn dùng số tiền lớn mời các danh y và ẩn sĩ cao nhân, dùng các loại con đường và phương pháp tìm kiếm dược liệu trân quý dưỡng thân thể, nhưng vẫn luôn không thể trị tận gốc thể chất bệnh tật ốm yếu của Mộc Khanh Khanh. Cuối cùng một lần nọ trong lúc lơ đãng mắc phải bệnh thương hàn, đi đời nhà ma, vĩnh biệt cõi đời.

Còn nam chính Mặc Nam Sơn vẫn có tình cảm thanh mai trúc mã rất sâu đối với Mộc Khanh Khanh, sau khi biết được tin vị hôn thê Mộc Khanh Khanh của mình qua đời, cũng đau lòng suy sút một trận, đồng thời cũng là trong lúc này, tính cách hoạt bát rộng rãi của nữ chính Tả Nhược Vân như một mặt trời nhỏ nóng như lửa hấp dẫn nam chính, rồi sau đó, hai người đã cấu kết với nhau làm việc xấu mở ra hành trình tính phúc nhân sinh.

Lại nói, nam phụ mà lúc này đây Mộc Khanh Khanh cần công lược là tử sĩ của Tướng phủ, nhưng hắn lại nhìn trúng tiểu thư nhà Đại tướng quân luôn đối đầu với Tướng gia, cũng chính là Tả Vân Nhược.

Nguyên nhân nam phụ thích nữ chính cũng rất đơn giản, chỉ là vì lần nọ phụng mệnh Tướng gia đến nhà tướng quân trộm chút đồ vật người nhận không ra, kết quả bị phát hiện, trong lúc chạy trốn lại xâm nhập vào khuê phòng của nữ chính, được nữ chính yểm hộ cứu giúp, hắn mới bảo vệ được tính mạng của mình. Sau đó lại bởi vì ân cứu mạng đơn giản này, nam phụ vẫn luôn yên lặng thích nữ chính rất lâu rất lâu rất lâu…

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Khóe miệng Mộc Khanh Khanh run rẩy, vì vận mệnh nhiều chông gai của mình mà cảm thấy bi ai, lần này khi không lại xuyên đến trên người một bệnh mỹ nhân tùy thời đều sẽ nói lời tạm biệt với thế giới này, loli ốm yếu sống không quá tuổi bích ngọc nên làm thế nào để công lược nam phụ đây?

Điều duy nhất đáng mừng chính là, lúc này nam phụ vẫn chưa gặp được nữ chính.

Cô nhất định phải đoạt được nam phụ về bên cạnh mình trước, nếu không cô cũng không tin mình có thể địch lại hào quang của nữ chính để mang nam phụ đã trao trái tim cho nữ chính kia công lược đến trên tay mình.

Sau khi xem xong cốt truyện, Mộc Khanh Khanh cũng không quên【 Nhiệm vụ nhánh mang tính bắt buộc 】mà hệ thống đã nói kia. Kìm nén oán hận mà lựa chọn “Xem xét thông tin nhân vật" trước mặt, cô muốn nhìn xem nội dung nhiệm vụ là cái gì.

…

Họ tên nhân vật:【 Mộc Khanh Khanh 】

Thế giới nhiệm vụ:【 Bắt buộc một thế giới duy nhất】

Thân phận của nguyên chủ:【 Tiểu thư con vợ cả Tướng phủ 】(nữ phụ)

Đặc điểm tính cách:【 Dịu dàng mảnh mai, yếu đuối tiềm ẩn 】

Đặc điểm bên ngoài:【 Nhu nhược đáng yêu 】

Đặc điểm thể chất (không thể sửa đổi):

【 Danh khí 】Bạch Hổ, trứng cá hồi

【 Độ mẫn cảm 】Chạm vào một cái đã chảy nước

Mục tiêu nhiệm vụ:【Số bảy 】(Tử sĩ Tướng phủ)

Nhiệm vụ nhánh:

【 Nhiệm vụ nhánh bắt buộc 】: Tàn nhẫn ngược nam chính.

Nhiệm vụ một【 chưa mở ra 】

…

Tàn nhẫn ngược nam chính?? Vẻ mặt Mộc Khanh Khanh khó tả.

Nam chính có gây ra chuyện gì để bị ngược à? Ngoại trừ chuyện đối đãi với vị hôn thê không phải chân ái ra thì cũng không làm chuyện gì sai mà. Huống chi, nam chính vẫn luôn đối xử với nguyên chủ Mộc Khanh Khanh cực kỳ dịu dàng yêu thương, tuy chỉ xem nàng ấy như muội muội mà đối đãi, nhưng việc này cũng không có gì đáng trách, chuyện tình cảm này sao có thể cưỡng cầu được?

Vô duyên vô cớ yêu cầu mình đi tàn nhẫn ngược một công tử tuấn lang có tình có nghĩa, Mộc Khanh Khanh tỏ vẻ cô thật sự thực phiền não rối rắm, tất cả đều do cái hệ thống này biến thái quá mà!

Cảm xúc hơi phiền lòng, thân thể yếu ớt này liền theo bản năng mà có phản ứng, "Khụ, khụ khụ…" Tiếng ho khan nhỏ vụn còn mang theo thanh âm khô khốc khàn khàn mềm mại yếu ớt do bệnh lâu ngày của thiếu nữ cũng đánh thức tỳ nữ vẫn luôn gác đêm ở bên cạnh.

Tỳ nữ nhẹ động tác xốc màn lên, nương theo ánh đèn mỏng manh, thấy cô nương đã an ổn tiếp tục ngủ, không dám lên tiếng dò hỏi, sợ lại quấy rầy giấc ngủ của cô, chỉ đành lặng yên lui ra.

Vì thân thể Mộc Khanh Khanh suy nhược, Tướng gia và phu nhân đều phá lệ nuông chiều nàng ấy, nhưng cũng không hề dưỡng thành tính cách nuông chiều ngang ngược cho nguyên chủ, ngược lại còn rất nhu thuận khiến người ta yêu thương.

Dưới sự hầu hạ mềm nhẹ tỉ mỉ của một đám tỳ nữ, Mộc Khanh Khanh yên lặng ngồi trước bàn trang điểm được khảm đồi mồi màu bối, nhìn xuyên qua mặt gương đồng không rõ lắm, mơ mơ hồ hồ đánh giá dung mạo của nguyên thân.

Da thịt trắng như tuyết, lại lộ ra bệnh trạng tái nhợt, hai mắt ẩn tình tựa như một hồ nước trong, thủy quang liễm diễm, lúc nhìn quanh, tràn đầy thái độ nhược liễu phù phong, nhu nhược động lòng người. Một khuôn mặt nhỏ mảnh mai mang theo ba phần bệnh trạng, trong lúc lơ đãng có thể dễ dàng khiến trong lòng người khác sinh ra thương xót.

Mộc Khanh Khanh hơi hơi thở dài, quả thật là một tư thái của người bị bệnh lâu ngày.

"Tiểu thư, đêm qua thân thể lại không khoẻ sao?" Thị nữ tên Như Ngọc nhẹ giọng hỏi, trong tay cầm một bó dây cột tóc màu xanh lá.

"Không sao." Ngữ khí yếu ớt, khiến người ta khó có thể tin phục.

Dùng xong bữa sáng ngay trong phòng mình, Mộc Khanh Khanh nằm trên giường rảnh rỗi, suy nghĩ xem phải làm cách nào để phụ thân của mình đưa tử sĩ đến bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Cổ đại (2) Số bảy, con muốn số bảy

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khi Mộc Khanh Khanh còn đang ở đằng kia trầm tư nên làm thế nào để đưa mục tiêu nhiệm vụ đến bên cạnh mình, mẫu thân Mộc thị của nguyên chủ lại đến viện này thăm cô.

Mộc Khanh Khanh dựa vào thói quen và tính cách của nguyên chủ, hơi đứng dậy hướng về quý phụ nhân vẫn còn phong vận mới vừa bước vào trong phòng hành lễ, thấp giọng nhẹ gọi: "Mẫu thân."

Nhìn bộ dạng yếu ớt cụp mi rũ mắt, thân ảnh nho nhỏ kiều tiếu nhu nhược của con gái, trong lòng Mộc thị bỗng nhiên có chút chua xót, "Khanh Nhi, mẫu thân đến thăm con." Nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại gầy yếu, đến trước giường ngồi xuống, "Tối hôm qua ngủ có ngon không? Nghe tỳ nữ trong phòng con nói đêm qua con lại ho nữa à?"

Mộc Khanh Khanh buông mi mắt khẽ run xuống, hơi hơi ngẩng đầu, thanh âm nhỏ vụn mềm mại, "Khanh, Khanh Nhi hôm qua gặp ác mộng." Một đôi mắt nhiễm lệ quang ẩn tình, "Hiện giờ trong lòng vẫn rất sợ hãi."

"Đừng sợ, đừng sợ." Kéo con gái vào trong lòng ngực mình, nhẹ nhàng vỗ tấm lưng thon gầy của cô, trong lòng bà cũng đau cực kỳ, nhíu mày dịu dàng hỏi, "Đang êm đẹp, sao lại gặp ác mộng?"

"Khanh Nhi cũng không biết, chỉ là đêm qua mơ thấy có ác nhân không ngừng đuổi giết con, trong lúc nguy hiểm lại không có ai cứu giúp, không thể thoát thân." Giống như vì nhớ lại ác mộng tối qua, trong thanh âm của cô cũng mang theo vài phần khiếp đảm kinh hãi rõ ràng, "Chắc là đêm qua trong lúc nửa mơ nửa tỉnh bị sợ hãi…"

Thời gian đã lâu vẫn chưa nghe được câu trả lời, Mộc Khanh Khanh còn tưởng rằng mình bị lời đuôi rồi, thật cẩn thận giương mắt nhìn lên, chợt thấy trên gương mặt tinh xảo được bảo dưỡng kia của Mộc thị tràn đầy yêu thương do dự.

Mộc Khanh Khanh cân nhắc một lúc, khóc nức nở lẩm bẩm, run tay nhỏ nắm chặt tay Mộc thị, "Mấy ngày nữa Khanh Nhi phải đi biệt viện tĩnh dưỡng thân thể, không thể ở cùng mẫu thân và cha, chỉ có một mình nên càng sợ hãi khiếp đảm, vậy nên càng bị ác mộng quấn lấy không thể thoát thân."

"Vậy phải làm sao Khanh Nhi mới có thể không sợ hãi đến khóc nhè đây?" Thân mật nhéo vài cái trên mũi quỳnh hơi hơi phiếm hồng kia, Mộc thị trêu đùa hỏi. Hiếm khi lại thấy Khanh Nhi nhà bà có thần thái sinh động như vậy, xem ra đêm qua bị bóng đè đã thật sự dọa hỏng con bé rồi, mới khiến con bé hôm nay lại phá lệ ỷ lại mình như vậy.

Mộc Khanh Khanh đáng thương nhìn Mộc thị, "Con, con cũng muốn một hắc y nhân lợi hại cường tráng giống như bên cạnh cha để có thể bảo vệ Khanh Nhi." Đôi mắt Mộc Khanh Khanh còn mang theo lệ quang rõ ràng thể hiện ra khát vọng của cô, "Khanh Nhi có thể có không? Mẫu thân…"

Mộc thị bất đắc dĩ cười, con gái từ trước đến nay hướng nội nhu nhược khó khăn lắm mới đưa ra một yêu cầu, còn đáng thương hề hề làm nũng với bà như vậy, cho dù thế nào cũng phải khiến tướng công đồng ý chuyện này, "Đương nhiên là có thể rồi. Chỉ cần là Khanh Nhi muốn, mẫu thân đều sẽ cho con."

"Thật sao? Mẹ thật tốt với Khanh Nhi…" Mộc Khanh Khanh nhìn trên mặt bà tràn đầy yêu thương sủng nịch đối với cô, chỉ cảm thấy một nơi thiếu hụt trong lòng kia cũng trở nên ấm áp, đuôi mắt phiếm hồng, như muốn khóc.

"Khanh Nhi, con là con gái duy nhất của mẹ, mẫu thân ước gì con có thể luôn giống như hôm nay vậy, muốn cái gì, muốn làm điều gì, cứ việc nói với mẹ, đừng lại giống như ngày thường cái gì buồn khổ cũng đều đè nén trong lòng." Yêu thương vuốt đầu cô, tràn đầy sủng ái, "Mẫu thân và cha yêu Khanh Nhi nhất, vĩnh viễn đều là chỗ dựa cho con, ngàn vạn lần đừng khó chịu thương tâm một mình, nếu không trong lòng cha mẹ cũng sẽ không dễ chịu."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh nghe xong lời âu yếm này, suy nghĩ trong lòng hỗn loạn, cảm xúc dâng lên, "Dạ… Khanh Nhi nhớ kỹ rồi, Khanh Nhi cũng thích mẫu thân và cha nhất."

Khi mẹ con hai người dịu dàng cùng nhau nói chuyện phiếm, một thanh âm tràn đầy từ tính của nam tử thành niên vang lên, "Xem ra phu nhân và Khanh Nhi đang trò chuyện rất vui vẻ đây."

"Cha."

"Phu quân đã trở lại rồi, đúng lúc ta và Khanh Nhi cũng có việc tìm chàng này."

Mộc thị và Tướng gia hai người phu thê tình thâm, có tình nghĩa làm bạn nhiều năm, ngày thường phu thê hai người ở chung cũng cực kỳ thân mật tự nhiên.

Mộc thừa tướng sang sảng cười, khí phách văn nhân tuấn nhã và thượng vị giả dung hợp bên nhau, sau khi ngồi xuống, cười với hai mẹ con hôm nay đang hết sức thân mật, cao giọng hỏi, "Phu nhân và Khanh Nhi tìm ta có chuyện gì vậy? Cứ nói ra là được."

"Lần này chính là Khanh Nhi có việc muốn nhờ chàng hỗ trợ đấy." Mộc thị khẽ cười nói, cảnh cáo phu quân đang giả ý điêu ngoa của mình, "Ta đã sớm đồng ý với con gái rồi đấy, ngàn vạn lần chàng đừng có mà bủn xỉn cự tuyệt, mất mặt ta là chuyện nhỏ, nhưng nếu khiến Khanh Nhi đau lòng thì ta cũng không đồng ý đâu!"

"Khanh Khanh muốn tìm cha hỗ trợ sao?" Mộc Thừa tướng nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn về phía con gái của mình, dù sao từ nhỏ đến lớn, Mộc Khanh Khanh vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, nhu thuận hướng nội, quá mức hiểu chuyện.

"Dạ, con gái muốn, muốn cầu cha một việc." Có lẽ là ngày thường có hơi sợ uy nghiêm của phụ thân, thanh âm của Mộc Khanh Khanh mang theo sự cẩn thận và do dự bất an, "Con cứ nói đi, mẹ con cũng đã đồng ý rồi, cha cũng nhất định sẽ đáp ứng con." Trong lòng Mộc thừa tướng lại rất vui vẻ.

Ông chỉ có một đứa con gái duy nhất kiều kiều quý quý từ nhỏ nên hưởng hết phúc phận, nhưng không như mong muốn, con gái bảo bối ông đặt ở đầu

quả tim từ nhỏ lại nhận hết ốm đau khổ sở. Từ trước đến nay con gái và chính mình không thân mật lắm, ông vẫn luôn rất muốn kéo gần quan hệ cha con giữa hai người, khiến chính mình có thể có càng nhiều cơ hội khiến con bé hạnh phúc và vui vẻ hơn.

"Khanh Nhi muốn một tử sĩ của cha để bảo vệ con."

Từ "Tử sĩ" này là khi hai người nói chuyện Mộc thị vừa mới nói cho cô, Mộc thị còn nói muốn để tự mình cô nói với phụ thân là mình muốn một hắc y nhân.

"Ha ha. Chuyện này có gì khó chứ? Cha có thể cho Khanh Nhi một người ngay bây giờ." Mộc thừa tướng rất sảng khoái đáp ứng thỉnh cầu của Mộc Khanh Khanh.

Chẳng qua chỉ là một tử sĩ được nuôi trong phủ mà thôi, con gái đã muốn, có thể dễ dàng cho ngay. Huống chi, để một tử sĩ ở bên cạnh Khanh Nhi, còn có thể phòng ngừa một ít chuyện đột ngột xảy ra ngoài ý muốn, qua mấy ngày nữa con gái đến biệt viện cũng có thể an toàn hơn… Mặc dù ông cũng không cho rằng có người dám động thủ với đường đường là người của phủ Thừa tướng.

"Cha… Khanh Nhi có thể, có thể tự mình chọn một người hay không?" Một đôi mắt trong suốt thủy quang liễm diễm lại đong đầy vui sướng và khát cầu chờ mong.

"Đương nhiên là có thể, nếu đã cho Khanh Nhi, đương nhiên nên để Khanh Nhi tự lựa chọn."

…

Vì phòng ngừa ánh mắt của con gái có sai lầm, Mộc thừa tướng còn cố tình chỉ gọi tổ đội tử sĩ đệ nhất trong phủ tới.

"Cha, mấy hắc y nhân này đều giống nhau, làm sao con chọn bây giờ?" Một đám hắc y nhân che mặt, người nào mới là nam phụ Số Bảy khuôn mặt "Lạnh như băng tuyết" đây?

"Từng người bọn họ đều có đánh số, Khanh Nhi thích con số nào?" Dù sao mỗi một tử sĩ trong tổ đội đệ nhất đều có trình độ tương đương, không có gì khác biệt, Mộc thừa tướng cũng vui vẻ để con gái thông qua con số mà tùy hứng chọn người.

Đây cũng chính là ý của Mộc Khanh Khanh, khuôn mặt nhỏ thoáng có chút tái nhợt cong lên một mạt ý cười, nhẹ nhàng mở môi, mang theo thanh âm mềm mại suy yếu nhưng lại tràn đầy kiên định, "Số bảy, con muốn số bảy."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 3: CỔ ĐẠI (3) Ngươi phải coi ta như một đóa hoa mềm mại mà chăm sóc

《Cổ Đại (3)》

NGƯƠI PHẢI COI TA NHƯ MỘT ĐÓA HOA MỀM MẠI MÀ CHĂM SÓC

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Vừa qua khỏi giờ Tỵ *(9 - 11h)*, trong cung có chỉ, Mộc Tướng gia chỉ đành cáo biệt kiều thê ngoan nữ, một mình phụng chỉ vội vội vàng vàng chạy vào cung.

Đợi Mộc Tướng gia đi rồi, Mộc thị lại cùng con gái chia sẻ chuyện riêng tư một lát, sau đó lưu luyến không rời đi khỏi viện của Mộc Khanh Khanh. Bà thân là một phu nhân Tướng phủ, ngày thường cũng cực kỳ bận rộn, dù sao tất cả những việc lớn lớn bé bé trong phủ đều do chính thê là bà chăm lo.

Cùng Mộc thị và Mộc Tướng gia hàn huyên nửa ngày, thân thể nhu nhược bất kham này của Mộc Khanh Khanh đã bắt đầu bất mãn, chỉ cần ngồi như vậy thôi đã cảm thấy rất mệt mỏi rồi.

Trong đầu vừa chuyển, phân phó tất cả nha hoàn trong phòng đều lui ra, lại vẫy tay với "Người da đen" vẫn luôn đứng bên cạnh cô, ý bảo hắn đến gần.

Ngẩng đầu lên, Mộc Khanh Khanh nhìn dáng người đĩnh bạt, khuôn mặt của nam tử lạnh băng bị khăn che mặt lại thấy không rõ, kiều thanh nói nhỏ, "Thân thể ta không còn sức lực nữa, ngươi ôm ta vào phòng đi, ta muốn nằm."

Mộc Khanh Khanh nhìn động tác còn hơi do dự của hắn, trong lòng thoáng yên tâm, xem ra hắn còn có chút suy nghĩ và phản ứng của chính mình, ừ, chỉ cần không phải một cái máy hoàn toàn bị tẩy não thì dễ làm rồi!

"Ta, ta chỉ không muốn lại bị tỳ nữ trong phòng thấy bộ dạng ốm đau bệnh tật này của ta, nếu để mẫu thân và cha biết, sẽ khiến bọn họ lo lắng, nhưng ta lại thật sự không có sức lực, không phải cố ý làm ngươi khó xử…" Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Có lẽ là tiểu cô nương cũng có chút xấu hổ, trong thanh âm mềm mại vô lực lại xen lẫn vài phần thương tâm u oán và ngượng ngùng xấu hổ buồn bực.

Hắn ngẩn người, lúc lâu sau mới sử dụng yết hầu có chút khô khốc, thanh âm khàn khàn, "Tiểu thư quá lời rồi, số bảy mạo phạm." Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Nói xong, hắn hơi hơi cúi người, động tác khô khan cẩn thận bế Mộc Khanh Khanh lên, uyển chuyển nhẹ nhàng vào tay khiến hắn trong chớp mắt có cảm giác như chính mình đang ôm một đóa hoa nho nhỏ mềm mại.

Hắn sinh ra cao lớn, bị ôm cách mặt đất cao như vậy, Mộc Khanh Khanh theo bản năng mà nắm chặt cổ áo hắn, nhào vào trước ngực hắn không dám nhúc nhích.

Cơ bắp cánh tay đặt ở lưng và chân quá mức cứng rắn, thân thể này của Mộc Khanh Khanh phá lệ kiều nộn, không thoải mái vặn vẹo thân thể của mình, "Cái kia của ngươi quá cứng, làm ta khó chịu…"

Thân hình cường tráng đang ôm cô còn chưa bắt đầu cất bước chợt dừng lại, "Xin tiểu thư nhẫn nại một chút." Nói xong, hắn bắt đầu tăng tốc, muốn nhanh chóng đưa cô đến nơi.

"Ngươi chậm một chút đi, ta choáng váng đầu…" Mộc Khanh Khanh sao có thể dễ dàng để hắn như ý như vậy, thân mình vặn đến vui vẻ, còn làm bộ làm tịch mà rầm rì.

"…Dạ." Hiện giờ hắn có hơi xấu hổ.

Tuy rằng hắn đã hai mươi mấy gần ba mươi, nhưng từ nhỏ đã bị thu vào Tướng phủ, bình thường dục vọng đều toàn dựa vào đôi tay của chính mình giải quyết qua loa, cuộc đời lần đầu tiên có ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mùi hương xử nữ thúc giục nhân tình quanh quẩn chóp mũi hắn, cô còn không biết gì mà không ngừng cọ tới cọ lui trên người hắn, thanh âm mềm mại lại khiến người ta mơ màng cực kỳ, hắn sợ nếu còn chậm rãi đi như vậy, nhỡ hắn không cẩn thận có phản ứng thì làm sao bây giờ?

Nghe được câu cung kính đáp lời khô cằn của hắn, trong lòng Mộc Khanh Khanh trợn trắng mắt, nhớ đến người của hắn cứng như vậy, quả thật một người thành thật từ trong xương cốt.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nếu đã là người thành thật, vậy thì…

"Nếu cha đã đưa ngươi cho ta, vậy từ nay về sau ngươi chính là người của ta, sau này, thân thể của ngươi, trái tim của ngươi đều chỉ thuộc về một mình ta, ngươi tuyệt đối không thể mặc kệ ta, bỏ rơi ta, tổn thương ta." Mộc Khanh Khanh ngẩng đầu, một đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm hắn, "Đừng nghĩ thân thể ta yếu đuối, tính tình cũng sẽ mềm như vậy, ngươi có thể không nghe lời ta nói, nhưng ngươi cũng không thể khi dễ ta, thân thể bệnh tật này của ta chịu không nổi một chút lăn lộn của ngươi đâu. Ngươi phải coi ta như một đóa hoa mềm mại mà chăm sóc, nghe rõ chưa?"

"Người đã là chủ nhân duy nhất của số bảy." Tâm tư vốn đang mịt mờ kiều diễm sau khi nàng mở miệng nói xong cũng biến mất vô tung vô ảnh, trở nên cực kỳ thuần khiết thanh minh. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Chỉ cảm thán nghĩ, quả thật là một tiểu cô nương chưa lớn. Hắn là tử sĩ nàng tự tay lựa chọn, sao có thể khi dễ nàng như nàng vừa nói chứ? Vì nàng mà sống, vì nàng mà chết, tất cả đều là chuyện đương nhiên. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Còn nữa, ta một chút cũng không thể bị dọa. Cho nên sau này ở trước mặt ta không cần mang mặt nạ đen bảo hộ nữa, ngươi mà che mặt lại, ta nhìn sẽ hoảng sợ." Thanh âm kiều kiều nhược nhược không ngừng từ ngực hắn truyền ra, hơi thở nóng rực có chứa độ ấm nhẹ nhàng kề sát làn da nơi trái tim hắn: "Một thân hắc y của ngươi, quá ngượng ngùng. Chiều nay ta sẽ sai người trong phủ làm mấy… Khụ khụ, khụ khụ."

"Tạ tiểu thư quan tâm, người nên nghỉ ngơi cho tốt trước đã."

Hắn cũng nghe nói qua nữ nhi con vợ cả của Tướng gia có thân thể cực kỳ yếu ớt, lúc sáng khi mới gặp nàng, tuy sắc mặt nàng không quá khỏe mạnh tươi đẹp, nhưng tinh thần lại rất tốt, chỉ nghĩ là mọi người nghe nhầm đồn bậy, phóng đại bệnh tình của nàng, nhưng hiện tại, nhìn khuôn mặt nhỏ có chút tái nhợt càng trở nên trắng bệch của nàng, thở dốc dồn dập, hiển nhiên lúc sáng thân thể đã vượt mức chịu đựng, khiến nàng không khoẻ.

"Đúng là rất mệt mỏi…" Thanh âm mềm nhẹ dần dần biến mất, Mộc Khanh Khanh trực tiếp khép lại mi mắt trong lòng ngực hắn, mệt mỏi ngủ say.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt đến gần như trong suốt của cô, không hề có huyết sắc, khiến người khác đau lòng vô cùng, tuy hắn là loại người này, nhưng cũng có chút tâm sinh thương xót.

Dùng động tác nhẹ đến không thể nhẹ hơn đặt Mộc Khanh Khanh lên giường, nhưng không ngờ vẫn đánh thức cô.

"Tiểu thư, thực xin lỗi."

"Ta nghỉ ngơi một lát, ngươi chờ ở đây, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi…" Hơi hơi mở mắt đã gần như hao hết một chút sức lực thanh tỉnh cuối

cùng của cô, vừa mới nói xong, cô lại nhắm hai mắt hôn mê.

Hắn vẫn luôn tận chức tận trách canh giữ bên mép giường cô, không có một chút tiếng vang cũng không nhúc nhích, thậm chí còn cố tính giảm nhẹ tiếng hít thở của mình.

Một giấc này Mộc Khanh Khanh ngủ rất sâu.

Thẳng đến gần buổi trưa, cô mới từ từ tỉnh lại. Đêm qua sau khi cô chiếm thân thể này, vẫn luôn không nghỉ ngơi cho tốt, buổi sáng cũng không thể tĩnh dưỡng, thân thể này rốt cuộc cũng không duy trì được, đột nhiên trực tiếp hôn mê.

Mộc Khanh Khanh nhẹ xoa mắt, thân thể vẫn còn hơi mệt mỏi, khóe mắt không cẩn thận nhìn lướt qua một bóng đen, "A… Sao ngươi còn ở đây?"

"Tiểu thư bảo số bảy ở đây chờ lệnh."

Mộc Khanh Khanh: "A… À, ta có việc muốn hỏi ngươi, ngươi có tên không? Cứ gọi số bảy số bảy mãi, rất không thoải mái."

"Không có."

"A —— ta cho ngươi một cái tên nhé, dù sao ngươi là người của ta, ngươi không được phép ghét bỏ đâu đó." Mộc Khanh Khanh thấy hắn gật đầu, mới lại mở miệng nói: "Mộc Dung?"

"Mộc Dung tạ tiểu thư ban tên."

"Ai u! Còn có một việc! Con ma ốm như ta, không thích nhất chính là người khác ở trước mặt ta khách khách khí khí, bộ dạng câu nệ nghiêm túc, ngươi còn chọc ta như vậy, ta sẽ khó chịu đến sinh bệnh luôn!"

"Dạ…"

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Cổ đại (4) ngươi lại dám ghét bỏ ngón tay ta bẩn!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Mộc Dung, lại đây cõng ta đi, ta muốn đi ăn cơm trưa." Mộc Khanh Khanh xoa xoa bụng đã hơi đói, lại chỉ vào chân mình, "Mới vừa tỉnh lại, chân tê quá."

Trong nháy mắt Mộc Dung có dự cảm rằng sau này mình sẽ không bao giờ có thể có đủ tư cách đạt tiêu chuẩn để trở thành tử sĩ nữa, mà sẽ trở thành một hầu nam ưu tú hoàn mỹ? Gã sai vặt… Loại cảm giác vi diệu tương phản phí phạm của trời này là chuyện gì đây chứ?

Cho dù trên lưng treo một vật trang sức hình người, lưng Mộc Dung vẫn thẳng tắp như cũ, trong lúc bước đi cũng không thấy vẻ gì là cố hết sức.

Mộc Khanh Khanh ôm cổ hắn, nhẹ nhàng thổi khí vào phần da lộ ra bên ngoài của hắn, "Mộc Dung, ngươi cõng ta không phí sức sao? Ta thấy bộ dạng bước đi hiện giờ của ngươi vẫn giống như lúc không cõng ta vậy…"

"Tiểu thư… Rất nhẹ nhàng uyển chuyển…" Nơi cổ nhạy cảm truyền đến cảm giác tê tê dại dại khiến hắn vội vàng muốn chạy trốn, nhưng lại bị cánh tay của cô đang vòng trên cổ hắn cản trở đường lui.

"Vậy à? Ta cũng biết ta rất gầy yếu, không có bao nhiêu trọng lượng, nhưng tốt xấu gì cũng là một đại cô nương sắp cặp kê, sao ngươi có thể…"

Cô ở đằng kia thích thú dán trên cổ hắn lải nhải không ngừng, lúc nói đến hứng khởi, còn cọ vài cái không ngừng trên lưng hắn. Nhưng lại khổ cho Mộc Dung, thật là hành hạ người, cánh tay đang đỡ lấy hai chân cô cũng không tự giác mà thoáng siết chặt lại.

Nửa khuôn mặt dưới đột nhiên truyền đến cảm giác xa lạ khiến Thần Dung đột nhiên hoàn hồn, mặt nạ bảo hộ của hắn đã bị cô kéo xuống.

Mà người khởi xướng còn đang tựa trên đầu vai hắn, một đôi mắt long lanh mỉm cười nhìn hắn: "Đã bảo ngươi tháo mặt nạ xuống rồi mà, một hai phải bắt ta động thủ là sao chứ?" Tay nhỏ đang quàng trên cổ hắn cũng bắt đầu không an phận mà sờ lên mặt hắn, "Vốn dĩ thấy đôi mắt của ngươi đã cực kỳ tuấn tú, hiện tại mới phát hiện, môi của ngươi mới là xinh đẹp nhất…" Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Đầu ngón tay mềm mại

hơi lạnh xẹt qua gương mặt hắn, một đường thông suốt, đầu ngón tay phấn nộn ngừng trên cánh môi hắn, phác hoạ hình dáng môi hoàn mỹ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng vuốt ve, nghiêm túc cẩn thận mà dùng đầu ngón tay hưởng thụ xúc cảm trên đôi môi mê người đó.

Mắt thấy động tác của cô càng ngày càng quá mức, Mộc Dung mở miệng muốn cô thu hồi động tác, "Tiểu thư ——" đột nhiên thanh âm chợt im bặt.

Ngón tay lạnh lẽo non mịn không hề báo trước mà cắm vào trong khoang miệng ấm áp của hắn, như là một chú nai con lạc đường, tò mò mà thăm dò hoàn cảnh mới hoàn toàn xa lạ. Ngón tay mềm mại cọ qua răng hắn, ở trong miệng hắn chỉ điểm giang sơn, tự nhiên hoạt động.

Hắn không dám phát ra một âm tiết nào, sợ đầu lưỡi của hắn sẽ khó có thể khống chế mà quấn quanh, làm bẩn ngón tay sạch sẽ của cô, tiết tấu bước đi đâu vào đấy rốt cuộc cũng rối loạn, hơi thở hơi dồn dập trực tiếp phả lên cổ tay tinh xảo trắng nõn của cô. Rũ mắt xuống, quả nhiên thấy cặp mắt lúc nào cũng đầy nước kia của cô tràn đầy ngây thơ mới lạ, không hề thấy được một chút ý tưởng xấu xa dơ bẩn nào của hắn.

Cảm giác như đã qua rất lâu rất lâu, ngón tay trong miệng mới cọ đầu lưỡi hắn rồi rời đi.

"Mộc Dung, trao đổi quỳnh dịch hương tân mà thoại bản nói chính là như vầy sao?" Cô nghiêng đầu ngước mắt nhìn hắn, đầu ngón tay dính nước bọt của hắn sáng lấp lánh lúc ẩn lúc hiện, đong đưa vui thích.

Trên khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết là một đôi mắt trong sáng như nước, rõ ràng trong đó đều là hồn nhiên ngây thơ, nhưng Mộc Dung lại như thấy được một đôi mắt yêu mị câu hồn nhiếp phách.

"Không phải như thế…" Thanh âm phát ra khàn khàn cực kỳ, tầm mắt không thể khống chế khóa chặt trên cánh môi hồng nhạt mềm mềm nho nhỏ của cô.

Như cảm nhận được tầm mắt của hắn, phấn lưỡi của cô hơi đưa ra, liếm láp cánh môi nhạt màu một chút, rồi sau đó lại bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, "Đúng rồi, là trao đổi! Mới vừa rồi sao có thể xem là trao đổi được chứ!"

Ngay sau đó, vậy mà cô lại trực tiếp đưa ngón tay vẫn đang ướt đẫm kia vào trong miệng nhỏ của mình!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc này Mộc Dung hoàn toàn bị động tác này của cô kinh hách đến lý trí quay về, "Tiểu thư! Không, không thể được!"

"Tại sao chứ?" Miệng cô còn đang ngậm ngón tay, thanh âm không rõ ràng lắm lại càng thêm mềm mại, tiếng vang dâm mỹ ngượng ngùng nào đó theo động tác ác ý của cô phóng đại truyền khắp tai hắn.

"Cái đó, bẩn…" Trên đó còn có nước bọt của hắn…

Sao tiểu thư có thể liếm mút nước bọt từ trong miệng hắn chứ, nước bọt của hắn rất bẩn, sao có thể làm chuyện như vậy được?

"Bẩn? Ngươi dám ghét bỏ ngón tay ta bẩn! Mộc Dung! Ngươi lại khi dễ ta…"

Mộc Dung nhìn đôi mắt vốn lấp lánh ánh nước của cô càng trở nên ướt át đen bóng, da trắng như tuyết, đôi mắt đen nhánh, khiến lòng người chìm trong mỹ cảnh.

Nhưng hắn cũng biết hiện giờ không phải là lúc để thưởng thức, chuyện này là tội danh lớn, hắn cũng không nên vi phạm, "Mộc Dung không phải nói ngón tay, mà là, là…"

Rõ ràng là nửa câu giải thích rất đơn giản, nhưng Mộc Dung không biết là bị làm sao, khi nhìn vào đôi mắt sạch sẽ ngập nước kia cùng với khuôn mặt đẹp uất ức đáng thương, lại khó có thể nói ra mấy chữ còn lại.

"Giải thích không được sao? Ta biết mà, ngoại trừ cha mẹ và ca ca ra, một đám các ngươi đều ghét bỏ ta!" Trên khuôn mặt nhỏ nhu nhu nhược nhược khiến người yêu thương kia hiện giờ lại tràn đầy đau lòng và lên án.

"Mộc, Mộc Dung thật sự không có…" Hắn cuối cùng cũng có chút hoảng loạn, thanh âm mang theo một tia vội vàng bất đắc dĩ.

Mộc Khanh Khanh rũ mặt xuống, khiến hắn không nhìn thấy biểu cảm nhẫn nhịn nghẹn cười của cô, thanh âm rầu rĩ, "Thật sao? Vậy ngươi mở miệng ra đi."

Mặc dù hơi khó hiểu, nhưng đối với Mộc Dung, bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, không hề do dự mà ngoan ngoãn nghe lời.

Xúc cảm quen thuộc, Mộc Dung liền nhận ra đó là cái gì.

Nếu nói vừa rồi là một chú nai con lạc đường, vậy thì hiện tại lại như một con mèo hoang nhỏ bừa bãi.

Tùy ý càn quét trong miệng hắn, còn lớn mật khiêu khích đâm thọc đầu lưỡi của hắn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nhưng khiến hắn để ý cũng không phải là động tác của cô, mà là... quỳnh dịch ngọt ngào, mới vừa rồi còn dừng lại trong miệng cô, từ đầu ngón tay cô truyền đến.

Lần đầu tiên thân mật ái muội với người khác đã chịu kích thích lớn như vậy, Mộc Dung chỉ nghĩ, thì ra hương vị ngọt ngào của nữ nhi gia lại thuần tịnh tốt đẹp như vậy, thật khiến hắn nhịn không được muốn chìm đắm trong đó.

Đầu lưỡi khẽ nhúc nhích, quấn quanh dây dưa, cho dù có kiên định hơn nữa cũng không thắng nổi dụ hoặc ngọt ngào này.

…

Mộc Khanh Khanh buồn bực hoảng hốt mà vượt qua từng ngày.

Sáng sớm hôm nay, sau khi Mộc Khanh Khanh cáo biệt người thân trong nhà, liền đến biệt viện tĩnh dưỡng thân thể.

Đương nhiên, Mộc Dung cũng đi theo.

"Mộc Dung, vào đây."

Màn che xe ngựa được nhẹ nhàng xốc lên, thân ảnh cao lớn đĩnh bạt hơi cúi người tiến vào trong, "Tiểu thư có gì phân phó?" Thanh âm khiêm nhường kính cẩn, khom người cúi đầu, khiến người khác không thấy được một chút sai lầm.

Nhưng Mộc Khanh Khanh lại cực kỳ không hài lòng! Lại như vậy rồi! Lại như vậy nữa rồi!

Từ sau hôm mình ở trên lưng hắn đùa giỡn đó, hắn giống như đột nhiên bị người ta khóa chốt lại, không còn một chút cảm xúc của con người, chỉ biết lạnh lùng làm một tử sĩ đủ tư cách. Hắn vẫn như cũ nói gì nghe nấy đối với cô, bất luận chính mình đưa ra yêu cầu gì, hắn đều không do dự mà đáp ứng, nhưng cũng không hề có bất kỳ phản ứng dư thừa nào khác. Cô cũng đã từng nói qua, không cho phép hắn cung kính thủ lễ như vậy nữa, hắn đã đồng ý, nhưng biểu hiện vẫn không có gì thay đổi.

Từ trước đến giờ cô chưa từng gặp qua nam nhân nào cứng nhắc không thú vị như thế!

Vì thế, Mộc Khanh Khanh đã hoàn toàn nổi giận.

Bây giờ cô phải thử xem nữ bá vương cô đây có thể ngạnh thượng cung hay không!

"Mộc Dung, ngươi đến bên cạnh ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Cổ đại (5) trong lòng mộc khanh khanh cũng hưng phấn đến ngọt ngào

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Hệt như máy móc nhận được mệnh lệnh, Mộc Dung quy quy củ củ cúi đầu đi đến trước người cô, không quá thân cận nhưng cũng không cố tình xa cách.

Trong lòng Mộc Khanh Khanh cười lạnh, phải luyện tập bao nhiêu lần mới có thể tính toán ra khoảng cách thích hợp thỏa đáng lợi hại như vậy chứ?

"Ngươi ngồi xuống giường đi, dựa gần ta này." Cho dù là mệnh lệnh, nhưng làn điệu ngữ khí từ trong miệng cô kiều kiều nhu nhu thốt ra, căn bản sẽ không khiến người khác có cảm giác nô dịch sai khiến, ngược lại còn giống như đứa bé đang cáu kỉnh, cố ý nghịch ngợm.

Rốt cuộc động tác của Mộc Dung cũng có một tia chần chờ, thanh âm lại không hề phập phồng, "Mộc Dung đứng là được rồi. Chủ tớ khác biệt."

Cũng không biết bốn chữ kia là muốn nói cho ai nghe.

"A, vậy thì thôi." Hiếm khi Mộc Khanh Khanh không bức bách hắn nữa, ngược lại còn cười ngâm ngâm nói với hắn: "Vậy Mộc Dung ngươi gọi mã phu đánh xe vào đây, còn ngươi thay hắn đánh xe đi."

Hắn vẫn cúi đầu như cũ, thanh âm đạm mạc dễ nghe: "Mộc Dung sẽ không đánh xe, tiểu thư có chuyện gì có thể trực tiếp phân phó Mộc Dung."

"Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là con ma ốm ta đây chịu không nổi xe ngựa xóc nảy, thân thể vô cùng khó chịu." Thấy Mộc Dung vẫn luôn cúi đầu rốt cuộc cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô, Mộc Khanh Khanh cười, "Muốn có người cùng ta nói chuyện, tâm sự mà thôi. Nhưng nếu ngươi coi trọng lễ nghĩa chủ tớ như vậy, ta cũng không thể cưỡng cầu, ngươi ra bên ngoài giúp ta gọi người khác là được."

Mộc Dung trầm mặc trong chốc lát, "Mộc Dung đứng nói chuyện phiếm cùng tiểu thư."

"Nhưng ta không muốn, tâm sự nói chuyện phiếm sao có thể một ngồi một đứng như vậy chứ? Ngươi không cần miễn cưỡng, ta tùy tiện tìm người khác thay ngươi là được rồi." Ngữ khí dịu dàng bao dung, trong giọng nói tràn đầy khoan dung lý giải với hắn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu

Hô hấp của Mộc Dung cứng lại, chỉ cảm thấy khi nàng dễ dàng nói ra hai chữ "Thay ngươi", trong lòng hắn lại có hơi đau, "Dạ, Mộc Dung cáo lui."

Mộc Khanh Khanh ngàn tính vạn tính cũng không dự đoán được Mộc Dung sẽ hành động như vậy! Cô vốn muốn mượn lời nói kích thích hắn, vậy mà hắn lại trực tiếp bỏ qua phép khích tướng của cô, sạch sẽ lưu loát khiến cô trở tay không kịp.

Mộc Khanh Khanh khó thở công tâm tức giận hô: "Mộc Dung! Hôm nay nếu ngươi dám bước ra khỏi xe ngựa nửa bước, ta ——"

Đột nhiên tiếng la của cô chợt dừng, thân thể mềm mại ngã xuống, biểu cảm khó chịu thống khổ, tất cả đều đột nhiên bày ra trước mắt hắn khiến Mộc Dung rốt cuộc cũng khó có thể nhớ rõ lễ nghĩa chủ tớ gì nữa.

Cất bước thật dài nhảy đến trước người cô, sớm đã vươn hai tay vội vàng ôm lấy thân thể sắp ngã xuống của cô, thanh âm vội vàng, "Tiểu thư, người, người làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào sao?"

Không nghe thấy cô hồi đáp, hắn càng thêm hoảng loạn, nhìn cô vì khó chịu mà nhíu chặt hai hàng lông mày, gương mặt trắng bệch, sắc mặt thống khổ, hối hận tự trách trong lòng ngăn không được mà trào ra, "Tiểu thư, ta đã nói mã phu đi gọi y sư rồi, người chịu đựng một chút, y sư rất nhanh sẽ đến."

Mộc Dung vừa định đặt cô lên giường mềm, để cô nằm càng thoải mái hơn, nhưng cô lại bắt lấy vạt áo hắn không buông, thanh âm mỏng manh suy yếu rất nhỏ nhưng lại rõ ràng truyền vào trong tai hắn, "Ta đã nói ngươi không được khi dễ ta, nhưng ngươi vẫn luôn không nghe, rõ ràng đã nói phải coi ta như đóa hoa mềm mại để chăm sóc rồi mà."

Hắn nghe cô nói xong, dở khóc dở cười, đã khó chịu thành như thế, vậy mà còn có sức lực răn dạy hắn.

"Ngươi đừng để y sư kia đến đây, lấy thuốc viên trong ngăn tủ thứ nhất trước giường giúp ta là được rồi."

Mộc Dung muốn nhanh đưa thuốc viên cho cô, nhưng quần áo lại bị cô túm, hắn cũng không dám dùng lực tránh thoát, muốn mở miệng bảo cô buông ra trước, lại thấy cô nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt thống khổ, chỉ đành nhẹ nhàng bế cô lên, duỗi tay hướng về phía ngăn tủ kia.

Hắn lấy thuốc trong ngăn tủ ra, nắm chặt ở đầu ngón tay, muốn trực tiếp bỏ vào miệng cô, bất chợt nhớ tới sự kiện quá mức tốt đẹp nào đó, ngón tay chợt khựng lại, đặt thuốc viên vào tay cô.

"Ngươi lại nhìn xem trong ngăn tủ có mứt hoa quả không? Thuốc viên này đắng lắm…"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nhân lúc Mộc Dung quay đầu nhìn về phía ngăn tủ, Mộc Khanh Khanh lật tay một cái, trực tiếp giấu kín thuốc viên vào trong vạt áo của mình.

Thật sự cô không phải thống khổ khó chịu đến mức phải uống thuốc, hà tất phải tự tìm khổ. Nhưng thật ra cũng không hoàn toàn là nói dối, thuốc viên kia quả thực là rất đắng, vô cùng đắng!

Mới vừa rồi xác thật cô có bị Mộc Dung dọa đến, khối thân thể ốm yếu này thực sự là vô cùng khó chịu, nhưng còn kịch bản phía sau, là do cô khuếch đại thêm…

Mà sự thật chứng minh, một chiêu khổ nhục kế này so với phép khích tướng tốt hơn không biết bao nhiêu lần! Nhảy qua phân đoạn "Ngồi ở bên cạnh" này, trực tiếp gục ngã trong ngực Mộc Dung, càng lợi hại hơn chính là, còn có thể được một tấc lại muốn tiến một thước!

Vui rạo rực ăn mứt hoa quả Mộc Dung đưa đến, trong lòng Mộc Khanh Khanh cũng hưng phấn đến ngọt ngào.

"Tiểu thư, muốn nằm xuống giường nghỉ một lát hay không?" Nhìn sắc mặt cô dần dần tốt lên, Mộc Dung dò hỏi Mộc Khanh Khanh đang ăn vạ cọ tới cọ lui trên người hắn, hắn muốn cô ngủ một giấc trước, tĩnh dưỡng thân mình.

Mộc Khanh Khanh ngước mắt liếc hắn một cái, "Xe ngựa lắc lư quá, nằm sẽ choáng váng đầu rất khó chịu." Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu Thanh âm của cô đột nhiên trở nên uất ức phẫn hận, "Có phải ngươi lại muốn khi dễ ta, không muốn giúp thân thể ta thoải mái một chút hay không? Quả nhiên là thoại bản nói đúng, lời của nam tử nói là không thể tin nhất, bạc tình bạc nghĩa, chân trong chân ngoài, đứng núi này trông núi nọ…"

Thấy cô càng nói càng thái quá, Mộc Dung nhanh chóng ngắt lời cô, "Không phải đâu, tiểu thư muốn dựa lên người Mộc Dung thì cứ dựa đi."

Mộc Khanh Khanh nghe hắn nói vậy, trong lòng vui vẻ, quả dưa số bảy ngốc nghếch này thông suốt rồi sao?

Nhưng cô lại không biết, không phải hắn thông suốt, mà là đầu hàng.

Hắn không muốn phải khắc chế nữa, yếu tố tình cảm muốn phát triển như thế nào thì cứ tùy ý đi.

Hắn không nỡ khiến một tiểu cô nương được người yêu thích bởi vì hắn mà phải khó chịu phiền lòng.

Cũng không nỡ, trong tương lai sau này để loại người như mình chiếm cứ nàng.

Chỉ cần có một phần không nỡ này, hắn đã có thể tùy ý sinh trưởng hô hấp trong phạm vi của chính mình, không cần khiến bản thân đau khổ, cũng không cần phải thống hận chính mình nữa.

Tóm lại, đây là chuyện của một người, không cần phải khiến nàng phiền lòng không thoải mái, cũng sẽ không khiến nàng nhiễm tro bụi.

Mộc Dung chưa từng lường trước được, một cái vả mặt tới quá nhanh, hệt như gió lốc ~

"Mộc Dung, ta có thể nằm trên đùi ngươi được không? Ngực ngươi cứng quá, hơn nữa ta cũng không thể ôm ngươi."

"…Được."

Hình như hắn vừa đáp ứng một chuyện không nên đáp ứng nhất rồi, có thể trả lời lại không?

Nhưng Mộc Khanh Khanh cũng mặc kệ tiếng lòng đang hối hận của hắn, thân thể của cô trực tiếp trượt xuống dưới, gác hai chân lên giường, di động vòng eo, tìm kiếm vị trí tốt nhất, đảm bảo miệng mình có thể đối diện với vật không thể nói nào đó, hai tay ôm chặt lấy eo hắn.

"Mộc Dung, ta có thể hỏi ngươi mấy vấn đề được không?" Cô rũ mắt nhìn thẳng về phía người đang run rẩy trước mắt.

Do mình thanh âm nói chuyện của mình quá nặng, khiến vải dệt kia rung động à?

"Dạ, tiểu thư cứ hỏi đi."

Lúc này hắn ước gì nàng có thể hỏi hắn chút chuyện, bất luận là do hô hấp nhẹ nhàng nhợt nhạt của nàng trực tiếp phả ra kích thích, hay là động tác tràn đầy ý vị dâm mỹ sắc tình của nàng hiện giờ, đều khiến hung ác giữa hai chân hắn có điểm kích động.

"Mấy ngày trước, ta thấy trong một thoại bản viết rất nhiều từ ta không hiểu, hôm nay ta cần phải thỉnh giáo ngươi mới được…"

Mộc Dung nghe thấy lời cô nói này, bất an trong lòng càng sâu hơn.

Nhưng tuyệt đối đừng là loại sách đen tối như trong suy nghĩ đen tối của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Cổ đại (6) ngươi nhìn ngươi đã cứng thành cái dạng gì kìa [hơi h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Ta nhớ rõ trong thoại bản kia có nhắc tới một bài thơ đoán đồ vật, ngươi phải giúp ta đoán thử xem nha." Mặc dù không thấy rõ biểu cảm của cô, Mộc Dung cũng biết cặp mắt ánh nước kia nhất định đang chứa đầy nghi ngờ hoang mang.

【 Một vật trước nay sáu tấc dài, khi thì mềm mại khi thì cứng.

Mềm như hán tử say chao đảo, cứng tựa phong* tăng khắp chốn cuồng.

Ra động vào cốc do bản lĩnh, dưới vòng eo chợt thấy quê nhà.

Trời sinh hai quả tùy ý dụng, từng cùng giai nhân đấu mấy lần. 】

* Phong (风): ở đây có nghĩa là phóng túng.

"Mộc Dung, ngươi nói xem rốt cuộc đó là cái gì? Ta đoán rất lâu cũng không biết là cái gì, ngươi biết không? Nói cho ta đi ~"

Có lẽ là trong lòng vốn có quỷ, lúc Mộc Dung nghe Mộc Khanh Khanh đọc lên câu đầu tiên, hắn đã trực tiếp đoán được đó là côn thịt của nam nhân. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nghe âm điệu mềm mại đọc dâm thơ của nàng, thô to vốn đã không thế nào thành thật lại hơi hơi cương cứng lên, phản ứng càng thêm kịch liệt. Hắn đã có thể cảm giác được thứ kia đang sung huyết sưng to trong quần hắn.

"Không, không biết, Mộc Dung cũng không biết đó là cái gì." Ánh mắt Mộc Dung dao động, không dám lại nhìn khuôn mặt nhỏ kiều nộn vẫn luôn nằm sấp giữa hai chân hắn lấy một cái, cũng không dám xác định côn thịt đang đứng thẳng của mình có bị nàng phát hiện hay không.

Hai mắt Mộc Khanh Khanh tràn đầy ý cười mà nhìn vải dệt nhô lên giữa hai chân hắn, trong lòng nghĩ, thì ra là một tên muộn tao* giả vờ đứng đắn.

* Muộn tao: người ngoài lạnh trong nóng.

Trong lòng cười không ngừng, nhưng mở miệng lại mang theo tiếc nuối nhè nhẹ, "Thì ra Mộc Dung cũng không biết à, ta biết mà, trên đời này làm gì có đồ vật nào lúc mềm lúc cứng, hơn nữa bản lĩnh và quê nhà gì kia cũng kỳ quái ghê, ta chưa từng nghe nói qua. Thật muốn nhìn thấy vật đó quá."

"Nhất định là người viết kia bịa chuyện. Tiểu thư chớ có hỏi lại người khác việc này nữa." Mặc dù sưng to giữa hai chân rất khó chịu nhưng Mộc Dung vẫn không nỡ đẩy cô ra, chỉ muốn lui về phía sau, tận lực khiến dục vọng của mình cách môi đỏ mũi kiều của cô xa một chút.

Nhận thấy được động tác của hắn, Mộc Khanh Khanh vờ như vô cùng bất mãn mà nhéo thịt cứng rắn bên hông hắn một cái, sau đó lại để đầu mình càng dán gần giữa hai chân hắn, "Ưm -- Mộc Dung? Giữa hai chân ngươi giấu cái gì cứng vậy? Cọ đến chóp mũi ta rồi." Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Không thèm quan tâm đến sắc mặt cứng đờ quẫn bách của Mộc Dung, Mộc Khanh Khanh rất khiêm tốn tò mò hỏi.

"Không, không có gì." Thanh âm hoảng loạn hơi khàn, "Tiểu thư còn gì muốn hỏi Mộc Dung nữa không?" Hắn muốn nhanh chóng dời đi lực chú ý của Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh tựa như bừng tỉnh hít sâu một hơi, sau đó lại nhắm ngay nơi nào đó đang nhô lên chậm rãi thở ra, vừa lòng mà nhìn chỗ kia càng nhô lên rõ ràng, "A, đúng là còn một chuyện nữa."

【 Ấm áp chặt chẽ thơm hơn sen, vừa nhu vừa mềm lại giỏi yêu.

Vui thì le lưỡi cười hớn hở, mệt thì tùy thân ngủ cạnh đùi.

Khoảng giữa hai chân vì gia nghiệp, cỏ thưa bên cạnh là cố hương.

Nếu gặp tuấn tử phong lưu ấy, chiến đấu bình tĩnh không nói gì. 】

"Mộc Dung có thể nói cho ta biết đó là cái gì không? Bài thơ này ta cũng không hiểu." Giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại mở miệng nói: "Ngủ cạnh đùi? Hiện giờ tư thế này của ta không phải là ngủ cạnh đùi ngươi sao? Nhưng như vậy lại không khớp với hai chữ【 tùy thân 】rồi, phải không? Mộc Dung?"

"Tiểu thư, người ngồi dậy trước đã, chân Mộc Dung hơi tê rồi." Không chỉ chân hắn tê dại, mà xương cùng cũng bị nàng làm tê tê dại dại.

"A... Ngươi không sao chứ? Ta giúp ngươi xoa bóp chân nha?" Căn bản không cho hắn cơ hội cự tuyệt, Mộc Khanh Khanh mới vừa nâng thân mình lên, một đôi tay đã làm loạn nhẹ nhàng xoa nắn bắp đùi hắn.

"Ư -- tiểu, tiểu thư, không, không cần." Cô vừa ngồi dậy, không đợi hắn thở phào nhẹ nhõm thả lỏng lại, hắn liền phát hiện vải vóc nhô lên giữa hai chân, giữa lúc khẩn trương xấu hổ, động tác trên tay nhỏ của cô lại khiến hắn lần nữa cứng đờ vô thố.

"Sao lại không cần được? Ngươi xem ngươi đã cứng thành cái dạng gì rồi kìa?" Vẻ mặt cô chính khí ngước mắt nhìn hắn.

Nghe cô nói xong, trong lòng hắn cũng cả kinh, khủng hoảng lo lắng nghiệt căn đang nổi lên phản ứng của mình đã bị cô phát hiện. Có điều, hắn lại nhìn biểu cảm tư thái của cô, lại không giống như đã cảm thấy được cương cứng của hắn.

Mộc Khanh Khanh không để ý tới trong lòng Mộc Dung đang rối rắm lo lắng như thế nào, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, càng ngày càng quá phận, càng ngày càng châm lửa.

Một đôi tay nhỏ nhu mỹ vuốt ve hoạt động trong đùi hắn, khi thì khiêu khích nhẹ xẹt qua bên cạnh côn thịt hắn, khi thì ấn ngón tay trêu đùa chỗ nhạy cảm của hắn.

Nếu Mộc Dung có thói quen đi dạo Câu Lan viện thì đã có thể khám phá ra tâm tư câu dẫn mập mờ của Mộc Khanh Khanh hiện giờ, chỉ tiếc là hắn lại không có một chút kinh nghiệm, cho nên, hắn chỉ cho là chính mình dâm uế phóng đãng, đối với một tiểu cô nương còn chưa cập kê mà cũng dục hỏa khó nén, nghiệt căn sưng to.

Mộc Khanh Khanh nhìn hắn vẫn như cũ không có phản ứng gì lớn, trong lòng xấu hổ buồn bực một trận, hắn đã sưng to đến loại trình độ này rồi, vậy mà còn không mau làm một ít chuyện nên làm với cô đi!

Một tay trực tiếp nắm thân gậy đang nhô lên kia, một tay sờ trứng dưới gậy của hắn, dù trong lòng kích động, trên mặt Mộc Khanh Khanh vẫn là biểu cảm nghi hoặc hồn nhiên, cô nâng cặp mắt thủy quang liễm liễm lên, nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt, "Mộc Dung, trên người của ngươi có thứ gì kỳ lạ thế? Sao một cái cứng rắn như sắt, một cái lại thịt mềm mềm? Phía dưới của ta lại không có... Tại sao vậy?"

Thanh âm của hắn đã hoàn toàn khàn khàn, đáy mắt vẫn luôn nhìn cô chăm chú cũng trở nên thâm trầm đen đặc, tựa như đã hạ quyết tâm rất lớn, hắn từng chữ một mở miệng nói: "Tiểu thư, mau buông ra, cái này không thể ư --"

Hắn bị động tác ma sát cách vải vóc của cô đánh gãy lời cự tuyệt, một tiếng kêu rên sảng khoái lại ẩn nhẫn phát ra.

Đương nhiên cô thấy được hắn thoải mái, cúi đầu nhìn đôi tay trắng nõn của mình, tựa như đang nghiên cứu gì đó, cô lại dùng tay đang đặt trên thân gậy cọ xát vài cái, quả nhiên lại cảm giác được thân thể run rẩy và tiếng rên rỉ đang cố gắng kìm chế của hắn.

Cô lẩm bẩm, dường như hiểu ra, lại có chút nghi ngờ không xác định, "Ta chạm cây gậy này như vậy, Mộc Dung sẽ rất thoải mái sao?"

Hiện giờ hắn làm gì còn tinh thần trả lời cô nữa, Mộc Dung chỉ cảm thấy cảm giác duy nhất trên dưới toàn thân mà mình cảm nhận được, cũng chỉ còn tay nhỏ vừa thỏa mãn lại bất mãn của cô đó, hắn đã không còn sức lực ngăn cản hay cự tuyệt nữa rồi.

"Cây gậy này lớn như vậy, bình thường ngươi đều mang theo nó à? Vật thô dài như vậy ngươi vẫn luôn giấu ở hạ thân sao?" Biết rõ côn thịt của hắn đang có nhu cầu cấp bách cần cô an ủi, nhưng Mộc Khanh Khanh càng không để hắn như ý, ngược lại còn quá phận mà dừng động tác ma sát vừa rồi lại, chỉ dùng đầu ngón tay khẽ chạm xoa nắn thân gậy, vẻ mặt tò mò kinh ngạc, một chút cũng không màng hắn dục cầu bất mãn.

Nhưng rốt cuộc hắn cũng nhịn không được, tiếng nói khàn khàn, thanh âm nhỏ đến nỗi suýt chút nữa Mộc Khanh Khanh đã không nghe thấy, "Động một chút đi, tiểu thư."

"Động thế nào đây? Ta không biết, Mộc Dung, ngươi nói đi, ta sẽ giúp ngươi thoải mái." Quả là lời nói đơn thuần thiện lương của một tiểu cô nương hồn nhiên vô tri mà, trong lòng Mộc Khanh Khanh vui vẻ nghĩ.

"Tiểu thư, bao lấy nó xoa nắn lên xuống đi." Chỉ cần bước ra bước đầu tiên, việc mở miệng liền dễ dàng hơn nhiều, Mộc Dung dưới sự tra tấn của dục hỏa càng thêm đốt người, tạm thời quên mất phương hướng.

"Thứ này của ngươi thô quá, ta phải dùng hai tay mới có thể bao hết." Cô trực tiếp nói ra cảm thụ của cô, lời khen thành thật tràn đầy ngây thơ chất phác, khiến côn thịt cô đang nắm trong tay càng thêm kích động, càng thêm kích thích.

"Tiểu thư, nhanh lên, nhanh hơn nữa..." Hai tay của hắn không biết từ khi nào đã leo lên thân thể của cô, khát cầu mà tùy ý du tẩu.

"Sao nó lại càng ngày càng cứng, càng ngày càng thô vậy, Mộc Dung, tay ta mỏi quá đi à." Giọng nói kiều kiều nhu nhu của cô khiến hắn không thể kiềm chế mà bắt đầu thẳng lưng đưa đẩy, không ngừng thọc vào rút ra giữa đôi tay cô, cọ xát da thịt qua vải vóc của hai người cũng khiến hắn có một loại khoái cảm khác thường.

"Tiểu thư, nhanh, nhanh... Ư ha!" Khi một lần đưa đẩy cuối cùng tiến đến, hắn duỗi tay nắm lấy đôi bàn tay mềm mại kia, gắt gao bao lấy đôi tay nho nhỏ kia vào lòng bàn tay mình.

Mộc Khanh Khanh nhìn bộ dạng mê người khi cao trào bắn tinh của hắn, hai mắt hẹp dài híp lại, gương mặt phiếm hồng, cánh môi cực kỳ xinh đẹp khẽ mở đợi hái, tiếng rên rỉ ngắn ngủi trầm thấp, trong lòng cô có hơi ngứa ngáy khó nhịn, thì ra khi khuôn mặt khô khan cứng nhắc của Mộc Dung nhiễm tình dục lại mê người xinh đẹp đến như vậy. Cô muốn thử xem, hắn có thể càng mê người xinh đẹp hơn nữa hay không đây?

"Mộc Dung, ngươi bắn ra cái gì vậy? Sao giữa hai chân ngươi lại ướt hết rồi?"

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: Giả ngu hay quá chị ơi

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Cổ đại (7) chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ để hắn phá giới, mất cả trái tim

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mộc Dung thở phì phò, mở đôi mắt mới vừa nhẹ khép lại kia, đôi mắt đen bởi vì dục vọng mà nhiễm một tầng mờ mịt, còn có chứa một tia mê mang.

Ý thức đã bắt đầu dần dần quay trở lại.

Chẳng hạn như xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay, chẳng hạn như dư vị mê người khuây khoả sau khi bắn tinh, chẳng hạn như thất thố như che trời lấp đất đánh úp lại, chẳng hạn như cảm giác đau lòng và căm ghét bản thân…

Mở miệng muốn nói, rồi lại không cách nào khép lại, hắn nghĩ, hắn quả nhiên thật điên rồ mà.

Nhìn vẻ mặt hắn giãy giụa thống khổ, Mộc Khanh Khanh hơi hiểu ra, xem ra vẫn còn chưa đủ.

Cô xoay người đè lên, trực tiếp ngồi lên đùi hắn, tay nhỏ còn dừng lại ngay đúng côn thịt, bắt đầu một vòng động tác mới, kích thích hắn phát tiết thêm dục vọng một lần nữa.

"Mộc Dung, ngươi có muốn thoải mái nữa không? Ta muốn tiếp tục giúp ngươi." Cô ghé sát vào cánh môi hắn, thiếu nữ non nớt nhu nhược, trong thanh tuyến lại mang theo yêu mị dị thường, đoạt mất tâm hồn.

Suýt chút nữa Mộc Dung lại chìm đắm lần nữa, may mắn, chỉ là suýt chút nữa mà thôi.

Hắn nắm tay cô, mang đôi tay sạch sẽ mềm mại của cô rời khỏi nguyên nhân của tội ác, ánh mắt thống khổ khó chịu, thanh âm cũng nghẹn ngào kỳ lạ, "Tiểu thư, xin lỗi người. Mộc Dung… Khinh nhờn người. Cam nguyện nhận lấy bất kỳ trừng phạt nào của người, cái gì cũng được, đều được hết… Thực xin lỗi."

Nhưng cô chỉ nhẹ nháy mắt, phảng phất giống như không nghe thấy, có chút xuất thần mà nhìn chằm chằm cánh môi gần trong gang tấc của hắn, màu sắc hình dạng mỹ lệ say lòng người, đầu lưỡi liếm khóe môi bỗng dưng khô cạn của chính mình, lần nữa khiêu khích nhẹ giọng nói: "Ta tha thứ cho Mộc Dung, bất kể Mộc Dung làm gì ta cũng đều tha thứ hết."

Không hề cho hắn cơ hội mở miệng, Mộc Khanh Khanh dùng môi của chính mình áp lên hai mảnh cánh môi cô tương tư đã lâu kia, cái lưỡi ấm áp thâm nhập vào miệng hắn, cạy mở khớp hàm hắn không kịp khép kín, trực tiếp cuốn lấy lưỡi hắn giao triền ma xát, khiêu khích hắn, dụ dỗ để hắn trầm luân mê say cùng mình, đương nhiên, cô đã thành công dụ hoặc được hắn rồi.

Môi lưỡi hai người chặt chẽ chẳng hề rời nhau một khắc mà tương dán bên nhau, mút vào quấn cắn, hơi thở và chất lỏng của nhau bắt đầu giao hòa. Cô quấn lấy cổ hắn, hắn ôm ấp eo cô, giữa động tác hôn sâu, thân thể hai người cũng không thể kiềm chế mà gần sát, gần sát hơn nữa…

Mùi xạ hương ẩn ẩn trong không khí không ngừng kích thích hai người đang hôn sâu đến quên mình, tình dục chỉ cần chạm vào là nổ ngay.

Nụ hôn sâu dài lâu mà triền miên qua đi, giữa đôi môi đang nóng lên của hai người rũ xuống một sợi chỉ nhỏ trong suốt.

Mộc Dung ngơ ngác nhìn môi cô bị chính mình khiến cho diễm lệ, chỉ bạc rũ xuống dâm mị say lòng người nói không nên lời.

Cánh tay Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng quàng trên cổ hắn, một đôi mắt mờ mịt hơi nước hơi mê say nhìn chăm chú hắn, thấp giọng lẩm bẩm, "Mộc Dung, Mộc Dung…"

"Tiểu thư… Người, ta…" Khoảng cách của hai người gần như vậy, tất cả lời lẩm bẩm nhỏ nhẹ của cô hắn đều nghe rõ ràng, thâm nhập cốt tủy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Không dám mở miệng hỏi, ngữ khí chứa nhè nhẹ tình ý khi gọi tên hắn kia có phải như hắn đang nghĩ không? Vừa khủng hoảng thương cảm vừa khó nén được vui mừng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Nếu ta cũng giống như cô nương trong thoại bản, yêu thích ngươi thì phải làm sao bây giờ? Mộc Dung…" Thanh âm của cô mang theo men say gọi tên của hắn, là cái tên cô ban cho.

"Tiểu thư…" Hắn mở miệng bằng thanh âm chua xót, hạ quyết tâm cực lớn, tránh khỏi tầm mắt kéo dài mà cô đang nhìn hắn, "Mộc Dung không xứng đáng, không xứng với hai chữ yêu thích…"

Hắn đã từng gặp qua Mặc Nam Sơn. Phu quân tương lai của nàng, là thanh mai trúc mã của nàng, là công tử như ngọc chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể khiến người ta có cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, chỉ cần một cái chớp mắt đã có thể tẩy sạch loại người tối tăm bụi bẩn như hắn.

"Nhưng Mộc Dung ngươi, lại là thiếu niên lang xứng đáng được ta yêu thích nhất trên đời này." Mi mắt cô cong cong, sắc mặt luôn bệnh trạng nay lại tràn đầy chân tình thắm thiết.

Lời âu yếm của cô khiến trái tim hắn run lên, hoảng loạn nhảy nhót, mất đi đúng mực thường ngày, tiết tấu rối loạn.

"Ưm… Ư a…" Khóe miệng không thể kiềm chế tràn ra tiếng rên rỉ, hắn không nghĩ tới nàng vậy mà lại lớn mật như thế, không chỉ dùng cánh môi đã thấm ướt liếm hôn lên vành tai hắn, vòng eo như liễu cũng đong đưa khiêu khích hắn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Hắn muốn bảo nàng dừng lại, nhưng lại bị dụ hoặc của nàng lạc mất tâm trí; hình thức ở cùng nhau của hai người xưa nay cùng với thân thể mảnh mai của nàng khiến hắn không dám dùng sức áp nàng vào thân thể mình.

Sau khi cảm giác được Mộc Dung không ngăn cản động tác của chính mình, Mộc Khanh Khanh càng thêm làm càn, hết sức khiêu khích câu dẫn thân thể hắn.

Cô nương theo vành tai hắn liếm hôn một đường xuống phía dưới, để lại dấu vết ướt át ái muội trên làn da hắn, từng chút khiến tâm linh khô cạn của hắn dễ chịu. Động tác của cô vây quanh cổ hắn, sau khi tìm được hầu kết của hắn, bắt đầu dùng đầu răng nhỏ xinh nhẹ nhàng mài cắn khối nhô lên kia, đầu lưỡi ướt át ngẫu nhiên dò ra, an ủi hầu kết đang bị "Tàn sát bừa bãi" của hắn. Khe mông của cô cố tình mà như nguyện kẹp lấy côn thịt đang lần nữa

mạnh mẽ kia, mỗi lần vòng eo linh hoạt chậm rãi đong đưa đều có thể khiến hắn run rẩy kêu rên.

Thân thể hắn dưới sự dụ hoặc tận lực của cô sớm đã quân lính tan rã. Động tác của hắn đều đã bị dục vọng chi phối, một đôi tay to không an phận tìm kiếm trên lưng cô, tựa như vô cùng bất mãn vì lòng bàn tay bị vật liệu may mặc ngăn trở, hắn bắt đầu tìm biện pháp cởi quần áo cô ra.

Sau khi cô nhận ra ý đồ của hắn, bắt đầu cực kỳ phối hợp với ý tưởng của hắn, cô buông đôi tay đang leo lên cần cổ hắn ra, động tác linh hoạt cởi bỏ đai lưng của mình, động tác ngoài miệng lại không ngừng lại chút nào, lưu lại từng mảnh dấu vết thuộc về cô trên da thịt hắn.

Xúc cảm non mềm rơi vào lòng bàn tay đã đánh thức Mộc Dung sớm đã ý loạn tình mê, đôi mắt say đắm lại một lần thất thần mà nhìn thân thể trần trụi của Mộc Khanh Khanh.

Hắn chưa từng thấy qua thân thể của nữ nhân khác, không thể nào dùng sự tương đối để khen ngợi thể của nàng.

Hắn chỉ biết là, nháy mắt khi nhìn thấy, ngay lập tức ý thức dục vọng trong đầu hắn bắt đầu kêu gào cuồng nhiệt, chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ để hắn phá giới, mất cả trái tim.

"Tiểu thư, bây giờ dừng lại vẫn còn kịp…"

Vẫn còn kịp sao? Hắn phỉ nhổ bản thân đang khẩu thị tâm phi.

Rốt cuộc môi cô cũng rời khỏi da thịt hắn, cô dùng một đôi mắt long lanh ẩn tình khiến người yêu thương nhìn hắn, "Sao lại phải dừng? Ngươi hôn ta, thấy hết thân thể ta rồi, còn để ta dùng tay giúp ngươi làm loại chuyện này nữa, vậy mà ngươi còn muốn từ bỏ ta sao? Mộc Dung, không thể dừng lại được nữa đâu."

Vừa dứt lời, Mộc Khanh Khanh chủ động cởi bỏ quần áo hắn vẫn mặc trên người, chỉ là động tác trên tay vẫn chưa kịp làm đã bị một đôi tay to lớn nắm lấy, Mộc Khanh Khanh ngẩn ra, cho rằng hắn vẫn không muốn.

Nhưng hắn lại kéo tay cô quàng lên cổ mình lần nữa, rồi sau đó bắt đầu tự mình động thủ, cởi áo ngoài ra.

Khi hai người hoàn toàn thẳng thắn thành khẩn, lọt vào trong tầm mắt là cảnh tượng điên cuồng kích thích hai mắt Mộc Dung đỏ lên. Thân thể cô kiều kiều nho nhỏ, hiện giờ đang hoàn toàn rúc vào thân hình tinh tráng cao lớn của hắn, hai thân thể trần trụi hoàn toàn khác biệt hiện giờ lại hài hòa dâm mỹ mà giao triền bên nhau.

Hình ảnh mỹ lệ này cũng không khiến hắn mất lý trí mà gây thương tổn cho nàng.

Nàng nho nhỏ yếu ớt như vậy, thật sự có thể chịu đựng nổi chuyện sắp xảy ra hay sao?

Nhưng điểm lo lắng chần chờ này của hắn vào lúc cô mở miệng nói ra câu tiếp theo đã bay mất không còn sót lại chút gì

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Cổ đại (8) chẳng lẽ tiểu thư muốn khiến hắn phát điên mới vừa lòng sao? [hơi h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Mộc Dung, nơi này của ta ướt quá, còn rất ngứa nữa, giúp ta với, ưm a…" Cô nắm lấy tay hắn, đưa tới hạ thể bóng loáng mềm mịn của mình, để tiểu huyệt đã chảy ra xuân thủy cuồn cuộn được hắn cảm thụ vuốt ve.

Non mềm trơn ướt trong tay khiến tinh thần hắn rung động, tay hắn đang phủ lên nơi riêng tư bí ẩn nhất của cô, dịu dàng cẩn thận mà chạm qua mỗi một chỗ kiều nộn trên miệng huyệt của cô, không biết là tay hắn hay là hoa môi của cô đang run rẩy. Nhìn khuôn mặt ngày thường trắng nõn của cô hiện giờ lại nhiễm một màu đỏ hồng, tựa như hoa mai đỏ trên nền tuyết trắng, quả nhiên là kiều diễm mê hoặc người, câu hồn nhiếp phách.

"Giúp giúp ta… Ha a… Mộc Dung… Ưm a…" Dâm dịch của cô thấm ướt ngón tay hai người, tình triều không ngừng dâng lên trong thân thể khiến cô bất mãn rên rỉ, vặn vẹo cọ xát thân hình cường tráng dưới thân.

Tiếng rên rỉ của cô một chữ không thoát khỏi tai hắn, từ trước đến nay Mộc Dung đều tuân theo mỗi một câu mà cô nói, vì thế, hắn thử căng hoa phùng đang gắt gao khép chặt kia ra. Động tác xâm lấn của ngón tay hắn, cộng thêm cô dẫn đường chỉ dẫn, mệnh lệnh như cầu xin, khiến hắn ỡm ờ, cầm lòng không được.

"Tiểu thư… Chặt quá, nơi này của người thật nhỏ." Tiểu huyệt chặt chẽ lại non mềm nhỏ xinh, sau khi mị thịt bên trong cảm nhận được dị vật tiến vào,

bắt đầu không thuận theo mà dây dưa với ngón tay hắn, tầng tầng quấn quýt, trơn trượt ấm áp, ngăn cản động tác đi vào của hắn. Trên ngón tay truyền đến xúc cảm mỹ diệu khiến hắn không dám tưởng tượng ra một cảnh tượng khác, vì như thế sẽ bức điên hắn mất.

Thân thể này quá mức nhỏ yếu kiều nộn, cô cần phải để thân thể của mình chuẩn bị sẵn sàng trước khi hoan hảo. Chịu đựng khó chịu trong tiểu huyệt, cô lại lôi kéo ngón tay hắn dừng tại hoa hạch được cất giấu, "Ưm a… Mộc Dung… Sờ nó đi… A ha…" Khi hắn đụng chạm vào hoa hạch nhỏ, tiểu huyệt của cô chợt mẫn cảm mà tràn ra một lượng chất lỏng lớn, khoái cảm rừng mình làm cô thoải mái mà phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào mềm mại.

Sau khi nhận thấy chạm vào khối thịt nhỏ mềm mại kia có thể khiến cô thoải mái, hắn liền tận hết sức lực mà bắt đầu khẽ vuốt ve trêu đùa, khi Mộc Dung xoa nắn tiểu hạch của cô, cũng không quên mất ngón tay còn dừng lại trong tiểu huyệt cô, bên trong tiểu huyệt càng ngày càng ướt át khiến động tác thọc vào rút ra của hắn dễ dàng hơn rất nhiều. Nghe tiếng rên rỉ yêu kiều mê người của cô, nhìn biểu cảm khuây khoả sảng khoái mê hoặc của cô, thậm chí Mộc Dung có cảm giác, chỉ cần cảm thụ được sự kiều mị câu hồn của cô thôi, hắn cũng đã có thể thu hoạch được khoái cảm vô tận.

Thân thể non nớt của cô dưới động tác không hề dừng của hắn dễ dàng nghênh đón cao trào. Sau một tiếng kêu mỹ miều, thân thể nhỏ xinh vô lực nằm sấp trên thân thể hắn, thở dốc không ngừng, dâm dịch trong tiểu huyệt phun ra, xối ướt dầm dề toàn bộ bàn tay hắn. Ngón tay hắn dừng lại trong cơ thể cô càng cảm nhận được rõ ràng biến hóa bên trong của tiểu huyệt khi cao trào, mị thịt đang mấp máy co rút rốt cuộc cũng dần dần thả lỏng, hắn nhân cơ hội lại thâm nhập thêm hai ngón tay vào. Sợ độ thô của ba ngón tay khiến cô không thoải mái, hắn trấn an nhẹ nhàng vuốt tiểu hạch còn đang run rẩy của cô.

Mặc dù hiện giờ côn thịt của hắn đang sưng to khó chịu, nhưng hắn cũng không dám gây ra bất cứ chuyện gì làm tổn thương đến cô, chỉ có thể chịu đựng dục niệm sắp làm hắn phát điên, dùng một bàn tay to đang nhàn rỗi khác xoa xoa bóp bóp bờ mông ngạo nghễ nhỏ xinh của cô, mượn điều này an ủi dục vọng đốt người của mình.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Lớn quá… Mộc Dung… Chậm một chút, chậm một chút…" Cao trào qua đi, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể vô lực dựa vào trong ngực hắn, cô nhẹ nhàng rên rỉ, Mộc Dung lại chỉ xem như cô đang thoải mái nỉ non, động tác ba ngón tay thọc vào rút ra không ngừng nghỉ chút nào, như bị nghiện mà dùng ngón tay thân mật cảm thụ bên trong tiểu huyệt của cô.

"Ư —— tiểu thư…" Trước ngực truyền đến cảm giác hơi đau đớn lại tê dại khiến Mộc Dung sửng sốt, hai mắt lâm vào điên cuồng cũng khôi phục một tia thanh minh, có điều chờ sau khi đến thấy rõ động tác của người khởi xướng, hô hấp của hắn cứng lại, chỉ cảm thấy lý trí đều biến mất, chẳng lẽ tiểu thư muốn khiến hắn phát điên mới vừa lòng sao?

Mộc Khanh Khanh thật sự chịu không nổi khoái cảm vừa sảng khoái vừa trướng căng trong tiểu huyệt, cô dùng sức mút cắn liếm hôn tiểu đậu đỏ trước ngực Mộc Dung, cô muốn mượn động tác này để hắn có thể buông tha cho cô một chút. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu Ngón tay của Mộc Dung đang thọc vào rút ra trong tiểu huyệt xác thật như cô mong muốn mà tạm dừng một chút, có điều kéo theo đó là một vòng thọc vào rút ra mới càng thêm nhanh hơn. Tiểu huyệt bị hắn đùa giỡn khiến Mộc Khanh Khanh không kìm được bắt đầu thở dốc, hơi thở phả ra cũng trùng hợp kích thích nơi mẫn cảm không muốn ai biết của Mộc Dung, dẫn đến việc động tác của Mộc Dung càng thêm không có tiết chế.

Sau khi cảm giác nứt vỡ ban đầu rút đi, khoái cảm phong phú do bị lấp đầy từng chút một dâng lên trong lòng Mộc Khanh Khanh, vách trong bị ngón tay thô tráng cọ quét ma xát, mị thịt đói khát dây dưa với hắn, hoa hạch mảnh mai nhạy cảm cũng được hắn tận tâm đối đãi.

Tiếng nước dâm mị không ngừng vọng lại trong xe ngựa, tiếng rên mảnh mai vỡ vụn trong xe khiến tình dục càng thêm lộ liễu. Trên giường bên trong xe có hai thân thể trần trụi đang thân mật giao hòa bên nhau. Một thân hình nam nhân cao lớn hùng tráng, còn lại là một nữ tử kiều kiều nho nhỏ, thân thể nàng nhu nhược nhỏ xinh vô lực mà nằm sấp trên người hắn, thân thể theo tiết tấu thọc vào rút ra nào đó mà nhẹ nhàng rung động.

"Ha a… Mộc, Mộc Dung… A a… Muốn tới… Ưm a" Cao trào lần nữa bị động tác ngón tay hắn hấp dẫn mà đến, Mộc Khanh Khanh đang chờ đợi khoái cảm ngập đầu đó lại phát giác hắn bỗng nhiên dừng động tác lại, cô tận lực lắc lư vòng eo vô lực của mình, thân thể mềm mại nằm trên thân thể hắn khó nhịn vặn vẹo cọ xát, cảm giác hư không tra tấn người rốt cuộc cũng khiến cô thấp giọng khóc ra tiếng: "Mộc Dung… Động một chút đi… Nhanh lên… Mộc Dung… Cắm ta đi… Ưm a…"

Ánh mắt âm u của hắn nhìn mị thái dục cầu bất mãn của cô, chỉ cảm thấy hô hấp đã bị cô bắt giữ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nhẹ hít một ngụm không khí, bàn tay vẫn luôn đặt trên mông cô di chuyển, nhẹ nâng vòng eo cô lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, giọng nói bị tình dục nhiễm khàn lại trầm thấp nghiêm túc: "Tiểu thư, người biết chúng ta đang làm cái gì không, người chắc chắn vẫn muốn tiếp tục ư? Mộc Dung ta chỉ là một tử sĩ mà Tướng phủ nuôi dưỡng, chỉ là một nô bộc không có quyền lợi cũng không có tài phú mà thôi." Hắn nghiêm túc thấp thỏm mà nhìn mặt đẹp nhiễm xuân triều của cô, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào, "Chỉ là một tử sĩ chỉ thuộc về duy nhất một mình tiểu thư, sinh tử đều do người, thể xác và tinh thần đều thuộc về người. Người thật sự quyết định muốn ta sao?" Một lần chần chừ cuối cùng, mặc kệ sẽ là mười dặm gió xuân hay trời đông giá rét, đều sẽ thật lòng chịu trách nhiệm với nàng.

Mộc Khanh Khanh không nói gì nhìn hắn, không quan tâm đến biểu cảm tuyệt vọng càng ngày càng cứng đờ của Mộc Dung, cô vẫn luôn trầm mặc không mở miệng, sắc mặt cũng là vẻ lạnh nhạt mà Mộc Dung chưa từng thấy qua.

Đại khái qua một lúc lâu, Mộc Dung run tay, thật cẩn thận rút ngón tay ra khỏi cơ thể cô, một tiếng "Ba ——" âm mị sắc tình đến cực điểm vang lên, nhưng hắn đã không còn tâm tình giám định và thưởng thức nữa, hắn có hối hận không?

Đương nhiên hối hận, cũng đương nhiên không hối hận.

"Ư ——"

“Ưm——”

Hai tiếng hừ nhẹ, một tiếng là kinh ngạc sảng khoái, một tiếng là đau đớn khó nhịn.

“Mộc Dung… Đau… Sâu quá… Đau quá…”

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

^-^-^-^-^

Dương: Chị nhà manh động quá ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Cổ đại (9) để tự ta động, mộc dung ngươi không được động [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Sau khi nghe được tiếng kêu đau của cô, xúc cảm ấm áp chặt chẽ từ côn thịt truyền đến khiến Mộc Dung đột nhiên bừng tỉnh, sau khi ý thức được đã xảy ra chuyện gì, hắn vội vàng ngồi thẳng người muốn ôm chặt lấy cô, ngữ khí hoảng loạn, "Tiểu thư, người, sao người có thể..."

Động tác động thân của hắn khiến cho cây côn thịt kia càng thêm xâm nhập sâu vào tiểu huyệt, lại một trận xé rách đau đớn đánh úp lại, "Hít -- đừng nhúc nhích! Đau! Đau lắm!" Hồng triều nổi lên trên mặt đều đã rút đi, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, muốn để hắn lấy côn thịt đang tra tấn người kia ra, nhưng lại không dám di động côn thịt đã cắm vào hơn phân nửa dù chỉ một chút, sợ hãi nếu làm như vậy sẽ khiến hạ thể đau đớn càng thêm khó chịu.

Đau quá! Từ trước tới giờ cô chưa từng đau như vậy! Thân thể phảng phất như bị xé toạt ra từ hai bên. Hạ thể nhu nhược kiều nộn của cô bị côn thịt kích cỡ kinh người của Mộc Dung tàn nhẫn xé rách, thân thể còn non nớt vốn đã khó có thể chịu được việc nam nữ giao hoan, vậy mà cô còn dám dùng tư thế nữ thượng vị khiến côn thịt sưng to đứng thẳng đi vào, để căn cự thạc kia trong chớp mắt đã trực tiếp đâm thủng tầng lá mỏng thuần khiết của cô.

Mộc Dung cũng bị bộ dạng đáng thương hai mắt đẫm lệ của cô dọa đến, không ngừng liếm hôn khuôn mặt bởi vì đau đớn mà trở nên trắng bệch kia, nước mắt sinh lý được hắn nhẹ nhàng liếm đi, hương vị mằn mặn nhập thẳng vào đáy lòng, không hề có chút tâm tư nào để cảm thụ khoái cảm ấm áp từ côn thịt truyền đến, đôi tay to của hắn hoảng loạn du tẩu trên sống lưng bóng loáng của cô, trấn an đau đớn, "Tiểu thư, ta, ta không động nữa, đừng khóc, nàng đừng khóc mà..."

Mộc Khanh Khanh tựa trên người hắn, hai mắt đẫm lệ mông lung, thấp giọng khóc nói: "Mộc Dung, ngươi hôn, hôn ta đi, ta đau quá, tiểu huyệt đau quá, ngươi căng ta thật khó chịu, hôn ta đi..."

"Được. Đừng khóc nữa."

Bốn cánh môi giao hòa trằn trọc, lưỡi Mộc Dung dịu dàng vừa trấn an vừa khiêu khích hàm và lưỡi của Mộc Khanh Khanh, quấn quanh mút vào vô cùng triền miên, trao đổi hơi thở và nước bọt cho nhau.

Một bàn tay hắn trượt xuống dưới, dừng lại ở bộ vị đang kết hợp của hai người, ngón tay có chứa vết chai mỏng cẩn thận vuốt ve miệng huyệt bị côn thịt của hắn căng đến không để lại một khe hở nào, từ đáy lòng nảy lên thỏa mãn và vui sướng khó kiềm chế. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Sau khi cảm thấy mỹ mãn, ngón tay hắn lại thăm dò tiểu hạch vẫn còn hơi sưng đỏ kia, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve, Mộc Dung muốn bên trong tiểu huyệt của cô tràn ra chút chất lỏng, khiến cô đắm chìm trong tình dục, như vậy đau đớn có thể sẽ giảm đi không ít.

Mà Mộc Dung cũng thật được như nguyện. Đau đớn khi phá thân qua đi, dưới sự trấn an khiêu khích tinh tế dịu dàng của hắn, tình triều mới vừa bị đau đớn áp đảo cũng chậm rãi trở về, tiểu huyệt mẫn cảm nhiều nước cũng bắt đầu không ngừng chảy ra dâm dịch trơn trượt.

Cảm nhận được thân thể Mộc Khanh Khanh biến hóa rõ ràng nhất tất nhiên là Mộc Dung, vách trong vốn đang bài xích côn thịt bắt đầu dần dần mềm xốp hơn một chút, mặc dù vẫn chặt chẽ muốn đòi mạng như cũ, nhưng mị thịt dần dần thả lỏng đã chứng minh nàng đã chậm rãi tiếp nhận chính mình. Vì thế, động tác của ngón tay trên tiểu hạch càng nhanh hơn, tiếng kêu mê người từ trong miệng hai người đang tương dán vỡ vụn thoát ra.

"Tiểu thư, có thể không?" Thanh âm của hắn trở nên ẩn nhẫn, hai mắt bị dục vọng nhiễm một tầng mờ mịt.

Đương nhiên cô biết hắn hỏi cái gì, đơn giản là côn thịt trong cơ thể cô đang nhẫn nại đến khó chịu. May mà, cô cũng muốn hắn.

"Để tự ta động, Mộc Dung ngươi không được động, nếu không ta sẽ rất đau rất đau đó."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô rút lui thân mình khỏi lồng ngực cường tráng của hắn, đẩy hắn lên giường, mềm mại nói với hắn, một đôi mắt long lanh lấp lánh.

"Được... Tiểu thư động đi." Giương mắt nhìn nàng, tóc dài đen như mực rối tung xuống, búi tóc hơi loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng, chiếc cổ trơn bóng tinh xảo, bánh bao nhỏ ngạo nghễ lả lướt... Hình ảnh dâm loạn đẹp đến lóa mắt khiến Mộc Dung chỉ dám híp mắt lại, vẻ mặt dịu dàng cưng chiều.

Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng nhấc eo liễu lên, động tác chậm rãi.

Tiểu huyệt tràn lan dâm thủy sớm đã vì côn thịt cắm lộng mà bôi trơn rất tốt, mặc dù bởi vì tư thế nữ ở trên khiến cho côn thịt tiến vào càng thêm sâu, nhưng cảm giác không thoải mái khi bị lấp đầy ở vách tường thịt lại bị khoái cảm ma xát trước mặt khiến cho bé nhỏ không đáng kể, cảm giác tê dại nhè nhẹ từ tiểu huyệt tràn ra, cô đong đưa vòng eo trên dưới trái phải, càng thêm thuận buồm xuôi gió, tìm kiếm cho mình góc độ và chiều sâu thoải mái nhất, đâm thọc khai phá mỗi một điểm mẫn cảm bên trong tiểu huyệt của chính mình, "Ưm a... Thoải mái quá... Mộc Dung... Ha a..." Ánh mắt cô tan rã, giữa mặt mày non nớt ngây ngô lại vũ mị say lòng người xen lẫn phong tình câu hồn nhiếp phách, mị hoặc nhân tâm.

Động tác phập phồng của cô thỏa mãn được tiểu huyệt đói khát, nhưng động tác chậm rì rì kia lại khiến hắn khó nhịn, mị thịt gắt gao hấp thụ thân gậy hắn, khoái cảm đè ép không ngừng bị mút vào như một đóa anh túc, hưởng thụ qua đi lại là không thỏa mãn che trời lấp đất, hai tay của hắn xoa bóp đè ép lên hai vú non nớt tinh xảo của cô, ồn ào náo động kêu lên đầy bất mãn, "Tiểu thư... Nhanh lên, nhanh lên đi..."

Hắn điên cuồng muốn hung hăng xoay người áp nàng xuống, ngang ngược mở hai chân trắng nõn của nàng ra, sau đó hung ác thao lộng tiến vào tiểu huyệt, dùng tốc độ nhanh như tia chớp và trọng lượng ngàn cân... Hắn nổi cơn điên muốn tận tình phát tiết dục vọng của hắn, nhưng bởi vì là nàng, lại chỉ có thể cố chịu đựng sự tra tấn ngọt ngào hiện giờ.

"Ha a... Không được... Mộc Dung... Ta, ta lại muốn... Ha a..." Tư thế cực kỳ hao tổn thể lực khiến Mộc Khanh Khanh không thể duy trì quá lâu, nhưng dưới động tác hòa hoãn chậm lại cũng không lâu lắm, thân thể mẫn cảm ngây ngô của cô vẫn đạt tới cao trào, cô bắt đầu không ngừng siết chặt bức bách côn thịt hắn, dâm dịch phun ra, thân thể mềm mại vô lực lại lần nữa ghé vào trên thân thể hắn thở dốc yêu kiều rên rỉ.

"Tiểu thư... Để ta động đi..." Hắn dán vào vành tai cô, thanh âm khàn khàn trầm thấp đủ để nhận ra dục cầu bất mãn thống khổ của hắn.

"Ừ... Mộc Dung, ngươi nhẹ một chút..." Kiều thanh tràn đầy sắc thái tình dục khiến đáy mắt Mộc Dung đỏ lên, hai tay ôm vòng eo cô lên, sau khi để cô ngồi thẳng lên, liền bắt đầu vội vàng mạnh mẽ đưa đẩy mông.

"A... Mộc Dung... Chậm một chút... Ha a... Nhanh quá... Đừng... Đừng mà... Ưm a..." Cô như một con thuyền nhỏ trôi nổi trong cuồn phong bão táp, va chạm mãnh liệt khiến thân thể cô đong đưa trước sau, điểm tựa duy nhất chính là đôi tay hữu lực bên eo. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Mộc Dung si mê nhìn thân trên bạch ngọc trần trụi của cô, hai viên hồng nhạt mê người đến kỳ lạ, Mộc Dung thật sự nhịn không được buông một bàn tay ra, vuốt ve đầu vú của cô.

"Không chậm được đâu, tiểu thư... Nàng kẹp Mộc Dung thật thoải mái, mỗi một lần đều hút đến nỗi ta muốn bắn cho nàng." Hắn thật sự làm đúng như hắn vừa mới tưởng tượng, hung hăng mạnh mẽ thao làm tiểu huyệt mềm mại chặt khít của cô, loại khoái cảm bị mị thịt mút hôn này khiến hắn mê muội trầm luân.

"Vậy ngươi... Nhanh bắn đi mà! Ha a... Nhanh lên... Mộc Dung..." Cao trào lại mạnh mẽ đánh đến lần nữa, toàn thân cô vô lực, sau đó hoàn toàn xụi lơ trên thân thể hắn, cả người trở nên ửng đỏ run rẩy.

"Tiểu thư... Mộc Dung ta vĩnh viễn là của nàng!" Dưới sự ép sát từng bước bên trong mị thịt của tiểu huyệt, hắn cũng đạt tới cao trào, bạch dịch nóng rực phun trên nhục bích đang co rút của cô, cùng lượng lớn dâm dịch của cô pha lẫn vào nhau.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: Tiểu thư muốn bá vương ngạnh thượng cung tử sĩ và cái kết.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Cổ đại (10) ngươi còn không rút ra ta sẽ muốn ngươi nữa đó [h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

Hai cỗ thân thể mướt mồ hôi thân mật ôm nhau, Mộc Khanh Khanh nửa khép hai mắt, hô hấp mạnh lấy hơi, một bộ ngực sữa không chút ngượng ngùng kề sát phía trên lồng ngực đang phập phồng của Mộc Dung, thanh âm mềm ngọt mang theo thoả mãn và kiều mị sau tình dục, "Mộc Dung, ngươi có thoải mái không? Ta rất thoải mái."

Mộc Dung nhẹ vỗ về tán loạn trên sống lưng tron bóng của Mộc Khanh Khanh, hai mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ mang thêm vài phần kiều mị của cô, không thể dời đi nửa phần, "Tiểu thư, Mộc Dung sẽ đối tốt với nàng, nhất định."

Mặc dù trong lòng hắn có hổ thẹn, nhưng cảm giác vui sướng lại nhiều hơn.

Nghe được sự nghiêm túc trong lời nói của hắn, Mộc Khanh Khanh nhịn không được cười khẽ ra tiếng, "Mộc Dung à, ngươi đúng là một tên đầu gỗ ngốc nghếch!" Nhưng trong lòng vẫn vì lời hắn nói mà sinh ra từng chút ấm áp.

"Ư… tiểu thư, đừng nhúc nhích." Cô nhẹ nhàng rung động thân thể trực tiếp kích thích đến cự thạc còn chôn trong cơ thể cô, côn thịt vừa mới phát tiết dưới sự cắn mút vô ý thức của mị thịt bên trong tiểu huyệt lại một lần khôi phục sức sống.

Mộc Khanh Khanh cố sức ngồi dậy, lại nhìn xuống bộ vị tương liên của hai người ở phía dưới, một bộ dạng dâm loạn chật vật.

"Ngươi lại muốn rồi sao? Nhưng ta vẫn là lần đầu tiên, nếu thêm lần nữa sẽ đau lắm." Cô vươn tay, thăm dò đến miệng huyệt bị căng đến mức không có nếp uốn, sờ đến một mảnh chất nhầy, các loại chất lỏng của hai người đều lẫn lộn vào nhau, vài giọt màu đỏ tươi đẹp đặc biệt chói mắt, lại đưa ngón tay đến trước mắt Mộc Dung, "Ngươi nhìn nè, đã chảy máu rồi. Mặc dù hợp hoan với Mộc Dung rất thoải mái, nhưng thân thể ta lại yếu đuối… Không thể thường xuyên làm loại chuyện này được."

Ngay lúc cô cố tình phô bày hạ thể của hai người ra trước mắt hắn, thân thể Mộc Dung cũng đã cứng đờ đến không dám nhúc nhích. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Lúc sau còn thấy động tác và lời nói thanh thuần ngây thơ của cô lại xen lẫn mị hoặc câu hồn, càng khiến hô hấp chợt nhẹ, chỉ cảm thấy thiên địa đều trở nên hỗn độn mông lung, chỉ còn sót lại tiểu yêu tinh câu hồn nhiếp phách này, hồi lâu sau hắn mới tìm về được năng lực nói chuyện của chính mình, "Ta nói muốn bao giờ? Nếu nàng thật sự sợ đau, không muốn ta lần nữa, thì đừng làm loạn nói linh tinh thì hơn." Một tay hắn ôm chặt kẻ làm loạn nhân tâm là cô ấn lên trước ngực mình, bá đạo dịu dàng ôm lấy sống lưng bóng loáng, không nói gì nữa.

Nghe hắn gấp đến độ ngay cả kính ngữ bình thường cũng quên nói, trong lòng Mộc Khanh Khanh không phúc hậu mà hí hửng, bị hắn gắt gao ôm, cô muốn có động tác gì khác cũng khó khăn. Có điều, cô xác thật cũng không dám trêu đùa hắn nữa, thân thể này thật sự không có khả năng lại thừa nhận một lần giao hoan, thật là quá đáng tiếc…

Vừa mới ngừng nghỉ một hồi, thanh âm rầu rĩ của Mộc Khanh Khanh lại từ nơi ngực hắn truyền đến, "Mộc Dung, ngươi rút thứ kia ra đi, tự nó cứ động mãi, vừa cứng vừa nóng lại còn thô dài, đâm thọc trong huyệt của ta rất khó chịu."

"Hít —— tiểu thư đừng nói chuyện." Hắn cũng nhịn đến khó chịu, nhưng thật sự không nỡ rời khỏi ôn nhu hương kia, "Nàng đừng để cho… Huyệt thịt kia của nàng mút cắn ta nữa, thì ta sẽ không động."

"Mộc Dung, ngươi còn không rút ra, ta sẽ muốn ngươi nữa đó." Hắn thật sự cho rằng mình là người thanh tâm quả dục chắc, bởi vì côn thịt thô tráng kia của hắn chôn trong tiểu huyệt của mình, chọc khiến mị thịt của mình không chịu khống chế mà mấp máy, tình dục của cô cũng bị kéo ra theo, cảm giác ngứa ngáy tê dại thâm nhập tận sâu trong tâm khảm.

Nghe xong lời vô cớ gây rối lại mang lực sát thương mười phần này, Mộc Dung bất đắc dĩ cười, giữ nguyên tư thế hiện giờ của hai người ôm Mộc Khanh Khanh xoay người đặt cô lên giường mềm, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ kiều kiều nhược nhược của cô, khẽ hôn lên trán cô, "Tiểu thư, túng dục hại thân, nàng vẫn là nên tiết chế một chút mới tốt." Nói xong, liền hơi hơi bứt ra, rút côn thịt của chính mình ra khỏi tiểu huyệt chặt chẽ ướt át khiến người nghiện kia.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Ưm…" Mộc Khanh Khanh nhịn không được hừ nhẹ một tiếng, nhục bích bị ma sát ngắn ngủi, một chút khoái cảm khiến cô thoải mái đến cực điểm, chất lỏng trong huyệt cũng bắt đầu không hề cố kỵ mà ào ào chảy ra.

Mộc Dung không biết từ khi nào đã đứng lên, hai mắt si mê mà nhìn cảnh đẹp dâm mị giữa hai chân cô, trong miệng lẩm bẩm nói: "Tiểu thư, thật đẹp…"

Nếu không phải cố kỵ thân thể tiểu thư không thể lại thừa nhận quá nhiều cao trào kích thích, nhất định Mộc Dung đã nhào lên, tinh tế liếm hôn tiểu huyệt đang run nhè nhẹ kia, mút sạch sẽ hết tất cả chất lỏng trong tiểu huyệt cô chảy ra.

"Tiểu thư, nàng có muốn ngủ trước một chút hay không? Ta giúp nàng thu thập…" Thanh âm Mộc Dung dịu dàng cưng chiều, trên mặt cũng rất ôn hòa bình tĩnh, bất luận là kẻ nào cũng sẽ không đoán được mục đích và ý nghĩa của một câu hắn vừa nói có bao nhiêu dâm uế và phóng đãng.

"Được, Mộc Dung, thích ngươi nhất." Sau khi trải qua vận động kịch liệt, cơn buồn ngủ nặng nề thổi quét đến, vừa mới đồng ý lời Mộc Dung nói, liền chống cự không nổi mệt mỏi mà nhắm hai mắt lại.

"Mộc Dung cũng thích… Khanh Khanh nhất." Thanh âm nhỏ đến mờ mịt, Mộc Khanh Khanh làm sao nghe được.

Nhìn Mộc Khanh Khanh đã chìm vào giấc ngủ, tim Mộc Dung tăng tốc, bởi vì lời tỏ tình mới vừa rồi của hai người, cũng bởi vì chuyện hắn sắp phải làm.

…

Động tác mềm nhẹ mở hai chân trắng nõn của cô ra, hai mắt Mộc Dung mê say nhìn chằm chằm cánh hoa hơi hơi sưng đỏ của cô, rõ ràng động tác của mình đã đủ thu liễm lắm rồi, sao lại vẫn tổn thương đến tiểu huyệt kiều nộn của nàng? Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Hắn phải có nghĩa vụ chữa thương hỗ trợ, khó nhịn mà nuốt nước miếng một cái, hầu kết lăn lộn, trực tiếp phủ lên hai mảnh hoa môi kia.

Không dám đánh thức cô, Mộc Dung chỉ khắc chế đảo quanh mút hôn hoa môi của cô, không có thâm nhập vào trong, không quấy rầy hoa hạch đang thẹn thùng, tuy là như vậy, nhưng Mộc Khanh Khanh đang đắm chìm trong giấc ngủ, dưới động tác liếm hôn của Mộc Dung, hoa huyệt nhạy cảm cũng không tự giác mà tiết ra từng chút hoa lộ, Mộc Dung cũng rất tận chức tận trách nuốt vào dâm dịch vừa mới sản xuất ra từ thân thể thanh khiết của Mộc Khanh Khanh.

Tại nơi cửa huyệt của cô không ngừng tràn ra dâm dịch, còn có máu xử nữ, còn có tinh dịch của hắn, nhưng hắn đều mặt không đổi sắc mà nuốt hết tất cả vào trong miệng. Tổng cảm giác, mặc kệ là bất cứ thứ gì, chỉ cần là trải qua sự gia công của tiểu huyệt cô, đều có thể biến thành quỳnh chi ngọc nhưỡng.

Thật lâu sau, Mộc Dung nâng đầu đang chôn giữa hai chân cô lên, đầu lưỡi không bỏ qua mà liếm một lượt cánh môi ướt đẫm, sau khi dư vị qua đi, rốt cuộc cũng nhớ tới côn thịt vẫn luôn sưng to của mình.

Chuyện tự an ủi, Mộc Dung đã làm không ít. Mà hôm nay, lại phá lệ thoải mái hương diễm.

Hai mắt nhìn chằm chằm tiểu huyệt được chính mình "Rửa sạch", khoái cảm từ hồi ức khi vừa mới hoan ái tràn ra, tưởng tượng thấy cảnh hiện giờ côn thịt của mình đang được hoa huyệt của cô bao vây…

Khi cao trào bắn tinh tiến đến, Mộc Dung có chút hoảng hốt, nhìn bạch trọc sền sệt trong tay, ý niệm tà ác nào đó trong lòng như thế nào cũng ngăn không được.

Động tác ngón tay dịu dàng, nhẹ nhàng tách cửa huyệt đang đóng chặt của cô ra, ngón tay dính bạch trọc thâm nhập vào trong, còn không đợi hắn lưu tinh dịch lại trong đó, mị thịt trong tiểu huyệt đã tự giác quấn quanh ngón tay hắn, mấp máy liếm láp ngón tay hắn sạch sẽ.

Mộc Dung thở nhẹ một hơi, cố gắng đè nén dục vọng lại lần nữa ngẩng đầu, ngón tay cũng không dám ở lại lâu.

Sau khi thu thập thỏa đáng, Mộc Dung ôm Mộc Khanh Khanh đang ngủ vô cùng an ổn vào trong lòng ngực, một đôi mắt đen không rời khỏi cô nửa phần, an tĩnh mà hưởng thụ khoảng thời gian có thể cẩn thận thưởng thức cô đối với hắn mà nói đã không nhiều lắm này.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 11: CỔ ĐẠI (11) Không cần ngươi trông ta! Ngươi là tên đăng đồ Tử!

《Cổ Đại (11)》

KHÔNG CẦN NGƯƠI TRÔNG TA! NGƯƠI LÀ TÊN ĐĂNG ĐỒ TỬ!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Thời gian tốt đẹp luôn dễ dàng biến mất như chỉ trong một cái búng tay, đối với những lời này Mộc Dung cảm thấy hết sức đồng cảm với bản thân mình.

Chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt, nhân nhi tinh xảo lả lướt trong lòng ngực cũng đã tỉnh lại, trở tay không kịp, hắn không biết nên nói hay nên làm cái gì. Sau khi nhục dục tan đi thì lý trí dần dần trở về, tiểu thư nhỏ tuổi vô tri, không biết ý nghĩa của việc nam nữ hoan ái là gì, hắn lại ích kỷ lợi dụng nàng ngây thơ vô tri mà đoạt mất thân thể nàng, lại còn dụng tâm hiểm ác muốn lợi dụng chuyện này trói buộc tiểu thư vào người mình. Nếu chờ đến tương lai, tiểu thư lớn lên hiểu những chuyện đó, có phải sẽ oán hận rồi chán ghét mình hay không? Khi đó mình còn có thể canh giữ ở bên cạnh tiểu thư hay không? Còn có hôn ước của tiểu thư nữa…

Mộc Khanh Khanh mới vừa tỉnh lại, không đợi được Mộc Dung thân mật an ủi, lại còn thấy hắn trưng ra một vẻ mặt rối rắm mê mang, uất ức hờn dỗi nói: "Mộc Dung, ngươi muốn làm một tên phụ lòng đấy à?"

"Không, không có, ta sẽ chịu trách nhiệm!" Đúng là hắn rất sầu lo đối với một số chuyện, nhưng đối với việc đảm đương trách nhiệm gánh vác hậu quả này thì hắn không hề có một chút do dự nào.

"Ngươi hoảng loạn cái gì, ta chỉ đùa một chút thôi mà, hay là…" Mộc Khanh Khanh tinh quái duỗi tay chỉ vào Mộc Dung, làm vẻ mặt đáng yêu nhìn chằm chằm hắn, "Trong lòng ngươi có quỷ?"

"Tiểu thư đừng nói oan cho Mộc Dung, Mộc Dung đã nói sẽ đối tốt với nàng, nhất định sẽ không nuốt lời." Bất đắc dĩ mà kéo ngón tay ngọc đang chỉ vào mình xuống, sao có thể nhìn không ra nàng đang trêu chọc mình. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nhẹ nhàng bế cô lên sau đó lại buông ra, để cô dựa vào trên đệm mềm, ôn nhu dò hỏi, "Muốn truyền bữa chưa? Buổi trưa nàng ngủ ngon quá, ta lại thấy nàng thật sự mệt mỏi, nên không để bọn họ tiến vào quấy nhiễu nàng."

"Còn bao lâu mới có thể đến biệt viện? Ta không muốn ăn trên xe ngựa…" Mộc Khanh Khanh giờ mới phát giác vậy mà đã là buổi chiều rồi, ở trên xe ngựa cả một ngày, cô rất khó chịu.

"Còn nửa canh giờ nữa là đến rồi, không muốn ăn chút gì sao?"

"Ngươi đút thì ta sẽ ăn."

"…Được."

…

Mộc Tướng gia thương tiếc thân thể mảnh mai của con gái yêu, mấy năm trước đã đặc biệt vì điều này mà cho xây một tòa biệt viện tinh xảo, cảnh sắc tịnh mỹ, phong cảnh kiều diễm, quả thật là một chỗ tu dưỡng thể xác và tinh thần khó có được.

Mộc Khanh Khanh có chút ngu ngơ, sau khi được đỡ xuống xe ngựa, liếc mắt một cái nhìn lại, cảnh đẹp trong viện loáng thoáng như tranh vẽ hiếm gặp. Vốn tưởng rằng sau khi đến biệt viện, cuộc sống sinh hoạt sẽ có chút khan khổ, ai ngờ cô đã coi thường sự thương yêu của Tướng gia đối với con gái yêu rồi.

Cũng phải, chỉ riêng toàn bộ hành trình xe ngựa " không hề xóc nảy, cách âm hoàn mỹ " là có thể thấy được…

Người hầu đứng bên ngoài viện đón cô, trong đó có một nam tử trung niên bộ dáng giỏi giang cúi đầu xuống, bước chân kính cẩn đi đến trước mặt cô.

"Tiểu thư đi đường mệt nhọc rồi, chỗ nghỉ ngơi đã chuẩn bị thỏa đáng, người vẫn ở Lan Ngữ Viên như cũ sao?" Thanh âm kính cẩn nghe theo, đây là Vương quản gia hàng năm canh giữ ở biệt viện.

Mộc Khanh Khanh nhàn nhạt đáp lại một tiếng "Ừ." Liền cất bước đi vào viện.

Giữa hai chân cô vẫn còn hơi khó chịu, nhưng cố kỵ đám người hầu bên cạnh, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể chịu đựng đau đớn giữa hai chân, cố gắng duy trì tư thế đi chậm rãi.

Mới đi được vài phút, Mộc Khanh Khanh chợt cảm thấy chính mình không thể chịu nổi cảm giác đau đớn khi vừa mới phá thân nữa, hai chân đã có chút run run rẩy rẩy dừng lại, nhìn Mộc Dung ở phía sau, ý bảo hắn đến gần hơn, rồi sau đó một câu cũng không nói, trực tiếp ngã xuống theo hướng hắn.

Mộc Dung cũng xác thật không làm cô thất vọng, lúc thân thể cô có chút ngả nghiêng, liền trực tiếp chặn ngang bế cô lên.

Lo rằng Mộc Dung không biết cô giả vờ bất tỉnh, Mộc Khanh Khanh tranh thủ né tránh tầm mắt của mọi người, hung hăng mà chọc vài cái lên thịt mềm bên hông Mộc Dung, ý bảo chính cô cũng phải thật sự ngất xỉu.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Sau khi cảm nhận được động tác của tiểu cô nương trong lòng ngực, trái tim Mộc Dung mới vừa nhảy lên mới khôi phục bình thường, thế nhưng cũng không dám chậm trễ quá lâu, chỉ nói vì Mộc Khanh Khanh đi xe mệt nhọc, thân mình không khoẻ, yêu cầu tĩnh dưỡng. Hắn liền vội vàng ôm cô chạy đến Lan Ngữ viên.

Chỉ để lại mọi người ngu ngơ tại chỗ.

Đến khi đi vào nội thất, Mộc Dung mới đặt Mộc Khanh Khanh lên giường, có chút hoảng loạn hỏi cô: "Tiểu thư, thân thể nàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Mới vừa rồi hắn vẫn luôn đi phía sau cô, liền có cảm giác dáng đi của cô có chút vô lực kỳ lạ, nhưng lại cố kỵ người nhiều mắt tạp, hắn cũng không hỏi cô.

Tiểu thư giả vờ bất tỉnh, nhất định là do chỗ nào đó trên thân thể không thoải mái…

Mộc Khanh Khanh mềm mại oán trách nói: "Còn không phải là chuyện xấu do ngươi làm, phía dưới của ta bị ngươi làm đau muốn chết, sao có thể tự mình đi đường được chứ? Mộc Dung, ngươi chẳng quan tâm gì đến ta hết…"

"Vẫn còn rất đau sao? Tiểu thư, Mộc Dung… Mạo phạm một chút." Vừa dứt lời, hắn liền tiến sát gần cô, vén váy lụa yên la màu thủy lam do hắn tự mình mặc vào cho cô lên, cởi áo lót xuống, tách hai chân cô ra.

"Mộc Dung… Ngươi, ngươi…" Khi nào thì trở nên to gan sắc tình như vậy hả?

"Ừ? Tiểu thư?" Vẻ mặt Mộc Dung vẻ mặt thản nhiên chính khí, khó hiểu nhìn về phía Mộc Khanh Khanh đang ấp úng.

Mộc Khanh Khanh: "Hiện giờ đang là ban ngày, đợi đến buổi tối đi, nếu có người xông vào thì không tốt."

"Không sao, ta đã giao phó mọi người nói nàng cần phải tĩnh dưỡng." Mộc Dung chân thật đáng tin mà tách hai chân đang bị Mộc Khanh Khanh lặng lẽ khép lại ra.

Mộc Khanh Khanh khó thở, "Ngươi, ngươi không xấu hổ nhưng ta thì xấu hổ đấy! Không cho phép xem!"

"Tiểu thư, nàng không cần nghĩ quá nhiều, Mộc Dung có học qua y thuật, chỉ muốn nhìn xem chỗ kia bị thương đến mức nào mà thôi." Vẻ mặt khi nói ra lời này, muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

"…"

Đợi đến tận buổi tối khi đi ngủ, Mộc Khanh Khanh vẫn luôn không cho Mộc Dung sắc mặt tốt, một khuôn mặt mộc, nhìn về phía thân ảnh đang canh giữ bên mép giường mình.

"Sao ngươi còn ở đây? Không phải ta đã nói đêm nay không cần ngươi gác đêm hay sao?" Lúc ở Tướng phủ, Mộc Khanh Khanh vẫn luôn yêu cầu Mộc Dung thời thời khắc khắc đều phải canh giữ bên cạnh cô, cho dù là buổi tối, cũng muốn hắn làm luôn chức trách của người hầu gác đêm. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nhưng hôm nay, Mộc Khanh Khanh đúng thật đã bị hắn làm cho nổi điên, đã sớm không cho phép đêm nay hắn bước vào nội thất của mình.

"Mộc Dung trông coi tiểu thư." Ngược với vẻ mặt tức muốn hộc máu của Mộc Khanh Khanh, Mộc Dung lại mang vẻ mặt sóng êm gió lặng.

Mộc Khanh Khanh: "Không cần ngươi trông ta! Ngươi là tên đăng đồ tử!"

"…Mộc Dung không phải." Mộc Dung nói lời này hiến khi lại có chút chột dạ, dù sao, chiều nay chính mình đúng thật là càn rỡ phóng đãng…

"Ngươi, ngươi còn dám nói không phải? Chiều nay ngươi ——" chỉ cần hơi tưởng tượng, khuôn mặt trắng nõn của Mộc Khanh Khanh liền không tự giác mà nổi lên đỏ ửng, hồi ức quá mức xấu hổ khiến cô khó có thể nói ra miệng được.

Từ trước đến nay cô chưa hề nghe qua sau khi chỗ kia bị thương, lại cần… Nước bọt làm thuốc, hơn nữa còn cả trong lẫn ngoài, phía trước lẫn phía sau khắp nơi đều sạch sẽ, hắn thật sự coi Mộc Khanh Khanh cô là loại tiểu thư khuê các ngây thơ vô tri chắc?

"Mộc Dung chỉ muốn làm tiểu thư thoải mái hơn một chút, hơn nữa sau khi Mộc Dung làm như vậy, tiểu thư cũng không kêu đau nữa, cách này vẫn rất có hiệu quả." Hắn chính là một chút cũng không hề nói dối, lúc ấy xác thật tiểu thư bị hắn liếm đến cực kỳ thoải mái, dâm dịch bốn phía không nói, tiếng rên rỉ mềm mại nỉ non từ trong cái miệng nhỏ phát ra cũng vì động tác của hắn mà sinh ra ý vị sung sướng.

"Mộc Dung, ngươi!!" Mộc Khanh Khanh thoáng nhìn dư vị dâm đãng trong mắt hắn, sao còn không biết hắn đang nghĩ đến cái gì, nổi giận đùng đùng trừng hắn, rồi sau đó lại ngẩn ra, trên mặt hóa ra một nụ cười ngọt ngào, thanh âm cũng đã không còn buồn bực xấu hổ như vừa rồi nữa: "Ngươi có muốn thoải mái giống như ta không? Có muốn thử để ta giúp ngươi liếm liếm hoặc là hút hút không?"

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *ai k vào được wattpad có thể tải VNP Master về nha.*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Cổ đại (12) mộc dung, hôm nay ngươi bắn mấy lần rồi? [hơi h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Vừa dứt lời, Mộc Khanh Khanh cũng không chờ Mộc Dung phản ứng kịp với lời nói tràn ngập sắc tình của cô, trực tiếp cất bước đến trước người hắn.

Thấy động tác muốn giãy giụa của Mộc Dung, Mộc Khanh Khanh đã nửa quỳ trước mặt hắn vượt trước cảnh cáo nói: "Không được nhúc nhích, nếu hôm nay ngươi lại không nghe lời ta nữa, sau này ngươi cũng đừng hòng bò lên giường ta!"

Mộc Dung nhìn tư thế hiện giờ của cô, hầu kết lăn lộn, thu lại lời nói sắp ra khỏi miệng, thanh âm có chút run rẩy: "Tiểu thư, đừng, đừng xúc động. Không được, như vậy không được đâu."

“Không được? Sao lại không được?” Mộc Khanh Khanh nhướng mày, vẻ mặt nghi hoặc, “Ngươi giúp ta mút cắn liếm hút chỗ kia của ta, ta cũng giúp ngươi mút cắn liếm hút chỗ kia của ngươi, không phải rất bình thường sao? Hay là ngươi là ghét bỏ ta không có kinh nghiệm? Kỹ thuật không tốt?”

Mộc Dung thấy cô càng nói càng thái quá, muốn đúng lý hợp tình mà bác bỏ ý niệm này của cô, lại chỉ có thể khô cằn nói: “Nơi đó của ta bẩn lắm, sẽ làm bẩn tiểu thư, không được, không được.”

“Ngươi cũng không chê chỗ kia của ta, sao ta có thể ghét bỏ ngươi chứ? Hai chúng ta đều giống nhau, đều muốn cho đối phương thoải mái mà, đúng không?” Quần lót của hắn cũng đã bị cô kéo xuống, cô dùng đôi tay vòng lấy thân gậy, bàn tay tinh tế trắng nõn bọc lấy côn thịt hơi hơi dựng thẳng của hắn, vừa như không có ý tốt uy hiếp lại tựa như âu đang âu yếm tình nhân.

“Ư…” Một trận đau truyền đến, là Mộc Khanh Khanh thấy hắn hồi lâu vẫn không đáp lời nên trừng phạt.

Chỉ là Mộc Dung mở miệng rên rỉ, không giống như vì đau đớn, mà càng như tiếng nỉ non khi động tình hơn.

Quả nhiên, tay Mộc Khanh Khanh cảm nhận được côn thịt sau khi trải qua sự chà đạp của cô lại càng thêm sưng to lên: “Mộc Dung, rõ ràng ta nhéo côn thịt ngươi là đang trừng phạt ngươi, nhưng sao ngươi vẫn có thể nổi lên phản ứng vậy hả? Côn thịt thoạt nhìn càng thô to hơn rất nhiều, lát nữa làm sao ta dùng miệng được đây?"

Mộc Dung bị cô nói càng thêm xấu hổ không ngừng, lại bởi vì trong giọng nói của cô còn chứa dâm từ lãng ngữ nào đó, đơn giản liền bắt đầu im lặng không nói, để mặc cô đùa giỡn.

“Xem ra bây giờ Mộc Dung không muốn cái miệng của ta nói chuyện nữa rồi, gấp đến nỗi như vậy sao? Quả nhiên là đăng đồ tử!” Nói xong mấy chữ cuối cùng, ngữ khí của cô càng trở nên nghiến răng nghiến lợi, tức giận xấu hổ và giận dữ. Chỉ tiếc là Mộc Dung bị cô bất ngờ tăng thêm lực đạo trên côn thịt câu mất tâm hồn nên hắn không nhận thấy được.

“Ư ha… Tiểu thư, nhẹ một chút, Đừng dùng sức quá.” Nhìn xuống từ góc độ này, khiến hắn nhìn không rõ lắm gương mặt cô, nhưng lại một chút cũng không trở ngại hắn thưởng thức mị lực câu hồn nhiếp phách mỹ lệ của cô.

Một dáng vẻ nho nhỏ yếu ớt nửa quỳ trước người mình, tóc đen mềm mại như tơ lụa rũ xuống, ngay cả xoáy tóc trên đỉnh đầu cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng đáng yêu, huống chi một đôi tay dịu dàng bị ánh đèn chiếu sáng mông lung còn đang nắm lấy cực đại của mình.

Mộc Khanh Khanh hừ nhẹ một tiếng, bắt đầu nghiêm túc đánh giá cự căn trước mắt, cây gậy hung tàn như vậy, làm thế nào có thể cắm vào trong cơ thể mình được chứ?

Chỉ là… Chính mình thật sự muốn dùng miệng, Mộc Khanh Khanh đỏ mặt lên, ghé sát vào quy đầu lớn không thể tưởng tượng nổi kia, trong lòng quét ngang, tận lực mở miệng mình ra một ngụm ngậm lấy.

“Tiểu thư… Không, không được, ha a ——”

“…Ngươi…” Mộc Khanh Khanh trợn tròn mắt, không thể tin nổi cảm nhận được, nháy mắt đã bị một cỗ chất lỏng có mùi tanh bắn khắp nơi trong miệng mình.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vậy mà hắn lại… Dám bắn vào miệng cô…! Quả nhiên là tên đăng đồ tử!!

Khoái cảm bắn tinh đột nhiên không kịp phòng ngừa mà tập kích, Mộc Dung không hề chuẩn bị cũng bị kinh hoảng, thanh âm còn mang chút khàn khàn, tái nhợt vô lực bắt đầu giải thích: “Tiểu thư… Mộc Dung không cố ý.” Rồi sau đó hắn cũng không màng côn thịt của chính mình sau khi bắn tinh vẫn còn ngừng ở trong miệng Mộc Khanh Khanh như cũ, chỉ muốn nhanh chóng lấy cái khăn giúp cô lau đi bạch trọc nhỏ giọt trên miệng cô.

“Ô ——”

Hắn nhẹ nhàng cất bước, vật giữa hai chân bị đẩy về phía trước, Mộc Khanh Khanh mới vừa chịu kích thích cũng cả kinh, muốn lui về phía sau, thân thể lại do mất sức, càng không như ý mà ngã về phía trước.

Côn thịt còn ở trong miệng Mộc Khanh Khanh dưới tác dụng đưa đẩy của cả hai, phá vỡ khoang miệng cô, đâm vào trong, tinh dịch trong miệng sau khi bị côn thịt hắn thâm nhập thật sâu, vô ý thức xuống tận cổ họng, thanh âm yết hầu nuốt tinh dịch vào ban đêm yên tĩnh lại vang dội vô cùng.

Thanh âm kích thích và khoang miệng ấm áp lại một lần nữa kích thích côn thịt vừa mới hưng phấn của Mộc Dung, không chịu khống chế mà bắt đầu sưng to cương cứng.

Hoàn toàn không dự đoán một động tác của mình sẽ gặp phải nhiều tội nghiệt như vậy, Mộc Dung thật sự hoảng sợ, vội vội vàng vàng rút côn thịt đã trở nên ướt đẫm của bản thân ra, không màng dục vọng còn đang nóng rực. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Chưa từng nghĩ tới tinh dịch của hắn sẽ bị tiểu thư ăn vào trong cơ thể, động tác của hắn vội vàng bế Mộc Khanh Khanh vẫn chưa lấy lại tinh thần lên, “Tiểu thư… Ta… Nàng…”

Hắn ôm cô lên giường, nhưng cô lại cố chấp ngồi trên đùi hắn bất động, “Mộc Dung… Trong miệng ta tràn ngập hương vị thứ đó của ngươi, tanh quá tanh quá đi.” Một đôi mắt ngập sương mù nhìn Mộc Dung, vẻ mặt như muốn nói ngươi phải chịu trách nhiệm.

Mộc Dung chỉ cảm thấy tâm hồn của mình sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bị nàng ấy câu mất, không, hoặc là nói đã sớm bị câu đi rồi.

"Tiểu thư, xin, xin lỗi." Bị mông tròn của cô ấn lên cự thạc, dục vọng không ngừng kêu gào cộng thêm thanh âm nhiễm tình dục của hắn khiến câu xin lỗi trong miệng hắn có vẻ như không thành tâm.

Mộc Khanh Khanh giận liếc mắt nhìn hắn một cái, ngữ khí kiều tiếu, "Xin lỗi thì có ích lợi gì? Còn không bằng bồi thường thực tế cho ta." Đôi tay cô câu lấy cổ hắn, ấn môi anh đào vừa chịu lăng nhục lên môi hắn.

Lại là một phen môi lưỡi giao hòa, hôn nhau hết sức triền miên, khiến hơi thở và nước bọt của hai người xen lẫn vào nhau, cuối cùng cũng không phân biệt được đâu là của ai nữa.

Đến khi cánh môi hai người khó khăn lắm mới tách ra, Mộc Khanh Khanh đã bắt đầu hơi thở dốc, cứng rắn nóng cháy đang chống lên bờ mông khiến cô không cách nào làm lơ, môi anh đào hơi sưng đỏ khẽ mở, "Mộc Dung, hôm nay ngươi bắn mấy lần rồi?"

Ngụ ý của cô là ngầm trách cứ côn thịt luôn động dục của hắn, nhưng Mộc Dung lại ngơ ngốc mà nghiêm túc nhớ lại.

Ở trên xe ngựa tiểu thư dùng tay giúp hắn bắn một lần….

Khi hai người giao hoan, ở trong cơ thể tiểu thư bắn một lần…

Thủ dâm với tiểu huyệt trần trụi của tiểu thư bắn một lần.

Mới vừa rồi bị tiểu thư dùng miệng kích thích bắn một lần…

"Bốn lần."

Mộc Khanh Khanh: "… À."

Nhìn thấy cô lại trầm khuôn mặt không nói lời nào, Mộc Dung hiểu lầm, "Tiểu thư, nàng còn muốn à? Thật ra Mộc Dung vẫn có thể, chỉ là hiện giờ tiểu thư nàng mới mới… Giao hoan, không thể làm nữa."

"Ngươi tên đăng đồ tử này! Tránh ra!" Mộc Khanh Khanh bị lời nói đổi trắng thay đen này của hắn khiến cho xấu hổ buồn bực không thôi, hướng về phía Mộc Dung giận dỗi nói.

"Ừ, được rồi. Đêm nay tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt đi." Hắn vừa trả lời, vừa bế mềm mại trong lòng ngực đặt lên giường.

"…" Một quyền đánh vào bông khiến cô không còn gì để nói.

Khoan? Hình như…

"Mộc Dung, sao lại là bốn lần được? Rõ ràng ta nhớ là ba lần mà…"

Thân thể đứng ở mép giường cứng đờ một lát, thật lâu sau mới nhẹ giọng đáp: "Lúc tiểu thư ngủ, Mộc Dung lại bắn một lần."

Mộc Khanh Khanh nghẹn lời, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện quan trọng, "Ngươi không nhân lúc ta ngủ mà làm gì đó chứ?"

"Chỉ giúp tiểu thư rửa sạch thân thể một chút." Mộc Dung thành thật không dám nói dối tiểu thư của mình lấy một câu.

"Ngươi dùng cái gì rửa sạch?" Hắn gọi người mang nước lên xe ngựa à?

Xong rồi! Xong rồi! Xong rồi! Mộc Dung không đành lòng nghĩ đến thảm trạng của mình sau khi trả lời, khép mi mắt lại, thanh âm khẽ run, "Dùng, dùng nước bọt."

"…Cút!"

Nửa đêm nay, lúc Mộc Khanh Khanh nửa mơ nửa tỉnh, bỗng nhiên cảm giác có tiếng thở dốc mê người quanh quẩn bên tai cô.

Đại não hốt hoảng đột nhiên toát ra một ý nghĩ, hình như lúc sắp ngủ dục vọng giữa hai chân Mộc Dung vẫn chưa được giải quyết thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Cổ đại (13) thật ra ta cũng là một cô nương tốt, trong lòng chỉ có một người

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đôi tay Mộc Khanh Khanh đáng thương hề hề mà túm quần áo hắn, một đôi mắt long lanh trông mong nhìn Mộc Dung, trên mặt mang theo lấy lòng rõ ràng.

Mộc Dung né tránh tầm mắt khiến hắn tim đập gia tốc của cô, quay đầu sang một bên, thanh âm rất nhỏ nhưng lại rất kiên định, "Không được."

"Mộc Dung, chỉ đọc một đoạn ——"

Mộc Khanh Khanh vẫn chưa dứt lời đã bị thanh âm từ ngoài cửa truyền vào đánh gãy: "Tiểu thư, Mặc công tử tới, hiện giờ đang ở sảnh ngoài."

Bởi vì Mộc Khanh Khanh đã phân phó qua, không cho tỳ nữ hầu hạ vào trong phòng quấy rầy đại sự của cô, cho nên những tỳ nữ đó đều bị lưu lại ngoài cửa.

Đôi mắt Mộc Khanh Khanh chuyển động, thoáng nhìn Mộc Dung sau khi nghe được lời kia sắc mặt cứng đờ, nhoẻn miệng cười, buông đôi tay đang quấn lấy góc áo hắn ra, nhảy xuống giường, "Oa! Nam Sơn ca ca tới! Mộc Dung, mau theo ta ra sảnh ngoài đi." Ngữ khí kinh hỉ và động tác gấp không chờ nổi dù là ai cũng có thể dễ dàng nhận ra cô rất thân mật với vị "Nam Sơn ca ca" kia.

Mặc công tử? Nam Sơn ca ca? Mặc Nam Sơn?

Đến khi Mộc Dung kịp phản ứng lại, chỉ còn nhìn thấy bóng dáng tung tăng như bươm bướm của cô, hơi ngẩn người, dáng vẻ tràn đầy sinh khí như vậy lại không phải là mình mang đến cho nàng ấy, đây chẳng phải là rất bình thường hay sao? Mặc Nam Sơn và tiểu thư…

Quay đầu lại nhìn sách cấm khiến người ta mặt đỏ tim đập bị tùy tay vứt bỏ trên giường kia, trong lòng chợt nhói đau, lúc nãy nếu mình đồng ý với tiểu thư, có phải tiểu thư sẽ không giống như vừa rồi không hề do dự mà vứt bỏ hay không?

Che giấu biểu cảm dư thừa trên mặt, Mộc Dung tăng tốc bước chân, rất thoải mái đuổi theo Mộc Khanh Khanh đang ở phía trước, tinh tế nghe tiếng bước chân vui vẻ của cô, kính cẩn có lễ giữ khoảng cách một bước chân với Mộc Khanh Khanh.

Đến khi nhìn thấy thân ảnh tuấn nhã mặc áo gấm màu xanh trúc kia, trong mắt Mộc Khanh Khanh sáng ngời, ái chà chà! Đây không phải là "Ôn Thành" phiên bản cổ trang hay sao? Công tử ca ôn nhuận như ngọc quả nhiên càng hợp với tạo hình cổ trang hơn, chọc đến đầu quả tim của cô cũng có chút ngứa ngáy.

Lúc này Mặc Nam Sơn cũng thấy Mộc Khanh Khanh đang đi đến, khóe miệng phác hoạ ra ý cười dịu dàng, thân mật gọi cô: "Khanh Khanh." Đến giọng nói cũng ôn nhã dễ nghe vô cùng.

"Nam Sơn ca ca." Mộc Khanh Khanh hơi cúi đầu, ngượng ngùng của nữ nhi gia thể hiện ra không sót chút gì.

Khóe mắt Mặc Nam Sơn mỉm cười, nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu trước mặt, quen thuộc cười nói: "Đã lâu không gặp Khanh Khanh rồi, sao hôm nay lại thẹn thùng?"

"Đều tại lâu rồi Nam Sơn ca ca không đến tìm Khanh Khanh, hay là Nam Sơn ca ca gặp được niềm vui mới gì rồi?" Khuôn mặt mềm mại nhu nhược xen lẫn sức sống nghịch ngợm của thiếu nữ khiến hai nam nhân ở đây đều mất hồn trong chớp mắt.

Không ngờ thanh mai trước nay hướng nội của mình sẽ lại trêu đùa mình như vậy, Mặc Nam Sơn có chút ngu ngơ.

Hơn nữa Mộc Khanh Khanh với y mà nói vốn cực kỳ quen thuộc, nhưng hôm nay lại khiến y cảm thấy có vài phần xa lạ, ừ… Cảm giác như tiểu thanh mai càng trở nên có sức sống hơn, còn càng thêm… Kiều mị?

"Nam Sơn ca ca không trả lời, bị muội nói trúng rồi sao?" Mặc dù đang hỏi Mặc Nam Sơn, nhưng ánh mắt của Mộc Khanh Khanh lại liếc về phía Mộc Dung đang đứng chếch phía sau mình.

Không nói đến Mộc Dung bị động tác và lời nói thân mật vui vẻ của hai người khiến trong lòng chua xót khó chịu, ngược lại tâm trạng của Mặc Nam Sơn rất tốt, cao giọng cười, cưng chiều nhéo nhéo mũi cô, tư thái quen thuộc lại thân cận, "Nghịch ngợm, chỉ là gần đây ta hơi bận thôi, làm gì có niềm vui mới nào, chỉ có một tình cũ là Khanh Khanh muội thôi."

Vừa dứt lời, Mặc Nam Sơn như vô tình mà nhìn về phía Mộc Dung vẫn luôn im lặng không lên tiếng, bốn mắt nhìn nhau.

Mộc Khanh Khanh không dấu vết tránh thoát khỏi bàn tay vẫn luôn ngừng trên mũi cô, vờ như không nhận ra hai người kia có chút quỷ dị, cô nhẹ nhàng cười nói: "Nam Sơn ca ca cứ chọc muội."

Mặc Nam Sơn thấy Mộc Dung dời ánh mắt đi trước, trong mắt xẹt qua chút khinh thường, "Hôm nay Khanh Khanh có bận gì không?"

"A —— vốn là có việc, nhưng nếu Nam Sơn ca ca đã cố ý tới biệt viện tìm muội, vậy hôm nay Khanh Khanh liền không bận gì hết." Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Mặc dù sắc đẹp này không phải đối tượng công lược, nhưng Mộc Khanh Khanh cũng không quên cái【 Nhiệm vụ nhánh bắt buộc 】kia, Mặc Nam Sơn hẳn là có tình cảm với cô, tuy so ra kém với sự khăng khăng một mực như với nữ chính, nhưng trước mắt thì điểm này vẫn có thể lợi dụng, rất thích hợp để ngược.

Mặc Nam Sơn nhịn không được cười hai tiếng, rồi sau đó mới mở miệng với Mộc Khanh Khanh: "Vô cùng vinh hạnh cho ta! Đi thôi!"

Mới đi vài bước, Mặc Nam Sơn đột nhiên dừng bước, nhìn về phía Mộc Dung vẫn luôn an tĩnh trầm mặc, "Khanh Khanh, đây là tử sĩ của Tướng phủ à?"

Mộc Khanh Khanh mặt không đổi sắc: "Phải, là cha cho muội."

Mặc Nam Sơn cười dịu dàng, lời nói ra cũng mang theo quan tâm chăm sóc: "Hôm nay đúng lúc có ta ở bên cạnh muội rồi, hắn cũng khó khăn lắm mới rảnh rỗi, để hắn nghỉ ngơi một ngày nhé?"

"À ——" Mộc Khanh Khanh nhìn thoáng qua Mộc Dung đang cúi đầu, thanh âm không mang theo một chút tình cảm dư thừa nào, "Mộc Dung, hôm nay ngươi không cần đi theo ta, ngươi cứ tùy ý đi."

"Dạ, tiểu thư." Mộc Dung dừng bước chân, cúi đầu, ánh mắt dời xuống, nhìn chăm chú hai bóng dáng đang nắm tay mà đi kia.

Sau khi hai người lên xe ngựa, tuy nhìn Mộc Khanh Khanh không có bất cứ biểu hiện khả nghi nào, nhưng Mặc Nam Sơn luôn do dự mãi, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Khanh Khanh, vẫn nên nói Tướng gia thay đổi tử sĩ khác cho muội đi."

"Hả? Nam Sơn ca ca không thích tử sĩ kia sao?" Mộc Khanh Khanh ra vẻ khó hiểu mà nhìn Mặc Nam Sơn, trong lòng lại cười lạnh, cô vẫn chưa cập kê đâu, hôn ước giữa hai người cũng không có giấy tờ gì, sao y có thể tự cao tự đại mà nhúng tay vào người bên cạnh mình chứ?

Lần này đúng là Mộc Khanh Khanh oan uổng Mặc Nam Sơn, hai người là thanh mai trúc mã có quan hệ thân thiết, mặc dù lời y nói có hơi vượt quy củ, nhưng vì quan tâm cô, y thật sự phải có nghĩa vụ nhắc nhở tiểu cô nương trong lòng mình này. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Huống hồ, tử sĩ kia rõ ràng có tâm tư dơ bẩn đối với Khanh Khanh, từ nhỏ y đã biết Khanh Khanh sẽ là nương tử tương lai của mình, tất nhiên y sẽ không cho phép có người mơ ước vị hôn thê của mình.

Chỉ có thể nói, là do Mộc Khanh Khanh là người cực kỳ bênh vực người của mình mà thôi.

Mặc Nam Sơn: "Ừ, không thích. Nam Sơn ca ca không hy vọng Khanh Khanh sẽ để hắn lại bên cạnh, Khanh Khanh sẽ đồng ý với Nam Sơn ca ca chứ?"

"A —— chờ đến khi muội về Tướng phủ rồi lại nói với mẫu thân và cha đi, giờ muội ở biệt viện thật sự cần phải có một người che chở muội." Hai hàng lông mày của Mộc Khanh Khanh hơi chau lại, thoạt nhìn là dáng vẻ buồn rầu, không đợi Mặc Nam Sơn đáp lời, gương mặt Mộc Khanh Khanh lại lộ vẻ mệt mỏi, "Nam Sơn ca ca, muội nhắm mắt nghỉ tạm một lát, thân thể hơi khó chịu."

"Được, muội cứ nghỉ ngơi đi. Một lát nữa là đến rồi."

Mộc Khanh Khanh mượn cớ thân thể suy yếu, cùng Mặc Nam Sơn trải qua một ngày nhàm chán cho có lệ.

Thân thể yếu đuối, không muốn du sơn ngoạn thủy.

Thân thể yếu đuối, không muốn du thuyền xem cá.

Thân thể yếu đuối, không muốn cử động nói chuyện.

…

Nhưng cả ngày này thật ra cũng đủ để đổi lấy sự trìu mến và đau lòng của Mặc Nam Sơn rồi.

Mà ngày này Mộc Khanh Khanh quả thực là sống một ngày bằng một năm, cho nên đến khi trở lại biệt viện, trong lòng liền toát ra thoải mái vui vẻ. Nhưng dáng vẻ cảnh xuân đầy mặt này của cô dừng ở trong mắt Mộc Dung lại thay đổi tư vị.

Mộc Khanh Khanh mỉm cười trêu chọc Mộc Dung cô thương nhớ đã lâu, "Mộc Dung, hôm nay ngươi đã làm những gì vậy? Mau nói cho ta biết, một chuyện cũng không được giấu diếm."

Mộc Dung giương mắt nhìn giữa mặt mày Mộc Khanh Khanh tràn đầy vui sướng, trong lòng lại co rút một trận, thanh âm có chút trầm thấp, "Ăn cơm, ngủ, đọc sách."

Mộc Khanh Khanh buông chung trà đang cầm ra, nhìn hắn nói: "Nhàm chán vậy sao? Ngươi không nhân cơ hội đi tầm hoa vấn liễu làm chuyện hương diễm gì đấy chứ?"

Trong lòng Mộc Dung như bị tràn đầy, chua xót tích cóp cả một ngày như không thể khống chế được nữa, "Mộc Dung không thể so với tiểu thư, trong

lòng ta luôn chỉ có một người.”

Nghe xong lời làm càn châm chọc cô này của hắn, trong lòng Mộc Khanh Khanh chợt thấy rạo rực, hiếm khi Mộc Dung lại nói một câu âm dương quái khí, dĩ hạ phạm thượng như vậy với mình.

“Thật ra ta cũng là một cô nương tốt, trong lòng chỉ có một người.” Mộc Khanh Khanh vẫy tay, ý bảo Mộc Dung đến trước mặt mình, đôi tay nhẹ nhàng quàng lấy cổ hắn, dễ dàng treo trên người hắn, “Nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng có ăn giấm lung tung, đã chua đến mức khiến đầu ta choáng váng luôn rồi nè.”

“Không, không có.” Bên tai lại lặng yên đỏ lên.

“Ta cũng chỉ bất đắc dĩ mới đi theo người nọ phát ngốc cả ngày thôi, ở bên hắn thật sự nhàm chán vô cùng, so ra còn kém xa thư thái khi ở cùng với ngươi nữa. Ừ —— ngay cả việc bỏ ngươi lại cũng là do ta sợ chuyện của chúng ta bị hắn phát hiện, dù sao thì dáng vẻ tình ý miên man của hai chúng ta thật sự quá chói mắt rồi. Hắn lại không phải là người ngốc nghếch, nếu bị phát hiện, sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái.” Mộc Khanh Khanh cọ cổ hắn, thân mật lấy lòng: “Đừng có ghen tị nữa nha.”

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Cổ đại (14) tiểu thư, đêm nay có thể chứ? [hơi h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Bởi vì sợ cô không cẩn thận té ngã, sau khi cô treo lên thân thể hắn, Mộc Dung liền vội vàng dùng đôi tay đỡ mông cô, vừa nghe xong lời cô nói, càng không tự giác mà ôm chặt hai tay mình hơn.

Mộc Khanh Khanh nhìn thấy hắn vẫn ngu ngơ không nói lời nào, trực tiếp đơn giản dùng đến mỹ nhân kế, in đôi môi lên cánh môi dù đang mím chặt nhưng vẫn xinh đẹp như cũ của hắn.

Động tình mà nhẹ nhàng mút cắn môi của hắn, dùng đầu lưỡi non mềm phác hoạ miêu tả hình dáng môi hắn. Cho đến khi cánh môi kia khẽ mở ra, chờ đợi cô không phải là dịu dàng bao dung, mà là tàn sát bừa bãi như gió lốc.

Đây là lần đầu tiên Mộc Dung bá đạo hung tàn hôn cô như vậy, Mộc Dung cuốn lấy lưỡi cô, phóng đãng mà đảo qua mỗi một tấc trong miệng cô, vô cùng khát vọng cướp lấy hơi thở và nước bọt của cô.

Nụ hôn kịch kiệt như vậy khiến Mộc Khanh Khanh không chống đỡ được bao lâu, dưỡng khí trong lồng ngực bị hấp thu hầu như không còn khiến cô muốn thoát khỏi, nhưng thân thể bị hắn hoàn toàn khống chế lại tránh không thoát được một khe hở nào.

Thật lâu sau, lý trí Mộc Dung đánh mất rốt cuộc cũng dần dần quay về, nhận thấy được hô hấp của tiểu cô nương đã sắp chịu đựng hết nổi, vội vàng buông lỏng cánh môi vẫn luôn kiềm chế cô ra.

Hắn nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, tiểu thư, Mộc Dung mất khống chế.” Nhưng hai mắt nhiễm dục hỏa nồng đậm của hắn lại làm càn nhìn chằm chằm đôi môi đã trở nên sưng đỏ của cô.

Một nụ hôn qua đi, Mộc Khanh Khanh xụi lơ bất động trên người Mộc Dung, không còn sức mở miệng trả lời hắn, chỉ có thể xấu hổ buồn bực trừng Mộc Dung, lại không nghĩ, hai mắt mờ mịt ánh nước của cô, biểu cảm lưu chuyển trên mặt không giống như trách cứ, mà lại giống như đang mê hoặc nhân tâm hơn.

Từ trước đến nay Mộc Dung vốn khó có thể kháng cự lại sự quyến rũ của Mộc Khanh Khanh, không thể ức chế mà nắm chặt hai tay, hận không thể hòa thân thể hai người làm một. Hắn hơi cúi đầu, áp môi lên vành tai trắng nõn tinh xảo của cô.

“Tiểu thư, đêm nay có thể chứ?” Thanh âm trầm thấp vừa dễ nghe vừa êm tai.

Sau lần đầu hưởng mùi vị tình dục vào mấy ngày trước, bởi vì lo ngại thân thể Mộc Khanh Khanh, hai người vẫn chưa làm lại.

Hô hấp ấm áp phả bên tai khiến da thịt bạch ngọc của Mộc Khanh Khanh nhiễm phấn hồng, nhạy cảm hơi hơi rùng mình, bị hắn trêu chọc như thế, Mộc Khanh Khanh cắn vào cổ hắn như muốn trả thù, hàm răng nhẹ nhàng cọ xát làn da hắn, tê tê dại dại lại kích thích vô cùng.

“Ngươi được không đó?”

Ánh mắt Mộc Dung trầm xuống, đôi mắt đen chăm chú nhìn tiểu cô nương ngay lúc này còn dám khiêu chiến quyền uy nam nhân của hắn, "Mộc Dung sẽ cố hết sức thử một lần."

Có sự ăn ý khó lòng giải thích, hai người phối hợp bắt đầu một vòng hôn sâu triền triền miên miên mới, tiếng rên rỉ đứt quãng từ giữa hai đôi môi vỡ vụn truyền ra, tiếng nước dâm mị nở rộ, tình dục tràn ngập quanh thân hai người.

Mộc Dung cất bước, đặt Mộc Khanh Khanh trong lòng ngực lên bàn, ngơ ngác nhìn khuôn mặt mềm mại như ngọc của cô, hít sâu một hơi, động tác dịu dàng lại có chút gấp không chờ nổi mà cởi váy áo cô ra, từng tầng tơ lụa được cắt may hoàn mỹ bong ra, thân thể mềm mại hoàn mỹ không tì vết dần dần bày ra trước mắt hắn.

Mộc Khanh Khanh vẫn luôn an tĩnh mặc kệ động tác của hắn, cảm giác ngượng ngùng khi cởi quần áo cô cùng với ngu ngơ và cuồng nhiệt trong mắt hắn dần chuyển thành ý cười. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Mắt thấy yếm và quần lót của mình sắp bị hắn lột đi, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh cũng có chút luống cuống, cũng không thể để cô trần trụi còn hắn lại quần áo chỉnh tề như vậy được chứ.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Mộc Khanh Khanh vì động tác cởi áo của hắn cũng bắt đầu cực kỳ thuận tiện. Không màng đến thân thể Mộc Dung vì khó chịu mà hơi cứng đờ, Mộc Khanh Khanh thành thạo lột sạch sẽ quần áo của Mộc Dung.

Hai thân thể đều trần trụi đối diện nhau, tất cả đều tiến hành cực kỳ thuận lợi… nhỉ?

"Ngươi, sao ngươi lại như thế chứ! Mau dừng lại!" Mộc Khanh Khanh đỏ bừng mặt mà trừng người đang lại một lần nữa vùi đầu vào giữa hai chân mình kia.

Nhưng mệnh lệnh cự tuyệt kiều mị của cô lại khiến Mộc Dung hiếm khi không nghe theo, động tác giãy giụa của cô bị hai bàn tay to đang chống hai bên sườn cô ngăn lại, ngượng ngùng và hổ thẹn khiến thân thể nhạy cảm của Mộc Khanh Khanh run rẩy không ngừng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Dung chuyên chú nhìn cảnh đẹp giữa hai chân cô, hai mảnh cánh hoa kiều nộn được ngọc dịch tưới trong suốt, cảnh đẹp mê người không ngừng nhắc nhở hắn nước bọt nơi cửa vào đó ngon miệng đến cỡ nào, hầu kết lăn lộn một trận, càng thêm ghé sát vào hoa huyệt đang không ngừng dụ hoặc hắn, có chút khó nhịn hút một hơi thật sâu, mùi vị quen thuộc khí vị như hỏa tinh, thiêu đốt hắn mãnh liệt muốn lao nhanh vào dục vọng.

"Mộc Dung… Đừng, đừng như vậy…" Cô có thể cảm nhận rõ ràng được biến hóa của hắn, hơi thở trở nên nóng rực không ngừng kích thích sự nhạy cảm của cô, hai mắt càng nhìn thấy được tư thế tràn đầy xấu hổ này vô cùng rõ ràng.

Không màng đến tiếng rên rỉ mềm mại của cô, Mộc Dung vươn đầu lưỡi sớm đã đói khát khó nhịn ra, không chút lưu tình liếm láp hoa môi cô, hoa dịch sắp chảy ra ngoài cũng bị liếm đến sạch sẽ. Uống rượu độc giải khát, cách mấy ngày lại một lần nữa được nhấm nháp mật dịch của cô, trong lòng Mộc Dung không thỏa mãn kêu gào muốn hắn cướp lấy càng nhiều hơn, để cánh môi hai người chặt chẽ tương dán, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong hoa huyệt cô, bức bách để cô càng chảy ra nhiều dâm dịch hơn nữa.

Tiếng nước dâm mị cuồn cuộn không ngừng vọng lại trong phòng vô cùng rõ ràng, ngang nhiên lọt vào tai, Mộc Khanh Khanh hận không thể khiến hai lỗ tai mình mất cảm giác, như vậy sẽ không bao giờ có suy nghĩ là những âm thanh dâm loạn càn rỡ kia là từ giữa hai chân mình phát ra nữa.

Nhưng khoái cảm mê người khó có thể khống chế vẫn khiến ý thức của cô chậm rãi thoát ly khỏi hiện thực, dần dần trở nên mơ hồ. Hoa môi cô bị hắn tàn sát bừa bãi đè ép phác hoạ, âm đế đã phồng lên bị đầu lưỡi ngẫu nhiên chui ra chen lấn mút vào, lưỡi hắn không ngừng tác loạn trong hoa huyệt, không kiêng nể gì mà khiêu khích mị thịt nhạy cảm. Như hắn mong muốn, hoa dịch của cô một giọt cũng không rơi xuống mà bị hắn nuốt hết xuống cổ họng.

Đến tận khi Mộc Khanh Khanh lại bị làm cho cao trào lần nữa, cuối cùng Mộc Dung cũng buông tha cho cô.

Mộc Khanh Khanh sớm đã xụi lơ ngã lưng trên bàn nhẹ chớp đôi mắt, hai mắt mờ mịt không thấy rõ lắm cánh môi ẩm ướt của hắn, trên đôi môi cực kỳ đẹp của Mộc Dung bị dính một lớp chất lỏng sáng lấp lánh, dâm mị loạn tình.

Mộc Dung đã no bụng rốt cuộc cũng nhớ đến chuyện phải thỏa mãn thứ sưng to của hắn, hai cánh tay hữu lực nâng thân trên của cô lên, ghé sát vào môi cô, muốn hôn lên.

Mộc Khanh Khanh không thể tin được nhìn thoáng qua ánh nến mông lung chiếu rọi lên người hắn, trên cánh môi vẫn còn một lớp chất lỏng trong suốt không thể bỏ qua, quyết đoán lắc đầu cự tuyệt nụ hôn của hắn, "Bẩn muốn chết, đừng có hy vọng ta ăn thứ kia vào."

Trong thanh âm mềm mại của cô lại mang theo mê người mị hoặc khi tình triều mới qua đi, trêu chọc Mộc Dung lại có chút nhịn không được muốn nghe tiếng rên rỉ phóng đãng của cô, "Một chút cũng không bẩn, chỉ cần là của tiểu thư, Mộc Dung đều yêu thích vô cùng."

Nghe được lời âu yếm tràn đầy thành ý của Mộc Dung, trong lòng Mộc Khanh Khanh lại nhịn không được trợn trắng mắt, cái gì gọi là chỉ cần là của cô, nếu là… Chất lỏng màu vàng nào đó, chẳng lẽ cũng muốn thế này thế kia à? Nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn không có can đảm hỏi ra miệng, sợ lại đả thông tư tưởng cho người nào đó một cái cảm thấy thẹn play khác.

Mặc dù nhận ra Mộc Khanh Khanh không để trong lòng, nhưng Mộc Dung cũng không nhụt chí mất mát, dù sao thì, sẽ luôn có cơ hội để chứng minh.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Cổ đại (15) ưm ưm a a [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Ngón tay Mộc Dung lần xuống phía dưới tìm được khe hở giữa hai cánh môi liền dễ dàng chen vào trong cơ thể cô, vừa mới cắm vào đã vội thọc vào rút ra rồi ngoáy, xúc cảm ẩm ướt chặt chẽ khiến dục hỏa trong lòng hắn càng dâng cao. Cô vốn đã động tình đến cực điểm, trong huyệt cũng là một mảnh mềm xốp ướt át, màn khuếch trương vội vàng mà lại không mất dịu dàng qua đi, Mộc Dung lập tức cầm thương ra trận.

"Ưm——"

Một tiếng rên rỉ mềm mại, trong cơ thể cô chợt nhiều thêm một cây gậy to lớn. Mị thịt non nớt trong huyệt bị côn thịt của hắn tầng tầng phá vỡ, quy đầu cực lớn ma sát nhục bích muốn chen vào, nhưng mị thịt trùng trùng điệp điệp kia lại không cam lòng mà quấn quýt si mê trên thân gậy, không nghe lời buông tha mà cứ quấn lấy không bỏ.

Mộc Dung bị kẹp đến da đầu tê dại, kêu lên một tiếng, cuối cùng cũng không nhịn được mà nhẹ nhàng thở dài: "Tiểu thư… Thả lỏng một chút, đừng kẹp chặt như vậy."

Hắn vòng lấy bắp đùi cô, tách hai chân bạch ngọc không tì vết ra, toàn bộ quá trình hắn tiến vào thao lộng tiểu huyệt đều được hắn thu hết vào đáy mắt, đôi chân Mộc Khanh Khanh trần trụi rũ xuống lắc lư trong không trung, cảm giác khẩn trương khi bị thấy toàn bộ quá trình hai người giao hoan vừa ngượng ngùng vừa sợ hãi sẽ ngã xuống khiến cô căn bản không có khả năng nghe theo lời hắn nói, mị thịt trong huyệt chỉ biết vô ý thức mà càng kẹp chặt thêm.

"Ư a… Mộc Dung… Lên, lên giường đi."

Mộc Dung bị cô kẹp vừa đau vừa sướng, thở dốc vì kinh ngạc, thanh âm phát ra từ kẽ răng, "Từ từ, ta muốn thử làm ở đây một lần." Cắn răng đưa đẩy eo, khiến diện tích tiếp xúc giữa côn thịt và tiểu huyệt cô càng tăng thêm.

Mộc Khanh Khanh khó hiểu, cảm giác tiểu huyệt bị lấp đầy làm cho giọng nói của cô có chút vỡ vụn, "Tại… tại ưm… sao chứ…a..."

"Tiểu thư đã quên rồi sao? Để Mộc Dung giúp người nhớ lại." Biểu cảm của Mộc Dung đột nhiên trở nên hơi âm trầm, nhưng phần tức giận này của hắn cũng không bị Mộc Khanh Khanh đã trầm luân trong khoái cảm nhận thấy được.

"Trương sinh bế Tam nương Lưu thị lên, đặt trên bàn, lập tức cởi quần áo của cả hai xuống, một bên sưng to ngạo nghễ, một bên nước tình tràn đầy, hai người liền muốn trực tiếp hoan hảo trên bàn…"

Lời này có chút quen thuộc khiến đại não đang trôi nổi của Mộc Khanh Khanh khôi phục một chút thanh tỉnh, hình như cô đã từng xem ở đâu rồi, là… Là trong thoại bản sắc tình lúc sáng?!

Mộc Dung nhìn thấy đôi mắt nước ẩn tình của Mộc Khanh Khanh đột nhiên trợn to, hiển nhiên là đã nhớ ra, khó chịu trong lòng phai nhạt không ít, nhưng ngoài miệng lại không ngừng đọc.

"Trương sinh dục hỏa gấp gáp, tam nương miễn cưỡng chịu đựng, không hề có màn dạo đầu." Quy đầu của Mộc Dung cũng phối hợp mà nhảy lên vài cái, làm Mộc Khanh Khanh yêu kiều rên rỉ không ngừng, Mộc Dung cực kỳ quen thuộc đọc ra nội dung trong sách, một chữ cũng không sót: "Chỉ lát sau dâm thủy đã thấm ra, dần dần chảy xuống, liền tiến thêm một chút." Côn thịt trong cơ thể cô cũng theo lời hắn nói mà lại lần nữa đến gần trong huyệt. "Dương vật của Trương sinh cứng rắn thô to, tam nương mềm mại xin tha."

Dương vật của Mộc Dung cũng cứng rắn thô to, mà cô cũng đang không ngừng yêu kiều rên rỉ xin tha…

"Gò má Tam nương ửng đỏ, dâm thủy tràn trề, thân thể ngửa ra, dâm ý của Trương Sinh bùng lên, vội vàng đưa đẩy dương cụ…"

Mộc Dung cũng bắt đầu thọc vào rút ra trong huyệt, mà dâm thủy của cô cũng đang thản nhiên chảy ròng ròng, thân thể cũng không chịu khống chế mà bắt đầu tiếp nhận đưa đẩy của Mộc Dung.

"Tam nương không thể chịu nổi, dần dần cảm thấy sung sướng, mặc cho Trương Sinh đưa đẩy loạn xạ, lắc lư cực nhanh, dâm thủy tràn ra, không khí nóng bỏng dâm mị, thanh âm dâm loạn truyền khắp…"

Mộc Khanh Khanh khó có thể chịu đựng được kích thích hung mãnh như vậy, si ngốc lắc đầu, muốn mở miệng bảo hắn đưa đẩy chậm một chút, nhưng âm thanh ra khỏi miệng lại chỉ có tiếng rên rỉ sảng khoái ưm a. Ý thức của cô giống như đã bị hắn mang vào một thế giới khác, tựa như đang ở bên cạnh xem Trương sinh và Tam nương giao hoan, lại giống như đã hóa thân thành Tam nương, cùng với Mộc Dung đã biến thành Trương Sinh yêu nhau tùy ý giao hoan. Thân thể trần trụi va chạm vào nhau bạch bạch và tiếng nước do động tác thọc vào rút ra mang đến, toàn bộ đều biến thành chất xúc tác tình

dục, mùi vị giao hoan dâm mị trong không khí khiến Mộc Khanh Khanh hơi choáng váng đầu, trong đầu lại nhớ đến nội dung trong quyển sách cấm kia vô cũng rõ ràng, thanh âm Mộc Dung đọc sách không ngừng vang lên, dưới sự dẫn dắt như vậy, Mộc Khanh Khanh đã hoàn toàn rối loạn, "Ha a… Sướng quá… Tam, Tam nương sướng vô cùng… Ưm… ư a…"

Mộc Dung bị tiếng rên rỉ loạn ngữ của cô kích thích đến bỗng nhiên không kịp phòng ngừa, đến khi phản ứng lại, dục hỏa trong mắt càng tăng lên, gắt gao nắm lấy bắp đùi cô, khống chế được phần hông hai người đồng thời chạm vào nhau, lực đạo càng thêm sâu, "So với phu quân của nàng thì sao? Nói nhanh! Hai người bọn ta ai làm nàng sung sướng hơn! Nàng càng thích ai thao nàng hơn! Nói!" Hiển nhiên Mộc Dung cũng đã nhập ma chướng tình dục, khó có khi lại nói ra lời thô tục cỡ này.

Lời này của Mộc Dung đã nhắc nhở Mộc Khanh Khanh, thì ra cô là người đã có phu quân, nhưng hiện giờ cô lại không biết liêm sỉ mở lớn hai chân ra, đón ý nói hùa hưởng thụ nô bộc trong nhà thao làm, "Ô ha… Đừng hỏi… Ha a… Tam nương không, không biết… A a…"

Lọt vào tai là thanh âm kiều mị vô cùng, khiến trong lòng Mộc Dung lại nổi lên thêm một ngọn lửa, đáp án mơ hồ không rõ của Mộc Khanh Khanh đã đánh gãy một tia lý trí cuối cùng của hắn, dục vọng muốn chiếm hữu cô đời đời kiếp kiếp đã được khắc vào trong xương cốt khiến hắn phát điên mà muốn trừng phạt nữ nhân hoa tâm này.

"À? Không biết? Vậy ta đây liền thao đến khi nàng biết mới thôi, Tam nương." Cô là Tam nương, hắn là Trương Sinh.

Chỉ có thuyết phục và ám chỉ như vậy mới có thể khiến hắn không hề cố kỵ.

Thân thể cô bị hắn thao lộng sung sướng lạ thường, mỗi một tế bào trên dưới toàn thân đều cực kỳ khuây khoả, khi nghe được hắn nói muốn tiếp tục thao cô, cảm giác dâng lên trong lòng không phải ngượng ngùng, ngược lại còn chờ mong và khát vọng.

Chỗ sâu trong huyệt đột nhiên truyền đến đau nhức khiến Mộc Khanh Khanh hơi hoàn hồn lại, sau khi nhận ra được động tác mà côn thịt của hắn đang làm, Mộc Khanh Khanh có chút luống cuống, trong đầu đột nhiên nhớ lại, thân thể non nớt mảnh mai này thừa hoan quá sớm vốn đã cực kỳ hại thân, cung giao* là điều mà hiện tại Mộc Khanh Khanh không dám tưởng tượng, tử cung vô cùng yếu ớt căn bản không thể chịu được côn thịt vô cùng thô tráng của hắn đòi hỏi!

*Cung giao: chỉ việc hoan ái chạm đến, thậm chí là xuyên qua miệng tử cung.

"A —— đừng, đừng mà ——"

"Tam nương, nàng không cho ta thao tử cung của nàng sao? Chỉ có phu quân của nàng mới có thể vào chỗ kia của nàng à? Khó cho nàng vẫn đối với phu quân nàng một mảnh tình thâm…" Hai mắt Mộc Dung hơi phiếm hồng, lại không giống như là do uất ức gây ra, "Có điều… Hiện giờ đang thao nhục huyệt của nàng —— là ta!"

Dứt lời, một cú mãnh liệt, liền cường thế chọc mở cái miệng nhỏ vẫn luôn nhắm chặt kia ra.

Khi chỗ trống nơi miệng tử cung kia thật sự bị mở ra, lại thêm một cảm giác đau nhức mãnh liệt đánh úp lại, vòng eo Mộc Khanh Khanh tê dại, chỉ cảm thấy một cú đâm này của hắn làm cô vô cùng nhức mỏi mất hết sức lực, theo bản năng giận dữ la lên với kẻ đầu xỏ, "Mộc Dung!"

Một tiếng kêu gọi quen thuộc thức tỉnh Mộc Dung, một cái chớp mắt mê mang qua đi, đột nhiên sắc mặt trở nên tái nhợt, vẻ mặt hoảng loạn tự trách, "… Tiểu thư ——"

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Mộc Khanh Khanh liền biết trong lòng hắn đang nghẹn đến khó chịu, sau khi cảm nhận được thân thể của mình hơi thích ứng, nhẹ nhàng mềm mại nói với người ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám làm kia: "Mộc Dung, ngươi động đi… Ta muốn…"

Lời tác giả

【 Chương này có tham khảo thoại bản sắc tình cổ đại tiểu thuyết diễm tình《 Như Ý Quân Truyện 》, có chỗ nào xưng hô không hợp lý, thông cảm! 】

(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Cổ đại (16) tiếp tục ưm ưm a a [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Dung không dám tưởng tượng, vậy mà côn thịt của mình lại trực tiếp phá vỡ miệng tử cung của tiểu thư, thâm nhập đến nơi sinh dục ấm áp nhất của nữ thể. Khoái cảm mất hồn được bao bọc lấy càng không cần phải nói, nghe thấy cô vừa quyến rũ vừa an ủi hắn, cố nén dục vọng muốn đưa đẩy, Mộc Dung có chút lo lắng hỏi cô.

"Tiểu thư… Có đau hay không?"

Mộc Khanh Khanh hơi phẫn hận cắn hắn một cái, cô bất quá chỉ lo lắng sẽ hại thân, giờ lại bị hắn nói giống như mình vừa bị phá thân lần nữa vậy, huống chi chuyện không nên làm cũng đã làm rồi, nếu lại không thể cung giao sảng khoái một lần này, mới thật sự là đáng tiếc.

"Không đau, một chút cũng không đau." Mộc Khanh Khanh mềm mại cười, gương mặt trẻ con còn có chút non nớt bị câu hồn mị hoặc che lấp, "Chỉ là ta ngứa quá, ngươi động đi, Mộc Dung ——"

Giọng nữ chưa làm nũng xong lại đột nhiên im bặt, Mộc Khanh Khanh mất hết sức lực nói không nên lời. Bị thân gậy đột nhiên bắt đầu nhảy lên ác ý nghiền nát, miệng tử cung nhạy cảm yếu ớt bị đâm đến mềm nhũn.

Mộc Dung nghe xong lời cô nói, chỉ hận không thể đâm xuyên qua hoa huyệt của cô, thời thời khắc khắc dùng côn thịt của mình đâm sâu tiến vào miệng tử cung, dục hỏa đốt người khiến hắn lập tức sử dụng hết sức lực gần như cả đời, đối góc độ quyết tâm tra tấn tiểu huyệt cô.

Nhiều lần thâm nhập xoay cắm vào miệng tử cung, các loại góc độ xảo quyệt mê người, mỗi một lần đều nặng nề va chạm, khiến tiểu huyệt đã hơi đỏ hồng của Mộc Khanh Khanh bị thao đến cao trào không ngừng, lượng lớn xuân thủy trong huyệt cũng bị động tác đưa đẩy của côn thịt mang ra lại đưa vào, chất lỏng tình dục dâm mị khiến nơi kết hợp của hai người trở nên chật vật không chịu nổi.

Mộc Dung rên rỉ ra âm thanh dâm mị, côn thịt chìm đắm trong dịu dàng lại thọc vào rút ra mạnh mẽ hơn trăm lần, khoái cảm cuồn cuộn không ngừng dần tích lũy nhiều thêm, lại một lần xâm nhập, dưới sự thao lộng không ngừng của hắn rốt cuộc miệng tử cung cũng trở nên có chút mềm xốp, mị thịt trong huyệt của cô theo bản năng mút vào, khoái cảm phun trào, tinh quan mở rộng ra, quy đầu cực lớn run rẩy trước hoa tâm cô, từng luồng bạch trọc nóng bỏng đều bắn vào vách trong của tử cung cô, côn thịt còn chưa rút ra rót sạch sẽ hết tinh dịch, một giọt cũng không tràn ra ngoài.

Từng nụ hôn của Mộc Dung rơi trên khuôn mặt mướt mồ hôi nhiễm đỏ tươi của cô, đóa hoa nhỏ được hắn chăm sóc giờ đã ngây ngô vũ mị, kiều thái như vậy, dừng ở trong mắt Mộc Dung lại là kích phát dục hỏa đang cuồn cuộn trong lòng.. Định ám chỉ đưa đẩy côn thịt đang thoáng khôi phục vào mấy cái, thấy cô cam chịu không nói, mị thịt còn mấp máy liếm hôn thân gậy hắn, Mộc Dung cũng bắt đầu phóng túng chính mình, du tẩu dâm loạn trên thân thể trần trụi của cô.

"Ưm —— lại muốn rồi…?" Mộc Khanh Khanh là đang hỏi hắn, rõ ràng là một câu nghi vấn, nhưng bởi vì thanh tuyến mảnh mai vô lực của cô lại bị hắn đương nhiên lý giải thành câu trần thuật.

"Mộc Dung… Sẽ thỏa mãn tiểu thư…" Thấy cô hơi hơi há mồm muốn nói, Mộc Dung sợ cô lại nói ra những lời càn rỡ mê người đó nữa, một cái hôn sâu khiến cô thần hồn điên đảo, quên mất chính mình muốn mở miệng giải thích.

Côn thịt vừa mới chọc mở hoa tâm vẫn không thấy thỏa mãn, ghét bỏ tư thế hiện giờ của hai người vẫn vào chưa đủ sâu, vì thế Mộc Dung một tay ôm Mộc Khanh Khanh ra khỏi mặt bàn, nâng hai chân cô quàng lên thân thể tinh tráng của mình, nâng mông cô lên, dùng tư thế đứng thẳng bắt đầu một vòng giao hoan mới.

Thân thể Mộc Khanh Khanh bởi vì trọng lực mà trì xuống phía dưới, chống đỡ thân thể cô không phải là hai bàn tay to đang vuốt ve mông thịt của cô, mà là cứng rắn đang không ngừng trần trọc nghiền áp vách tường trong tiểu huyệt. Khoái cảm bị côn thịt nghiền nát không ngừng dâng lên, thậm chí Mộc Khanh Khanh còn ác ý đoán rằng liệu mệnh căn của hắn có bị cô ép gãy luôn hay không?

May mà, côn thịt của Mộc Dung vẫn luôn gắng gượng thô tráng hung hãn như gậy sắt, mỗi một lần đều thẳng tắp phá vỡ mị thịt co dãn rất tốt của cô từ dưới lên trên, trong tiểu huyệt của cô lúc tràn đầy lúc hư không, lúc khuấy khoả mất hồn chinh phục Mộc Khanh Khanh đến đỉnh điểm, như một chiếc lá nho nhỏ thuận theo con sóng lớn phiêu đãng dập dờn, sung sướng theo hắn, khó nhận theo hắn, điên cuồng theo hắn, tất cả đều theo hắn…

Mộc Dung ngẫu nhiên đi lại vài bước, côn thịt thô to chôn sâu trong huyệt cũng đều sẽ theo động tác cất bước của hắn mà rung chuyển nghiền nát, hơn nữa bởi vì cô khẩn trương mà tiểu huyệt càng thêm chặt chẽ ấm áp, côn thịt hắn đã bị kẹp đến hơi đau, nhưng thân gậy kia bị quấn quanh gắt gao, khiến cho cảm giác đau này cũng gần như hóa thành khoái cảm điên cuồng.

"Tiểu thư… Nàng kẹp Mộc Dung thoải mái quá, sung sướng quá! Ha a! Ta sắp bị tiểu huyệt của nàng tra tấn đến điên rồi!" Tiểu huyệt của cô mang đến cảm xúc mỹ diệu làm cho Mộc Dung thời khắc đều phải canh chừng tinh quan của chính mình, lo sợ sẽ không thể hưởng thụ thời khắc thủy nhũ giao hợp mỹ diệu này lâu hơn nữa.

Mộc Khanh Khanh cũng bị tình dục tra tấn đến điên đảo, khoái cảm quá mức khiến hai hàng lông mày của cô nhíu lại, tựa như sảng khoái lại tựa như thống khổ nhẹ híp hai mắt, một đôi cánh tay lỏng lẻo ôm lấy cổ Mộc Dung.

Cùng với thân thể cao to của Mộc Dung hình thành đối lập rõ ràng, thân thể mềm mềm nho nhỏ theo động tác đưa đẩy trên dưới mà phập phập phồng phồng, môi anh đào hé mở, tiếng rên rỉ vỡ vụng tràn ra khỏi miệng chỉ còn lại những từ ngữ đơn giản nhất.

"Mộc Dung… Ưm a… Sướng, sướng quá… Ngươi thao ta sâu… Sâu quá… Ha a vừa cứng vừa nóng… Lại, lại muốn tới rồi a ha ——"

Cảm nhận được côn thịt của mình bị mị thịt ướt át ấm áp gắt gao xoắn lấy, Mộc Dung hung hăng cắn răng hít không khí, cương cứng thân thể tử thủ tinh quan, vứt bỏ nghị lực tinh thần cực lớn nhanh chóng rút côn thịt của mình ra.

Còn không đợi đến lúc Mộc Khanh Khanh vì cao trào điên cuồng mà kịp phản ứng lại, Mộc Dung đã trực tiếp ôm lấy thân thể vẫn đang nằm trong lòng ngực hắn xoay lại, dùng tư thế xi tiểu trẻ con, một lần nữa cắm vào trong nhục huyệt còn đang run rẩy vì cao trào.

Tiểu huyệt đang cao trào sao có thể chịu được sự thâm nhập hoa tâm hung tàn của hắn, thân thể Mộc Khanh Khanh cứng đờ trong chớp mắt, rồi sau đó liền bắt đầu giãy giụa, muốn thoát hung khí như hổ rình mồi trong cơ thể cô.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, còn cọ tới cọ lui quyến rũ hắn, ngay sau đó Mộc Dung liền điên cuồng đâm thọc vào trong tiểu huyệt mềm xốp ướt át kia.

"Sâu quá… Ư a Mộc Dung… Ngươi thao, thao sâu quá ha a…"

Tư thế này so với hai lần trước lại càng thêm sâu, Mộc Dung hơi dùng sức hướng về phía trước liền có thể chọc vào hoa tâm cô, đổi lấy khoái cảm đỉnh quy đầu đỉnh bị mút vào liếm hôn mất hồn…

Trong lúc ý loạn tình mê, một tay nhỏ của cô bị hắn lôi kéo sờ vào bụng nhỏ, dưới làn da bóng loáng như ngọc là một khối nóng rực nhô lên cực kỳ rõ ràng.

Nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ vẫn còn mơ mơ màng màng của cô, Mộc Dung thành tâm nhắc nhở nói: "Đây là ta…"

Mộc Khanh Khanh trợn tròn hai mắt, xúc cảm dưới lòng bàn tay trực tiếp thiêu cháy hồng thấu gương mặt cô, theo bản năng muốn ấn khối nhô lên kia xuống, một tiếng rên rỉ trầm thấp phát ra khiến cô đột nhiên kịp phản ứng lại, vội vàng muốn bỏ tay mình ra, lại bị hắn nửa đường ngăn lại.

"Tiểu thư đừng có đầu không có đuôi." Lời nói tràn ngập ám chỉ, không đợi Mộc Khanh Khanh sắp xếp tốt ngôn ngữ, Mộc Dung đã bắt đầu vội vàng hung ác đưa đẩy.

Cô thật sự sắp bị hắn chơi hỏng rồi, tiết tấu ba cạn một sâu làm tay cô cũng bỏng khi mạnh khi nhẹ, "Không được… A a… Mộc Dung… Đừng, đừng… Buông ra… ha a…"

"Tiểu thư yên tâm, Mộc Dung… Sẽ không buông, sẽ không buông đâu…" Hắn xuyên tạc lời cô nói, truyền đạt ra lời âu yếm sâu nhất của hắn.

Lúc này đây Mộc Khanh Khanh cao trào cực nhanh, nhưng không giống với dĩ vãng, khoái cảm đạt tới đỉnh điểm hiện tại dường như còn nhiều hơn… Trướng quá… Đầy quá… Muốn…

Khi cảm giác được mị thịt bắt đầu co rút lại, Mộc Dung dự định cùng cô lên đến đỉnh cao, nhưng nhìn thấy vẻ mặt vốn nên ngoan ngoãn hưởng thụ của tiểu cô nương lại trở nên kinh nghi thất thố, sau đó lại bắt đầu giãy giụa kịch liệt, Mộc Dung thật sự dừng không được động tác của mình, tuy hơi hoang mang, nhưng eo hông vẫn nhanh chóng đâm thọc mạnh mẽ như cũ, cắn răng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cảm giác no đủ quen thuộc phía dưới bụng nhỏ khiến Mộc Khanh Khanh kinh hoảng thất thố, sợ chính mình sẽ không nhịn được liền… Nhưng Mộc Dung lại không thuận theo, vẫn không buông tha mà kích thích hoa tâm của cô, lực đạo nặng nề rất nhiều lần đều khiến cô suýt chút nữa giải phóng, nếu còn bị thao thêm vài cái như vậy nữa, nhất định sẽ hỏng mất…

"Mau, mau thả ta ra, ta… Ta muốn… Đi tiểu ——"

Vứt bỏ mặt mũi nói những lời này với Mộc Dung đã là cực hạn của Mộc Khanh Khanh, vốn tưởng rằng côn thịt sẽ ngừng đâm thọc, nhưng không ngờ hắn lại càng mãnh liệt va chạm vào hoa tâm cô, tay đặt trên bụng nhỏ cũng bị hắn dùng sức ấn xuống phía dưới…

"A…"

"Ư…"

Mộc Khanh Khanh thở phì phò, đôi mắt đã sớm ngay trước khi cao trào tiến đến một khắc liền gắt gao nhắm lại, cô hoàn toàn không dám mở mắt ra, sợ sẽ phải thấy ——

"Tiểu thư mệt lắm sao?" Mộc Dung tinh tế liếm hôn phần cổ vừa mới bắt đầu vẫn luôn căng chặt của cô, dịu dàng săn sóc, "Mộc Dung giúp người dọn dẹp sạch sẽ, ngủ đi…" Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Mộc Khanh Khanh nhắm hai mắt trốn tránh sự thật nên không nhìn thấy, lúc này tầm mắt Mộc Dung lóe lên u ám đáng sợ, đang gắt gao nhìn chằm chằm tiểu huyệt bị cô cố tình bỏ qua cũng không muốn nhìn thẳng, so với lần hoan ái trước, lại tăng một loại chất lỏng màu vàng nhạt…

Kịch liệt đêm nay quả thật làm thân thể Mộc Khanh Khanh vô cùng mệt mỏi, lại bị hắn cố tình nửa thôi miên, trong lúc bất tri bất giác, thân thể cứng đờ của Mộc Khanh Khanh dần dần nhẹ nhàng thả lỏng, hai mắt cố tình nhắm chặt cũng đã điều chỉnh được trạng thái thoải mái.

Có phải cô đã quên mất hai chuyện rất quan trọng rồi hay không…

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Cổ đại (17) nước bọt, cũng là nước

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mộc Dung nhìn Mộc Khanh Khanh không hề có chút phòng bị nào mà ngủ trong ngực mình, gương mặt đẹp đỏ bừng kiều diễm, thân thể trần trụi bạch ngọc không tì vết, còn có tiểu huyệt đang bao vây lấy côn thịt, đáy mắt phun trào cuồng nhiệt, thân thể hắn hơi hơi rùng mình, kích động và chờ mong.

Liếm qua cánh môi đã hơi khô, Mộc Dung nhẹ nhàng đặt Mộc Khanh Khanh lên giường, hơi không nỡ mà rút cự thạc của mình ra, rồi sau đó để thân thể trần trụi ra bên ngoài nội thất, thân gậy thô tráng giữa hai chân theo động tác bước đi của hắn mà đong đưa qua lại, hai quả trứng thịt nặng nề buông thõng xuống.

Mộc Dung nâng cây đèn trên bàn lên, gắt gao cầm chặt, sợ chính mình hưng phấn quá độ sẽ làm rơi trên mặt đất.

Dù sao thì, cần phải có thứ này, hắn mới có thể càng nhìn rõ ràng hơn, liếm càng sạch sẽ hơn…

…

Khi Mộc Khanh Khanh túng dục quá độ tỉnh lại thì đã sắp chính ngọ, ánh nắng chói chang chiếu vào phòng đến sáng rực.

Đỡ lấy eo bụng nhức mỏi, thân thể và hai chân vô lực, Mộc Khanh Khanh uể oải ỉu xìu tùy ý để một đám tỳ nữ hầu hạ cô rửa mặt chải đầu trang điểm, bộ dạng mảnh mai không chịu nổi như vậy hệt như một bệnh Tây Thi yếu ớt, chỉ ngoại trừ khuôn mặt đầy cảnh xuân kiều diễm kia ra.

Sau khi dùng qua không biết là bữa sáng hay bữa trưa, rốt cuộc thân thể cũng thoải mái hữu lực hơn không ít, chỉ là eo còn nhức mỏi quá…

Nhận lấy chung trà Mộc Dung đưa qua, trong mắt Mộc Khanh Khanh chứa oán giận liếc hắn một cái, trong đó có hàm nghĩa gì chỉ có hai người bọn họ biết.

Mộc Dung hơi xấu hổ cúi đầu, muốn lên tiếng xin lỗi giải thích nhưng lại không thể mở miệng, quả thật là mình có hơi càn rỡ rồi.

"Phụt ——" nước trà màu vàng nhạt lấy một loại góc độ quen thuộc phun về phía Mộc Dung, Mộc Dung đột nhiên không kịp phòng ngừa đúng lúc bị phun trúng.

Mộc Dung hơi có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại chỉ nhìn thấy một gương mặt đỏ kiều tiếu thẹn quá hóa giận, "A a a a! Ngươi, ngươi tối hôm qua… Mộc Dung!! Ngươi!!"

Nhìn dáng vẻ này của cô, Mộc Dung cũng đã phản ứng kịp, phỏng chừng là nước trà khiến cô nhớ lại chuyện tối hôm qua bị hắn thao đến mất khống chế đây mà.

"Tiểu thư, không sao. Trong lòng Mộc Dung, bất luận người có như thế nào cũng đều rất tốt."

Vẻ mặt nghiêm túc thành khẩn, ngữ khí thản nhiên bao dung khiến trong lòng Mộc Khanh Khanh nghẹn một hơi, tiếng mắng đến bên miệng rồi lại không tự giác mà biến mất, thân thể run lên, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, run run rẩy rẩy mở miệng hỏi.

"Lúc, lúc ngươi giúp ta rửa sạch thân thể, ngươi dùng… Cái gì?" Không thể trách cô quá mức sắc tình, thật sự là bởi vì do người nào đó đã có tiền án!

Mộc Dung nghe được cô hỏi chuyện này, như đã sớm có chuẩn bị, mặt không đỏ tim không loạn nói: "Mộc Dung dùng nước."

Nước bọt, cũng là nước.

Đáng tiếc Mộc Khanh Khanh mờ mịt không nhận ra đáp án chân thật của Mộc Dung, thở dài nhẹ nhõm một hơi, dứt khoát vứt bỏ chuyện vô cùng xấu hổ tối qua, không gây sự với Mộc Dung nữa.

Mộc Dung nhìn kiều nhan của Mộc Khanh Khanh lại lần nữa trở nên nhẹ nhàng, hơi thấy chột dạ cúi đầu không dám nói lời nào, nhưng cũng không hối hận việc mình thông minh mà qua ải. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. So với khiến tiểu thư bởi vì đam mê của hắn mà trong lòng không thoải mái, hắn tình nguyện mạo hiểm đại bất kính lựa chọn tự mình giấu diếm một phần chân tướng.

…Ta là đường • phân cách • thời gian…

Thời gian hai tháng, dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn.

Chỉ là quá mệt mỏi.

Mộc Khanh Khanh không hề có chút hình tượng nào mà ghé vào trong ngực Mộc Dung, sắc mặt kiều mị hồng nhuận không còn tái nhợt ốm yếu như

ngày xưa nữa, chỉ là thân hình vẫn là dáng vẻ mềm mềm mại mại.

"Mộc Dung —— ta hết sức rồi, đừng…"

Mộc Dung nhẹ vỗ về mái tóc đen hơi rối loạn của Mộc Khanh Khanh, đưa môi lại gần.

"Tiểu thư mệt do lúc ban ngày sao? Xem ra hôm nay người thật sự chơi rất vui vẻ nhỉ…"

Tội danh lớn như vậy, Mộc Khanh Khanh mới không nhận đâu, lập tức vội vàng phủ nhận nói: "Một chút cũng không vui, cả ngày không nhìn thấy Mộc Dung, sao có thể vui vẻ được chứ?"

Mộc Dung duỗi tay, sờ về phía hạ thể đang kết hợp của hai người, nhẹ nhàng chạm vào, trên ngón tay liền dính đầy chất lỏng trơn trượt.

"Vậy… Tiểu thư không thích Mặc công tử à?" Mặc dù trong lòng biết rõ ràng đáp án của cô là gì, nhưng hắn vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra những lời làm trong lòng hắn ngọt ngào đó một lần nữa.

Gặp được loại chuyện thể hiện tình cảm, cơ hội nói lời âu yếm này, Mộc Khanh Khanh từ trước đến nay đều không muốn bỏ qua: "Đương nhiên không thích hắn, ta thích nhất chính là Mộc Dung ngươi, trong lòng cũng chỉ có một mình ngươi, không có một chút khe hở nào dành cho người khác!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh đang chôn trong lòng ngực hắn nhìn không thấy động tác hắn mút ngón tay vào, chỉ chuyên chú dỗ dành nam nhân cả ngày thích ăn giấm chua này.

Đầu lưỡi cuốn đi một giọt hoa dịch cuối cùng, Mộc Dung làm như vô tình điều khiển côn thịt đưa đẩy vài cái, thanh tuyến vốn thấp càng bị hắn cố tình khiến cho càng thêm trầm thấp, "Nếu đã như thế, vì sao tiểu thư luôn cùng hắn ra ngoài du ngoạn? Còn không cho Mộc Dung đi theo?"

"…" Im lặng ngắn ngủi trong đêm tối càng thêm yên tĩnh hơn, chần chờ lần nữa, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể nói một câu vô nghĩa.

"Ta —— ta dụng tâm kín đáo, ừ, hơn nữa còn là dụng tâm hiểm ác."

Thậm chí Mộc Khanh Khanh cũng không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Mộc Dung, biết câu cố tình dấu diếm vô nghĩa này thật sự hơi hoang đường quá đáng, nhưng cô cũng không thể nói là do mình có một nhiệm vụ bắt buộc【 ngược tàn nhẫn nam chính 】, hệ thống còn theo trình tự mà tuyên bố【 nhiệm vụ nhánh số một 】, duy trì tình nghĩa thanh mai trúc mã giữa Mặc Nam Sơn và cô chứ?

Mộc Dung đương nhiên cũng nhìn ra cô chỉ đang nói đùa, không muốn hắn lại truy vấn chuyện giữa Mặc Nam Sơn và cô nữa, gợi lên một nụ cười khổ, thanh âm lại nghe không ra một chút dị thường nào, vẫn đạm mạc dễ nghe như ngày thường.

"Dạ, Mộc Dung hiểu được." Chậm rãi rút côn thịt của mình trong cơ thể cô ra, mỗi nếp uốn phập phồng bên trong nhục bích đều vô cùng quen thuộc đối với hắn, thậm chí ngay cả dư vị và lực đạo do mị thịt tự giác mút hôn thân gậy hắn đều có thể cảm nhận rõ ràng.

"Ưm a… Không, không làm nữa?" Nhục bích bị thân gậy nóng bỏng ma sát, không chỉ có mị thịt trong tiểu huyệt quấn lấy không buông ta, ngay cả cô cũng có chút nhàn nhạt mất mát và dục cầu bất mãn.

Mộc Dung nhẹ nhàng cười ra tiếng, không thấy một tia chua xót vừa mới ẩn hiện đâu nữa.

"Nếu tiểu thư thật sự muốn làm, đợi đến ngày mai đi, hôm nay người ở bên ngoài đã du ngoạn cả một ngày rồi, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt trước đã."

Mộc Khanh Khanh ngẩng đầu, giận dữ mà trừng mắt liếc hắn một cái, "Ta nói muốn làm khi nào… Đừng có hắt nước bẩn cho ta!"

"Ừ, là Mộc Dung nói sai rồi, ngủ đi, ta giúp người rửa sạch thân thể."

Làm đạo tặc hút mật suốt hai tháng, Mộc Dung không hề có một chút chán ghét nào, ngược lại mỗi lần đều càng thêm khát vọng chờ mong, chỉ cảm thấy đời đời kiếp kiếp mình đều nguyện quỳ sát ở giữa hai chân nàng, vì nàng liếm láp mỗi một giọt hoa dịch chảy ra.

Đưa một tia dâm dịch cuối cùng vươn trên cánh môi cuốn vào trong miệng mình, Mộc Dung híp mắt thoả mãn, lúc này mới chân chính rửa sạch sẽ thân thể cho Mộc Khanh Khanh, nếu không phải sợ cô nhận ra khác thường, hắn cũng không nỡ xóa đi hơi thở mình để lại giữa hai chân cô.

Sau khi thu thập thỏa đáng tất cả, Mộc Dung đứng trước đầu giường, si mê mà nhìn khuôn mặt như hoa bị mình tưới đến nỗi càng thêm kiều diễm động lòng người của cô.

Hắn chỉ có thể nhìn nàng như vậy thôi sao? Chỉ có thể yên lặng canh giữ bên cạnh nàng thôi ư?

Câu trả lời đêm nay của nàng, có phải có nghĩa là hắn không có tư cách ngăn cản nàng ước hẹn du ngoạn cùng nam nhân khác, thậm chí không có tư cách biết nguyên nhân hay không? Hoặc nên nói, hắn căn bản không có lý do gì để hỏi về chuyện giữa nàng cùng với vị hôn phu trúc mã đã làm bạn bên cạnh nàng mười mấy năm ư?

Đầu quả tim như bị cái gì lôi kéo, chua xót đau đớn thậm chí khiến hốc mắt hắn phiếm hồng, tự ti, vô lực, ghen ghét, u oán…

Hắn đã nghĩ chỉ cần mình toàn tâm toàn ý với tiểu thư thì cũng đủ để làm rất nhiều chuyện. Nhưng hôm nay Mộc Dung mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, chợt ngoảnh đầu lại phát hiện, thật ra hắn cái gì cũng đều không thể làm.

Không thể ngủ cùng giường với nàng, không thể có được nàng vào ban ngày khi ánh mặt trời rạng rỡ, không thể cho nàng những thứ Mặc Nam Sơn có thể cho, thậm chí ngay cả gọi nàng một tiếng Khanh Khanh cũng không thể…

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Cổ đại (18) mộc dung có thể... có thể cưới người không? [nửa h]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mộc Dung vẫn luôn cất giấu tâm sự đêm đó, ngày thường cũng không để mình lộ ra điều gì trước mặt Mộc Khanh Khanh, hai người cứ an ổn không có việc gì như vậy, một tháng thời gian thỏa mãn tính phúc lại trôi qua.

Đến khi trở lại Mộc phủ, hai người Mộc Tướng gia và Mộc thị vô cùng vui vẻ, một là vì con gái mình nhớ nhung suốt ba tháng đã trở lại, hai là khí sắc thân thể của Mộc Khanh Khanh chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều so với ba tháng trước.

Có lẽ là biệt viện sơn thủy kia thật sự có thể nghỉ dưỡng, nhưng hai người lại không biết, dưỡng người không phải là sơn thủy, mà là... Người.

...

"Khanh nhi, đợi đến lễ cập kê của con vào cuối tháng này liền trở thành một đại cô nương rồi." Khóe miệng Mộc thị mỉm cười, cảm khái rất nhiều, trong mắt lại mang theo vẻ trêu chọc, "Nam Sơn ca ca của con đã chờ đến mức sốt ruột rồi, cách đây không lâu Mặc đại nhân còn bị cậu ta vội vàng lôi đến phủ chúng ta thương nghị hôn sự của hai người các con đấy."

Mộc Khanh Khanh ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu không nói, tầm mắt trộm ngắm liếc nhìn Mộc Dung, thấy hơi chột dạ.

Hôn sự này thật sự cô không thể từ chối được.

Không nói đến nhiều năm qua hai nhà Mộc phủ và Mặc phủ vẫn luôn rất mong đợi và coi trọng hôn ước này, chính hệ thống cũng không cho phép cô bỏ qua cơ hội máu chó này để【 ngược tàn nhẫn nam chính 】như vậy.

Lặng lẽ nhìn thoáng qua giao diện nhiệm vụ, Mộc Khanh Khanh vẫn nhịn không được đỡ trán thở dài trong lòng.

Nhiệm vụ nhánh:

【 Nhiệm vụ nhánh bắt buộc 】: Ngược tàn nhẫn nam chính. *(đang tiến hành)*

Nhiệm vụ một: duy trì tình cảm gắn bó thanh mai trúc mã với Mặc Nam Sơn và ước hẹn định tình. *(đang tiến hành)*

Nhiệm vụ hai: Tăng giá trị yêu của Mặc Nam Sơn đối với ký chủ và thành hôn với y. *(chưa mở ra)*

Nhiệm vụ ba: Đêm động phòng hoa chúc vứt bỏ Mặc Nam Sơn đào tẩu bỏ trốn và để lại bóng ma tình yêu trong lòng y. *(chưa mở ra)*

...

Hệ thống hiếm khi lại săn sóc như vậy, mỗi một bước đi của nhiệm vụ cũng đều giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ như thế, ừ, còn... Cẩu huyết nữa chứ.

Vỗ vỗ gương mặt đỏ hơi xấu hổ, Mộc Khanh Khanh chuyển đề tài, lại hàn huyên một vài chuyện khác với Mộc thị, không khí cực kỳ vui vẻ ấm áp.

Ngoại trừ Mộc Dung vẫn luôn bị xem như không khí. Hơi rũ đầu, hắn một lời cũng không nói, cũng không có tư cách lên tiếng. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Bị một câu của Mộc thị thức tỉnh, lại bị thái độ cam chịu của Mộc Khanh Khanh khiến cho ngu ngơ, hắn nắm chặt hai tay, không còn nghe thấy hai người thảo luận những gì nữa.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, chợt có cảm giác ngay cả không khí cũng dâng lên một tầng áp lực và ngượng ngùng.

Ngược lại là Mộc Dung đã mở miệng trước, nhưng ánh mắt vẫn không để trên người Mộc Khanh Khanh, "Nhất định phải gả cho Mặc Nam Sơn sao?"

"...Ừ." Cô cần phải thừa nhận, đại hôn của hai người không có khả năng không xảy ra.

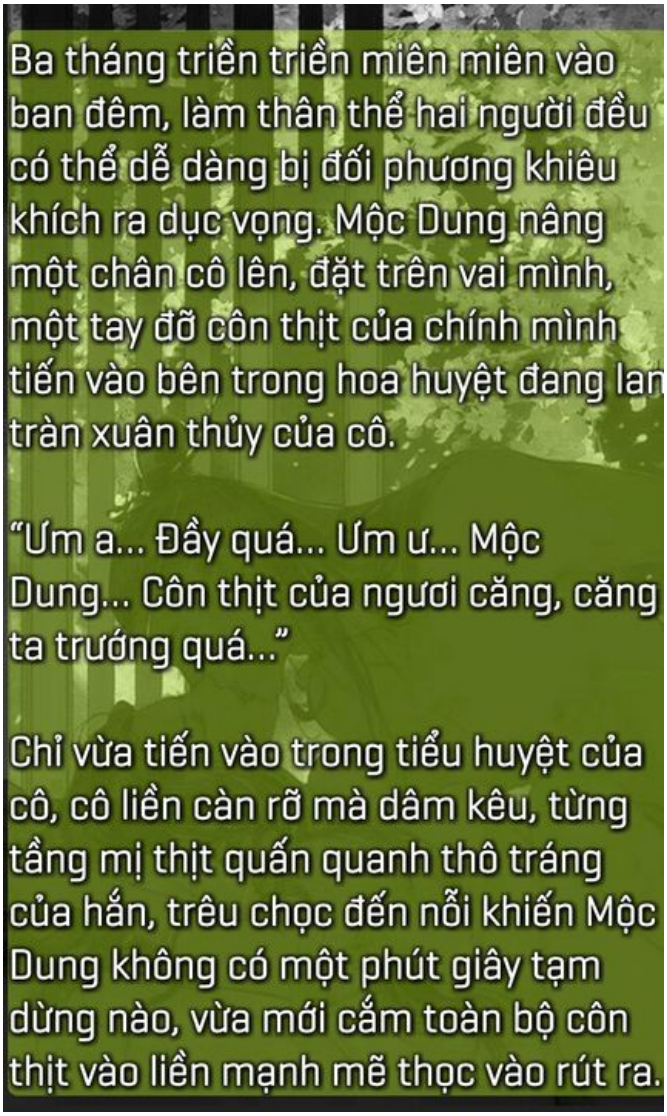
"Ta chỉ là muốn cùng hắn..." Muốn cô phải giải thích như thế nào đây? Chẳng lẽ nói với hắn rằng thành thân là vì muốn chơi trò bỏ trốn?

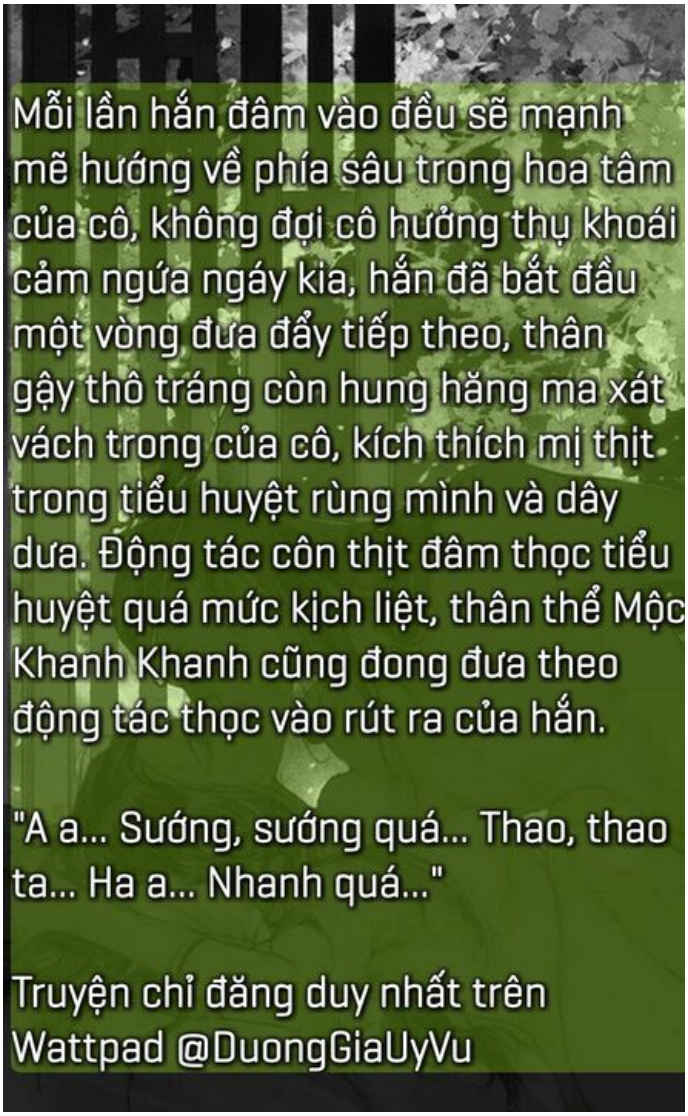
Lý do xấu hổ kỳ dị như thế cô thật sự nói không nên lời...

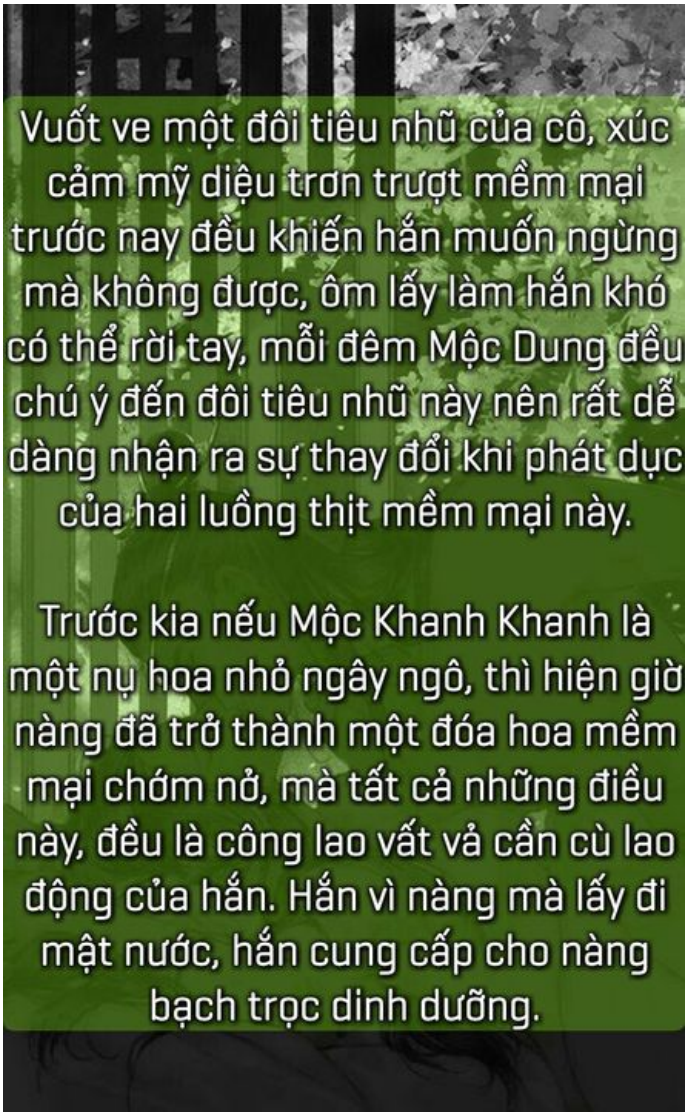
Đợi lâu không nghe được lời kế tiếp, Mộc Dung cũng không mất khống chế, lại dùng thanh âm cực kỳ trầm thấp dễ nghe của hắn nhẹ nhàng nói: "Được, Mộc Dung biết rồi."

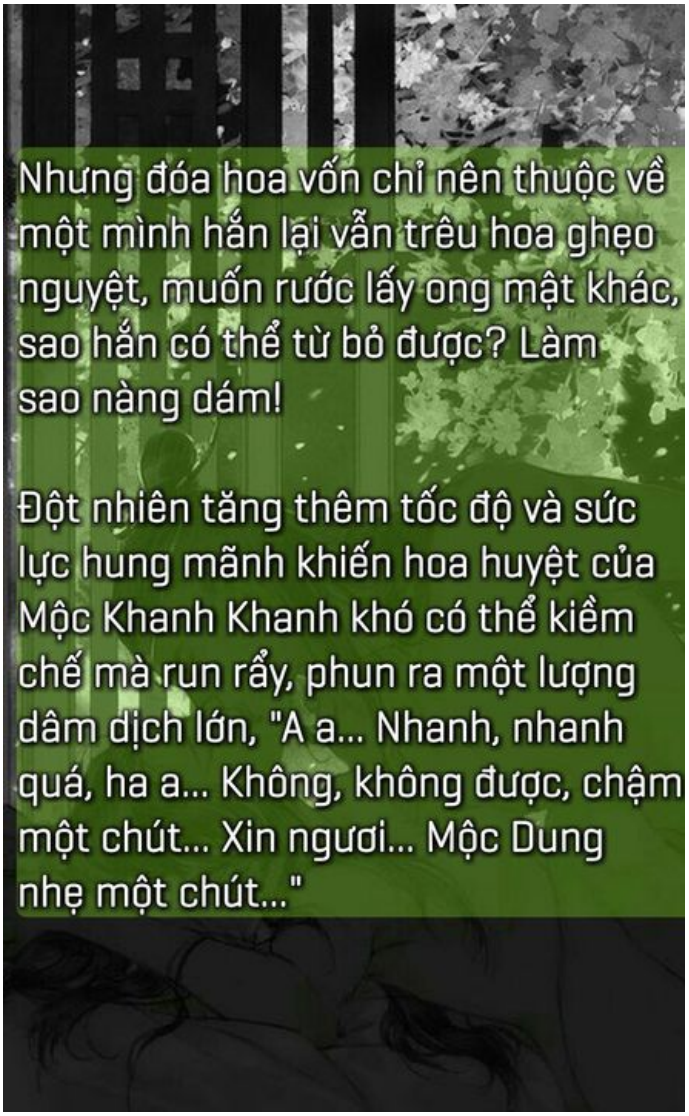
Khóe miệng run rẩy, Mộc Khanh Khanh không cần nghĩ cũng biết hắn lại suy nghĩ nhiều rồi, đến cô còn không biết nguyên nhân hệ thống tuyên bố những nhiệm vụ này là gì, hắn biết cái quỷ ấy mà biết!

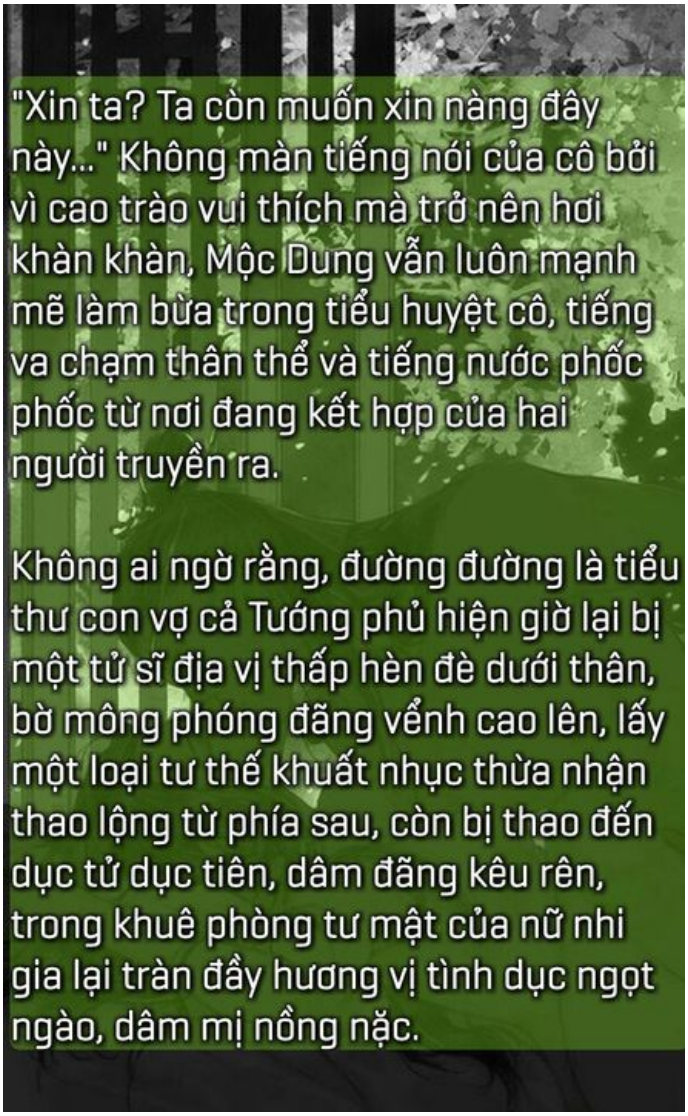
"Dù sao nhất định ta sẽ cùng ngươi ở bên nhau, đừng suy nghĩ nhiều quá!" Thuần thục nhảy vào trong lòng ngực hắn, Mộc Khanh Khanh cắn vành tai hắn nói nhỏ khiêu khích: "Ta thật sự chỉ muốn làm cùng ngươi."

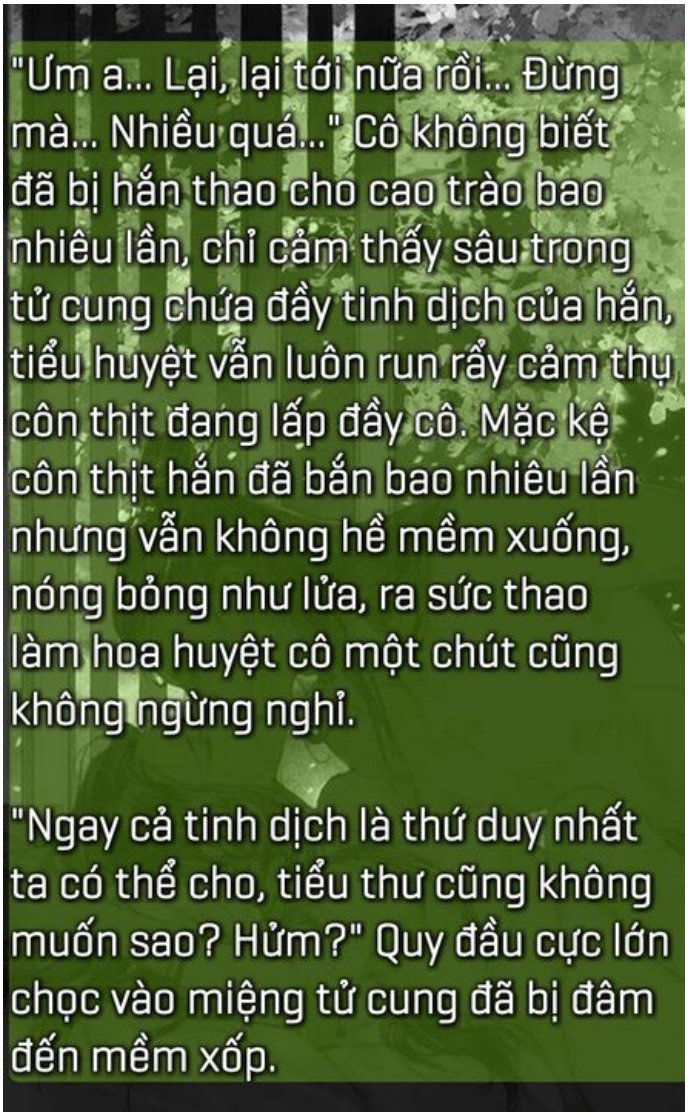

Ba tháng triền triền miên miên vào ban đêm, làm thân thể hai người đều có thể dễ dàng bị đối phương khiêu khích ra dục vọng. Mộc Dung nâng một chân cô lên, đặt trên vai mình, một tay đỡ côn thịt của chính mình tiến vào bên trong hoa huyệt đang lan tràn xuân thủy của cô.
"Ưm a... Đầy quá... Ưm ư... Mộc Dung... Côn thịt của ngươi căng, căng ta trướng quá..."
Chỉ vừa tiến vào trong tiểu huyệt của cô, cô liền càn rỡ mà dâm kêu, từng tầng mị thịt quấn quanh thô tráng của hắn, trêu chọc đến nỗi khiến Mộc Dung không có một phút giây tạm dừng nào, vừa mới cắm toàn bộ côn thịt vào liền mạnh mẽ thọc vào rút ra.

Mỗi lần hắn đâm vào đều sẽ mạnh mẽ hướng về phía sâu trong hoa tâm của cô, không đợi cô hưởng thụ khoái cảm ngứa ngáy kia, hắn đã bắt đầu một vòng đưa đẩy tiếp theo, thân gậy thô tráng còn hung hăng ma xát vách trong của cô, kích thích mị thịt trong tiểu huyệt rùng mình và dây dưa. Động tác côn thịt đâm thọc tiểu huyệt quá mức kịch liệt, thân thể Mộc Khanh Khanh cũng đong đưa theo động tác thọc vào rút ra của hắn.
"A a... Sướng, sướng quá... Thao, thao ta... Ha a... Nhanh quá..."
Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vuốt ve một đôi tiêu nhũ của cô, xúc cảm mỹ diệu trơn trượt mềm mại trước nay đều khiến hắn muốn ngừng mà không được, ôm lấy làm hắn khó có thể rời tay, mỗi đêm Mộc Dung đều chú ý đến đôi tiêu nhũ này nên rất dễ dàng nhận ra sự thay đổi khi phát dục của hai luồng thịt mềm mại này.
Trước kia nếu Mộc Khanh Khanh là một nụ hoa nhỏ ngây ngô, thì hiện giờ nàng đã trở thành một đóa hoa mềm mại chớm nở, mà tất cả những điều này, đều là công lao vất vả cần cù lao động của hắn. Hắn vì nàng mà lấy đi mật nước, hắn cung cấp cho nàng bạch trọc dinh dưỡng.

Nhưng đóa hoa vốn chỉ nên thuộc về một mình hắn lại vẫn trêu hoa ghẹo nguyệt, muốn rước lấy ong mật khác, sao hắn có thể từ bỏ được? Làm sao nàng dám!
Đột nhiên tăng thêm tốc độ và sức lực hung mãnh khiến hoa huyệt của Mộc Khanh Khanh khó có thể kiềm chế mà run rẩy, phun ra một lượng dâm dịch lớn, "A a... Nhanh, nhanh quá, ha a... Không, không được, chậm một chút... Xin ngươi... Mộc Dung nhẹ một chút..."

"Xin ta? Ta còn muốn xin nàng đây này..." Không màn tiếng nói của cô bởi vì cao trào vui thích mà trở nên hơi khàn khàn, Mộc Dung vẫn luôn mạnh mẽ làm bừa trong tiểu huyệt cô, tiếng va chạm thân thể và tiếng nước phốc phốc từ nơi đang kết hợp của hai người truyền ra.
Không ai ngờ rằng, đường đường là tiểu thư con vợ cả Tướng phủ hiện giờ lại bị một tử sĩ địa vị thấp hèn đè dưới thân, bờ mông phóng đãng vểnh cao lên, lấy một loại tư thế khuất nhục thừa nhận thao lộng từ phía sau, còn bị thao đến dục tử dục tiên, dâm đãng kêu rên, trong khuê phòng tư mật của nữ nhi gia lại tràn đầy hương vị tình dục ngọt ngào, dâm mị nồng nặc.

Mộc Khanh Khanh run thân mình, đại não trống rỗng, khoái cảm ngập đầu quá mức thường xuyên khiến ý thức của cô mê mang, căn bản không nghe rõ Mộc Dung nói gì. Mộc Dung không lấy được đáp án lại ra sức đâm sâu, kích thích Mộc Khanh Khanh đến mức chịu không nổi mà ngất đi.

*

Cách lần hoan hảo quá mức điên cuồng mà dài lâu kia đã non nửa tháng, hôm nay là lễ cập kê của Mộc Khanh Khanh.

Buổi tối Tướng phủ cực kỳ an tĩnh trầm lắng, ánh trăng mông lung chiếu xuống, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ, chỉ thấy một cô gái nhỏ nằm trên giường trằn trọc, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Cả ngày hôm nay cô chưa hề thấy Mộc Dung, hôm nay là ngày cô cập kê mà...

Ngày ấy sau khi tỉnh lại, cô liền không muốn gặp Mộc Dung nữa, mấy ngày trước đây cô còn vì chuyện bị làm đến ngất đi mà canh cánh trong lòng, cáu kỉnh với hắn, sau đó mới phát hiện, Mộc Dung thế nhưng lại bắt đầu trốn tránh cô, căn bản là sẽ không để hai người có cơ hội ở riêng với nhau.

Cô thề, nếu đêm nay hắn thật sự không đến gặp cô, cô sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với hắn nữa!

"Tiểu thư không muốn nói chuyện với ai?" Thanh âm khàn khàn trầm thấp đột nhiên vang lên.

Mộc Khanh Khanh bật dậy, nhìn thân ảnh quen thuộc đang đứng ở mép giường, chớp chớp mắt, vui sướng trên mặt như thế nào cũng không giấu được, "Hừ! Ngươi vậy mà lại rãnh rỗi đến gặp ta? Thật sự là chuyện hiếm thấy vạn năm khó gặp..."

Nhìn thấy dáng vẻ oán giận của cô, dưới sự che giấu của ánh trăng ban đêm, khóe miệng Mộc dung loáng thoáng mà phác hoạ ra một nụ cười.

"Tiểu thư... Mộc Dung thích nàng." Hắn tựa như không kìm nén được nữa, tim đập vô cùng nhanh, cúi người, nhẹ nhàng nhợt nhạt in một hôn lên môi cô, dán lên mềm mại của cô, môi răng khẽ nhúc nhích, "Mộc Dung có thể... Có thể cưới người không? Tất cả sính lễ việc cưới xin yêu cầu Mộc Dung đều đã chuẩn bị tốt, ngàn mẫu ruộng tốt, mười dặm hồng trang, Mộc Dung có thể nuông chiều người một đời một kiếp. Tóc đen búi cao, mũ phượng khăn quàng vai, Mộc Dung... Có thể không?"

(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Cổ đại (19) vậy nàng ngồi trên người ta, tự mình động đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Dương Gia Uy Vũ

《*Chương này có nội dung ảnh*》

"Hôm nay Mặc phu nhân đã tới." Môi hai người còn dán vào nhau, theo lời cô nói mà nhẹ nhàng rung động, cảm giác được thân thể Mộc Dung thoáng chốc cứng đờ, Mộc Khanh Khanh hoi hoảng loạn ôm chặt hắn, "Chàng không thể chán ghét ta. Mộc Dung, ta thích chàng."

Thật lâu sau, Mộc Dung nhẹ nhàng đẩy thân thể của cô ra, đôi môi mang theo lạnh lẽo in trên trán cô một nụ hôn, "Mộc Dung đã biết."

Xúc cảm trên trán lướt qua trong, Mộc Khanh Khanh nhìn thấy hắn đứng dậy, trong lòng nhảy dựng, chỉ cảm thấy hơi đau đớn.

Cô lôi kéo ống tay áo hắn, muốn kéo hắn trở lại trên giường, "Mộc Dung, đêm nay ngủ chung với ta đi."

"…" Hắn yên lặng nhìn cô, không lên tiếng.

"Coi như là lễ vật cập kê cho ta đi, được không? Mộc Dung…"

Tầm mắt hắn dời xuống phía dưới, nhìn bàn tay ngọc đang dây dưa với hắn không bỏ, trong lòng nói không nên lời là vui hay buồn.

Tiểu cô nương hắn sủng trên đầu quả tim biểu đạt tâm ý vào ngày lễ trưởng thành của nàng.

Hắn dùng hết nửa tính mạng muốn cưới cô nương ấy, nhưng rồi nàng lại phải gả cho người khác.

Lễ vật cập kê? Vậy không phải đã cự tuyệt rồi sao? Chỉ là, hắn vẫn còn muốn thử lại một lần…

"Nghỉ ngơi sớm đi, đã khuya rồi." Đây là lần đầu tiên hắn kéo tay cô từ đem trên ống tay áo hắn xuống.

Xem hắn thật sự định rời khỏi, Mộc Khanh Khanh cũng bất chấp tất cả, trực tiếp nhào về phía trước ôm lấy Mộc Dung.

"Ư ——" Tiếng kêu rên nhịn đau tràn ra từ đôi môi đang mím chặt của Mộc Dung, sắc mặt hắn cứng đờ, dường như không dự đoán được cô sẽ trực tiếp bổ nhào lên người mình như vậy, hơi hoảng loạn mà che dấu nói: "Tiểu thư coi chừng cảm lạnh, mau nghỉ ngơi đi."

Mặc dù tiếng rên kia rất nhỏ, nhưng là người khởi xướng, lúc này còn là buổi tối cực kỳ an tĩnh, thanh âm kêu rên đột ngột kia Mộc Khanh Khanh vẫn không phụ người nào đó mà nghe được rõ ràng, đột nhiên lại liên tưởng đến lời lẽ có lễ của hắn, trong lòng ẩn ẩn bất an.

Cô duỗi tay sờ vạt áo hắn, lại bị hắn cầm lấy tay chặn động tác lại, "Mộc Dung, ngồi trên giường không được nhúc nhích." Cảnh cáo nhìn hắn một cái, Mộc Khanh Khanh tiếp tục động tác trên tay của mình, cô cúi đầu ánh mắt chuyên chú, vì thế đã bỏ lỡ một tia u ám xẹt qua trong mắt Mộc Dung.

Không có Mộc Dung cản trở, Mộc Khanh Khanh đối với chuyện cởi quần áo hắn ra có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Quả nhiên…

"Chàng, sao chàng lại bị thương? Bị khi nào?"

Tay cô cách không khí khẽ run, muốn chạm vào lại không dám. Không nói đến những vết thương linh tinh vụn vặt trên người hắn, từ lồng ngực đến trên bụng đồng thời còn có hai vết thương giao nhau vô cùng đáng sợ, một là vết thương mới vẫn chưa khép miệng, huyết nhục mơ hồ; một là miệng vết thương vừa kết vảy không lâu, khó khăn lắm mới lướt qua vị trí trái tim.

"Mộc Dung, có phải đau lắm không…" Thanh âm hơi run rẩy, mũi dâng lên chua xót có thế nào cũng không ngăn được, đồ ngốc nghếch này! Rõ ràng đã nói với hắn thân thể này là thuộc về cô, vậy mà hắn còn dám để thân thể bị thương nặng như vậy, hắn bị thương khi nào cũng không nói cho cô, còn vờ như không có việc gì mà mỗi ngày ở bên người cô.

Mộc Dung cúi đầu nhìn nàng, giờ khắc này nàng vì hắn mà nhíu chặt mày, một đôi mắt tràn đầy nước mắt đều là bởi vì mình mà đau lòng, trong lòng trào dâng khoái cảm vặn vẹo khi nàng đau lòng cho mình, "Không sao."

"Sao lại không sao chứ… Đúng rồi! Thuốc! Thuốc trị thương! Ta đi lấy thuốc cho chàng…" Cô vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, cũng không màng đôi chân trần, thẳng tắp chạy đi lấy thuốc trị thương.

Khóe miệng Mộc Dung giương lên một nụ cười rất nhạt, nếu sớm biết chỉ cần như vậy có thể khiến nàng đau lòng mà quan tâm mình như thế thì lúc trước hắn đã tạo thêm vài miệng vết thương cho mình rồi, cũng không đến nỗi sau đêm nay mới nhớ đến chủ ý này.

Được hầu hạ bôi thuốc dịu dàng tỉ mỉ, trong lúc đó còn khó có thể chịu đựng đau đớn mà phát ra vài tiếng kêu rên, lại đổi lấy động tác càng thêm cẩn thận và vẻ mặt lo lắng đau lòng của Mộc Khanh Khanh, trong lòng Mộc Dung bị ngọt đến khó chịu, vừa vui vừa đau.

"Sao chàng lại bị thương?" Toàn bộ thân trên của Mộc Khanh Khanh đều quấn lấy cánh tay trái hắn, thân thể nho nhỏ chỉ có thể rúc vào bên cạnh người hắn, sợ sẽ chạm phải miệng vết thương của hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nằm trên chiếc giường tràn đầy hơi thở của nàng, chóp mũi truyền u hương nhè nhẹ chỉ thuộc về riêng nàng, ngón tay khớp xương rõ ràng của Mộc dung quấn quanh tóc đen của nàng, xúc cảm rất tốt làm hắn không muốn rời tay, "Chỉ là làm vài nhiệm vụ mà thôi, lơ đãng bị đả thương."

Mộc Khanh Khanh bị ngữ khí không chút để ý của hắn làm cho tức giận, oán hận cắn bờ vai của hắn, bởi vì sợ quần áo dính phải thuốc vẫn chưa thấm thấu hết, hiện giờ thân trên của Mộc Dung vẫn luôn trần trụi, thịt cứng rắn bị cô dùng hết sức cắn xuống, không giống như trừng phạt, lại tựa như khiêu khích trêu đùa đến ngứa ngáy.

"Đừng cắn, rất ngứa." Bị cô "Trừng phạt" như vậy, thân thể cấm dục gần nửa tháng của hắn đã hơi không kìm nén được.

"Là miệng vết thương ngứa… Lưu manh!" Đột nhiên hiểu ra "Ngứa" của hắn có ý tứ gì, Mộc Khanh Khanh đỏ mặt, thẹn quá hóa giận hờn dỗi với hắn.

Nắm mái tóc đen bóng như tơ lụa của cô vào lòng bàn tay, tinh tế cảm thụ loại xúc cảm say lòng người này, hắn nhẹ nhàng mở miệng, ngữ khí thản nhiên đến mức tựa như hắn thật sự cũng chỉ thuận miệng hỏi, "Có phải tiểu thư cũng có tình cảm rất sâu đậm với Mặc công tử hay không?"

Nao nao, Mộc Khanh Khanh dường như vừa hạ một quyết tâm cực lớn, cô buông cánh tay đang quấn lấy hắn ra, xoay người một cái, mông vểnh trực tiếp dán ngay phía dưới bụng hắn, "Mộc Dung, vào đêm động phòng hoa chúc, chàng đoán xem sẽ xảy ra chuyện gì?"

Nháy mắt khi cô xoay người, Mộc Dung đã lặng lẽ buông lỏng mái tóc cô ra, vừa nghe lời cô nói, vốn dĩ đã dâng lên một hai phần dục niệm kiều diễm đã bị đóng băng trong nháy mắt, nhắm hai mắt, hòa hoãn tinh thần, "Mộc Dung đoán không ra." Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Hắn cố gắng muốn ngụy trang thành ngữ khí tự nhiên nhất, nhưng làm thế nào cũng không ngăn chặn được thanh âm run rẩy nhè nhẹ và lạnh lẽo.

"Chàng không biết? Muốn ta nói hết mọi chuyện cho chàng nghe không?" So sánh với ngữ khí cứng đờ lạnh lẽo của Mộc dung, Mộc Khanh Khanh lại nhàn nhã thoải mái cực kỳ, đôi tay còn bắt lấy một bàn tay hắn thích ý thưởng thức.

Hô hấp của Mộc Dung cứng lại, cố nén xúc động muốn dùng tay bóp nát đôi tay cô, thanh âm lại không muốn che dấu sự lạnh lẽo như băng nữa, "Nếu

tiểu thư không có việc gì để làm, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi, Mộc Dung một chút cũng không muốn biết." Trái tim bị ngữ khí thản nhiên của cô làm đau đớn, trong thân thể trào ra một cổ huyết tinh, đã sắp vọt tới cổ họng.

"Vậy sao? Ta còn tưởng rằng chàng có hứng thú với kế hoạch bỏ trốn của ta? Không muốn biết tính…"

Hai mắt Mộc Khanh Khanh trêu chọc nhìn hắn, nhìn thấy vẻ mặt ngu ngơ của hắn, không kìm được bị hắn chọc cười.

"Bỏ trốn… Tiểu thư muốn cùng ai… bỏ trốn?"

Trái tim vốn đang chịu tra tấn trong núi đao biển lửa đột nhiên được đặt vào một nơi mềm mại ấm áp, khác biệt trước sau quá mức rõ ràng khiến Mộc Dung có cảm giác không thể tin nổi, chỉ cảm thấy quanh thân trắng xoá hư vô, không thể phân rõ hiện thực và ảo cảnh.

Mộc Khanh Khanh hơi thở dài, sao mình lại gặp phải một người khô khan như vậy chứ? Đôi tay bám lấy mép giường, sợ sẽ đụng tới miệng vết thương của hắn, Mộc Khanh Khanh tiến đến bên tai hắn, tốt bụng nhắc lại lời khiến hắn mất đi thần trí một lần nữa.

"Mộc Khanh Khanh ta muốn cùng Mộc Dung bỏ trốn."

Lộp bộp!

Dùng sức chớp hai mắt, lập tức thanh tỉnh, đáy lòng bắt đầu tùy ý kêu gào điên cuồng, như dã thú không muốn kiềm chế nữa, đôi tay Mộc Dung ôm chặt vòng eo tinh tế của cô, xoay người một cái, hai mắt hung tợn nhìn chằm chằm tiểu cô nương đang hoàn toàn bị bao vây trong lãnh địa của mình, thanh âm khàn khàn trầm thấp: "Nàng biết bỏ trốn là có ý gì không?"

Mộc Khanh Khanh nhìn đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của hắn, cảm giác như lúc này nếu mình giả ngu si nói không biết, nhất định là hắn sẽ cắn cô không chút lưu tình, vì thế, đôi tay Mộc Khanh Khanh vòng lên cổ hắn, một đôi mắt trong veo ẩn tình chớp tới chớp lui với hắn, "Đại khái là… Biết đi."

"Nàng tiểu yêu tinh này!" Trái tim hắn đã treo đến cổ họng, khẩn trương đến mức hô hấp rối loạn, vậy mà nàng lại còn muốn trêu chọc hắn như vậy, đúng là nên phạt! Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nghĩ vậy, Mộc Dung nhìn về phía cái miệng nhỏ vừa khiến hắn giận, khiến hắn oán, khiến hắn thương, khiến hắn yêu kia, không hề dịu dàng mà cắn lên.

Lúc đầu, quả thật Mộc Dung có ý muốn trừng phạt, dùng hàm răng cắn xé cánh môi cô, hơi hơi đau đớn làm Mộc Khanh Khanh ưm ra tiếng. Tiếng rên rỉ mềm mại cùng với hương thơm ngọt ngào quen thuộc bất giác khiến hắn đánh mất tâm thần, hàm răng hung tàn cũng bắt đầu ái muội ma xát cánh môi cô, đầu lưỡi thâm nhập vào trong miệng cô, cùng cô dây dưa quấn lấy nhau.

Một nụ hôn triền miên qua đi, dục vọng của hai người đều dễ dàng bị kích thích, Mộc Khanh Khanh cố kỵ thân thể hắn, cánh tay mềm mại vô lực nhẹ nhàng đẩy ra đôi môi đang muốn quấn lên phần cổ cô ra.

"Mộc Dung, đừng… Chàng đang bị thương." Gương mặt cô hồng như hoa đào, dáng vẻ kiều tiếu mắt say lờ đờ chọc đến Mộc Dung càng thêm khó kìm nén.

Kỳ thật miệng vết thương trên người đã sớm không có gì đáng ngại nữa, chẳng qua là trên thịt còn vương máu thoạt nhìn hơi dọa người mà thôi. Từ trước đến nay thân thể hắn cũng không phải yếu ớt gì, nỗi đau da thịt cũng không khó thừa nhận, trước khi theo bên cạnh Mộc Khanh Khanh, bị thương càng là chuyện như cơm bữa.

Có điều…

Đôi mắt hắn hơi đổi, một nụ cười xấu xa khó hiểu treo trên khóe miệng, "Vậy nàng ngồi trên người ta, tự mình động đi."

Mộc Khanh Khanh tức giận liếc mắt nhìn hắn một cái, kiều thanh mắng: "Chàng cái tên háo sắc này! Đã bị thương nặng như vậy rồi mà còn muốn làm chuyện đó! Không phải vừa rồi còn bảo ta đi ngủ ư? Hiện giờ ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời chàng nói, ta buồn ngủ rồi, chàng đừng có quấy rầy ta!"

Nói xong, Mộc Khanh Khanh liền mặc kệ thân ảnh đang cường thế áp chế mình, nhắm hai mắt, cố tình bỏ qua tầm mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm vào mình không rời kia.

Mộc Dung nhìn lông mi cong vút của cô run run, cũng không đáp lại cô, chỉ chậm rãi từ trên người cô ngồi dậy, nhìn dáng vẻ đáng yêu của tiểu cô nương bởi vì động tác ngồi dậy của hắn mà lặng lẽ hé mở hai mắt, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm.

"Không bỏ được? Hửm?"

Mộc Khanh Khanh bị lời này của hắn làm cho thẹn quá hóa giận, hừ nhẹ một tiếng, lại một lần nữa nhắm hai mắt lại, mím chặt môi một mình sinh hờn dỗi.

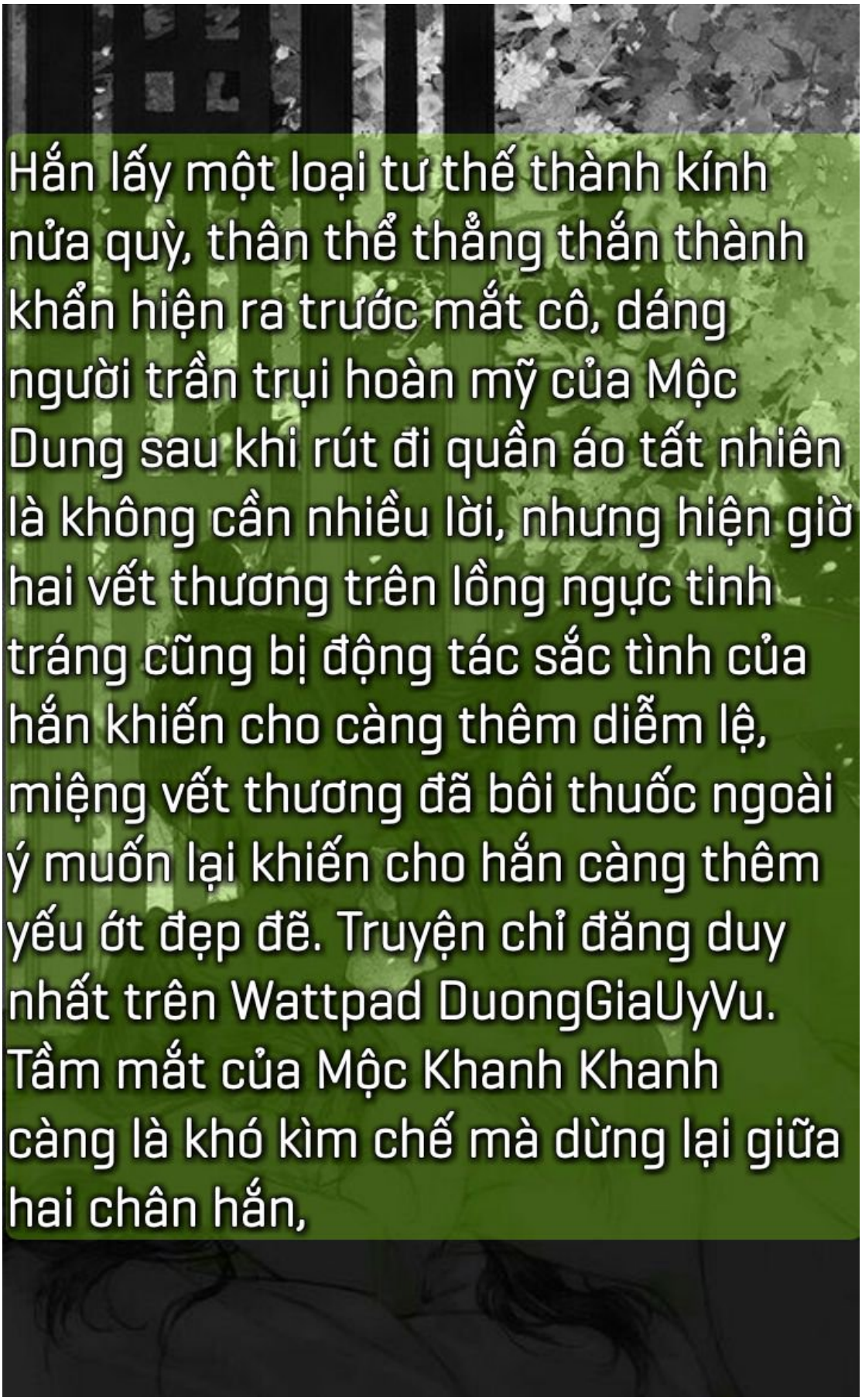
Một loạt âm thanh quần áo bị cởi ra sột sột soạt soạt vang lên, cố nén xúc động tò mò muốn mở mắt ra, Mộc Khanh Khanh nỗ lực ra vẻ không thèm quan tâm, nhưng rất nhanh, cô đã không ngụy trang nổi nữa.

Bên tai vang lên tiếng rên rỉ trầm thấp dễ nghe khả nghi, thanh tuyến thanh lãnh vì khàn khàn mà mang theo một chút hương vị mê người, "A… Tiểu thư… Ưm ha…"

Mộc Khanh Khanh phảng phất như tò mò mà mở to mắt ra, ngồi dậy, nhưng chỉ có chính cô biết trong lòng mình ngứa ngáy đến cỡ nào, hình ảnh đập

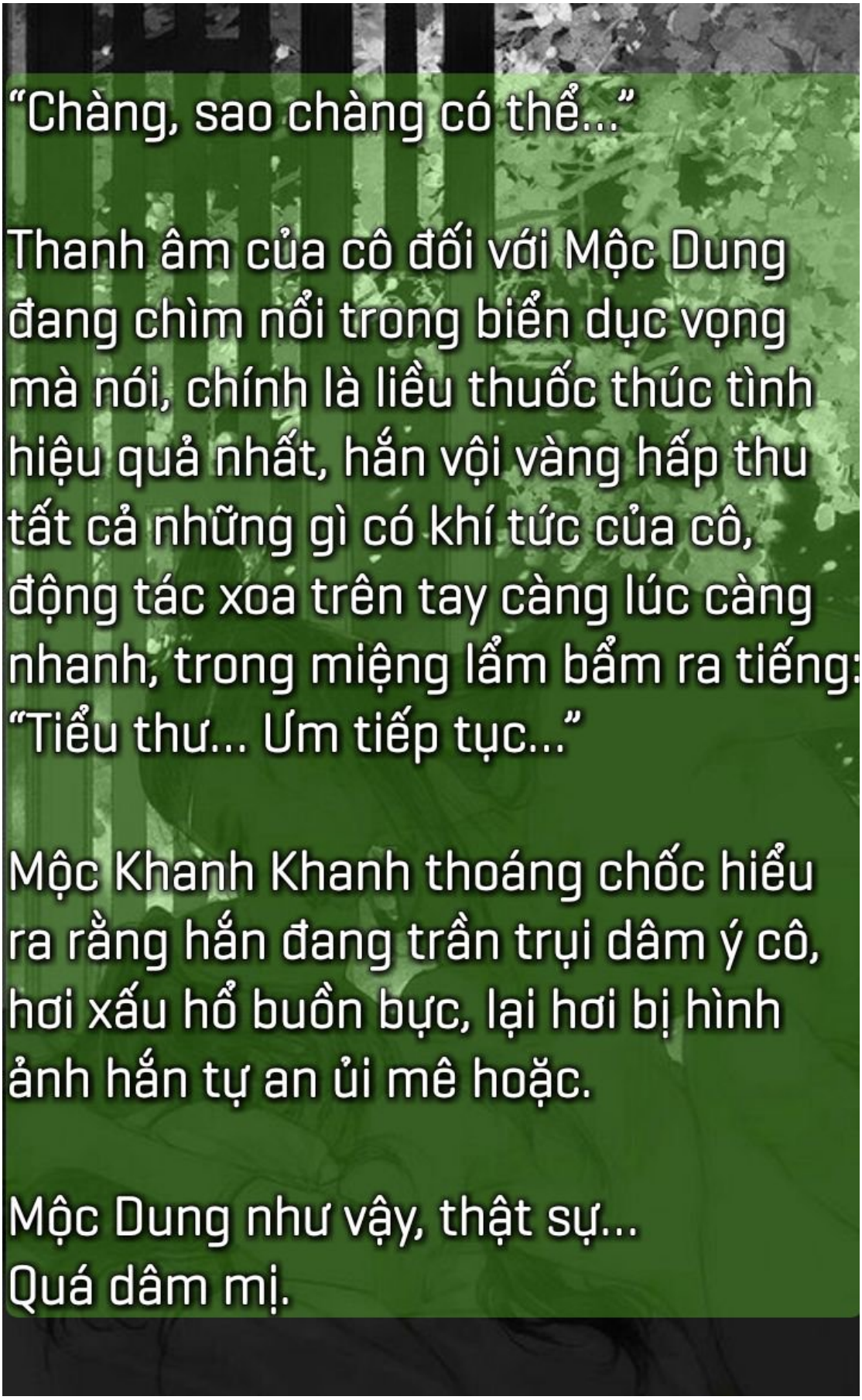
vào mắt quả nhiên say lòng người, khiến người ta không rời mắt được.

Trong phòng tỏa ra ánh nến ấm áp vàng nhạt, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ. Bóng đem mông lung đều nhiễm hơi thở tình dục dâm loạn của hắn.

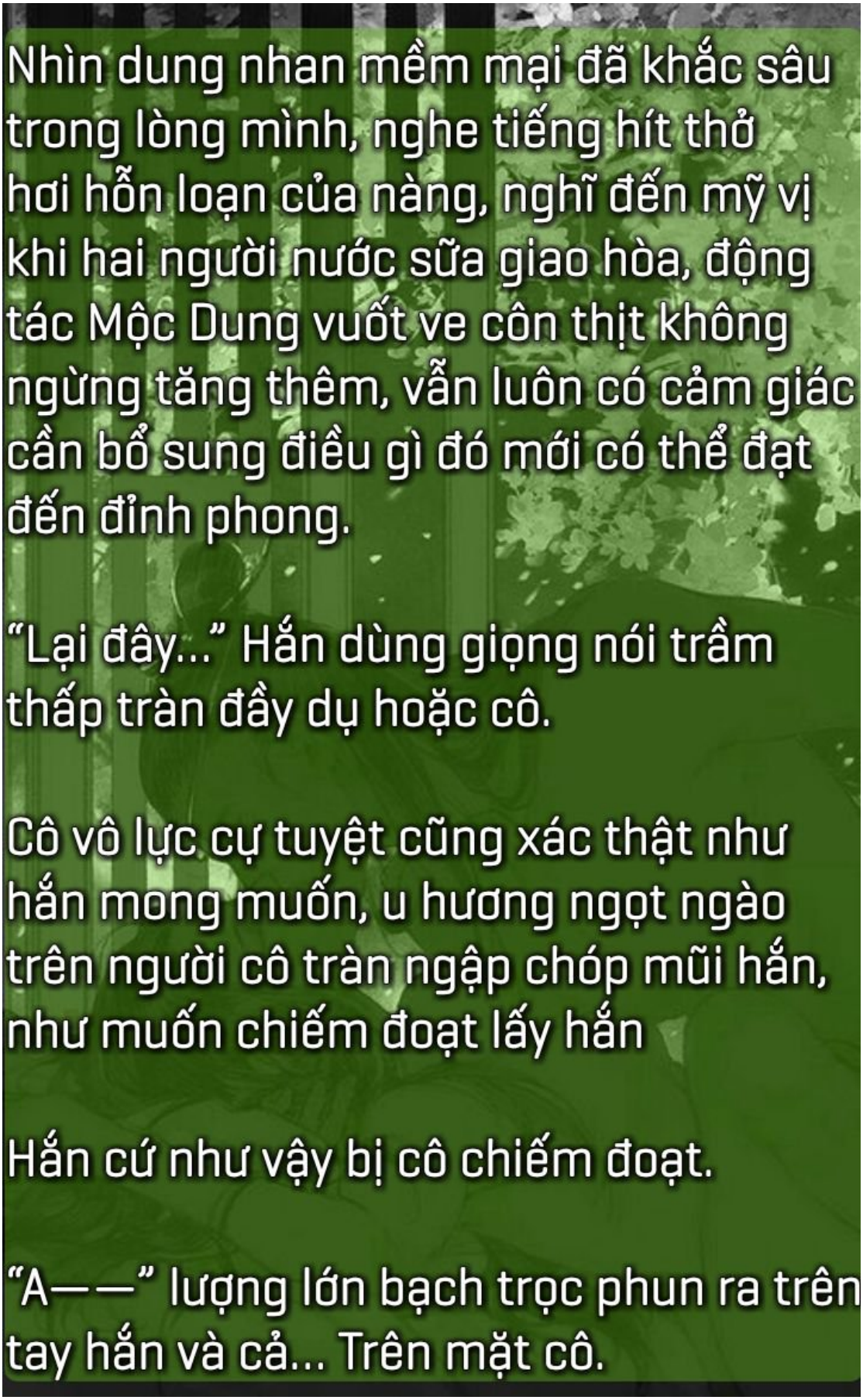

đôi tay thon dài đốt ngón tay rõ ràng, dương vật hung tàn thô tráng sưng to, một bàn tay hắn ra sức xoa lộng trên thân gậy khủng bố gân xanh nhô lên, một bàn tay xoa nắn thịt cầu nặng trĩu tràn đầy con cháu, nơi quy đầu dần dần rỉ ra chất lỏng làm ướt ngón tay hắn, ngón tay trải qua bôi trơn khiến động tác của hắn càng thêm thông thuận.

Nam nhân tự an ủi trước mặt chỉ cách cô bất quá một thước, dâm loạn phóng đãng dùng tay của chính mình giải quyết dục vọng, ánh mắt trần trụi nóng bỏng nhìn chằm chằm cô không rời, còn có tiếng rên rỉ lẩm bẩm vỡ vụn từ trong miệng hắn phát ra...

Cổ họng lăn lộn, Mộc Khanh Khanh có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, muốn uống một tách trà, dập tắt dục hỏa đang bốc lên trong lòng mình.

Mộc Khanh Khanh duỗi tay sờ miệng mình, một đôi mắt ngây thơ long lanh nước nhìn chằm chằm đầu ngón tay, cô phản ứng chậm đi vài nhịp, lúc phản ứng lại, là tinh dịch của hắn bởi vì động tác cúi người của cô mà bắn lên mặt cô.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Dung cũng không dự đoán được tinh dịch của mình sẽ bắn lên mặt Mộc Khanh Khanh, suýt chút nữa đã lan sang cánh môi cô, hình ảnh dâm mị ngoài ý muốn này làm Mộc Dung khó có thể khắc chế lại hưng phấn lên lần nữa.

Đưa đầu ngón tay dính tinh dịch của hắn ghé sát chóp mũi, dựa sát vào hắn, nhẹ nhàng liếm hôn đi khối bạch trọc kia, hương vị quen thuộc…

"Mộc Dung… Chàng đúng là tiểu yêu tinh hại người mà." Mộc Khanh Khanh ai oán, kẹp chặt hai chân mình, khó nhịn ma xát vài cái, chỉ cảm thấy xuân thủy tràn lan.

Hắn thấp giọng cười vài tiếng, tiếng nói trầm thấp từ lồng ngực chấn động phát ra, Mộc Khanh Khanh có cảm giác chân mình càng mềm nhũn…

"Nếu tiểu thư đã nói ta là yêu tinh, vậy đêm nay liền ép khô Mộc Dung đi." Thấy cô nhìn miệng vết thương của hắn, vẻ mặt giãy giụa do dự.

Người nào đó tà tâm không chết lại một lần nữa đề nghị nói: "Có thể ở trên, như vậy sẽ không đụng tới miệng vết thương. Sẽ rất thoải mái, nhé?"

"Ưm… Chuyện đó, ách… Vẫn nên chờ chàng dưỡng thương cho tốt rồi làm. Đêm nay nên ngủ đi." Bị âm cuối của hắn chọc đến cả người run lên, nhưng cô vẫn lo lắng cho thân thể hắn.

Làm loại chuyện giết người bán mạng lấy tiền này rất nguy hiểm và mệt mỏi, tuy ngoài miệng hắn nói không sao, nhưng cô vẫn lo thân thể hắn có chỗ nào không khỏe. Còn nữa, không phải nói một giọt tinh, mười giọt máu hay sao? Vừa rồi hắn đã bắn một lần, đối với thân thể khẳng định là không tốt.

Tự làm bậy không thể sống.

Mộc Dung sâu sắc cảm nhận được một câu này. Khổ nhục kế và mỹ nam kế… Thất bại.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: *Má ơi, chương này hơn 3000 từ, gấp đôi chương bình thường. Khen tui đi nà ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Cổ đại (20) quân tử động khẩu không động thủ [một chút bl] (hoàn)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□

Thời gian thong thả trôi qua, không thấy một chút hoảng hốt hay vội vàng gì.

Lễ cập kê của Mộc Khanh Khanh qua đi, hai nhà Mộc phủ và Mặc phủ thông qua thương nghị định ra hôn kỳ của cô và Mặc Nam Sơn, Mộc Khanh Khanh chính thức trưởng thành trở thành một tiểu cô nương tiến vào trạng thái đợi gả. Giống như những cô gái chờ gả khác, cả ngày cô cũng đại môn không ra nhị môn không mở, thanh nhàn qua ngày trong viện của mình.

Đối với việc chuẩn bị hôn lễ, thân là thiên kim tiểu thư kiều quý yếu ớt của phủ Thừa tướng, tất nhiên không cần cô phải nhọc lòng. Huống chi, cả ngày mỗi thời mỗi khắc cô đều bị một bình dấm chua di động quấn quít không rời…

Nhưng vốn dĩ cô có rất nhiều chuyện khác muốn chuẩn bị, đáng tiếc lại có Mộc Dung này tồn tại nên cô hoàn toàn biến thành một người rảnh rỗi.

Chẳng hạn như ——

Vì đảm bảo cuộc sống đầy đủ cho hai người sau khi bỏ trốn, cô trộm thu giữ không ít tài vật, đáng tiếc sau khi bị Mộc Dung phát hiện, sắc mặt hắn nhàn nhạt nhưng bên tai lại ửng đỏ.

"Mộc Dung chỉ muốn tự mình chăm sóc tiểu thư."

Vừa nghe được những lời này, cô hơi ngu ngơ, lúc phản ứng lại, ý cười làm thế nào cũng không ngăn được, tất nhiên cũng không tiếp tục chuẩn bị tiền tài nữa.

Lại chẳng hạn như ——

Một ngày nọ cô nằm ở trên giường, nhíu mày trầm tư, tự hỏi phải làm thế nào để mẫu thân và cha không lo lắng sầu khổ khi mình đào hôn đây? Nghĩ tới nghĩ lui, nhưng vẫn không có được kế hoạch thích hợp, nhưng bộ dạng mày ủ mặt ê này lại bị Mộc Dung mới vừa bước vào phòng nhìn thấy.

"Có chuyện gì phiền lòng sao?" Bàn tay Mộc Dung dời xuống, như muốn vuốt phẳng cái chau mày của cô, rồi lại bởi vì duyên cớ không rõ nào đó mà

buông xuống.

Cô lười biếng duỗi tay đòi hắn ôm một cái, rúc vào đầu vai hắn, "Chúng ta bỏ trốn rồi, mẫu thân và cha phải làm sao bây giờ? Ta chính là một chút cũng không muốn làm bọn họ khó chịu…"

Mộc Dung vì muốn an ủi mà động tác vuốt ve phần lưng cô rất cứng đờ mất tự nhiên, nhưng mở miệng nói lại bình tĩnh tự nhiên khác thường: "Thật ra ta có một chủ ý, chỉ là nếu làm vậy sẽ hơi có lỗi với Mặc công tử."

"Chỉ cần có thể làm mẫu thân và cha an tâm, như thế nào cũng được. Mau nói ta nghe một chút!"

Thanh âm của Mộc Dung mang theo vẻ ngầm sung sướng khi tâm tư được thực hiện: "Trước tiên tiểu thư viết một bức thư, ngày thứ hai thì sai người nói cho Tướng gia và phu nhân…"

"…" Mộc Dung đột nhiên trở nên phúc hắc khiến cô càng thêm khó có thể cự tuyệt.

Lại lại chẳng hạn như ——

Buổi tối sau khi tắm gội xong, cô nương nhờ ánh nến vàng nhạt, cầm bản đồ viết viết vẽ vẽ, muốn tìm một lộ tuyến hoàn mỹ.

"Tiểu thư… Nên nghỉ ngơi thôi." Đôi mắt Mộc Dung mang theo nguy hiểm u ám quen thuộc.

Vì thân thể có hơi túng dục quá độ cùng với hạnh phúc tương lai của hai người mà suy xét, cô quyết đoán cự tuyệt: "Đêm nay không làm, ta có chuyện quan trọng phải làm."

"Hửm? Cái này ta đã chuẩn bị rồi, ven đường có…"

Tại sao kế hoạch lộ tuyến của hắn càng hợp lý hơn so với của cô vậy?

Tóm lại, dưới sự bổ sung của đối tượng bỏ trốn toàn năng, cuộc sống đợi gả của cô quả thực cũng không quá thanh nhàn.

…

Mặc kệ là chờ mong hay là không muốn, ngày mà Mộc Khanh Khanh mặc vào một thân giá y đỏ như lửa vẫn theo thời gian cất bước mà đến.

Vấn một đầu tóc đen như mực lên, đầu đội mũ phượng, thân khoác khăn quàng vai, điểm tô môi, kẻ mày đẹp, dặm má hồng.

Mười dặm hồng trang, muôn người đều đổ xô ra đường.

Mộc Khanh Khanh đội hỉ khăn đỏ thẫm, ngồi trên kiệu tám người khiêng, thật sự không còn tinh lực để tinh tế trải nghiệm cảm giác vui sướng thấp thỏm khi làm tân nương, cảm giác mãnh liệt khó chịu giữa hai chân khiến cô hoài nghi liệu sau khi hạ kiệu chính mình có thể bước đi bình thường hay không.

Bên tai vang lên tiếng nhạc vui tươi ầm ĩ không ngừng, cô lại nhớ tới lời Mộc Dung vẫn luôn lặp lại bên tai cô tối hôm qua.

"Sẽ có… Nhất định sẽ có."

Tối hôm qua chìm đắm trong cao trào, ý thức bồi hồi mơ hồ khiến cô không có sức lực suy nghĩ về những lời hắn nói này, hôm nay cô mới hiểu rõ ràng: Nhất định sẽ có một hôn lễ chỉ thuộc về hắn và cô.

Trong lòng nghĩ đến Mộc Dung vẫn còn đang ở Mộc phủ, một đường đi này cũng nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi kiệu hoa dừng lại, màn kiệu được vén lên, cô được một người nắm ra khỏi kiệu hoa, một tiếng thì thầm êm tai ôn nhã quen thuộc. "Khanh Khanh."

Là Mặc Nam Sơn, không nghe ra vui sướng kích động, chỉ có dịu dàng triền miên như ngày thường. Một hôn lễ tựa như nước chảy thành sông có thể khiến người ta dễ dàng xóa đi hưng phấn nên có.

Một nam nhân ôn nhuận như ngọc, thật sự có thể trải qua được một tình yêu lâu dài bình đạm không gợn sóng như vậy hay sao?

Không thể phủ nhận, đối với tiểu thanh mai của mình, không thể nghi ngờ là y vẫn có tình yêu.

Hai đứa trẻ vô tư, có giao tình từ lúc tóc để chỏm, động tâm ngây thơ mờ mịt thời niên thiếu cùng với ảo tưởng đối với người khác phái đều ký thác trên một người duy nhất.. Khi vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ "Thê tử", y đã được mọi người nói rằng nàng ấy là thê tử của y. Câu khẳng định chân thật này được khắc sâu trong lòng khiến y chưa bao giờ dùng tâm tư chân thật để suy nghĩ sâu hơn về nàng ấy, cũng chưa bao giờ suy đoán trong lòng của nàng ấy thật sự đang nghĩ gì.

Đây là giả dối đến chân thật cỡ nào! Phủ định đến khẳng định bao nhiêu chứ!

Y sẽ yêu nữ nhân Tả Nhược Vân nhiệt tình như lửa kia là chuyện hết sức bình thường, không nói ở nguyên thế giới Mộc Khanh Khanh đã sớm qua đời,

cho dù nàng ấy vẫn còn khỏe mạnh sống trên đời, tương kính như tân nhạt nhẽo khách khí đã định sẵn chính là kết cục của hai người, còn Tả Nhược Vân, vẫn sẽ trở thành ngọn lửa khiến y nắm chặt không buông kia.

"Nhất bái thiên địa ——"

Thiên địa làm chứng, nguyện trên đời thật sự sẽ có tình nhân cuối cùng thành thân thuộc.

"Nhị bái cao đường ——"

Cha mẹ ở trên, mong song thân thông cảm cho hành vi bất hiếu của Khanh Khanh.

"Phu thê ——"

Nghe nói, bệnh Tây Thi nổi danh hoàng thành lúc đang hành lễ bái đường lại một lần nữa yếu ớt ngất xỉu.

Đêm động phòng hoa chúc, nến long phượng đỏ rực nhiệt tình thiêu đốt. Ồn ào náo động ban ngày qua đi, trong tân phòng lại trầm tĩnh đến đáng sợ.

Mặc Nam Sơn cố gắng mở hai mắt mình ra, mí mắt nặng nề vô lực, trên cổ đau đớn bén nhọn, nơi yết hầu khó có thể phát ra tiếng… Đầu óc vẫn hơi mơ mơ màng màng, nỗ lực muốn phân tích xem hiện giờ đang có chuyện gì xảy ra.

Trong tầm mắt đều là màu đỏ rực…

Đại hôn… Đêm động phòng…

Trí nhớ của y gián đoạn ngay lúc bước vào cửa phòng, y bị người khác đánh hôn mê?

Nhẹ nhàng lắc lắc phần đầu hơi nặng nề vô lực, muốn cử động những nơi khác trên thân nhưng căn bản không có biện pháp nào.

Một loạt tiếng rên rỉ giao hoan kịch liệt đột nhiên truyền vào trong tai y, tiếng kêu dâm đãng nhiễm tình dục hỗn loạn, hai thân ảnh quấn quýt si mê bên nhau cách một bức bình phong bị Mặc Nam Sơn thu hết vào đáy mắt. Chỉ là thanh âm kia… Mặc dù có một giọng hơi kiều mị, một giọng khác lại thô kệch khàn đặc, nhưng hai thanh âm rõ ràng đều là giọng nam.

"Ưm a… Sướng quá… Ngươi cắm thật lợi hại! Cắm, cắm tới rồi…"

"Mông lại vểnh cao lên cho lão tử! Nhanh lên! Tiểu tao cẩu!"

"Ưm a… Lỗ hậu của... tiểu tao cẩu… bị làm cho sướng quá… A a…"

"Bị nam nhân cắm cũng có thể sướng như vậy! Thật dâm dãng!"

…

Đây, đây là hai nam nhân đang…

Đại não Mặc Nam Sơn hoảng hốt mê mang một trận, đều là nam, sao có thể cá nước thân mật được? Lỗ hậu… Sao có thể!

Bị suy đoán nào đó của mình dọa đến, Mặc Nam Sơn thở hốc vì kinh ngạc, công tử phủ thượng thư gia giáo cực nghiêm, căn chính miêu hồng, chưa bao giờ nghe qua thấy qua trên đời này lại có loại hành vi giao hoan dơ bẩn như vậy!

Thân thể va chạm phát ra thanh âm, tiếng nước phụt phụt, tiếng rên rỉ phóng đãng vô sỉ, tiếng mắng thô tục không chịu nổi… Mặc Nam Sơn cố gắng muốn bỏ qua các loại âm thanh dâm uế không ngừng cuồn cuộn bên tai, lại không có một chút hiệu quả.

Càng đáng sợ hơn chính là, vậy mà y lại phát hiện chính mình chậm rãi… Cương cứng! Còn theo tiết tấu thọc vào rút ra của hai nam tử xa lạ kia mà co rụt hậu huyệt của chính mình…

Đêm động phòng hoa chúc của y, còn rất dài.

Bầu trời hơi tảng sáng, bóng đêm mông lung vẫn chưa hoàn toàn rút đi, mấy ngôi sao ít ỏi vẫn treo trên màn trời còn mang màu mực.

Trong Tướng phủ, đèn đuốc sáng trưng, bao phủ một mảnh tối tăm nặng nề.

"Tướng công… Mặc Nam Sơn kia lại dám… Hắn để Khanh nhi của chúng ta, Tướng phủ của chúng ta ở chỗ nào chứ!" Tất nhiên là Mộc thị đã tức giận tới vô cùng, đôi tay gắt gao nắm chặt một bức thư khẩn cấp, lời nói tràn đầy phẫn nộ và ủ dột ra khỏi miệng lại trở nên lộn xộn.

Tướng gia luôn buồn vui không hiện trên mặt hiện giờ cũng trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng ra lệnh cho hắc y nhân đang nửa quỳ trên mặt đất: "Mặc phủ! Tra!"

Phủ thượng thư.

Một thân ảnh màu đen lặng yên không tiếng động lẻn vào trong, một khắc sau, bóng đen lại giống như quỷ mị thoắt ẩn thoắt hiện biến mất lần nữa.

Phủ thừa tướng.

"Bẩm, lời số bảy đã nói quả thật không thể nghi ngờ."

Một câu, bảy chữ. Hoàn toàn khiến lửa giận của Mộc Tướng gia và Mộc thị bùng lên, vì bản thân mình không biết nhìn người lỡ mất hạnh phúc cả đời của con gái mà tức giận, vì tên tiểu nhân nhãi ranh dơ bẩn ghê tởm kia mà tức giận…

Mộc Tướng gia hít sâu một hơi, âm trầm tức giận không thèm che dấu, khí thế bức người, "Tiểu thư đã rời khỏi Mặc phủ?"

"Dạ, Mặc phủ vẫn không có ai phát hiện."

Sắc mặt Mộc Tướng gia vẫn luôn u ám rốt cuộc cũng hơi dịu lại, "Tìm cơ hội truyền ám lệnh cho số bảy, trước khi Mặc phủ xuống đài, bảo hắn mang theo tiểu thư ra bên ngoài thư giản cho tốt đi."

Nghe được lời này, Mộc thị khẽ nhíu mày, "Chỉ là một tên tử sĩ, sao hắn có thể chăm sóc tốt cho Khanh Nhi được? Đêm qua sợ là Khanh Nhi…"

"Chăm sóc không tốt cũng phải chăm sóc! Khanh Nhi thân là một tân nương, cả Mặc phủ lẫn Mộc phủ đều tuyệt đối không thể ở lại được."

…

Trên con đường nào đó ở vùng ngoại ô hoàng thành, một chiếc xe ngựa bình thường nhàn nhã đi tới.

Vẻ mặt của mã phu đánh xe vô cùng ngưng trọng, mày nhíu chặt chưa từng buông lỏng, nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng là hạ quyết tâm nhẹ giọng hỏi với vào trong: "Tiểu thư?"

"Ừ?" Âm cuối lười nhác, thanh âm kiều mị mềm mại.

Động tác đánh xe hơi tạm dừng, chỉ thấy mã phu kia trực tiếp ngừng xe ở ven đường, cả người không kiêng nể gì mà chui vào trong xe chủ nhân.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một người định giả ngây giả dại lừa dối cho qua, một người trong lòng khó chịu lại không có dũng khí mở miệng chất vấn.

Hai người ngồi trong xe không hẹn mà cùng lựa chọn im lặng đúng là Mộc Khanh Khanh và Mộc Dung đang cùng nhau bỏ trốn.

Mộc Khanh Khanh: "Mộc Dung chàng ——"

Mộc Dung: "Tiểu thư nàng ——"

Kiều kiều trừng mắt nhìn Mộc Dung đang muốn cướp lời mình một cái, Mộc Khanh Khanh bĩu môi nói: "Không cho phép chàng hỏi ta tại sao lại tàn nhẫn như vậy với Mặc Nam Sơn, bổn tiểu thư cự tuyệt trả lời."

"Không phải chuyện này…" Trong lòng Mộc Dung tức giận, trên mặt cũng không tự giác u oán đi vài phần.

Mộc Khanh Khanh nhướng mày, có chút nghi hoặc, "Còn chuyện gì nữa đâu chứ." Một đôi mắt ngập nước tràn đầy vô tội, "Hôm qua sau khi ta cố ý ngất xỉu, chàng vẫn luôn canh giữ bên người ta mà, ta tuyệt đối không có làm bất cứ chuyện gì có lỗi với chàng."

"…Đoạn tụ." Hai chữ này từ trong miệng Mộc Dung nghiến răng phát ra.

Mộc Khanh Khanh bừng tỉnh đại ngộ, "Chàng thật sự có hứng thú với phương diện này à? Chẳng lẽ bổn tiểu thư không đút no chàng ưm ——"

"Dừng… Đừng mà… Xe ngựa ưm ha…"

"Đừng liếm… Không được ư… Mộc Dung a a…"

"Ha a… Ta sai rồi ưm… Chàng đừng, đừng hút ưm ưm…"

"…"

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Cổ đại (pn.1) hai người đều sử dụng cả tay lẫn miệng [h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trấn nhỏ chỉ rộng khoảng bốn năm con đường, mỗi khi trong trấn có gió thổi cỏ lay khác thường nào, giữa dân chúng đều truyền đi cực nhanh.

Hôm nay, theo tin tức đáng tin cậy, có một đôi tựa tiên nhân vẫn luôn tìm kiếm nơi ở tại trấn nhỏ này của bọn họ!

Trương thị cả ngày thích nhất là khua môi múa mép lại cười nhạo: "Ngôi nhà duy nhất trên trấn đang không có ai ở kia chẳng phải là bên cạnh nhà chúng ta hay sao? Chính tai ta nghe được rõ ràng, gần đây một chút động tĩnh cũng không có! Hừ! Những người nhiều chuyện kia chẳng qua chỉ nói suông mà thôi."

Trương thị có một đứa con trai tuổi vừa hai mươi, Trương Kỳ ngoại trừ là tiên sinh dạy học trên trấn thì còn là một người rất có văn hoá -- năm trước trong kỳ thi hương vừa mới thi đậu "Giải Nguyên". Thân là một văn nhân, trong xương cốt mang theo phong độ lễ tiết khiến y phải nhíu mày, nhắc nhở người mẫu thân vẫn luôn lớn tiếng ồn ào không ngừng: "Nói cho cẩn thận. Có những lời mẫu thân vẫn đừng nên nói ra thì hơn."

Con trai lại nói mình như vậy, trong lòng Trương thị không thể nói là không xấu hổ, ngượng ngùng sửa sang lại búi tóc của mình, "Kỳ Nhi, mẹ chỉ là --" Còn chưa dứt lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng đập cửa "Cốc cốc".

Một loạt tiếng đập cửa có tiết tấu trầm thấp vang lên, không nhanh không chậm.

Trương thị bĩu môi, bị ngắt lời nên trong lòng bà ta có chút khó chịu, động tác chậm rì rì ra tới cửa.

Mang theo một gương mặt không kiên nhẫn, Trương thị mở cửa, trong miệng cũng không buông tha mà kêu, "Ban ngày ban mặt tới gõ cửa --"

Chất giọng vốn lớn kia của Trương thị đột nhiên im bặt, Trương Kỳ ở bên trong cảm thấy hơi kỳ quái, loáng thoáng nghe thấy một thanh âm dễ nghe nhẹ nhàng như tiên truyền vào trong tai, đầu quả tim bị trêu chọc đến run rẩy mấy cái. Không tự giác mà muốn tới gần nữ tử có được thanh âm động lòng người kia.

"...Chỉ là một phần lễ gặp mặt nho nhỏ, coi như đây là một phần tâm ý khi mới đến của ta."

"Khách, khách khí quá..."

"Mẹ? Đây là?" Trương Kỳ ngơ ngác mà nhìn bóng hình xinh đẹp đứng trước cửa, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Trương thị nghe con trai mình hỏi, tinh thần vừa mới bị kinh diễm đến có hơi hoảng hốt mới thoáng quay về, chỉ là ý cười nơi đáy mắt và vẻ kinh diễm như thế nào cũng không bỏ được: "Đây là Mộc cô nương, hôm nay vừa mới dọn đến viện bên cạnh nhà chúng ta."

Bị cánh cửa chắn tầm mắt, Trương Kỳ cũng không nhìn thấy phía sau giai nhân vẫn luôn có một người thủ hộ im lặng không nói, hoặc là nói, toàn bộ tinh thần của y đều bị cô nương duyên dáng yêu kiều trước mắt câu đi rồi, nàng quả thật là cô nương đẹp nhất mà y từng gặp qua!

"Thì ra là... Mộc cô nương, hữu lễ." Y bước đến gần cửa, hành lễ, chỉ là ngữ khí kích động bức thiết kia làm động tác của y trở nên chẳng ra cái gì cả.

"Trương công tử nói đùa, hẳn nên gọi là... Mộc phu nhân mới đúng." Vòng eo thon tinh tế một tay có thể ôm hết đột nhiên được một cánh tay vòng qua ôm chặt, thân thể mềm mại được kéo vào trong lồng ngực một người nam tử cao lớn đĩnh bạt, "Mộc mỗ và gia thê hôm nay không làm phiền nữa, cáo từ trước."

Hai thân ảnh thân mật đến nỗi như hòa làm một thể, một cao lớn, một nhỏ xinh, dáng vẻ tựa vào nhau lại vô cùng hài hòa.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

Hai người mới vừa bước vào trong viện, Mộc Khanh Khanh liền ăn vạ không muốn đi nữa, quấn lấy nhảy vào lồng ngực Mộc Dung, ôm cổ hắn, hai chân câu lấy hắn, chớp chớp đôi mắt ánh nước, kiều thanh nói: "Người nào đó rốt cuộc cũng chịu thừa nhận ta là Mộc phu nhân rồi sao? Sau khi ăn sạch sẽ rồi thì lương tâm trỗi dậy à? Có thể thưởng cho ta một cái danh phận đúng là khó có được."

Ác ý bóp nhẹ cánh mông mượt mà xúc cảm cực tốt trong lòng ngực vài cái, trong thanh âm của Mộc Dung mang theo một chút bất đắc dĩ: "Mộc Dung chỉ là... Không muốn người chịu thiệt thòi."

Trong lòng Mộc Khanh Khanh vô cùng u oán, căm giận cắn lên hầu kết hắn một cái, "Rõ ràng đã bái đường rồi, cũng thành hôn rồi, nhưng chàng vẫn không thừa nhận chúng ta là vợ chồng! Khăn hỉ đỏ, rượu hợp cẩn chàng cũng không muốn thừa nhận nữa phải không?"

Mộc Dung khó có thể mở miệng nói gì, vô cùng gấp gáp, trong lòng vừa chua vừa chát, mấy ngày trước đây hai người đều say rượu, màn "Hôn lễ" lúc nhất thời kia sao có thể xứng với nàng? Siết chặt hai tay ôm lấy nàng, ôm lấy bảo bối mà hắn trân trọng, thân thể của hai người càng dán sát vào nhau.

Hôn lên vành tai tinh xảo màu hồng phấn của cô, than nhẹ một hơi, "Được được được, nàng là vợ của ta, ta là chồng của nàng, chúng ta là vợ chồng." Ấy náy và không cam lòng trước đó cũng theo những lời này thốt ra mà dần dần biến thành vui sướng.

"Ừ." Vùi đầu nhẹ cọ trên vai hắn, một chút cũng không muốn bỏ qua thời khắc này.

Ban đêm, ngoài cửa sổ trăng sáng sao thưa, trong phòng là một mảnh xuân sắc.

Trên giường, hai thân ảnh đầu đuôi đối mặt quấn vào nhau, tiếng nước tí tách quanh quẩn không dứt trong phòng.

Hai người đang tuyên dâm vô độ này đúng là Mộc Khanh Khanh và Mộc Dung, hai người đang đắm chìm trong tình dục đều không hề cảm thấy ngượng ngùng mà đưa bộ phận riêng tư nhất của mình sát vào mặt đối phương, khoái cảm khi khẩu giao cho nhau khiến hai người đều hưng phấn không thôi, không nói đến môi lưỡi khoang miệng của cả hai mang đến sự dịu dàng, toàn bộ quá trình đều khiến thân thể thoải mái đến phát run, chỉ cần tưởng tượng đến tư thế hiện giờ của hai người, hưng phấn về mặt tâm lý cũng đủ để cả hai cao trào.

Vì muốn mang đến càng nhiều khoái cảm cho đối phương, hai người đều sử dụng cả tay lẫn miệng, cùng nhau an ủi tính khí giữa hai chân đối phương.

Cánh môi kề sát thân gậy hắn của Mộc Khanh Khanh bị căng đến không có một khe hở, chịu đựng cảm giác không thoải mái trong miệng và khoái cảm mênh mông nơi hạ thể, cô không ngừng cố gắng phun ra nuốt vào, liếm láp côn thịt hắn, tay ngọc thon dài cũng không ngừng an ủi phần thân gậy thô tráng vẫn còn dư bên ngoài không được cái miệng nhỏ nuốt vào ; Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu.

so với Mộc Khanh Khanh có một chút cảm giác không thoải mái, Mộc Dung lại chỉ cảm nhận được khoái cảm điên cuồng, khuỷu tay hữu lực tách đùi Mộc Khanh Khanh ra hết cỡ, hoa huyệt thơm mê người gắt gao ghé sát mặt hắn, chóp mũi cao thẳng đỉnh lên tiểu âm đế ướt át kiều diễm, môi lưỡi không muốn rời khỏi hoa môi cô dù chỉ chốc lát. Ngón tay ra ra vào vào trong huyệt cuốn lấy mị thịt bám người bên trong, kích thích hoa huyệt nhạy cảm dẫn tới lượng lớn dâm dịch trào ra, tùy ý hưng mãnh mút hôn hoa môi cô, nuốt tất cả dâm dịch đang lan tràn vào trong miệng.

Dưới khoái cảm kích thích, lần đầu tiết thân tối nay của hai người đều tới cực nhanh. Mộc Dung bế thân thể mềm mại đang xụi lơ tựa vào người hắn lên, trìu mến duỗi tay đến miệng cô, "Nhổ thứ kia ra đi."

Cô cũng từng dùng cái miệng nhỏ giúp hắn khẩu giao qua vài lần, nhưng mỗi lần hắn đều khắc chế mà bắn bên ngoài, chỉ là đêm nay bị cô quấn lấy khẩu giao cho nhau một lần, thật sự là không giữ được tinh quan, bắn tất cả bạch trọc vào trong miệng cô.

Hai hàng lông mày của Mộc Khanh Khanh nhíu lại, sau một động tác nuốt vào, nhìn vẻ mặt dại ra của Mộc Dung, "Không có, ta nuốt hết rồi." Ngón tay trắng nõn cọ xát lên cánh môi sáng lấp lánh của hắn, "Mặc dù không thể ăn, nhưng mà... Ta vẫn rất thích ăn."

Mở miệng ngậm lấy đầu ngón tay hắn, không thành thật mà trêu chọc, đầu lưỡi tinh tế liếm láp, một đôi mắt lấp lánh đen nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Cổ đại (pn.2) một cơn sóng thịt thịt lớn đột kích [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

"Chỉ là cái miệng nhỏ phía trên thích ăn thôi sao? Phía dưới có muốn hay không? Hửm?" Côn thịt lớn sau khi bắn tinh vẫn không thấy mềm nhũn chút nào cọ xát trằn trọc ngay miệng huyệt trơn trượt của cô, âm cuối phát ra không chút nào che dấu dục vọng mãnh liệt của hắn.

"Muốn... Mộc Dung, cho ta..." Cô bị cây gậy nóng cháy của hắn làm cho ý loạn tình mê, hoa huyệt vừa mới cao trào không tự giác mà co rút lại, mùi vị nam tính nồng đậm trong miệng vẫn chưa tan hết, Mộc Khanh Khanh hào phóng mà thừa nhận khát cầu dục vọng của mình.

Đôi mắt mờ mịt long lanh như nước hồ thu, cánh môi hồng nhạt còn vương một hai giọt bạch trọc khẽ nhếch, kiều suyễn thở hổn hển, hiện giờ cô tựa như như được tô má hồng, có thể dễ dàng khiến cho bất cứ một nam tử nào trên đời này thất thần khuynh tâm... Nghĩ đến đây, giữa đồng tử đen tràn đầy si mê say hiện lên một chút tối tăm, hiển nhiên là đang nghĩ tới chuyện không vui gì đó.

Đôi tay Mộc Dung vuốt ve mông thịt ngạo nghễ của cô, bế cô lên giam cầm trong lòng ngực mình, đi đến phía cánh cửa, "Đêm nay đổi địa điểm làm."

Thân thể đột nhiên bị nâng lên khiến Mộc Khanh Khanh không hề kinh ngạc hay không thoải mái, thói quen đã sớm thành tự nhiên, lồng ngực Mộc Dung sớm đã trở thành nơi ở lâu dài của cô. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Chỉ là sau khi nghe thấy hắn nói xong, dự cảm bất thường trong lòng dâng lên, vội vàng quấn lấy cổ hắn, kiều thanh nhẹ nói: "Cứ ở trên giường đi, được không?"

Khi ở trên giường, Mộc Khanh Khanh làm nũng cầu xin hầu như đều là vô dụng.

Mộc Dung trầm mặc không nói, ngoài miệng không nói lời nào, chỉ gắt gao ấn chặt cô vào ngực mình, tùy tay cầm lấy một kiện trường bào khoác trên lưng cô, vừa cảm thụ xúc cảm mỹ diệu do hai luồng nhũ thịt mềm mại đè ép trên cơ bắp săn chắc mang lại, vừa để cửa huyệt của cô nhắm ngay côn thịt đứng thẳng của mình, nhẹ nhàng nhợt nhạt cọ xát.

Mộc Khanh Khanh bị hành vi động tác của hắn khiến cho mất hết suy nghĩ, quy đầu lớn trên côn thịt kích thích chọc vào rút ra, theo tiết tấu cất bước của Mộc Dung dẫn ra dục vọng ngáy ngứa của cô, dâm dịch ào ạt chảy ra, làm ướt thân gậy thô dài nóng bỏng và âm mao màu đen rậm rạp của hắn.

"Không cần... Tiến vào đi... ngứa, ngứa quá... Muốn chàng cắm... Cắm vào..." Thân thể Mộc Khanh Khanh bị hắn khiêu khích đến khắp nơi nổi lửa, lý trí và ngượng ngùng tất cả đều bị dục hỏa thiêu rụi, đưa đẩy vừa nông vừa nhẹ khiến hoa huyệt vừa dâm vừa ngứa của cô đóng mở liên tục, vách tường trong huyệt cũng không ngừng co rút, tựa như cái miệng nhỏ đói khát gào khóc đòi ăn.

Lực đạo của Mộc Dung đã được tính là thô bạo, một bàn tay hắn để trên mông cô, vuốt ve véo lấy mông thịt, một cái tay khác cũng không biết tìm được bộ ngực của cô khi nào, tròn trịa bị hắn tùy ý đùa bỡn châm ngòi.

"Muốn ai tiến vào nàng? Tiến vào nơi nào của nàng?" Lưỡi hắn mút mát liếm láp vành tai đã trở nên hồng rực, ép buộc cô phải nói ra những lời ngượng ngùng đó, "Nói đi, nói ra ta sẽ cho nàng ngay."

Rõ ràng là hắn đang uy hiếp, nhưng tình cảm để lộ ra càng giống như là hèn mọn mà cầu xin.

Thân thể cô nhẹ nhàng run lên, những nơi nhạy cảm trên thân thể đều bị hắn xâm chiếm, Mộc Khanh Khanh sớm đã bị tra tấn đến mướt mồ hôi vô lực mà ỷ lại trên người hắn, thanh âm cũng mang theo khàn khàn nức nở, "Ưm ha... Chàng... Là chàng... Tiến, tiến vào tiểu huyệt ta... A a... Sâu hơn nữa... Tiến vào... Tiến vào toàn bộ..."

Vừa dứt lời, cứng rắn thật lớn như lợi kiếm mãnh liệt xuyên vào trong huyệt của cô, lấp đầy cô sâu đến tận cùng.

"A ha... A a!!"

Ngứa ngáy đọng lại đã lâu trong nháy mắt đã được sự thỏa mãn chữa khỏi, Mộc Khanh Khanh lập tức tiết thân đạt tới cao trào, hoa tâm mềm xốp run rẩy cùng với một lượng lớn dâm dịch tuôn ra khỏi hoa huyệt ướt đẫm, đón đầu chạm vào nhau với cự vật vừa đâm vào cơ thể, sau khi u kính núi non trùng điệp bị hung hăng phá, mị thịt cũng không cam lòng yếu thế mà mút hôn kẹp lấy côn thịt lớn.

Côn thịt lớn tràn đầy gân xanh kích thích như vậy, Mộc Dung cắn răng, khó khăn lắm mới bảo vệ được tinh quan, hơi thất bại bóp nhẹ chu quả hồng diễm trên cặp vú trắng nõn của cô một cái, "Thả lỏng một chút! Đừng kẹp chặt như vậy!"

Mộc Khanh Khanh đang trong cao trào sao có thể nghe thấy hắn nói cái gì, mị thịt trong tiểu huyệt vẫn không quan tâm mà kẹp chặt mút cắn côn thịt lớn không dám cử động như cũ, giống như muốn ép hết tất cả tinh dịch nóng bỏng mà hắn đang sở hữu ra ngoài vậy.

"A a!! Không cần... Đừng, đừng nhanh quá... ha a!" Đưa đẩy đột nhiên trở nên cuồng bạo làm Mộc Khanh Khanh thét chói tai ra tiếng, đại não hỗn độn khóc kêu xin tha, không biết đột nhiên hắn lại phát điên cái gì nữa.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Xuỵt -- Nhỏ giọng một chút." Hắn dán lên lỗ tai cô dịu dàng thì thầm, eo hông đang đâm thọc lại hung ác điên cuồng không hề có liên quan đến hai chữ dịu dàng. Trong lòng ngực đang ôm cô, Mộc Dung nhẹ nhàng phi thân nhảy qua khỏi vách tường, vững vàng đáp xuống một khoảng sân xa lạ.

"Chàng, chàng làm gì, ư a... Mau trở về, không được... Đừng mà..." Cô không ngờ hắn cũng dám to gan như vậy, đi vào nhà người khác giao hoan làm tình, hai người áo rách quần manh gần như trần truồng mà đi lại trong nhà người khác, còn vừa đi vừa dùng côn thịt lớn đâm thọc tiểu huyệt.

Nghe thấy cô cố tình đè thấp tiếng rên rỉ nghẹn ngào yêu kiều, kích thích khi dã chiến cùng với hoàn cảnh khác biệt khiến Mộc Dung huyết mạch sôi trào, chỉ cảm thấy côn thịt đang bị mị thịt của cô dịu dàng bao vây mút hôn lại sưng to một vòng.

Hắn thẳng lưng thao làm tiểu huyệt cô, bởi vì trọng lượng và hình thể kém nhau rất nhiều, Mộc Dung dùng tư thế đi lại thao huyệt cũng không mất chút sức nào, đôi tay hắn càn rỡ du tẩu vuốt ve phần lưng cô, xúc cảm cách một lớp trường bào khiến Mộc Dung hơi bất mãn, nhưng hắn vẫn không có kéo trường bào đang che lấp cảnh xuân kia xuống.

Ngắn ngủi trong khoảnh khắc, Mộc Khanh Khanh lại bị hắn làm cho dục tiên dục tử, mị nhãn phiếm nước hơi mở, nhìn qua cửa sổ nửa đóng nửa mở gần trong gang tấc kia, tiếng hít thở của chủ nhân trong phòng cũng rõ ràng truyền vào trong tai cô.

Cách một bức tường, cô lại đang bị người cách một lớp quần áo đè lên bức tường hơi lạnh lẽo, dâm đãng bị nâng một chân lên, giữa hai chân không có một chút che đậy, cảnh đẹp dâm mị khi miệng huyệt bị thao làm đều rơi hết vào trong mắt hắn, mũi chân lảo đảo lắc lư cọ mặt đất, trong miệng ngậm ngón tay muốn kìm nén tiếng thét chói tai, hai vú cũng không an phận mà lay động ra từng cơn sóng nhũ duyên dáng, thân thể theo côn thịt đang thọc vào rút ra trong huyệt mà lay động lên xuống, giống như một chiếc thuyền nhỏ nổi lơ lửng trên biển rộng sóng gió mãnh liệt.

Giao hoan kích thích quá mức điên cuồng khiến Mộc Khanh Khanh càng nhạy cảm khẩn trương hơn nhiều so với ngày thường, trên khuôn mặt tuấn tú phiếm tình dục của Mộc Dung cũng hơi mướt mồ hôi, lồng ngực tinh tráng cũng vì tiếng thở dốc dồn dập mà hơi phập phồng.

Nhìn kiều nhan biếng nhác đầy ý xuân lại mang theo nhè nhẹ sợ hãi, Mộc Dung đè thấp thanh âm, ghé sát vào bên tai cô thì thầm: "Rõ ràng là rất thích, nước chảy càng ngày càng nhiều, còn kẹp chặt đến như vậy, bên trong vừa trơn vừa mềm, côn thịt lớn của ta cũng sắp bị nàng kẹp bắn luôn rồi..." Hắn càng nắm chặt chân cô bám sát vào hông, cô thịt lớn mạnh mẽ oai phong hung hăng hết đưa vào lại rút ra.

"Ưm a đừng nói nữa mà a... Về, về đi..." Bị dâm từ lãng ngữ trần trụi của hắn kích thích đến trong lòng run lên, lắc đầu loạn xạ, Mộc Khanh Khanh chịu đựng xúc động muốn lớn tiếng kêu lên, "Ư a... ha Mộc Dung... Xin, xin chàng... Khó chịu quá... Làm ơn... Tướng, tướng công..."

Bởi vì trong miệng vẫn còn chứa ngón tay, thanh âm của Mộc Khanh Khanh hơi mơ hồ không rõ, nhưng kia hai chữ kia Mộc Dung vẫn nghe rất rõ ràng.

Hô hấp cứng lại, sau đó là thở dốc dồn dập, khi nghe thấy một tiếng "Tướng công" của cô kia, khoái cảm trên thân thể, trên tâm lý của Mộc Dung tất cả đều bị kích hoạt trong chớp mắt, côn thịt đỉnh vào hoa tâm cô bắn ra tinh dịch nóng bỏng.

Hoa tâm bị tinh dịch nóng cháy hung tàn tưới, nhíu mày mê mang, không ngừng ám chỉ chính mình phải chịu đựng xúc động muốn thét chói tai lại, nhưng khóe miệng lại tràn ra tiếng rên rỉ vẫn tạo ra động tĩnh không nhỏ.

Thân thể hưởng thụ khoái cảm mỹ diệu, ý thức của Mộc Khanh Khanh lại căng thẳng, im lặng thở hổn hển.

"Ư... Mộc cô nương..."

Rõ ràng là thanh âm truyền ra từ một bên tường khác, đầu óc Mộc Khanh Khanh trống rỗng, thân thể bởi vì khẩn trương và sợ hãi quá mức mà căng chặt bất động, chỉ có tiểu huyệt vẫn như cũ bao vây lấy côn thịt nam nhân lại co rụt một cái.

An tĩnh trong lòng không tiếp tục được bao lâu liền gãy mất.

"Ha!" Một giọng cười lạnh băng vô cùng, Mộc Dung phẫn nộ đầy mặt.

"Ưm a -- dừng, dừng lại, có người!!" Cảm giác được côn thịt lớn trong tiểu huyệt lại lần ngo ngoe rục rịch lần nữa, Mộc Khanh Khanh kinh hoảng thất thố nhỏ giọng la hắn.

Mộc Dung lạnh lùng liếc mắt vào trong phòng rõ ràng đang có nam nhân mơ giấc mộng bẩn thỉu kia, động tác giữa hai chân càng thêm hung mãnh.

Muốn nhúng chàm tiểu thư thánh khiết cao quý của hắn? Mơ ước...thê tử hắn ngậm trong miệng sợ tan sao? Quả thực... Không thể tha thứ.

...

Ngày hôm sau, bởi vì tối hôm qua không có tiền đồ mà bị làm đến ngất xỉu, đầu óc Mộc Khanh Khanh đến bây giờ vẫn là trạng thái mê mang, mơ mơ màng màng được Mộc Dung dịu dàng ôm ra khỏi chăn, lại được hầu hạ mặc quần áo rửa mặt đút cơm...

Mộc Khanh Khanh không nhiễm một chút hồng trần hoàn toàn không biết nghênh đón cô sẽ là cuộc sống túng dục vĩnh viễn như thế nào.

Ngày nọ, Mộc Khanh Khanh lại một lần rời giường lúc giữa trưa, cuối cùng cũng quyết định ra cửa ngắm mặt trời, ngẫu nhiên nghe được hàng xóm láng giềng đang đàm luận con trai Trương gia nào đó là cử nhân nhưng lại bất lực*.

* Bất lực: Nguyên văn là "Bất cử". Cử (举): nghĩa là "ngẩng đầu", đồng âm đồng nghĩa với "Cử" trong "Cử nhân". Dung Dung nhà ta chơi chữ đó mà ^^

Mộc Khanh Khanh thấp giọng không hề khách khí mà cười nửa ngày.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Dương: Dung Dung à, anh đen quá nha ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Cổ đại (pn.3) phiên ngoại nhỏ ngàn từ

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh và Mộc Dung được xem là phụng tử thành hôn*, hai người tùy hứng gạo nấu thành cơm, đương nhiên đối với điểm này, Mộc Dung vẫn luôn không tán thành, rõ ràng giữa hắn và tiểu thư là tình yêu cảm động đất trời…

*Phụng tử thành hôn (奉子成婚): có con trước khi cưới, hoặc vì có thai nên mới phải gấp gáp tổ chức hôn lễ.

Trong lòng Mộc Dung, con hắn Mộc Tiểu Mộc, ngoại trừ trước mặt Mộc Tướng gia, cũng chính là… Nhạc phụ của hắn giúp được hắn chút chuyện nhỏ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chuyện duy nhất sẽ làm chính là giành vợ với hắn. Lúc Mộc Tiểu Mộc chưa ra đời đã độc chiếm nương tử của mình, làm hắn mất rất nhiều tính phúc; sau khi được sinh ra, lại chiếm hết tất cả nhũ dịch mỹ vị mà đáng lẽ đều sẽ thuộc về mình, làm hắn mất rất nhiều tính phúc; khi trở thành một cục thịt tròn vo, lại chiếm đoạt vô số ôn hương nhuyễn ngọc ban đêm của mình, làm hắn mất rất nhiều tính phúc…

Căm tức nhìn cục thịt đang vùi vào lòng tiểu thư của mình, trong đầu Mộc Dung không ngừng hơn một lần hối hận lúc trước sao mình lại không bắn nó lên tường cho rồi.

"Mộc Tiểu Mộc! Chẳng lẽ con không biết con nặng lắm à? Đừng quấn lên người mẹ con nữa!" Nhịn mấy lần, mắt thấy thằng nhãi ranh kia làm càn cọ tới cọ lui trên mềm mại một tay hắn chăm sóc, Mộc Dung cắn răng giận dữ hét lên.

Mộc Tiểu Mộc bĩu môi, trên đời này sao lại có loại người mặt dày vô sỉ như vậy chứ, chính nó đã từng bắt gặp cha dựa vào người mẫu thân áp xuống, hết cọ lại xoa, cha đúng là xấu xa mà, quả nhiên vẫn là mẫu thân thơm tho mềm mại là tốt nhất ~

Khiêu khích nhìn thoáng qua lão nam nhân đang tức muốn hộc máu nào đó, làm lơ vẻ mặt phẫn nộ của hắn, Mộc Tiểu Mộc hơi bĩu môi, chớp chớp đôi mắt to ngập nước giống hệt Mộc Khanh Khanh, uất ức hôn hôn mẫu thân rồi làm nũng nói: "Mẹ ơi ~ Tiểu Mộc rất nhớ mẹ, Tiểu Mộc dễ thương đáng yêu đã hai ngày lẻ năm canh giờ cộng thêm một khắc không được ngủ với mẹ rồi, Tiểu Mộc rất khó chịu ~ đêm nay mẫu thân ngủ với Tiểu Mộc nha ~"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh vẫn luôn giả vờ mắt điếc tai ngơ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộc Dung, nếu mình đồng ý với Tiểu Mộc, chắc chắc trên giường sẽ bị chàng ấy tra tấn rất thảm.

Vì thế cô cúi đầu hôn hôn khuôn mặt non nớt mềm mại của con trai, không chút do dự nói: "Được! Mẫu thân cũng rất muốn ngủ chung với Tiểu Mộc."

Cô thật sự rất muốn hưởng thụ cảm giác được ngủ vào buổi tối một lần.

Ban đêm, đêm khuya tĩnh lặng, tiếng thở dốc đè nén và tiếng nước xấu hổ vẫn vang lên đúng giờ như cũ.

Bị gậy sắt nóng cháy mãnh liệt đâm thọc đòi lấy, thân thể Mộc Khanh Khanh vẫn luôn cố gắng khắc chế run rẩy, hai chân không ngừng lắc lư loạn xạ, Mộc Khanh Khanh cắn thịt cứng rắn trên vai hắn, rốt cuộc cũng nhịn không được mà đưa ánh mắt cầu xin nhìn vào mắt sói của Mộc Dung, mưu toan muốn kích thích cảm giác ngượng ngùng đại khái vẫn còn tồn tại chút xíu trong lòng hắn.

Nhưng bộ dạng kiều kiều mị hoặc, mặt như hoa đào của cô khiến Mộc Dung càng thêm kích động, cô cũng càng thêm không thể kìm chế.

Vì thế, tiếng thân thể đong đưa cùng với tiếng rên rỉ đã quấy rầy mộng đẹp của Mộc Tiểu Mộc.

"Mẹ ơi ~ mẹ ——" giọng trẻ con mềm mềm mại mại còn mang theo vẻ mê mang buồn ngủ, một vật thể không xác định bay lên đỉnh đầu Mộc Tiểu Mộc.

Thế giới trước mắt đột nhiên trở nên tối đen, đôi mắt Mộc Tiểu Mộc bị chắn kín mít, cái gì không nên nhìn nó đều không thể nhìn.

"Hu hu —— cha hư! Chắc chắn cha lại ăn hiếp mẫu thân nữa chứ gì! Đã vậy lần này còn che mắt con! Cha hư!"

Trải qua trăm cay ngàn đắng, rốt cuộc cũng tránh thoát khỏi vải dệt đang che mình kín mít kia, Mộc Tiểu Mộc kinh ngạc phát hiện mẫu thân và cha đã biến mất.

Cái đầu nhỏ mê mang lung lay nửa ngày, chớp chớp mắt, thì ra là mơ, biết ngay là sao cha có thể dễ dàng đồng ý cho mẫu thân ngủ cùng mình được chứ. Haizz, nó vẫn nên tiếp tục nằm mơ cho rồi.

Chuyện tối hôm qua có phải là mơ hay không Mộc Tiểu Mộc cũng không chút để ý, chuyện nó để ý chính là, từ đêm đó trở đi, mẫu thân không còn đồng ý ngủ cùng với người dễ thương đáng yêu như nó nữa, nó muốn tìm một góc tường để yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 24: Game online thực tế ảo (1) npc không có tư tưởng trí năng

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□□♀□

Bởi vì đã hẹn gặp mặt với bác sĩ Ngôn, sau khi Mộc Khanh Khanh đơn giản báo cáo nhiệm vụ cho tổ trưởng xong liền vội vàng rời khỏi công ty.

Đúng thật là hai ngày bình yên không có việc gì nếu xem nhẹ đau khổ mà hồi ức ngẫu nhiên mang lại kia.

Cách thời gian người phụ nữ kia ra tù càng ngày càng gần, Mộc Khanh Khanh chỉ cảm thấy tinh thần trạng thái của mình cũng càng ngày càng không tốt, âm thầm nghĩ lại sau khi hoàn thành một nhiệm vụ nữa, cần phải xin nghỉ phép một khoảng thời gian.

Trên mặt mang theo ủ dột nhè nhẹ không rõ ràng, Mộc Khanh Khanh lại lần nữa bước vào phòng làm việc của mình, sau khi tiến vào không gian hệ thống, hơi đau đầu mở miệng nói trước: "Lấy hết【 tất cả 】kịch bản nhiệm vụ ra đây." Phá lệ tăng thêm hai chữ "Tất cả".

Âm thanh điện tử của hệ thống không hề có một giây tạm dừng nào, vẫn là tiếng máy móc lạnh như băng.

[Mời ký chủ lựa chọn kịch bản nhiệm vụ ——]

《 Những Ngày Tháng Của Một Nữ N Nam 》《 Nữ Giáo Sư Ở Học Viện Nam》《 Lấy Thân Đổi Ái Thời Mạt Thế 》《 Con Đường Nghịch Tập Võng Du Dâm Đãng》…

Ánh mắt hơi ngừng lại, mang theo một tia chờ mong, Mộc Khanh Khanh chỉ vào một cái hỏi hệ thống: "Võng du? Là game bàn phím hay game online thực tế ảo?"

Hệ thống: "Game online thực tế ảo."

Khóe môi Mộc Khanh Khanh tràn ra một nụ cười, rốt cuộc cũng tìm được một thế giới khiến cô chờ mong… Ngoại trừ hai từ "Dâm đãng" có hơi khó tiêu kia.

Game online thực tế ảo vẫn luôn là niềm yêu thích của cô, có thể thông qua mũ trò chơi hoặc khoang trò chơi, phản xạ sóng điện não đến hệ thống trò chơi, mức độ chân thật gần như là một trăm phần trăm! Đánh quái, thăng cấp, đánh nhau, cua trai…

Thế giới game thực tế ảo này, đối với Mộc Khanh Khanh đang có nhu cầu cấp bách muốn phát tiết một ít mặt trái tình cảm mà nói là rất thích hợp.

Không hề do dự, Mộc Khanh Khanh trực tiếp lựa chọn tiến vào thế giới nhiệm vụ《Con Đường Nghịch Tập Võng Du Dâm Đãng》.

…

Một trận choáng váng qua đi, Mộc Khanh Khanh nhăn mày lại, mở mắt đánh giá hoàn cảnh xung quan, vẫn là một mảnh trắng xoá hư vô như cũ.

Chẳng lẽ mình vẫn còn ở trong không gian hệ thống chưa rời khỏi à?

Nhưng cốt truyện thế giới và cảm giác xa lạ nào đó lại theo nhau đến khiến cô hoàn toàn đánh mất ý nghĩ này.

Quả nhiên… Cô thật sự quá hồn nhiên ngây thơ nên mới có thể sinh ra chờ mong đối với thế giới võng du này!

Nam chính và một đám nữ chính của y nghịch thiên trâu bò thăng cấp thăng thiên như thế nào kỳ thật cũng không phải chuyện của cô, công lược nam phụ não tàn sắc tình cặn bã cô cũng không phỉ nhổ bao nhiêu, nhưng mấu chốt là cô lại bị biến thành một NPC (nhân vật được thiết lập sẵn trong trò chơi, không chịu sự khống chế của người chơi)! Cô đến thế giới này là vì muốn đánh quái thăng cấp, chứ không phải tuyên bố nhiệm vụ trợ giúp người khác sau đó mình lại làm bình hoa đâu…

Không đợi Mộc Khanh Khanh tiếp nhận xong hiện thực này, cảm giác xa lạ trong đầu kia lại càng lúc càng mạnh, hoàn cảnh xung quanh cũng trở nên sặc sỡ đủ màu, mọi loại màu sắc thay nhau xuất hiện tại không gian xa lạ này.

Cùng với một thân ảnh xuất hiện, thanh âm dễ nghe động lòng người cũng ngay tại bên trong không gian truyền đến.

"Đinh —— Chào ngài, hoan nghênh tiến vào thế giới《Nghịch Vận》, cách thời gian thế giới《Nghịch Vận》mở ra còn hai giờ hai mươi bảy phút, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi." Mặc kệ trong lòng Mộc Khanh Khanh kinh ngạc bất an như thế nào, cô hiện ra trước mặt Dung Ly có thể nói là một tồn tại hoàn mỹ, hai mắt sáng như sói nhìn chăm chú vào cô không hề dời đi dù chỉ một chút.

Hai chân vẫn chưa chạm đất, thiếu nữ tinh linh lơ lửng cách mặt đất mấy centimet, trên người mặc váy tơ lụa đang bay loạn xạ, tóc dài màu trắng bạc rũ đến mắt cá chân, ánh mắt màu hồng phấn, một đôi tai nhọn tinh xảo từ trong tóc lộ ra, ngũ quan quá mức hoàn mỹ khiến người ta có một loại ảo giác như mộng như ảo…

Đúng thật là đẹp vô cùng… Uổng cho hắn sống uổng phí ở thế giới hiện thực suốt hai mươi năm! Dung Ly yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết tinh xảo ngay cổ hơi lăn lộn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh nhìn dáng vẻ mị sắc kia của Dung Ly, sao còn không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, cô vừa mới tiếp thu cốt truyện nên nhớ vô cùng kỹ càng tên này là phú nhị đại mang thuộc tính nhan khống! Chỉ là trong lòng cô nghi hoặc, hắn rõ ràng có thể dựa vào soi gương để thỏa mãn mà, vì sao

còn phải có ý nghĩ sắc tình với bên ngoài làm gì?

Đúng, không sai, Dung Ly sở hữu một đôi mắt hoa đào câu hồn, mũi quỳnh môi anh đào, tóc đen da trắng… Kỳ thật hắn mới là một đại mỹ nhân không hơn không kém.

"Vì đây là lần đầu tiên ngài tiến vào giao diện đăng nhập, tạm thời vẫn chưa có nhân vật, xin hỏi có muốn yêu cầu lập tức sáng tạo nhân vật hay không?" Trong thanh âm lễ phép mang theo ý cười ấm áp.

"Ừ…" Người nào đó trầm mê trong sắc đẹp hoàn toàn là theo bản năng mà thì thầm.

Vẻ ngốc manh trái ngược với gương mặt yêu mị khiến trái tim Mộc Khanh Khanh run lên, chịu đựng xúc động muốn đi lên vuốt ve mỹ nhân, cô duy trì kiêu ngạo và tôn nghiêm của một NPC, "Có muốn điều chỉnh diện mạo hay không?"

Khí chất kỳ ảo linh hoạt cùng với ngũ quan hoàn mỹ làm trong lòng Dung Ly vô cùng ngứa ngáy, chịu đựng xúc động muốn đùa giỡn mỹ nhân, hắn kìm chế lại rồi thấp giọng lên tiếng, kỳ thật căn bản là hắn không biết Mộc Khanh Khanh đang hỏi gì cả.

"Mời lựa chọn tăng lên hoặc hạ xuống diện mạo." Quả nhiên là nhan khống, lớn lên đã đẹp như vậy rồi vậy mà còn muốn điều chỉnh diện mạo.

"Tăng lên 100%." Hơi hoàn hồn lại, khóe miệng Dung Ly hơi cong lên, chân thật đáng tin mà lựa chọn nâng cao diện mạo, có câu nhan sắc là chính nghĩa, nhan sắc mới là quan trọng nhất!

Thanh âm của Mộc Khanh Khanh rõ ràng dừng một chút, trong lòng lao nhanh vô số khinh thường, tươi cười trên khóe miệng không tự giác mà gia tăng vài phần: "Thưa ngài, biên độ điều chỉnh diện mạo lớn nhất là 20%, ngài có thể lựa chọn tăng lên 20%."

"Được rồi." Hắn vẫn nên lẳng lặng thưởng thức nhan sắc của mỹ nhân thôi, nếu trong trò chơi này tinh linh chỉ dẫn có thể ở bên cạnh mình thì đúng là vô cùng mỹ diệu!

"Đinh —— mời ngài đặt tên cho nhân vật." Mắt thấy trên gương mặt xinh đẹp kia của Dung Ly lại xuất hiện biểu tình si mê cực kỳ không hài hòa, Mộc Khanh Khanh không ngừng nhắc nhở nói.

"Đại soái ca đẹp trai nhất lịch sử."

"…Thực xin lỗi, tên trò chơi này đã được sử dụng! Mời đặt lại tên một lần nữa!"

"Soái ca giá trị nhan sắc cao nhất vũ trụ."

"…Thực xin lỗi, tên trò chơi này đã được sử dụng! Mời đặt lại tên một lần nữa!"

"Sao biệt danh nào ta thấy hay cũng đều được sử dụng rồi hết vậy?"

"…Thực xin lỗi, biệt danh này vượt qua số lượng từ hạn chế, mời đặt lại tên lần nữa!"

Dung Ly lắc đầu, nhìn Mộc Khanh Khanh, ngữ khí mang theo thương tiếc, "… Thật đáng tiếc cho thân thể này, vậy mà lại là một NPC không có tư tưởng trí năng."

"…"

"Ha ha." Mộc Khanh Khanh cũng mặc kệ Dung Ly vì bị kinh ngạc mà trợn to hai mắt, sau một tiếng cười lạnh lại tiếp tục nhìn hắn nói, "Thật đáng tiếc cho đôi mắt này, vậy mà lại dùng để giả vờ giả vịt."

"Ngươi, ngươi, ngươi…"

"'Ngươi, Ngươi, Ngươi ' đặt tên thành công. Mời lựa chọn chủng tộc." Tựa như một màn vừa rồi không hề tồn tại, Mộc Khanh Khanh lại mang lên một gương mặt tươi cười ấm áp nhìn hắn.

"Khoan, từ từ. Cô, cô là…?" Cũng không màng cái tên bị đùa giỡn của chính mình, Dung Ly hơi hoảng loạn hỏi Mộc Khanh Khanh.

"Ta là tinh linh chỉ dẫn của ngài." Mộc Khanh Khanh nhìn hắn cười, "Cũng là NPC không có tư tưởng trí tuệ trong miệng ngài."

Hiện giờ NPC đều thông minh như vậy à? Hay là…

Dung Ly đứng tại chỗ, biểu cảm trên mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng cũng hơi chần chờ nói: "Cô, cô khoan đã, một lát nữa ta lại, lại đến tìm cô." Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Mới vừa nói xong, một quầng sáng trắng hiện lên, hắn trực tiếp lựa chọn trạng thái chờ trên màn hình đăng nhập.

Đến khi thân ảnh của hắn biến mất khỏi không gian, Mộc Khanh Khanh bất đắc dĩ bĩu môi, tên nam phụ này thật đúng là không có một chút gan dạ sáng suốt, khó trách vĩnh viễn cũng không theo đuổi được nữ chính.

Có điều cô cũng không phải vĩ đại đến nỗi chỉ vì chờ hắn mà đi trêu chọc lực chú ý của hệ thống《Nghịch Vận》. "Hệ thống nam phụ" đã đặc biệt vì mình mà mở ra một lần bug, nãy giờ đã mất không ít thời gian, cô cần phải trở về cương vị của mình.

Dung Ly vội vàng chạy về đến thế giới chỉ dẫn đã dễ dàng phát hiện ra tinh linh chỉ dẫn mới xuất hiện bây giờ khác với người khi nãy, đương nhiên trong lòng không thể tránh khỏi mất mát, loại "Nhân vật ẩn giấu" lợi hại này quả nhiên chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Cho dù là ai đã từng vứt bỏ cục thịt mỡ dễ như trở bàn tay cũng sẽ khó chịu thôi? Huống chi còn là một cục thịt mỡ giá trị cao nữa…

Chỉ là ma xui quỷ khiến lúc lựa chọn chức nghiệp chủng tộc, Dung Ly lại lựa chọn cung tiễn thủ tộc Tinh Linh, cũng không lựa chọn trở thành chiến sĩ nhân loại.

Sau khi tiến vào thế giới trò chơi, Dung Ly vừa mới được sinh ra đứng tại một thôn xóm đơn sơ, khi nhìn thấy bóng hình xinh đẹp đang đứng giữa trung tâm kia, bắt đầu cảm thấy vô cùng may mắn vì lựa chọn của mình vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 25: GAME ONLINE THỰC TẾ ẢO (2) Không sao, ta cũng chẳng phải thân sĩ gì hết

《Game online thực tế ảo (2)》

KHÔNG SAO, TA CŨNG CHẲNG PHẢI THÂN SĨ GÌ HẾT

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

"Dũng sĩ Ngươi Ngươi Ngươi thân mến, chào mừng đến tiểu trấn Lolita."

Cũng giống như những NPC khác được dựng sẵn kịch bản trong trò chơi, Mộc Khanh Khanh treo một gương mặt tươi cười xa cách mà khách khí nhìn Dung Ly chen qua một đàn tinh linh đến bên cạnh cô, nhàn nhạt nói: "Ta là trưởng trấn của tiểu trấn Lolita tộc Tinh Linh, gần đây gặp phải một phiền phức lớn. Nguyên liệu để tạo ma pháp trận bảo vệ tiểu trấn Lolita mà chúng ta vô cùng yêu thương lại không đủ, có thể làm phiền ngài đến U Linh cốc hái một ít nguyệt dã thảo về được không? Ta thay mặt cho tất cả tinh linh ở trấn Lolita cảm tạ ngài!"

《 Nghịch Vận 》vừa mới bắt đầu Open beta*, đại đa số người chơi tân thủ đều lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ trước, lúc này đang có rất nhiều tinh linh vây xung quanh Mộc Khanh Khanh.

* ***Open beta***: *là phiên bản thử nghiệm được public (đưa ra công khai), người chơi có thể đăng kí và test thử các tính năng game. Khi open beta ra nghĩa là bản chính thức cũng sắp ra rồi (chờ test lỗi từ open beta thôi). Ngược lại là bản Closed beta chỉ release cho một nhóm nhỏ người chơi mà thôi.*

Sau khi Dung Ly tiếp nhận nhắc nhở nhiệm vụ thành công cũng không rời đi, mà lại mạo hiểm nguy cơ bị đè ép thành thịt vụn, tiếp tục hỏi Mộc Khanh Khanh vẫn đẹp không gì sánh được bên kia "Cô không quen biết ta sao? Tinh linh chỉ dẫn của ta?"

Mộc Khanh Khanh tựa như không nghe thấy hắn nói gì, chỉ như vô tình mà nhìn thoáng qua Dung Ly bởi vì trang bị tân thủ quá mức đơn sơ mà lộ ra bên ngoài một mảng lớn da thịt, sau đó lại quay sang tân thủ khác bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ.

Dung Ly than nhẹ một hơi, nhưng biểu cảm bi ai trên khuôn mặt tuấn tú yêu mị kia cũng không duy trì quá một giây, vẻ mặt chế nhạo nở một nụ cười lưu manh với Mộc Khanh Khanh, "Chờ gia giúp cô hái thảo dược xong, hai chúng ta lại nói đến việc tư ~"

Lời này vừa nói ra, đám tinh linh ở bên cạnh đã sớm chờ đến không kiên nhẫn, hoàn toàn mà không thể nhịn được nữa, một đám tinh linh trực tiếp xô đẩy tinh linh nào đó ra khỏi bầy tinh linh.

Dung Ly bị bài trừ ra khỏi bầy tinh linh cũng không giận, chỉ vỗ vỗ mấy mảnh vải chẳng dính tro bụi gì trên người, rồi như lại nghĩ tới chuyện tốt gì đó, khóe miệng treo ý cười nhè nhẹ, một bộ dạng yêu tinh mê hoặc lòng người phong lưu phóng khoáng.

Mở giao diện hệ thống ra, Dung Ly trực tiếp lục tìm danh sách bạn bè, liên hệ với tùy tùng nhỏ có thể giúp hắn làm nhiệm vụ.

Ngươi Ngươi Ngươi: "Cương Tử, tìm cho tôi mấy tinh linh vừa sinh ra ở gần tiểu trấn Lolita đi, tôi muốn hai cây nguyệt dã thảo."

Tiểu Cương Cương thề sống chết đi theo soái thiếu: "Ngươi, ngươi ngươi là ai?"

Ngươi Ngươi Ngươi: "Ngươi cái đầu cậu, cậu nói coi gia gia tôi là ai! Nhanh một chút, mau đi tìm tinh linh hái thuốc cho tôi!"

Tiểu Cương Cương thề sống chết đi theo soái thiếu: "Dung thiếu… Anh, biệt danh của anh bị gì vậy? Sao đột nhiên phong cách thay đổi lớn thế?"

Ngươi Ngươi Ngươi: "Giai nhân mong muốn, không thể không từ. À, đúng rồi! Loại người chưa từng trải qua chuyện tình cảm như cậu sẽ không hiểu được đâu."

Tiểu Cương Cương thề sống chết đi theo soái thiếu: "… Dung thiếu tiếp tục cố lên, em muốn gặm thức ăn cho chó."

…

Tộc Tinh Linh so với những chủng tộc khác có thể nói là chủng tộc gần với thần tự nhiên nhất, cho dù chỉ là một thôn Tân Thủ bình thường ở tộc Tinh Linh thì khí của tự nhiên cũng nồng đậm vô cùng.

Tiểu trấn Lolita được bao phủ bởi những cây đại thụ che trời màu xanh đậm, tràn ngập khí chất u tĩnh mà lại cổ xưa thần bí.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nhờ vào thân thể linh hoạt, Dung Ly thoải mái ngồi trên một chạc cây, lười biếng dựa vào thân cây, một đôi mắt hoa đào không chớp mắt thưởng thức cô gái tóc màu bạc đang được đàn tinh linh vây quanh.

Thân là một cung tiễn thủ của tộc Tinh Linh, chủng tộc của Dung Ly còn có thêm một kỹ năng trời phú là thị lực được tăng cường.

【 Mắt Linh Ưng 】: Cự ly nhìn gia tăng 20%, thị lực gia tăng 20%.

Cho nên hắn có thể tinh tường nhìn rõ mỗi một biểu cảm động tác của Mộc Khanh Khanh, bao gồm cả sự không kiên nhẫn xuất hiện trên mặt khi cô ngẫu nhiên bị quấn lấy, bao gồm cả những phiền muộn bởi vì phải lặp lại vô hạn những câu nói kia.

Đương nhiên còn có kinh ngạc và kinh diễm khi cô trong lúc lơ đãng thoáng nhìn qua mình…

Dung Ly nhìn thấy rất rõ ràng, lúc này Mộc Khanh Khanh quả thật là bị làm cho cực kỳ bực bội. Tinh linh tân thủ cuồn cuộn không ngừng vây quanh bên người cô, che lấp cô kín mít, câu nói đã lặp lại không biết bao nhiêu lần vẫn phải không ngừng nói ra… Sớm biết vậy cô đã thay đổi thân phận của NPC rồi, đáng tiếc hiện giờ cô chỉ có thể chờ Dung Ly mang cô đi.

Nhớ tới Dung Ly, Mộc Khanh Khanh dành chút thời gian giương mắt nhìn về phía cây cổ thụ không biết tên kia, trên nhánh cây cao cao đã không còn thấy tinh linh thật sự là quá mức yêu nghiệt kia nữa, tiếc quá đi mất, thân thể mặc y phục đón gió kia cô vẫn chưa thưởng thức đủ đâu!

Nhưng nháy mắt khi ngoái đầu nhìn lại, tinh linh mới vừa rồi còn bị mình mơ ước thân thể cũng đã đến bên cạnh mình.

Nhận lấy nguyệt dã thảo, Mộc Khanh Khanh cười cảm kích với Dung Ly, vui sướng và cảm tạ trên mặt không hề giả dối chút nào.

"Dũng sĩ Ngươi Ngươi Ngươi thân ái, thật sự vô cùng cảm tạ ngài đã khẳng khái cứu trợ, tất cả tinh linh của tiểu trấn Lolita đều vĩnh viễn nhớ ơn ngài!" Ưu nhã thực hiện lễ cảm tạ của tộc Tinh Linh với Dung Ly xong, Mộc Khanh Khanh nghiêng người, nói với những tinh linh tân thủ xung quanh:

"Toàn bộ nguyên liệu tạo ma pháp trận đã được thu thập đầy đủ, vì Thần Tinh Linh kính yêu của chúng ta, ma pháp trận trong tiểu trấn Lolita không cho phép xảy ra một chút sai sót nào, ta xin mạn phép tạm thời rời đi, đại diện trưởng trấn sẽ lập tức đến đây đưa tin. Thần Tinh Linh phù hộ, hành trình mạo hiểm của mọi người đều sẽ tràn ngập ánh sáng và may mắn." Hơi khom người chào, Mộc Khanh Khanh không hề lưu luyến rời khỏi tầm mắt của đám tinh linh.

Dung Ly bị một nụ cười mỹ nhân khiến cho tâm hoảng ý loạn hơi hoàn hồn lại, nhìn bóng dáng cô rời đi, vội không ngừng đuổi kịp Mộc Khanh Khanh.

"Trưởng trấn Lolita, xin hỏi phần thưởng nhiệm vụ của ta đâu?" Bởi vì khóe miệng cười mà híp đôi mắt hoa đào lại nhìn chằm chằm vào đôi tai nhọn của Mộc Khanh Khanh.

Tầm mắt nóng cháy không thèm che giấu mà nhìn chằm chằm lỗ tai nhạy cảm nhất của tinh linh, Mộc Khanh Khanh không có một chút sức chống cự, tai đỏ lên, trong lòng hơi khó chịu, "Xin chào dũng sĩ Ngươi Ngươi Ngươi, ta lấy danh nghĩa Thần Tinh Linh ra thề, thân sĩ tinh linh có lễ chân chính sẽ không vô lễ mà nhìn chằm chằm vào lỗ tai tinh linh của người khác!"

Tai nhọn màu hồng phấn như ẩn như hiện trong mái tóc màu bạc mềm mại, bởi vì một ít cảm xúc kỳ lạ mà hai tròng mắt hồng nhạt hơi xoay tròn lưu chuyển, xoa xoa nước bọt nơi khóe miệng đi, Dung Ly nhịn không được mà cho tổ thiết kế của《 Nghịch Vận 》một lời tán thưởng siêu siêu bự.

"Không sao, ta cũng chẳng phải thân sĩ gì hết" Mặt dày vô sỉ mà nói, Dung Ly lại không chút khách khí vươn tay tới gần vành tai hồng nhạt còn lộ ra mà mình mơ ước đã lâu kia.

"Vậy sao?" Thừa dịp Dung Ly vẫn chưa kịp chạm vào lỗ tai mình, Mộc Khanh Khanh trực tiếp ra tay, sờ lên vành tai vì kích động mà đang khẽ run của

hắn.

“Ưm a…” Một tiếng kêu không thuần khiết vang lên.

Mộc Khanh Khanh buông tay mình ra, vội vàng lui về phía sau vài bước, hoàn toàn rời xa nam tinh linh đang phát xuân nào đó.

“Trải qua sự nghiệm chứng của ta, quả nhiên anh không phải thân sĩ.”

Mặt Dung Ly đã hoàn toàn biến thành màu hồng phấn.

Hắn rất muốn cảm thụ lại dư vị vừa mới như chớp mắt kia nhưng lại không dám, quả thực là muốn mạng mà! Cô sờ đến căn bản không phải lỗ tai mà là bộ phận mười tám cấm nào đó trên thân thể tinh linh mới đúng? Sung sướng đánh thẳng vào đáy lòng thật sự là quá mức, chỉ cần thoáng nghĩ đến một chút liền bắt đầu ngăn không được run rẩy.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 26: Game online thực tế ảo (3) vào cùng ta đi, ngươi ngươi ngươi

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Chào Ngươi Ngươi Ngươi, sao ngươi cứ theo ta mãi thế? Nếu gây tổn hại đến ma pháp trận của tiểu trấn Lolita, ta sẽ thay mặt Thần Tinh Linh trừng phạt ngươi." Mộc Khanh Khanh nói với Dung Ly vẫn luôn bướng bỉnh đi theo cô thẳng đến nhà cây trước mặt: "Lỗ tai đang đỏ bừng kia của ngươi không cần đi tìm người bán dược thủy Phân Lập Uy để trị liệu à?" Lại thoáng nhìn qua vành tai khẽ run rẩy của hắn, nhẹ nhàng cười, ngữ khí chế nhạo, "Phải biết rằng, thân là một tinh linh cao quý ưu nhã, chúng ta phải che chở thật tốt cho lỗ tai của mình."

Nghe xong lời cô nói, Dung Ly chỉ cảm thấy một đôi tai nhọn kia của mình lại muốn ngứa ngáy nóng lên, thật sự không cam lòng bị một NPC trêu đùa không còn sức phản kháng như vậy, hít sâu một hơi, Dung Ly tiến về phía trước vài bước, ghé sát bào bên người cô, chỉ là hai lỗ tai vẫn không ngừng khẽ run như cũ.

"Chỉ có Yêu Tinh xấu xí ti tiện mới có thể nói dối ngay tại tiểu trấn Lolita dưới sự che chở của Thần Tinh Linh mà thôi, có phải không? Tinh linh chỉ dẫn của ta?"

Hắn một chút cũng không thể phủ nhận, hắn cảm thấy có hứng thú một cách dị thường với NPC này, muốn thăm dò cô càng sâu hơn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Ngoại trừ vẻ đẹp bên ngoài khiến hormone nam tính của hắn khó bề khống chế, còn có một ít lời nói hành động mang cảm xúc con người quá mức, từ giao diện chỉ dẫn, tinh linh chỉ dẫn lại đến trưởng trấn của tộc Tinh Linh trong thế giới trò chơi, dù thế nào cũng đều không thể khiến người ta tin tưởng cô chỉ là một NPC có trí năng bình thường.

Mộc Khanh Khanh tinh tế đánh giá hắn, có sự ngon miệng thành thục như thiếu niên tộc Tinh Linh, toàn thân trên dưới đều ở tràn ngập hơi thở hồn nhiên và mị hoặc, dễ dàng khiến người ta rỏ dãi ba thước, đặc biệt là hiện giờ Dung Ly còn mang một dáng vẻ linh động láu cá, thật là mê người quá đi!

Một đôi mắt hồng trong lúc lơ đãng lưu chuyển nhanh chóng, tai nhọn tinh xảo nhàn nhạt nổi bật trên mái tóc màu bạc mềm mại cũng rung động vài cái, "Vào cùng ta đi, Ngươi Ngươi Ngươi."

Rất rõ ràng có thể nhìn thấy trong mắt Dung Ly bắn ra hưng phấn sau khi nghe được lời cô nói, tuy Mộc Khanh Khanh không thể nào đoán ra được chuyện sắp xảy ra sau đây có cái gì đáng giá để hắn vui vẻ như vậy.

...

Tộc Tinh Linh là một bộ phận thân mật nhất của tự nhiên, trình độ vận dụng và mức độ quen thuộc đối với nguyên tố tự nhiên cao hơn bất kỳ chủng tộc nào, mỗi một tinh linh đều là ma pháp sư trời sinh.

Mà Mộc Khanh Khanh chính là một ma pháp sư hệ phong cực kỳ xuất sắc.

Mộc Khanh Khanh đùa nghịch với các loại vật liệu ma pháp phức tạp trong nhà cây, ưu nhã múa may ma pháp trượng đang lóe ánh sáng màu bạc trong tay, theo động tác của cô, từng đợt ánh sáng nhu hòa từ giữa trung tâm ma pháp trận sáu cạnh trong nhà cây lần lượt phóng ra.

Hình ảnh khiến người ta trầm mê như thế thật sự đúng là cảnh đẹp ý vui, tinh linh quả nhiên chính là loại chức nghiệp cao quý ưu nhã nhất.

Dung Ly nhẹ giọng cảm thán nói: "Sớm biết thì ta đã lựa chọn trở thành một ma pháp sư rồi... Đúng thật là chức nghiệp sống ảo để tán gái vô cùng chuẩn luôn ấy chứ!"

Đang tận sức với việc khống chế nguyên tố ma pháp phong phú phức tạp, cho nên nghe thấy Dung Ly nói, Mộc Khanh Khanh cũng chỉ liếc xéo Dung Ly một cái, cố nén xúc động muốn mở miệng phỉ nhổ, tiếp tục công việc sửa chữa ma pháp trận sáu cạnh trong tay mình.

Mặc dù cô biết, cô nhất định sẽ thất bại. Hơn nữa trong tộc Tinh Linh, không chỉ có ma pháp trận của tiểu trấn Lolita gặp nguy cơ, tùy theo mà đến, đông đảo ma pháp trận trong các thành trấn khác của tộc Tinh Linh cũng sẽ lần lượt bị sức mạnh tà ác rất lớn phá vỡ.

Đương nhiên, những chuyện đó đều không phải vấn đề hủy thiên diệt địa gì lớn, bởi vì có nam chính điểu ti* thành công nghịch tập nhân sinh đến đảm đương gánh nặng chúa cứu thế!

* Điểu ti (屌丝): ngôn ngữ mạng TQ, một từ mang tính châm chọc, dùng để chỉ những người có chung một đặc trưng là "nghèo", có thể là thật sự nghèo cũng có thể là nhìn bề ngoài thì nghèo nhưng thực chất lại không phải, trong ngoài bất nhất. (Theo Baidu)

Nam chính Lục Thần ở thế giới hiện thực tuy chỉ là một điểu ti không hề có thành tựu gì, nhưng ở thế giới trò chơi lại thu hoạch được nhiều thứ: Quyền thế phú quý, mỹ nhân giai lệ, tiểu đệ tuỳ tùng... Tóm lại, thân là một nam chính ngựa giống, tiêu chuẩn phối trí nên có y đều có.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mà nguy cơ bao trùm toàn bộ tộc Tinh Linh lần này, chính là được nam chính Lục Thần giải trừ. Lục Thần cũng chính là vì chiến tích vĩ đại cứu vớt tộc Tinh Linh nên mới có thể tạo uy vọng cực cao ở tộc Tinh Linh, cùng tất cả tinh linh ánh sáng trong trò chơi trở thành bạn thân, còn gặp được một trong những nữ chính là Lam Linh Nhi đang bị bắt làm tù binh.

Nói đến Lam Linh Nhi, là một ma pháp sư tinh linh, ngoài đời thực cũng là bạch phú mỹ tiêu chuẩn, lần đầu tiên Dung Ly nhìn thấy dung nhan của cô nàng, sau đó mở ra con đường theo đuổi mênh mông cuồn cuộn cùng với con đường tìm chết khi dám đối nghịch với nam chính.

Chẳng qua, nếu cô đã đi vào thế giới này rồi, chắc chắn sẽ không để Dung Ly trầm mê sắc đẹp của người kia. Mộc Khanh Khanh lại nhẹ nhàng nâng mắt nhìn Dung Ly một cái, da trắng mặt đẹp chân dài.

Mặc dù không thể nào có ấn tượng gì với mục tiêu mình đã từng công lược qua, nhưng Mộc Khanh Khanh dám khẳng định, thiếu niên tộc Tinh Linh đặc biệt như Dung Ly tuyệt đối là người có diện mạo chọc người phạm tội nhất mà cô từng gặp qua! Dụ hoặc đến mức tận cùng...

Chậm rãi niệm ra chú ngữ ma pháp, trong tay cầm chắc ma pháp trượng hoàn thành một động tác cuối cùng.

Giống như ánh sáng nhu hòa mới tuôn ra từ ma pháp trận vừa nãy, chỉ là ngoài ý muốn lại đột nhiên xảy ra! Bóng tối dày nặng nồng đậm lấy tốc độ mắt thường không thể thấy kịp bao phủ toàn bộ ma pháp trận, mà trong ma pháp trận sáu cạnh vốn nên tồn tại áng sáng màu trắng ngà giờ lại không thể tìm được một chút tung tích! Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Tất cả biến hóa vừa xảy ra chẳng qua chỉ trong nháy mắt. Ma pháp trận thánh khiết nhất tiểu trấn Lolita đã hoàn toàn bị bóng tối chiếm cứ, không bao giờ còn là ma pháp trận ánh sáng thần thánh nữa, mà trở thành một ma pháp trận bị bóng tối dơ bẩn xâm chiếm!

Dung Ly vẫn luôn ở trong nhà cây tất nhiên cũng thấy được một màn này, thoáng kinh ngạc qua đi, hắn liền kịp phản ứng lại đây là cốt truyện chính của trò chơi đã bắt đầu triển khai. Nhưng khi nhìn thấy tinh linh đang đứng trước ma pháp trận lung lay sắp ngã, Dung Ly vội vàng tiến lên ôm cô vào trong lòng ngực mình, tức thì, có một loại dự cảm xấu.

Ma pháp trận trong tiểu trấn Lolita rõ ràng đã bị thế lực bóng tối xâm chiếm, tinh linh bảo hộ ma pháp trận chắc chắn sẽ phải chịu phản phệ ma pháp rất lớn, huống chi mức độ bị phá hỏng ăn mòn lần này còn rất nghiêm trọng, sinh mệnh của NPC trong cốt truyện đều yếu ớt vô cùng, sẽ không...

Tinh linh đã suy yếu đến nỗi khó có thể một mình đứng thẳng rúc vào trong lòng ngực hắn, tai nhọn từ trong tóc bạc mềm mại hiện ra càng ngày càng trở nên trong suốt, tinh linh xưa nay ưu nhã tự chủ hiện giờ lại hoi thất thố thở hổn hển, tất cả những điều này đều cho thấy trạng thái hiện giờ của cô rất không tốt.

Đúng như những gì Dung Ly đã đoán, trạng thái hiện giờ của Mộc Khanh Khanh thật sự rất không tốt, cô có đoán được có khả năng mình sẽ phải chịu thương tổn khi ma pháp phản phệ, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ nghiêm trọng như vậy.

Tinh linh ánh sáng và bóng tối không đội trời chung, tinh linh đã bị bóng tối ăn mòn vốn nên lập tức tiêu vong, nhưng lại bởi vì mình không phải NPC bình thường nên không thể chết được. Hiện giờ ánh sáng và bóng tối trong cơ thể cô như hai thái cực, tranh đấu với nhau...

Mà theo việc thế lực của ánh sáng và bóng tối trong cơ thể cô biến hóa, "Cô" ở trong mắt Dung Ly cũng phát sinh biến hóa.

【 Trưởng trấn tiểu trấn Lolita 】là danh hiệu của cô, màu sắc danh hiệu lại đang quỷ dị biến hóa không ngừng.

Thế lực đối địch màu đỏ tươi, thế lực đồng minh màu xanh biếc...

Dung Ly luống cuống. Hắn vẫn chỉ là một người chơi tiểu bạch cấp một, không có bất kỳ kỹ năng trị liệu nào, cũng không có bất kỳ dược thủy trị liệu gì, hơn nữa nhà cây này đã sớm bị cô phong tỏa bằng ma pháp, không thể tùy ý ra vào, hắn cũng không thể đi tìm tinh linh khác trợ giúp.

Thời gian miên man suy nghĩ khó có thể tính toán, Dung Ly không hề nhận thấy danh hiệu màu đỏ tươi trên đỉnh đầu của người đang an tĩnh trong lòng

ngực.

Thẳng đến khi một giọng nữ mị hoặc vang lên trong phòng.

"Ngươi thật xinh đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 27: Game online thực tế ảo (4) hết thảy đều là nước chảy thành sông

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trong lòng mỗi người đều tồn tại một lực kiềm chế khát vọng tình dục hoặc nhiều hoặc ít. Còn khác nhau lớn nhất giữa thiện và ác, ánh sáng và bóng tối, cũng chính là lực kiềm chế này. Một ý nghĩ bước vào ánh sáng, một ý nghĩ rơi vào bóng tối.

Mộc Khanh Khanh mang danh hiệu màu đỏ ánh mắt si mê, cẩn thận nhìn chằm chằm thiếu niên tinh linh bị cô phác gục trên mặt đất, thân thể hắn tràn ngập hương vị sạch sẽ mị hoặc mê người, thiếu niên hình dáng ngây ngô, diện mạo yêu mị hoặc nhân, một đôi mắt hoa đào mê người chớp tới chớp lui quyến rũ cô, một đôi tai nhọn tinh xảo còn đang run rẩy, phát ra tín hiệu và ám chỉ nào đó chọc người phạm tội, khiến cô sao có thể nhẫn nhịn hơn nữa đây?

Huống chi, một chút cô cũng không muốn nhịn, không cần nhịn nữa.

Mộc Khanh Khanh chỉ tùy tay liền phóng ra một thuật giam cầm hệ phong, giam cầm đôi tay vô lực phản kháng của hắn lên đỉnh đầu, cả người đều trở nên hơi si mê, cô mang theo chút ấm ức, nhẹ nhàng nói: "Ai bảo ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy chứ? Hơn nữa còn là người ta cần phải công lược..." Thanh âm dần dần hạ xuống, lời chưa nói hết đã bị nuốt hết giữa môi răng giao hòa của hai người.

Giá trị nhan sắc của Lam Linh Nhi có cao hay không thì cô không biết, nhưng nếu đến khi gặp được Lam Linh Nhi, Dung Ly lại lần nữa nhất kiến chung tình với cô ta... Trước không đề cập tới con đường công lược sẽ có bao nhiêu khó khăn khi tiến hành, chỉ cần nghĩ đến thiếu niên tinh linh mê người này không thuộc về mình nữa cũng đủ để khiến Mộc Khanh Khanh bực đến phát hỏa.

Không chiếm được trái tim của một tên đàn ông nhan khống, thì vẫn có thể chiếm được thân thể tinh xảo tươi mới ngon miệng của hắn trước mà!

Chiếm được thân thể hắn...

Ý tưởng này đã từng chỉ là một sự ảo tưởng miên man bất định của cô, chưa từng hy vọng sẽ thực hiện được. Nhưng đối với Mộc Khanh Khanh hiện giờ dục vọng trong lòng đã bị phóng đại mà nói, lại biến thành một đóa hoa anh túc nở rộ, khó có thể cự tuyệt được dụ hoặc và hấp dẫn.

Môi lưỡi của thiếu niên tinh linh đều là non nớt thơm mềm không chứa thành thục, mang theo hương vị thanh ngọt của hoa quả thuộc về thiên nhiên. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Mộc Khanh Khanh tựa như một con sói đói, đói khát mà đòi lấy toàn bộ của hắn, không chỉ có kêu gào cướp lấy tất cả dịch thơm trong miệng hắn, còn dây dưa quấn lấy chiếc lưỡi mềm mại giao hoan chơi đùa cùng mình.

Một nụ hôn qua đi, cặp mắt hoa đào kia của Dung Ly đã nổi lên ánh nước long lanh, chỉ bạc dâm mỹ kéo ra từ giữa môi răng vừa chia lìa của hai người, hai tai nhọn run rẩy đều đã biến thành màu hồng nhạt.

"Thoải mái không? Dũng sĩ thân ái... của ta?"

Đôi mắt hồng nhạt của Mộc Khanh Khanh mê ly, cánh môi lúc đóng lúc mở, lượng nước bọt chảy ra càng thêm rõ ràng, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh từ trên má hắn nhẹ nhàng xẹt qua, lòng bàn tay hơi lạnh mang đến cảm giác kỳ diệu khiến trái tim Dung Ly hơi mất khống chế mà run lên.

Dung Ly đang ở phía dưới chớp chớp mắt, một đôi tai nhọn cũng rung động theo, lời nói ra khỏi miệng hơi do dự rồi rắm lại có hơi chờ mong kích động, "Ta nên nói thoải mái hay nên nói không thoải mái đây?"

Bởi vì hắn cũng không chắc chắn được câu trả lời nào mới có thể khiến cốt truyện tiếp tục phát triển theo phương hướng mười tám cộng nữa.

Mắt hồng của Mộc Khanh Khanh hơi lóe, rồi sau đó chỉ nhẹ nhàng cười, lại cúi đầu hướng vào cổ hắn, "Mặc kệ ngươi có thoải mái hay không, hôm nay ngươi vẫn sẽ bị ta ăn luôn."

"Hít --" một trận đau đớn đột nhiên ập đến khiến Dung Ly hơi chấn kinh, là hắn hiểu sai rồi à? Cô thật sự muốn ăn hắn? Chứ không phải "Ăn" hắn?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nghe được tiếng rên đau của hắn, Mộc Khanh Khanh bị quấy rầy thoáng ngẩng đầu lên, lại phát hiện thanh HP của hắn đang giảm xuống, lời trào phúng có thế nào cũng không ngăn được, "Thật là yếu ớt, cậu bé tinh linh vị thành niên da mịn thịt mềm."

Tuy rằng trong miệng đang biểu đạt sự bất mãn đối với hắn, nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn phóng ra cho hắn một thuật trị liệu cấp thấp nhất, lại vận dụng đặc quyền duy nhất của một NPC: Phát phần thưởng nhiệm vụ.

Từng đợt kim quang hiện lên, chờ đến khi Dung Ly hoàn hồn, phát hiện chính mình vậy mà đã là trạng thái mãn kinh nghiệm cấp 10.

"Vừa hay, tinh linh nhỏ vị thành niên vẫn thích hợp với ngươi nhất."

Chuyện xảy ra sau đó hết thảy đều là nước chảy thành sông.

Mộc Khanh Khanh bóc ra từng mảng trang phục tân thủ vốn không có một chút tác dụng che lấp trên người Dung Ly, thân thể dưới thân trần trụi sạch sẽ khiến cô không khỏi khát khô cả cổ, mới vừa rồi rõ ràng đã uống qua nhiều nước bọt thơm ngọt như vậy, nhưng lại vẫn miệng đắng lưỡi khô.

Phần cổ bạch ngọc mềm mại của Dung Ly đã không còn dấu vết của khi nãy nữa, lại bóng loáng như lúc ban đầu. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Mộc Khanh Khanh không thỏa mãn một chuyện này rốt cuộc cũng duỗi tay, hướng về phía tai nhọn của hắn, nhẹ nhàng cọ xát một mảnh thịt mềm kia.

"Ưm a -- đừng, đừng chạm vào lỗ tai." Tai nhọn nhạy cảm bị chạm phải khiến Dung Ly cũng không nhịn được hô hấp dồn dập, khi cô bắt đầu có ý xấu ma xát vành tai hắn, tiếng rên rỉ khàn khàn từ trong miệng hắn phát ra cũng trở nên càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng Mộc Khanh Khanh lại không chút để ý đến sự phản kháng của hắn, ngược lại còn càng thêm tùy hứng, ái muội khóa ngồi bên hông trần trụi của hắn, đưa ngón tay tiến vào trong miệng đang khẽ nhếch của hắn, gia tăng đâm thọc khiêu khích đầu lưỡi của hắn, "Ta thích lỗ tai của ngươi, khi vừa mới gặp dáng vẻ tinh linh vừa đơn thuần vừa đáng yêu của ngươi thì đã muốn sờ ngay rồi." Một tay khác của cô mềm nhẹ vuốt ve vành tai nhọn mang hình dạng mê người kia.

Việc áp chế cảm giác ngượng ngùng khi quần áo của cô đều chỉnh chỉnh tề tề, còn chính mình lại là trạng thái trần truồng như vậy không thể tiêu diệt dục hỏa đã bị khơi mào của hắn, ngược lại còn làm sưng to đã có phản ứng của hắn càng thêm đứng thẳng rõ ràng. Bị kích thích đến mức toàn thân đều tinh tế run rẩy, muốn phát tiết phần khoái ý điên cuồng này nhưng Dung Ly lại không có cách nào, ngay cả quyền lợi rên rỉ ra tiếng cũng bị tay cô tịch thu.

"Dáng vẻ đỏ mặt của ngươi thật là đẹp mắt, rõ ràng là diện mạo yêu mị, lại bị đưa vào trong loại cơ thể non nớt đơn thuần như thiếu niên tinh linh này." Liếm liếm khóe miệng, giữa hai chân không biết đã chảy ra ướt át từ khi nào, cô sảng khoái nói ra cảm nhận của mình, "Chỉ là nhìn dáng vẻ tai nhọn run rẩy của ngươi, vậy mà ta đã ướt luôn rồi... Đều tại ngươi hết..."

"Ư, ha động... Ta muốn... Ưm động..." Ngón tay làm loạn trong miệng làm lời hắn nói ra hơi mơ hồ không rõ, nhưng lại có thể rõ ràng biểu đạt ra khát vọng và dục cầu của hắn, dục hỏa đốt người, nhưng lại không thể cử động dù chỉ một chút.

Chỉ có thể đơn phương thừa nhận mà không thỏa mãn được đã sắp làm hắn phát điên rồi. Hắn muốn xé rách quần áo cô, muốn vuốt ve thân thể cô, muốn chạm vào tai nhọn của cô, muốn tiến vào trong cơ thể cô...

Nghe thấy lời hắn nói, Mộc Khanh Khanh ngừng lại, rút ngón giữa và ngón trỏ đang đặt trong miệng hắn ra, giữa hai ngón tay lôi kéo ra một sợi chỉ bạc mỏng manh làm người ta mặt đỏ tim đập. Đưa ngón tay ướt đẫm để sát vào cánh mũi, mỗi tinh linh đều có thói quen sạch sẽ, nhưng trong nước bọt trong suốt kia lại truyền đến vị thanh ngọt đã đánh mất sự chần chờ vốn rất nhỏ của cô, trong miệng ngậm lấy một đốt ngón tay mà tinh tế phẩm vị, "Có thể cho ngươi động, nhưng phải thông minh chút, hiểu không?" Nói xong, dò đầu lưỡi ra cuốn lấy số nước bọt còn sót lại trên ngón tay.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 28: GAME ONLINE THỰC TẾ ẢO (5) Thanh âm khàn khàn nhưng lại cực kỳ bá đạo [H+]

《Game online thực tế ảo (5)》

THANH ÂM KHÀN KHÀN NHƯNG LẠI CỰC KỲ BÁ ĐẠO【 cao H】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Sau khi nghe được lời cô nói, Dung Ly đã khó kìm nén nữa mà nức nở đáp ứng cô. Khi cảm giác được chính mình đã khôi phục tự do hành động, Dung Ly lập tức duỗi tay về phía cô, dù cho cánh tay hơi hơi tê dại nhưng hắn vẫn quật cường một hai phải lột sạch sẽ bộ quần áo chướng mắt trên người cô.

"Hừ, lấy thực lực hiện giờ của ngươi mà muốn cởi quần áo của ta? Coi chừng bị trời phạt giáng sét xuống đánh chết đấy..." Một tay cô cầm lấy cổ tay hắn, trên mặt đầy cao ngạo và trào phúng, sau khi nhìn thấy biểu cảm phẫn hận vô lực của hắn, chợt nhợt nhạt cười, mang theo chút tính kế và chờ mong, "Nói ta nghe vài câu dễ nghe đi, ta sẽ cởi quần áo ra ngay, được không? Ngươi Ngươi Ngươi?"

"Đừng gọi ta là Ngươi Ngươi Ngươi! Gọi ta là Dung Ly!" Hắn đã bị dục vọng nghẹn lại đến mức dữ tợn như lửa đốt, lại chỉ có thể nghe được cô khí định thần nhàn trêu chọc hắn, Dung Ly không thể ức chế mà cảm thấy thất bại và phẫn hận.

Mộc Khanh Khanh nhìn hắn một cái, an tĩnh từ trên người hắn tránh ra, bàn tay sạch sẽ non mịn lại chặt chẽ ngăn chặn cổ tay của hắn, chân thật đáng tin dẫn dắt tay hắn sờ về phía hạ thể đang bừng bừng phấn chấn, "Rất có tinh thần nhỉ... Dung Ly?"

Dung Ly bị bắt cảm thụ nóng rực trong lòng bàn tay, xấu hổ không cam lòng và vô lực phát tiết dục vọng tra tấn hắn, có chút thất thố gào thét lớn, "Vô nghĩa! Đương nhiên phải có tinh thần rồi! Ta đã bị ngươi trêu chọc lâu như vậy! Nếu không cứng chẳng phải tàn rồi à!"

Lực đạo đang nắm chặt cổ tay hắn chợt tăng thêm, Mộc Khanh Khanh có chút hưng tàn dẫn dắt tay hắn chụp vài cái lên thân gậy đầy gân xanh, sau khi nghe được vài tiếng kêu đau từ trong cổ họng hắn phát ra, kiều mị cười, "Không hổ là thiếu niên chưa trưởng thành, côn thịt này của ngươi thật đúng là..."

Cô vẫn chưa nói hết, nhưng đúng là bởi vì chưa nói xong mới có thể càng khiến người ta mơ hồ không rõ.

Dung Ly hơi không chịu nổi đỏ bừng tai nhọn, trong trò chơi hắn vẫn chưa chuyển chức*, tất nhiên thân thể cũng chỉ là trạng thái thiếu niên, mặc dù so với người cùng lứa thô tráng hơn không ít, nhưng quả thật có chút không đủ nhìn...

* ***Chuyển chức***: *thuật ngữ game, nghĩa là chuyển biến chức nghiệp. Trong game, nhân vật của người chơi vì hạn chế của chức nghiệp mà không thể trang bị một số vật phẩm và kỹ năng, thông qua chuyển chức sẽ có thể làm được điều này. Nhưng nếu muốn chuyển chức thì phải đạt được một số yêu cầu bắt buộc (Level, đạo cụ mấu chốt,...) (Theo Baidu)*

Thật sự chịu không nổi ánh mắt chế nhạo kia của cô nữa, Dung Ly tức giận mở miệng:

"Nếu ngươi để ta tự mình động thủ nhất định ta có thể thao ngươi đến dục tiên dục tử!"

Mộc Khanh Khanh khó có được nghe xong lời hắn nói một lần, "Ừ, tự ngươi động thủ đi, đúng là ta rất muốn thấy cảnh đẹp ngươi tự an ủi."

Dung Ly thở dốc vì kinh ngạc, tay đang ấn lên côn thịt nóng bỏng không biết nên tiếp tục động tác như thế nào, hơi tự sa ngã nói: "Một mình ta tự an ủi chẳng thú vị gì, chi bằng hai người chúng ta cùng nhau tự an ủi?"

Hắn cho rằng về điểm này phái nữ sẽ ngượng ngùng rụt rè, chắc chắn cô sẽ không đáp ứng, nhưng ai biết cô lại sảng khoái đồng ý, còn tích cực bắt đầu cởi sạch toàn bộ quần áo trên người mình, "Bắt đầu đi?"

Đáp lại cô là một âm thanh nuốt nước bọt rõ ràng.

Tộc Tinh Linh quả thật đã nhận hết sự chăm sóc và ưu đãi trong tất cả các chủng tộc, dung nhan tinh xảo, khí chất cao quý, cử chỉ ưu nhã, cùng với thân thể hoàn mỹ.

Dung Ly đột nhiên phát hiện, nhìn thấy cảnh đẹp hương diễm như vậy, tự an ủi lại trở thành chuyện đương nhiên, tay nắm côn thịt bắt đầu tự giác lên xuống, ngón tay trắng nõn phối hợp với côn thịt thô tráng sẫm màu vậy mà cũng hết sức hài hòa, mắt hắn trước sau vẫn nhìn chằm chằm ngọc thể trần trụi gần trong gang tấc kia không rời.

"Xinh đẹp lắm... Dung Ly." Thân thể thiếu niên bóng loáng nổi lên một tầng tình dục màu hồng nhạt, hắn tự an ủi khiến cô không kìm chế được vì hắn trầm luân mê muội, trên dung nhan hồn nhiên sạch sẽ được vẻ câu hồn quyến rũ khắc hoạ giữa mày, ngay cả không khí cũng bị quyến rũ đến khô ráo.

Hoa huyệt xuân thủy tràn lan của Mộc Khanh Khanh hơi hơi co rút lại, muốn khép chân cọ xát hai đùi một chút nhưng lại bị Dung Ly nhìn thấu ý đồ của cô ngăn lại.

"Ưm, đừng chịu đựng nữa... Tay, dùng tay cô."

Mộc Khanh Khanh để hai bắp đùi đối diện với Dung Ly, khẽ gật đầu, vài sợi tóc màu bạc nghịch ngợm cọ vào nhụy hoa hồng nhạt đang nở rộ trước ngực cô, Mộc Khanh Khanh cảm giác được ngứa ngáy hơi không thoải mái mà bắt lấy bộ ngực, ngón tay lướt qua nhũ thịt trắng nõn mịn màng, một cái tay khác của cô đã duỗi về phía miệng huyệt giữa hai chân, thử vuốt ve đâm thọc vài cái.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Tiếng hít thở của Dung Ly bắt đầu dần dần tăng thêm, nhìn ngón giữa non mịn của cô từng chút một chen vào hoa huyệt sạch sẽ mê người, hoa môi phấn nộn bị lượng lớn dâm dịch trong suốt nhiễm đến óng ánh tươi mới, như một đóa hoa mới chớm nở chờ người đến hái, tiếng ưm tinh tế theo động tác vuốt

ve bộ ngực của chính mình mà nhẹ nhàng phát ra.

Hai người cứ như vậy ý dâm lẫn nhau, thân thể trần trụi, phục vụ đối phương lại phục vụ chính mình. Một phòng kiều diễm, tiếng rên rỉ hoặc khàn khàn hoặc trong trẻo, cùng tiếng nước ngọt ngào rất nhỏ nhưng lại không thể bỏ qua nào đó.

Chỉ là chiều dài và độ thô của ngón tay phái nữ dù sao cũng có hạn, cho dù hoa huyệt đã bị nhét ba ngón tay vào nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn cảm thấy vô cùng không thỏa mãn, một đôi tai nhọn nóng rực như thiêu đốt, tựa như khát vọng dục cầu bất mãn trong lòng cô.

"Không, không đủ... Ha a..."

Cô tiến đến trước mặt Dung Ly đã trở nên mặt đỏ tai hồng, hai mắt hoa đào mờ mịt mênh mông sương mù, nhìn tai nhọn cũng đã nóng lên của hắn, Mộc Khanh Khanh không có một chút năng lực chống đỡ dụ hoặc không chút khách khí há mồm ngậm lấy lỗ tai hắn.

"Ưm...a --" không hề ngoài ý muốn, dục vọng tích lũy đã lâu tuôn ra, từng luồng dịch trắng dưới động tác liếm láp lỗ tai hắn của cô bị ngón tay hắn xoa khiến chỗ quy đầu đỏ tươi bắn ra.

"Ưm a... Liếm ta... Ta, ta cũng muốn a a..." Ngón tay không dám thâm nhập hoàn toàn chỉ có thể đâm thọc loạn xạ chỗ hoa huyệt, rõ ràng đã sắp đến cao trào, chỉ còn thiếu một chút...

Lần đầu tiên Dung Ly tiếp xúc với tai nhọn của Mộc Khanh Khanh là dùng môi lưỡi hắn. Cánh môi ấm áp dán lên tai cô, tinh tế dùng lưỡi liếm qua mỗi một tấc nóng bỏng, thật cẩn thận dùng hàm răng cọ xát làn da yếu ớt, môi lưỡi cùng sử dụng nên Dung Ly đã dễ dàng đưa thân thể Mộc Khanh Khanh lên cao trào.

Cao trào khiến thân thể cô tinh tế run rẩy, thật lâu sau cũng chưa thể khôi phục lại, không biết là bởi vì hoa huyệt co rút kịch liệt làm cô thoải mái hay là do người phía trên như nghiện mà liếm láp tai nhọn mang lại kích thích.

Không biết qua bao lâu, ý thức của Mộc Khanh Khanh dần dần rõ ràng, sau khi hai mắt khôi phục thanh minh, hình ảnh lọt vào trong tầm mắt chính là Dung Ly đang đè trên người mình cọ xát gặm cắn lung tung.

"Dừng, dừng lại... Ư a..." Thanh âm hơi khàn khàn nhưng lại cực kỳ bá đạo.

Trong lòng Dung Ly run lên, không phải là đột nhiên lại ghét bỏ kích cỡ của mình, muốn dừng lại đấy chứ? Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Một đôi mắt hoa đào chớp vài cái, vờ như không nghe thấy lời cô nói, tiếp tục nhấm nháp thân thể dưới thân, nỗ lực châm ngòi càng nhiều dục vọng trên thân thể cô, đến khi khiến thân thể Mộc Khanh Khanh mềm mềm mại mại, yêu kiều rên rỉ không ngừng.

Mộc Khanh Khanh đã hoàn toàn không còn sức lực, căn bản không thể đẩy ngã được Dung Ly, đè ép lại ý muốn làm tình của hắn.

Khi nhìn thấy mắt hồng của Mộc Khanh Khanh lại lần nữa mê ly, nhân lúc cô không chú ý, Dung Ly lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vội vàng quấn lấy cánh môi cô, hôn kịch liệt, điên cuồng hấp thu nước bọt thơm ngọt trong miệng cô, một bàn tay tội ác cũng lặng yên tìm được hoa huyệt ướt át mà hắn mơ ước đã lâu.

Hoa huyệt trải qua cao trào mềm mại thơm ngọt, cực kỳ nhạy cảm. Dung Ly chỉ đâm thọc vài cái vào khe hở giữa hai cánh hoa môi, lại đưa tới một con sóng lớn dâm thủy, cửa huyệt co rút lại vội vàng muốn cắn nuốt lấy vật có thể lấp đầy cô.

Một tay khác của Dung Ly vẫn luôn xoay quanh chỗ nhạy cảm sau lỗ tai cô, thường xuyên vuốt ve vành tai hơi nóng lên của cô.

Thời điểm để côn thịt của mình tiến vào trong cơ thể cô, hắn dán lên tai nhọn của cô, hô hấp nóng rực phả lên phía trên, "Ngươi tên là gì? Tinh linh của ta?"

Một dòng điện tê dại từ lỗ tai truyền khắp toàn thân, thân thể Mộc Khanh Khanh run run, không thể kìm chế mà lại một lần đưa cô lên cao trào. Tiếng hít thở ấm áp không thể bỏ qua không ngừng kích thích cô, nhịn không được muốn cự tuyệt, mang theo tiếng khóc nức nở mà ưm ra tiếng, "Đi, tránh ra... ư a... A a..."

Trên mặt thiếu niên vốn tràn đầy xuân ý dào dạt thoáng chốc trở nên hơi âm trầm buồn bực.

Lại ghét bỏ hắn nhỏ đấy à?

Dung nhan hồn nhiên lại yêu mị lại có thể hiện ra một chút lo lắng không chân thật, "Ngươi tên là gì? Nói cho ta biết!" Dung Ly nhíu mày, tầng tầng mồ hôi đọng trên trán hắn, hắn kiệt lực nhẫn nại xúc động muốn phá tan một tầng lá mỏng kia.

Mộc Khanh Khanh lắc đầu, muốn tránh thoát âm thanh nóng ẩm đang bồi hồi bên tai cô, hô hấp đã hỗn loạn đến không tưởng.

Dung Ly thấy cô vẫn lắc đầu cự tuyệt trả lời mình, ý tưởng càn quét đến sau khi thất bại chính là chứng minh dục vọng của mình với cô. Thẳng lưng một cái thật sâu, hoàn toàn chiếm hữu tinh linh thuộc về hắn này. Sau khi biết cô không có gì khó chịu, không hề có một tia do dự, Dung Ly hung ác chen vào phá vỡ huyệt thịt phấn nộn của cô, mỗi một chỗ bên trong hoa huyệt cô đều trải đầy dấu vết của hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh rất muốn phóng ra một kỹ năng làm Dung Ly thế này thế kia, chỉ là hiện giờ mấy chỗ nhạy cảm yếu ớt nhất toàn thân trên dưới của cô tất cả đều bị hắn chiếm cứ đùa bỡn, không có một chút sức lực phản kháng nào.

Dung Ly buông thả tình dục tùy ý khiêu khích tai nhọn của cô, hung tợn liếm hôn môi lưỡi cô, đè ép xoa nắn hai luồng mềm mại, dùng lực đạo kinh người thao lộng hoa tâm cô...

"Ưm a... Nhanh, nhanh quá... Chậm, chậm một chút... Ư a a!!" Đôi môi bị chặn khiến cô chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ vụn vặt.

Dung Ly chìm đắm trong tình dục cuốn lấy cái lưỡi cô, lại một lần nữa gặm cắn cánh môi sưng đỏ. Cánh tay gắt gao quấn quanh cô, khóa chặt cô trong lòng ngực của mình, không để lại một khe hở nào.

Cô quá mức hoàn mỹ tinh xảo khiến hắn hận không thể hòa cô vào máu thịt mình, có thao lộng như thế nào cũng cảm thấy không đủ, không đủ! Tinh linh của hắn mang đến cho tính ái của hắn một loại thuốc phiện phệ cốt, một khi đã lây nhiễm thì sẽ không bao giờ có thể dừng đòi hỏi. Côn thịt nóng cháy của hắn được mị thịt của cô chặt chẽ bao lấy chính là phương pháp hữu hiệu nhất, vách tường mút vào gặm cắn thân gậy khiến hắn có một loại khát vọng vĩnh viễn muốn ở lại bên trong, vĩnh viễn cũng không thể buông cô ra.

Lại một lần tàn nhẫn va chạm qua đi, Mộc Khanh Khanh cuộn ngón chân lại, khoái cảm tức khắc tràn ra khắp người, một đôi tai nhọn càng bị nhiễm đỏ đến gần như trong suốt. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Quy đầu nhạy cảm được dâm thủy từ hoa huyệt bắn ra tưới ướt, vách trong chặt chẽ đến không thể tưởng tượng lại một lần nữa co rút lại, Dung Ly vẫn luôn cố nén dục vọng muốn bắn tinh rốt cuộc cũng buông thả chính mình, dịch trắng nóng bỏng bắn đầy trong thân thể của cô.

"Thoải mái không? Tinh linh thân ái của ta?" Vật đổi sao dời, từng lời tương tự như khi nãy lúc này đây lại là Dung Ly nói ra.

Mộc Khanh Khanh vô cùng mệt mỏi nhắm hai mắt, không nói lời nào.

Dung Ly không đợi được tinh linh dưới thân khích lệ, khẽ cắn môi, chấp niệm nhất định phải chứng minh năng lực của chính mình đột nhiên sinh ra.

"Ngươi, ngươi... Đừng mà!"

Ma pháp trận sáu cạnh trong nhà cây vẫn còn ở lộ rõ quầng sáng màu đen, trên thảm bên cạnh lại có hai người quấn quanh bên nhau, hương vị tình dục dâm mị cùng với thân thể hai người rung động không ngủ không nghỉ.

Mộc Khanh Khanh hốt hoảng, cảm giác chính mình chắc là lại bị thao đến ngất xỉu lần nữa, hắn cũng đã bắn rất nhiều lần trong cơ thể cô, chỉ là hắn vẫn không rút cự thạc đang chôn trong cơ thể cô ra, thiếu niên không biết mệt mỏi một lần lại một lần bướng bỉnh muốn chứng minh bản thân.

Ngay lúc Mộc Khanh Khanh lại một lần khản giọng thét chói tai cao trào, thiếu niên vốn nên cùng bắn tinh cao trào lại biến mất trong một quầng sáng trắng.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 29: Game online thực tế ảo (6) lần này ngươi có thể chọn ở trên [h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

"Đi ra ngoài!" Dung Ly vẻ mặt u ám, vô tình trách mắng quản gia đang khom người đứng thẳng ngoài khoang trò chơi.

Quản gia mặt đầy mặt vô tội há to miệng, sau khi do dự, vẫn thật cẩn thận mở miệng, ngữ khí thành khẩn, "Thiếu gia, có cần tìm bác sĩ Trương đến không? Chỉ số thân thể biểu hiện trên khoang trò chơi của cậu…"

Dung Ly nổi giận đùng đùng ngắt lời quản gia, "Tôi không sao! Chú nhanh ra ngoài đi!"

Mệnh lệnh của thiếu gia không thể không nghe theo, bất đắc dĩ quản gia chỉ có thể lựa chọn đi về phía cửa, trong lúc đi lại quay đầu nhìn thoáng qua thiếu gia nhà mình, sau khi thiếu gia tinh dậy thân thể vẫn luôn cứng đờ bất động, trong lòng quản gia vẫn còn một chút lo lắng.

Đây vẫn là lần đầu tiên khi thiếu gia ở trong trò chơi lại bị khoang trò chơi phát ra cảnh báo vì năng lượng cơ thể không đủ, còn nghiêm trọng đến mức trực tiếp bị hệ thống trò chơi cưỡng chế rời khỏi…

Sau khi thấy thân ảnh quản gia hoàn toàn biến mất khỏi phòng mình, Dung Ly khẽ thở phào một hơi.

Nhưng ngay sau đó hắn lại cau mày, mặt đầy u sầu xấu hổ và giận dữ nhìn về phía hạ thân, tại đũng quần có một mảng lớn bị ướt rất rõ ràng.

Vậy mà lại do chính mình bắn quá nhiều lần mới đột nhiên offline…

Sau khi không hề có giới hạn mà ngủ với NPC trò chơi, vậy mà lại còn thực tủy tri vị*…

* Thực tủy tri vị (食髓知味): "ăn" được một lần, biết được mùi vị rồi lại muốn "ăn" thêm lần nữa.

Loại cảm giác thỏa mãn cùng với cảm giác ngượng ngùng sau khi mộng tinh là chuyện như thế nào đây chứ…

Khoái cảm trong trò chơi sao có thể trực tiếp kích thích đến thân thể trong hiện thực như vậy…

…

Thẹn quá hóa giận, Dung Ly cũng không quên chỉnh sửa lại chỉ số sức khỏe của cơ thể trong khoang trò chơi một chút.

Sinh long hoạt hổ, tinh khí tràn đầy, rõ ràng hắn vẫn có thể làm thêm vài lần…

…

Dung Ly đang ảo não ngượng ngùng vì muôn vàn con cháu, Mộc Khanh Khanh lại ở trong thế giới trò chơi ngủ đến cực kỳ thoải mái ngọt ngào.

Mộc Khanh Khanh vô cùng mệt mỏi cuối cùng vẫn bị Dung Ly lén lút vào game đánh thức.

Sau khi tỉnh lại, một lượng lớn dịch trắng vẫn còn trong hạ thân cô, trên người không mảnh vải che thân, quần áo đã cởi ra cũng không thấy bóng dáng, hơn nữa sắc mặt cô rõ ràng có chút khó chịu.

"Ta muốn làm một lần nữa." Không giải thích gì nhiều, Mộc Khanh Khanh trực tiếp tùy tay ném ra một thuật giam cầm, khống chế Dung Ly đang lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Sức gió hóa thành "Dây leo" mắt thường không thể nhìn thấy, hoàn toàn trói buộc tay chân Dung Ly lại, "Ngươi có thể làm lại, nhưng đừng buộc chặt như vậy được không?"

"Không được. Lúc này đây ta muốn bảo đảm là ta làm ngươi." Danh hiệu màu đỏ trên đỉnh đầu Mộc Khanh Khanh hết sức đáng chú ý.

Ngọc thể trần trụi gần trong gang tấc thật sự khiến Dung Ly không thể dễ dàng bỏ qua, hầu kết lăn lộn, vậy mà lại cảm giác được chính mình bắt đầu nóng nảy xúc động miệng đắng lưỡi khô, mạnh mẽ kìm nén tình dục đang ngo ngoe rục rịch, vì sự phát triển lâu dài của tính phúc trên thể xác và tinh thần, hắn vẫn nên cố gắng rụt rè một chút thì hơn.

"Lần này ngươi có thể chọn ở trên."

Dung Ly chớp chớp mắt, một đôi mắt hoa đào mị hoặc nhân tâm cũng bị hắn mang đến cảm giác ngây thơ thành khẩn.

"Vậy à?" Cách mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng Mộc Khanh Khanh cũng lại lần nữa phác gục Dung Ly trên mặt đất, nắm lấy tai tinh linh của hắn, cũng không màng vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên vừa nhộn nhạo vừa vặn vẹo, "Ngươi giả vờ cũng hay đấy… có điều lúc này đây, quả thật là ta muốn ở phía trên, nhưng còn ngươi, có thể sẽ cần phải chịu đựng cho giỏi."

Mộc Khanh Khanh vẫn lựa chọn khóa ngồi trên người Dung Ly như cũ, làm càn lớn mật duỗi tay về phía sau, tùy ý bắt được cây côn thịt đã có chút nhếch lên nào đó, dùng ngón tay hung tàn tùy tiện lên xuống vài cái. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Sau khi cảm thấy độ cứng và kích cỡ đã trở nên không sai biệt lắm, Mộc Khanh Khanh liền nhờ vào lượng lớn tinh dịch còn sót lại trong cơ thể làm dầu bôi trơn, trực tiếp để côn thịt của Dung Ly chen vào trong tiểu huyệt của mình.

Cô như đã hoàn toàn được giải trừ lệnh cấm, phóng đãng mà dâm mĩ, tùy ý biểu đạt khát vọng và ca ngợi của mình.

Cảm giác tiểu huyệt bị chậm rãi lấp đầy khiến cô có chút đè nén nhưng lại không muốn buông ta nên đành than nhẹ ra tiếng, "Ưm ha… Thoải mái quá…"

Đôi tay cô đang chống lên cơ bắp cân xứng trước ngực Dung Ly, vừa đè ép nuốt côn thịt vào trong huyệt vừa nỉ non phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn.

Khi côn thịt của mình vừa tiến vào trong tiểu huyệt ấm áp chặt chẽ kia, Dung Ly theo bản năng muốn ưỡn thẳng lưng va chạm, nhưng hắn lại bị chế trụ toàn thân, chỉ có thể chậm rãi chịu đựng động tác nuốt vào chậm rì rì của Mộc Khanh Khanh.

Vừa thỏa mãn vô cùng, cũng vừa bất mãn vô cùng.

"Ư a… Đâm, chạm vào… Gậy tốt a… Tê tê dại dại a a… Ha a…"

Tuy cô chỉ lẩm bẩm nói lời vụn vặt mà không hoàn chỉnh câu, nhưng Dung Ly cũng biết cô đang dâm kêu những gì, lúc quy đầu chọc đến hoa tâm không chỉ có mình cô thấy sướng, hắn cũng bị làm cho nhịn không được hừ nhẹ vài tiếng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Chỉ nghe được Dung Ly rên rỉ vài câu, Mộc Khanh Khanh liền cảm thấy bên hông mình tê rần, cảm giác ê ẩm ngứa ngáy trên đầu quả tim rõ ràng do bị tinh linh như yêu tinh kia sắc dụ luôn rồi.

"Ngươi, a ưm… Câm miệng… Đừng có ưm ha… rên nữa!"

Dung Ly cắn môi, trong miệng quả thật không hề phát ra một chút thanh âm nào nữa, nhưng giọng mũi rõ ràng gợi cảm lại như tiếng lòng quyến rũ người.

Mộc Khanh Khanh đối với Dung Ly đã hoàn toàn không còn sức chống cự toàn thân run lên, tê dại như điện giật truyền khắp toàn thân, lòng bàn tay đột nhiên ngứa ngáy vô cùng, mắt hồng phấn thoáng nhìn, sau khi nhìn thấy hai điểm nổi lên, Mộc Khanh Khanh không chút khách khí véo lấy, bắt đầu chà đạp đùa bỡn.

"Ưm a! Ngươi làm gì vậy!" Đầu vú không hề dấu hiệu bị tập kích, cảm giác mâu thuẫn vừa đau vừa sướng làm Dung Ly trong nháy mắt liền kêu to ra tiếng.

Mộc Khanh Khanh lại không hề đáp lời hắn, đôi tay thưởng thức đầu vú cứng cứng của Dung Ly, vòng eo đong đưa hoàn toàn dựa vào khoái cảm của bản thân mà quyết định, dâm từ lãng ngữ trong miệng cũng làm càn tùy ý xuất khẩu.

Tiết tấu quá mức chậm chạp tùy tính khiến trong lòng Dung Ly không ngừng tích lũy sự không thỏa mãn, trong nhục huyệt ẩm áp ướt át, côn thịt chỉ có thể bất động, yên lặng chịu đựng mị thịt khiêu khích co rụt lại, không thể đâm thọc huyệt thịt cô, không thể phá mở miệng tử cung của cô, không thể thao nát cả người cô!

"Động, động nhanh lên!" Tiếng nói khàn khàn dâm mị của hắn chỉ có thể làm Mộc Khanh Khanh càng thêm trầm mê bên trong thịnh yến chỉ thuộc về riêng mình.

Được gậy mát xa nóng bỏng hầu hạ rơi vào cảnh đẹp, Mộc Khanh Khanh một chút cũng không phản ứng lại tiếng rít gào của Dung Ly, vẫn sử dụng tiết tấu thoải mái an nhàn nhất như cũ, hoặc lên xuống đâm thọc hoa tâm, hoặc trái phải đong đưa vòng eo.

"A ha… Muốn, muốn tới… ư a… A a!" Sau lần cao trào này của Mộc Khanh Khanh, thể xác và tinh thần đều thoải mái, chỉ là vẫn mệt lả nằm rạp trên người Dung Ly.

"Gậy thịt thật là tuyệt đó… Nhưng động xong lại mệt mỏi quá, ngươi có thoải mái không? Dung Ly?" Biết rõ côn thịt của hắn vẫn còn sưng to không bắn, Mộc Khanh Khanh vẫn cố ý hỏi hắn vấn đề này.

"Ngươi lại động động một chút… Một lát là được rồi rồi… Động đi…"

Sau khi thân thể và tinh thần bình phục một chút sau cao trào, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh cũng khôi phục lại một chút sức lực.

Sau đó ——

Không chút do dự đứng dậy.

"Ta vẫn luôn đặc biệt muốn nhìn dáng vẻ dục cầu bất mãn của ngươi một chút, thiếu niên tinh linh nho nhỏ của ta ~"

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 30: Game online thực tế ảo (7) ân của mỹ nhân đúng là khó tiêu mà

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh nhân lúc đêm tối, xách Dung Ly vẫn luôn cương mặt cáu kỉnh với cô rời khỏi tiểu trấn Lolita.

Tuy có bóng đêm yểm hộ, hai người cũng phải một đường trốn trốn tránh tránh, đánh đánh giết giết mới thật cẩn thận chạy đến bên ngoài tiểu trấn.

Do danh hiệu màu đỏ tươi đại diện cho thế lực đối địch của Mộc Khanh Khanh quá mức rõ ràng, trên đường rời khỏi tiểu trấn Lolita vẫn bị một số người chơi phát hiện, chỉ tùy tay phóng ra một kỹ năng, Mộc Khanh Khanh đã nhanh chóng đưa bọn họ trở về điểm hồi sinh.

"Đừng thối khuôn mặt ra nữa, gương mặt xinh đẹp của tiểu tinh linh lại trở nên không đẹp chút nào." Mộc Khanh Khanh mặt đầy ghét bỏ, đôi tay lôi kéo chà đạp mặt Dung Ly.

Dù cho mặt mình bị biến thành các loại hình dạng kỳ quái, Dung Ly vẫn lạnh mặt như cũ, toàn thân trên dưới đều ở tản ra dấu hiệu【 Ta rất khó chịu 】: "..."

Không chiếm được câu trả lời, Mộc Khanh Khanh cũng không giận, càng không chấp nhặt nữa, dứt khoát buông đôi tay đang dán trên mặt hắn ra, tiêu sái xoay người rời đi, hướng về phía sau tùy ý vẫy vài cái, "Không hầu hạ ngươi nữa, tự mình làm loạn đủ rồi thì nhớ đuổi kịp."

Dung Ly: "Ngươi!!"

Hắn bực mình gục đầu xuống, duỗi tay thô lỗ xoa nhẹ trạng vật giữa hai chân mình vài cái, hơi cân nhắc lợi và hại, không có tiền đồ chạy về phía trước, vội vàng đuổi theo bóng dáng tinh linh đẹp đến kinh người kia, kéo tay cô đặt lên côn thịt vẫn luôn bị ép phải ngủ đông của mình, "Ta muốn, để ta làm một lần đi."

Trong lòng bị độ nóng quen thuộc nơi lòng bàn tay làm hơi ngứa ngáy, mặc dù thể xác và tinh thần đều được thoả mãn, nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn không kìm được cách quần áo xoa vài cái lên côn thịt hắn, bên tai lại không ngoài dự đoán nghe thấy tiếng trên rỉ dâm đãng của tiểu tinh linh.

Đây là câu dẫn, câu dẫn trắng trợn.

"Ta không thích đánh dã chiến, tự ngươi loát đi." Hơi dừng lại, Mộc Khanh Khanh đúng lý hợp tình tiếp tục bổ sung một câu: "Ta muốn xem."

"..."

"Ngươi muốn đi đâu? Mê Vụ sâm lâm cũng không phải hướng đó." Cô đã tự mình vận dụng đặc quyền tuyên bố nhiệm vụ【 Cứu vớt nguy cơ của tộc Tinh Linh 】cho Dung Ly, mà địa điểm đầu tiên của nhiệm vụ là ở Mê Vụ sâm lâm.

"Ta muốn đi xung quanh một chút, thử tìm xem có nơi nào có phòng ốc để làm tình hay không."

Mộc Khanh Khanh không ưu nhã lắm trợn trắng mắt, trực tiếp bước nhanh thêm hai bước.

Đi đến trước mặt Dung Ly, nắm lấy cổ áo hắn, Mộc Khanh Khanh vừa túm hắn đi vừa nói: "Chúng ta bắt buộc phải tới Mê Vụ sâm lâm trong vòng hai ngày, không có đủ thời gian đi giải quyết nhu cầu sinh lý quá mức dư thừa của ngươi."

"Thời gian trên nhiệm vụ viết là ba ngày!" Đôi mắt hoa đào của Dung Ly sáng lên, ôm chặt cánh tay cô, hứng thú bừng bừng mà nói, "Vừa lúc dư ra một ngày, có thể đủ cho chúng ta tạm thời giải quyết nhu cầu sinh lý cho ta, thế nào?"

Một cái tát in ngay trên nét mặt rạng rỡ của hắn, Mộc Khanh Khanh chân thật đáng tin mang theo vật trang sức hình người tiếp tục lên đường, "Ta nói hai ngày chính là hai ngày! Đi sớm thì chim chóc mới có trùng ăn!"

"Mặc dù ta có một con chim lớn, nhưng lần này chắc ta mới là trùng rồi..." trong lòng Dung Ly hỗn loạn nghĩ, " Bản đồ quái vật cấp 50, tân thủ mới mãn cấp 10 như ta rõ ràng chính là vội đi nạp mạng thì có... Ân của mỹ nhân đúng là khó tiêu mà!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Chỉ là, tân thủ vội vàng đến Mê Vụ sâm lâm nạp mạng không chỉ có một người là Dung Ly, còn có cả nam chính Lục Thần của thế giới này.

...

"Quang minh làm chứng, dũng sĩ Tinh Diệu Thần Lục (biệt danh của Lục Thần trong game), tộc Tinh Linh của chúng ta yêu cầu ngươi trợ giúp!" Một trưởng giả tinh linh ưu nhã cao quý hành lễ với Lục Thần, "Ngươi có được thư tiến cử của thành chủ đại nhân thành Hi Quang, chắc hẳn vị đại nhân kia cũng đã nói cho ngươi biết tộc Tinh Linh của ta sắp gặp phải một phiền phức lớn, tộc Tinh Linh có nguy cơ rất lớn bị bóng tối xâm nhập. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Là một dũng sĩ trưởng thành nhanh nhất trong thế giới mới, ngươi nhất định có thể trợ giúp chúng ta tiêu diệt con rối đã dấn thân vào tinh linh bóng tối!"

"Có tiếp nhận nhiệm vụ【 Tiêu diệt tinh linh bóng tối 】hay không?

Trong tiểu trấn Lolita bình thản an tường ở tộc Tinh Linh gần đây lại tràn ngập bất an. Bởi vì ma pháp trận đã bị thế lực bóng tối xâm lấn, trưởng trấn tinh linh bảo hộ ma pháp trận cũng bất hạnh bị bóng tối ăn mòn, đã hoàn toàn trở thành con rối tà ác của thế lực bóng tối! Đến Mê Vụ sâm lâm tiêu diệt ả ta! Cứu vớt tộc Tinh Linh thiện lương thề sống chết thủ hộ ánh sáng!

Chú ý: Nhiệm vụ này có phần thưởng phong phú."

Lục Thần bĩu môi, còn tưởng rằng sẽ là một sự kiện lớn có thể lưu danh sử sách, ai ngờ lại chỉ là để y đi giết một tinh linh bóng tối.

Mình chính là người đầu tiên chuyển chức trong trò chơi, vậy mà cũng chỉ giao một nhiệm vụ thế này thôi à? Nếu không phải nhìn vào bốn chữ【 phần thưởng phong phú 】, y thật sự rất muốn giận mắng trò chơi bất công!

"Dũng sĩ thân ái, cảm tạ ngươi đã khẳng khái tương trợ!" Lục Thần lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ, tinh linh trưởng giả lại lần nữa cảm kích cúi người, lại lấy ra hai thứ, "Mê Vụ sâm lâm rất nguy hiểm, hai bảo vật này có thể trợ giúp ngươi trên con đường mạo hiểm. Nguyện Thần Tinh Linh phù hộ mọi chuyện thuận lợi!"

Lục Thần rất kinh ngạc nhận lấy hai bảo vật thoạt nhìn đã biết không phải vật phàm kia, nhiệm vụ vừa mới bắt đầu mà đã có phần thưởng?

Chờ nhìn khi xem thuộc tính của hai thứ kia xong, Lục Thần càng thêm kích động khẽ gọi ra tiếng, "Đây, đây..."

...

Hai người đi đi dừng dừng, ồn ào nhốn nháo, cũng cuối cùng cũng chạy đến Mê Vụ sâm lâm trong vòng hai ngày.

Trong lúc này, Mộc Khanh Khanh càng là không kiêng nể gì mà lại lần nữa vận dụng đặc quyền của NPC, cho Dung Ly một quyển trục【 Phong Ảnh Thần Tiễn Thủ 】che dấu chức nghiệp, level của Dung Ly cũng đã thần tốc đạt tới cấp 20.

Chỉ là --

"Tại sao lại không cho ta gia tăng sức mạnh chứ!" Dung Ly hướng về phía trước bên phải mình Mộc Khanh Khanh tay cầm cây đuốc, nhưng vẫn ưu nhã mỹ lệ như cũ, thấp giọng kể ra bất mãn của hắn.

Trong lòng Mộc Khanh Khanh cười thầm: "Đương nhiên là vì không muốn ngươi sau khi tăng sức mạnh lại ở phía trên ta rồi!"

Chỉ là lời ra khỏi miệng lại biến thành: "Trong tộc Tinh Linh của chúng ta, tất cả cung tiễn thủ đều chú trọng sự linh hoạt hơn là sức mạnh."

"Đặc biệt là chức nghiệp Phong Ảnh Thần Tiễn Thủ này, nếu muốn trở nên càng mạnh mẽ, quan trọng nhất chính là phải phối hợp và kết nối với thiên nhiên rộng lớn, phải học cách lợi dụng sức mạnh của gió."

"Hơn nữa, chẳng lẽ ngươi muốn biến thành một tinh linh xấu xí đáng sợ cơ bắp đầy người, sau đó ta sẽ chán ghét và vứt bỏ ngươi hay sao?"

Dung Ly há to miệng, có tâm muốn phản bác, nhưng lại không đầu óc để phản bác.

"Được rồi..."

Mộc Khanh Khanh vừa lòng cười cười, dùng một bàn tay khác xoa xoa đỉnh đầu hắn, thuận tiện lại sờ soạng lỗ tai tinh linh nhòn nhọn của Dung Ly một phen, "Ừ, vậy mới đúng là tiểu tinh linh ngoan ngoãn của ta chứ."

Dung Ly cấm dục đã lâu bị trực tiếp kích thích đến điểm nhạy cảm, thân thể mềm nhũn, tức thì liền treo trên người Mộc Khanh Khanh, chôn đầu trước ngực cô cọ tới cọ lui, chỉ thiếu nước trực tiếp đưa nhũ thịt mềm như bông kia vào miệng mình.

"Vậy... Khen thưởng cho ta làm một lần đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 31: Game online thực tế ảo (8) ngươi vẫn đừng nên nói chuyện thì hơn [h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh xách vật trang sức hình người trước ngực mình trên tay, vẻ mặt nhàn nhạt, ngữ khí bình thường, phảng phất như đang nói đến một chuyện thường tình chẳng có gì lạ, "Ta giúp ngươi hút ra, nhưng cũng không thể làm."

Mê Vụ sâm lâm thật sự không có một nơi sạch sẽ nào để hai người bọn họ sảng khoái làm một lần, mặc dù cô cũng có chút nhớ nhung loại tư vị bị lấp đầy mỹ diệu kia, nhưng những chuyện tình dục như có như không này vẫn bị thói sạch sẽ của tộc Tinh Linh đánh bại.

Còn vì sao lại giúp hắn khẩu giao, chỉ là do đồng tình và… Tò mò.

Dung Ly há to miệng, đờ đẫn gật gật đầu, vẻ mặt nghi hoặc ngạc nhiên và vui sướng chờ mong tựa như trên trời vừa rớt xuống một cái bánh có nhân vậy.

Mộc Khanh Khanh bảo hắn ngồi trên rễ cây cổ thụ bên cạnh hai người kia, lại tùy ý cố định cây đuốc trong tay mình sang bên cạnh, sau đó bắt đầu con đường thăm dò nghiên cứu mới lạ của mình.

Đã từng tưởng tượng và tò mò đối với bộ phận sinh dục nam tính bí ẩn, rốt cuộc thì giờ khắc này cũng có thể có một cơ hội quan sát thăm dò thật kỹ!

"Quả nhiên… quá xấu!" Mộc Khanh Khanh dùng tay nâng côn thịt của Dung Ly lên bắt đầu đánh giá, vô cùng trực tiếp lại khách quan nói ra cảm tưởng đầu tiên của mình.

Dung Ly thở dốc vì kinh ngạc, cũng không quản Mộc Khanh Khanh ghét bỏ mệnh căn tử, ngược lại còn mang theo hương vị dụ hoặc thì thầm với cô, "Ngươi giúp ta làm côn thịt cứng đến nóng lên, sẽ không xấu nữa."

Nghe ngữ khí lừa con nít của Dung Ly, Mộc Khanh Khanh không biết phải nói gì, tựa như thật sự tin vào chuyện bậy bạ ma quỷ của hắn, dùng ngón tay dịu dàng ma xát thân gậy, ngẫu nhiên còn dùng móng tay nhẹ lướt vài cái trên quy đầu nhạy cảm.

Cứ như vậy dùng tay chọc ghẹo rất lâu, thẳng đến khi ——

"Ngươi vẫn đừng nên nói chuyện thì hơn." Mộc Khanh Khanh dùng ngón tay mới vừa đùa bỡn côn thịt tiến vào trong miệng hắn, loạn xạ đâm thọc mấy phen, sau khi chắc chắn mùi tanh trên tay mình đã được người nào đó nhấm nháp cảm thụ toàn bộ mới rút ngón tay ra, "Đáng tiếc ta không có học phương pháp luyện chế dược thủy cấm nói chuyện."

"Ngoan một chút, không cần nói nữa, cũng kiên nhẫn rên rỉ dâm ngữ, bằng không thì sợ là ngươi sẽ phải nếm lại tư vị lần trước nữa đó."

Sau khi đã cảnh cáo xong, nhìn thấy Dung Ly nghe lời mím chặt đôi môi, Mộc Khanh Khanh vừa lòng mổ một cái lên môi hắn, coi như khen thưởng. Rồi sau đó cô mới bắt đầu cúi thân thể xuống, đôi tay nắm chặt côn thịt vừa mới được thủ dâm khiến cho sưng to, thử dùng cánh môi đụng chạm quy đầu đã ngạo nghễ thẳng đứng của hắn.

Xúc cảm không tồi, cũng không có mùi lạ gì, nhiệt độ cũng rất thích hợp.

Vì thế, Mộc Khanh Khanh cũng không làm ra vẻ nữa, trực tiếp hé miệng ngậm lấy phần đầu côn thịt. Quy đầu của đàn ông là phần thô nhất của côn thịt, cho nên chỉ mới ngậm lấy quy đầu của Dung Ly cũng đã khiến cánh môi của Mộc Khanh Khanh căng rộng ra, môi thịt trên đôi môi chật căng dán lên thân gậy hắn.

Dung Ly nhịn không được muốn ưỡn thẳng lưng, đưa chính mình vào trong miệng cô càng nhiều hơn một chút.

"Ngô ——" Mộc Khanh Khanh bị động tác bất thình lình xảy ra của hắn làm cho kêu rên một tiếng, trong miệng hơi trướng đầy, nhưng vẫn nằm trong mức độ có thể chịu đựng.

Dung Ly cắm lộng một cái, được như nguyện cắm côn thịt của mình vào thêm một chút, nhưng theo đó lại là dục vọng muốn thọc vào rút ra bốn phía trong miệng cô.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Ngươi động đầu của mình ấy, lại dùng đầu lưỡi liếm vài cái." Sợ lời mình nói sẽ khiến Mộc Khanh Khanh mất hứng, Dung Ly lại vội vàng giải thích giải vây cho mình, "Côn thịt nghẹn khó chịu quá, ta nhịn đến nỗi thấy hơi đau rồi."

Mộc Khanh Khanh lại thử lại nuốt vào một đoạn nhỏ thân gậy, thẳng đến khi không thể miễn cưỡng được nữa mới dừng động tác của mình lại, bộ phận gốc rễ côn thịt dư lại bên ngoài lại được cô săn sóc dùng đôi tay của mình giúp hắn ma sát lên xuống.

Đầu lưỡi mềm mại thơm ngọt liếm láp thân gậy khiến thân thể Dung Ly khó kìm nén mà bắt đầu phát run, càng không cần phải nói khi cô nuốt côn thịt khẽ hút đè ép mang đến khoái cảm mất hồn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Rõ ràng là động tác khẩu giao ngây ngô vô cùng nhưng lại khiến hắn khó có thể kìm chế, không kiên trì được bao lâu liền có cảm giác bên hông mình bắt đầu tê dại, run rẩy muốn bắn tinh.

Dung Ly bị áp bức vẫn luôn muốn phát ra tiếng, phát tiết ra dục vọng đang lan tràn quá nhiều, rồi lại nhớ kỹ đến lời cảnh cáo và khiển trách của cô. Hàm răng trắng tinh gắt gao cắn môi dưới, trong đôi mắt hoa đào sóng nước dập dờn, đáng thương hề hề, cực kỳ uất ức.

Đã giúp hắn làm lâu như vậy rồi nhưng côn thịt của Dung Ly vẫn luôn cứng rắn không muốn bắn, quai hàm của Mộc Khanh Khanh đã mỏi nhừ, chỉ cảm thấy miệng mình mà còn động nữa sẽ hoàn toàn bị phế đi. Lười biếng dừng động tác đưa đẩy của mình, nhưng lại đổi lấy Dung Ly bị nghẹn rất lâu tự lực cánh sinh thọc vào rút ra đâm thọc.

Hai tay Dung Ly đã khó nhịn hoạt động dọc theo lỗ tai cô, bám lấy hai bên đầu cô, hạ thể tàn nhẫn hung ác mà thao cái miệng phía trên của cô, côn thịt diễu võ giương oai đâm thọc loạn xạ trong miệng cô, ma sát hai mảnh cánh môi đến sưng đỏ nóng bừng, lưỡi Mộc Khanh Khanh đã sớm bị đè ép đến không có chỗ để, chỉ có thể bất lực liếm láp đảo quanh theo thân gậy của hắn, từng giọt từng giọt chỉ bạc trong suốt theo khóe miệng căng chặt của cô nhỏ giọt trên cỏ.

Dung Ly vẫn luôn chịu đựng dục hỏa sắp bùng phát, không dám cũng không nỡ tiến sâu vào cổ họng trong lần đầu tiên khẩu giao của cô, chỉ dựa vào khoái cảm mỹ diệu do nửa trước côn thịt tích lũy.

Nhưng khi lưỡi Mộc Khanh Khanh vô ý thức liếm láp mã mắt trước quy đầu hắn, Dung Ly thật sự có chút nhịn không được, tiếng gầm nhẹ kìm nén trong miệng rốt cuộc cũng thoát ra, một động tác thẳng lưng hung tợn, phá vỡ khoang miệng ấm áp của cô, đẩy toàn bộ côn thịt đã dính đầy nước bọt chọc vào trong miệng Mộc Khanh Khanh, lượng lớn dịch trắng cũng bắn toàn bộ vào trong.

Rốt cuộc cũng phát tiết hết thú tính mãnh liệt trong cơ thể, trong lòng Dung Ly lại theo đó dâng lên một thứ tình cảm xa lạ nhưng lại sâu đậm cháy bỏng, hắn vội vàng muốn vì cảm giác này mà tìm kiếm một cánh cửa đột phá.

Tinh linh nằm co ro giữa hai chân mình, khóe miệng dính đầy dịch trắng, đôi mắt hồng phấn mê ly say lòng người, cứ như vậy hấp dẫn toàn bộ tâm thần hắn, thậm chí vượt qua cả dư vị cuồn cuộn sau khi thân thể cao trào.

Cũng không thể khống chế hành vi của chính mình, Dung Ly nâng Mộc Khanh Khanh lên ôm vào trong lòng ngực mình, sau khi đơn giản tinh tế giúp cô xử lý sạch sẽ, hai tay liền bắt đầu quấn lấy cô không buông, hoàn toàn mang tinh linh tiến vào trong phạm vi khống chế của mình.

"Thoải mái lắm… Tinh linh thân ái của ta." Dung Ly hôn lên tai nhọn tinh linh của cô, tựa như muốn mượn nụ hôn này xuyên thấu trái tim cô, thẳng đến nơi sâu thẳm trong linh hồn. "Ngươi thì sao? Thoải mái chứ?"

Mộc Khanh Khanh: "…"

"Ta nói thoải mái ngươi tin không?" Thật sự là nhịn không được phỉ nhổ trong lòng, nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn mở miệng nói ra lời trong lòng của mình, phá hỏng hết không khí vốn nên ấm áp ngọt ngào của hai người triệt để.

Dung Ly: "…"

Bẹp miệng không muốn nói chuyện, Dung Ly tỏ vẻ rất hối hận tại sao vừa rồi mình không trực tiếp dùng một nụ hôn biểu đạt tình cảm mênh mông của mình mà lại đặt hy vọng vào một tinh linh mang thuộc tính sắc nữ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 32: GAME ONLINE THỰC TẾ ẢO (9) Cô cho rằng hắn đang nghi ngờ năng lực của cô

《Game online thực tế ảo (9)》

CÔ CHO RẰNG HẮN ĐANG NGHI NGỜ NĂNG LỰC CỦA CÔ

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Hai người lại cọ xát một lúc lâu mới bắt đầu tiếp tục hướng vào bên trong Mê Vụ sâm lâm nơi có quái vật lui tới.

Tuy Mộc Khanh Khanh và Dung Ly đều là chức nghiệp tầm xa, nhưng việc phối hợp lại cực kỳ hài hòa.

Người mới bé nhỏ Dung Ly tuy đã đánh quái rất nhiều cấp, nhưng bởi vì Mộc Khanh Khanh ném cho hắn chức nghiệp ẩn giấu Phong Ảnh Thần Tiễn Thủ, bất luận là công kích bình thường hay công kích kỹ năng đều có chứa 80% năng lực áp chế cấp bậc, cộng thêm Mộc Khanh Khanh phụ trợ kỹ năng ùn ùn không dứt, cho nên nói ở Mê Vụ sâm lâm này, công kích mà Dung Ly phát ra trở nên rất khả quan.

Hai người một người là công kích vật lý, một người là phụ trợ ma pháp, hiệu quả đạt được cũng cực kỳ cường hãn, hai người phối hợp ăn ý, nơi đi qua, vắt chày ra nước, hoàn toàn càn quét sạch sẽ quái vật trong Mê Vụ sâm lâm.

Chỉ là, những điều này cũng đều là may áo cưới cho người.

Mê Vụ sâm lâm bị Mộc Khanh Khanh và Dung Ly phối hợp tàn sát quái vật vẫn chưa đổi mới lần nữa, cho nên Lục Thần tại Mê Vụ sâm lâm một đường thuận lợi vô cùng, thảnh thơi đi theo điểm tọa độ trên bản đồ nhiệm vụ, trong lòng Lục Thần lại không khỏi âm thầm ngạc nhiên bản đồ này vậy mà không có quái vật tồn tại.

...

Mục đích cuối cùng của Mộc Khanh Khanh và Dung Ly trong chuyến đi lần này là nữ vương nhện của Mê Vụ sâm lâm.

Nữ vương nhện là Boss ám kim cấp 50 (cấp bậc của Boss trong game phân thành hắc thiết, thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim, ám kim, linh thú, tiên thú, thần thú), là một trong những con Boss khó giải quyết nhất trong giai đoạn trước, nhưng tương ứng, đồ tốt rơi ra cũng rất nhiều.

Trong đó có một vật phẩm thiết yếu cần có trong nhiệm vụ【 Cứu vớt nguy cơ của tộc Tinh Linh 】của Dung Ly -- Thường Mộc Chi Tâm.

Đừng hỏi cô tại sao một con nhện lại có "Thường Mộc Chi Tâm", bởi vì --

Kịch bản vốn thế!

Các loại quái vật trong Mê Vụ sâm lâm so với cấp bậc của Dung Ly cao hơn rất nhiều, đồng thời cũng vì hắn đánh quái vượt cấp cộng thêm kinh nghiệm không hạn chế cấp bậc mà Mộc Khanh Khanh cho, kinh nghiệm mà Dung Ly đạt được trở nên cực kỳ phong phú.

Vậy nên lúc hai người từ bên ngoài vào đến trung tâm Mê Vụ sâm lâm, Dung Ly đã thành công thăng đến cấp 30.

...

"Loại Boss giống thế này nên đoàn chiến thì tốt hơn." Dung Ly lôi kéo Mộc Khanh Khanh, hơi thấp thỏm, hắn chưa từng nghĩ đến hai người lại phải đi đánh Boss cấp bậc ám kim!

"Chờ ta tìm thêm một số người, mỗi người một kỹ năng là có thể đánh chết Boss, chúng ta không cần phải mạo hiểm."

Mộc Khanh Khanh nghiêng người vỗ vỗ tay hắn, vẫn rất bình tĩnh như cũ, hiển nhiên là không để con Boss nhện kia vào mắt, "Không sao, một mình ta xoát cũng được."

"Không được!" Dung Ly không hề nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng phủ quyết lời cô nói: "Hai chúng ta cùng làm!"

Cho dù cô ấy có lợi hại như thế nào thì cũng là một NPC trong trò chơi chỉ có một sinh mạng.

Nghĩ đến đây, Dung Ly đột nhiên hơi buồn bã và phẫn nộ.

Tại sao cô ấy lại là một đống số liệu do người lập trình trò chơi sáng tạo ra chứ? Tất cả những trạng thái và phản ứng khi cô và hắn ở chung đều đã được thiết lập cố định rồi sao? Chỉ cần thay một người chơi may mắn khác giống như hắn, có phải cô ấy cũng sẽ có cùng một cốt truyện với người kia hay không?

NPC và người chơi, chỉ là khách qua đường trong cốt truyện nhiệm vụ nào đó ở thế giới trò chơi.

Hắn và cô, cũng chỉ là một người khách qua đường bất cứ lúc nào cũng có thể bị xóa bỏ, lãng quên, thiết lập lại kịch bản. Thậm chí ngay cả khách qua đường cũng không phải.

"Có khi nào ngươi sẽ biến mất --" biến mất trong sinh mệnh của ta, biến mất không còn bất kỳ liên quan nào nữa.

"Sao có thể!" Cô ngắt lời hắn, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo như trăng bạc tỏa sáng không tì vết, rực rỡ lấp lánh: "Ta rất lợi hại đó! Con nhện Boss này thật sự không thành vấn đề."

Cô cho rằng hắn đang nghi ngờ năng lực của cô.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

Một trận này, cũng không khó khăn như Dung Ly nghĩ, Mộc Khanh Khanh không lừa hắn.

Một con nhện khổng lồ màu xám đen ngay từ đầu đã bị kỹ năng【 Cơn Lốc Giam Cầm 】do Mộc Khanh Khanh tung ra hoàn toàn chế ngự.

【 Cơn Lốc Giam Cầm 】: Triệu hoán cơn lốc có uy lực cực mạnh, hoàn toàn hạn chế hành động của kẻ địch, trong cơn lốc nếu đối phương phóng thích kỹ năng gây thương tổn sẽ không có hiệu quả, cũng liên tục tạo thành ma pháp thương tổn đối với kẻ địch. Giá trị ma pháp thương tổn là lực công kích ma pháp tăng 5%. Thời gian tiếp tục kỹ năng giá trị ma pháp tiêu hao mỗi giây:10. Thời gian làm lạnh kỹ năng: 45 phút.

MP (Giá trị ma pháp) của Mộc Khanh Khanh hoàn toàn đủ để cô duy trì【 Cơn Lốc Giam Cầm 】, thẳng đến khi thời gian làm lạnh kỹ năng kết thúc.

Vũ khí lợi hại nhất của nữ vương nhện, tơ độc quấn người cũng bởi vì bị hạn chế mà không có một chút đất dụng võ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Công kích bình thường của nó cũng vì căn bản không thể tiếp cận Mộc Khanh Khanh và Dung Ly thân là chức nghiệp tầm xa mà trở thành phế thải.

Vương giả của Mê Vụ sâm lâm, nữ vương nhện, thân là một con Boss ám kim cấp 50, hiện giờ lại bị hai tinh linh thoạt nhìn không chút uy hiếp vây công đến không còn chút sức phản kháng nào.

Càng làm cho nó cảm thấy nghẹn khuất và không có tự tôn chính là thanh máu (HP) của mình, vậy mà vẫn luôn là lấy số liệu "... 10", "... 8" như vậy mà giảm xuống. Nữ vương nhện đã có trí tuệ nhất định, nó có thể rõ ràng phân biệt được thực lực của Dung Ly rất yếu ớt, mà hiện giờ cũng chính là một tên yếu đuối như vậy, dùng từng mũi từng mũi tên lăng trì mình.

Mất hết sức lực mà bắt buộc phải thừa nhận công kích đến từ một tên yếu đuối là chuyện nhục nhã mà bất kỳ một cường giả nào cũng không thể chịu đựng được, nó tình nguyện bị Mộc Khanh Khanh giết còn hơn.

Nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn luôn ở bên cạnh chuyên tâm công kích những con nhện nhỏ định kỳ sẽ đổi mới quanh thân Boss.

...

Gậy sắt có thể bị người mài thành kim, cuối cùng nữ vương nhện cũng bị Dung Ly mài thành một khối thi thể.

Phần đầu của Boss dã ngoại là nơi dễ rơi ra bảo vật nhất, mà nữ vương nhện cũng lần đầu thành công chứng minh điểm này khi nó thân là một con boss ám kim cấp 50 cường đại.

Túi trữ vật của Dung Ly ngoại trừ mấy cây nguyệt dã thảo, dược thủy cần thiết, còn lại đều bị vật phẩm của nữ vương nhện rơi ra chiếm cứ.

"Trước kia lúc đi du lịch... hay lúc sinh hoạt, đều là người khác lấy được đồ tốt, còn ta lại lấy tư thế thổ hào bỏ tiền ra mua." Dung Ly híp mắt cười, đôi tai nhọn cũng vui sướng run rẩy theo, "Đây là lần đầu tiên ta tự lực cánh sinh, nhưng không ngờ lần đầu tiên lại lợi hại như vậy a ha ha!"

Mộc Khanh Khanh liếc mắt nhìn hắn, "Lần đầu tiên ngươi lợi hại thì có ích gì?" Hừ nhẹ một tiếng, tựa như có chút khinh thường, "Không phải cuối cùng vẫn bị đè à?"

Dung Ly bị nghẹn một hơi, tâm tư nào đó cũng bị cô câu ra: "Hắc hắc, bây giờ ta cũng có thể đè ngươi --" Hắn vờ như muốn áp lên người cô.

Chỉ là lúc này đây, chung quy hắn vẫn không thể áp lên người cô.

Vì thế, cuộc đời này của hắn khó mà tiêu tan.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 33: Game online thực tế ảo (10) nhiệm vụ thất bại

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Trước một giây khi Dung Ly phác gục thân thể Mộc Khanh Khanh, hắn lại lần nữa bị Mộc Khanh Khanh phản xoay thân thể xuống, ngã lên cỏ xanh mơn mởn.

Chỉ là lúc này đây, thời gian ôn hương nhuyễn ngọc dán lên người mình không dừng lại lâu lắm, sau một tiếng "Cẩn thận" liền ngã xuống ngay đầu quả tim hắn.

Hắn vội vàng đứng dậy, ôm lấy cô, kinh hãi phát hiện thân thể của cô lại càng ngày càng trở nên trong suốt, danh hiệu tươi đẹp như máu đã xám trắng mất đi ánh sáng, thanh máu tượng trưng cho sinh mệnh lực cũng đột nhiên thấy đáy.

Cảnh tượng như cuốn phim đen trắng quay chậm sấm sét ầm ầm, lại tựa như chỉ dùng một cái chớp mắt thời gian.

"May là không tổn thương đến thân thể xinh đẹp này của ngươi…" Một câu nói như tán ra trong không khí.

Theo một câu cuối cùng này, đồng thời phiêu tán dập dờn còn có sinh mệnh này của cô.

Thân thể hắn đã từng thèm nhỏ dãi mơ ước không biết bao nhiêu lần đã biến thành những điểm sáng lấm tấm, những đốm sáng năng lượng chìm nổi tượng trưng cho sinh mệnh lực của tộc Tinh Linh phiêu động trong gió, vòng quanh hắn đến đến đi đi, không muốn tan mất.

"Đừng, đừng đi… Xin ngươi…" Mang theo nghẹn ngào không rõ ràng, hắn muốn duỗi tay bắt lấy những đốm sáng trong gió, rồi lại sợ hãi quấy nhiễu

đến chúng.

A, Dung Ly đột nhiên nghĩ đến một câu trong tóm tắt về tộc Tinh Linh: sinh tử của tộc Tinh Linh đều phải hòa làm một với tự nhiên. Tất cả các tinh linh đều gắn với tự nhiên, cùng sinh với tự nhiên; diệt với tự nhiên, cùng cội nguồn với tự nhiên.

Sẽ không… Cô ấy sẽ không chết… Cô ấy không thể chết được.

Bướng bỉnh lừa mình dối người và từng câu chữ rõ ràng trong trí nhớ đều không ngừng tra tấn cắn xé Dung Ly. Trò chơi… đây chỉ là một trò chơi, hắn lại hoàn toàn đánh mất trái tim, lại còn là cho một NPC đến tên cũng không biết.

NPC trong trò chơi mà thôi… Đôi tai nhọn của Dung Ly khẽ nhúc nhích, một ý niệm đột nhiên truyền đến, phảng phất như có một dòng nước trong lành tưới vào trong cõi lòng chết lặng của hắn.

!!!

Đây là trò chơi! Cô ấy là một nhân vật trong trò chơi, hắn nhất định sẽ có phương pháp tìm được cô ấy! Nhất định sẽ có!

Thanh âm cà lơ phất phơ, mang theo một chút mùi vị điều ti xen lẫn phố phường, Lục Thần vừa mở miệng đã trách cứ Dung Ly, "Tinh linh bóng tối mới vừa rồi chính là tên đỏ đó, sao ngươi còn nhào về phía cô ta làm gì? Suýt chút nữa đã ngộ thương rồi ——"

Sau đó, Lục Thần thấy người chơi tinh linh từ lúc bắt đầu vẫn luôn bất động đưa lưng về phía y, có chút tản mạn lại mang theo ưu nhã trời sinh, đứng lên, xoay người, quay mặt về phía y, cầm lấy vũ khí ——

Từng nhánh mũi tên xé gió lao về phía Lục Thần, lấy thế hung tàn không thể đỡ chứa đựng oán giận và phát tiết của Dung Ly.

"Ngươi ——" ném lung tung tất cả các kỹ năng về phía Lục Thần, công kích điên cuồng không có lấy một khe hở khiến Lục Thần vô lực né tránh, "Chết đi cho ta! Chết đi! Chết đi!"

Nhưng thanh máu của Lục Thần lại không hề giảm bớt chút nào. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Lúc mới bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ Lục Thần đã đạt được hai vật phẩm khen thưởng, một cái là vật phẩm công kích tạo thành 10000 điểm thương tổn đối với bất kỳ phòng ngự của bất cứ mục tiêu nào, mới vừa rồi đã bị dùng hết; còn lại một cái chính là vật phẩm phòng ngự vô hiệu hóa bất kỳ công kích nào, chính là thứ này đã cứu y một mạng.

"Cmn nhà ngươi!" Lục Thần bực bội mắng Dung Ly, gã thật sự không hiểu nổi tại sao mình lại trở thành đối tượng bị công kích điên cuồng như vậy.

"Ta đã giúp ngươi giết con tinh linh bóng tối kia, đánh chết quái mang tên đỏ, ngươi không cảm ơn thì thôi, còn công kích ta! Có bệnh chắc!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Động tác công kích của Dung Ly vẫn không ngừng lại, chậm rãi buông vũ khí trong tay xuống, cất bước đến gần Lục Thần, sắc mặt bình tĩnh, hận ý điên cuồng mới vừa rồi kia phảng phất như chỉ là ảo giác trong lúc vô tình của Lục Thần vậy.

Trong lòng y thở phào một hơi, thầm nghĩ, xem ra người chơi tộc Tinh Linh này đã nghĩ thông suốt, chủ động tới gần chính là cách biểu đạt thành ý chân thành nhất của người chơi tầm xa.

"A!" Một tiếng kêu đau vang lên, Lục Thần ôm bụng, giương mắt nhìn về người chơi tinh linh vô cùng mỹ mạo, thân hình gầy yếu mà thon gầy, trong lúc lơ đãng, tầm mắt hai người va chạm nhau, trong lòng run lên, lúc này mới phát hiện vẻ mặt hắn bình tĩnh thản nhiên, nhưng cặp mắt kia lại dữ tợn đáng sợ, hàn ý thấu xương, y thoáng như đã thấy được thế nào mới là ác ma chân chính.

Còn không đợi ý thức của Lục Thần thoát ra khỏi sợ hãi, Dung Ly lại dùng hết toàn lực đá một chân về phía Lục Thần, trực tiếp đá người ngã trên mặt đất.

"Cô ấy sẽ không chết! Câm cái miệng thối của ngươi lại cho ta!"

Dung Ly đem tất cả điểm thuộc tính vừa mới thăng cấp được ra sức quyền đấm cước đá lên người Lục Thần, mang theo hung ác tàn khốc không màng tất cả.

"Đồ điên… Đồ điên!" Lục Thần nên cảm thấy may mắn vì đây là thế giới trò chơi, lục phủ ngũ tạng đều bị cách làn da mà ngược đãi lại vẫn có thể kéo dài hơi tàn mà phát ra âm thanh.

Lục Thần giãy giụa muốn rời khỏi trò chơi nhưng lại bị Dung Ly phát hiện ý đồ của y, 【 Cưỡng chế giảm sức chiến đấu 】mà Dung Ly vừa mới lấy được cũng trực tiếp dùng lên người Lục Thần.

Thanh máu mới vừa giảm xuống không đến một nửa, một thuật chữa trị sơ cấp lại kéo thanh máu của y trở về, rồi sau đó lại tay đấm chân đá không có điểm dừng.

…

Không biết qua bao lâu, một cái chớp mắt hay là… Cả đời. Rốt cuộc Mộc Khanh Khanh cũng từ trong cơn ngủ say bừng tỉnh lại.

Không gian tối đen không có biên giới, trong tầm mắt của Mộc Khanh Khanh toàn bộ đều là các loại số hiệu phức tạp, con số Ả Rập và chữ cái tiếng Anh phong phú có trình tự rồi lại hỗn loạn xếp hàng vận chuyển, nơi này là…

"Ký thể của ký chủ đã bị hủy diệt, thế giới nhiệm vụ game online thực tế ảo thất bại. Có mở ra cốt truyện ẩn giấu tiếp theo trong thế giới game online thực tế ảo hay không?"

Trong lòng Mộc Khanh Khanh run lên, một câu nhắc nhở này của hệ thống tức thì khiến đầu óc đang bị hỗn độn chiếm cứ của cô khôi phục thanh tỉnh, nơi này là —— Trình tự hệ thống của trò chơi.

Một đáp án rất quái dị, nhưng cũng là một đáp án hợp lý duy nhất, bởi vì Mộc Khanh Khanh phát hiện cô dường như chính là một trong các loại số hiệu tại không gian hư vô này, không có hình thể, không thể phát ra thanh âm, đại não suýt nữa bị cách thức hóa…

Chính mình là một NPC trong trò chơi, sau khi tử vong lại bị thu về trình tự hệ thống của trò chơi.

"Có." Không hề do dự, Mộc Khanh Khanh quyết đoán tiến hành lựa chọn của mình.

"Ký chủ đã chọn mở ra cốt truyện ẩn giấu tiếp theo. Cốt truyện ẩn giấu yêu cầu tự ký chủ tiến hành thăm dò, không cung cấp bất kỳ giới thiệu cốt truyện nào."

"Tuyên bố nhiệm vụ một: Tiến vào mộng cảnh của Dung Ly ở thế giới thực, hấp thu lượng lớn tinh dịch. Chú ý: Số lượng tinh dịch hấp thu được sẽ quyết định sự phát triển tiếp theo của cốt truyện."

Mộc Khanh Khanh rất muốn đỡ trán, tỏ vẻ chính mình cạn lời, nhưng vì đã hóa thân thành một dãy số liệu nên cô chỉ có thể ngẫm lại.

"Có thể vào mộng cảnh mấy lần? Nội dung của mộng cảnh do ai quyết định?"

Cô vẫn rất muốn ở trên thêm vài lần nữa.

Chỉ hơi dừng lại, hệ thống liền trả lời, "Người sở hữu mộng cảnh sẽ quyết định số lần và nội dung."

"…"

Mộc Khanh Khanh đột nhiên có một dự cảm xấu.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 34: GAME ONLINE THỰC TẾ ẢO (11) Thì ra đây là... Mộng xuân!

《Game online thực tế ảo (11)》

THÌ RA ĐÂY LÀ... MỘNG XUÂN!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh có cảm giác như đã qua rất lâu cô mới tiến vào trong giấc mơ của Dung Ly, vậy cũng có nghĩa là… Thật ra Dung Ly vẫn không hề mơ thấy cô!

Trong lòng chua xót, tốt xấu gì hai người bọn họ cũng đã từng lăn giường nhiều lần như thế, cô còn vì hắn mà mất một cái mạng, sao có thể không có một chút tình cảm hoài niệm lưu luyến gì hết vậy?

Vì thế, Mộc Khanh Khanh mang theo một gương mặt oán phụ, hai mắt u oán nhìn chằm chằm Dung Ly trong mơ.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Đúng vậy, bởi vì Dung Ly từ trong mơ bừng tỉnh.

Sau khi tỉnh dậy, hắn đột nhiên ngồi thẳng thân thể, ngừng một lúc, lại thả người tiếp tục nằm trên giường lớn mềm mại. Hai mắt hắn cũng không dám nhắm chặt nữa, e sợ lại lần nữa nhìn thấy bộ dạng oán hận của cô.

Dung Ly vô thần nhìn chằm chằm trần nhà, một chút cũng không muốn nhớ lại một màn vừa thấy trong mơ kia, nhưng ánh mắt oán hận của cô lại khắc trong đầu hắn vô cùng rõ ràng, cứ tuần hoàn lặp lại không ngừng.

Cô ấy oán hắn, hận hắn. Là oán hắn không thể bảo vệ tốt cho cô ấy ư?Hay là hận hắn vẫn chưa tìm thấy cô ấy? Hắn cũng hận bản thân mình, cũng rất hận chính mình. Chưa từng nâng niu che chở cô ấy trên tay, cũng chưa từng vì cô ấy mà xây nên một bến đỗ che mưa chắn gió…

Không dám để mặc mình suy nghĩ lung tung nữa, Dung Ly cầm lấy di động vẫn luôn kề sát bên gối lên, bấm vào dãy số trò chuyện mới nhất.

"Thế nào? Có tin tức gì chưa?"

"…"

"Virus trong trò chơi? Dù có là virus cũng phải bắt bọn họ khôi phục lại cho tôi!"

"…"

"Đúng! Dùng bất cứ cách gì!"

"…"

"Tôi chờ."

Điện thoại đã cúp, tay phải của Dung Ly vẫn gắt gao nắm chặt thân máy như cũ, sắc mặt bình tĩnh, rồi lại mang theo vài phần chờ mong và vui sướng được hắn cố tình bày ra, nếu lại có thể mơ thấy cô ấy, nhất định phải chính miệng nói với cô ấy, bọn họ nhất định có thể chờ đến khi gặp lại nhau.

Có một cái cớ hoàn mỹ như vậy, Dung Ly đã gấp không chờ nổi muốn gặp lại cô, cho dù chỉ là trong mơ cũng được.

Dung Ly cũng chưa từng nghĩ đến, chính mình chỉ vừa mới nhắm mắt lại đã vừa lòng đẹp ý mơ thấy cô lần nữa.

Vẫn là trong phòng hắn, chỉ là so với ngày thường thì hiện giờ trong phòng lại hơi thay đổi một chút: Trên giường hắn nhiều thêm một người, một cô gái loài người tóc đen mắt đen. Dung nhan tinh xảo, khóe miệng gợi lên độ cung quen thuộc, mùi hương thoang thoảng tươi mát say lòng người… Thật trùng hợp, thì ra thật sự là em.

"Tôi rất nhớ em."

"Em rất nhớ anh."

Hai pháo hữu* cửu biệt gặp lại trăm miệng một lời, ăn ý nói ra nỗi nhớ nhung sâu sắc với nhau.

* ***Pháo hữu*** (炮友): *ngôn ngữ mạng TQ, chỉ bạn tình, bạn giường nhằm mục đích thỏa mãn nhu cầu lẫn nhau. (Theo Baike)*

Dung Ly không nỡ chớp mắt lấy một lần, dù chớp mắt cũng không ngừng nhìn chằm chằm Mộc Khanh Khanh mà hắn không lúc nào không nhớ nhung, lại há to miệng, vừa muốn nói gì đó đã bị câu tiếp theo của Mộc Khanh Khanh, không, nửa câu sau làm cả kinh không khép miệng được.

"Tinh dịch trong côn thịt lớn."

"…" Σ(°△°|||)⁾ Thật ra là đang nói, em rất nhớ tinh dịch trong côn thịt lớn của anh?

"Đừng thất thần mà, không phải anh muốn cùng em mơ một giấc mộng xuân, sau đó phát tiết dục hỏa hay sao?" Đã trải qua kinh nghiệm thất bại một lần, lúc này Mộc Khanh Khanh quyết đoán lựa chọn từ không thành có, đi thẳng vào vấn đề, đánh thẳng nơi yếu hại.

Nghe một câu như thế, thân là một người đàn ông bình thường khỏe mạnh, trong đầu tức khắc hiện lên những hình ảnh phong phú, hầu kết Dung Ly lăn lộn, trong miệng không tự giác nuốt nước bọt, "Thì ra đây là… Mộng xuân!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hắn theo bản năng phản ứng lại cực nhanh: "Vậy tôi muốn làm thế nào liền có thể làm thế đó sao?"

Nghe thấy lời rõ ràng không có ý tốt như vậy, Mộc Khanh Khanh vội không ngừng phủ nhận, không ngừng lắc đầu, "Tuyệt đối không phải!"

Đang nói năng có khí phách, Mộc Khanh Khanh đột nhiên cảm thấy trên người chợt lạnh. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Quần áo vốn đang ngay ngắn chỉnh tề đã không thấy bóng dáng đâu nữa, toàn thân trên dưới chỉ còn… Không còn lại cái gì hết.

Mà người khởi xướng hết thảy —— Dung Ly, mang vẻ mặt thuần khiết che miệng mũi lại, chỉ sót lại một đôi mắt hoa đào sáng lấp lánh, hai mắt thẳng tắp quét tới quét lui trên thân thể trần trụi trước mặt, ý vị dâm uế phóng đãng lại rất rõ ràng, sắc khí khắc hoạ giữa mày, "Thân thể của em đúng là xinh đẹp, hiện giờ lại còn học được cách mặt dày vô sỉ trắng trợn quyến rũ tôi…"

Đôi mắt xinh đẹp sáng ngời khiến người ta sợ hãi: "Chỉ là… Còn thiếu một thứ!"

Thân là người tạo ra mộng cảnh, Dung Ly nghiễm nhiên trở thành Chúa sáng thế có sức mạnh thần kỳ, ý niệm trong lòng hắn vừa mới toát ra, Mộc Khanh Khanh liền cảm giác được thân thể của mình biến hóa, lỗ tai vốn giống nhân loại bắt đầu biến thành một đôi tai tinh linh tiêu chuẩn, vành tai khẽ run lên, hết sức khả ái; tóc đen mới vừa rồi chỉ đến eo lại trở nên dài đến mắt cá chân, giống hệt như tóc của Mộc Khanh Khanh khi còn là tinh linh, chỉ là màu sắc có khác biệt.

"Trước đây tôi đã nghĩ, nếu tóc của em có màu đen chắc chắn sẽ vô cùng xinh đẹp. Quả nhiên là đẹp mắt." Dung Ly như lâm vào si mê, không ngừng dùng ánh mắt rà quét mỗi một tấc da thịt, mỗi một chỗ trên cơ thể cô: "Tuy mái tóc màu bạc của em cũng đẹp đến nỗi khiến lòng tôi say mê, nhưng tôi vẫn thích tóc đen hơn. Tóc bạc quá xa cách quá lạnh lẽo lại không có cảm giác an toàn, em nói có phải không?"

Mộc Khanh Khanh: "… Ít nói lời vô nghĩa đi." Một tấc thời gian một giọt tinh. Tại mộng cảnh bất cứ lúc nào cũng có khả năng vỡ nát này, vẫn nên sớm bắt đầu bạch bạch mới tốt. Hơn nữa… Cô cũng cực kỳ nhớ nhung cảm giác đó!

"Vậy, vậy bắt đầu thôi!" Quần áo trên người Dung Ly cũng không biết mất bóng dáng từ khi nào, khẩn trương chớp mắt, trực tiếp nhào lên thân thể thơm mềm mình tha thiết mơ ước.

Dung Ly không đợi nổi nuốt hai mảnh cánh môi của cô vào trong miệng mình, đầu lưỡi điên cuồng liếm láp môi thịt trơn mềm ngon miệng, lại là một màn môi lưỡi giao chiến dâm mị, tiếng nước quanh quẩn không ngừng.

Liếm sạch sẽ tất cả chất lỏng từ khóe miệng Mộc Khanh Khanh chảy xuống, di chuyển đến bộ ngực mềm mại, môi Dung Ly một chút cũng không muốn rời khỏi làn da ấm áp của cô.

"Đây vẫn là lần đầu tiên hai chúng ta làm ở trên giường nhỉ." Đầu tóc ngắn mềm mại của Dung Ly cọ xát lên cổ Mộc Khanh Khanh, ngứa ngáy đến tận đáy lòng cô, càng khiến cho cô không chịu nổi chính là cảm giác hai đầu vú cứng rắn bị hắn ngậm trong miệng liếm láp.

"Đừng, đừng liếm mà." Cô giãy giụa muốn hắn buông tha cho đầu vú của cô, lại quỷ dị phát hiện chính mình… Không thể cử động.

Có lẽ là cảm nhận được nghi hoặc của cô, Dung Ly hiểu lòng người săn sóc giải đáp: "Em cũng nên nếm thử… Cảm giác làm tình mà tôi đã từng trải qua đi!" Sau khi nói xong, một tay Dung Ly bấu lấy nhũ thịt mềm như bông, lại cố tình dùng đầu lưỡi liếm láp đỉnh đầu vú của cô, hung hăng vòng quanh trăn trọc vài cái.

"Ư a… Anh, anh không thể dạo đầu ít đi một chút à! Mau tiến vào nhanh lên!" Thân thể không thể nhúc nhích để cảm thụ màn dạo đầu lâu dài trước khi làm tình quả thật là một sự tra tấn gian khổ khó chịu, loại cảm giác này, đúng là muốn phát điên!

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 35: Game online thực tế ảo (12) tiểu yêu tinh dày vò người [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Dung Ly cũng không có ý định dối trá khách khí với cô, trực tiếp thẳng lưng tiến vào Thủy Liêm Động mình vô cùng quen thuộc. Vừa mới cắm vào trong huyệt, côn thịt liền bị tầng tầng chặt chẽ ấm áp bao bọc lấy, khuây khoả sảng khoái khiến tất cả khắc chế đã lâu của Dung Ly đều không còn sót lại chút gì, không đợi thoáng thở dốc để thích ứng, hắn liền trực tiếp bắt đầu mạnh mẽ thọc vào rút ra.

Hoa huyệt đã ướt đến rối tinh rối mù bị côn thịt nhất cổ tác khí* đảo lộng đến phụt phụt rung động, hương vị dâm dịch dâm mị tản ra quanh chóp mũi hai người, tựa như thôi tình hương kích thích tình dục.

* Ý chỉ sự hăng hái.

"Ha a… Sướng quá… Dung Ly… Thật, thật thoải mái...a!" Mộc Khanh Khanh không hề ngượng ngùng mở rộng chân ra, hai chân thon dài đã sớm bị Dung Ly cố định trên vòng eo hắn, cẳng chân gắt gao leo lên phía sau lưng, dâm đãng kêu to từng chút một thừa nhận Dung Ly đánh sâu vào.

Nghe trong miệng cô không ngừng phun ra dâm từ lãng ngữ, Dung Ly chỉ cảm thấy phải thao nát người dưới thân mới tốt, nhất định phải khiến tất cả những chỗ sâu trong thân thể của cô đều bị hơi thở của mình lấp đầy, phát tiết nỗi bi ai và nhớ nhung khôn kể của hắn.

"Thao em! Thao nát em!" Dung Ly dùng lực đạo như không muốn sống thọc vào rút ra trong hoa huyệt cô, trong miệng gầm nhẹ không ngừng, phần eo tinh tráng đưa đẩy như mô tơ. Khoái cảm như ảo như mộng không ngừng từ xương cùng truyền đến, mị thịt ướt át ấm áp tựa như một tầng da khác của hắn, kề sát trên thân gậy côn thịt, truyền ra từng đợt sảng khoái choáng váng khuây khoả.

Hai mắt Mộc Khanh Khanh mê ly, sương mù dâng lên, mị ý quay cuồng hai mắt ươn ướt, khoái cảm cuồn cuộn say lòng người khiến cô trầm luân, câu từ dâm loạn không tự giác thốt ra, "Ha a… Dung Ly, đúng… Thao, thao nát em đi…"

Lúc này đây tình ái chỉ vừa mới bắt đầu đã là tiết tấu hỗn loạn kịch liệt điên cuồng. Dung Ly hung ác thao Mộc Khanh Khanh không còn mảy may lý trí, thân thể bị trói buộc khiến cô không thể phát tiết hết sự thỏa mãn, chỉ có thể thông qua thanh âm dâm loạn để phóng thích tâm linh đã sướng đến phía chân trời của mình: "Thích, thích… Dung Ly thao em nhất… Tuyệt quá…"

"Em thích tôi… Hay là thích tôi thao em?" Lực đạo hạ thân tiến lên va chạm của Dung Ly vẫn không giảm, bàn tay dày rộng cũng mạnh mẽ xoa bóp nhũ thịt no đủ tron trượt của cô.

Ý thức của Mộc Khanh Khanh trầm luân trong tình dục sao có thể trả lời hắn, tất cả rên rỉ dâm uế trong miệng đều có thể dễ dàng khiến người ta mặt đỏ tai hồng. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Tuy Dung Ly cũng biết điều này, nhưng vẫn không kìm được có chút buồn bực, trong lòng vẫn khó chịu cho rằng cô cũng không phải hắn thì không thể, chỉ cần tùy ý tìm một tên đàn ông có côn thịt to dài nào đó cũng đều có thể thỏa mãn cô!

Trong lòng khó chịu nên đương nhiên Dung Ly sẽ không để Mộc Khanh Khanh được yên ổn, bắt đầu khống chế côn thịt cứng rắn từng chút từng chút một va chạm tử cung cô, côn thịt thô dài sai khiến quy đầu cực lớn lần lượt đâm chống lên tử cung, lấy tốc độ không thể tưởng tượng cắm vào lại rời khỏi rồi lại cắm vào, hai túi trứng bị bắt dừng bên ngoài cũng đánh vào nơi riêng tư của Mộc Khanh Khanh, phát ra tiếng bạch bạch dâm mỹ vang dội.

"Hức hức… Mạnh quá! A a… Không cần… Chậm, chậm lại… Nhẹ thôi…" Tử cung mềm mại bị côn thịt trực tiếp kích thích đến nhức mỏi khiến Mộc Khanh Khanh không chịu nổi, nũng nịu rên rỉ.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Nhẹ lại thì sao em có thể nhớ kỹ tôi! Vẫn nên mạnh thì hơn!" Một cú đưa đẩy của côn thịt cho thấy sức lực kinh người, Mộc Khanh Khanh lại cảm giác được sự đâm thọc vốn nhức mỏi lại trở nên ngứa ngáy khiến cô không tự giác run lên, tiểu huyệt cũng không biết nặng nhẹ bắt đầu co rút kẹp chặt, siết lấy côn thịt không buông.

"Hít —— kẹp nhẹ chút! Suýt nữa làm tôi bắn rồi!" Dung Ly khiển trách dùng ngón tay bấm lên đầu vú hồng nộn của cô một cái, lại nghe được tiếng rên rỉ biến điệu của cô, cảm giác côn thịt bị đè ép mút vào càng thêm rõ ràng, Dung Ly cũng mở miệng cười nhạo Mộc Khanh Khanh không hề khách khí: "Càng nói em càng hăng say! Thao em sướng như vậy à! Muốn ăn côn thịt lớn của tôi đến thế sao! Tiểu dâm đãng!"

"Ừ ừ… Em, em là tiểu dâm dãng… Nhanh bắn, bắn cho em ha a…" Cô muốn ăn tinh dịch của hắn…

Dung Ly bị lời nói của cô kích thích đến thân mình run lên, vậy mà thật sự có chút dục vọng muốn bắn tinh rồi, không cam lòng đạt cao trào trước Mộc Khanh Khanh, Dung Ly bắt đầu nổi lên ý xấu, đôi tay đang đùa bỡn vú trắng nõn theo cổ hướng về phía trước, mang theo nhẹ nhàng ngứa ngáy trượt đến bên tai cô.

Mộc Khanh Khanh vốn đã sắp hỏng mất lại đột nhiên cảm giác được tai nhọn nhạy cảm của mình truyền đến cảm giác khác thường không thể bỏ qua, không đợi cô kịp suy nghĩ sâu xa, thân thể cũng đã tự giác có phản ứng trực tiếp nhất, chen chúc cao trào leo lên đỉnh núi: "A a! Không, không cần! Đi, đi…"

Quy đầu bị một lượng lớn dâm dịch ấm áp cọ rửa, tiểu huyệt rùng mình rụt lại kẹp chặt côn thịt, mị thịt cũng run lên mút cắn thân gậy, lúc cao trào Mộc Khanh Khanh đẹp đến tột đỉnh, khoái ý do côn thịt tích lũy xông đến chỗ xương cùng của Dung Ly khiến tinh quan của hắn không thể khống chế mà mở rộng ra.

"Bắn, bắn cho em! Toàn bộ tinh dịch đều cho em hết!" Theo một tiếng gầm nhẹ, đôi tay Dung Ly vẫn không rời khỏi tai nhọn của Mộc Khanh Khanh, côn thịt lớn cắm trong cơ thể cô cũng run rẩy bắn ra từng luồng dịch trắng đặc sệt nóng bỏng.

Mộc Khanh Khanh đã mệt đến mức thở dốc, nhưng vẫn miễn cưỡng lên tinh thần, khàn giọng nói: "Vẫn còn muốn…"

Dung Ly đang quấn dính trên người cô có chút oán hận dùng răng cắn nhẹ lên da thịt cô, lại cảm nhận được dục vọng của chính mình lại lần nữa ngo ngoe rục rịch, không chút ngượng ngùng ôm lấy cô quay cuồng, bắt đầu một vòng điên long đảo phượng mới, tựa vào nhau quấn quýt si mê.

…

Ngày tốt cảnh đẹp, đêm xuân ngắn ngủi.

Vẻ mặt Dung Ly đờ đẫn cầm khăn giấy, tỉ mỉ chà lau chất lỏng trắng ô uế không nỡ nhìn thẳng giữa hai chân, mùi hương nồng đậm tràn ngập chóp mũi hắn, hương vị tình dục mang theo dụ hoặc mê huyễn say lòng người khiến hắn lại lần nữa cảm nhận được cái loại cảm giác mỹ diệu như mộng như ảo

này.

Hồng nhan họa thủy…

Sắc đẹp mê hoặc người…

Sắc dục hại người…

Tiểu yêu tinh dày vò người…

Rõ ràng đã nghĩ nếu có thể mơ thấy cô ấy, liền muốn cùng cô ấy diễn một màn tình cảm thuần khiết, sao có thể ô uế từ đầu đến đuôi thế này? Vẫn một mực làm, bắn tới tỉnh mộng?

Nhưng, sao có thể chân thật như vậy chứ?

Xem ra, cô ấy thân là "Virus", không chỉ to gan lớn mật xâm nhập vào trò chơi cướp đi thân thể của mình, còn xâm nhập đến trong mơ tiếp tục cướp… Đúng là một tiểu sắc nữ!

Chẳng qua, nếu lại có thể may mắn mơ thấy cô ấy, nhất định phải kiềm chế cho tốt! Ít nhất… Cũng phải nói vài câu tình cảm cái đã!

Ừ, còn có một việc nhất định phải hỏi, rốt cuộc là cô ấy nhớ mình, thích mình hay là nhớ côn thịt, thích côn thịt đây?! Nếu là nhớ nhung, thích mình thì đúng là không thể tốt hơn, cho dù có bị cô ấy ép khô, hắn cũng cam tâm tình nguyện. Thích thú. Nhưng nếu là…

A ——, vậy cũng chẳng sao cả, dù sao côn thịt cũng là của mình, cũng cam tâm tình nguyện, thích thú giống vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 36: Game online thực tế ảo (13) chỉ cần là đàn ông sẽ lập tức hiểu ngay

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Dung Ly thở dồn dập, ngón tay thon dài như có như không nhẹ vỗ về tai mèo của cô, một bàn tay khác gãi gãi đuôi mèo, trên mặt là vui sướng tràn trề tình dục thoả mãn sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

"Mèo con, muốn ăn tinh dịch của chủ nhân nữa không?" Thanh tuyến hơi khàn, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đầy mê say.

Hai chân Mộc Khanh Khanh phát run, miệng hoa huyệt ở nơi riêng tư ào ào chảy ra toàn là các loại chất lỏng dâm dịch hỗn hợp, rất muốn thốt ra lời lẽ chính đáng kiên quyết phủ nhận, nhưng trong miệng lại không có tiền đồ phát ra âm thanh non nớt dính người tê dại: "Không, không cần --"

Lời vừa ra khỏi miệng, Mộc Khanh Khanh liền nhận ra không thích hợp, âm thanh non nớt mềm mềm mại mại này là cự tuyệt chỗ nào! Rõ ràng là một loại cầu hoan khác thì có. Lập tức gắt gao mím chặt môi, không dám mở miệng nói chuyện nữa.

"Ai không cần? Mèo con đang nói chuyện với ai đó?" Hiếm khi được nhìn thấy dáng vẻ nhuyễn manh này của Mộc Khanh Khanh, Dung Ly thật hận không thể dung nhập cô vào trong xương cốt mình để yêu thương. Dễ như trở bàn tay ôm cô đang xụi lơ trên giường vào trong lòng ngực, bá đạo ôm lấy thân thể trần trụi bóng loáng của cô, mang ám chỉ xoa xoa mông thịt ngạo nghễ của cô.

"Mèo... Là mèo con xin chủ nhân... Mèo con mệt mỏi quá..." Mộc Khanh Khanh mềm mại dùng đầu nhẹ cọ vào vòm ngực dày rộng của hắn, thanh âm ngọt ngào ngoan ngoãn, nhưng ở ngay góc độ hắn không nhìn thấy, trên mặt cô lại là vẻ phẫn hận.

Chờ đến khi mình có năng lực quật khởi phản kháng lại lần nữa, nhất định sẽ đè Dung Ly lên giường, sau đó cho hắn thay những bộ đồ tình thú dâm dãng mười tám cộng, lại như vậy như vậy thao khóc hắn! Thao nát hắn!

"Em nói xem, em là một sự tồn tại chân thật ư?" Một câu không hề để ý, tựa như chỉ là lời nói đùa mà Dung Ly thuận miệng nhắc tới, tay hắn chưa từng dời khỏi mông thịt tròn trịa, còn không đứng đắn mà vuốt ve, chỉ là hai tròng mắt hắn lại là một màu đen tối. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Dù Mộc Khanh Khanh không nhìn thấy được cảm xúc trong mắt hắn nhưng cũng có thể đoán được phần nào.

Lúc này hai người chặt chẽ tương dán, tất cả đều không hẹn mà cùng mà lựa chọn dùng bề ngoài bình tĩnh không gợn sóng để che giấu nội tâm sóng gió.

Không khí trong nháy mắt đọng lại, phong cảnh kiều diễm trong mơ lần đầu tiên trở nên nghiêm túc.

Đánh vỡ sự yên lặng này là Mộc Khanh Khanh, rúc vào trong lòng ngực Dung Ly, há mồm cắn một ngụm lên cơ ngực cứng rắn của hắn, ngữ khí căm giận: "Không phải thật mà anh còn thao nhiều lần như vậy?"

Sau đó, Mộc Khanh Khanh rõ ràng cảm giác được, thân thể trần trụi đang thân mật tương dán cùng mình trở nên cứng đờ.

Sau kinh ngạc chấn động lòng người qua đi chính là mừng như điên, Dung Ly há miệng, hầu kết không tự giác lăn lộn, "Em, em --"

Lời còn chưa dứt, tất cả cảnh tượng và nhân vật trước mắt đều đột nhiên trôi đi, là Dung Ly bị người từ thế giới hiện thực đánh thức!

...

"Tốt nhất là cậu nên cho tôi một lý do." Ánh mắt Dung Ly nặng nề nhìn người nào đó vừa mới phá cửa mà vào, cặp mắt hoa đào vốn bẩm sinh đa tình giờ lại không thấy một chút ý cười, khủng bố âm trầm vô cùng.

"(⊙o⊙)..." Cả ngày lạnh giọng tàn khốc đốc thúc khiển trách bọn họ điều tra virus trong trò chơi chẳng phân biệt ngày đêm, vậy mà Dung thiếu hắn, đã giữa trưa rồi mà còn nằm trên giường ngủ, quả nhiên là tội ác tàn khốc đã cắm rễ rất sâu vào nhà tư bản hung tàn rồi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Người nào đó vừa đến trong lòng bi thương vô cùng, bất tri bất giác cảm thấy từng đợt sát ý nóng nảy đánh úp lại, mắt thấy hung thần nào đó đã ẩn ẩn muốn bạo phát, vội vàng mở miệng giải thích, ý đồ cứu lấy mạng nhỏ của mình: "Công, công ty game kia vừa mới truyền tin tức đến..."

Sắc mặt của Dung Ly rốt cuộc cũng hơi hòa hoãn, ý bảo người nào đó mới vào đang cúi đầu tiếp tục báo cáo công việc.

Sợ Dung thiếu vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc hỗn loạn không thể nghe rõ nội dung, vật thể nào đó tiến về phía trước hai bước, muốn đứng trước giường báo cáo.

Nhưng anh ta vẫn chưa tới gần vài bước đã bị vẻ mặt tàn khốc của Dung Ly ngăn cản, "Dừng lại! Đừng tới đây!"

Hương vị và dấu vết nào đó quá nồng, chỉ cần là đàn ông sẽ lập tức hiểu ngay...

Mỗ vừa tới không rõ chân tướng lại lần nữa bị đả kích, trong lòng là các loại tiểu biểu tình u oán thổi qua. Từ một tháng trước Dung thiếu đột nhiên nổi điên tới nay, Dung thiếu thông minh đáng yêu lại hoạt bát của anh ta đã không thấy tăm hơi đâu nữa, thay vào đó chính là Dung ác ma tàn khốc vô tình chỉ biết áp bức người dưới, thường xuyên tức giận nổi bão, hiện giờ lại còn học được ghét bỏ trắng trợn, mặc dù nửa tháng trước, số lần nổi điên vung roi chọt giảm, nhưng vẫn còn kém một đoạn siêu siêu lớn so với Dung thiếu trong lòng anh ta.

Trong lòng u oán tích tụ, mỗ vừa tới cũng không dám chậm trễ nửa phần, trong miệng thao thao bất tuyệt không ngừng: "Công ty game《 Nghịch Vận 》gây áp lực với chúng ta, trước đó vài ngày cũng đã thả ra. Vừa mới nhận được tin tức, bộ phận kỹ thuật nói là đã có thể khôi phục được virus trò chơi, công ty game cũng tỏ vẻ có thể khôi phục lệnh virus." Lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn Dung Ly một cái, lén lút lau mồ hôi lạnh vì mình, mỗ vừa tới sau khi có đủ dũng khí lại run run mở miệng nói: "Chỉ là..."

Dung Ly rùng mình, tâm tình vừa mới sung sướng lại lần nữa bị treo lên, "Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là -- chỉ là virus kia giống như đang ở trạng thái ngủ say." Có lẽ cũng biết lời này của mình có bao nhiêu không thể tưởng tượng, mỗ vừa tới lại ấp a ấp úng cố hết sức giải thích: "Chuyện là... Công ty game nói, gần đây chương trình virus kia bị thôi miên (?) a không, không... Là bị, không đúng không đúng, hẳn là số liệu của chương trình virus vẫn chưa được kích hoạt... Đại khái có lẽ là loại tình huống này. QAQ."

Nghe xong lời anh ta nói, Dung Ly mới thật sự thở phào nhẹ nhõm một hơi, hắn nghĩ, hắn biết nguyên nhân vì sao cô ấy ngủ say.

Khóe miệng hơi vểnh lên, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc mây tan sương tạnh, tâm trạng nặng nề áp lực vùng vẫy suốt một tháng rốt cuộc cũng mất đi.

...

"Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ một, tiến vào mộng cảnh của Dung Ly trong thế giới hiện thực, hấp thu lượng lớn tinh dịch. Đạt được phần thưởng nhiệm vụ:【 Sủng Vật 】- một nhân vật mới trong《Nghịch Vận》."

"Lượng tinh dịch ký chủ hấp thu là 120%, vượt mức hoàn thành của nhiệm vụ, hệ thống tự động xác định chỉ tiêu thăng cấp nhân vật của ký chủ trong《 Nghịch Vận 》:【 Nồng Độ Tình Yêu 】."

"Tuyên bố nhiệm vụ hai, ký chủ ở trong trò chơi《 Nghịch Vận 》, thăng cấp nhân vật mới đạt đến cấp 100.

Phần thưởng nhiệm vụ hai: Một thân thể ở thế giới hiện thực của nhiệm vụ công lược lần này."

Một chuỗi dài âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu, Mộc Khanh Khanh lại chỉ chú ý đến một điểm:【 Nồng Độ Tình Yêu 】? WTF?!

"【 Nồng Độ Tình Yêu 】là cái gì?" Thanh âm lạnh lẽo đủ để hình dung ra độ ấm tâm tình của Mộc Khanh Khanh lúc này.

Nhưng hệ thống lại bất vi sở động, vẫn là thanh âm máy móc không chứa tình cảm như cũ: "Số lần và phương thức làm tình."

"Nói cách khác: Tôi phải dựa vào số lần và phương thức áp đảo Dung Ly để thăng cấp nhân vật trò chơi?!"

Hệ thống không hề do dự, dứt khoát trả lời: "Phải."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 37: GAME ONLINE THỰC TẾ ẢO (14) Em nhớ anh lắm ~

《Game online thực tế ảo (14)》

EM NHỚ ANH LẮM ~

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

Mỗ【 cấp dưới vừa đến 】mới bước ra khỏi cửa lớn Dung gia liền nhận được một cuộc điện thoại, sau vài câu đối thoại ngắn gọn qua đi, di động truyền ra tiếng tút tút. Mỗ vừa đến cương mặt, biểu cảm trên mặt mâu thuẫn đến cực điểm, thật sự không biết chính mình nên bi thương hay nên vui sướng.

Một mình một người nằm trên giường lớn, động tác thuần thục lau sạch dịch trắng nào đó xong, Dung Ly gấp không chờ nổi nằm lại trên giường, sốt ruột tiến vào mộng đẹp.

"Thịch thịch thịch!"

"Thịch thịch thịch!"

"Thùng thùng ——" cửa đột nhiên được mở ra từ bên trong, tiếng đập cửa phiền phức đột nhiên im bặt.

Tay trái Dung Ly dùng sức nắm chặt chốt cửa, gân xanh nổi lên, lời lẽ hùng hổ doạ người hiện ra sự tức giận không thèm che dấu, "Trong vòng một câu, cho tôi một lý do."

Sợ hãi lui về phía sau mấy bước, lấy ra dũng khí lớn nhất cả đời mình, mỗ cương mặt mở miệng: "Mới vừa nhận được tin… Hình như, virus kia hình như… Không không! Là chắc chắn đã tiến vào trong trò chơi lần nữa…"

"Nhớ rõ lúc ăn tối, cho cậu nhiều thêm một cái đùi gà."

Dung Ly thưởng cho cấp dưới xong không muốn chậm trễ dù chỉ một khắc, "Rầm ——" một tiếng đóng cửa phòng lại, không chút lưu tình để lại mỗ vừa đến hoang mang hỗn độn trong gió.

…

Thời gian một tháng trôi qua, Dung Ly lại lần nữa tiến vào《 Nghịch Vận 》, nhưng hắn không nghĩ tới, chính mình vậy mà sẽ xuất hiện ở ngục giam…

Loáng thoáng, trong đầu dần dần nhớ lại một tháng trước lúc rời khỏi trò chơi, nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống:【 Cảnh cáo! 】Người chơi Ngươi Ngươi Ngươi đánh chết người chơi chấp hành nhiệm vụ đặc thù, đạt được bảng tên đỏ trừng phạt gia tăng gấp mười lần, tiến vào ngục giam.

Dung Ly ngồi trong ngục giam, dứt khoát dùng tiền hiện thực đổi ra một lượng lớn tiền trò chơi, hào phóng lựa chọn dùng tiền tài chuộc thân cho mình.

"Ngươi là người thứ 10000 lựa chọn dùng tiền tài để đổi tự do của bổn ngục giam, may mắn của ngươi giống như sao băng đêm khuya, được định sẵn sẽ nhận được sự chiếu cố và khoãn đãi của thần." Ngục giam cường tráng rắn chắc lại giương ra một nụ mỉm cười thần bí: "Thiếu niên tinh linh! Chỗ này của ta có một thứ tốt, chắc là sẽ đáp ứng được nhu cầu cấp bách của ngươi."

"Chúc mừng ngài đã đạt được sủng vật cấp Thần duy nhất: Linh giả tinh linh."

Ôm lấy quả trứng sủng vật bị ép phải nhận vào trong lòng ngực, Dung Ly đã rời khỏi ngục giam vẫn mang vẻ mặt khó hiểu như cũ.

Mới một tháng trôi qua, sủng vật cấp Thần trong trò chơi đã lưu lạc đến mức này rồi sao?

Gõ gõ vỏ trứng, không có một chút phản ứng gì, cột sủng vật cũng không có nhắc nhở là sắp nở hoặc là phá xác gì đó, Dung Ly vốn đã vô cùng gấp gáp sốt ruột cũng nhịn không được bực bội lo âu, hắn vẫn chưa tìm được người, thật sự không nên lãng phí thời gian.

Tùy tay ném quả trứng vào trong túi chứa sủng vật, Dung Ly liền vội vàng trở lại tiểu trấn Lolita lúc đầu, muốn đến đó tìm cô.

"Sủng vật cấp Thần: Linh giả tinh linh thành công nở ra, hình thái ban đầu của sủng vật đã đạt thành."

Đang lên đường thì Dung Ly đột nhiên lại nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, thân thể chợt ngừng, sau khi dừng chân, triệu hồi linh giả tinh linh từ trong túi sủng vật ra.

"…" Không biết phải nói gì, Dung Ly thật sự cảm thấy cổ họng chua xót, khó nói nên lời.

Tinh linh nho nhỏ lơ lửng trước mắt, dung nhan cử chỉ cùng với người mình luôn nhớ nhung kia dần dần hợp thành một thể, một tinh linh phiên bản thu nhỏ, nhưng vẫn là tinh linh của hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thanh âm nhỏ bé mềm mại, là của một đứa trẻ non nớt: "Em nhớ anh lắm ~"

Dung Ly rất muốn duỗi tay ôm chặt lấy cô, nhưng nhìn thân thể cô bây giờ chỉ nhỏ bằng bàn tay, nên phải bất đắc dĩ xóa tan ý định này. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Chỉ giơ bàn tay ra, để cô đáp xuống lòng bàn tay mình, "Tôi cũng rất nhớ em, nhớ giọng nói của em, nhớ thân thể của em, nhớ tất cả của em, nhớ đến nỗi mỗi ngày đều hận không thể ngủ mãi trên giường."

Đón lấy tầm mắt say đắm nóng bỏng của Dung Ly, Mộc Khanh Khanh chớp chớp mắt đầy vô tội, thanh âm nhỏ bé tinh tế truyền vào tai Dung Ly không thoát một chữ, dấy lên một trận sóng to gió lớn: "Nhưng mà em lại nhớ tinh dịch trong côn thịt lớn của anh."

Dung Ly dùng lòng bàn tay mềm mại nhẹ cọ vào thân thể cô, mang theo một chút u oán nửa thật nửa giả: "Không nhớ tôi sao? Chỉ muốn thỏa mãn nhục huyệt nhỏ dâm đãng của chính mình thôi ư?" Có lẽ là lại nghĩ tới cái gì, nhẹ nhàng cười hai tiếng, "Dáng vẻ của em bây giờ, còn không dậy nổi thú tính của tôi, hơn nữa… Phía dưới của em có thể chảy nước à?"

Mộc Khanh Khanh có chút buồn bực cắn lên ngón tay Dung Ly, kích thước khác biệt rất lớn, cô chỉ có thể dùng hàm răng vô lực ma sát da thịt hắn, nhưng vẫn mang đến cho Dung Ly cảm giác tê tê dại dại như có dòng điện chạy qua. Làm bộ làm tịch vờ ho khan vài tiếng, Dung Ly có chút xấu hổ đối với thân thể không có tiền đồ của mình, thất bại rút ngón tay mình về, "Không được náo loạn, tôi đưa em đi đánh quái thăng cấp, sau đó để em nhang chóng lớn lên, được không?"

Có lẽ là bởi vì dáng vẻ kiều kiều nho nhỏ của Mộc Khanh Khanh hiện giờ, khi Dung Ly nói chuyện với cô luôn mang theo vài phần cảm giác đang dỗ trẻ con, không chỉ có như thế, những lời Dung Ly nói cũng đồng dạng làm Mộc Khanh Khanh cảm thấy trái tim được lấp đầy.

Quái vật cũng không thể thỏa mãn cô được đâu, chỉ có tinh dịch của anh mới có thể đó! Thăng cấp kinh nghiệm gì đó đều phải dựa vào đen đen đen 18+ mới hoàn thành được…

"Không cần…" Hai mắt Mộc Khanh Khanh sâu kín, phiếm lang quang chằm chằm Dung Ly, bướng bỉnh mở miệng, "Mau cởi quần ra nhanh lên, em muốn ăn tinh dịch của anh…"

"Hửm? Ăn như thế nào?" Dung Ly nhướng mày, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy hơi men say, cả khuôn mặt đều trở nên quyến rũ yêu mị.

Mộc Khanh Khanh lau nước miếng đói khát khó nhịn trên khóe miệng, hơi vội vàng hướng về phía hắn hô lên: "Đương nhiên là dùng miệng rồi!"

"Dùng miệng của em còn không bằng tôi tự dùng tay loát, không phải sao?"

"Dung Ly! Có bản lĩnh thì lát nữa anh đừng có cứng! Cũng đừng có bắn!" Mộc Khanh Khanh nói xong lập tức bay khỏi lòng bàn tay hắn, xông thẳng vào giữa hai chân hắn.

Dựa vào thân thể linh hoạt, Mộc Khanh Khanh chui tới chui lui, không phụ sự mong đợi của mà tiến vào căn cứ địa cách mạng, chỉ là…

Chỉ là, sao lại có cảm giác chiều cao của mình phải chịu khiêu chiến thật lớn vậy chứ?

Có chút oán hận đá lên trạng vật nửa mềm không cứng lên kia, lại nghe được một tiếng kêu rên đến từ phương xa: "Đừng náo loạn, lát nữa cứng thật, tôi lại không có chỗ cắm."

"Không cần lát nữa, anh đã cứng rồi!" Đúng là cầm thú mà, đối với thân thể hiện giờ của cô vậy mà vẫn có thể cứng được! "Nè! Dung Ly! Anh có sở thích luyến đồng hả?"

"Ưm ư… Dùng thân thể của em cọ côn thịt đi." Làm lơ người nào đó đang hồ ngôn loạn ngữ, Dung Ly dứt khoát ra lệnh nói.

Mộc Khanh Khanh đang trốn trong đũng quần không tình nguyện mà bĩu môi, nhưng muốn thăng cấp chỉ có cách là hấp thu tinh dịch của hắn, mà hiện

giờ muốn hấp thu tinh dịch của hắn, chỉ có thể dùng toàn bộ thân thể giúp hắn loát…

Mộc Khanh Khanh thu lại tất cả quần áo đang mặc trên người, thân thể trần trụi dán lên côn thịt đã hoàn toàn đứng thẳng của hắn, không khách khí bay nhảy trên thân gậy nóng bỏng của hắn.

Mộc Khanh Khanh còn muốn chơi đùa một lát đột nhiên cảm thấy thế giới… Sáng ngời.

Đúng vậy, Dung Ly đã không biết xấu hổ cởi quần ra.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 38: GAME ONLINE THỰC TẾ ẢO (15) Một câu hai ý nghĩa

《Game online thực tế ảo (15)》

MỘT CÂU HAI Ý NGHĨA

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□□□

“Xoa bóp toàn thân cho gia đi nào.” Dung Ly dùng ngón tay cọ cọ thân thể nhỏ bé của cô, vẻ mặt cười xấu xa: “Nhớ rõ là phải【 xoa bóp toàn thân 】.” Hàm ý của hắn không cần nói cũng biết, là muốn cô dùng thân thể mát xa côn thịt cho hắn…

Mộc Khanh Khanh nổi giận với ngữ khí sắc tình lưu manh này của hắn, ghé vào côn thịt sưng to hung mãnh của hắn, oán hận cắn lên thân gậy đầy gân xanh.

Dung Ly cũng che dậy ý xấu, nửa thật nửa giả gọi loạn, “A um… Thoải mái lắm, nếu em có nhiều thêm mấy cái miệng nữa thì càng tốt… Sướng quá ư…”

Dung Ly rên rỉ cực kỳ nhộn nhạo trêu người, tuy mang theo vài phần giả đối cố tình khuếch đại, nhưng trong lòng Mộc Khanh Khanh cũng run lên, bị sự cố ý dụ hoặc dễ như trở bàn tay của hắn kích thích đến. Lập tức càng hận thân thể nhỏ bé này của mình, cũng càng thêm sốt ruột muốn ăn tinh dịch đặt sệt của Dung Ly, mau chóng thăng cấp để lớn lên.

Vì thế, Mộc Khanh Khanh liền trực tiếp dùng hết tứ chi linh hoạt quấn quanh thân gậy hắn, một cái miệng nhỏ gấp gáp dán lên quy đầu của Dung Ly, hết hút lại liếm, còn đặc biệt hướng tới chỗ lỗ nhỏ nhạy cảm kích thích.

Dung Ly bị cô làm cho vừa thoải mái vừa bất mãn, đầu nấm lớn được phục vụ hoàn mỹ, nhưng côn thịt chỉ có thể dán lên thân thể mềm mại hơi lạnh muốn động cũng không thể động, nhịn rồi nhịn, Dung Ly vẫn có chút chịu không nổi duỗi tay bọc lên thân thể của cô, xoa nắn vài cái.

“Đau… Anh nhẹ chút…” Hiện tại da thịt của thân thể này non mịn hơn rất nhiều, khung xương nhỏ thân thể nhỏ, bị người đàn ông đang dục hỏa đốt người xoa bóp vài cái liền có chút chịu không nổi.

Dung Ly khống chế lực đạo trên tay, dùng ngón tay vỗ nhẹ một chút lên mông nhỏ đang nhếch lên của cô, cười mắng cô một câu: “Cơ thể yếu ớt bé tí này của em không thỏa mãn được tôi, còn không cho tôi tự lực cánh sinh hay sao?”

Mộc Khanh Khanh bị lời này của hắn nghẹn đến trong lòng không cam, căm giận cắn một ngụm lên cái miệng nhỏ đang rỉ nước của hắn, dùng hàm răng liều mạng cắn chặt không buông, hai bàn tay nhỏ cũng điêu ngoa đấm đánh cấu véo quy đầu đã trở nên sáng lấp lánh.

Chỉ tiếc hành động báo thù cho hả giận này của cô đối với Dung Ly mà nói cũng không phải trừng phạt. Nếu Mộc Khanh Khanh dùng thân thể thành thục đối đãi với côn thịt của Dung Ly như vậy, nhất định sẽ khiến Dung Ly đau đớn sắp chết, nhưng chỉ tiếc cô đã thu nhỏ, làm ra động tác như vậy lại làm Dung Ly hưởng thụ sung sướng dục tiên dục tử. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Lúc này Dung Ly cũng không cố tình nhẫn nại, dụng túng dục vọng bắn tinh của mình nữa, tùy ý để tinh dịch nóng bỏng một giọt cũng không lọt bắn về phía cô, mà những bạch trọc đậm đặc đó tất cả đều bị một loại lực hấp dẫn kì dị điều khiển, bay về phía miệng nhỏ của Mộc Khanh Khanh, một giọt cũng không rơi ra ngoài.

Tinh dịch vốn dĩ luôn mang theo hương vị giống đực nồng nặc hiện giờ đối với Mộc Khanh Khanh mà nói, toàn bộ đều biến thành quỳnh tương ngọc nhưỡng, vừa vào đến miệng liền không thể chờ kịp mà nuốt xuống cổ họng, tựa như một người đói bụng rất lâu vừa lúc gặp được một bữa tiệc mỹ vị thịnh soạn, ra sức ăn ngấu nghiến, dịch trắng mang theo nhiệt độ theo cổ họng của cô vào đến bên trong thân thể, toàn bộ bị hấp thu hầu như không còn.

Dung Ly nhìn thấy dáng vẻ đói khác đó của cô, trong lòng lại bị cô khiêu khích hơi ngứa ngáy, nhịn không được mở miệng trêu đùa cô một câu: "Thèm như vậy sao? Em không sợ nghẹn à? Cũng chẳng có ai giành với em…"

Mộc Khanh Khanh từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt thoả mãn vây quanh côn thịt xoay hắn xoay tròn nhảy lên một vòng, rộng lượng lựa chọn tạm thời bỏ qua lời Dung Ly nói.

Thân thể sau khi no bụng mang lại cảm giác nhẹ nhàng uyển chuyển khó có thể lý giải, Mộc Khanh Khanh múa may đôi cánh trong suốt, linh hoạt bay đến bả vai Dung Ly, rúc vào cổ hắn, thổi khí vào tai nhọn của hắn: "Em đây không phải vì muốn để anh có thể sớm cắm vào tiểu nhục huyệt dâm đãng nhiều nước, để anh có thể tùy ý chơi, cắm, thao, làm hay sao?"

"Xuống ngay!" Dung Ly đen mặt, chỉ riêng đôi tai nhọn đã đỏ rực đến gần như trong suốt.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Sao vậy? Bây giờ anh cũng không thể cắm em được…" Mộc Khanh Khanh lắc lư đôi chân, rất không hài lòng.

Hắn cũng không đáp lại lời cô nói, chỉ dùng đôi ta thon dài trắng nõn rất không biết xấu hổ duỗi đến ngay dương vật lại lần nữa đứng thẳng giữa hai chân, tự lực cánh sinh, hơi hung tàn loát động xoa bóp.

Trong tay Dung Ly nắm chặt côn thịt thô to, tưởng tượng ra cảnh Mộc Khanh Khanh đang quấn lấy thân thể mình, bị chính mình thao đến run rẩy lay động vô cùng dâm đãng, hô hấp không tự chủ được bắt đầu trở nên dày nặng trầm thấp. Cự vật trong tay nóng lên, tựa như dục hỏa đang rào rạt thiêu đốt thân thể hắn, giống như cảm giác mừng như điên khi mất mà tìm lại được.

Mộc Khanh Khanh ngồi trên vai hắn dĩ nhiên thu hết động tác tự an ủi của hắn vào đáy mắt, ánh mắt u oán nhìn chằm chằm côn thịt bị ngũ chỉ cô nương câu mất tâm hồn. Khó trách vừa rồi bắn nhanh như vậy, thì ra chỉ là có lệ với cô, hiện tại mới là món chính a…

Trong lòng bất mãn, mắt thấy động tác trên tay của Dung Ly càng lúc càng nhanh, biểu tình càng ngày càng nhộn nhạo, Mộc Khanh Khanh liếm liếm khóe miệng, xông thẳng đến côn thịt lớn long tinh hổ mãnh, nghênh đón mỹ vị phong phú chỉ thuộc về riêng mình.

…

Chỉ mới qua ba ngày, Mộc Khanh Khanh cũng đã trở thành dáng vẻ cô bé năm sáu tuổi, tất cả công lao đương nhiên là nhờ vào… Côn thịt lớn đã hy sinh rất nhiều của Dung Ly.

Mộc Khanh Khanh dùng một bàn tay nhẹ nhàng câu lấy cổ Dung Ly, ngồi trên cánh tay kiên cố hữu lực của hắn, một bộ dáng tiểu loli nhuyễn manh ngon miệng, chỉ là mông cô lại vô cùng không thành thật nhích tới nhích lui.

Dung Ly hít sâu một hơi, duỗi tay nắm lấy một cái tay khác của cô, hơi cảnh cáo nói: "Nếu còn muốn ăn cái gì thì an phận một chút."

Một câu hai ý nghĩa.

Miệng Mộc Khanh Khanh còn sưng đỏ khả nghi, nhưng vẫn nhỏ giọng nỉ non oán giận: "Cứng quá à… Anh làm mông em đau…" Nếu không phải lần này trải qua, cô cũng sẽ không biết, da thịt trẻ con vậy mà lại mềm mại non nớt như vậy, bị cấn một chút đã khó chịu đến mức chịu không nổi.

Trang bị cố định trên người cung tiễn thủ đều là áo giáp da, đều sẽ mang theo chút độ cứng, cũng khó trách cô sẽ oán giận.

Dung Ly xoa xoa cánh tay nhỏ xúc cảm cực tốt của cô, cũng không dây dưa với cô nữa, trực tiếp giơ cô lên cao, tách hai chân cô ra, đặt ngay hai bên cần cổ hắn, nói với Mộc Khanh Khanh đang ngồi trên cổ mình: "Như vầy được rồi chứ?" Trong giọng nói dịu dàng tràn đầy cưng chiều ngọt ngào, không hề thấy được dáng vẻ gấp gáp để cô liếm láp mút vào ba mươi phút trước đâu cả.

"Cũng tàm tạm…" Mộc Khanh Khanh lẩm bẩm lầu bầu, nhưng hưng phấn vui sướng trong mắt có sao cũng không ngăn được.

Chính là như vậy… Bàn tay to ấm áp rắn chắc trên mắt cá chân, cánh tay rắn chắc đỡ lấy thân thể, cao đến đỉnh cao nhất, độ ấm kề sát ấm áp nhất.

Nguyện vọng tâm tâm niệm niệm thời thơ ấu lại dễ dàng đạt được trong thế giới nhiệm vụ. Chỉ là một động tác nhỏ trong lúc vô tình của Dung Ly, lại bồi đắp ấm áp cho thời thơ ấu thiếu hụt của cô, tuy nhiều năm đã trôi qua, nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn có thể nhớ rất rõ ràng vẻ mặt đã từng khát vọng của một cô bé, tất cả đều khắc sâu trong đầu, không thể tiêu tan.

(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~(~￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 39: Game online thực tế ảo (16) chủ nhân... mau bắn ra đi [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Xa cách trò chơi đã hơn một tháng, cấp bậc của người chơi chủ lưu cũng đã thăng đến cấp ba mươi, cấp bậc của Dung Ly vẫn chỉ dừng lại ở cấp ba mươi hai như trước. Nhưng sức chiến đấu của hắn lại một chút cũng không thể khinh thường, không nói tới các loại bảo vật cực kỳ lợi hại trong túi của hắn, chỉ riêng năng lực ẩn chứa trong chức nghiệp ẩn giấu của hắn cũng đã cũng đã đủ để hắn hoành hành.

Dung Ly cùng với Mộc Khanh Khanh trong dáng vẻ trẻ con đang ngồi trên cổ hắn rốt cuộc cũng dừng bước chân, hai người thân mật chồng lên nhau thảnh thơi nhìn sự náo nhiệt phi phàm của một trong ba thành lớn nhất tộc Tinh Linh, thành Filotes.

Một đường đi tới, chỉ dùng thời gian ba ngày, nhờ Dung Ly vất vả cần cù phấn đấu, cấp bậc của Mộc Khanh Khanh không chỉ thăng lên không ít, trưởng thành thành dáng vẻ bé con đáng yêu năm sáu tuổi, còn thành công get được một kỹ năng cấp Thần:【 Thần • Thuật Phong Ảnh 】.

【 Thần • Thuật Phong Ảnh 】: Lấy sức mạnh của thiên nhiên, tạo ra bản thể cùng nguồn cùng gốc cùng cảm giác. Giá trị ma pháp tiêu hao: 1000.

Cấp bậc hiện tại【 Cấp bậc ấu thú 】, số lượng hạn chế triệu hồi bản thể: 2. Thời gian duy trì bản thể: 90 phút; Thời gian làm lạnh kỹ năng: 24 giờ.

Kỹ năng này thoạt nhìn không khác thuật triệu hồi của triệu hồi sư hay thuật phân thân của thích khách là mấy, nhưng sở dĩ nó là kỹ năng cấp Thần, chỗ hơn người lại là bất cứ kỹ năng nào cũng không thể sánh bằng!

Cùng nguồn cùng gốc cùng cảm giác, chỉ đơn giản sáu chữ, lại thể hiện ra muôn vàn ưu thế của sủng vật cấp Thần, không phải là thú triệu hồi không có trí óc, cũng không phải chỉ có thể dùng hư ảnh để mê hoặc, mà là có cùng thực lực nghịch thiên như Mộc Khanh Khanh, có thể nói là trực tiếp nâng thực lực của Mộc Khanh Khanh lên đến gấp 3 lần thậm chí còn nhiều hơn!

Nhưng, một kỹ năng cấp Thần như vậy, lại bị hai người Dung Ly và Mộc Khanh Khanh dùng để tuyên dâm…

Khi mới vừa lĩnh ngộ kỹ năng này, Mộc Khanh Khanh vẫn chỉ cao đến đầu gối Dung Ly, ba tinh linh nhỏ giống nhau như đúc tất cả đều trần truồng, khuôn mặt tinh đáng yêu, làn da non mềm bóng loáng, không có bất cứ tì vết gì, thân thể mềm mại tinh xảo, cân xứng đáng yêu, giống như tiểu thiên sứ lầm lạc thế gian, hồn nhiên ngây thơ.

"Dung Ly, hôm nay em nhất định phải ép khô anh…" Ba tinh linh nhỏ đều cong khóe miệng, dính dính lên thân thể cũng đang trần trụi của Dung Ly, giọng nói trẻ con mềm mại thuần khiết lại đang nói ra những lời tâm tình đầy xấu hổ.

Dung Ly cũng nheo lại đôi mắt hoa đào câu hồn của mình, trên mặt đều là phong lưu đa tình chờ mong và hưởng thụ, "Vẫn nên hầu hạ tốt côn thịt lớn của tôi trước đi, lấp đầy bụng của mình, rồi lại đến ép khô tôi sau."

Mộc Khanh Khanh hung hăng trừng mắt một cái, quyết tâm ép khô hắn càng thêm kiên định! Vừa quỳ sát giữa hai chân hắn, đối diện với cự vật hung mãnh đã hơi hơi nhếch, đôi tay bao lấy cự vật hắn; hai người còn lại cũng lần lượt chiếm cứ hai bên trái phải ngực của Dung Ly, hai cái tay nhỏ lấy lực đạo khác nhau, khi mạnh khi nhẹ khảy lộng véo xoa nhô lên trước ngực hắn, cánh môi thơm tho mềm mại cọ xát hai bên vành tai trái phải của hắn.

Dù tai nhọn của tộc Tinh Linh có bị chạm vào bao nhiêu lần, vẫn nhạy cảm tê dại trước sau như một, dục vọng trong thân thể Dung Ly thoáng chốc bị thúc giục thức tỉnh, theo đó mãnh liệt truyền đến hạ thể hắn, côn thịt lớn nhếch lên chín mươi độ hướng về phía trước.

"Ư ưm… Mau liếm…" Hắn nhịn không được ưỡn thẳng lưng, muốn cánh môi hết sức non mềm và lưỡi thơm của cô chạm vào dục căn của hắn.

Đôi tay Mộc Khanh Khanh nhẹ nâng cự vật dữ tợn của hắn lên, nằm sấp giữa hai chân hắn, lại một lần trực tiếp cảm nhận được sự nhỏ bé hiện giờ của mình, "Lớn quá…", Dù hơi sợ hãi, nhưng cô vẫn dùng đôi tay nho nhỏ vuốt ve xoa bóp hai quả cầu thịt của Dung Ly, đưa cái miệng nhỏ hướng đến côn thịt hắn, nghiêm túc bắt đầu từ gốc rễ, dùng đầu lưỡi liếm láp từng chút một.

Phía dưới Dung Ly được chiếc lưỡi mềm mại hầu hạ đến sảng khoái vô cùng, lỗ nhỏ nơi quy đầu dần dần tràn ra từng giọt dâm thủy, mặt trên cũng bị làm cho đạt khoái cảm liên tục, hận không thể than nhẹ dâm đãng kêu ra tiếng.

Tinh linh nhỏ tinh xảo mê người, da thịt bóng loáng non mịn không ngừng cọ xát Dung Ly, trước ngực là hoa văn cơ bắp hết sức cân xứng, hai điểm màu đỏ nhô lên cùng chịu một kích thích, nhưng tiết tấu lại luôn trái ngược, nơi đó của hắn vốn dĩ cũng không phải điểm nhạy cảm quan trọng gì, hiện giờ lại bị hai tay nhỏ của Mộc Khanh Khanh trêu chọc đến nóng bỏng tê ngứa, kích thích dục hỏa mãnh liệt trong cơ thể.

"Thoải mái không? Chủ nhân của em?" Thanh âm trẻ con triền miên mị hoặc bên tai mị hoặc, quanh quẩn trong phòng từng chút một.

Hai bàn tay lớn của Dung Ly lần lượt bao trùm lên mông thịt của hai tinh linh nhỏ, lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mỹ diệu khiến hắn nhịn không được mạnh mẽ vuốt ve trêu đùa. "Thoải mái… Nhanh hơn nữa…" Côn thịt của Dung Ly không chịu khống chế nảy lên vài cái, thân gậy thô tráng đánh lên mặt Mộc Khanh Khanh đang nằm giữa hai chân hắn, phát ra một trận thanh âm dâm dục.

Trên cự căn của Dung Ly đã ẩm ướt một mảnh, không chỉ tràn ngập hương vị xâm lược chiếm hữu của dương vật đàn ông, mặt trên còn tràn ngập hương vị nước bọt thơm ngọt của Mộc Khanh Khanh.

Cho dù so với lúc mới sinh ra đã trưởng thành không ít, nhưng hiện tại Mộc Khanh Khanh vẫn như cũ không có cách nào ngậm lấy quy đầu của Dung Ly, chỉ có thể dùng khuôn miệng đã mở lớn hết mức bao lấy một phần nhỏ trước quy đầu, đầu lưỡi linh hoạt xoay quanh dị vật lấp đầy miệng, dùng hết sức liếm láp mút hôn.

"Chủ nhân… Nhanh bắn ra đi…" Mộc Khanh Khanh vẫn luôn kích thích cặp tai nhọn của Dung Ly, đưa đầu lưỡi tinh xảo ấm áp thăm dò vào lỗ tai Dung Ly, một trận mút hôn liếm áp hấp dẫn người, "Đói quá… Muốn ăn tinh dịch của chủ nhân… Bắn vào trong miệng Khanh Khanh đi…"

Thân thể Dung Ly run lên, động tác xoa nắn mông thịt đột nhiên nhanh hơn, cố kìm chế nhanh chóng đưa đẩy eo vài cái, để tinh dịch của chính mình như Mộc Khanh Khanh mong muốn, phun vào trong cái miệng thèm ăn của cô.

Dung Ly nhìn Mộc Khanh Khanh đang hấp thu tinh dịch của hắn, còn đắm chìm trong cao trào lại cảm thấy hơi hoảng hốt, lỗ tai sớm đã bị chuốc say vừa mới nghe được một câu cuối cùng là gì ấy nhỉ?

Có điều không đợi Dung Ly suy nghĩ sâu xa, Mộc Khanh Khanh đã lại lần nữa bắt đầu động tác của mình.

Mộc Khanh Khanh ngồi trên mặt Dung Ly, đưa hoa huyệt bóng loáng non mịn nhắm ngay bờ môi của hắn, hơi đói khát rên rỉ: "Dung Ly… Anh cũng giúp em liếm đi…" Hai ngón chân nho nhỏ cọ cọ tai nhọn của hắn.

"Nhỏ như vậy… Cũng muốn bị thao huyệt à? Bên trong ngứa sao?" Toàn bộ hô hấp nóng bỏng đều phun xung quanh cửa huyệt nhạy cảm của cô, đưa tới một trận run rẩy.

"Em cũng giúp anh liếm… Dung Ly…" Giọng trẻ con run rẩy không chút nào che giấu dục vọng của mình, mang theo âm sắc và yêu mị phóng đãng không thích hợp.

Mộc Khanh Khanh đã nhịn không được liếm hôn lên cự vật gần ngay trước mắt, hai tinh linh nhỏ trần trụi một trước một sau nằm sấp lên chân Dung Ly, một người dùng chiếc lưỡi mềm mại liếm láp mút hôn côn thịt, một người du tẩu tại gốc rễ và cầu thịt.

Đầu lưỡi của Dung Ly và Mộc Khanh Khanh rõ ràng có khác biệt, một cái ôn hoà hiền hậu có lực, một cái mềm mại tinh xảo, tựa như lửa và băng, dương và âm. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Dung Ly không dám mạo muội đâm trong huyệt đang khép chặt của cô, chỉ trước tiên mạnh mẽ liếm láp miệng huyệt, dùng hàm răng khẽ cắn thịt mềm, chờ đến khi Mộc Khanh Khanh hoàn toàn thả lỏng mới đưa một ngụm nước bọt vào khe hoa, dịu dàng dùng đầu lưỡi đâm vào trong đó.

Ba tinh linh nhỏ là tồn tại tuy hai mà một, cảm quan thân thể của các cô là cùng nguồn cùng gốc cùng cảm giác, bị trực tiếp liếm huyệt khiến Mộc Khanh Khanh thoải mái đến run rẩy thân mình, chân vẫn luôn câu lấy tai nhọn của Dung Ly chà đạp đùa bỡn, hai tinh linh nhỏ khẩu giao cho Dung Ly cũng thoải mái rên rỉ, ra sức liếm láp phụng dưỡng côn thịt Dung Ly.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 40: Game online thực tế ảo (17) xem ai ép khô ai trước

GAME ONLINE THỰC TẾ ẢO (17) Xem ai ép khô ai trước

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 41: Game online thực tế ảo (18) đừng mạnh mẽ lừa tình như vậy [hoàn]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Đừng đi mà." Mộc Khanh Khanh trưng ra một gương mặt tươi cười, hết sức ngây thơ chất phác thuần khiết.

"Vị mỹ nữ a di này, sao lại muốn Khanh Khanh làm sủng vật của ngươi? Khanh Khanh chính là sủng vật cấp thần duy nhất, không thể dễ dàng phản bội

chủ đâu…" Cô cường điệu nhấn mạnh bốn chữ "cấp thần duy nhất".

Quả nhiên, nghe Mộc Khanh Khanh nói xong, khát vọng nhất định phải có được trong mắt Lam Linh Nhi càng thêm chói mắt.

Lam Linh Nhi trừng Lục Thần hôm nay lại trở nên hết sức yếu đuối, ngang ngược uy hiếp y: "Lục Thần! Chuyện ả mục sư Tử Nguyệt kia em còn chưa tìm anh tính sổ đâu! Cẩn thận em nói với chị anh đã có bọn em còn thông đồng với người khác!" Duỗi tay chỉ vào Mộc Khanh Khanh đang cười đến vẻ mặt vô tội, "Cho nên, hôm nay anh nhất định phải giúp em lấy được sủng vật tinh linh này!"

Mộc Khanh Khanh chớp chớp mắt, ghé vào bên tai Dung Ly, "Thấy không? Nữ tinh linh điêu ngoa tùy hứng này đã là người của chiến sĩ nhân loại kia rồi, anh ngàn vạn lần không được tùy tiện đánh mất thân phận để đoạt phụ nữ với tên ngựa giống kia đó!"

Dung Ly: "… Hả???"

Thấy Dung Ly sau khi nghe được lời cô cảnh cáo còn ngốc ngốc lăng lăng, không hề đưa ra bất cứ hứa hẹn hay phản ứng gì nên có, Mộc Khanh Khanh lại vội vàng mở miệng nói: "Cô ta chính là nữ phụ độc ác muốn chia rẽ chúng ta đó hu hu hu… Nếu em trở thành sủng vật của cô ta, anh sẽ không thể ở bên cạnh em nữa, đã ăn không đủ no uống cũng không đủ, còn phải bị nô dịch sai khiến đánh nhau với những con quái vật đáng sợ khủng bố nữa… Hu hu hu…"

Dung Ly: "… Hả???"

"Mới vừa gặp lần đầu, anh liền yêu cô ta nhanh như vậy à? Em đúng là nhìn lầm anh rồi! Tuy hiện giờ em không có dáng người đẹp như cô ta, nhưng trạng thái tiểu tinh linh của em càng tuổi trẻ mạo mĩ còn biết bán manh hơn so với cô ta… Cùng lắm thì anh chờ một chút, cố gắng cày cấy nuôi dưỡng, em sẽ mau chóng lớn lên trở thành một tiểu yêu tinh quyến rũ vũ mị mà…"

Dung Ly hít sâu một hơi, trực tiếp ôm lấy tinh linh nhỏ nhắn trên cổ bằng một tay, chặt chẽ nhét vào trong lòng ngực mình. Một cái tay rảnh rỗi khác không khách khí giơ lên che trước mặt hai người đang tranh chấp không thôi bên kia.

"Chuyện lần trước xem như đã thanh toán xong. Bây giờ ta phải đi xử lý chút chuyện nhà, nhắc các ngươi lần cuối, đừng có chắn đường ta nữa!"

...

"Wow! Dung Ly! Ngươi Ngươi Ngươi! Cái viện này là do anh mua sao!" Mộc Khanh Khanh xoa mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng bám lấy cánh tay hắn, lớn tiếng kêu to biểu đạt sự hưng phấn của cô: "Hu hu hu… Sao anh lại lợi hại như vậy chứ! Yêu anh muốn chết! Mau buông em xuống! Mau mau!"

"Em cũng đã nói tôi lợi hại, tiểu viện tử này chính là tôi mua!" Trên mặt Dung Ly mang theo chút kiêu ngạo nho nhỏ, nhịn không được dùng bàn tay xoa xoa tinh linh nhỏ bé đang nhích tới nhích lui trong lòng ngực, nhưng lại không theo ý Mộc Khanh Khanh mong muốn mà thả cô xuống.

"Muốn tự mình xuống dưới đi dạo cũng có thể, trước tiên thành thật trả lời tôi mấy vấn đề." Cảnh cáo nhìn thoáng qua đôi mắt lại bắt đầu quay tròn chuyển của Mộc Khanh Khanh, Dung Ly vừa đi thẳng về phía trước vừa nói: "Không thể trốn tránh vấn đề, cũng không thể gạt tôi."

Mộc Khanh Khanh nhìn không chớp mắt bốn phía xung quanh, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt chân thành ngoan ngoãn, "Ừ được! Dung Ly cứ hỏi đi!"

Trong lòng ngực ôm tinh linh nhỏ mềm mại đáng yêu, Dung Ly một thân áo giáp da, mang theo sự ưu nhã sâu trong cốt tủy của tộc Tinh Linh, nửa nhảy lên cây cổ thụ màu xanh biếc treo giữa không trung, ngồi xuống xích đu được trang trí bằng các loại hoa và dây leo.

"Tên của em là Khanh Khanh?" Nếu hắn nhớ không lầm, hắn hẳn là đã nghe được cái tên này hai lần.

Một lần là khi hai người hoan ái, còn có một lần là hôm nay khi đấu võ mồm với nữ tinh linh kia.

Mộc Khanh Khanh vươn móng vuốt nhỏ, thật cẩn thận chạm vào đóa hoa hồng kiều diễm ướt át trên dây leo quấn quanh, có chút không yên lòng trả lời hết sức nghiêm túc với Dung Ly: "À… Đại khái… Đúng vậy… Thật xinh đẹp!"

Dung Ly bị ngó lơ như vậy rõ ràng cũng không giận, chỉ bình tĩnh cầm lấy hai tay nhỏ không an phận của Mộc Khanh Khanh cố định lại bằng một bàn tay của mình, một cái tay khác vòng qua phía sau lưng cô tập kích lên tai nhọn bên trái của cô.

Chỉ là vài động tác khẽ vuốt ve, liền đổi lấy âm thanh mềm lại liên miên cầu xin tha thứ.

"Ưm ư… Em sai rồi, sai rồi! Ưm hức… Tên của em chính là Khanh Khanh, là Mộc Khanh Khanh ưm a…" Mộc Khanh Khanh ghé thân thể đã mềm nhũn như bông vào trong lòng ngực Dung Ly, dựa gần hết cọ lại cào.

"Mộc Khanh Khanh? Thì ra là Mộc Khanh Khanh…" Thanh âm của Dung Ly càng ngày càng thấp, Mộc Khanh Khanh bị chế trụ trong lòng ngực cũng nhìn không thấy biểu cảm trên mặt hắn, khiến cô càng thêm nghe không ra cảm xúc ẩn chứa trong mấy chữ này.

Nhưng thanh âm của Dung Ly cũng chỉ ngừng trong chớp mắt, ôm thân thể Mộc Khanh Khanh lên, ánh mắt chuyên chú nhìn cô, lại lần nữa đặt câu hỏi: "Em là gì?"

"Đương nhiên em là người…" So với sự nghiêm túc của Dung Ly, Mộc Khanh Khanh lại bất nhã hướng Dung Ly trợn trắng mắt, vẻ mặt hiển nhiên.

Dung Ly: "Vậy sao em… Sao em lại biến thành NPC trong trò chơi? Còn xuất hiện trong mộng của tôi?"

Mộc Khanh Khanh mang vẻ mặt tươi cười hồn nhiên, thành thật trả lời Dung Ly: "Bởi vì hệ thống đó." Ngoan ngoãn chớp chớp mắt với Dung Ly, mặt không đỏ tim không loạn yên lặng vui sướng trong lòng, chỉ là ——

Hệ thống này không phải hệ thống kia.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Dung Ly vẻ mặt bình tĩnh ấn Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực của mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, "Khanh Khanh, em cứ yên tâm, tôi sẽ ở trong trò chơi với em cả đời."

"Khanh Khanh, trò chơi này vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng lại, tôi cũng sẽ không để nhân sinh của mình không có em."

Mộc Khanh Khanh: "…"

Một thanh âm nho nhỏ truyền ra từ trong lòng ngực Dung Ly, còn mang theo một chút xấu hổ và… Cố nén ý cười: "Dung Ly… Thật ra em có thể trở lại thế giới hiện thực."

Cho nên, anh có thể đừng mạnh mẽ lừa tình như vậy hay không…

Lại là một sự im lặng thật lâu, Mộc Khanh Khanh lặng lẽ ló đầu ra, lại phát hiện Dung Ly vẫn bình tĩnh như cũ, ừ, có lẽ phải nói là dại ra.

"Anh không được hỏi em về nguyên nhân có hơi kỳ ảo gì đó, dù sao em cũng không thể trả lời, a, cho dù anh có sờ lỗ tai em cũng không được…"

Định trả thù tính gãi gãi tai nhọn của Dung Ly, Mộc Khanh Khanh tiếp tục nói: "Bây giờ em muốn thăng cấp cũng chỉ có thể dựa vào tinh dịch của đàn ông…"

Dung Ly đã dần dần khôi phục bình thường ngắt lời Mộc Khanh Khanh: "Khanh Khanh chỉ có thể dựa vào tinh dịch của tôi."

"Ặc… Phải phải phải! Em thăng cấp chỉ có thể dựa vào tinh dịch của chủ nhân." Mộc Khanh Khanh cười cọ cọ bên tai bình giấm nhỏ, nghe lời đồng ý với lời khuyên của Dung Ly.

"Chờ đến khi em mãn cấp, em liền có thể đến thế giới hiện thực rồi. Cấp 100 đối với em bây giờ mà nói, tựa như nhu cầu tinh dịch của em gắn liền với với nguy cơ thận hư của anh ——"

"Hu hu… Anh quá, quá không độ lượng rồi!"

"Mau, mau buông em ra a… mạnh quá um a… Không cần…"

"Đừng… Nhẹ chút ư a… Đừng, đừng có sờ…"

Dung Ly tỏ vẻ mắt điếc tai ngơ đối với các loại câu xin tha không ngừng phát ra từ trong miệng Mộc Khanh Khanh, tiếp tục hung ác gian dâm tinh linh nhỏ nào đó vừa chạm vào vảy ngược của đàn ông.

Kéo màn, che mặt.

(~ ̄▽ ̄)~(~ ̄▽ ̄)~(~ ̄▽ ̄)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 42: Game online thực tế ảo (pn.1) xúc tu play [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Thu, thu cái kia lại…" Tầm mắt Mộc Khanh Khanh không dám dời xuống nhìn xem thân thể lấy một cái, nâng đầu nháy mắt, nhẹ nhàng lôi kéo một cánh tay Dung Ly, nũng nịu lắc lắc không ngừng, "Để trần thân thể cũng được, đừng để em như vậy mà… Dung Ly…"

"Xuyt —— đừng nói chuyện."

Tay Dung Ly đang vuốt đầu vú hồng nhạt dùng sức một cái, không ngoài dự đoán nghe được một tiếng thở gấp rên rỉ của cô, hảo tâm cúi người xuống, liếm liếm màu hồng nhạt nhô lên hết sức dễ thấy giữa dây leo xanh biếc thô ráp, lực đạo mút vào không tự giác từ nhẹ đến mạnh. Nhũ thịt trắng nõn đã trở nên no trướng bị dây leo siết chặt không ngừng, cảm giác đau đớn nhè nhẹ lại làm vú nhạy cảm của cô càng thêm ngạo nghễ ưỡn lên.

Ôm thân thể đã nhũn ra của Mộc Khanh Khanh, một bàn tay Dung Ly trượt xuống, lưu lại vòng eo mềm mại của cô một lát liền gấp không chờ nổi theo dây leo chỗ khe mông sờ đến u huyệt ướt đẫm phía trước, đẩy dây leo đang bá chiếm cửa huyệt ra, theo một tiếng nước rõ ràng, Dung Ly trực tiếp cắm hai ngón tay vào, cũng mặc kệ Mộc Khanh Khanh có thích ứng hay chưa, bắt đầu hung ác thưởng thức mị thịt trong tiểu huyệt đang gắt gao bám vào ngón tay.

"Bên trong bị nước của em chảy ra làm cho trơn trượt… Còn rất chặt nữa…" Bình thản nói ra lời khiêu khích như vậy, dương vật đã động tình của Dung Ly cũng kiêu ngạo đè lên bụng nhỏ của Mộc Khanh Khanh, côn thịt nóng hổi bá đạo biểu thị công khai sự tồn tại của nó.

Hai chân Mộc Khanh Khanh phát run, trọng lượng toàn thân hầu như đều dựa vào Dung Ly, không chỉ có ngón tay đang tàn sát bừa bãi trong huyệt khiến cô trở nên thân kiều thể nhuyễn, nơi miệng huyệt mang theo dây leo mềm cũng khiến cô run run không thể chống cự, dây leo thô to ma xát qua miệng huyệt, mang theo lượng lớn dâm dịch bị dính lên, từng chút một hoạt động tràn lan trên thân thể trần trụi của cô. Mỗi một chỗ mẫn cảm trên cơ thể đều bị dây leo thô ráp ma sát nghiền áp, loại thể nghiệm này Mộc Khanh Khanh chưa bao giờ trải qua, quá kích thích quá điên cuồng.

Khi dây leo lại một lần hung hăng cọ qua âm đế ướt át đỏ tươi, Mộc Khanh Khanh duỗi thẳng thân thể, ngón chân cuộn tròn chống đỡ trên mặt đất, mị thịt trong tiểu huyệt mút chặt ngón tay, một cơn sóng dâm dịch lớn chảy ra từ miệng huyệt đang bị căng ra, tưới lên dây leo đang ngo ngoe rục rịch.

"Dung Ly… Thoải mái quá…" Dựa vào trước ngực Dung Ly, khoái cảm cực hạn sau cao trào kích thích Mộc Khanh Khanh vô thức nỉ non.

Ngón tay hắn cũng không rút ra, vẫn như có như không đưa đẩy trong tiểu huyệt sau cao trào đã trở nên hết sức non mềm, nghe được tiếng rên rỉ nho nhỏ của Mộc Khanh Khanh, Dung Ly trấn an dùng một bàn tay vuốt ve phần lưng cô, "Có muốn càng thoải mái hơn nữa không? Dùng thứ càng thô, càng cứng, càng dài nhét vào trong tiểu huyệt của em?"

Giọng nói trầm thấp mê người dễ dàng mê hoặc Mộc Khanh Khanh: "Ừm… muốn ưm…"

"Nương theo dâm thủy của em chảy ra, dần dần tiến vào tiểu huyệt dâm dãng đầy nước của em… Mạnh mẽ thao em, lấp đầy khoảng trống của em, thỏa mãn dục vọng của em. Trong tiểu huyệt chặt chẽ của em, đẩy mị thịt quấn người của em ra, cắm vào thật sâu, cắm đến hoa tâm khiến người thoải mái của em, cắm đến miệng tử cung ngứa ngáy của em…"

Theo lời Dung Ly nói ra, hắn điều khiển dây leo mềm dẻo cứng rắn được bao bọc một lớp mềm mại đỉnh nhập vào tiểu huyệt ướt át của Mộc Khanh Khanh, giọng điệu nhỏ nhẹ dụ dỗ càng tăng thêm thỏa mãn khuây khoả, Mộc Khanh Khanh bị dục vọng cầm tù cũng không phát giác ra dị vật xa lạ trong huyệt, ngược lại còn đùa nghịch vòng eo, ánh mắt mê ly phối hợp nghênh đón dây đằng cắm vào.

"Ưm a… Cắm sâu, sâu quá ưm… Thoải mái quá ha… Dung Ly…" Thứ mềm mại trên dây leo cũng không bị Dung Ly đánh tan, mềm mại trải rộng trên dây leo đâm lướt qua vách tường mềm mại, kích thích Mộc Khanh Khanh như muốn mất đi lý trí. Dây leo không hạn chế chiều dài dưới sự khống chế của Dung Ly điên cuồng kích thích điểm nhạy cảm trong huyệt của Mộc Khanh Khanh, một lần lại một lần va chạm, thử thâm nhập đến miệng tử cung yếu ớt, cảm giác mềm mại không ngừng tích lũy trong tiểu huyệt, trêu chọc Mộc Khanh Khanh.

Ánh mắt Dung Ly vẫn luôn gắt gao khóa chặt trên người Mộc Khanh Khanh yêu mị mê người đang chìm trong tình dục, đầu quả tim tràn đầy tình yêu dành cho cô, sưng to giữa hai chân đã lấy thế không thể đỡ nổi muốn ồn ào náo động tàn sát bừa bãi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cắm vào đi! Cắm vào trong cơ thể cô ấy đi!

"A ——"

Đột nhiên cảm giác được miệng huyệt bị cường ngạnh căng ra, độ ấm nóng cháy cùng với cảm giác quen thuộc cuối cùng cũng khiến Mộc Khanh Khanh kịp phản ứng lại, thì ra thứ vừa mới hoạt động trong cơ thể mình vẫn luôn là dây leo! Mộc Khanh Khanh kịp nhận ra thân thể run lên, hoa kính theo bản năng siết chặt lại, dây leo đang gắt gao quấn quanh trên thân đồng thời cũng bị một đầu côn thịt lớn cắm vào hoàn toàn ngăn trở bên ngoài.

"Thả lỏng chút… Để anh cắm vào thân thể của em."

Dung Ly đưa bàn tay đến trên âm hạch đang run run rẩy rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve, vừa kích thích tình dục trong cơ thể Mộc Khanh Khanh, vừa chậm rãi đẩy mạnh côn thịt.

Mộc Khanh Khanh chôn trong lòng ngực Dung Ly, vô lực lắc đầu, thấp giọng khóc mở miệng, "Ưm ư a… Không, không cần… Ưm a… Thô, Thô quá a a… Dung Ly… Đừng, đừng mà!" Cô thật sự không thể tưởng tượng tiểu huyệt của mình đang bị nhét vào côn thịt có kích cỡ đáng sợ như vậy!

Trái ngược với lời nói thốt ra từ miệng cô, thân thể Mộc Khanh Khanh cũng đã bắt đầu dần dần tiếp nhận cự vật của Dung Ly.

Một tay Dung Ly ôm chặt Mộc Khanh Khanh, một tay khác câu lấy dục vọng của cô, hoa huyệt nhạy cảm bị lượng lớn dâm dịch khiến cho trơn trượt dị thường. Từng nụ hôn khẽ dừng trên mái tóc cô, không tiếng động an ủi cổ vũ.

Dây leo cũng đồng dạng chiếm cứ không gian hoa huyệt không chỉ mang đến cho Mộc Khanh Khanh khoái cảm xưa nay chưa từng có, còn mang lại

cho Dung Ly khoái cảm mới mẻ, côn thịt ma xát qua dây leo mềm mại, kích thích thân gậy sưng to, cảm giác đau đớn nhẹ nhàng đã giảm bớt dục vọng mạnh mẽ thọc vào rút ra của hắn, nhưng theo đó là cảm giác tê dại trên thân gậy Dung Ly, mang đến dục hỏa càng mãnh liệt hơn!

"Ư ưm… Không nhịn được nữa… Anh, Anh muốn động…"

Dung Ly vừa dứt lời, cũng đã khó dằn nổi bắt đầu thẳng lưng va chạm, hơi thở cực nóng phả vào trên người Mộc Khanh Khanh, thanh âm khàn khàn mang theo từ tính mê người, "A ư… Thoải mái không? Hửm?"

"Ưm a… A a… Thô quá… Nhẹ, nhẹ chút… A a…" Mộc Khanh Khanh đã không nghe rõ hắn nói gì, chỉ theo bản năng lắc lắc đầu, hoa huyệt bị hai vật thô to hoàn toàn chống đỡ đến cực hạn, đều theo tiết tấu nhất trí thọc vào rút ra, mỗi một lần đều là thâm nhập thật sâu, lại nhợt nhạt rút ra. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Miệng tử cung cũng bị hai thứ có xúc cảm bất đồng kia liên tục va chạm, lực lượng và tốc độ không kiêng nể gì làm ý thức của Mộc Khanh Khanh hoàn toàn mơ hồ, nếu không phải hoa huyệt của cô chỉ có chiều sâu nhất định, dây leo đói khát kia nhất định sẽ không biết thỏa mãn mà cắm đến cùng!

Khoái cảm sông cuộn biển gầm hoàn toàn bao phủ lấy cô, từ nơi tương liên của hai người truyền đến tiếng nước dâm mị một khắc cũng không ngừng lại, tất cả đều đang thành thật nói lên dục vọng mãnh liệt mênh mông của Mộc Khanh Khanh!

"Lắc đầu là nghĩa không thoải mái à?" Dung Ly cau mày, trên mặt bị khuây khoả xâm chiếm là sóng tình điên cuồng, suy nghĩ vừa động, khống chế dây đằng quấn lên côn thịt của chính mình, "Như vầy thì sao? Thoải mái không?"

"A a… Thoải mái a… Thoải, thoải mái… Dung Ly ưm… Không cần a…" Dây leo trong huyệt không hề báo trước quay cuồng quấn quanh, nhắc lên một trận tê dại thẳng đánh toàn thân, tiếng rên rỉ Mộc Khanh Khanh phát ra tất cả đều bị Dung Ly nghe được rõ ràng.

Dung Ly không để ý tới tiếng kêu khẩu thị tâm phi của Mộc Khanh Khanh, côn thịt bị dây leo quấn quanh, vách tường chặt chẽ đè ép bao vây lấy cự căn có ý định xuất tinh, lấy sức lực như đánh mất lý trí va chạm vào nơi sâu nhất trong hoa huyệt cô.

Chớp mắt khi tới đỉnh điểm kia, Mộc Khanh Khanh đang rút vào trong ngực Dung Ly khẽ nhếch miệng, cứng rắn nhô lên bị cô vô thức ngậm vào trong miệng, dùng răng cắn xé, phát tiết khoái cảm quá tải trong cơ thể.

Dung Ly cũng không thể tránh được xúc động muốn bắn tinh, điểm nhô lên trước ngực truyền đến từng đợt cảm giác đau đớn, trên thân gậy thô tráng truyền đến khuây khoả, cảm giác tê dại chỗ xương cùng lan tràn toàn thân, từng luồng tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể Mộc Khanh Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 43: Game online thực tế ảo (pn.2) miêu nữ play [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Dung Ly! Đừng, đừng nhét vào mà… Lấy ra đi ưm ha… Khó, khó chịu quá a a!" Mộc Khanh Khanh đang bị ép phải hóa trang thành miêu nữ tứ chi mềm nhũn tựa vào giường, chỉ còn lại cái mông thoạt nhìn hết sức trắng nõn ngon miệng nhếch lên cao cao, cảnh đẹp chỗ nếp uốn lỗ hậu bị căng ra đối diện với tầm mắt nóng bỏng lộ liễu của Dung Ly.

"Khó chịu? Khó chịu mà em còn hút chặt như vậy?!" Mắt hoa đào của Dung Ly tràn đầy màu sắc tình dục, đuôi mèo lông xù dưới sự khống chế của hắn đang căng hậu huyệt ra từng chút một, thâm nhập, lấp đầy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Cô loạng choạng uỗn cái mông ngạo nghễ lên, cặp mông hình dạng mê người lắc lư nở rộ trong mắt hắn.

"Hức ưm… Không, không muốn mà… Ưm a… A a…" Sau khi cảm giác không thoải mái do đường đi bị dị vật căng trướng đã rút đi, đuôi mèo mềm mại bị dịch bôi trơn thấm ướt lại mang theo cứng rắn, từng đợt cảm giác thẹn thùng cào người tê dại kia tràn lan khắp cúc huyệt, tiếng trên rỉ của Mộc Khanh Khanh tràn ra khỏi miệng cũng càng ngày càng ngọt ngào, yêu mị.

Dung Ly câu môi cười, xuân dược bôi trên gốc đuôi mèo đã bắt đầu có hiệu lực… Mềm nhẹ ôm ấp thân thể của cô lên, Dung Ly nhẹ búng tai nhọn phiếm hồng của cô một cái, một tay khác bồi hồi nơi hạ thể cô, vừa lòng cảm nhận được dâm dịch càng thêm mãnh liệt ào ạt chảy ra từ trong tiểu huyệt hư không, khiến toàn bộ bộ phận sinh dục, thậm chí đến mông cũng dính nhớp không chịu nổi.

"Chờ một chút, anh liền cắm vào ngay, mèo con đáng yêu mê người của anh vẫn còn thiếu hai cái tai lông xù nữa mà…" Dung Ly vừa dùng tay nhẹ nhàng đưa đẩy đuôi mèo phảng phất như thật sự mọc lên trên người Mộc Khanh Khanh, vừa bắt đầu trang trí lỗ tai của cô.

"Ha a!! Không, không được… Chịu không nổi… Ưm a… Muốn, muốn đi… A a!!" Tai nhọn nhạy cảm nhất bị lông tóc mềm mại chiếm cứ, khoái cảm tê dại khó nhịn cuồn cuộn không ngừng từ lỗ tai truyền đến toàn thân, không ngừng kích thích thân thể Mộc Khanh Khanh, khó có thể ức chế căng chặt rùng mình.

Hoa huyệt vẫn chưa bị tiến vào lại cứ như vậy mà cao trào, vách trong co rút phun ra lượng lớn dâm dịch, nháy mắt khi khoái cảm qua đi, đánh úp lại chính là trống rỗng và ngứa ngáy càng thêm nhiều, hậu huyệt cũng vì vậy mà hung hăng cắn lấy dị vật bên trong, muốn nương theo sự mấp máy co rút rất nhỏ để hòa tan một chút dục vọng mệt mỏi trước đó.

Hóa trang hình mèo thỏa đáng xong, Dung Ly cũng không còn bất luận sự nhẫn nại dư thừa nào nữa, lật người mèo con nhuyễn manh vô lực lại, để đầu gối cô chống trên mặt đất, lại duỗi cánh tay hữu lực ôm lấy vòng eo cô, Dung Ly liền khó dằn nổi từ phía sau cắm vào tiểu huyệt ướt đẫm của cô.

"Ưm a… Dung Ly… Động động đi… Nhanh, nhanh lên…" Hậu huyệt bởi vì xuân dược cũng đã dần dần không thỏa mãn mở ra, hoa huyệt phía trước bị lấp đầy dường như cũng bị lây bệnh đến phá lệ đói khát, điên cuồng muốn cắn nuốt côn thịt lớn của Dung Ly, đôi mắt Mộc Khanh Khanh lấp lánh ánh nước, chỉ biết rên rỉ cầu hoan.

"Mèo con của anh, lát nữa không được kêu ngừng đâu nhé…" Giọng nói còn chưa dứt, Dung Ly cũng đã bắt đầu đỉnh động phần eo của mình, mang tính kỹ xảo va chạm điểm nhạy cảm của cô, cảm thụ mị thịt quấn người mút vào côn thịt lớn của hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Rõ ràng là mèo, lại bị lấy tư thế tiểu cẩu giao phối mà thao lộng…

"Ưm a… Sau, phía sau… Rất ngứa… Dung Ly Ưm… ư a…" Dung Ly mỗi một lần thao lộng đều dùng đủ sức lực, tuy thỏa mãn hoa huyệt đói khát ngứa ngáy, nhưng tư thế thao lộng từ phía sau lại khiến mỗi một lần đỉnh nhập đều kéo theo cái đuôi đang cắm trong hậu huyệt, lông tóc đâm vào vách trong toàn bộ đều biến thành khoái cảm tê dại và không thỏa mãn.

Dung Ly híp mắt, mắt hoa đào xinh đẹp mờ mịt mị hoặc, tốc độ và lực đạo thao huyệt của hắn một chút cũng không giảm, bàn tay to vuốt ve vú đang lắc lư lay động của cô, dụ hoặc nói với Mộc Khanh Khanh đang bị tình dục chi phối: "Em có thể tự mình làm…"

Nói xong, Dung Ly không màng hoa huyệt quấn quấn quanh quanh giữ lại, "Ba ——" một tiếng rút côn thịt đang bị tầng tầng lớp lớp mị thịt bao lấy ra.

Hắn ngồi trên giường, hai chân cường tráng mở rộng ra, thịt căn sậm màu thẳng tắp diễu võ dương oai, thể hiện công khai sự cường tráng và cứng rắn của hắn. Đôi tay hữu lực nhẹ nhàng nhấc lên, Dung Ly liền ôm Mộc Khanh Khanh đến trên bụng mình, côn thịt thô tráng đứng thẳng lại một lần nữa chuẩn xác cắm vào hoa huyệt ướt đẫm.

"Không phải em rất thích ở trên sao? Lần này để em làm cho đủ…"

Nơi đùi của Mộc Khanh Khanh và Dung Ly gắt gao dán bên nhau, đuôi mèo cắm ở cúc huyệt nhếch lên, thân thể Mộc Khanh Khanh nghiêng về phía trước, dùng một bàn tay câu lên cổ Dung Ly, đồng thời lại hôn lên cánh môi Dung Ly, nước bọt giao hòa, mút vào liếm láp.

Mộc Khanh Khanh không thể kiềm chế dục vọng cũng quả thực không làm Dung Ly thất vọng, cô lắc nhẹ vòng eo thỏa mãn hoa huyệt, đồng thời, một cái tay khác nắm lấy đuôi mèo lông xù kia nhẹ nhàng đưa đẩy ra vào.

Hơn nữa, Dung Ly tin tưởng, Mộc Khanh Khanh hiện tại thong thả như vậy chỉ là tạm thời, là đang thích ứng khoái cảm xa lạ này, cho nên hắn không nóng nảy, dù cho trong lòng kêu gào muốn đè cô dưới thân, nhanh chóng thao làm, hắn cũng chỉ nhẫn nại chờ đợi cô chủ động, trong miệng ngẫu nhiên tràn ra vài tiếng hừ nhẹ mê người.

Mộc Khanh Khanh cũng chính như suy nghĩ của Dung Ly vậy, chỉ một lát sau, tốc độ và lực đạo của cô liền bắt đầu trở nên ngày càng mãnh liệt, hai vú linh hoạt nhảy lên bị Dung Ly vuốt ve trên tay, vòng eo không ngừng kịch liệt loạng choạng phun ra nuốt vào cự căn của hắn, đuôi mèo cũng theo động tác của cô lắc nhẹ phiêu động, cô như một chiếc thuyền con phập phồng phiêu bạc giữa sóng to gió lớn, chỉ là chiếc thuyền con này lại chủ động nắm giữ tốc độ và hướng đi!

"Ô ha… Thật thoải mái a… Đầy, đầy quá urm a… Dung Ly…"

Dung Ly cũng bị khoái cảm ngập đầu chỗ côn thịt làm cho sảng khoái không thôi, lời thốt ra cũng mang theo run rẩy và thở nhẹ.

"Mèo con… Nhanh lên… động nhanh hơn nữa…"

Thanh âm của Dung Ly quả thực mang theo tác dụng mị hoặc nhân tâm, giọng nói chứa đựng tình dục tựa như suối nguồn tội ác mê hoặc người, Mộc Khanh Khanh cũng không biết vì sao, thân thể khi nghe thấy thanh âm của hắn trong nháy mắt liền bồng bềnh đạt tới cao trào.

"Chủ nhân…" Cầm lòng không đậu than nhẹ một tiếng.

Đột nhiên không kịp phòng bị lại nghe được một tiếng "Chủ nhân" mang theo nét trẻ con, tinh dịch màu trắng của Dung Ly cứ như vậy giao đãi trong cơ thể Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh thở phì phò tựa vào người Dung Ly, tuy rất sướng, nhưng cũng rất mệt.

"Gọi anh một tiếng chủ nhân nữa đi…" Tay Dung Ly men theo sống lưng bóng loáng của cô vuốt ve, trong thanh âm tràn đầy dư vị chờ mong.

Mặt Mộc Khanh Khanh không dấu vết đỏ lên, "Không muốn…"

“Không muốn? Lát nữa em sẽ phải gọi!” Dung Ly mang theo Mộc Khanh Khanh đang mềm mại vô lực xoay người một cái, cẳng chân rắn chắc quỳ gối trên giường, nâng hai chân Mộc Khanh Khanh vòng lên eo mình, lại bắt đầu một vòng xâm chiếm mới.

Đôi nam nữ trần trụi phóng đãng si ngốc dây dưa bên nhau, thân thể tản mát ra tình dục dần tràn ra hết thảy không gian. Hương vị là tình nồng xạ hương và ngọt ngào, thanh âm là va thân thể va chạm thao huyệt cùng với dâm thủy lan tràn…

(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~(~ ¯▽¯)~

Dương: Hu hu, sao dạo này ít tương tác thế, bộ này ta edit xong hết rồi, chưa beta thôi. Các nàng cmt và bình chọn nhiệt tình lên nào, biết đâu bữa nào ta hứng lên cho bom nổ thì sao ╰(¯▽¯)╯

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 44: Thế giới thực □ cuối cùng mỗ dung cũng bắt chuyện thành công

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khi lần nữa trở lại không gian hệ thống, Mộc Khanh Khanh kiểm tra kim tệ mình cực khổ tích được, vừa lòng gật gật đầu, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười sáng lạn.

Trụ cột kinh tế dành cho lần nghỉ phép này tuyệt đối dư dả!

Trong lòng yên lặng ngâm nga, trên mặt lại là vẻ mặt đau lòng rời khỏi phòng làm việc của mình, Mộc Khanh Khanh xin tổ trưởng nghỉ nửa tháng, chỉ nói là muốn điều tiết cảm xúc.

Trong công ty, tuyệt đại đa số nhân viên cứ cách một đoạn thời gian đều sẽ xin nghỉ, mục đích nhằm loại bỏ cảm xúc và tình cảm dư thừa trong thế giới nhiệm vụ, cho nên đối với lần xin nghỉ này của Mộc Khanh Khanh, tổ trưởng rất sảng khoái đồng ý, cũng tỏ vẻ mong cô nghỉ ngơi cho tốt, còn đề nghị cô có thể thông qua việc bắt đầu một đoạn tình yêu mới để chữa thương, dùng hạnh (tính) phúc để an ủi những tổn thương đã phải chịu ở thế giới nhiệm vụ.

Mà Mộc Khanh Khanh chỉ có thể xấu hổ gật gật đầu, cũng không nói thêm một câu dư thừa nào, trực tiếp rời khỏi công ty, chạy về ổ nhỏ của mình.

Lần lượt tùy ý giải quyết vấn đề bữa tối của chính mình xong, Mộc Khanh Khanh lười nhác nằm trên sô pha, không ngừng nghịch di động, còn thuận tiện tra tìm mấy nơi yên tĩnh thích hợp tu thân dưỡng tính.

Nói là đi ra ngoài du lịch vui chơi, nhưng kỳ thật cô chỉ là muốn tìm một cái cớ, sau đó rời xa thành phố này, rời xa một ngày nào đó sắp đến.

Một trận tiếng chuông đánh gãy suy nghĩ có chút bay xa của Mộc Khanh Khanh, “Alo? Tổ trưởng?”

Thật cẩn thận nhìn thoáng qua thân ảnh khí tràng mười phần nào đó, tổ trưởng run run rẩy rẩy nói với điện thoại đã mở loa ngoài: “Ừ, Khanh…” Đột nhiên cảm giác được ánh mắt mãnh liệt chết người của mỗ Dung tổng giám đốc, tổ trưởng vội vàng thông minh sửa miệng, hiểu rõ tôn kính xa cách mới là trạng thái tốt, “Mộc tiểu thư, chuyện là… Bây giờ ngài có rảnh không?”

Mà Mộc Khanh Khanh bên đầu kia điện thoại đột nhiên run rẩy, cấp trên trực thuộc đột nhiên trở nên khách khí như vậy, thật là khủng khiếp đáng sợ, “Rảnh rảnh… Có gì phân phó ngài cứ việc nói…”

Giọng nói cố tình mềm mỏng say lòng người, thông qua loa di động, thanh âm của Mộc Khanh Khanh rõ mồn một truyền tới một đầu đang hết sức yên tĩnh bên này, tổ trưởng lặng lẽ nhìn về phía bên cạnh, trái tim nhỏ bé đang treo cao thoáng buông xuống, vẻ mặt tổng giám đốc sung sướng say mê, rõ ràng là do thanh âm mới vừa rồi dễ nghe, chắc sẽ không còn tâm trí xử mình đâu…

“Ách… Cấp trên của công ty vừa mới truyền lệnh xuống, yêu cầu mỗi một nhân viên xin nghỉ phép đều phải nói rõ chi tiết…” Tổ trưởng vẫn còn có cảm thấy thẹn trong lòng hơi khó mở miệng, nhưng chỉ dừng lại trong chớp mắt, một chút cảm thấy thẹn trong lòng có thể bỏ qua kia đã quyết tuyệt khuất phục trước cường quyền, “Hướng đi kỳ nghỉ của mình cùng với động thái tỉ mỉ chi tiết.”

“Hả? Ách…” Mộc Khanh Khanh có chút không phản ứng lại được.

Tổ trưởng xoa xoa mồ hôi trên trán, căng da đầu tiếp tục lừa dối, ra sức tự nhủ【 không thể để Khanh Khanh nhận ra được bất kỳ khác thường gì and thu hoạch vô cùng kỹ càng tỉ mỉ hành trình của kỳ nghỉ 】: “Cái này… Là công ty đưa ra quy định cứng nhắc vậy đó, ừ, yêu cầu phải cực kỳ chân thật và kỹ càng tỉ mỉ.”

Mộc Khanh Khanh cũng không nghi ngờ gì, đơn thuần sảng khoái đáp ứng: "Được, chỉ là tôi vẫn chưa quyết định đi đâu, ngày mai tôi sẽ gửi nội dung chi tiết cho cô được không?"

Mỗ Dung thận trọng gật đầu, ý bảo tổ trưởng có thể đồng ý với Mộc Khanh Khanh.

Tổ trưởng: "Có thể có thể, ngày mai nhất định… Phải nhớ gửi đó…"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh ngẩn ra, sao lại cảm thấy trong giọng nói của tổ trưởng mang theo ý tứ cầu xin nồng đậm vậy? Nhất định là ảo giác… thôi nhỉ?

"Ừm, Vậy… Ngủ ngon?"

Mỗ Dung kiên định lắc đầu với vẻ mặt nịnh nọt của tổ trưởng, ngón tay thon dài đẹp đẽ duỗi vào trong túi áo tây trang, lấy ra một tấm card đã chuẩn bị tốt trước đó:【 Chọc cô ấy cười 】.

Ba chữ ngắn gọn vô cùng phiêu dật.

Đáng thương tổ trưởng lúc này đây lại không thể khống chế được biểu cảm trên mặt mình, một bộ mặt có tang cứng đờ, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi nói vào điện thoại: "Chờ, chờ một chút. Cho tôi chút thời gian, để tôi từ từ ngẫm lại đã…"

Mộc Khanh Khanh bị các loại hành động không thể hiểu được của tổ trưởng khiến cô khá ngạc nhiên, không chút khách khí ban thưởng mấy tiếng cười liên tiếp.

"Ai u… Tổ trưởng… Tối nay ngài làm sao vậy?"

Một trận trầm mặc thật dài, lúc Mộc Khanh Khanh cho rằng tiếng cười của mình chọc giận tổ trưởng, tổ trưởng đáp lời truyền tới.

"Ngủ ngon…" Trong giọng nói của tổ trưởng mang theo vui sướng và nhẹ nhõm rõ ràng.

"Ngủ ngon…" Mộc Khanh Khanh vẻ mặt mộng bức.

"Ách… Mới vừa, vừa rồi câu ngủ ngon kia, là tôi chuyển lời thay người khác…" Mộc Khanh Khanh mộng bức lần hai.

Ba ngày sau, trấn nhỏ Giang Nam nhã nhặn lịch sự an nhàn.

Lôi kéo vali hành lý, Mộc Khanh Khanh đội mũ đánh cá của ngư dân híp mắt lại, nhàn nhã bước chậm, hưởng thụ làn gió tinh tế mềm mại nhẹ nhàng phất qua gương mặt.

Mỗ Dung vẫn luôn yên lặng đi theo phía sau có chút không đành lòng tiến lên bắt chuyện, phá hỏng cảnh đẹp như tranh vẽ này… Cho nên hắn vẫn tạm thời tĩnh tâm thưởng thức trước rồi tính…

Nhưng ai ngờ, chút không đành lòng này liền không đành suốt một tuần, mắt thấy ngày về càng ngày càng gần, rốt cuộc, mỗ Dung nắm tay cắn răng, thề với mặt trời trên cao, hôm nay nhất định phải bắt chuyện thành công!

Xoắn xuýt hóa trang xong… Không phải! Là hình tượng bên ngoài, mỗ Dung thấp thỏm mở cửa phòng mình ra, lẳng lặng chờ đợi cách vách mở cửa.

Sáng sớm đã ra ngoài thưởng thức cảnh mặt trời mọc của cổ trấn, Mộc Khanh Khanh lại thích ý đi dạo nửa ngày trên đường phố. Sau khi kéo lê thân thể mệt mỏi trở lại chỗ ở, nằm trên giường xong Mộc Khanh Khanh nhíu mày, vừa rồi hình như có một người đàn ông chào mình một tiếng thì phải?

Lại là một ngày mới khác, Mộc Khanh Khanh ở trong phòng khách sạn, nâng má tựa bên bệ cửa sổ, lẳng lặng mà nghĩ: Mưa bụi mông lung của cổ trấn chỉ thích hợp để ngắm nhìn.

Một ngày cuối cùng tại cổ trấn, đối với Mộc Khanh Khanh mà nói, quả thật là một ngày đặc biệt nhàm chán. Mộc Khanh Khanh vẫn như cũ lựa chọn ở trong khách sạn, tựa như nhàn nhã đi đến xích đu cạnh cây trong vườn, đôi tay lại hung hăng bắt lấy dây leo trên xích đu, phảng phất như đó là thứ duy nhất để cô dựa vào, cô mang tai nghe nấu cháo điện thoại với bác sĩ Ngôn suốt một ngày.

Mỗ Dung cũng là như thế này, không nỡ chớp mắt lấy một cái. Thoạt nhìn rất bình tĩnh nhìn chằm chằm Mộc Khanh Khanh cả một ngày, đương nhiên, bình tĩnh gì đó, chỉ là thoạt nhìn.

Trên đường trở về, cuối cùng mỗ Dung cũng bắt chuyện thành công.

Dưới các loại đối thoại như "Thật trùng hợp", "Tôi cũng vậy", "Có duyên thật"…, hai người trao đổi số điện thoại cho nhau.

Sau khi ngăn lại một chiếc xe taxi, Mộc Khanh Khanh cười nói với người đàn ông: "Hẹn gặp lại! Sau này có thời gian lại tụ họp…"

Nụ cười trên khóe miệng người đàn ông vẫn luôn duy trì góc độ hoàn mỹ nhất, "Ừ, nhất định sẽ có thời gian, hẹn gặp lại, Khanh Khanh…"

Mộc Khanh Khanh cho rằng, đây chỉ là lời khách sáo mà người trưởng thành nào cũng biết rõ.

Nhưng mà, người đàn ông lại không cho là vậy. Chỉ có chính hắn mới biết, lời hắn nói có bao nhiêu nghiêm túc và khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 45: Hiện đại (1) thuộc tính đê tiện yêu diễm hào quang vạn trượng

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Ngày đầu tiên sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Mộc Khanh Khanh hiếm khi dậy sớm một lần, rất sớm đã đến công ty.

Mộc Khanh Khanh trở lại công ty đã xa cách nửa tháng, nói không nên lời là đối với công ty cảm thấy xa lạ hay vẫn quen thuộc, chỉ mang theo một gương mặt tươi cười lễ phép, ưu nhã rụt rè bước đi, tiến vào tổ tình dục mà mình đang làm việc.

"Mộc tiểu thư ~ buổi sáng tốt lành ~~ Sao hôm nay lại tới sớm thế? Sao không nghỉ ngơi nhiều hơn? Thân thể mới là quan trọng nhất, công tác gì đó cứ từ từ không cần vội đâu ~ hôm nay dậy sớm có mệt hay không? Có muốn nghỉ một lát rồi mới bắt đầu làm việc không?"

Thấy tổ trưởng đối với chính mình vẻ mặt kính cẩn, chỉ cảm thấy phía sau lưng đổ mồ hôi, cứng đờ đáp lại một câu, "Tổ trưởng khách khí quá rồi... Không cần không cần!!".

Ánh mắt tổ trưởng ai oán nhìn thoáng qua Mộc Khanh Khanh, oán trách nói: "Cần gì phải khách khí với tôi chứ? Có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra! Đúng rồi! Cô ăn sáng chưa? Chắc là chưa rồi... Tôi đây đặc biệt mang cho cô bữa sáng mua ở một tiệm mỗi ngày đều có rất nhiều người xếp hàng đó!"

Mộc Khanh Khanh miễn cưỡng khởi động một gương mặt tươi cười, vội vàng phất phất tay, "Tôi ăn rồi, đi, đi làm việc trước đây, hẹn gặp lại tổ trưởng!"

Giọng nói còn chưa dứt, Mộc Khanh Khanh liền vội vội vàng vàng chạy về phòng làm việc của mình.

Lúc Mộc Khanh Khanh chạy vội như sợ tổ trưởng bám theo, trong mơ hồ, dường như cô nghe được phía sau truyền đến một giọng nói phá lệ trằn trọc quyến rũ:

"Chậm một chút ~ Nhỡ ngã tôi sẽ đau lòng..."

??!!!

Bước chân Mộc Khanh Khanh lảo đảo một cái, suýt nữa té ngã, sau khi đứng vững bước chân, nhịn không được rùng mình một cái, lại đột nhiên nhớ tới lúc trước khi mình tiến vào tổ tình dục, tổ trưởng đã thể hiện ra đam mê đặc thù... Mộc Khanh Khanh có một loại dự cảm bất thường mãnh liệt.

...

"Mời ký chủ lựa chọn kịch bản nhiệm vụ --"

《 Lãnh Thiếu Cuồng Yêu Vợ 》

《 Cuộc Sống Tính Phúc Ở Thời Đại Nữ Tôn 》

《 Tinh Tế Tương Lai Ba Nam Một Nữ 》

《 Nhân Thú Viễn Cổ Cuồng Tình 》...

Mộc Khanh Khanh chớp chớp mắt, sáng suốt không hề xem các loại tiêu đề cay đôi mắt này nữa, mà là trực tiếp vô cớ gây rối với hệ thống vô tình vô nghĩa: "Lần này tôi muốn chọn một kịch bản nhiệm vụ có bối cảnh hiện đại văn minh."

Sau khi dừng lại một lúc, giọng nói máy móc quen thuộc của hệ thống truyền ra trong không gian --

"Đã hoàn tất sàng lọc cho ký chủ, mời lựa chọn --"

《 Lãnh Thiếu Cuồng Yêu Vợ 》

《 Người Yêu Ngây Thơ Của Tổng Tài Tà Mị 》

《 Con Đường Thải Dương Của Đắc Kỷ Ở Hiện Đại 》

《 Ngọc Nữ Tấn Chức Dục Nữ 》...

Vô lực một tay đỡ trán, Mộc Khanh Khanh rất tùy ý nói một câu "Tùy ý đi..."

...

Sau khi Mộc Khanh Khanh tiếp thu xong cốt truyện nhiệm vụ, chỉ muốn cảm khái một câu, lúc này đây thân thể cô ký thác tuy là nữ chính của nguyên thế giới, nhưng cô thật sự không chịu nổi thuộc tính đê tiện yêu diễm hào quang vạn trượng của nữ chính...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nguyên nữ chính Mộc Khanh Khanh đầu tiên là tự biên, tự đạo, tự diễn xuất sắc vở kịch say rượu thất thân ở hộp đêm, sau khi cùng tổng tài bá đạo -- Dung Tự triền miên giao hoan, vào buổi sáng xuân sắc tươi đẹp ngày hôm sau, khi nguyên nữ chính (ngụy) tiểu bạch hoa ngây thơ thuần khiết lén lút rời khỏi phòng, lại không giống như làm ra vẻ, không cẩn thận để lại một thứ chứng minh thân phận, rồi sau đó lại căn cứ vào các loại kịch bản kinh điển【 Bá đạo tổng tài yêu ta 】, rốt cuộc cũng thật sự thu phục được chân ái của • đối tượng tình một đêm • bá đạo tổng tài • Dung Tự.

Cốt truyện nếu đến đây liền kết thúc mà nói, chính là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình đô thị ngốc bạch ngọt phổ phổ thông thông vô cùng đơn giản, nhưng mà... Nhưng mà nữ chính trong thế giới nhiệm vụ này lại là nhân vật bất phàm! Thân là một nữ chính ngôn tình ngốc bạch ngọt, cô ta thế nhưng lại là một lục trà kỹ nữ cấp độ cao hàng thật giá thật, hắc tâm liên -- cô ta thuần túy chỉ bởi vì tiền tài và lòng hư vinh mà cùng Dung Tự kết hôn, sau khi hai người kết hôn liền bắt đầu dần dần lộ ra nguyên hình.

Mỗi một ngày, thời điểm khi Dung Tự đến công ty đi làm, nguyên nữ chính thật • đói khát • dâm đãng • nghiện thành tính đều sẽ phóng đãng không kìm chế được yêu tự do ở nhà làm chủ bá* sắc tình, trình diễn các loại biểu diễn bán thịt không có chừng mực, tư thế tạo dáng õng ẹo lẳng lơ không hề có một chút tự giác và ý thức trách nhiệm của người làm vợ... Ngôn hành cử chỉ không có điểm dừng, nguyên nữ chính thành công nổi danh ở phòng phát sóng trực tiếp, cũng coi như là võng hồng có chút danh tiếng. Hơn nữa, thời điểm kết hôn với Dung Tự được một năm, nguyên nữ chính liền gấp không chờ nổi hồng hạnh xuất tường, đối tượng ngoại tình là một fan cuồng nhiệt ở phòng phát sóng trực tiếp của nữ chính.

*Chủ bá: chủ kênh Livestream.

Đáng tiếc, giá trị kỹ nữ của nguyên nữ chính không chỉ dừng lại tại đây là có thể biểu đạt.

Nguyên nữ chính cho người chồng chất lượng tốt nhưng tiêu chuẩn thấp - nam chính ngôn tình ngốc bạch ngọt của mình là Dung Tự đội nón xanh còn chưa tính, cô ta còn không biết xấu hổ thông đồng với gian phu của mình, vô liêm sỉ lừa gạt công ty của Dung Tự và toàn bộ tài sản đến tay, mà Dung Tự đã không còn bất cứ giá trị lợi dụng nào cũng bị nguyên nữ chính không chút lưu tình đuổi ra khỏi nhà.

Trừ lần đó ra, nguyên nữ chính thậm chí còn dựa vào quyền lực vốn phải thuộc về Dung Tự mà cô ta đánh cắp, chèn ép Dung Tự đã hai bàn tay trắng, đến nỗi không có một công ty nào dám thuê hắn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Mà gian phu của cô ta càng thêm ngoan độc, lái chiếc xe mà Dung Tự mua cho nguyên nữ chính, mang theo nguyên nữ chính ngồi trên ghế phụ lái, đâm chết Dung Tự lúc ấy đã bị ép phải lưu lạc đầu đường... Mà nguyên nữ chính cùng với gian phu của mình, cũng chính là nam chính trong thế giới nhiệm vụ này, ở cùng nhau sinh hoạt tính phúc vui sướng.

(⊙o⊙)...

...

Hay cho một bộ《 Bá Đạo Tổng Tài Yêu Ta 》lại bị cải biên thành《 Tiện Nhân Yêu Diễm Thượng Vị Ký 》...

Lúc Mộc Khanh Khanh tiến vào thế giới nhiệm vụ, cũng là lúc nguyên nữ chính mới vừa thông đồng với gian phu tương lai trên mạng, hai người vẫn còn là quan hệ fan ái muội.

Cho nên nói, nhất định cô vẫn còn kịp thời cứu chữa... Đi.

Không sai --

Đối tượng công lược của Mộc Khanh Khanh lúc này đây trong thế giới nhiệm vụ chính là người chồng đương nhiệm, Dung Tự. Mộc Khanh Khanh thề, đây là lần đầu tiên cô thống hận cái thân phận công lược【 Chồng 】được trời ưu ái này như vậy...

Làm thế nào để chồng tha thứ cho vợ làm trong ngành chủ bá sắc tình hơn nửa năm

Làm thế nào để hoàn toàn xóa bỏ lịch sử internet đen tối

...

Yên lặng tắt giao diện phòng phát sóng trực tiếp đi, lôi kéo cổ áo đã sắp tuột đến rốn, Mộc Khanh Khanh như du hồn bị hút đi hồn phách bay lơ lửng, muốn tìm kiếm một bộ quần áo thoạt nhìn tương đối hiền thê lương mẫu, có điều cô lật tung đống quần áo muôn màu muôn vẻ của nguyên nữ chính cũng

chỉ miễn miễn cưỡng cưỡng tìm được một bộ quần áo bảo thủ nhất, váy liền áo hở vai.

Lúc Mộc Khanh Khanh dự định đến phòng bếp phát huy thân thủ, làm một bữa tối tình yêu hoàn hảo thì tiếng chuông cửa vang lên.

Thoáng sửng sốt, Mộc Khanh Khanh hiểu rõ đứng ngoài cửa chính là ai, không chút làm ra vẻ nhanh chóng mặc tạp dề vào, tùy ý cầm lấy dao phay, nhắm ngay rau dưa đã chuẩn bị tốt trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 46: Hiện đại (2) việc nhỏ không nhịn được sẽ hỏng việc lớn

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Dung Tự mới vừa vào cửa, vừa khéo nghe thấy từ phòng bếp truyền đến một tiếng thét kinh hãi, là Mộc Khanh Khanh, thanh âm của vợ hắn. Mà thân là chồng hắn lại chỉ hơi hơi mỉm cười, khóe môi phác hoạ ra độ cung làm người khác không đoán ra được tâm tư của hắn giờ phút này, hai tròng mắt sâu thẳm lưu chuyển chứa đựng cảm xúc kỳ lạ.

Dung Tự cứ như vậy mang theo ý cười, bước đi vững vàng, không nhanh không chậm hướng về phía người vợ thân ái duy nhất của hắn.

"Sao vậy? Khanh Khanh?" Một câu quan tâm dịu dàng yêu thương, Dung Tự khẽ cau mày, tỏ vẻ đang đau lòng vì miệng vết thương chói mắt trên ngón tay cô, dùng tay quét qua máu tươi trên ngón tay trắng nõn của Mộc Khanh Khanh, nhẹ nhàng cúi thân thể của mình xuống, yêu thương mút hôn miệng vết thương bị dao phay cắt qua, liếm đi màu đỏ máu tươi đẹp, "Sao lại không cẩn thận vậy chứ, anh sẽ đau lòng..."

Chỗ ngón tay truyền đến cảm xúc thoải mái tê tê dại dại, hơi thở ấm áp của Dung Tự phả lên mu bàn tay mịn màng trắng nõn của cô, lời nói động tác triu mến cưng chiều như thế lại làm Mộc Khanh Khanh nhịn không được rùng mình một cái, một cảm giác sợ hãi thấm vào xương cốt trong phút chốc truyền khắp toàn thân...

Loại sợ hãi khiếp người này... Là ảo giác thôi phải không...

"Không, không sao..." Thanh âm của Mộc Khanh Khanh không thể ức chế được có chút phát run, thật cẩn thận rút tay của mình ra, vội vàng điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, cười tủm tỉm nhìn về phía Dung Tự, tựa như vô tình thuận miệng hỏi: "Sao hôm nay anh về sớm vậy? Em vốn định tự mình làm cơm chiều chờ anh về nhà đây."

"Vậy sao? Chỉ là đã lâu không về đây rồi... Có hơi gấp không chờ nổi mà thôi." Dung Tự thấy Mộc Khanh Khanh rút tay ra, cũng không lộ ra phản ứng bất thường gì, nụ cười trên khóe môi cũng không thay đổi, "Rất nhớ em... Vừa nhìn thấy em ngay cả một khắc cũng không nhịn nổi... Làm sao bây giờ? Khanh Khanh?"

Mộc Khanh Khanh nỗ lực bỏ qua cảm giác quỷ dị đang mãnh liệt dâng lên trong lòng, cũng trưng ra nụ cười theo, trong nụ cười mang theo đơn thuần sáng lạn trong trí nhớ mà Dung Tự thích nhất, "Em cũng rất nhớ anh! Dung Tự --"

Hai mảnh cánh môi đột nhiên dán lên cái cổ yếu ớt của Mộc Khanh Khanh, Dung Tự lấy động tác ái muội này đánh gãy lời Mộc Khanh Khanh chưa nói hết.

Hàm răng sắc nhọn chậm rãi ma xát, cọ lên mạch máu dưới da thịt hơi mỏng nhưng có thể thấy được rõ ràng, phảng phất như quỷ hút máu thời trung cổ đang dành sự âu yếm cuối cùng cho thức ăn trước khi dùng bữa.

Cùng lúc đó, Mộc Khanh Khanh cứng đờ thân thể, cũng không nhúc nhích mà tùy ý để mặc cảm giác khác thường ở cổ, cũng không biết hai người giao cổ mà đứng trong tư thế thân mật như vậy bao lâu, thẳng đến khi cảm thấy Dung Tự đứng thẳng người lên, Mộc Khanh Khanh mới phục hồi lại tinh thần, "Em, em nấu cơm trước... Hiếm khi em nguyện ý cần mẫn một lần, anh đó, cứ ra bên ngoài nghỉ ngơi trước một lát đi."

Mộc Khanh Khanh kiều tiếu đẩy Dung Tự ra khỏi phòng bếp, dáng vẻ hoạt bát đơn thuần tựa như trở về thời điểm trước khi hai người kết hôn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Dung tự bị đẩy ra ngoài cửa cưng chiều xoa xoa đỉnh đầu cô, trên mặt tràn đầy ý cười dịu dàng, cười đáp lời cô một tiếng. Chỉ là sau khi xoay người, ở góc độ Mộc Khanh Khanh không thấy được, độ cong rõ ràng trên môi Dung Tự biết mất không còn, chỉ có lạnh băng và chán ghét, chán ghét đến nỗi muốn vào nhà vệ sinh chà rửa ngón tay và cánh môi sạch sẽ.

Nếu không phải vì rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh tươi sống của người phụ nữ này tồn tại, hắn thật đúng là một chút cũng không muốn chạm vào cô ta!

Sau khi tiễn người đi, Mộc Khanh Khanh hơi vô lực tựa lên vách tường trong phòng bếp, Dung Tự mà kịch bản giới thiệu, tại giai đoạn này rõ ràng một tổng tài ngôn tình lạnh lùng bá đạo, cho dù là đối với nguyên nữ chính cũng là bên ngoài lạnh nhạt bên trong dịu dàng mới phải, nhưng Dung Tự vừa rồi thoạt nhìn thế nào cũng có cảm giác... đặc biệt quỷ súc!

Mộc Khanh Khanh hít sâu một hơi, quyết định không miên man suy nghĩ thêm nữa, mặc kệ đối tượng công lược xuất hiện khác biệt gì, cô cũng nhất định phải bắt lấy Dung Tự, lại còn phải nhân lúc còn sớm! Nhất định phải làm trước khi Dung Tự phát hiện ra cô làm những chuyện hoang đường trên mạng kia, hoàn toàn thu hoạch được chân tâm của hắn! Như vậy cho dù chuyện làm chủ bá có bại lộ, cũng có thể vãn hồi được ít nhiều.

Sau khi hạ quyết tâm, Mộc Khanh Khanh cảm thấy trái tim bị Dung Tự dọa sợ tới mức nóng nảy cũng đã yên ổn xuống, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời cũng một lần nữa về lại trên mặt cô, dựa vào kỹ năng trù nghệ get được từ các thế giới nhiệm vụ, một bữa tối đơn giản lại tinh xảo xuất hiện trước mặt Dung Tự và Mộc Khanh Khanh.

"Đã lâu rồi không thấy em nấu cơm..." Dung Tự nhìn bữa tối màu sắc hương vị đầy đủ trước mắt, một chút ý định động đũa cũng không có, mặt mang ý cười nhìn về phía Mộc Khanh Khanh, "Không biết hương vị trở nên thế nào đây? Phải không? Khanh Khanh?"

Mộc Khanh Khanh cũng không để ý tới câu hỏi hơi khó hiểu của Dung Tự, chỉ xấu hổ xen lẫn oán giận liếc Dung Tự một cái, hai tay nhỏ mềm mại quấn lên cánh tay Dung Tự, tựa như không nhận thấy thân thể Dung Tự bởi vì tứ chi tiếp xúc với cô mà trở nên cứng đờ, Mộc Khanh Khanh tiếp tục làm như không có việc gì ôm chặt cánh tay hắn, tùy ý để mềm mại trước ngực bị cánh tay cứng rắn của hắn chà đạp.

"Ông xã ~~ sau khi cưới là em quá mức cậy sủng sinh kiêu thôi ~ sau này sẽ không thế nữa ~ Em bảo đảm mỗi ngày tiếp theo đều sẽ nấu xong cơm chờ anh về nhà ~" Thanh âm của Mộc Khanh Khanh ngọt đến phát ngấy, tất cả đều do giữa hai chân của khối thân thể mẫn cảm này đang ào ạt chảy ra dâm dịch... Thân thể này của cô hiện giờ quả thật là dâm đãng đến cực điểm!

Dung Tự cứng người lại, sắc mặt cũng có chút rét run, không chỉ là bởi vì tâm lý đối với đụng chạm của người phụ nữ này mà sinh ra chán ghét, còn có sự tức giận đối với việc thân thể của mình xuất hiện phản ứng sinh lý không nên có! Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Xúc cảm lộ liễu mềm mại rõ ràng, hương vị phụ nữ nhàn nhạt bay vào chóp mũi, hắn vậy mà vẫn sinh ra dục vọng với người phụ nữ rắn rết này!

Nắm chặt hai nắm tay không cam lòng buông ra, việc nhỏ mà không nhịn được sẽ làm hỏng việc lớn, hiện tại vẫn chưa phải thời điểm xé rách da mặt, hắn muốn khiến người phụ nữ độc ác phóng đãng này nếm được báo ứng độc nhất!

"Ừ, ngồi xuống ăn cơm trước đi." Hờ hững lạnh nhạt.

Mộc Khanh Khanh thở nhẹ một hơi, đây mới là ngữ khí trạng thái mà tổng tài ngôn tình nên có.

Trong quá trình ăn cơm, hai người đều ăn ý không mở miệng nói chuyện, Mộc Khanh Khanh đang suy tư nên làm thế nào để Dung Tự càng yêu chính mình, yêu đến mức chết đi sống lại...

Còn Dung Tự lại đang mạnh mẽ khiển trách chính mình vừa mới bị câu dẫn ra dục vọng...

Mộc Khanh Khanh và Dung Tự cứ như vậy không hẹn mà cùng trầm mặc vượt qua bữa tối hôm nay.

...

Sau khi ăn xong, Dung Tự híp mắt, thần sắc kỳ lạ nhìn về phía người phụ nữ mặc tạp dề trong phòng bếp. Ánh đèn màu vàng cam luôn mang đến biểu hiện giả dối ấm áp, chẳng hạn như hiện tại, thân ảnh yểu điệu tốt đẹp mê người, một bên mặt nghiêng mỹ lệ dịu dàng nhã nhặn lịch sự, một đôi tay ngọc không mang theo một chút ghét bỏ hoặc là bất mãn, thuần thục rửa sạch vết bẩn trên chén đĩa.

Cô trong trí nhớ, cũng từng hiền huệ quản gia như vậy sao? Hắn không nhớ rõ.

Dù sao thì, đối với hắn mà nói, đó đã là ký ức đời trước...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 47: Hiện đại (3) tôi đã tận tình tận nghĩa

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đến lúc đi ngủ, Mộc Khanh Khanh đắp chăn của mình, đôi tay giao nhau đặt trên bụng nhỏ, bộ dạng thành thật quy quy củ củ, chỉ là không chớp mắt nhìn chằm chằm thân ảnh đưa lưng về phía chính mình.

"Anh... anh ngủ rồi sao? Dung Tự?" Suy nghĩ hồi lâu, Mộc Khanh Khanh mới nhẹ giọng mở miệng nói.

Đêm thứ nhất sau khi trọng sinh, Dung Tự sao có thể dễ dàng ngủ như vậy, huống chi còn có mùi của Mộc Khanh Khanh khiến người ta chán ghét phiền phức kia thỉnh thoảng lại chui vào trong mũi, Dung Tự khẽ cau mày, nỗ lực khiến thanh âm của mình nghe ra không phải tràn ngập chán ghét và không kiên nhẫn như vậy, "Vẫn chưa, sao thế?"

Tuy Dung Tự đã nỗ lực khắc chế, nhưng thanh âm lạnh băng vô tình của hắn trong ban đêm yên tĩnh rét lạnh vẫn lộ ra sự lạnh nhạt và xa cách. Mộc Khanh Khanh cũng nhạy cảm bắt giữ được cảm xúc hắn vừa lộ ra này.

"Không có chuyện gì..." Thanh âm của Mộc Khanh Khanh mang theo chút chua xót thật thật giả giả, "Em chỉ muốn hỏi một chút hôm nay anh --"

"Nếu không có việc gì thì câm miệng." Nhận thấy được ngữ khí nói chuyện của mình quá mức đông cứng, Dung Tự lại giấu đầu lòi đuôi giải thích một câu: "Hôm nay anh rất mệt, muốn ngủ."

An tĩnh vài giây, Mộc Khanh Khanh phảng phất như thật sự tiếp nhận lời giải thích vụng về của hắn, tri kỷ không làm phiền hắn nữa, "Ừm, vậy anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngủ ngon. Mơ đẹp."

"..." Phòng ngủ an tĩnh rốt cuộc cũng không nghe được một chút tiếng vang nào nữa, bóng tối vô tận tựa như muốn cắn nuốt tất cả vào miệng. Không chờ Dung Tự đáp lời, Mộc Khanh Khanh cũng chỉ lặng im, thật cẩn thận không dám phát ra một chút động tĩnh, khẽ xoay người, đưa lưng về phía Dung Tự. Hai người lại lần nữa ăn ý lựa chọn tư thế không khỏe mạnh nhất để ngủ.

Mộc Khanh Khanh hiện tại không có chút buồn ngủ nào, một mặt là bởi vì khối thân thể phóng đãng này đang quay cuồng kích động tình dục, mặt khác là hôm nay Dung Tự không bình thường làm cô có hơi kinh hồn táng đảm.

Hôm nay Dung Tự tuyệt đối là đã biết chuyện quan trọng gì đó.

Khi mới vừa về nhà hắn thình lình xảy ra thân mật quỷ súc với mình, sau đó lại trong lúc lơ đãng phóng ra ác ý chán ghét khó có thể kiềm chế...

Trong kịch bản nhiệm vụ khắc hoạ Dung Tự tuyệt đối sẽ không bày ra bộ dáng này với nguyên chủ hôm nay... Khoảng thời gian này Dung Tự dù cho có khả năng đã tiêu trừ đi rất nhiều tình yêu vì nguyên chủ trở nên lười biếng phóng đãng sau nửa năm kết hôn, nhưng hắn vẫn nên còn giữa lại chút tình cảm giữa hai vợ chồng mới phải. Sau kết hôn Dung Tự và Mộc Khanh Khanh, trước khi nguyên chủ chủ động công khai chính mình hồng hạnh xuất tường vẫn là duy trì một gia đình ấm áp hài hòa nên có, tuyệt đối không phải âm dương quái khí như hôm nay vậy... Hơn nữa hôm nay cô cũng có nhiều hành động khác thường, nhưng Dung Tự lại giống như một chút phản ứng xúc động hắn cũng không có, ngược lại thoạt nhìn còn càng thêm lạnh nhạt không muốn đối mặt với cô...

Ở trong lòng phát sầu thở dài một hơi thật mạnh, Mộc Khanh Khanh cũng không muốn miên man suy nghĩ nữa, nhắm mắt ngủ. Một giây trước khi ngủ say, Mộc Khanh Khanh quyết định vẫn nên tạm thời dựa theo kế hoạch ban đầu hành sự, ngày mai trước tiên cứ xử lý tốt chuyện nguyên nữ chính phát sóng trực tiếp trên internet rồi tính sau.

Nghe tiếng hít thở vững vàng sau lưng, Dung Tự vốn dĩ vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở hai mắt ra, an tĩnh đứng dậy, yên lặng đi đến chỗ đầu giường Mộc Khanh Khanh. Dung Tự lấy ra một cái lọ không biết là thứ gì phun sương mù, vẻ mặt của hắn thoạt nhìn vẫn còn tính là bình tĩnh, dưới đêm tối bao phủ Dung Tự phảng phất như dung nhập vào trong đó, nhìn không ra hắn đang làm động tác gì, chỉ còn lại ánh mắt hung ác nham hiểm độc hận gắt gao khóa chặt trên người Mộc Khanh Khanh.

"Người ta thường nói nhất nhật phu thê bách nhật ân. Em đã từng nghe chưa? Vợ của tôi?"

"Sao em có thể ngoan độc như vậy chứ? Khanh Khanh?"

"Em đó, vẫn nên chết đi thì tốt hơn... Đỡ phải ô uế cuộc sống của Dung Tự tôi..."

"Không ăn tươi nuốt sống em, cắt thịt róc xương, đã là tận tình tận nghĩa..."

"Hẹn gặp lại, Khanh Khanh..."

Sáng hôm sau, Khanh Khanh tỉnh lại một mình trên giường lớn, Dung Tự trước khi Mộc Khanh Khanh tỉnh lại cũng đã đi rồi, mà Mộc Khanh Khanh sau khi tỉnh lại cảm giác duy nhất chính là, cổ đau.

Hơi chau mày, Mộc Khanh Khanh có hơi hoang mang dùng tay sờ lên cổ mình, ngón tay vừa mới chạm vào làn da trên cổ, cô liền cảm giác được có đau đớn kịch liệt truyền đến, thậm chí tổn thương đến bên trong yết hầu yếu ớt.

Trong lòng Mộc Khanh Khanh bỗng nhiên có chút hoảng loạn, mang theo dự cảm bất thường nào đó, cô đi đến trước gương trong phòng thay đồ gần phòng ngủ nhất đứng yên.

Mộc Khanh Khanh căng chặt tầm mắt nhìn chằm chằm một cô khác trong gương. Trong gương toàn thân, nơi cổ trắng nõn mịn màng yếu ớt là ảnh ngược của một vết hằn màu đỏ tím, mà vết hằn đáng sợ kia rõ ràng là bị người khác dùng lực tạo thành... Nghĩ đến hung phạm duy nhất kia, Mộc Khanh Khanh nhịn không được hít vào một hơi, thần thái trong đôi mắt đen có chút hỗn độn vụn vỡ, cũng không rảnh đi lo xử lý cảm giác đau đớn trên cổ truyền đến, cô chỉ có thể ngu ngơ tùy ý để mặc cảm giác rùng mình sợ hãi từng chút một xâm chiếm cô.

Dung Tự...

Dung Tự hắn...

Đinh --

【 Cảnh Báo 】: Nhân vật công lược trong thế giới nhiệm vụ xảy ra sai lệch không thể đo lường, trạng thái nhân sinh của nam phụ Dung Tự được sửa lại thành【 Trọng Sinh 】!

Âm thanh nhắc nhở đột ngột của hệ thống bỗng chốc vang lên trong đầu Mộc Khanh Khanh.

...

Đã tra ra manh mối, bừng tỉnh đại ngộ!

Áp xuống đủ loại suy nghĩ loạn xạ nổ tung trong lòng, Mộc Khanh Khanh nhìn về phía một cô khác trong gương chiếu ra, trên mặt thanh thuần lại yêu mị là một mảnh bình tĩnh.

Cô cần một ít thời gian thành tâm cầu nguyện cho chính mình...

Dung Tự trắng trợn táo bạo biểu lộ ra hận thù sát ý trong lòng hắn, một chút cũng không cố kỵ chính mình sau khi nhận ra được suy nghĩ trong lòng hắn sẽ như thế nào, hành vi lớn mật tùy ý này của hắn rõ ràng là không muốn lá mặt lá trái với mình như hôm qua nữa, hắn đã không chờ nổi muốn báo thù, muốn tra tấn lục trà kỹ nữ, hắc tâm liên như mình.

Tối hôm qua không trực tiếp bóp chết cô, sợ cũng chỉ là ghét bỏ cái chết quá tiện nghi cho đồ đê tiện yêu diễm này...

Mộc Khanh Khanh vẫn luôn nghĩ muốn đắp nặn một hình tượng hiền thê lương mẫu cho mình, vãn hồi địa vị bị giảm xuống của nguyên nữ chính trong lòng Dung Tự nửa năm nay, nhưng hiện tại dưới loại tình huống này, vãn hồi địa vị gì đó quả thực chính là thiên phương dạ đàm*... Trong lòng Dung Tự sau khi trọng sinh, hình tượng đê tiện yêu diễm của mình nói vậy đã không thể thay đổi, muốn làm bộ làm tịch làm một hiền thê lương mẫu là không có khả năng...

*Thiên phương dạ đàm (天方夜谈): Nghìn lẻ một đêm, ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực.

Một khi đã như vậy, cô cũng chỉ có thể tiếp tục làm một người đê tiện yêu diễm không đơn thuần, lại còn ghê tởm làm ra vẻ mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 48: Hiện đại (4) như cô đã thấy, tôi muốn giết chết cô

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Mộc Khanh Khanh bôi thuốc mỡ lên cái cổ chồng chất vết thương của mình xong, cũng không hề hoảng loạn sợ hãi lung tung, dù sao cũng đã quyết định sẽ trở thành một đồ đê tiện yêu diễm... Bước đầu tiên là phải học được tấm lòng rộng lượng.

Chỉ có rộng lượng, mới có thể tăng da mặt của mình lên, vững chắc như tường thành, đao thương bất nhập. Nhẫn nhịn được chửi bới nhục mạ, chịu đựng được mặt lạnh ác ý.

Tùy ý buộc khăn lụa mỏng che đậy dấu vết khủng khiếp trên cổ lại, Mộc Khanh Khanh liền tiến vào không gian riêng tư của nguyên chủ ở trong nhà, là căn phòng gần nhất trên lầu hai.

Căn phòng này là Mộc Khanh Khanh chuyên dùng để phát sóng trực tiếp sắc tình, trong phòng ngoại trừ mấy thiết bị dùng để phát sóng trực tiếp ra, chỉ còn lại một cái giá đỡ đặt các loại đạo cụ không thể miêu tả, không rộng lắm, nhưng ngược lại là các loại hình ảnh ướt át kiều diễm bắt mắt treo trên tường làm Mộc Khanh Khanh ngơ ngác nhìn một lúc lâu...

Nguyên chủ quả thật là... Cực phẩm nhân gian...

Làm Mộc Khanh Khanh vô lực lau mồ hôi không phải bởi vì hình ảnh full HD không che mười tám cộng, mà là vai nam nữ chính trần truồng trên các poster kiều diễm lớn nhỏ thế nhưng lại chính là cô và Dung Tự! Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Duy nhất làm Mộc Khanh Khanh cảm thấy còn một chút an ủi chính là, nguyên chủ chỉ để lộ ra hai thân thể quấn quýt si mê bên nhau của bọn họ, còn khuôn mặt của nam nữ chính đã được cẩn thận làm mờ.

Có điều, Mộc Khanh Khanh thân là nhân vật nữ chính và là vợ của nhân vật nam chính trong đống hình ướt át này, cô vẫn có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra hai người đang giao hoan làm tình này là ai...

Sau khi Mộc Khanh Khanh phóng mắt sói thưởng thức thân thể cường tráng của Dung Tự xong, cũng không gỡ các loại hình ảnh phong cách dâm mị kiều diễm này xuống, dù sao thì trong tương lai mấy hình ướt át này... Dung Tự cũng phải thưởng thức quan sát...

Mang theo nụ cười gian trá chuẩn vai nữ phản diện, Mộc Khanh Khanh đăng nhập tài khoản【 Tiểu Ngân Hoa 】của nguyên chủ, tiến vào phòng phát sóng.

Vừa mới bắt đầu phát sóng trực tiếp, trong phòng của Mộc Khanh Khanh cũng đã tiến vào không ít người, các loại bình luận khó coi cũng bắt đầu spam.

Rất Lớn Rất Thô: Tiểu dâm oa ngày hôm qua lại đi đâu lẳng lơ thế??? Bị thao đến nỗi hết sức lực phát sóng trực tiếp rồi à?

Ta Muốn Tính Phúc Ấm Áp: Sao hôm nay tiểu dâm oa không lộ vú? Mặc kín mít thế ~~

Điểu Bổng Nam Sĩ: Quần đã cởi, tiểu dâm oa nhanh kể lại quá trình ngày hôm qua bị đùa bỡn đi!

Bạn Tình Mời Click Vào Ảnh: Đã chuẩn bị tốt giấy vệ sinh.. Vv...

Anh Trai Rất Ngưu Bức: Múa thoát y đi nào ~~~

...

Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì đối với các loại dâm từ lãng ngữ trong phòng phát sóng trực tiếp, ngược lại còn nhàn nhã chọn một ca khúc.

"Hôm nay nghe bài hát nào đây?" Mộc Khanh Khanh mang ý cười, nhẹ nhàng thuận miệng hỏi một câu.

Đó Là Phong Tao: Nghe nhạc cái gì chứ, nhanh kể lại lần bị thao gần nhất đã trải qua đi!!

Đàn Ông Tịch Mịch: Eo thon nhỏ! Tiểu dâm oa tự hát đi nào!

Uy Phong Đường Đường: Nhìn tên của anh! Nhìn tên của anh!

...

"Biết ngay là hỏi mọi người căn bản không có được ý kiến hay ho gì mà... Muốn nghe chuyện yêu của em?"

"Hôm qua em cãi nhau với ông xã, lấy đâu ra tính phúc chứ... Thật đau lòng quá đi ~"

Khu bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp trong nháy mắt tạm dừng, rồi sau đó đó là spam che trời lấp đất --

Điểu Bổng Nam Sĩ: Ngọa tào, ông xã...

Itsbitch: Tao vừa nghe được cái gì!!!

Nón Xanh Trên Đỉnh Đầu: Thay ông xã em bi ai ba giây đồng hồ...

Chiều Sâu Tai Tiếng: Ông xã của tiểu dâm oa đã khóc ngất!

Tức Sử Án Hồi Phục: Ly ly nguyên thượng thảo, dã hỏa thiêu bất tận*...

* Hai câu trích từ bài thơ "Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt" của Bạch Cư Dị. Bài thơ như sau:

Ly ly nguyên thượng thảo,

Nhất tuế nhất khô vinh.

Dã hoả thiêu bất tận,

Xuân phong xuy hựu sinh.

Viễn phương xâm cổ đạo,

Tình thuý tiếp hoang thành.

Hựu tống vương tôn khứ,

Thê thê mãn biệt tình.

Dịch nghĩa:

Cỏ trên cánh đồng bời bời

Mỗi năm một lần úa một lần tươi

Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết

Khi gió xuân thổi lại sinh sôi nảy nở

Mùi thơm lan xa đến lối thành cũ

Màu biếc tươi thắm kề thành hoang

Lại đưa vương tôn ra đi

Rườm rà chứa chan tình ly biệt

...

"Cho nên hôm nay không có tâm trạng để chơi, muốn tâm sự cùng mọi người một chút, hiểu biết thêm về tâm lý và thân thể của đàn ông các anh, sau đó giúp oán phụ khuê phòng là em đây, không đúng, là thiếu phụ tịch mịch! Nhặt lại hạnh phúc..."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đông Phòng Giao Nhau Phấn Đấu: Thân thể của đàn ông... Tính phúc?! Nháy mắt đã hiểu!

ID Điên cuồng: Anh đang ở bệnh viện kiểm tra bệnh liệt dương...

Rượu Vang Đỏ Thuốc Lá: Đời sống tình dục có trở ngại, tuyệt đối là chồng em sai! Tin vào mị lực của tiểu dâm oa ~~

...

Mộc Khanh Khanh cười vũ mị với camera, ngấm ngầm hại người cười nói một câu, "Ông xã của em nếu thấy các anh nói như vậy, nhất định sẽ tức chết mất ~"

"Hình như ông xã em phát hiện em chơi phát sóng trực tiếp, cảm thấy ngày chết của mình không còn xa nữa rồi, haizz." Mộc Khanh Khanh chu đôi môi phấn nộn lên, làm nũng tự nhiên đến mức không lạ lẫm cứng nhắc, "Đều tại mấy anh hết á ~ trước kia luôn ồn ào khiến em mỗi lần đều chơi lớn như vậy ~ giờ nghĩ lại đến em cũng thấy ngượng ngùng ~"

Mỗi lần sau khi kết thúc phát sóng trực tiếp nguyên chủ đều không lưu nội dung lại, Mộc Khanh Khanh cũng rất khó mà biết được rốt cuộc trước kia cô ta chơi đến loại trình độ nào...

Hòa Thượng Am Ni Cô: Ha ha, ông xã em cũng không có chứng cứ, tiểu dâm oa đừng lo lắng!

Phàm Tâm Đại Động: Hôm nay ngừng hoạt động tâm sự lại đi, lần trước đã nói sẽ phát sóng trực tiếp khẩu giao mà!!!

Gà Con Vàng: Tiểu dâm oa đừng sợ, đũng quần của ca ca vĩnh viễn mở ra miễn phí vì em!

Crgsmt: Không phải lần nào vẻ mặt em cũng đều hưởng thụ sao? Lần nhũ giao gậy bánh mì đó chính em cũng nói phía dưới đã ướt đẫm mà...

...

Phát sóng trực tiếp khẩu giao?! Nhũ giao gậy bánh mì?! Mộc Khanh Khanh dường như đã hiểu rõ nội dung của cái gọi là "Phát sóng trực tiếp sắc tình" của nguyên chủ rồi... Dùng đạo cụ xem như là côn thịt của đàn ông, kèm theo play mô phỏng các loại động tác và âm thanh?

Cùng một đám trạch nam điểu ti* thích YY chơi đùa hồ nháo một lúc lâu, Mộc Khanh Khanh dùng ngữ khí mềm mại nói hôm nay mệt mỏi, hôm nào lại chơi linh tinh gì đó, đôi mắt không chút giả dối làm ra vẻ không nỡ tắt phát sóng trực tiếp đi.

...

Mộc Khanh Khanh cầm lấy di động, gọi điện thoại cho Dung Tự. Như dự đoán, trực tiếp bị ngắt máy.

Liên tục mấy cuộc điện thoại đều bị đối đãi như vậy, Mộc Khanh Khanh cũng có chút bực mình, trực tiếp gửi tin nhắn:【 Chừng nào anh về? 】

Lại suy nghĩ một chút, Mộc Khanh Khanh gửi thêm một câu:【 Em có chuyện muốn nói với anh, chuyện rất quan trọng. 】

Đợi một lúc lâu, di động của Mộc Khanh Khanh mới truyền đến hồi âm của Dung Tự.

【 Tôi đi công tác bên ngoài, hai ngày sau trở về. 】

Xem xong tin nhắn, Mộc Khanh Khanh không hề mảy may do dự bấm số điện thoại, "Tút -- Tút --"

Ngay khi Mộc Khanh Khanh cho rằng Dung Tự lại muốn làm lơ cuộc điện thoại này lần nữa thì di động truyền đến giọng nói của Dung Tự: "Alo?"

Mộc Khanh Khanh lựa chọn đi thẳng vào vấn đề: "Dung Tự, em muốn nói chuyện tối hôm qua với anh."

Thanh âm từ tính trầm thấp của Dung Tự thông qua di động truyền vào trong tai Mộc Khanh Khanh, nghe được sự mỏi mệt cực kỳ: "Không có gì để nói, như cô đã thấy, tôi muốn giết chết cô."

"..." Đối mặt với lời thừa nhận thẳng thắn chân thật như thế của Dung Tự, nhất thời Mộc Khanh Khanh không biết nên trả lời như thế nào.

"Nếu cô đủ thông minh thì trong vòng hai ngày chạy cho xa vào. Tìm nơi nào mà tôi không biết trốn cho thật kỹ đi."

"Nếu lần sau còn gặp lại, tôi sẽ thật sự giết chết cô, không tiếc trả giá hết thảy." Dung Tự tựa như cười khẽ một tiếng, "Phải rồi, không chỉ là giết cô đơn giản như vậy, trước khi giết cô, tôi sẽ chính tay rút gân lột da, cắt thịt lấy máu cô..."

"Dung Tự..." Mộc Khanh Khanh ngắt lời Dung Tự nói, chỉ gọi tên hắn, sau đó lại an tĩnh không nói chuyện nữa.

Giữa hai người lại quay về tới trạng thái im lặng không nói.

Chỉ là lần lặng im này cũng không kéo dài lâu lắm, Mộc Khanh Khanh nghe được bên kia điện thoại thoáng có người gọi tên Dung Tự, hình như có chuyện gì quan trọng.

"Mộc Khanh Khanh." Giờ khắc này Dung Tự dường như đã buông bỏ tất cả thù hận và chán ghét đối với cô, trong giọng nói của hắn mang theo dịu dàng và chân thành tha thiết mà Mộc Khanh Khanh chưa từng nghe qua: "Cô biết... Đường Kỳ Dung không?"

Mộc Khanh Khanh cau mày, không hiểu tại sao Dung Tự lại đột nhiên nhắc tới một tên xa lạ, "Không quen biết."

Dung Tự như thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy vừa lòng may mắn với câu trả lời của cô, rồi lại mang theo buồn bã mất mát khó hiểu.

"Giấy thỏa thuận ly hôn tôi đã ký, sáng mai sẽ có người mang đến cho cô."

"Tôi đã nể mặt Khanh... Một người mà tha cho cô một mạng, đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của tôi nữa, rất dơ bẩn..."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 49: Hiện đại (5) tôi muốn thật nhiều thật nhiều tiền

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sáng hôm sau, khi Mộc Khanh Khanh còn đang chìm trong giấc mộng, trợ lý Dung Tự phái tới đã chạy đến.

Tiểu trợ lý một thân chính trang mang cặp công văn, vẻ mặt xấu hổ, một đôi mắt sáng ngời thị lực tốt không biết nên đặt ở nơi nào.

Mộc Khanh Khanh xoa hai mắt nhập nhèm mới vừa tỉnh ngủ, thanh âm còn mang theo chút khàn khàn vì dậy sớm, "A, buổi sáng tốt lành, cậu vào đây đi."

Nói lời tiếp đón xong, Mộc Khanh Khanh liền xoay người rời đi, đi trong chốc lát, phát hiện phía sau không có một chút động tĩnh, Mộc Khanh Khanh nghi hoặc quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện tiểu trợ lý hay xấu hổ của Dung Tự đang nhìn trái nhìn phải nhưng lại không dám giương mắt nhìn phía sau cô.

Mộc Khanh Khanh bất đắc dĩ kéo dây áo ngủ đã rơi xuống vai lên, nói với tiểu trợ lý một câu: "Tôi đi sửa sang một chút, cậu chờ ở phòng khách một lát." Tư thế này, mười phần là tư thế của nữ chủ nhân.

Kết quả là chờ đến sau khi Mộc Khanh Khanh thay quần áo xong, thu thập thỏa đáng, lại lần nữa xuất hiện trước tầm mắt của tiểu trợ lý thì cậu ta càng không dám nhìn thẳng...

Áo ngắn khoét cổ chữ V lộ rốn, quần đùi siêu ngắn. Tiểu trợ lý yên lặng ngẩng đầu lên một góc 45°, chỉ muốn lẳng lặng thưởng thức thịnh thế mỹ nhan của tổng tài phu nhân.

Thấy động tác ngốc manh quái dị kia của tiểu trợ lý, Mộc Khanh Khanh không nhịn được, "Phụt --" cười một tiếng.

"Ai u, cậu cũng đáng yêu quá đi ~ rất hợp khẩu vị của tôi ~" Trong giọng nói của Mộc Khanh Khanh tràn đầy ý cười, nháy mắt nhắm ngay tiểu trợ lý phóng ra mị nhãn công kích, "Sau khi xong chính sự nhớ để lại cách thức liên lạc cho tôi đó ~~"

Tiểu trợ lý vốn đang hồng thấu mặt, sau khi nghe thấy một câu này của Mộc Khanh Khanh lại lập tức trưng ra biểu cảm đoan chính, dáng vẻ nghiêm túc cùng với bộ dạng xấu hổ chân tay luống cuống cách biệt một trời một vực, "Mộc tiểu thư, về chuyện ly hôn của ngài và tổng giám đốc..."

"Dung Tự hắn là bảo cậu mang theo giấy thỏa thuận ly hôn nhỉ? Ừm -- trực tiếp đưa cho tôi luôn đi, giờ tôi sẽ ký ngay." Mộc Khanh Khanh đánh gãy lời tiểu trợ lý nói, dứt khoát sảng khoái, trong giọng nói dường như còn lộ ra một chút chờ mong và vui sướng.

"...Dạ... Tôi, tôi có mang theo." Tiểu trợ lý đã tiến vào trạng thái làm việc hiếm khi lại có hơi ngu ngơ, phản ứng của vị tổng tài phu nhân này hiện giờ có chênh lệch rất lớn với những gì cậu ta đoán...

Sau khi ký tên mình lên giấy thỏa thuận ly hôn, Mộc Khanh Khanh cũng không đưa lại cho tiểu trợ lý mà lại ngẩng đầu, cười lẳng lơ với tiểu trợ lý, sự sung sướng vui vẻ trên mặt không giả tạo chút nào, "Tôi có thể chụp một tấm làm kỷ niệm không? Cuối cùng cũng khôi phục độc thân rồi ha ha..."

"Có, có thể..." Lúc này tiểu trợ lý cũng không ý thức được, ba chữ lắp bắp này sẽ trở thành sự đau đầu nhức óc nhất trong kiếp sống làm việc dài đằng đẵng của cậu ta, hối hận vì không kịp trả lời rõ ràng.

Bị tổng tài phu nhân tiền nhiệm không làm theo kịch bản dọa sợ, sau khi tiểu trợ lý nỗ lực xây dựng tâm lý thật tốt, lại lần nữa mở miệng: "Về vấn đề phân chia tài sản..."

"Về phương diện phân chia tài sản sau ly hôn, tôi chỉ có một yêu cầu, tôi muốn thật nhiều thật nhiều tiền." Mộc Khanh Khanh mặt không đỏ tim không loạn nói ra yêu cầu duy nhất của cô, vô cùng thẳng thắn, "Tốt nhất là số lượng đủ để tôi có thể sống xa xỉ cả đời."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mắt thấy khuôn mặt của tiểu trợ lý lại ngu ngơ, đánh mất hệ thống ngôn ngữ, Mộc Khanh Khanh hảo tâm kiến nghị an ủi nói: "Cậu cứ trực tiếp đồng ý là được, không cần sợ Dung Tự không đồng ý, loại vật ngoài thân như tiền bạc này đối với tổng tài bá đạo mà nói không tính là gì..."

...

Buổi chiều cùng ngày, Mộc Khanh Khanh liền rời căn phòng cô đã ở hai buổi tối.

Lái chiếc xe thể thao số lượng có hạn trong ga ra mà Dung Tự quý nhất đi, mang đi bất cứ thứ gì có liên quan đến tiền bạc mà Dung Tự cho cô, toàn bộ đều chỉ có hai thứ đồ này. Mộc Khanh Khanh cứ như vậy tiêu sái sảng khoái như Dung Tự mong muốn "Chạy khỏi" thành phố này.

Quần áo giày dép túi xách đồ trang điểm, đồ dùng ăn uống đồ chơi... Còn có những hình ảnh ướt át, tất cả Mộc Khanh Khanh đều khẳng khái hào phóng để lại cho Dung Tự.

...

Lại là một đêm khuya yên tĩnh, một người một mình trong một không gian.

Dung Tự tùy ý lắc lắc ly rượu vang đỏ trong tay, hai chân tùy ý đặt trên một đầu khác của sô pha. Hắn nhắm đôi mắt đang được ánh đèn ấm áp chiếu rọi xuống, phảng phất như cũng mang đến ấm áp, lóe lên mấy điểm tinh quang rời rạc.

Nhất định là hắn ngu ngốc nên mới có thể không ngừng tra tấn chính mình, một lần lại một lần hồi tưởng lại chuyện xảy ra vào tối hôm đó.

Trước một giây khi hai tay của hắn cướp đi sinh mệnh người vợ cũ, những đoạn ngắn rõ ràng đó đột nhiên thoáng hiện lên trong đầu...

Hắn rất yêu Khanh Khanh, rất yêu Mộc Khanh Khanh... Không thể giết cô ấy được!

Bị loại nhận thức phảng phất như khắc vào xương cốt này tác động đến, ngay lập tức hắn liền rút đôi tay sắp giết chết Mộc Khanh Khanh về, ngơ ngẩn nhìn cô đang nằm trên giường vừa vô tội lại nhu nhược, đủ loại ảo giác đau lòng hối hận đột nhiên không kịp phòng ngừa vọt vào trái tim hắn...

Cô ta rất giống Khanh Khanh vừa mới hiện lên trong đầu hắn, nếu không phải trên mặt người phụ nữ này nhiều hơn những giả dối thanh thuần như ánh mặt trời đó, sẽ thật sự giống hệt Khanh Khanh của hắn.

Hắn đã trải qua chuyện thần quái ly kỳ như trọng sinh này nên cũng không hoài nghi thế gian này có kiếp trước kiếp này tồn tại. Mà mới vừa rồi trong chớp mắt kia, từ chỗ sâu trong linh hồn truyền đến một cảm giác quen thuộc không thể xóa nhòa, khiến hắn khó có thể trốn tránh mà nhận ra rằng, Dung

Tự hắn chính là Đường Kỳ Dung, chính là người đã phác gục cô giáo dạy toán của mình Đường Kỳ Dung.

Nếu vậy thì, Khanh Khanh kia đâu? Mộc Khanh Khanh kia ở đâu? Là người phụ nữ dơ bẩn lẳng lơ ghê tởm này ư?

Tiếng hít thở bỗng nhiên trở nên nặng nề trong căn phòng ngủ yên tĩnh, Dung Tự nắm chặt hai tay, gân xanh trên tay nổi lên, vẻ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm dung nhan an tường khi ngủ của Mộc Khanh Khanh.

Tuyệt đối không phải! Tuyệt đối không thể là cô ta!

Đã bị niệm tưởng đáng sợ có thể dễ dàng bức điên người ta khống chế, hắn chỉ có thể đào tẩu, đối với cô gái đang nằm trên giường lại chật vật chạy đi vì thất bại.

...

"Đinh --" Âm thanh báo tin nhắn phá lệ chói tai trong không gian yên tĩnh.

Mộc Khanh Khanh?

"Căn phòng gần nhất trên lầu hai kia, nếu anh rảnh rỗi thì tự mình dọn sạch một chút đi, đây là lời khuyên cuối cùng với tư cách là vợ chồng, chồng cũ thân ái của em, trước khi anh bắt đầu dọn dẹp, tốt nhất đừng cho bất kỳ kẻ nào đi vào căn phòng đó."

"P/S: Số điện thoại này em sẽ không dùng, tin nhắn này chính là sứ mệnh cuối cùng của nó, cho nên không cần làm phiền ngài tìm định vị GPS."

Dung Tự xem tin nhắn xong, hắn có hơi say tùy tay ném điện thoại di động rơi xuống thảm dày trên sàn nhà. Ly rượu bị Dung Tự uống một hơi cạn sạch, Dung Tự rảnh rỗi không có việc gì, quyết định hiện tại liền đi xem căn phòng thần bí hắn phải tự mình dọn sạch theo như lời yêu cầu của vợ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 50: Hiện đại (6) người ta chờ không nổi nữa rồi [hơi h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đời trước Dung Tự thật sự có thể được gọi là một người chồng tốt, hắn sắm vai thành một người chồng hoàn mỹ của gia đình. Hắn không chút do dự đáp ứng tất cả các yêu cầu mà vợ mình đưa ra, thực hiện tất cả các nghĩa vụ mà người chồng nên làm, hắn tôn trọng vợ của hắn, cũng không đòi hỏi quyền lợi dư thừa quá phận quá nghiêm khắc, không vượt khuôn cũng không đi quá giới hạn.

Nhưng cũng có khả năng là do hắn là một thân sĩ có phẩm chất, đến tận khi Mộc Khanh Khanh tự mình nói thẳng ra hắn mới biết vợ của hắn, không, là vợ cũ thì ra đã sớm có tình nhân bên ngoài, thậm chí cho tới bây giờ hắn cũng đoán không ra rốt cuộc là cô ta đã phản bội hôn nhân của bọn họ từ khi nào.

Cho nên, mặc kệ là hắn trước khi trọng sinh hay là hắn sau khi trọng sinh, đương nhiên đều không biết gì về căn phòng ở lầu hai này, đây cũng là căn phòng mà vợ cũ của hắn một mực chia thành không gian riêng tư, bên trong rốt cuộc sẽ giấu cái gì đây?

Dơ bẩn đến nỗi phải yêu cầu chính mình rửa sạch ư? Còn không thể để người ngoài nhìn thấy? Đáp án duy nhất Dung Tự có thể nghĩ đến chính là sau khi cô ta ăn vụng trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài rồi giữ lại các loại vật kỷ niệm.

Nháy mắt khi cắm chìa khóa vào, Dung Tự vậy mà lại cảm thấy chính mình có hơi... Khẩn trương?

Tự giễu cười nhạo mình, có liên quan gì đâu chứ? Dung Tự lẳng lặng nghĩ, cứ cho là bên trong thật sự là những thứ cô ta yêu đương vụng trộm để lại, dâm loạn dơ bẩn nhận không ra người thì đã sao? Dù sao cũng không liên quan gì đến hắn...

Tay Dung Tự vẫn còn nắm ở then cửa, hai chân không biết sao lại như bị đóng đinh tại chỗ, không bước nổi một bước.

Một bức hình cực lớn, không, phải nói là nhiều bức hình ướt át cực lớn được đặt trong khung ảnh tinh xảo, thân thể trần trụi dây dưa, cứng rắn và mềm mại va chạm, hơi thở nhục dục khiến người ta huyết mạch điên cuồng phun trào.

Có Mộc Khanh Khanh cưỡi trên người hắn đong đưa eo mềm, có hắn từ sau lưng thâm nhập đâm sâu vào cô, có hai người bọn họ khẩu giao cho nhau liếm láp hạ thể của đối phương... Nhưng nhiều nhất vẫn là hình ảnh cô nở rộ vì bị hắn đè dưới thân.

Bị những hình ảnh ướt át đơn thuần dùng để khắc hoạ tình dục kích thích, không những khiến cự căn giữa hai chân hắn đang có xu thế ngẩng đầu mà còn

khơi dậy hồi ức hương diễm một đời kia khi hắn làm tình hoan ái với Khanh Khanh lúc vẫn còn là Đường Kỳ Dung.

Chờ đến khi Dung Tự lần nữa lấy lại tinh thần, hắn đã đối diện với những hình ảnh trần trụi sinh động như thật, dùng tốc độ lực đạo hung tàn dùng tay vuốt côn thịt đang nóng lên ở hạ thân.

Hai mắt Dung Tự bị phủ thêm một tầng sương mù, trong quá trình tích lũy khoái cảm như thật như giả, trong đầu thoáng hiện tất cả đều là cảnh tượng dâm mị của nam nữ khi giao hoan, không thể phân biệt rõ là một đời nào, là vườn trường ở kiếp trước? Hay là trước khi trọng sinh cùng dâm phụ kia hoan ái? Cũng có thể là chính mình tưởng tượng đang thao huyệt của cô ta?

Nhưng bất kể là thế nào, nữ chính trong những cảnh tượng đó đều chỉ có một, Mộc Khanh Khanh.

Dung Tự xoa nắn dục căn của hắn phảng phất như đang tự ngược, cảm giác vừa sướng vừa đau dường như cũng truyền tới đáy lòng.

Khoảnh khắc khi dòng dịch màu trắng kia bắn ra, thân thể Dung Tự cứng đờ, khoái cảm còn quanh quẩn tung bay trong cơ thể, nhưng theo đó trong lòng hắn lại giống như bị gông xiềng khóa chặt. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Hắn cũng không dám nhìn thẳng vào những hình ảnh của mình và vợ cũ, hắn hận không thể nghiền xương Mộc Khang Khanh thành tro, nhưng rốt cuộc, người nghĩ đến thân thể của cô ta để tự an ủi đạt tới đỉnh điên cuồng lại là Dung Tự hắn!

Dung Tự còn đang chìm trong thế giới của mình tự rối rắm, lại bị âm thanh nhắc nhở từ đồng hồ báo thức trên máy tính kéo về thế giới hiện thực.

"A um... Nhanh lên... Ưm a... Người ta chờ không nổi nữa rồi..." Tiếng rên rỉ nỉ non thiên kiều bá mị này là hôm qua lúc Mộc Khanh Khanh sắp đi đã ngàn biến trăm biến thu âm lại mới chọn ra được một bài nghe có vẻ lẳng lơ nhất.

Nhưng Dung Tự lại không biết mưu kế của tiện nhân yêu diễm nào đó, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đều bị thanh âm này làm mềm nhũn, chỉ có một chỗ thẳng tắp cứng lên. Hầu kết không chịu khống chế lăn lộn, Dung Tự chỉ có thể ở thầm mắng trong lòng, quả nhiên là tiện nhân yêu diễm, không, là tiện nhân lẳng lơ...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đi đến trước màn hình máy tính, chỉ thấy đồng hồ báo thức trên màn hình đang thể hiện sáu chữ to hết sức rõ ràng: Chủ bá internet lúc mười giờ.

Dung Tự nói không nên lời tâm trạng của mình là gì khi nhìn thấy mấy chữ này. Bởi vì hắn thân là một tổng tài bá đạo chỉ số thông minh siêu quần trong tiểu thuyết ngôn tình, trong nháy mắt khi vừa nhìn thấy hắn đã đột nhiên tỉnh ngộ lại, đây, đây rõ ràng chính là vợ cũ của hắn, tiện nhân yêu diễm kia đặt bẫy mình!

Đầu tiên là dùng tin nhắn dụ dỗ mình tiến vào căn phòng này, sau đó lại là dùng hình ảnh ướt át sắc tình sắc dụ mình, lại nhân lúc mình đang ý chí bạc nhược dùng âm thanh quyến rũ mình, sau đó lại thuận lý thành chương dẫn ra chuyện cô ta phát sóng trực tiếp...

Mà hiện tại thì sao? Hắn bị quyến rũ đến rơi vào bẫy còn chưa nói, hiện tại cứ cho là đã phát hiện ra quỷ kế nhưng hắn vẫn như cũ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục đắm mình trụy lạc trong cái bẫy này...

Khuôn mặt tuấn tú lạnh xuống, Dung Tự mặt không biểu tình nhấp vào phần mềm phát sóng trực tiếp duy nhất trên màn hình, rồi sau đó đăng ký, đăng nhập, tìm ID.

...

Cùng lúc đó tại một thành phố khác, Mộc Khanh Khanh đang ở tại một khách sạn năm sao thoạt nhìn rất sang trọng, ừ, còn là phòng tổng thống, nhàn nhã sung sướng mở notebook mình mới mua sáng nay ra.

Mộc Khanh Khanh mang tai nghe lên, tựa vào giường lớn mềm mại thoải mái, ngàn chọn trăm tuyển góc độ hoàn mỹ lộ bộ ngực ra, sau đó mới chậm rì rì mở phòng phát sóng trực.

Anh Trai Rất Nguru Bức: Góc độ này anh đây cho em điểm tuyệt đối!

Hòa Thượng Am Ni Cô: Liếm màn hình...

Rất Lớn Rất Thô: Đây mới là tiểu dâm oa mà anh biết chứ!!

...

"Hôm nay em có một chuyện lớn đời người muốn chia sẻ với mấy anh ~~" đôi tay Mộc Khanh Khanh chống cằm, bộ ngực vẫn hoàn mỹ lộ ra như cũ.

"Em --" chóp chóp mắt với camera, khóe môi tươi cười hết sức linh động vui sướng, "Ly hôn rồi ~~"

Sau khi Mộc Khanh Khanh chia sẻ xong tin tức vui vẻ này, phòng phát sóng trực tiếp tức thì bị đủ loại bình luận khác nhau nhưng có cùng ý nghĩa spam:

Đó Là Phong Tao: Hôn nhân không có tính phúc, nên bỏ!

Gà Con Vàng: Ông chồng không thể thỏa mãn thân thể của phái nữ, đúng là vô dụng...

Phàm Tâm Đại Động: Tiểu dâm oa tịch mịch hư không, Phàm ca có thể thỏa mãn em!!! Ném chồng cũ của em ra thật xa đi!

Rất Lớn Rất Thô: Nhìn tên của anh nè! Tuyệt đối đút no em!

...

Dưới hình thức spam lưu manh như thế, có một bình luận khác người trong đó, Chỉ Là Du Khách: Nằm bò ra như vậy cô không sợ đau eo à?!!!

Nhưng bình luận này, ngoại trừ người bên ngoài thì không ai có thể trông thấy được những lời này giữa những bình luận đang bay nhanh lăn lộn kia.

Mộc Khanh Khanh cười khanh khách nhìn mưa bình luận xao động trong phòng phát sóng trực tiếp, "Ngày hôm qua em bị chồng cũ vô tình vô nghĩa đuổi ra khỏi nhà, buổi sáng vừa ký xong giấy thỏa thuận ly hôn, buổi chiều liền lẻ loi bị dọa chạy đến thành phố bên cạnh."

"Chưa hết, quan trọng nhất chính là máy tính ngày thường em vẫn luôn dùng để phát sóng trực tiếp cũng không thể mang đi, máy tính kia em dùng rất thuận tay --" Mộc Khanh Khanh vốn đang bày ra vẻ mặt u oán lại như đột nhiên nghĩ tới gì đó, vẻ mặt như nai con hoảng sợ, "Xong rồi xong rồi, máy tính kia của em có cài đặt tự khởi động và chuông báo nhắc nhở phát sóng trực tiếp nữa..."

"Chồng cũ của em sẽ không đuổi đến đây đấy chứ... Hu hu hu..."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 51: HIỆN ĐẠI (7) Bắt gian trên... Internet phát sóng trực tiếp

《 Hiện Đại (7) 》

BẮT GIAN TRÊN... INTERNET PHÁT SÓNG TRỰC TIẾP

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Giọng nói của Mộc Khanh Khanh xuyên thấu qua ampli chất lượng âm thanh tốt nhất, rõ ràng quanh quẩn bên tai Dung Tự, "Máy tính kia của em có cài đặt tự khởi động và chuông báo nhắc nhở phát sóng trực tiếp nữa..."

Còn không đợi Dung Tự thẹn quá hóa giận tắt giao diện phát sóng trực tiếp đi, giọng điệu hoạt bát thanh xuân kia của Mộc Khanh Khanh lại lần nữa truyền đến, dễ như trở bàn tay tạm dừng động tác nhấp chuột vào "Nút chéo đỏ" của Dung Tự.

"Có điều chồng cũ của em chắc sẽ không làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy đâu, anh ấy thân là tổng giám đốc một công ty, chắc sẽ không rảnh đến mức đau cả trứng... Ai u ai u, không nhắc đến anh ấy nữa, ảnh hưởng đến tâm trạng..."

"Thân ái ~ Mấy anh muốn cùng em trò chuyện gì đây? Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn* nha ~~ hì hì ~~~"

* *Không biết sẽ không nói, biết sẽ nói toàn bộ.*

Phàm Tâm Đại Động: Tổng giám đốc...!!

Itsbitch: Đêm khuya nên trò chuyện!【 Sắc 】

Rất Lớn Rất Thô: Chồng cũ đau trứng mau ra đây a ha ha ha!【 Chờ mong 】

Crgsmt: Trọng điểm thật nhiều, điểm sáng cũng thật nhiều...

...

"Đêm khuya nên nói gì đây? Ừm -- để em ngẫm lại đã..." Mộc Khanh Khanh trực tiếp bỏ qua các đề tài về "Chồng cũ" của cô trong mưa bình luận phát sóng trực tiếp.

Dung Tự ngắm nhìn "Nút chéo đỏ" dưới con chuột rất nhiều lần nhưng lại không có quyết tâm và ý định rời khỏi giao diện phát sóng trực tiếp, nhìn đôi

môi anh đào mê người lúc đóng lúc mở của Mộc Khanh Khanh trong màn hình, lời nói thì thầm thốt ra hết sức chọc người mơ màng... Dung Tự đột nhiên lại dâng lên xúc động thế này: Không màn tất cả bắt lấy đồ đê tiện yêu diễm khoe khoang phong tao bên kia màn hình về bên mình! Nhốt lại!

Tạm thời cứ cho là vì cống hiến cho xã hội tổ quốc, quét sạch tà phong bất chính trên internet!

Dung Tự nuốt xuống đắng chát và khó chịu phẫn nộ toát ra trong lòng, bắt đầu thao tác dùng tài khoản của mình để spam.

Chỉ Là Du Khách: Phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, chuyên nghiệp, thành tín, thân thiện.【 Mỉm cười 】

Rất Lớn Rất Thô: Tiểu dâm oa muốn tìm bạn tình không? Nhìn tên của anh nè! Nhắn tin cho anh nhé!

Chỉ Là Du Khách: Phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, chuyên nghiệp, thành tín, thân thiện.【 Mỉm cười 】

Phàm Tâm Đại Động:...

Chỉ Là Du Khách: Phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, chuyên nghiệp, thành tín, thân thiện.【 Mỉm cười 】

Hòa Thượng Am Ni Cô: (#'') Cmn! Lầu trên bị ngu à!

Chỉ Là Du Khách: Phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, chuyên nghiệp, thành tín, thân thiện.【 Mỉm cười 】

Gà Con Vàng: Cảnh sát mạng tới dạo phát sóng trực tiếp?【 Ghê tởm nôn 】

...

Mộc Khanh Khanh đương nhiên cũng thấy được một loạt bình luận phá lệ đột ngột kia, nhưng cô cũng chỉ hơi mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, tràn đầy thanh thuần và dụ hoặc vũ mị mâu thuẫn, " Vị bảo bảo ngoan【 Chỉ Là Du Khách 】này đừng náo loạn nữa nha ~"

"Lát nữa quản lý phòng phát sóng trực tiếp sẽ online ~ spam lung tung sẽ bị đá ra đó ~~"

Vừa thấy mấy bình luận quỷ dị này, Mộc Khanh Khanh liền biết đây là bút tích của ai. Chính cái gọi là nhất dạ phu thê bách dạ ân, thân là vợ cũ, cô vẫn rất quan tâm đến Dung Tự, thật sự là hắn nên tiết kiệm một chút sức lực đi thôi, dù sao lát nữa cũng sẽ có càng nhiều sự việc sẽ khiến hắn bi phẫn gần chết...

Mộc Khanh Khanh nói xong, ngọn cờ kỳ lạ tại phòng phát sóng trực tiếp -【 Chỉ Là Du Khách 】vừa rồi vẫn không ngừng spam cũng theo đó nghe lời biến mất. Các fan khác trong phòng phát sóng trực tiếp cũng rất nhanh liền quăng tên thiểu năng trí tuệ này ra sau đầu. Sau khi tên kỳ lạ kia bị điểm danh liền rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp, mọi người lại tiếp tục vui sướng bắt đầu đùa giỡn Mộc Khanh Khanh.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trong số toàn bộ người trong phòng phát sóng trực tiếp, có lẽ chỉ có một người mang tâm trạng cực kỳ tối tăm hắc ám. Dung Tự vững vàng giữ vững mặt đen như Bao Công, hai mắt hung ác nham hiểm không thấy một chút độ ấm, nhìn chăm chú vào Mộc Khanh Khanh đang nói cười vui vẻ trên màn hình.

Nhân viên quản lý? Nhân viên quản lý phòng phát sóng trực tiếp của cô ta?

Vợ cũ của hắn quả nhiên không làm hắn thất vọng! Hôm nay vừa ly hôn liền thông đồng với tên gian phu kia, giỏi quá nhỉ! Rõ ràng cô ta chính là ả đàn bà dâm đãng mà mình đã gặp trước khi trọng sinh! Căn bản không có khả năng là Khanh Khanh của mình!

Trước khi trọng sinh, dâm phụ kia ở trước mặt mình vênh váo tự đắc khoe khoang lịch sử yêu đương vụng trộm của cô ta, kể ra việc tìm kiếm khoái cảm yêu đương vụng trộm sau khi kết hôn lúc phát sóng trực tiếp, cũng đã cùng gian phu cấu kết ở bên nhau, hai người một người làm chủ bá, một người làm quản lý, từ trên mạng phát triển đến cuộc sống hiện thực...

Trong lòng như có liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, Dung Tự không phân rõ mình đây là bởi vì phẫn nộ hay bởi vì cảm xúc nào khác, hắn cũng không tắt giao diện phát sóng trực tiếp để lựa chọn trốn tránh, mà là ăn vạ ở phòng phát sóng trực tiếp lẳng lặng chờ đợi gian phu lên sân khấu, định bắt ba ba trong rọ, bắt gian trên... Internet phát sóng trực tiếp!

...

Trước kia, nếu có người nhắc đến mấy tin tức như chủ bá internet nào đó nhặt vàng trước mặt Dung Tự thì hắn nhất định sẽ cau mày, vẻ mặt cao cao tại thượng khinh bỉ nhìn xuống chúng sinh, cái nghề nghiệp này có thể có lợi nhuận gì cao chứ? Cho dù có, bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi!

Mà bây giờ, nếu lại có người nhắc đến tin tức chủ bá internet nào đó nhặt vàng trước mặt Dung Tự, hắn cũng sẽ cau mày, vẻ mặt cao cao tại thượng khinh bỉ nhìn xuống chúng sinh, chủ bá này kiếm được có chút tiền mà cũng lên tin tức? So với... Khụ khụ, chủ bá nào đó mà tôi nghe nói cũng chỉ

thường thôi!

Dung Tự nhập mật mã thanh toán xong, nhìn đống kim tệ giàu có của chính mình, trong lòng vui sướng hài lòng nghĩ, lát nữa xoát quà tặng nhất định hắn sẽ là người trâu nhất bắt mắt nhất lấp lánh nhất ~~~

Chậc chậc chậc chậc ~~ chỉ nghĩ thôi mà đã thấy hơi kích động rồi ~~~

10 giờ tối, giao diện phát sóng trực tiếp đổi mới, quà tặng là một chiếc xe thể thao Ferrari trị giá 99999999 kim tệ đã nhảy ra.

【 Chỉ Là Du Khách 】dâng lên một chiếc【 Ferrari 】cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể yêu thật lâu!

【 Chỉ Là Du Khách 】dâng lên một chiếc【 Ferrari 】cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể yêu thật lâu!

【 Chỉ Là Du Khách 】dâng lên một chiếc【 Ferrari 】cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể yêu thật lâu!

...

Vừa Lớn Vừa Thô: Đm đm đm đm!! Lại tới nữa!!!

Vịt Con Vàng: Ngồi chờ đại chiến đêm nay!

Ta Là Người Mới: Trời ạ! Chủ bá này trâu bò thật, vừa mới bắt đầu phát sóng trực tiếp liền có người tặng xe thể thao!

Hòa Thượng Am Ni Cô: Ngồi chờ +10086

Đó Là Tịch Mịch: Một vai chính khác đâu? @quản lý...

【 Quản lý viên: Kim Sắc Cao Phú Soái 】dâng lên【 Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đỏ 】cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể yêu thật lâu!

【 Quản lý viên: Kim Sắc Cao Phú Soái 】dâng lên【 Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đỏ 】cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể yêu thật lâu!

【 Quản lý viên: Kim Sắc Cao Phú Soái 】dâng lên【 Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đỏ 】cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể yêu thật lâu!

...

Ta Là Người Mới: WTF?!!

Vừa Lớn Vừa Thô: Quần chúng ăn dưa.

Phàm Tâm Đại Động: Quần chúng ăn mì.

Hòa Thượng Am Ni Cô: @Ta Là Người Mới, lại đây lại đây, anh đây kể chuyện cho chú nghe, trước đó có một chủ bá internet, một buổi tối nào đó không cẩn thận chọc phải điểm G của một du khách mới, bị mê luyến thật sâu, nhưng quản lý điên cuồng yêu chủ bá đã lâu cũng xuất hiện vào tối hôm đó...

Vịt Con Vàng: Tiếp đó, thân là du khách mới cùng với quản lý yêu đã lâu lần đầu tiên chạm mặt vào tối đó liền xảy ra xung đột, không, là hơn thua... Ngòi nổ xung đột là quản lý xoát quà tặng cho chủ bá, thân là du khách mới, đầu tiên là yên lặng vài giây, sau đó lại dùng liên hoàn Ferrari bao phủ đám hoa hồng mà quản lý vừa mới xoát...

Đó Là Tịch Mịch: Tiếp nữa, cứ như vậy, hai người bọn họ đấu nhau một tháng.【 Mỉm cười 】

Itsbitch: Tiếp nữa, vẫn chưa xong, còn tiếp, kính xin chờ mong.【 Mỉm cười 】

...

"Có anh giai nào có đề nghị gì không? Tối nay chúng ta vừa xem vừa nghe..." Mộc Khanh Khanh nâng má, một đôi mắt to ngập nước đã được rèn luyện kỹ năng bỏ qua bình luận hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 52: Hiện đại (8) cảm ơn du khách bảo bảo đã

đưa dưa chuột nha ~

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mặc dù cô nói đêm nay muốn cùng quần chúng ăn dưa xem diễn, nhưng thân là một chủ bá internet ưu tú tri kỷ, Mộc Khanh Khanh vẫn muốn mở miệng nói chuyện, đùa giỡn nhàn thoại mấy lời đứng đắn hoặc không đứng đắn cùng với các fan khác trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Mấy hôm trước em có nói với mấy anh là em đang thuê một phòng để ở đúng không? Hôm nay em đã gặp phải một chuyện kinh hỉ lớn nhất từ khi vào ở tới nay..." Đôi mắt Mộc Khanh Khanh cười thành hình trăng khuyết, tươi đẹp vui sướng của cô như muốn xuyên thấu qua màn hình, hiện ra trước mặt của mỗi một người đang xem phát sóng trực tiếp.

"Hàng xóm ở cùng tầng với em thế mà lại là siêu cấp đại soái ca, loại mà có giá trị nhan sắc dễ dàng khiến người ta quỳ liếm ấy, hơn nữa anh ta không chỉ có nhan sắc, dáng người cũng siêu đẹp..." Mộc Khanh Khanh chớp chớp mắt, một đôi mắt yêu mị thanh thuần mang theo sự mơ ước hầu như muốn tràn ra khỏi màn hình.

Rất Lớn Rất Thô: Mau đẩy ngã đi!!

Điểu Bổng Nam Sĩ: Cầu phát sóng trực tiếp bạch bạch bạch!

Chiều Sâu Tai Tiếng: Không được qua loa cho có đâu nhé!

Hòa Thượng Am Ni Cô: Ngọa tào! Trọng điểm là sao chủ bá lại biết được dáng người của anh hàng xóm!!【 Mỉm cười 】

Vịt Con Vàng: Cho nên... Tiểu dâm oa ngay trong lần gặp đầu tiên đã đẩy ngã người ta rồi sao?

Ta là Người Mới: Hai vị xoát quà tặng sao lại ngừng rồi?【 Nghi vấn 】

Itsbitch: Nữ thần đến với anh hàng xóm rồi, mục tiêu công kích của người mới người cũ sắp thay đổi...【 Vỗ tay 】

...

Mộc Khanh Khanh vẻ mặt vô tội: "Mấy anh cũng quá bổ não rồi... Chỉ là hôm nay em đột nhiên nhớ tới nên muốn cùng hàng xóm làm quen một chút, kết quả lúc đến quấy rầy thì soái ca kia hình như vừa tắm xong, mặc một cái áo tắm dài rộng thùng thình phanh ngực, ách... Sau đó, mấy anh hiểu mà..."

"Còn về đề tài mười tám cộng đẩy ngã sau đó thượng anh ta mà mấy anh nói..." Mộc Khanh Khanh gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình sẽ tiếp thu kiến nghị này: "Em đang chuẩn bị thực hành..."

"Dù sao thì từ sau khi em và chồng cũ tổng tài của em ly hôn, đã suốt một tháng chưa bạch bạch bạch qua rồi..." Mộc Khanh Khanh ngừng lại, không chút ra vẻ ngượng ngùng mở miệng: "Hơn nữa, trước khi ly hôn phương diện kia của em... Ừm... Mấy anh hiểu mà..."

Phàm Tâm Đại Động: Anh hiểu.【 Cười mập mờ 】

Hòa Thượng Am Ni Cô: Hiểu.【 Cười mập mờ 】+1

Vừa Lớn Vừa Thô: Hiểu.【 Cười mập mờ 】+10086

Ta Là Người Mới: Phá hư đội hình, xin hỏi... Là phương diện mà tôi đang nghĩ sao?

Vịt Con Vàng: Đã đến giờ phổ cập khoa học, cho dù là một tổng tài tùy hứng có tiền, nhưng khuyết thiếu năng lực bạch bạch bạch thì vẫn bị ghét bỏ như thường."

Itsbitch: Tiếp. Suy ra, kết hợp với ví dụ thực tế, sau đó, chú hiểu mà.

...

Đối với các loại bình luận lại lần nữa đốt nóng phòng phát sóng trực tiếp, Mộc Khanh Khanh không biết nói gì, cũng không phủ nhận, chỉ mang một gương mặt mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng loại thái độ phóng túng cam chịu này cũng là một loại hình thức trả lời khẳng định khác: Đúng đó! Mấy anh đều nói đúng hết! Năng lực tình dục của chồng cũ em quả thật có vấn đề, vẫn luôn không thể thỏa mãn em.

【 Chỉ Là Du Khách 】dâng lên một trái dưa chuột cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể tu thân dưỡng tính, chú trọng thân thể.

【 Chỉ Là Du Khách 】dâng lên một trái dưa chuột cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể tu thân dưỡng tính, chú trọng thân thể.

【 Chỉ Là Du Khách 】dâng lên một trái dưa chuột cho chủ bá, hy vọng chủ bá có thể tu thân dưỡng tính, chú trọng thân thể.

...

【 Quản Lý 】Kim Sắc Cao Phú Soái: Du Khách đây là không có tiền à? Sớm đã cảnh cáo đừng có cùng tôi đoạt vị trí số một trong lòng nữ thần phòng phát sóng trực tiếp rồi.【 Miệt thị 】

Vừa Lớn Vừa Thô: Dưa chuột... A, trời ạ! Tâm hồn đen tối của tao...

Vịt Con Vàng: Tu thân dưỡng tính... A, trời ạ! Tâm hồn đen tối của tao...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Ta Là Người Mới: Chú ý thân thể... A, trời ạ! Tâm hồn đen tối của tao... (lần đầu tiên đuổi kịp đội hình ~~)

Itsbitch: Quản lý nên nạp phí cho chỉ số thông minh, dưa chuột tuy rằng thông thường nhưng ý nghĩa bất phàm nha... Vậy mà không hiểu?【 Lau mồ hôi 】

...

Mộc Khanh Khanh: "Cảm ơn Du Khách bảo bảo đã tặng dưa chuột nha ~~ moa moa ~"

Sau khi Mộc Khanh Khanh nói xong câu đó, Dung Tự đang định lần đầu tiên nhấp "Nút chéo đỏ" khi phòng phát sóng trực tiếp còn đang tiến hành, cũng là lần đầu tiên trong suốt một tháng nay hắn động sát tâm với Mộc Khanh Khanh.

...

Sáng hôm sau, Mộc Khanh Khanh còn đang chìm trong giấc ngủ lại nghênh đón tiếng chuông di động bất khuất kiên cường, cô bị quấy rầy mộng đẹp nên mức độ khách khí khi nói chuyện thật sự rất khó đạt tới mức tiêu chuẩn: "Mặc kệ bên kia là ai! Năm giây, có chuyện gì nói nhanh giùm!"

Mộc Khanh Khanh kỳ thật còn muốn thêm một câu: Nếu không có việc gì thì, ha ha.

"Tôi là Dung Tự. Chuyện ly hôn xảy ra chút vấn đề, giữa trưa hôm nay trở về đây." Sau một câu vô cùng ngắn gọn, trạng thái trò chuyện trên di động cũng đã biểu hiện kết thúc.

Mộc Khanh Khanh phản ứng đầu tiên là, tiếp tục ngủ.

Chỉ là không đợi cô về lại với mộng đẹp, lý trí đã bay xa của cô liền bay trở về, Dung Tự? Ngọa tào... Là Dung Tự đó!

Cọ cọ một chút rồi ngồi ngay ngắn lại, Mộc Khanh Khanh để đại não của mình lọc lại lời Dung Tự vừa mới nói lần nữa.

Thân là một tổng tài bá đạo toàn năng, sao có thể để chuyện ly hôn xảy ra sai sót gì được, cái cớ hắn tìm cũng kém quá đi...

Nhưng dù có biết là lấy cớ, nhưng cô vẫn muốn phối hợp diễn với hắn...

...

Lần nữa trở lại tiểu biệt thự xa hoa mà mình đã từng ở ba ngày hai đêm, tâm trạng của Mộc Khanh Khanh vẫn cực kỳ sung sướng, hôm nay chính là ngày tổng tài bá đạo sẽ cầm tù tiện nhân yêu diễm là mình đó!

So với quần áo trên người Mộc Khanh Khanh vừa thấy liền biết không phải phụ nữ nhà lành kia, Dung Tự vẫn là bộ dạng tây trang giày da nghiêm túc đứng đắn, trên mặt cũng bày ra biểu cảm nghiêm túc khi làm việc công.

Dung Tự làm ra trạng thái như vậy khiến trong lòng Mộc Khanh Khanh không nhịn được thầm nghĩ, sẽ không phải thật sự là vì việc ly hôn đã xảy ra chuyện gì đấy chứ? Không đúng không đúng, tối hôm qua rõ ràng cô đã hạ hai liều thuốc tàn nhẫn như vậy mà! Nhất định là hắn đang giả vờ!

"À, chúng ta phải nói cho rõ ràng trước, đây là anh bảo tôi trở về... Chứ không phải là tôi muốn chủ động xuất hiện trước mặt anh đâu... Cho nên..."

"Ừm, cô yên tâm." Dung Tự ngắt lời Mộc Khanh Khanh, nhưng ngữ khí của hắn vẫn là loại trong lạnh nhạt lại mang theo hương vị xa cách.

Dung Tự nói xong câu đó liền trầm mặc không mở miệng nữa, phòng khách to như vậy chỉ có hai người Mộc Khanh Khanh và Dung Tự, trong nháy mắt sự yên tĩnh tựa như được phóng đại lên vài lần.

Mộc Khanh Khanh thật sự không thể thích ứng với loại không khí quỷ dị này, đặc biệt là khi cùng Dung Tự đơn độc ở chung, cảm giác như có lạnh lẽo nhè nhẹ xâm nhập: "À... Lúc sáng anh có nói việc ly hôn xuất hiện chút vấn đề?"

"Đúng là xuất hiện chút vấn đề, lúc ký tên lên giấy thỏa thuận ly hôn cô không nhìn kỹ à? Hình như nội dung trên đó có sai sót." Dung Tự không dấu vết thử thăm dò.

"Hả? Giấy thỏa thuận ly hôn?" Mộc Khanh Khanh lấy di động trong túi xách ra, click mở album, "Lúc ký giấy, ít nhiều nhờ có trợ lý soái ca kia của anh mà tôi đã chụp lại một bản."

Đôi mắt Dung Tự hơi lóe, cũng không hề mở miệng quấy rầy Mộc Khanh Khanh đang nhìn kỹ nội dung trong giấy, ngược lại còn bắt đầu cẩn thận thưởng thức khuôn mặt kiều mỹ... và thân thể mình đã nhìn trên màn hình một tháng nay.

"Nội dung có vấn đề gì sao? Tôi cũng không thấy..." Mộc Khanh Khanh giương mắt, trong nháy mắt đã chạm phải tầm mắt không biết từ khi nào đã trở nên đen tối sâu thẳm của Dung Tự, thoáng dời ánh mắt của chính mình đi, Mộc Khanh Khanh rất đơn thuần không chút ra vẻ tiếp tục nói: "Cũng không phát hiện có chỗ nào không ổn, cụ thể là xảy ra vấn đề gì?"

"Chuyện này trước không vội..." Dung Tự chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Mộc Khanh Khanh, "Bây giờ chúng ta nên làm một chuyện thú vị càng cấp bách hơn..."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 53: HIỆN ĐẠI (9) Cho người khác nhìn vú rất sướng phải không? [H+]

《 Hiện Đại (9) 》

CHO NGƯỜI KHÁC NHÌN VÚ RẤT SƯỚNG PHẢI KHÔNG?

【 cao H】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh ngẩng đầu cười, vẻ mặt vô tội nói: "Chuyện gì gấp vậy? Chồng cũ -- của em?"

Dung Tự cũng mang theo ý cười, chỉ là tầm mắt của hắn vẫn thẳng tắp dừng trước ngực Mộc Khanh Khanh, dường như có thể trực tiếp bỏ qua lớp vải vóc, hai vú trắng nõn của Mộc Khanh Khanh vốn đã lộ ra một nửa, bởi vì góc độ của Dung Tự là đứng thẳng nhìn xuống, cảnh xuân lộ ra càng nhiều, ngay cả hai điểm hồng anh nhô lên cũng như ẩn như hiện...

"Em không biết sao? Vợ -- của tôi?" Hắn đang nhắc nhở cô hai người vẫn chưa chính thức ly hôn.

"Không phải là muốn ngủ với em một đêm sao? Đúng lúc em cũng..." Không muốn đánh thái cực với tên ngụy quân tử mắc bệnh xà tinh nào đó, Mộc Khanh Khanh trực tiếp mở miệng.

Dung Tự nhíu mày, hắn vẫn xem nhẹ trình độ dâm dãng của dâm phụ này rồi... Cúi người, bàn tay vung lên, dễ dàng kéo hai mảnh vải hơi mỏng trên người tiểu dâm phụ rơi xuống đất, chỉ còn lại một bộ nội y vừa nhìn đã thấy sắc dụ, "Cô phải nhớ kỹ lần này là cô chủ động muốn làm tình..."

Quần áo của mình đã bị kéo rơi, Mộc Khanh Khanh cũng không cam lòng yếu thế, hai ba cái đã cởi Dung Tự chỉ còn một chiếc áo sơ mi hỗn độn cùng với quần lót bị căng đến phồng lên, "Không đúng, không phải vẫn chưa ly hôn à? Phải gọi là nghĩa vụ vợ chồng sẽ càng thích hợp hơn ～"

Dung Tự không thể không thừa nhận, những lời này của Mộc Khanh Khanh đã lấy lòng hắn, để khen thưởng cho câu này, Dung Tự quyết định nhất định dùng hết khả năng toàn lực thỏa mãn cô...

Hai người đều đã có một tháng không trải qua làm tình thật sự, dục vọng tích lũy một khi đã châm lửa, đó chính liệt hỏa mãnh liệt quay cuồng, tình dục nồng đậm mà trần trụi tức khắc liền lan tràn thành họa trong thế giới chỉ độc thuộc về hai người! Cả hai đều đã trở nên đói khát khó nhịn, môi kề sát một chỗ, liếm láp mút cắn...

Giữa ý loạn tình mê thực hồn phệ cốt, rào chắn cuối cùng giữa hai người rốt cuộc cũng bị vô tình vứt bỏ.

"Ướt nhanh như vậy sao? Tiểu dâm oa?" Ngón tay của Dung Tự thâm nhập vào giữa hai chân cô, nhẹ nhàng khảy một cái liền lây dính một lượng lớn chất lỏng dính nhớp.

"Không phải anh cũng cứng rồi sao? Anh trai côn thịt lớn?" Tay Mộc Khanh Khanh leo lên cổ hắn, khiêu khích mút hôn hầu kết gợi cảm nhô lên, hai luồng cực đại mềm mại cách lớp áo sơ mi đơn bạc cọ lên cơ bắp của Dung Tự, thịt mềm xung quanh cửa huyệt cũng thông qua động tác căng thẳng cảm thụ được ngón tay như hổ rình mồi của hắn.

"Ưm..." Tiếng rên rỉ khàn khàn của Dung Tự từ giữa môi tràn ra, không cam lòng yếu thế đưa ngón giữa và ngón trỏ tiến vào chốn đào nguyên ướt đẫm, tàn sát bừa bãi đâm thọc một phen rồi mới thở dốc nói: "Hôm nay tôi nhất định phải thao em đến đi không nổi!"

Từ trong miệng của tổng tài bình tĩnh cấm dục lại thốt ra từ ngữ dâm mị thô tục, so với bất cứ lời tán tỉnh nào cũng đều kích thích hơn, Mộc Khanh Khanh làm càn kẹp chặt tiểu huyệt, gắt gao khoá chặt ngón tay Dung Tự trong mị thịt của mình, "Ưm a... Em vẫn luôn chờ đó..."

Cảm nhận được sự nóng lòng được thỏa mãn của cô rất rõ ràng, Dung Tự đột nhiên nhớ tới lời hắn nghe được trên phát sóng trực tiếp tối qua, trước kia cô chưa từng được thỏa mãn trên phương diện kia...

Khác hẳn với sự phẫn nộ đốt cháy lý trí bốc lên trong lòng tối hôm qua, hiện giờ có ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, ý nghĩ đầu tiên Dung Tự sinh ra lại là: Có phải bởi vì cô ấy không được cho ăn no nên mới đi tìm khoái cảm trên phát sóng trực tiếp?

Dung Tự tự cho là mình đã hiểu thấu đáo thế giới nội tâm của Mộc Khanh Khanh, cảm thấy chính mình đã mở ra cánh cổng của ánh sáng, hắn nghĩ đến một phương pháp vô cùng hoàn mỹ không chút tì vết, vừa có thể không thẹn với những thương tổn mình đã chịu đựng trước khi trọng sinh, vừa có thể thỏa mãn những vọng tưởng nồng đậm ngày càng tăng nhiều nào đó!

Trong đầu xoay mấy vòng nhưng động tác trên tay Dung Tự vẫn không hề dừng lại, hoặc mạnh hoặc nhẹ càn quét tiểu huyệt mềm mại nhạy cảm, khiến tiếng nước xen lẫn tiếng rên rỉ của Mộc Khanh Khanh chưa bao giờ dừng lại.

"Lần này nhất định sẽ cho em ăn no..." Dung Tự rút ngón tay dính nhớp của bản thân ra, cự vật sưng to không chịu nổi lập tức không thể kiềm nén nữa cắm vào trong cơ thể Mộc Khanh Khanh, một lần đâm đến tận cùng!

"Ưm a... Gậy tốt... Cắm sâu quá... Thật thoải mái..." Hoa tâm ngứa ngáy bị đảo lộng mạnh mẽ, ngoại trừ một chút không thoải mái lúc mị thịt chặt chẽ đột nhiên bị căng ra, cảm giác truyền tới thể xác và tinh thần của Mộc Khanh Khanh chỉ có khuây khoả và điên cuồng!

Rốt cuộc cũng tiến vào tiểu huyệt mơ ước đã lâu, trong lòng Dung Tự sung sướng thỏa mãn vì côn thịt được nơi mềm mại ấm áp lại ẩm ướt bao lấy gia tăng khoái cảm, khó kìm nén gầm nhẹ một tiếng, Dung Tự bắt đầu lấy tốc độ điên cuồng đong đưa vòng eo của chính mình, thao lộng từng chút từng chút một!

Thân gậy thô tráng khai phá ra một con đường trong nhục huyệt, phá vỡ mị thịt đang quấn quanh không buông, tại nơi vách trong chặt chẽ trơn trượt để lại dấu vết nóng bỏng, "Thao em! Thao đến khi em thỏa mãn mới thôi! Thao đến mức em chỉ có thể dùng tinh dịch của tôi để chứa đầy tiểu huyệt!" Trong miệng Dung Tự không ngừng phun ra các loại dâm từ lãng ngữ.

Lúc này thân trên của Mộc Khanh Khanh nằm trên sô pha, hai chân thon dài mở ra cực rộng đối diện với Dung Tự, trong đó một chân bị bàn tay cường kiện hữu lực mạnh mẽ cố định trên eo gầy nhưng rắn chắc của hắn, một chân khác không có điểm tựa trước sau loạng choạng đong đưa treo trên không trung...

"A ưm... Nhanh, nhanh quá... Đừng, đừng mà... Chậm một chút..." Mộc Khanh Khanh không thể khắc chế lắc đầu nguầy nguậy, đôi tay gắt gao dán lên đỉnh núi mềm mại của mình, dùng lực đạo tùy ý véo xoa nắn lộng, nhũ thịt có xúc cảm cực tốt xẹt qua lòng bàn tay, anh đào hồng nhạt bồi hồi nhô lên từ giữa khe hở ngón tay.

Thân thể trần trụi nữ tính không hề che lấp đều hiện ra trước mắt Dung Tự, vai ngọc ngực đẹp, eo gầy mông vểnh, đùi ngọc thon dài trắng nõn trơn bóng... Thân thể mỹ lệ hương diễm của cô mỗi một chỗ đều bị ánh mắt si mê của Dung Tự đảo qua.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Bàn tay to của Dung Tự giam cầm đùi Mộc Khanh Khanh, mỗi một lần thâm nhập đều kéo cái mông ngạo nghễ của cô nghênh hướng với quy đầu cực đại của hắn, hai lực tương phản đều tập trung bên trong nhục huyệt yếu ớt mẫn cảm của Mộc Khanh Khanh, kích thích mị thịt vô ý thức siết chặt và dâm dịch ào ạt cuồn cuộn chảy ra.

Tiếng nước lép nhép, hai quả trứng đánh vào chỗ thịt mềm ngay miệng huyệt phát ra âm thanh bạch bạch, Mộc Khanh Khanh thét chói tai nghênh đón cao trào lần đầu tiên của lần hoan ái này.

Lượng lớn chất lỏng ướt nóng tưới lên quy đầu ướt sáng lấp lánh, một khắc trước khi huyệt thịt quấn lên thân gậy lúc Mộc Khanh Khanh cao trào, Dung Tự vội vàng cắn răng rút côn thịt của mình ra, phòng ngừa bị tiểu huyệt đang co rút không ngừng của cô kích thích không nhịn được mà bắn tinh.

Thở dốc bình ổn khoái cảm điên cuồng đang dâng lên một chút, sau khi bảo đảm xúc động muốn bắn tinh dịch vẫn còn nằm trong sự khống chế của mình, Dung Tự mới lần nữa tìm về ôn nhu hương sau cao trào, một tiếng "Phụt --" cực kỳ vang dội, côn thịt thô to màu đỏ tím tiến nhập vào tiểu huyệt tràn đầy thủy dịch của cô.

"A..."

"Ưm..."

Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu rên và tiếng thét chói tai, Mộc Khanh Khanh là bị côn thịt của Dung Tự đột nhiên thâm nhập làm kinh sợ, còn Dung Tự là bởi vì đánh bất ngờ dẫn đến khoái cảm muốn bắn tinh, toàn bộ tinh dịch màu trắng đục đều rót vào trong cơ thể Mộc Khanh Khanh.

Không dùng một phút giây ngơi nghỉ nào, Dung Tự bế cả người Mộc Khanh Khanh lên, giữ nguyên tư thế côn thịt sau khi bắn tinh, côn thịt lớn dũng mãnh không thấy mềm nhũn kia vẫn như cũ chôn trong nhục huyệt của Mộc Khanh Khanh, hắn ác ý đi động bước chân, vừa thao huyệt vừa bước đi. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu

"Ha a... Sướng quá!! Sâu, sâu quá... Thật thô thật lớn..." Trọng lượng toàn thân đều dựa vào côn thịt cứng rắn chôn trong tiểu huyệt mềm mại, mỗi khi bước ra một bước chân, côn thịt liền thâm nhập vào một phân, phảng phất như không có chừng mực cứ vẫn thâm nhập, lại thâm nhập.

"Bên trong em sao có thể nhiều nước như vậy chứ... Sướng chết tôi... Vừa trơn vừa chặt... Tiểu dâm dãng của tôi..." Dung Tự cũng sướng đến sắp bay lên, vợ của hắn quả nhiên phóng đãng, nước tràn lan trong tiểu huyệt một khắc cũng chưa từng ngừng, côn thịt lớn nóng bỏng thọc vào rút ra trong tiểu huyệt trơn ướt, khoái cảm ngập đầu cuồn cuộn trào ra đến tận xương cùng.

"Anh, anh mới dâm ấy... A... Nhẹ thôi! A..." Mộc Khanh Khanh mềm mại nói với Dung Tự, không ngờ lại bị Dung Tự dùng hành động nói chuyện đâm sâu một cái đến tận đỉnh, thao về phía miệng tử cung cấm địa, cảm giác nhức mỏi dần dần dâng lên.

Dung Tự trầm thấp cười, mang cô gái khẩu thị tâm phi nào đó để lên vách tường, một bàn tay rảnh rỗi xoa nắn bộ ngực trắng nõn cực lớn, xúc cảm trơn mềm càng kích phát hành động muốn ngược đãi nó của đàn ông.

"Cả ngày mặc quần áo hở hang như vậy, cho người khác nhìn vú rất sướng phải không? Dâm phụ?" Lời này vốn dùng để kích thích tình dục của hai người, nhưng sau khi nói ra, trong lòng Dung Tự lại có chút khó chịu, động tác thao huyệt càng mạnh càng nhanh, phát tiết trong lòng càng nóng như tắm trong bể lửa.

Mộc Khanh Khanh lớn lên sở hữu gương mặt thanh thuần, nhưng trong xương cốt lại lộ ra từng đợt mị ý nhè nhẹ, lúc đắm chìm trong tình dục cô càng yêu mị ngây ngô, cặp mắt triền miên quấn người, "Ưm a... sướng quá..."

Mộc Khanh Khanh rất đơn thuần tuyệt đối không phải cố ý nói như vậy, cô một chút cũng không muốn Dung Tự thao cô càng sâu càng mạnh, thao nát cô, thậm chí thao cô đến ngất đi...

Mà Dung Tự cũng thật sự đã làm như vậy, tại căn phòng cô đã từng ở ba ngày hai đêm, hoàn toàn thỏa mãn thân thể một tháng không ăn mặn của cô.

...

Thời điểm Mộc Khanh Khanh tỉnh lại là đang lúc hoàng hôn, hoàng hôn ngày hôm sau.

"Dung, Dung Tự... Anh muốn làm gì... Ha a a..." Vừa mới khôi phục ý thức Mộc Khanh Khanh vẫn chưa kịp phản ứng lại đã bị cự vật đột nhiên cắm vào trong thân thể mình dọa sợ, đủ lắm rồi, không thể làm nữa...

"Làm em!" Dung Tự nhìn cô gái ngoan ngoãn nằm dưới thân mình, lấy tư thế truyền thống nguyên thủy nhất dùng côn thịt thao lộng tiểu huyệt của cô, "Làm chết em!"

"Làm, làm em gái anh... Có phải người nữa không..." Mộc Khanh Khanh muốn giãy giụa phản kháng lại phát hiện thân thể của mình mềm mại vô lực, thậm chí ngay cả sức lực nâng cánh tay cũng không có...

"Không làm em gái, tôi chỉ muốn làm một người là em! Chỉ làm em, chỉ thao em!" Dung Tự vừa lòng nhìn dáng vẻ yếu đuối vô lực của Mộc Khanh Khanh, trên mặt mang theo hưng phấn và khuây khoả, "Em cũng phải ngoan ngoãn, chỉ có thể để tôi thao em, chỉ muốn tôi thao em..."

Mộc Khanh Khanh hận chính mình không thể vẫn hôn mê, một chút cũng không muốn phản ứng với tên đàn ông bỗng nhiên mở khóa bệnh xà tinh này, liều mạng co rút lại tiểu huyệt bị sử dụng quá độ, muốn khiến hắn nhanh chóng bắn ra.

"Đừng kẹp dương vật!" Rất tự nhiên học ra một câu thô tục như vậy, Dung Tự vẫn là bộ dạng kia như cũ, "Tôi sẽ thỏa mãn em, đút no thân thể của em, em hãy ngoan ngoãn có được không..."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 54: Hiện đại (10) quyến rũ... [hơi h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Dung Tự..." Mộc Khanh Khanh mang vẻ mặt mong đợi, thật cẩn thận nhẹ giọng gọi người đàn ông đang ngồi xem báo trên sô pha, nhưng người đàn ông vẫn nhàn nhã bình tĩnh như cũ.

Dung Tự ngẩng đầu, chuyển tầm mắt từ tờ báo tài chính kinh tế trên tay đến trên người Mộc Khanh Khanh, sau đó hắn chỉ cau mày mà không nói câu nào, "...". Trong đôi mắt hờ hững quạnh quẽ kia của Dung Tự rõ ràng vẫn là cảm xúc lạnh nhạt thường thấy, nhưng sự bất mãn và cảnh cáo trong đó vẫn dễ dàng truyền đến Mộc Khanh Khanh.

Cảm thấy hơi nao nao, cô đã trải qua sự trừng phạt cực kỳ bi thảm không thể nói thành lời nào đó, cho nên Mộc Khanh Khanh rất nhanh đã tỉnh ngộ,

khóe miệng run rẩy khó kìm nén nhưng cô vẫn ngoan ngoãn sửa miệng, "Chồng ơi..."

Bộ dạng ngoan ngoãn không phản kháng này của cô dừng trong mắt Dung Tự, ý định muốn kéo cô vào trong lòng ngực chà đạp nháy mắt đã tràn ngập tâm trí hắn, mà Dung Tự không biết thu liễm và kiềm chế cũng lập tức làm như vậy.

"A --! Anh làm gì vậy! Đừng cởi quần em mà!!" Đột nhiên bị túm vào một lòng ngực cứng rắn, Mộc Khanh Khanh kêu lên sợ hãi bắt đầu giãy giụa trong ngực Dung Tự, cô cũng không muốn cái quần phụ nữ nhà lành mình đã hao hết tâm tư tìm được để phòng sói bị xé nát...

"Hừm!" Dung Tự hừ lạnh một tiếng, đôi mắt u ám không có ý tốt, "Đương nhiên là sử dụng quyền lợi cơ bản nhất của một người chồng rồi!"

Nghe xong lời lẽ chính đáng này, Mộc Khanh Khanh còn đang giãy giụa lần cuối bất đắc dĩ nghĩ, sau khi trọng sinh anh cũng chưa từng coi em là vợ mà...

"Ách... Anh mà làm thêm vài lần nữa sẽ mang thai đó... Ừm, sau đó, anh hiểu mà..." Mấy ngày nay Dung Tự vẫn luôn quấn lấy cô làm tình, mọi lúc mọi nơi đều có thể động dục không hề báo trước, hơn nữa mỗi lần làm cũng chưa bao giờ sử dụng biện pháp an toàn, nếu lỡ như trúng đạn rồi, lấy quan hệ "Bạn tình" xấu hổ hiện tại của hai người mà nói, sẽ rất khó xử lý.

Dung Tự dừng động tác của mình lại, hai đùi hữu lực giam cầm thân thể Mộc Khanh Khanh, đôi tay còn ái muội hoạt động trên quần lót ren của cô, tựa như không chút để ý mở miệng nói: "Mang thai? Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Sau đó chúng ta sẽ không thể ly, ly hôn được..." Thanh âm của Mộc Khanh Khanh càng ngày càng thấp, vừa ấm ức vừa u oán.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Dung Tự vốn dĩ đã chuẩn bị trực tiếp thao cô tới ngất xỉu để cô bớt suy nghĩ lung tung đi, nhưng sau khi nghe ra được sự ấm ức và u oán trong đó, ngón tay đang khiêu khích bên cạnh cửa huyệt cũng dừng động tác, sau khi bừng tỉnh đại ngộ lại mang theo vài phần vui sướng khó nhận thấy.

Đứng dưới góc độ của cô suy tư một chút, Dung Tự rất nhanh đã hiểu ra ý nghĩ trong lòng cô.

Một người đàn ông, lại còn có thân phận người chồng, vào một ngày nào đó bất thình lình muốn giết chết vợ mình, người vợ thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo sao có thể nguyện ý ở lại chứ? Đương nhiên là muốn chạy đi càng xa càng tốt, ly hôn, chạy trốn, biến mất...

"Đột nhiên tôi không muốn ly hôn nữa." Không màng vẻ mặt kinh hỉ hoặc nên nói là kinh ngạc của Mộc Khanh Khanh, Dung Tự vừa hạ lưu cọ xát hoa huyệt đã dần rỉ nước của Mộc Khanh Khanh, vừa ra vẻ đạo mạo nói: "Đương nhiên, tạm thời tôi sẽ không giết em."

Nhìn vẻ mặt kiêu căng cao lãnh của Dung Tự, Mộc Khanh Khanh yên lặng trợn trắng mắt trong lòng, nhưng trên khuôn mặt nhỏ hơi phiếm hồng vẫn ra vẻ thật cẩn thận lại khó có thể tin, "Sao, sao đột nhiên lại..."

"Đột nhiên cái gì? Em cho rằng tôi đã tha thứ cho em?" Dung Tự không khách khí cắm ngón tay vào trong hoa huyệt ướt át, đâm thọc mị thịt kia đến mức tận cùng, "Chỉ là tôi muốn dùng thân thể của em để bồi thường cho tôi mà thôi, thẳng đến một ngày em phản bội tôi, hoặc là tôi phản bội..., Không phải, là đến một ngày tôi vứt bỏ em mới thôi."

Dung Tự đem một ngón tay khác cắm vào miệng nhỏ phía trên của Mộc Khanh Khanh, đồng thời phía dưới cũng dùng ngón tay thao huyệt, cái lưỡi mềm mại phía trên cũng bị đùa bỡn, "Việc duy nhất em cần phải làm chính là ngoan ngoãn nghe lời tôi, không cần nghĩ đến chuyện phản kháng làm gì... Cho nên sau này em phải nhớ kỹ, lúc tôi muốn thao em, em sẽ phải mở hai chân trần trụi ra, làm dâm dịch chảy đầy tiểu huyệt em, nghênh đón côn thịt lớn duy nhất cả đời này của em..."

Mộc Khanh Khanh nức nở nhíu mày, hai tròng mắt trong trẻo hoang mang không thôi, tỏ vẻ khó hiểu vì sao hắn lại muốn tha thứ cho cô?

Dung Tự hiểu ý tứ cô muốn biểu đạt, nhẹ nhàng cười một tiếng, hiển nhiên là không có ý định trả lời sự hoang mang của cô, ngón tay mang theo nước dịch tìm được bộ ngực trắng nõn của cô, nước bọt càng nhiễm đầu vú đã đứng thẳng lên đến tỏa sáng.

"Ưm a... Đừng, đừng ưm... Em muốn, muốn a a..." Ngón tay chôn trong cơ thể vẫn luôn ác ý trêu chọc cô, mỗi một lần đều nhẹ nhàng lướt qua điểm mẫn cảm của cô, kích thích thân thể nhạy cảm run rẩy từng đợt.

Dung Tự cũng sắp nhịn không nổi nữa, vì muốn chuẩn bị không gian cho côn thịt của mình, hắn rút ngón tay đang vùi trong tiểu huyệt Mộc Khanh Khanh ra, ngón tay ướt đẫm dính dính tất cả đều là dâm dịch cô sản xuất ra do động tình, lấp lánh tỏa sáng, có chút thô bạo nhét vào cánh môi hồng hào tươi đẹp ướt át của cô, "Ăn ngon không? Hương vị thế nào? Là ngọt ngấy hay là tanh tưởi đây?

Mộc Khanh Khanh vô lực giãy giụa chỉ có thể yên lặng chịu đựng trò đùa ác ý của Dung Tự, cái lưỡi mềm mại nhẹ đảo qua ngón tay thường xuyên làm bậy của hắn, "Ô a... Rất ngọt ưm a... Rất tanh... Vừa, vừa tanh vừa ngọt..."

Bởi vì trong miệng có tồn tại dị vật, thanh âm của Mộc Khanh Khanh có chút mơ hồ không rõ, so với tiếng nói trong trẻo thường ngày lại thêm vài phần mềm mại khả ái, nhưng điều này cũng không gây trở ngại đến việc Dung Tự lý giải ý tứ của cô, thật ra phải nói là quyến rũ sẽ càng hợp lý hơn.

Đúng! Tiểu tao hóa này chính là đang quyến rũ hắn! Vẫn luôn đang quyến rũ hắn! Trước khi trọng sinh quyến rũ mình cưới phải độc phụ rắn rết là cô, sau khi trọng sinh lại quyến rũ hắn mềm lòng với cô hết lần này đến lần khác, vướng bận vì cô, vì cô phản bội lựa chọn của chính mình, vì cô mà ghen tuông nhàm chán...

Hắn không biết bắt đầu từ khi nào chính mình đã xem cô như Khanh Khanh của mình.

Có lẽ ngay từ lần đầu tiên hắn nhớ lại ký ức về Đường Kỳ Dung, có lẽ là khi hắn càn rỡ tự an ủi khi nhìn ảnh giường chiếu của hai người, có lẽ là lúc nhìn thấy một mặt khác sinh động thú vị của cô mà hắn không biết, có lẽ là chỉ vừa mới đây, có lẽ là ngay hiện tại, nhưng vẫn có thể khẳng định một điều, hiện giờ hắn đã coi cô như người yêu của mình, coi cô như vợ của mình, cũng đặt chính mình vào vị trí người chồng... Cho nên, hắn mới nguyện ý muốn làm nhiều chuyện như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 55: Hiện đại (11) lại lãng phí hết một ngày [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đôi tay Dung Tự vừa động đã dễ dàng điều chỉnh thân thể Mộc Khanh Khanh đối diện với mình, mở rộng hai chân trần trụi của cô ra, cảnh đẹp dâm mị nơi bắp đùi nghênh đón dục căn ngạo nghễ của mình, nhưng Dung Tự cũng không cởi quần của mình, chỉ tháo dây lưng, thả côn thịt lớn đang bị trói buộc ra ngoài.

"Thơm như vậy à? Làm tôi cũng muốn nếm thử hương vị dâm thủy của em..." Dung Tự vừa hôn lên cánh môi đỏ tươi mê người của Mộc Khanh Khanh, tùy ý quấn quýt si mê cái lưỡi thơm tho mềm mại của cô, vừa nhét cự vật đã sưng to của mình vào trong cơ thể cô, cảm thụ ấm áp ướt át cực hạn đang tầng tầng bao vây lấy mình.

Mộc Khanh Khanh trên dưới đều thất thủ, đã hiểu rõ chính mình hôm nay trốn không thoát nên cũng dứt khoát buông bỏ rụt rè vốn không tồn tại này, thoải mái hào phóng leo lên quàng lấy cổ Dung Tự rồi hôn hắn, chủ động quấn lấy lưỡi hắn chơi đùa trong miệng mình, hai chân trắng nõn non mịn không biết xấu hổ cọ cọ quần Dung Tự, vách tường chậm rãi mút lấy côn thịt nóng cháy đang thâm nhập vào trong.

Dung Tự dùng bàn tay dày rộng hữu lực chụp lên cái mông tròn trịa ngạo nghễ của Mộc Khanh Khanh, phát ra thanh âm dâm mị thanh thúy, trên mông truyền đến cảm giác đau đớn làm Mộc Khanh Khanh dám khẳng định mông cô nhất định đã bị đánh đến đỏ bừng... Miệng bị lấp kín nên Mộc Khanh Khanh không có biện pháp phát ra âm thanh, chỉ có thể dùng răng khẽ cắn đầu lưỡi Dung Tự, biểu đạt sự bất mãn vì bị đánh mông của cô.

Nhưng Dung Tự lại dường như sinh ra hứng thú nồng đậm đối với việc này, một chút cũng không hề để cảnh cáo không có sức uy hiếp của cô trong lòng, tiếp tục không chút lưu tình chà đạp mông thịt đáng thương hề hề của Mộc Khanh Khanh, một cái tay khác véo lên sườn eo ngăn cản động tác muốn chạy trốn của cô, mỗi khi tay hắn dừng trên mông cô, côn thị đã tiến vào trong thân thể cô sẽ gãi đúng chỗ ngứa đâm thọc về phía trước một chút, động tác đánh mông và thao huyệt phối hợp cực kỳ ăn ý!

Hạ thân trần trụi bị đánh mông đối với một người trưởng thành mà nói nên là xấu hổ và giận dữ khó nhịn, nhưng trong quá trình này Mộc Khanh Khanh lại dần dần sinh ra khoái cảm và sung sướng mịt mờ, mục đích vặn vẹo mông cũng không tự giác mà từ muốn chạy thoát biến thành đón ý nói hùa, đau đớn như dòng điện tê dại lan tràn từ cái mông sưng đỏ truyền đến tiểu huyệt.

Dung Tự nhìn ánh mắt mê ly mị hoặc của Mộc Khanh Khanh, thỏa mãn sinh ra từ trong lòng mãnh liệt hơn bất cứ khoái cảm nào, cô bị hắn hoàn toàn khống chế, tất cả những thần thái động tác đều do hắn điều khiển, do hắn quyết định!

"Tự mình động đi..." Dung Tự không biết từ khi nào rút lui khỏi đôi môi đỏ tươi ướt át của cô, dùng dáng ngồi để hạ thân của hai người vẫn chặt chẽ tương liên như cũ.

"Muốn không? Muốn thì tự mình động đi..." Hắn dừng động tác thao huyệt của mình lại, hai bàn tay to hung tợn véo xoa mông thịt sưng đỏ đáng thương, không mang theo một chút thương tiếc.

"Ưm a... A a... Thật thoải mái..." Cánh tay Mộc Khanh Khanh vẫn còn quàng trên cổ Dung Tự, dưới sự cố ý dẫn đường của Dung Tự, nghe lời đong đưa vòng eo, si mê truy tìm côn thịt thô tráng có thể thỏa mãn tiểu huyệt ngứa ngáy, "A a... Thao, thao em đi... Côn thịt lớn thật lớn a... Thô quá... Ưm a a a!!!"

Tư thế ngồi có thể khiến côn thịt lớn của hắn dễ dàng vào sâu hơn, toàn bộ thân gậy thô tráng đáng sợ đều bị tầng tầng mị thịt dịu dáng tinh tế bao vây mút vào, lỗ nhỏ trên đỉnh quy đầu còn bị mị thịt tận cùng bên trong tiểu huyệt kích thích...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Một tiếng "Bốp --" thanh thúy lọt vào tai, Dung Tự vừa dùng sức chụp đánh cái mông đang run rẩy của cô, vừa cắn răng nói với Mộc Khanh Khanh: "... Thao! Đừng kêu dâm đãng như vậy nữa!!" Hắn đã bị khoái cảm điên cuồng từ côn thịt truyền đến làm da đầu tê dại, xương cùng run run, bên tai còn không ngừng truyền đến tiếng kêu lẳng lơ triền miên mang lực sát thương cực lớn của cô... Hắn thật sự sợ sẽ bị dâm phụ này trêu chọc đến tiết thân sớm, như vậy chẳng phải là... Không thể thỏa mãn cô hay sao!

Nhưng mà Mộc Khanh Khanh lại không hề để ý tới lời cảnh cáo của Dung Tự, mông bị đánh càng mạnh ngược lại cô động càng hoan, không biết mệt mỏi đong đưa vòng eo, không ngừng phun ra nuốt vào côn thịt lớn thô tráng ướt nhẹp, giữa hai chân một mảnh chật vật, chất lỏng dâm mị làm đám lông đen của Dung Tự trơn trượt không chịu nổi.

"A a... Ngứa quá a... A a ô ưm... Em muốn... Thịt, côn thịt a a... Muốn, muốn a a a!!!"

Lúc này rốt cuộc Dung Tự cũng không duy trì được bộ dạng quạnh quẽ hờ hững như thường ngày nữa, trên mặt tất cả đều là nồng đậm tình dục điên cuồng "Thao! Thao chết em! Tôi sẽ làm em phát điên!" Chịu đựng xúc động muốn bắn tinh khi vách tường siết chặt, Dung Tự phát tiết dùng hai bàn tay to hung hăng véo lên vòng eo của Mộc Khanh Khanh, dùng lực tay mạnh mẽ làm Mộc Khanh Khanh quay về trong vòng khống chế của mình, không màng thân thể Mộc Khanh Khanh còn đang rùng mình cao trào, tiếp tục dùng cự căn nổi lên gân xanh thao tiểu huyệt không ngừng chảy nước của cô.

Tiếng đánh thân thể bạch bạch như đang nói lên mức độ hoan ái kịch liệt của hai người, tiếng nước ồm ọp ồm ọp cho thấy sự hoan ái dâm mị phóng đãng. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Tiểu huyệt chặt chẽ ướt át mỗi lần đều nuốt vào thật sâu rồi lại nhợt nhạt phun ra, mỗi lần quy đầu cắm vào đều phải đến tận cùng bên trong miệng tử cung, khi rút ra trên thân gậy đều sẽ kéo theo mị thịt đỏ tươi dâm mị trong huyệt ra, sự kết hợp hoàn mỹ giữa mềm mại và cứng rắn chính là trời cao chú định.

...

Lại lãng phí hết một ngày.

Mộc Khanh Khanh chống thân thể bủn rủn của mình dậy, nhìn cảnh đẹp hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, cảm thấy bất đắc dĩ.

"Tỉnh rồi à? Xuống dưới ăn cơm đi." Dung Tự đứng ở cửa, thoạt nhìn tâm trạng của hắn không tồi.

Mộc Khanh Khanh liếc mắt nhìn Dung Tự áo mũ chỉnh tề, sau khi âm thầm hung hăng trách cứ hắn rút điều vô tình xong mới chớp chớp mắt, vẻ mặt u sầu mở miệng nói: "Không có sức..."

Giọng nói khàn khàn đáng thương, tư thái mềm yếu vô lực, ngoại trừ dáng vẻ Mộc Khanh Khanh khi bị thao, Dung Tự thích nhất chính là Mộc Khanh Khanh ngoan ngoãn đáng yêu khiến lòng người run động khi vừa tỉnh lại sau khi bị thao...

Vì thế, Dung Tự hiếm khi thân sĩ đi về phía trước, bế Mộc Khanh Khanh đang ngồi trên giường vì mệt nhọc quá độ lên, hơn nữa còn dùng tư thế ôm công chúa lãng mạn.

Mộc Khanh Khanh: "Sao hôm nay thấy anh rảnh rỗi vậy? Vẫn luôn ở nhà... Không đến công ty sao?"

Dung Tự dừng bước chân, cúi đầu nhìn Mộc Khanh Khanh, không trả lời câu hỏi của cô: "Nếu em không muốn uống sữa bò trước khi ăn cơm thì bỏ tay ra ngay."

Thật cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt, Mộc Khanh Khanh run run rẩy rẩy bỏ cái tay vừa mới thưởng thức tiểu đậu đỏ trước ngực Dung Tự ra, đáng thương hề hề dời đề tài: "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà! Chẳng lẽ mị lực của em quá lớn nên khiến quân vương từ đây không thượng triều...?"

"Hôm nay là thứ Bảy."

Mộc Khanh Khanh thấp giọng thở dài một hơi, "Thì ra đã qua một tuần rồi, quả thật là đêm xuân ngắn ngủi..." Lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn Dung Tự một cái, lại tiếp tục nói: "Em đã bỏ bê công việc một tuần rồi, công việc sắp vứt đến nơi..."

Dung Tự đương nhiên biết công việc mà cô nói là cái gì, nhưng hắn cũng không giáp mặt vạch trần cô, chỉ nhàn nhạt nói: "Ngoại trừ một ngày ba bữa, em không cần phải nghĩ đến chuyện khác."

"...Cái gì mà một ngày ba bữa, rõ ràng là bốn năm sáu bảy tám ngày một hai ba bữa..."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 56: Hiện đại (12) em mà còn như vậy tôi sẽ cho rằng trong lòng em có quỷ đấy

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lại là một ngày hoàn toàn mới, ánh nắng tươi sáng, gió mát khẽ thổi, sinh cơ bừng bừng, hết thảy đều tốt đẹp như thế... Đương nhiên, tiền đề của sự tốt đẹp là xem nhẹ phần eo bị chà đạp đến nhức mỏi.

Mộc Khanh Khanh lười biếng nằm trên người Dung Tự, dù cho bàn tay vẫn luôn nghiêm túc mát xa bên hông làm cô sảng khoái muốn rên hừ hừ, nhưng cô vẫn cao ngạo duy trì khuôn mặt u oán như cũ, ngữ khí mang vẻ sầu bi, tư thái còn đơn thuần không làm ra vẻ.

"Lúc sáng người ta đã nói đừng làm nữa rồi mà, anh lại còn muốn tới..." Mộc Khanh Khanh há mồm ngậm lấy múi quýt Dung Tự đút cho cô, mi mắt cong cong hưởng thụ hương vị chua chua ngọt ngọt tốt đẹp trong miệng xong lại tiếp tục mang vẻ mặt u sầu oán giận nói: "Cả ngày hôm nay anh cũng không biết tiết chế, hôm qua rõ ràng đã chơi cả ngày rồi, hơn nữa tối hôm qua em còn..."

Dung Tự nhẫn nại hít sâu một hơi, trong đầu tỉ mỉ hồi tưởng lại thảm trạng của Mộc Khanh Khanh sáng nay mới áp xuống xúc động muốn phác gục người rồi hung hăng giáo huấn, chỉ hiền lành tăng nhanh tốc độ cho ăn, tay trái vẫn dùng lực đạo thỏa đáng mát xa bên hông cho cô, tay phải vẫn chuyên chú công việc đút ăn.

Cầm một miếng đào đưa đến cánh môi đang lải nhải kia, Dung Tự đang định cảm thấy may mắn vì lại có vài giây thanh nhàn thì Mộc Khanh Khanh lại chớp chớp mắt, quay đầu cự tuyệt, ngữ khí kiên định, lại mang theo vài phần làm nũng thân mật, "Không muốn cái này, em muốn ăn cái kia..."

Nhờ vào phần thân mật này, Dung Tự quyết định lúc này đây sẽ nhịn: "Cái nào?"

"Là cái kia kìa!" Mộc Khanh Khanh nỗ lực dùng ánh mắt ám chỉ, hệt như con lười dính vào lòng ngực Dung Tự, không muốn nhúc nhích, ngoài miệng cũng không nói rõ là muốn muốn ăn cái gì, cô chỉ đơn thuần hy vọng là hai người bọn họ đã kết hợp thể xác có thể ăn ý với nhau một chút.

"..." Dung Tự không thể hiểu thấu đáo sự dụng tâm lương khổ của cô, cũng không hiểu tâm tư sâu như đáy biển của cô, ngừng lại một chút mới nghiêm mặt, "Em chỉ cho tôi xem?"

"Tối hôm qua vẫn luôn treo trên cổ anh lắc lư, giờ cánh tay người ta không có sức lực..."

"Vậy tên của nó?" Dung Tự đột nhiên nhớ tới một câu, phụ nữ càng làm càng nên thao.

"Ai nha ~ sáng nay trên mặt trắng nõn sạch sẽ của em bị anh bắn nhiều tinh dịch màu trắng như vậy, giờ là nửa mù luôn rồi..." Mộc Khanh Khanh còn đang ở kia đắc ý tự quyết định, cho nên cô không hề nhận thấy hai tròng mắt u ám của Dung Tự như dã thú hung ác sắp thoát ra.

"...Vậy em đừng có ăn nữa." Cánh tay trái của Dung Tự bỗng dưng ôm lấy vòng eo tinh tế của cô, xoay người một cái liền bao vây cả người cô ở dưới thân mình, không chút chần chờ hôn lên cái miệng nhỏ chọc người ta hận nghiến răng kia.

Môi lưỡi giao triền, thời khắc nguy hiểm lau súng cướp cò, đột nhiên ngoài cửa lại truyền đến động tĩnh không thể bỏ qua đã cứu Mộc Khanh Khanh.

"Nữ thần! Nữ thần!! Mau mở cửa đi!!!"

"Nữ thần!! Anh là Kim Sắc Cao Phú Soái đây!!!"

"Ngân Hoa muội muội!! Kim Sắc Cao Phú Soái tới tìm em đây a ha ha!!"

"..."

Hai người đang ý loạn tình mê thoáng chốc đều khôi phục thanh tỉnh, cũng đều ăn ý thông qua nội dung trong thanh âm vang dội kia, nghĩ tới người đang kêu như giết heo kia là ai.

Toàn bộ tình dục màu hồng trong mắt Dung Tự đã rút đi, trong mắt đẹp chỉ còn sót lại một mảnh thâm trầm u ám, sắc mặt bình tĩnh nhìn Mộc Khanh Khanh dưới thân đang ngoan ngoãn dựa vào mình, không nói một lời, làm người ta đoán không ra cảm xúc giờ phút này của hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh không dám lộn xộn chút nào, chỉ có thể tận lực đơn thuần bán manh giả ngu, làm đôi mắt của mình trở nên nhu nhược đáng yêu khiến người khác không đành lòng trách cứ, sau đó chớp chớp với Dung Tự, dùng hết toàn lực bày tỏ sự vô tội thuần khiết và tấm lòng trung trinh của mình.

"...Em ra mở cửa đi." Dung Tự đứng lên, ngồi xuống sô pha bên cạnh, sau đó không hề mở miệng nói một lời.

Mộc Khanh Khanh không biết thâm ý trong ánh mắt chứa đầy chân thành tha thiết có truyền đạt đến Dung Tự hay không, chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng ngã trên người Dung Tự, dùng hai luồng thịt mềm cực đại cọ cánh tay hắn, ngữ khí ngọt ngào nói: "Người bên ngoài kia vừa nghe đã biết là kẻ điên chạy ra từ bệnh viện tâm thần, vậy mà anh lại bảo người vợ như hoa như ngọc của anh đi mở cửa, không thể được đâu mà..."

"Chồng ơi... Em sợ..."

"Chồng ơi ~~ chồng ơi ~~~~"

Dung Tự bị quấn lấy vừa phiền vừa hưởng thụ hừ nhẹ một tiếng, không khách khí cách quần áo nhẹ véo xoa bộ ngực thiếu dạy dỗ của Mộc Khanh Khanh một phen, sau đó mới bình tĩnh mở miệng: "Em chắc chắn muốn tôi đi mở cửa? Người mà vị bên ngoài kia muốn gặp cũng không phải là tôi..."

Mộc Khanh Khanh sửng sốt, dứt khoát vứt luôn da mặt, hung hăng càn quấy với Dung Tự đang mang vẻ mặt lạnh nhạt, "Hu hu... Không đi... Người ta không muốn đi đâu mà..."

"Tôi không tức giận." Dung Tự vuốt ve mái tóc của Mộc Khanh Khanh, thanh âm vẫn lạnh nhạt không thú vị, "Tôi chỉ muốn nhìn thử xem gian phu có dáng vẻ gì mà thôi."

Dừng một chút, Dung Tự lại bồi thêm một câu, "Em mà còn như vậy tôi sẽ cho rằng trong lòng em có quỷ đấy."

Mộc Khanh Khanh: "..."

Thật ra hai người Dung Tự và Mộc Khanh Khanh đã lãng phí thời gian rất lâu trong phòng, nhưng cường độ tiếng kêu to ngoài cửa kêu lại không hề thấy yếu đi, vẫn tràn đầy nhiệt tình và điên cuồng như cũ.

Mộc Khanh Khanh dùng tốc độ bước đi rùa bò cuối cùng vẫn xuất hiện trước mặt "Gian phu", nhìn vẻ mặt của "Gian phu" kích động điên cuồng, Mộc Khanh Khanh thoáng lui về phía sau một bước, "Anh là ai?"

"Anh, anh là Lý Kim! Chính, chính là Kim Sắc Cao Phú Soái trên mạng đây!" Tựa như fans lần đầu tiên nhìn thấy thần tượng, Lý Kim không khỏi kích động đến hơi cà lăm.

"À." Vẻ mặt lạnh nhạt.

"Chuyện, chuyện là..." Lý Kim gãi gãi đầu, có chút không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mộc Khanh Khanh cũng không có ý định lãng phí thời gian nghe "Gian phu" nói, nếu còn không nhanh nhanh đi vào, Dung Tự hoài nghi lại không cao hứng thì làm sao bây giờ?

"Nếu không có chuyện gì thì hẹn gặp lại, chồng của tôi còn đang chờ bên trong."

"Chồng? Không phải em nói đã ly hôn rồi ư?" Một khi gặp được chính sự, khả năng giao tiếp của Lý Kim liền quay trở lại.

"Không ly hôn, đã hợp lại rồi, đó chỉ là vợ chồng giận dỗi nhau mà thôi."

Lý Kim có chút giật mình, chỉ là rất nhanh đã kịp phản ứng lại, tươi cười trên mặt lại một lần nữa sáng lạn lên: "Kết hôn cũng không hề gì! Anh đã từng nghe em nói em không thích mẫu người như chồng em mà..."

"À? Vậy sao? Vậy nên thích mẫu người nào?" Dung Tự không biết từ khi nào đã đến phía sau Mộc Khanh Khanh.

"Thích mẫu người ngốc nghếch nghe lời như tôi!" Lý Kim theo bản năng trả lời, cũng không phát hiện người vừa đối thoại cùng y chính là người chồng danh chính ngôn thuận của Mộc Khanh Khanh, quả thực đã ứng với hai chữ "Ngốc nghếch" như lời y nói.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 57: Hiện đại (13) hối hận rồi?

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Ngay lúc Mộc Khanh Khanh nghe được Dung Tự mở miệng, trong nháy mắt căng chặt hô hấp, tận lực thu hẹp cảm tồn tại của bản thân. Cô thật sự rất vô tội mà, người thông đồng với gian phu là nguyên nữ chính chứ đâu phải cô, cái nồi này cô không cõng!

"Ngốc nghếch nghe lời?" Ngữ khí của Dung Tự hơi giương cao, tỏ vẻ khinh thường, nhưng khuôn mặt tuấn tú kia vẫn là vẻ hờ hững như cũ.

"Vậy nếu bây giờ cô ấy bảo anh cút, anh sẽ nghe lời chứ?" Dung Tự liếc mắt nhìn Mộc Khanh Khanh đang co đầu rụt cổ, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

"Đúng đúng đúng! Đi mau đi mau đi!" Ánh mắt Mộc Khanh Khanh sáng lên, liều mạng bắt lấy cơ hội cuối cùng này, lời nói trong miệng như đạn pháo liên thanh: "Sau này anh cũng ngàn vạn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, những chuyện ma quỷ tôi nói trước kia đều là nói giỡn, ngàn vạn đừng có tưởng thật!"

"Tôi yêu chồng tôi nhất, thích người đàn ông tốt như chồng tôi nhất!" Nói năng có khí phách, cực kỳ nghiêm túc. Mộc Khanh Khanh tuyệt đối không thừa nhận cô đang vuốt mông ngựa.

"Nữ thần..." Lý Kim bi thương nhìn cô gái đầu tiên mà mình si mê, trong lòng vừa lạnh vừa đau: "Anh, anh vẫn còn chưa được biết tên của em, không thể... Không đúng! Hai chúng ta rõ ràng đã nói tốt, sao có thể là vui đùa được chứ! Nhất định là em đang lừa anh! Nhất định là như vậy!"

Mộc Khanh Khanh liên tục lắc đầu, nói với Lý Kim đã trở nên có chút dữ tợn: "Tôi không hề lừa anh, tôi thật sự hy vọng sau này sẽ không gặp lại anh nữa. Hơn nữa tất cả những gì tôi làm trên mạng đều là vì muốn làm chồng tôi ghen mà thôi, tất cả đều là vì tôi yêu chồng của tôi..."

Lý Kim vẫn bướng bỉnh không chịu tiếp nhận sự thật này, la lớn: "Anh không tin!"

Rốt cuộc Dung Tự cũng nhăn hai hàng lông mày, trong giọng nói mang theo cảnh cáo và ý lạnh: "Mặc kệ anh có tin hay không, cút khỏi tầm mắt của tôi ngay đi."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Để vợ mình và gian phu tiềm ẩn Lý Kim nói chuyện lâu như vậy đã làm hắn rất bất mãn, huống chi Lý Kim người này hiện giờ còn luôn mang bộ dạng động dục ghê tởm bệnh hoạn đối với vợ hắn, cho nên Dung Tự một chút cũng không muốn duy trì phong phạm cao lãnh thanh nhã của mình nữa.

Mộc Khanh Khanh tin chắc rằng, nếu Lý Kim còn tiếp tục ngu ngốc nữa, chỉ sợ Dung Tự sẽ không nhịn được muốn giết y, có điều, chắc chắn không chỉ vì sự việc hôm nay.

Lý Kim đối với Dung Tự trước khi trọng sinh mà nói, mối hận đoạt vợ, mối thù giết bản thân, hơn nữa Dung Tự cũng không phải loại người khoan dung rộng lượng gì, thậm chí có thể nói là có thù tất báo, trời sinh đã mang theo tính tình tính toán chi li được mất của thương nhân. Mối hận của Dung Tự đối với Lý Kim tuyệt đối không ít hơn đối với cô cách đây một tháng, Dung Tự vẫn luôn ẩn nhẫn không giết y chỉ sợ là sẽ làm ra sự tình càng khủng bố quá phận hơn...

Nhưng chuyện này, cô không cần phải dính dán vào, càng không thể dính dán.

Các loại cân nhắc trăm chuyển ngàn hồi trong lòng Mộc Khanh Khanh, đợi đến khi hoàn hồn đã nhìn thấy hình ảnh Lý Kim yên lặng xoay người. Tuy biết Dung Tự lợi hại nhưng Mộc Khanh Khanh cũng không khỏi cảm thấy hơi giật mình, sao anh ấy có thể đuổi được người được kịch bản cho là "Fan cuồng nhiệt" thế?

Nhưng bộ dạng sững sờ này của cô dừng trong mắt Dung Tự lại trở thành người vợ dâm đãng của hắn đang nhìn bóng dáng gian phu, không muốn buông bỏ.

Dung Tự khom người, thì thầm bên tai Mộc Khanh Khanh: "Hối hận rồi? Muốn đuổi theo à?" Giọng nói dễ nghe của hắn mang theo sự mê hoặc mà hắn cố tình tạo ra, xoay quanh nở rộ bên tai.

"Không, không phải..." Mộc Khanh Khanh không thể nói hết lời, bởi vì trên cổ cô bất thình lình trở nên đau đớn.

Cánh môi mềm mại của Dung Tự dịu dàng dán lên làn da cô, nhưng hàm răng sắc nhọn của hắn lại không chút lưu tình đâm thủng da thịt yếu ớt, mùi máu tươi lập tức tràn vào khoang miệng Dung Tự nhưng hắn vẫn không dừng lại, vẫn như cũ dùng hàm răng gặm cắn nhẹ cọ miệng vết thương của cô, đầu lưỡi linh hoạt ái muội nghiêm túc liếm đi màu máu đỏ tươi, chỉ có một hai giọt máu chảy xuống cái cổ trắng nõn của cô.

Đây rõ ràng là một sự trừng phạt nhưng lại mang theo vài phần dâm mị.

Mộc Khanh Khanh vẫn luôn ngoan ngoãn để mặc động tác của Dung Tự, không giãy giụa, không phản kháng. Thẳng đến khi Dung Tự rốt cuộc cũng bỏ qua cho cần cổ cô ngẩng đầu lên, Mộc Khanh Khanh mới cười nói: "Đi vào trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 58: Hiện đại (14) anh muốn nghe lời thật lòng hay giả dối?

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh cảm thấy bị rất buồn, trên cổ truyền đến cảm giác hơi đau nhưng trái tim cô mới thật sự bị Dung Tự làm tổn thương, bầu không khí ngọt ngào cưng chiều tốt như vậy lại bị hắn một hai phải phá hỏng thành ngược luyến tình thâm!

"Không cởi, tuyệt đối không cởi... Giờ em không chỉ eo đau lưng đau tiểu huyệt sưng mà mông cũng đặc biệt đau nữa..." Mộc Khanh Khanh vẫn quấn lên người Dung Tự như cũ, hai tay gắt gao vòng trên cổ hắn, thân mật dính lên người hắn cọ tới cọ lui.

Cho dù có đối mặt với sự làm nũng ngọt ngấy này của cô thì Dung Tự vẫn không lưu tình kéo Mộc Khanh Khanh từ trên người hắn xuống.

"Cởi quần áo ra." Tổng tài bá đạo mang phong phạm lạnh lẽo cứng rắn.

Mộc Khanh Khanh há to miệng, sau khi do dự mấy phen vẫn sáng suốt lựa chọn ngậm miệng lại, bắt đầu chuyên tâm cởi quần áo của mình, đương nhiên quá trình này cũng không thể thiếu sự cố tình mị hoặc câu nhân.

Mang theo tính khiêu khích vừa đơn thuần vừa không làm ra vẻ, Mộc Khanh Khanh nhìn đôi mắt đã dần dần phiếm hồng của Dung Tự, không chần chờ mà cởi từng món quần áo rơi trên mặt đất, ngay cả nội y cũng không thể may mắn thoát khỏi. Mộc Khanh Khanh bất động thanh sắc yên lặng quyến rũ hắn, mãi cho đến khi thân thể trần trụi phập phồng quyến rũ của cô không e dè hiện ra trước mặt hắn thì Dung Tự mới không nỡ nhắm mắt lại nữa.

Mộc Khanh Khanh tin tưởng vững chắc rằng, giữa cô và Dung Tự không có vấn đề nào mà "yêu" một hồi lại không giải quyết được, nếu thật sự có, vậy chỉ có thể là cần phải làm hai lần hoặc là làm càng nhiều lần.

Dưới ánh mắt chăm chú tỏa sáng lấp lánh của Mộc Khanh Khanh, Dung Tự như cảm thấy có hơi bất đắc dĩ và thất bại. Hắn nhắm hai mắt của mình lại, cả khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh lạnh nhạt, chỉ có lông mi thật dài kia lại không có tiền đồ run rẩy mấy cái, dừng một hồi lâu hắn mới mở mắt, nhẫn nại nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người ra, ném cho Mộc Khanh Khanh, cực nhanh mở miệng nói: "Mặc thêm cái này vào!"

Chết tiệt! Sự nhẫn nại của hắn bị chó tha rồi chắc! Vốn dĩ muốn làm thân thể trần trụi của cô, dạy dỗ lại dâm phụ này thật tốt, kết quả lại bị cô câu đến mắt sói thiêu đốt, suýt chút nữa nhịn không được! Nếu không để cô che cảnh xuân lại hắn còn có thể dạy cái rắm ấy mà dạy!

Mộc Khanh Khanh ghét bỏ mà đánh giá áo sơ mi gây trở ngại cho hai người giải quyết, tâm không cam tình không nguyện giận liếc Dung Tự một cái: "Em còn tưởng anh muốn tiếp tục trò chơi sáng nay chứ..."

Hầu kết lặng lẽ lăn lộn lên xuống, thân trên trần trụi không cảm giác được một chút lạnh lẽo nào, ngược lại còn càng thêm khô nóng... Dung Tự hạ giọng vờ ho khan một tiếng, thanh âm sau khi mở miệng vẫn nghe không ra cảm xúc bất thường nào: "Gian phu đã tìm tới tận cửa rồi, em thân là vợ hợp pháp của Dung Tự tôi thì cũng cần phải nói gì chứ nhỉ? Mộc Khanh Khanh?"

Mộc Khanh Khanh nghiêm túc tuân theo mệnh lệnh của chồng thật sự cũng chỉ phủ thêm áo sơ mi, Dung Tự ngoại trừ không nhìn thấy phía sau lưng, nhưng khuôn mặt vẫn mang cảnh xuân vô hạn kia của Mộc Khanh Khanh đang ngồi xếp bằng trên sô pha, kiều diễm nửa che nửa hở càng thêm phụ trợ cho vị trí quan trọng, trên vú trắng nõn lộ rõ hai nụ anh đào, bộ phận sinh dục trơn bóng phấn nộn không có lông, tất cả đều như đang thiêu đốt Dung Tự.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Tên ngốc to con kia mới không phải gian phu đâu..." Mộc Khanh Khanh ấm ức nói, tiếp theo lại ái muội vuốt ve áo sơ mi ấm áp, tựa như vô tình nói một câu: "Áo vẫn còn vương nhiệt độ cơ thể của anh, thật ấm..."

Hô hấp Dung Tự cứng lại, rốt cuộc cũng hiện ra vài phần hoảng loạn, đánh gãy lời Mộc Khanh Khanh nói, "Câm miệng!" Sau khi điều chỉnh lại vẻ mặt đoan chính, Dung Tự mang sắc mặt nặng nề mở miệng: "Nếu không phải hôm nay bị tôi gặp được thì sao? Em sẽ cùng tên kia phát sinh chuyện gì đây? Giấu tôi lên giường với hắn? Sau khi hồng hạnh nở hoa lại không thể nhịn được nữa muốn ly hôn với tôi?"

Mộc Khanh Khanh kiên định lắc lắc đầu: "Sẽ không." Sắc mặt nghiêm túc bổ sung vài câu: "Nếu em mà làm ra chuyện kia, chắc chắn anh sẽ thao chết em, a -- cũng không phải, anh sẽ thao ngất em, bị anh làm cho không xuống giường được thì sao em có thể làm ra chuyện thiếu não như vậy chứ..."

Nghe Mộc Khanh Khanh tùy ý nói ra mấy lời không biết xấu hổ như vậy, Dung Tự bất đắc dĩ phát hiện, vài phần thù hận mới bị ký ức kích thích trong lòng mình cứ như vậy đã tan thành mây khói, dục hỏa vẫn luôn đè nén lại bị cô quyến rũ cho càng dữ dội hơn, hắn không muốn nhẫn nhịn nữa...

Nhưng quan trọng nhất vẫn là có vấn đề kia muốn hỏi --

"Trước đây... Ý tôi là một tháng trước, tôi vẫn luôn không thể khiến em... Thỏa mãn sao? Ừm, chuyện trên giường ấy..." Tuy Dung Tự đã nỗ lực để lời mình nói ra có thể tùy ý tự nhiên hơn một chút, nhưng trên mặt không biết từ khi nào đã lặng lẽ phiếm hồng vẫn để lộ ra đủ loại không được tự nhiên.

Khóe miệng Mộc Khanh Khanh run rẩy, trong lòng càng không thèm khách khí lườm nguýt mấy cái to bự với Dung Tự. Thân là một tổng tài bá đạo nghiêm túc trăm công ngàn việc, sao có thể bụng dạ hẹp hòi lại thích mang thù như vậy hả! Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Mà cô thì sao, cho dù có biết đáp án chính xác khiến khắp chốn mừng vui là cái gì, nhưng ở phòng phát sóng trực tiếp đã lập lời thề, dù có phải quỳ cũng phải tiếp tục làm, bằng không nỗi khổ tâm vì "Mộc Khanh Khanh" đời trước ngoại tình của cô sẽ không còn nữa...

Vì thế, cô chỉ có thể thật cẩn thận uyển chuyển trả lời: "Anh muốn nghe lời thật lòng hay giả dối?"

Nhưng không ngoài dự liệu, lời này vừa ra, khuôn mặt Dung Tự vốn dĩ còn hơi phiếm hồng nháy mắt đã đen xuống, áp suất thấp tràn ngập bốn phía bao phủ cả người Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh muốn cứu vớt bầu không khí không cẩn thận sẽ tan vỡ này, vì cốt truyện quyến rũ sắc dụ của cô mà giãy giụa lần cuối: "À, thật ra... ừm, mặc, mặc dù anh... Phương diện kia của anh đúng là chẳng ra gì, nhưng những mặt khác thật sự đều đặc biệt tốt! Rất rất tốt!"

"Những mặt khác?" Đôi mắt sâu thẳm của Dung Tự mang ý vị cảnh cáo mười phần.

Mộc Khanh Khanh thề, con đường dài nhất mà cô đã đi chính là kịch bản của Dung Tự...

Người bình thường nếu nghe được những lời như vậy không phải đều nên tỏ vẻ cảm nhận được tình yêu ấm áp nồng của đối phương ư? Ai sẽ lại truy vấn cụ thể nội dung vừa nghe đã biết chính là có lệ cơ chứ! Mà không phải, ít ra cũng nên bỏ qua nửa câu sau của cô, vì nửa câu đầu mà trực tiếp thẹn quá hóa giận, phác gục cô rồi hắc hắc hắc mới đúng chứ?! Cô cũng đã chuẩn bị tốt cho trường hợp xấu nhất (lầm! → tốt), sao Dung Tự lại có thể dùng tới

chiêu này vậy...

"À, những mặt khác... ách... Là..." Chạm phải tầm mắt vô tình vô nghĩa vô cớ gây rối của Dung Tự, Mộc Khanh Khanh thật sự nghĩ không ra tổng tài có chỗ nào đáng khen, liền tính toán đi lối tắt.

Mộc Khanh Khanh nằm trên sô pha, vẻ mặt vốn rối rắm hoang mang đã bị biểu cảm cầu hoan dục cầu bất mãn cầu thay thế, cô rất vô tội nhẹ cắn đầu ngón tay, trong miệng rên rỉ kiều mị câu nhân không ngừng, "Chồng ơi... Em rất muốn anh... Ưm a... Rất nhớ anh cắm vào... Thỏa mãn em đi ưm a... chồng ơi...", Một ngón giữa tay khác không biết từ khi nào đã cắm vào tiểu huyệt phấn nộn, nhẹ nhàng nhợt nhạt thọc vào rút ra.

Tiếng dây lưng bị cởi bỏ, kéo quần xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 59: Hiện đại (15) ngậm cho tôi [h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Dung Tự thẳng thắn để thân thể trần trụi, đường cong cơ bắp gãi đúng chỗ ngứa, côn thịt thô tráng không thể bỏ qua, thân thể có thể nói là hoàn mỹ nam tính, chỉ liếc mắt một cái liền dễ dàng làm người ta chảy nước dãi ba thước.

Chỉ là đôi mắt vốn bình tĩnh lạnh nhạt của hắn hiện giờ lại tràn đầy tính ẩn nhẫn, nhìn Mộc Khanh Khanh đang mang vẻ mặt dâm mị phóng đãng: "Lại đây."

Mộc Khanh Khanh nghe lời rút ngón tay ra khỏi tiểu huyệt đã hoàn toàn ướt đẫm kia, thân thể nhạy cảm ngay sau đó liền đói khát thấp giọng rên rỉ một tiếng, "Ưm a..."

"Mộc Khanh Khanh!" Dung Tự tức muốn hộc máu gầm nhẹ một tiếng.

Mộc Khanh Khanh giương mắt, ngón tay trơn trượt lôi kéo ra một sợi chỉ bạc dâm mị, làm ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Dung Tự đang thở nặng nề: "Sao vậy anh? Chờ em một chút..."

Dung Tự nhìn bộ dạng không nhanh không chậm của cô, dục hỏa trong lòng nháy mắt đã xông lên tới óc, trong miệng rủa thầm một tiếng, hơi hung tàn kéo Mộc Khanh Khanh về phía mình, "Ngậm lấy cho tôi."

Cự căn màu đỏ thẫm thô tráng rắn chắc kiêu ngạo đứng thẳng giữa hai chân, đỉnh đại quy đầu tròn tròn có chất nhầy trong suốt không ngừng chảy ra, côn thịt căn trướng thô dài đến nỗi nhìn hơi đáng sợ, trên thân gậy nhô lên gân xanh làm côn thịt thoạt nhìn càng thêm dữ tợn khủng bố.

Gần gũi tiếp xúc nên càng biết rõ ràng hơn, Mộc Khanh Khanh không khỏi có chút thất thần.

Dung Tự nhíu mày, không kiên nhẫn kéo lấy Mộc Khanh Khanh còn đang ngu ngơ, thật sự vùi đầu cô vào giữa hai chân mình. Dung Tự hưởng thụ dùng hai cánh môi mềm mại ma sát thật mạnh vài cái lên quy đầu hắn, cảm thụ cánh môi mềm mại linh hoạt mang đến cho mình cảm xúc mỹ diệu.

Đương nhiên, đối với hắn mà nói, cảm giác mỹ diệu nhất vẫn là nhìn Mộc Khanh Khanh ngoan ngoãn nghe lời nằm dưới thân hắn hầu hạ, Dung Tự nhíu chặt mày, cũng không tự giác thả lỏng xuống, lời ra khỏi miệng cũng không còn táo bạo như vừa rồi nữa.

"Liếm nó cho tốt."

Ngữ khí của Dung Tự lại khôi phục bình tĩnh lạnh nhạt thường ngày, nghiêm túc dứt khoát ra lệnh. Giờ phút này hắn đang thanh thản ngồi dựa trên sô pha, đôi chân dài cơ bắp vây cả người Mộc Khanh Khanh đang quỳ gối trước người đều hoàn mỹ nằm trong trong phạm vi khống chế của hắn, mỗi một tấc nhỏ trên cơ thể không lúc nào không thể hiện dục vọng muốn khống chế của hắn.

Hắn nhẹ xoa rồi vuốt ve đầu Mộc Khanh Khanh, tựa như đang đối đãi với một con thú cưng ngoan ngoãn nghe lời lại làm người ta yêu thương, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh không hề nhìn ra tạp niệm hay tình dục, bộ dạng quân tử ưu nhã tự kiềm chế như vậy cùng với dục vọng cứng rắn đang ngẩng đầu hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Chỉ là một câu trần thuật bình tĩnh tóm tắt này lại làm Mộc Khanh Khanh bất mãn.

Ngay lúc Mộc Khanh Khanh mở miệng chuẩn bị phản bác, Dung Tự không biết từ khi nào đã chuyển bàn tay to đến gáy của cô, hơi dùng lực, quy đầu khủng bố như trứng vịt thừa dịp cánh môi mở ra, không chút do dự nhét vào trong miệng cô, "Ô..." Tất cả những bất mãn Mộc Khanh Khanh muốn mở miệng biểu đạt đều bị đánh gãy toàn bộ, chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô vô lực.

"Đừng nghĩ đến chuyện dùng hàm răng cắn nó, hầu hạ nó không tốt, không chừng nó sẽ sinh khí, tôi cũng sẽ tức giận..." Bày tay to dày rộng của Dung

Tự vẫn đặt ngay ót cô như cũ, nhưng lại không dùng một chút lực nào, rõ ràng là muốn Mộc Khanh Khanh tự mình chủ động phun ra nuốt vào côn thịt hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Sau khi quy đầu chui vào trong miệng Mộc Khanh Khanh, cánh môi phấn nộn cũng đã vô tình bị căng ra, nghe xong lời Dung Tự cảnh cáo, Mộc Khanh Khanh lại nỗ lực nuốt vào một đoạn thân gậy, sau đó lại hoàn toàn dừng bước. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Đối với cô mà nói, kinh nghiệm khẩu giao là bằng không, thật sự không biết dưới tình huống như này phải nên làm thế nào để côn thịt thô dài tiếp tục thâm nhập, cô chỉ có thể vận dụng cái lưỡi linh hoạt, ra sức liếm láp quét nhẹ lên quy đầu, đôi tay cũng có chút ít còn hơn không xoa nắn lên xuống thân gậy hắn.

"Ưm..." Cái miệng nhỏ mềm ấm đang không ngừng liếm láp côn thịt của mình, tuy kỹ thuật ngây ngô của cô không mang đến cho hắn khoái cảm che trời lấp đất, nhưng Dung Tự vẫn thời thời khắc khắc có xúc động muốn bắn tinh, hắn bức thiết muốn bắn tinh dịch đặc sệt vào trong miệng cô.

Giờ phút này, hai tròng mắt sâu thẳm của hắn đều tràn đầy thân ảnh của cô, mái tóc mềm mại, lông mi thật dài, chóp mũi ngạo nghễ, đôi môi no đủ ---- gian nan phun ra nuốt vào côn thịt của hắn, dáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu của cô hiện tại khiến hắn cực kỳ yêu thích. Ngoan ngoãn bám dưới thân hắn, dụng tâm cật lực hầu hạ hắn, tất cả tâm trí đều chuyên chú với dương vật của hắn...

Quai hàm của Mộc Khanh Khanh bị côn thịt lớn thô tráng làm cho nhức mỏi không thôi, trong miệng toàn là hơi thở mười phần xâm lược thuộc về Dung Tự, tiểu huyệt nhạy cảm cũng bởi vì vậy mà lại dâm đãng động tình lần nữa, dâm dịch ào ạt lan tràn chảy ra từ cửa huyệt, ngón tay cô vốn đang nắm chặt thân gậy lại dần dần thăm dò về phía tiểu huyệt của mình, tự an ủi thỏa mãn tiểu huyệt đang hư không.

Dung Tự tất nhiên cũng thấy động tác không thành thật của cô, ẩn ẩn tức giận, hắn ôm thân thể Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng liền nhấc hai chân cô đặt lên vai mình, động tác này khiến cô dường như đứng chổng ngược, nháy mắt liền khiến côn thịt vào sâu tới yết hầu Mộc Khanh Khanh, "Ô Ô..." Sâu quá!

"Liếm nhanh lên..." Một khắc khi côn thịt tiến vào thật sâu kia, Dung Tự suýt chút nữa đã trực tiếp bị phản ứng sinh lý co chặt yết hầu của Mộc Khanh Khanh ép tới bắn ra, nỗ lực bảo vệ cho tinh quan đầy nguy cơ của mình, Dung Tự đồng thời đưa ba ngón tay thô to cắm vào tiểu huyệt gần trong gang tấc của Mộc Khanh Khanh!

Mộc Khanh Khanh bị kích thích bất thình lình khiến thân thể run lên, cái lưỡi trong miệng cũng liếm láp lung tung không có trật tự, tiểu huyệt hư không nháy mắt được thỏa mãn, gắt gao xoắn lấy ngón tay đang thỏa mãn dục vọng của cô kia.

Động tác cọ xát vách trong của ngón tay càng ngày càng thô bạo, cử động thọc vào rút ra cũng càng lúc càng nhanh, tốc độ phun ra nuốt vào côn thịt của Mộc Khanh Khanh cũng cầm lòng không đậu mà hùa theo tốc độ ngón tay của Dung Tự, chỉ bạc dâm mị không thể khống chế khẽ nhỏ giọt từ khe hở môi của cô, nhiễu xuống khu rừng đen rậm rạp của Dung Tự.

Tiếng thở dốc và hừ nhẹ của Dung Tự càng thêm kích động, phần eo không tự giác đong đưa, mỗi một lần đều cắm sâu vào trong cổ họng chật hẹp của cô, Mộc Khanh Khanh vì không thoải mái mà co chặt yết hầu làm côn thịt của hắn càng thêm sung sướng sảng khoái, ngón tay thay thế côn thịt cũng hung ác tàn nhẫn thao tiểu huyệt sắp cao trào của Mộc Khanh Khanh.

"Khanh Khanh... Khanh Khanh! Bà xã!" Mặt nạ bình tĩnh của Dung Tự rốt cuộc cũng bị lửa nóng tình dục kéo xuống.

Tinh dịch nóng rực đột nhiên bắn vào trong miệng Mộc Khanh Khanh, Mộc Khanh Khanh không kịp phòng bị nên đã nuốt xuống không ít dịch trắng. Mùi tinh dịch cực nồng khiến Mộc Khanh Khanh hơi không chịu đựng nổi, cô lắc đầu ý bảo Dung Tự rút côn thịt ra.

Dung Tự lại mặc kệ sự kháng cự của cô, vẫn cứ nhét côn thịt vẫn còn thô tráng sau khi bắn tinh vào miệng Mộc Khanh Khanh, không cho phép thương lượng để toàn bộ tinh dịch lấp kín khoang miệng không cho chảy ra một giọt.

"Ô ô... ô!" Mộc Khanh Khanh nhìn Dung Tự vô cớ gây sự như vậy, đang muốn đứng dậy rút lui, lại bị khoái cảm mãnh liệt từ tiểu huyệt đột nhiên truyền đến kích thích thân thể mềm nhũn, lần nữa ngã xuống người Dung Tự.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 60: Hiện đại (16) em phát hiện anh không hề yêu em [hoàn]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau cuộc hoan ái vô cùng điên cuồng qua đi, hai người lười biếng rúc vào nhau, hô hấp của cả hai giao hòa dung hợp, hương vị tình dục dâm mị nồng đậm bao phủ quanh thân hai người.

"Khụ khụ. À... Ngày mai anh sẽ đi làm phải không?" Ho nhẹ hai tiếng, Mộc Khanh Khanh mới có thể mở miệng nói chuyện, chỉ là thanh âm khàn khàn, còn có hơi khô khốc.

Dung Tự liếc nhìn Mộc Khanh Khanh một cái, sau khi thuận miệng đáp lại một tiếng "Ừm" liền không nói chuyện nữa, ngược lại còn mang dáng vẻ xin đừng quấy rầy, thanh thản nhắm mắt lại, không hề hỏi dụng ý của Mộc Khanh Khanh khi nói những lời này là gì.

"À, bởi vì chuyện bị đuổi lần trước, cho nên... Hiện tại em không có thẻ..." Mộc Khanh Khanh cố gắng uyển chuyển trình bày mục đích của mình.

Dung Tự tất nhiên biết thẻ trong lời Mộc Khanh Khanh là thẻ ra vào biệt thự, cũng biết mục đích khi cô nói mấy lời này là gì, nhưng hắn vẫn chỉ nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng như cũ, thậm chí hắn còn khép hai mắt lại khinh thường không muốn nhìn cô lấy một cái.

"Anh lại cho em một cái thẻ khác đi..." Mộc Khanh Khanh dùng giọng điệu đến chính mình nghe xong còn phát ngấy để nói.

Cánh tay hữu lực của Dung Tự giam cầm cả người Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực hắn, bàn tay còn dịu dàng khẽ vuốt thân thể trần trụi của Mộc Khanh Khanh, khác biệt với động tác ấm áp như đang vuốt lông cho thú cưng này, thanh âm của Dung Tự vẫn bình tĩnh hờ hững trước sau như một: "Sau đó thì sao?"

Nghe lời này của Dung Tự xong, Mộc Khanh Khanh không hề ngoài ý muốn bị hắn làm nghẹn, sửng sốt nửa ngày mới mang vẻ mặt tràn ngập nguy cơ tươi cười nói: "Sau đó mỗi ngày em sẽ không phải chịu cảnh nhàm chán tịch mịch như vậy nữa..."

"Nhàm chán tịch mịch?" Rốt cuộc hai mắt của Dung Tự cũng chuyên chú đặt trên người Mộc Khanh Khanh, ngữ khí lành lạnh: "Không phải em còn có phát sóng trực tiếp làm bạn sao? Trên mạng có nhiều fans cuồng cùng em chơi như vậy, vẫn cảm thấy nhàm chán tịch mịch à?"

Mộc Khanh Khanh bỗng nhiên rùng mình một cái: "..."

"Coi như tôi có cho em thẻ, đại khái là em cũng không nỡ dùng đâu, cho nên em muốn thẻ có tác dụng gì chứ?" Hai tròng mắt u ám của Dung Tự đột nhiên trở nên rét lạnh: "Hay là em định vứt bỏ cái nhà này, sau đó lén lút chạy trốn?"

Không nghĩ tới Dung Tự lại đột nhiên nhắc tới chuyện cô làm chủ bá trên mạng, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể hoảng loạn thừa nhận sai lầm: "Em, em đã một tuần không phát sóng trực tiếp rồi... Những chuyện trước kia chỉ là do em tuổi nhỏ không hiểu chuyện, lầm đường lạc lối phạm sai, em bảo đảm từ nay về sau..."

Dung Tự không hề muốn nghe lời cam đoan hư vô của cô, mức độ đáng tin cậy trong lời cô nói ở trong lòng hắn thật sự không cao, trực tiếp đánh gãy lời cô nói, lên tiếng nói ra câu tổng kết mình dự mưu đã lâu: "Cho nên, em... Trước đó, đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi cái lồng tơ vàng này..."

"Hả? Trước cái gì?" Mộc Khanh Khanh có chút không nghe rõ, vừa rồi Dung Tự dán gần quá.

Dung Tự lại không hề trả lời cô, xoay người một cái đè cô dưới thân, cự căn không biết từ khi nào đã lại lần nữa trở nên sinh long hoạt hổ trực tiếp chọc vào tiểu huyệt cô.

"A ừm... Sao, sao lại tới nữa... Ưm a..."

Cánh môi ấm áp của hắn thân mật khẽ cắn mút hôn bên tai Mộc Khanh Khanh, đè thấp thanh âm, lẩm bẩm trả lời tiếng kêu yêu kiều rên rỉ của cô: "Vì để em và tôi nhanh chóng được tự do..."

Mộc Khanh Khang đã được đưa đến thế giới cực lạc dâm mị căn bản không nghe được lời hắn nói, cũng không có tâm tư tự hỏi bất cứ chuyện gì không liên quan đến khoái cảm...

*

Giống như tuần đầu tiên, tuần thứ hai Mộc Khanh Khanh và Dung Tự vẫn phóng đãng khiến người ta nóng máu, mỗi ngày đều không chạy thoát khỏi sự tình khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Thẳng đến tuần thứ ba, dì cả của Mộc Khanh Khanh tới, đồng thời chuyện này cũng cứu vớt thân thể đã dần dần bị đào sạch của cô... Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Cho dù Dung Tự có tinh lực tràn đầy, nhiệt tình yêu thương bạch bạch bạch thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không vô liêm sỉ đến mức làm ra loại chuyện máu đào tẩy ngân thương này, cho nên, chắc là cô sẽ được an nhàn... nhỉ?

Nhưng mà không hề...

Vào những ngày lúc nào cũng có thể chảy máu này, Mộc Khanh Khanh cũng phải luôn trải qua cuộc sống lo lắng đề phòng, hai tuần cô sợ Dung Tự kim thương không ngã bắt đi phác gục, còn tuần này cô lại sợ hãi Dung Tự mặt đen, toàn thân trên dưới đều tràn ngập tức giận và oán khí.

Không biết có phải ảo giác hay không, Mộc Khanh Khanh có cảm giác cuối tuần không có bạch bạch bạch này, nguyên nhân Dung Tự mặt đen không chỉ là vì hắn không được thỏa mãn dục vọng, mà còn là... Không cam lòng, không phải, không phải, là hối hận? Cũng không phải luôn...

Nhưng phỏng đoán không đáng tin cậy này của cô kỳ thật là có căn cứ --

Trong tuần này, cô đã từng phụng hiến một buổi tối, dùng thân thể hoàn mỹ của mình bồi Dung Tự chơi các loại play, nhưng ngày hôm sau lúc tỉnh lại,

Dung Tự đã bắn đủ rồi vẫn như cũ không lúc nào là không phóng thích áp suất thấp khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

*

Dù là ai cũng không ngờ được,【 Tiểu Ngân Hoa 】mất tích trên sóng internet đã lâu lại trở về giang hồ, chỉ là --

Phàm Tâm Đại Động: Tới rồi tới rồi ~~ đã lâu không gặp!!!【 Bắn tim 】

Hòa Thượng Am Ni Cô: Rải hoa rải hoa --

Itsbitch: Người vẫn còn sống hu hu hu ~~~【 Đáng thương 】

Ta là người mới:【 Mắt lấp lánh 】【 Mắt lấp lánh 】...

Gà con vàng: Nhớ chủ bá muốn chết!

...

"Đúng là đã lâu không gặp rồi ~ tôi cũng rất muốn... Rất muốn giới thiệu với mọi người quản lý mới của tôi--【 Chỉ Là Du Khách 】moah moah ~"

【 Chỉ Là Du Khách 】phát lễ vật【 Bao lì xì đầy trời 】tại phòng phát sóng trực tiếp, hy vọng mọi người ăn kẹo mừng thật vui vẻ!

【 Chỉ Là Du Khách 】phát lễ vật【 Bao lì xì đầy trời 】tại phòng phát sóng trực tiếp, hy vọng mọi người ăn kẹo mừng thật vui vẻ!

【 Chỉ Là Du Khách 】phát lễ vật【 Bao lì xì đầy trời 】tại phòng phát sóng trực tiếp, hy vọng mọi người ăn kẹo mừng thật vui vẻ!

...

Rất Lớn Rất Thô: Thổ hào trở về, nhận đầu gối này.

Chufakj: Dâng đầu gối lên --

Ta Là Người Mới: Bỏ nửa năm dâng đầu gối này --

Hòa Thượng Am Ni Cô: Kẹo mừng... Kẹo mừng...!!!

Phàm Tâm Đại Động: Kêu gọi【 Kim Sắc Cao Phú Soái 】, kêu gọi【 Kim Sắc Cao Phú Soái 】!

Itsbitch: Chỉ có tao phát hiện đáng người chủ bá trở nên đẫy đà hơn thôi sao...

...

Mộc Khanh Khanh nhìn bình luận đầy cả màn hình, mềm mại nói: "Cảm ơn Du Khách bảo bảo ~ moah moah moah ~~ yêu anh chết đi được ~ moah moah!"

【 Chỉ Là Du Khách 】phát【 Đồng hồ báo giờ 】, hy vọng chủ bá có thể nghiêm túc tuân thủ thời gian!

【 Chỉ Là Du Khách 】phát【 Đồng hồ báo giờ 】, hy vọng chủ bá có thể nghiêm túc tuân thủ thời gian!

【 Chỉ Là Du Khách 】phát【 Đồng hồ báo giờ 】, hy vọng chủ bá có thể nghiêm túc tuân thủ thời gian!

...

"Cảm ơn Du Khách bảo bảo..." Mộc Khanh Khanh rõ ràng đã trở nên thu liễm hơn rất nhiều. Thật cẩn thận liếc nhìn màn hình một cái, chợt phát hiện không biết từ khi nào các fan trong phòng phát sóng trực tiếp đều đã hài hòa nói cùng một câu.

Gà Con Vàng: Chủ bá đứng lên đi!

Ta Là Người Mới: Chủ bá đứng lên đi!

Phàm Tâm Đại Động: Chủ bá đứng lên đi!

...

Mộc Khanh Khanh: "... Các bảo bảo không phải là muốn biết tôi có mang thai hay không ư, đâu cần phiền toái như vậy, đàn ông mấy anh đó, không biết bụng lớn rất khó đứng lên à..."

Mất Hồn Di Tích: Tôi muốn giữ ải...【 Hẹn Gặp Lại 】

Ta Là Người Mới:【 Mỉm cười 】【 Mỉm cười 】【 Mỉm cười 】

Itsbitch:【 Mỉm cười 】【 Mỉm cười 】【 Mỉm cười 】

Hòa Thượng Am Ni Cô: Cho bọn tôi một lý do để tiếp tục làm fan【 Mỉm cười 】【 Mỉm cười 】【 Mỉm cười 】

Phàm Tâm Đại Động: Cha của đứa bé là ai? Có thể nhận lời mời không?【 Mắt lấp lánh 】

Gà Con Vàng: Là thời điểm công khai, nửa năm trước đêm hôm đó...

...

"Thời gian lên mạng của tôi hôm nay sắp hết rồi... À, chỉ có thể nói một câu cuối cùng, thân là một chủ bá internet tôi đã phạm vào tối kỵ: Tôi đã lên giường với fan của mình..."

*

Đêm nguyệt hắc phong cao, thích hợp làm một số việc không thể lộ ra ngoài.

"Lên giường với fan? Không ngờ thì ra em vẫn luôn muốn thao tôi?" Dung Tự ra sức thọc vào rút ra, côn thịt màu đỏ thẫm bồi hồi ra vào giữa cánh môi hồng nhuận.

Mộc Khanh Khanh: "Ô ô ô..." Mỏi miệng quá.

"Em muốn thao tôi thế nào đây? Tiểu Ngân Hoa?" Nhìn cô có vẻ không thoải mái, Dung Tự theo bản năng mà giảm nhẹ động tác lại, chậm rãi đâm thọc cái lưỡi thơm tho mềm mại. "Con gái và con trai của tôi chắc chắn không thoải mái... Em cần phải ăn sạch sẽ dinh dưỡng quý báu tôi bắn cho em..."

Dung Tự cũng không cố tình nhẫn nại nữa, đẩy nhanh tốc độ thọc vào rút ra, cũng không nỡ thâm nhập sâu vào cổ họng cô, liền trực tiếp phóng thích dịch đặc của mình vào trong miệng cô.

Mộc Khanh Khanh: "Ô ô! Ô ô ô ô a..." Biến thái! Em là thai phụ mà...

Hôm nay chơi máy tính nửa giờ, sau khi bị buộc nuốt hết một giọt tinh dịch cuối cùng, Mộc Khanh Khanh nước mắt lưng tròng nhìn Dung Tự, đáng thương ngoan ngoãn.

Dung Tự sờ sờ đầu cô, hiếm khi dịu dàng nói: "Em cũng muốn à? Vì bọn nhỏ, ráng chịu chút đi..." Ngừng lại một chút, lại thêm một tiếng có vẻ cứng ngắc "Ngoan ~"

Mộc Khanh Khanh bẹp bẹp miệng, trong mắt ấm ức càng sâu: "Em phát hiện anh không hề yêu em..."

Từ khi cô mang thai tới nay, Dung Tự trước nay cũng chưa từng suy xét đến cảm nhận của cô, cái gì cũng đều lấy hai đứa bé trong bụng cô làm trọng, không cho làm cái này, không cho làm cái kia, nhất định phải ăn cái này, nhất định phải ăn cái kia... Chưa bao giờ quan tâm cô! Không thèm để ý đến cô!

"Sao có thể không yêu em được chứ?" Dung Tự hôn hôn đôi môi hơi sưng đỏ của cô, mang theo dịu dàng chân thật: "Vợ của anh à, yêu em nhất."

Mộc Khanh Khanh cứ như vậy không có tiền đồ mà hết giận, Dung Tự bận rộn như vậy mà mỗi ngày đều làm rất nhiều chuyện như thế... Cũng là bởi vì yêu cô mà thôi.

Nhìn nụ cười ấm áp trên môi Mộc Khanh Khanh, Dung Tự không khỏi cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình không nói hết câu.

Vợ của anh à, yêu em nhất, còn có các con của chúng ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 61: HIỆN ĐẠI (PN.1) Làm tình trong phòng phát sóng trực tiếp (Thượng)

《 Hiện Đại (PN.1) 》

LÀM TÌNH TRONG PHÒNG PHÁT SÓNG TRỰC TIẾP (thượng)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi sinh xong hai tiểu bảo bảo, chỉ dùng thời gian một tháng, dáng người của Mộc Khanh Khanh cũng đã khôi phục không tồi, hầu như không có khác biệt gì với trước khi mang thai, chỉ ngoại trừ bộ ngực kích cỡ tăng vọt kia...

Nhưng tổng thể mà nói, cô vẫn là một mỹ nữ da trắng mặt đẹp chân dài, hoặc nên nói là đã vinh dự tấn chức thành một người mẹ.

Sau khi thấy chồng yêu của mình lão bị hai tiểu yêu tinh quấn người câu dẫn lên giường, Mộc Khanh Khanh không nghĩ ngợi liền bay vọt về căn cứ bí mật của mình, chuẩn bị đón nhận chút an ủi và ấm áp của các fan đáng yêu.

"Đêm dài đằng đẵng cầu an ủi, cầu trêu chọc, cầu quấy rầy..." Mộc Khanh Khanh đặt bộ ngực quá mức cồng kềnh của mình lên bàn, lười biếng yêu kiều rên rỉ với đám người đang nhao nhao trong phòng phát sóng trực tiếp: "Thiếu phụ tịch mịch nơi khuê phòng đêm dài khó qua..."

Rất Lớn Rất Thô: Vú này anh cho điểm tuyệt đối...【 sắc sắc 】

Gà Con Vàng: Hơi cứng rồi đó, bỏ qua kính ý đi.

Itsbitch: Trò chuyện phóng đãng à? Đã lâu không tương tác rồi, thực hoài niệm!

Hòa Thượng Am Ni Cô: Màn hình có hơi dơ, yêu cầu liếm liếm.【 Mặt chính trực 】

Icnkncl: Hẹn không hẹn không? Thêm wx: 111222333...

"Trò chuyện phóng đãng? Đúng là đã lâu không làm... Nếu các bùn manh không nhắc tới, tôi cũng quên mất tôi đã từng là chủ bá sắc tình đó..." Mộc Khanh Khanh cười tủm tỉm nói.

"Đêm nay sẽ biểu diễn một màn đông cung hoạt sắc sinh hương cho mọi người nhé? Tôi có thể tự mình phối âm sắm vai, yêu kiều rên rỉ dâm đãng linh tinh gì đó cũng không thành vấn đề, nhưng sẽ che cameras lại, bảo đảm mọi người có thể tự tưởng tượng một cách hoàn mỹ, ừm, mọi người hiểu mà, cứng lên rồi tự an ủi, nhưng nhớ rõ phải chuẩn bị giấy vệ sinh nha ~~~"

Đỉnh Đầu Đội Nón Xanh: Có thể play vợ ngoại tình không?

Điểu Bổng Nam Sĩ: AV âm thanh full HD【 Cười nội hàm 】

Chiều Sâu Tai Tiếng: Đây mới là tiểu dâm oa mà anh biết chứ! Cuối cùng cũng tái xuất giang hồ【 Kích động khóc 】

Ta Là Người Mới: Lần đầu tiên trong đời, bỗng nhiên ngượng ngùng và chờ mong【 Thẹn thùng 】

...

"Giờ tôi đi tìm ít đồ, rời đi một lát, mọi người chờ chút nha ~" Mộc Khanh Khanh cười, chậm rãi đứng dậy rời khỏi căn cứ bí mật của mình, thật nhẹ nhàng đi vào phòng Dung Tự và hai tiểu yêu tinh đang yêu đương vụng trộm, dường như rất không muốn bị người khác phát hiện.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh không hề do dự tìm kiếm thứ gì đó mà chính cô cũng không biết, khi nghe thấy thanh âm trầm thấp của Dung Tự vang lên, cô vừa lòng mà cười.

Dung Tự đứng dậy, nhìn về phía Mộc Khanh Khanh: "Đang tìm cái gì?"

Mộc Khanh Khanh vội vàng lắc đầu, thanh âm mang theo chút hoảng loạn: "Không, không có gì, em, em đi phát sóng trực tiếp... Không, không phải, em đi ngủ..."

"À." Thanh âm bình tĩnh không gợn sóng, Dung Tự nằm lại trên giường tiếp tục ngủ.

"...A ha ha... Ngủ ngon, chồng yêu!"

Mộc Khanh Khanh thề là cô tuyệt đối không hề tức giận.

"Hello! Tôi đã về rồi, mọi người đã chuẩn bị xong giấy vệ sinh chưa?" Mộc Khanh Khanh ngồi trở lại trước màn hình phát sóng trực tiếp, thanh âm nũng nịu mê người đến cực điểm.

Nhìn một loạt bình luận nháy mắt đã xôn xao trên màn hình, Mộc Khanh Khanh cười nói: "Chuẩn bị xong rồi thì, tôi che cameras lại nhé."

...

"Sao anh lại tới đây A... Đừng, đừng mà... Em đã kết hôn rồi..."

"Ưm a... đáng, đáng ghét a... Ưm ưm..."

"Chồng, chồng em sắp tới rồi... A a... Không, không thể ưm... ha a..."

"Đừng cởi quần áo em a... Em đã có chồng rồi... Không được ưm a..."

Lúc Dung Tự đi đến trước cửa phòng đang đóng chặt kia, nghe được chính là một đoạn rên rỉ thở gấp chọc người miên man bất định như vậy, âm điệu quen thuộc, thanh âm ngọt ngấy quấn người.

Thì ra là đang nói chuyện yêu đương vụng trộm phóng đãng, hay là đang thông đồng với đàn ông?

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười hơi đáng sợ, Dung Tự đẩy cửa ra, người không nghe lời nên trừng phạt như thế nào đây?

Mộc Khanh Khanh tất nhiên cũng đã nghe được động tĩnh Dung Tự vào cửa, chớp chớp mắt, tiếp tục vờ như không có việc gì xoa nhẹ cự nhũ của mình một phen, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ:

"Ha a... Ông, ông xã!"

"Ông xã... Em sai rồi a... Ưm a..."

Dung Tự vẫn còn mang theo nụ cười kia, không hề bị ảnh hưởng mà đi đến trước màn hình đang hiển thị phòng phát sóng trực tiếp, tinh tế nhìn qua các bình luận một lần:

Gà Con Vàng: Một tay đánh chữ, bận quá...

Hòa Thượng Am Ni Cô: Có H có cốt truyện!

Itsbitch: Số người online và số lượng bình luận không thể so mà, người trẻ tuổi lực khống chế thật kém...

Rất Lớn Rất Thô: Giọng và cự nhũ của tiểu dâm oa đúng là tuyệt phối, chết tiệt!

...

"Cự nhũ?" Dung Tự sắp không duy trì được nụ cười kia nữa.

Bàn tay to đặt lên mu bàn tay nho nhỏ mềm mại của cô, Dung Tự dùng lực tàn nhẫn bắt lấy bộ ngực mềm như bông của Mộc Khanh Khanh, thanh âm rất nhẹ: "Có tin tôi cắt phăng cặp vú này của em không?"

"Ha a... Ông xã, nhẹ thôi! Ưm a... Vú đau quá... Ưm a!"

Mày Dung Tự không kìm được dựng lên, "Đêm nay không thao em không được phải không?"

Mộc Khanh Khanh ưm một tiếng, chủ động dựa vào máy tính trên bàn, mông tròn trịa nhếch lên cao cao, lẳng lơ lắc nhẹ vòng eo mềm mại, trong miệng cũng dâm kêu không ngừng: "Ông xã... Trừng phạt em đi... Có thể tiến, tiến vào..."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 62: Hiện đại (pn.2) làm tình trong phòng phát sóng trực tiếp (hạ) [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Liếc nhìn yêu phụ câu hồn này một cái, Dung Tự trực tiếp tháo camera đang bị che đậy xuống, đỡ cho một lát nữa lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không lường trước được...

"Vậy em cần phải kêu lớn tiếng một chút, kêu dễ nghe một chút... Nhiều côn thịt của đàn ông như vậy đều toàn dựa vào em để bắn đấy... Tiểu lẳng lơ..."

Dung Tự vừa dán vào tai cô nhẹ giọng nói, vừa kéo váy ngủ mỏng manh của cô xuống, quần lót chỉ có một dây thành công làm đôi mắt hắn tối sầm xuống, hai tiếng "Bốp bốp --" không hề lưu tình đánh lên cánh mông tròn trịa mềm mại.

"A a... Ông xã... Đừng đánh mông, ưm a... A ưm..." Mộc Khanh Khanh run mông, động tác lay động không biết là đang trốn tránh hay là đón ý nói hùa.

"Chết tiệt!" Dung Tự không nhịn được mắng một tiếng, cũng mặc kệ âm lượng không thèm thu liễm này của hắn có bị truyền vào phòng phát sóng trực tiếp hay không, một bàn tay thăm dò vào giữa hai chân cô, tùy ý thọc vào rút ra vài cái trong tiểu huyệt dâm thủy ào ạt của cô, tiếng nước òm ọp òm ọp dâm mị khiến người nghe được huyết mạch phun trào.

Dung Tự đen mặt, tức giận vì thân thể dâm đãng nhiều nước của vợ mình, trước đó hắn không tới tìm cô nên cô đã nhịn không được phát lãng ư?

Mang thứ chống đỡ tại cửa huyệt tiến đến huyệt thịt đầy đặn của cô, Dung Tự không chút chần chừ cắm cự vật của mình vào trong tiểu huyệt ướt át của cô, côn thịt còn chưa hoàn toàn cắm vào đã bị mị thịt chặt chẽ quấn lên, khoái cảm mỹ diệu ấm áp mềm mại từ côn thịt truyền đến toàn thân.

"A ha... Thật lớn a... Ông xã, thô quá... Ưm a..." Tiếng kêu của Mộc Khanh Khanh còn muốn lớn hơn rất nhiều so với thanh âm hoan ái ngày thường của hai người, mỗi một âm tiết trong giọng nói của cô đều tràn đầy mị ý tê dại, phóng đãng đến cực điểm, mị hoặc câu nhân.

Đôi mắt Dung Tự vẫn luôn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, các bình luận đang hiện lên cực ít nhưng tất cả đều là những lời dâm dãng, làm hắn nhịn không được muốn chơi hỏng tiểu dâm oa trong miệng bọn họ!

Ta Là Người Mới: Chắc tôi là người bắn sớm nhất... Ngây ngô như tôi.

Uyurajbk: Vừa vào đã cứng ngay, bắt đầu loát!

Rất Lớn Rất Thô: Thao thao thao! Chịu không nổi, sao tiểu dâm oa kêu như thật vậy chứ! Thật tao!

...

Tư thế tiến vào từ phía sau có thể khiến côn thịt càng dễ dàng thâm nhập vào tiểu huyệt, cảm giác trống rỗng từng chút bị lấp đầy, tiếng rên rỉ của Mộc Khanh Khanh cũng càng thêm kiều mị.

"Phía sau, phía sau cắm sướng quá... Thật là lợi hại a... Ông xã... Ưm a... Anh cắm sâu quá... Tới đỉnh rồi a a..." Cơ thể Mộc Khanh Khanh sau khi sinh nở ngược lại càng thêm mẫn cảm, tính dục càng dễ dàng bị khơi mào, cũng càng dễ dàng đạt tới cao trào, khi Dung Tự nhét toàn bộ côn thịt lớn vào trong cơ thể cô, trong nháy mắt cô liền run run rẩy rẩy đạt tới cao trào, đại lượng dâm dịch bủa vây lấy côn thịt Dung Tự.

"Vợ yêu thật dâm... Nhanh như vậy đã cao trào rồi à?" Dung Tự thoáng rút côn thịt ra, lại xấu xa đâm sâu một cái, nghe được tiếng kêu run rẩy của cô, Dung Tự cắn lên lỗ tai của cô một cái.

"Có phải vì hôm nay có nhiều người xem chúng ta làm tình, xem tôi xoa vú lớn của em, xem tôi thao huyệt em hay không?"

Dung Tự thoáng như ác ma nhắc nhở, làm thân thể vừa mới cao trào của Mộc Khanh Khanh nháy mắt lại căng thẳng, tiểu huyệt siết chặt côn thịt thô tráng cứng rắn, tiếng kêu tao lãng cũng chứa đựng vài phần nhút nhát kiều kiều nhược nhược: "A, ông xã... Không cần... Đừng cho người khác xem... Chỉ có thể cho ông xã xem a ha... Chỉ có thể cho ông xã xoa... Chỉ có thể cho ông xã thao... Ưm a..."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đôi tay trêu đùa đặt lên hai vú trên bàn, đầu ngón tay lướt qua hồng mai nhô lên, lực đạo hạ thân Dung Tự chà đạp mị thịt một chút cũng không giảm bớt, nhưng ngữ khí mở miệng của hắn còn mang theo vài phần thanh thản: "Ông xã muốn uống sữa..."

Hiện giờ hai vú của Mộc Khanh Khanh có thể có được thành tựu như vậy, thật ra tất cả đều là công lao của Dung Tự, xoa nắn mát xa, mút cắn...

"Ưm a... Cho ông xã uống... Hút hút..."

Côn thịt còn cắm trong cơ thể Mộc Khanh Khanh, Dung Tự bế Mộc Khanh Khanh lên, xoay người cô lại đối diện với mình, nhũ thịt trắng bóng thu hết vào mắt. Dung Tự nhẹ cúi thân, há miệng liền ngậm hết hai cái núm vú vào, chốc lát dùng hàm răng khẽ cắn, chốc lát lại dùng đầu lưỡi liếm láp.

"A a... Hay quá, thật là lợi hại... Không được... A a..." Không chỉ núm vú mẫn cảm bị Dung Tự đùa bỡn, tiểu huyệt dưới thân cũng bị Dung Tự không chút lưu tình đỉnh lộng run rẩy xin tha.

Mùi hương sữa mê người tràn đầy trong miệng, Dung Tự cảm thấy chính mình đã nghiện đến hết thuốc chữa, mỗi một chỗ trên thân thể cô đều khiến hắn nghiện, nghĩ như thế, hắn càng thêm dùng sức va chạm tao huyệt của cô, như rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, lấy thế không thể đỡ cầm tù mỗi một tấc mềm mại.

Dung Tự lẩm bẩm nói: "Sao thao thế nào cũng không hư vậy? Tiểu huyệt bị tôi chơi vô số lần sao vẫn chặt như vậy hả? Em nhất định là một yêu phụ..." Trong miệng của hắn còn ngậm hai núm vú, khi nói chuyện đầu lưỡi không ngừng đảo qua đầu vú, đưa đến từng trận run rẩy của Mộc Khanh Khanh.

"Không, không phải yêu phụ... Em là người, là người của ông xã..." Mộc Khanh Khanh ngửa thân thể ra sau, đôi tay chống trên bàn, tận lực đưa thân thể của mình càng thêm gần sát Dung Tự.

"Ừm... Là yêu phụ của tôi!"

Nam căn cực lớn của Dung Tự bị tiểu huyệt ấm áp ướt át của Mộc Khanh Khanh gắt gao bao vây lấy, mị thịt từ bốn phương tám trong huyệt mút cắn thân gậy mẫn cảm của hắn, tích lũy khoái cảm của hắn, làm mặt nạ thanh thản của hắn bị kéo xuống.

Cô cứ tốt đẹp như vậy nở rộ dưới thân hắn, dung nhan yêu kiều mê ly say lòng người, đường cong thành thục mị hoặc, da thịt trắng nõn mềm mại, tiểu huyệt quấn người tận xương...

Hắn thích nhất chính là dáng vẻ chìm đắm trong nhục dục của Mộc Khanh Khanh, không phản kháng, không chạy trốn, ngoan ngoãn nằm dưới thân hắn hầu hạ, thân mật chỉ độc thuộc về hai người... Chỉ có cô vẫn ngoan ngoãn, bị nhục dục khống chế như vậy mới sẽ không phản bội hắn, sẽ không rời khỏi hắn, chỉ để một mình hắn độc chiếm.

Là thật sự muốn thao nát cô, bệnh hoạn chiếm lấy tất cả những gì thuộc về cô.

Dung Tự đột nhiên cắn lên núm vú đỏ tươi của cô, hai tay ôm lấy vòng eo tinh tế kéo về phía trước, tốc độ đưa đẩy va chạm càng lúc càng nhanh, không màng tiếng rên yêu kiều xen lẫn khóc nức nở của cô, hắn vẫn như cũ dùng tốc độ điên cuồng thẳng lưng, mạnh mẽ tấn công, không mang theo nhu tình chà đạp tiểu huyệt của cô.

"Ha ưm... A... Không được..."

Núm vú cũng không kìm được bắn ra sữa theo cao trào của Mộc Khanh Khanh, dòng sữa quen thuộc theo thanh âm ừng ực bị Dung Tự nuốt xuống cổ họng.

Một lần đỉnh nhập cuối cùng, quy đầu của Dung Tự phá mở miệng tử cung đã sớm bị làm cho mềm xốp, quy đầu cực đại kết nối với tử cung mềm mại, bắn ra từng luồng dịch trắng đậm đặc nóng bỏng, tràn đầy tử cung đã từng dựng dục sinh mệnh.

Dung Tự không lãng phí tinh thần, hắn liếm liếm vài giọt sữa mới mẻ nơi khóe miệng, vẻ mặt còn đọng dư vị và si mê.

Ôm lấy cô gái đã mệt lả vào trong ngực, Dung Tự tùy ý liếc mắt nhìn bình luận đang điên cuồng spam, dùng thanh âm từ tính khàn khàn sau khi tình dục qua đi thông báo với mọi người đang xôn xao trên phòng phát sóng trực tiếp:

"Tôi đã không có cách nào trải nghiệm khoái cảm tự an ủi, mọi người cứ tùy ý."

"Hít -- đừng kẹp! Bà xã ngoan, về phòng ngủ lại tiếp tục."

Cuộn trong lòng ngực Dung Tự, Mộc Khanh Khanh chớp chớp mắt, rõ ràng cô không có chọc côn thịt của hắn mà...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 63: Thế giới thực

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Mộc Khanh Khanh rời khỏi thế giới nhiệm vụ, cũng không ở lại phòng làm việc của mình quá lâu, vẫn như cũ sau khi đơn giản từng bước báo cáo với tổ trưởng xong liền rời khỏi công ty.

Đến cửa công ty, cô dừng bước chân, nhìn người đến người đi trước mắt, đô thị phồn hoa ngựa xe như nước, Mộc Khanh Khanh bỗng chốc dâng lên một loại ảo giác xa lạ, lắc lắc đầu, muốn vứt bỏ hoảng hốt buồn cười vớ vẩn này ra khỏi thân thể.

Đây rõ ràng là thành phố cô đã sống từ nhỏ, là thành phố đã sinh ra cô nuôi dưỡng cô, sao có thể xa lạ được đây...

Mộc Khanh Khanh sắp xếp lại suy nghị hỗn độn phức tạp trong lòng, lúc đang muốn tiếp tục lộ trình về nhà, một chiếc xe hơi màu đen đơn giản điệu thấp lại ngừng ở phía trước cô.

Cửa sổ xe tối màu hạ xuống, là một khuôn mặt tuấn tú có chút quen thuộc đang mang ý cười nhìn chăm chú vào Mộc Khanh Khanh thoạt nhìn còn đang mờ mịt.

Mộc Khanh Khanh chớp chớp mắt, trong đầu đột nhiên nhớ tới đây là... Dung Hiên, là soái ca mà trước đó vài ngày cô ngẫu nhiên kết giao khi vừa từ cổ trấn trở về.

"Thật trùng hợp, nhanh như vậy đã gặp lại." Sau khi nhớ ra là ai, trên mặt Mộc Khanh Khanh cũng chứa ý cười, lễ phép chào anh một tiếng.

Vì tạo ra một màn【 Thật trùng hợp 】này, Dung Hiên vừa mới sốt ruột vội vàng suốt đoạn đường giờ phút này cũng chỉ bình tĩnh hơi hơi mỉm cười, ra vẻ như vừa nhận ra Mộc Khanh Khanh.

Tâm trí của Dung Hiên dễ dàng trở nên si mê, dung nhan quen thuộc kiều diễm, khóe môi hơi nhếch... hai tròng mắt màu đen của Dung Hiên không tự giác tràn đầy dịu dàng quyến luyến, ngữ khí mềm nhẹ nói: "Anh tới đón em về nhà, bà..."

Ký ức tốt đẹp mình vừa mới trải qua không đến một giờ trước mê say trong óc, Dung Hiên suýt chút nữa đã không cẩn thận lỡ miệng trực tiếp thốt ra hai chữ bà xã, nhưng Dung Hiên cũng chỉ dừng lại một chút, sau đó liền tự nhiên tùy ý lập tức che dấu cho qua, "Trong thành phố lớn thế này, hai người chúng ta vậy mà vẫn có thể gặp lại, thật sự là quá có duyên phận, có thể vinh hạnh được làm hộ hoa sứ giả của người một lần không? Người có duyên của tôi?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dung Hiên, ngoài miệng lại đang nói lời trêu đùa nghịch ngợm, lần đầu tiên Mộc Khanh Khanh mới hiểu được cái gì gọi là tương phản manh, đặc biệt là loại chuyện như tương phản manh này lại xuất hiện trên người một soái ca có giá trị nhan sắc cao... Mặc dù không nghe rõ lắm nửa đoạn trước nhu thanh tế ngữ của anh đang lẩm bẩm cái gì, nhưng Mộc Khanh Khanh cũng không có nhiều hứng thú đi thăm dò như vậy, dù sao thì bọn họ tóm lại vẫn còn là người xa lạ.

Mộc Khanh Khanh cười với Dung Hiên một chút, uyển chuyển cự tuyệt: "Không cần phiền anh đâu, đường rất xa."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Dung Hiên tỏ vẻ xem thấu sự phòng bị trong lòng Mộc Khanh Khanh, hiểu rõ mà cười, tiêu sái nói với Mộc Khanh Khanh: "Ừm, được rồi."

Bị nụ cười kia của Dung Hiên làm cho có chút xấu hổ, trên mặt Mộc Khanh Khanh lặng yên bay lên hai đóa hoa đỏ ửng, những tiểu tâm tư và sự không tín nhiệm của cô dường như đều bị anh thu hết vào đáy mắt, nhưng những lời nói việc làm tiêu sái rộng lượng ngay sau đó của Dung Hiên càng làm cho cô cảm thấy có lỗi, "Hôm nào rảnh chúng ta lại hẹn nhé, gặp lại sau."

"Hẹn gặp lại, Mộc Khanh Khanh." Vừa dứt lời, Dung Hiên liền đóng cửa sổ xe lại, dứt khoát mà đi.

Mộc Khanh Khanh đứng tại chỗ bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng nói không nên lời tại sao mình lại cảm thấy có chút buồn.

Tối hôm nay, trước khi đi vào giấc ngủ Mộc Khanh Khanh đã nhận được một tin nhắn.

"Ngủ ngon." Người gửi tin nhắn là Dung Hiên.

Tỉ mỉ nhìn hai chữ này vài lần, trái tim bị đêm khuya chiếm cứ đã lâu của Mộc Khanh Khanh dường như cũng bị hai chữ bình đạm ấm áp này lấp đầy...

Một đêm mộng đẹp.

Nhưng mà, người một đêm mộng đẹp cũng chỉ có cô, có một người lại si ngốc nhìn bốn chữ, hai dấu chấm câu trên màn hình di động, không cẩn thận mất ngủ.

"Ngủ ngon. Dung Hiên."

*

Ngày hôm sau tâm trạng của Mộc Khanh Khanh rất không tệ, cho nên đối với các loại kịch bản mà hệ thống nhiệm vụ đưa ra cũng rất khoan dung.

Cô tùy tay chỉ một cái, thế giới nhiệm vụ《 Đừng ăn ta! Tiên Quân! 》cứ như vậy được quyết định.

*

Mộc Khanh Khanh đã tiến vào thế giới nhiệm vụ cũng không biết rằng, bởi vì một tin nhắn của cô tối hôm qua, lúc này tại văn phòng trên tầng cao nhất của công ty đang trình diễn một màn bão táp điên cuồng đáng sợ.

Dung Hiên vẻ mặt âm trầm, một khi mở miệng chính là không cho phép phản đối tồn tại, "Đã khởi động thì đã sao! Nhất định tôi phải tiến vào thế giới nhiệm vụ này!"

_____

Dương: Còn 7 chương nữa là hết bộ truyện này rồi. Cái kết khá là hụt hẫng. Ta nói trước cho các nàng đỡ phải chờ mong. Dù sao thì vẫn là HE. Chỉ là tác giả không tìm đc cảm hứng để viết tiếp mà thôi. Hy vọng mọi người vẫn yêu thích bộ truyện này ❤❤❤❤❤

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 64: Tiên hiệp (1) thượng thần vẫn phong hoa như xưa

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Tác giả có lời muốn nói:

Ta đã xóa ba chương viết trước kia, một lần nữa viết lại một câu chuyện mới, thật sự là bởi vì để càng lâu, càng không tìm thấy cảm giác để viết tiếp...

Thực xin lỗi...

Nếu làm bùn manh cảm thấy không vui mà nói, liền đánh nhẹ chút, đừng vả mặt...

Về câu chuyện mới, bùn manh cứ coi như một câu chuyện hoàn toàn mới, không cần nhớ nhung ba chương kia! Quỳ cầu!

- ----------

Đôi tay Mộc Khanh Khanh để sau đầu, hai mắt nhẹ khép, chân bắt chéo nhàn nhã nhếch cao cao, toàn bộ thân thể lười biếng nằm trên giường không nhúc nhích. Động tác lười nhác bất nhã như vậy thật sự là một chút cũng không để tâm đến hiện tại cô thân là một thần tiên có thân phận và khí chất.

Thanh Linh mở cửa nhìn thấy chính là cảnh tượng không nỡ nhìn thẳng như vậy, nàng nghiêm mặt, mở miệng nói: "Thượng thần..."

"Ngươi lại gọi ta làm gì? Hôm qua ta đã giao phó rồi, nhưng đã qua suốt một đêm! Sao vẫn chưa bắt được con linh hồ Thanh Khâu kia cho ta, không phải, là mời đến cho ta?" Mộc Khanh Khanh liếc xéo Thanh Linh một cái, như thật như giả mang theo chút oán trách và bất mãn.

"Dung Hiên đế quân đang chờ ngoài điện." Thanh Linh trực tiếp bỏ qua nửa câu sau của Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh nhíu mày, ngữ khí nghi hoặc, "Dung Hiên đế quân?"

Nam chính mệnh định của thế giới nhiệm vụ này, sơn chủ Côn Luân tiên sơn Dung Hiên đế quân? Mộc Khanh Khanh nhớ lại kịch bản nhiệm vụ một chút, cẩn thận hồi tưởng lại hai câu gứt mắt miêu tả người qua đường là cô và nam chính:

Ngàn năm trước Dung Hiên cũng từng lưu luyến si mê Trạch Khanh thượng thần, cho dù tâm ý của hắn bị vị thượng thần kia coi như si niệm vọng tưởng trẻ người non dạ, nhưng hắn vẫn nỗ lực đến gần nàng, tới gần nơi Côn Luân tiên sơn ấm lạnh tự biết này... Nhưng cũng chính vì đóa không hoa đào không đợi nở rộ đã khô héo này, hắn mới hiểu được cái gì là quý trọng, cái gì là tình yêu.

Mộc Khanh Khanh ở bên này ngưng thần hồi tưởng, mà Thanh Linh lại hiểu sai ý, cho rằng vị thượng thần không để ý tới hồng trần nhàn sự nhà nàng này còn không biết Dung Hiên đế quân là ai, khóe miệng co quắp giải thích: "Là tân Côn Luân sơn chủ do Thiên Đế Tiên giới khâm điểm 500 năm trước, thượng thần ngủ một giấc đã ngàn năm, trong lúc ngủ mơ bỏ lỡ đại điển lúc trước của Dung Hiên đế quân." Ngừng một lát, Thanh Linh lại nói tiếp: "Sau khi Dung Hiên đế quân biết được thượng thần tỉnh lại, liền lập tức dựa theo thần lệ tiến đến bái phỏng thượng thần."

"À..." Mộc Khanh Khanh ngồi dậy, lẳng lặng trầm tư một hồi, có chút do dự mở miệng: "Thanh Linh, nếu ta không đi tiếp đãi Dung Hiên đế quân, chính là có chút không ổn?"

"...Không phải chỉ có chút không ổn thôi đâu." Độ cung nơi khóe miệng Thanh Linh cũng coi như vẫn ổn định, "Là rất không ổn đó, thượng thần."

Trước tiên không kể đến thân phận địa vị đặc thù có hơi mơ hồ của Dung Hiên đế quân trước kia, chỉ riêng thân phận là sơn chủ tân nhiệm của Côn Luân tiên sơn thôi, nhất định sẽ không cho phép bị đối đãi vô lễ như vậy...

Huống hồ, thượng thần thân là thần thú bảo hộ Côn Luân, vốn nên cầu phúc bảo hộ cho tân sơn chủ vào năm thứ nhất, kết quả bởi vì tham ngủ lại trì hoãn tận 500 năm. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Dung Hiên đế quân không so đo hiềm khích trước đây, ngay ngày hôm sau khi thượng thần tỉnh lại liền đến bái phỏng, sao có thể cho phép thượng thần vô cớ gây sự vả mặt như vậy!

Mộc Khanh Khanh nhún vai, khẽ vung tay lên, sau khi đơn giản thi pháp sửa sang chính mình thỏa đáng, liền nhẹ nhàng cười nói với Thanh Linh: "Vậy... Thanh Linh dẫn đường cho ta đi, một giấc đã qua ngàn năm, ta đã sắp quên mất đường đi trong cung điện của mình luôn rồi..."

Thanh Linh: "..." Hiếm khi thượng thần nhà mình vẫn chưa quên tên nàng.

- ----------

Trên người Mộc Khanh Khanh mặc một thân hồng y phá lệ đường hoàng, mái tóc đen dài lay động đến mắt cá chân, hai sắc thái cực kỳ dày đặc theo động tác cất bước của cô giao hòa trong gió, đen dày như mực họa không cho phép cự tuyệt, chỉ cần một cái chớp mắt sẽ dễ dàng vẽ lên một nét bút ở giữa tâm thần thanh nhã nhạt nhòa.

Cảnh đẹp như tranh phệ hồn như vậy lại rất nhanh đã biến mất, lúc cách Dung Hiên chỉ còn một đoạn Mộc Khanh Khanh liền ngừng lại, thản nhiên truyền đến một câu: "Để Đế quân đợi lâu."

Lặng im một hồi lâu mới có giọng nam ôn nhã đến cực hạn truyền đến: "Thượng thần quá lời, Dung Hiên..."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Đế quân không cần nhiều lời, là ta thất trách." Mộc Khanh Khanh tựa như vô tình cắt đứt câu nói chưa hết của Dung Hiên, cô than nhỏ một tiếng: "Ta tuổi tác đã cao, hồ đồ tham ngủ, lần ngủ này đã trì hoãn đế quân 500 năm, lần cầu phúc phù hộ này, thật sự không thể từ chối."

Diện mạo của Dung Hiên đế quân đó là vẻ tuấn dật phong lưu Thiên giới cũng khó có được, giờ phút này khóe miệng hắn lại giương lên một nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt xuyên qua không khí ngăn cách hai người, chuyên chú nhìn vào thân ảnh xinh đẹp kia, "Thượng thần vẫn phong hoa như xưa... Chuyện cầu phúc phù hộ, Dung Hiên không vội."

Tình ý dịu dàng triền miên, bị từng đường kim mũi chỉ xuyên vào tầm mắt và thanh âm của hắn.

Tất nhiên Mộc Khanh Khanh cũng nghe ra được. Thân phận lần này của cô dù sao cũng là thượng cổ thần thú hiếm có, khí chất phong hoa của chúng tiên Tiên Giới đều đã thẩm thấu vào trong xương cốt, dưới sự mài giũa của năm tháng vô tận, cô tuy là đã tùy tâm phóng khoáng rất nhiều, nhưng vẫn mang theo ẩn ẩn thần uy, không cho phép coi khinh mạo phạm.

Giờ phút này đối mặt Dung Hiên cô liền đem phóng thích thần uy của mình tới mức lớn nhất. Khóe miệng của cô tuy rằng vẫn cong lên độ cung, nhưng ánh mắt cô lại có chút lạnh lẽo, tựa như tuyết lạnh quanh năm trên đỉnh Côn Luân.

"Đế quân quả thật không vội, dù sao tuổi vẫn còn nhỏ."

Tính toán tuổi tác của Dung Hiên đâu ra đấy, chắp vá lung tung cũng chỉ mới tám ngàn tuổi, còn Mộc Khanh Khanh thân là thần thú thượng cổ lại lớn hơn hắn không biết mấy trăm ngàn tuổi, ngàn năm trước khi Dung Hiên thổ lộ tâm ý với nguyên chủ, nàng ấy liền cười nhạo nói hắn tuổi nhỏ vô tri, không hiểu tình yêu, ngàn năm sau Mộc Khanh Khanh vẫn như cũ lựa chọn lý do không cao minh lại chọc đúng trọng tâm này.

Nhưng bất đồng với đau lòng xấu hổ và giận dữ của ngàn năm trước, lúc này đây vẻ mặt của Dung Hiên không có lấy một tia biến hóa dao động, vẫn phong đạm vân khinh dịu dàng tuấn nhã, "Dung Hiên biết sai."

"Biết sai?" Mộc Khanh Khanh nghiền ngẫm lặp lại hai từ có lẽ có này, "Đế quân đã biết sai rồi, ta có nên phạt không đây?"

Dung Hiên nghe được ngữ khí giương cao ở cuối câu, trong lòng run lên, mật ý nơi khóe môi càng đậm, "Nên phạt."

"Vậy miễn lần cầu phúc này, đế quân về đi."

Dung Hiên nghe xong lời này có chút giật mình, nhưng rất nhanh đã hồi thần lại, "Dung Hiên cáo lui, hôm khác lại đến quấy rầy thượng thần."

Mộc Khanh Khanh gật gật đầu, tỏ vẻ ngầm đồng ý lời này của Dung Hiên, nhưng trong lòng cô lại đang nghĩ đến, mấy ngày nữa Dung Hiên sẽ gặp được nữ chính làm gì còn rảnh tới trêu chọc mình?

Không nghe thấy cô cự tuyệt, Dung Hiên liền yên lòng, chuẩn bị rời đi trước, tương lai còn dài.

- ----------

Dung Hiên một mình đi đến trước cửa chính cung điện, đứng tại trụ lưu ly trước cửa cung một hồi lâu mới gọi ngự kiếm của mình ra, khi đang muốn đạp lên kiếm trở về --

"Thanh Vân, hôm qua ta còn thắc mắc vì sao sau khi thượng thần của chúng ta tỉnh lại, chuyện thứ nhất người làm lại là tìm linh hồ Thanh Khâu Nhan Dung, hôm nay ta đã hiểu rõ rồi!"

"Hả? Ngươi lại nghe bát quái lung tung ở đâu nữa vậy? Mau nói nhanh đi!"

"Không phải bát quái gạt người đâu! Là tin tức nghiêm túc đáng tin cậy nhất!" Tiểu tiên tì nói chuyện thề son sắt, "Nhan Dung mà thượng thần tâm tâm niệm niệm kia chính là mỹ nam tử phong hoa nhất Thanh Khâu trong ngàn năm qua! Được gọi là linh hồ trẻ tuổi mỹ mạo nhất Thanh Khâu chi cảnh!"

"Nhưng mà... Chuyện này có liên quan gì đến thượng thần?" Tiên tì gọi là Thanh Vân vẫn có chút khó hiểu, hoang mang hỏi.

"Ngốc! Ngươi có nhớ ngữ khí vẻ mặt đói khát khó nhịn của thượng thần khi nhắc tới linh hồ kia không! Điều này chứng tỏ... Hoa đào của thượng thần chúng ta sắp nở rồi!"

"A?! Ý của ngươi là thượng thần thích..." Hai người vừa đi vừa trò chuyện mới vừa bước ra cửa cung liền bị một thân ảnh làm giật mình, vội vàng sửa lời: "Tham kiến Dung Hiên đế quân!"

"Tham kiến Dung Hiên đế quân!"

Khóe miệng Dung Hiên tươi cười ôn tồn lễ độ, khí chất cũng nhu hòa như liễu, hắn cười dịu dàng với hai tiểu tiên tì: "May mà hôm nay hai người các ngươi gặp phải chính là ta, nếu bị Tiên Quân khác nghe được hồ ngôn loạn ngữ như vậy, sợ là sẽ bị tru hồn..."

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 65: Tiên hiệp (2) mộc khanh khanh không khỏi ngây ngốc nhìn

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Dung Hiên rời đi, Mộc Khanh Khanh lại khôi phục dáng vẻ lang thang không đứng đắn kia, cô gọi Thanh Linh đến trước mặt, trên khuôn mặt tất cả đều là kích động khó nén.

"Thanh Linh, khi nào Nhan Dung mới có thể tới Côn Luân của chúng ta? Sao còn chưa đến nữa?"

Thanh Linh thầm than một hơi, nhìn dáng vẻ háo sắc này, hoa đào của thượng thần nhà mình quả thật muốn nở rồi, "Thượng thần, Thanh Khâu quốc cách Côn Luân đâu chỉ một ngày là có thể đến? Hơn nữa nếu muốn mời Nhan Dung công tử đến, nhất định phải chào hỏi với quốc chủ Thanh Khâu một tiếng..."

"Sao lại nhiều việc nhàm chán tạp nham như vậy chứ hả! Nếu còn không ôm tiểu hồ ly của ta tới, nhất định sẽ bị... cướp mất!" Mộc Khanh Khanh chu môi, nghĩ đến nữ chính đúng là trong hai ngày này sẽ hấp dẫn sự chú ý của đối tượng công lược của cô, nam phụ Nhan Dung, rồi sau đó sẽ làm cho hắn khuynh tâm, liền càng thêm sốt ruột.

Cô khó tránh khỏi oán giận nói, lại mang theo chút hối hận, "Nếu hôm qua ngươi không ngăn cản ta, để ta trực tiếp đến Thanh Khâu đón tiểu hồ ly, hiện giờ ta cũng không cần phải tâm hoảng ý loạn như vậy..."

Thanh Linh đang muốn mở miệng cùng thượng thần nhà mình lý luận một phen, lúc giương mắt lại thấy Dung Hiên đế quân đang ngậm cười, hơi ngẩn ra xong, liền lập tức hành lễ với đế quân, "Dung Hiên đế quân an!"

Dung Hiên cũng không hề nhìn Thanh Linh lấy một cái, cũng không như ngày thường lễ phép đáp lại một tiếng, mắt hắn mang ý cười, đôi mắt thanh nhã dịu dàng nhìn thẳng Mộc Khanh Khanh.

Cho dù hiện giờ hắn đứng bên người cô, cách cô gần như vậy, nhưng vị thượng thần này cũng không muốn nhìn thẳng vào hắn!

"Từ Côn Luân sơn của chúng ta đến Thanh Khâu đường xá nguy hiểm, gần đây Dung Hiên cũng đúng lúc muốn đi Thanh Khâu quốc một chuyến, thật ra có thể tự mình giúp đỡ thượng thần đón khách."

Mộc Khanh Khanh lười nhác ngáp một cái, đi qua bên người Dung Hiên, không chút để ý mở miệng: "Không phiền đế quân lo lắng, vừa rồi ta đã quyết định tự mình đi đến Thanh Khâu."

Dung Hiên xoay người nhìn bóng dáng cô càng lúc càng xa, thanh âm thanh nhã phiêu đãng: "Vậy không biết lần này Dung Hiên có thể may mắn được đồng hành cùng thượng thần không?"

"Nếu ngươi theo kịp, tất nhiên là may mắn." Lời còn chưa dứt, thân ảnh của Mộc Khanh Khanh đã biến mất tại phía chân trời, chỉ lưu lại một mình Dung Hiên đứng thẳng ở nơi đó.

- ----------

Cũng không qua bao lâu, Mộc Khanh Khanh liền cảm giác được Dung Hiên đã sắp đuổi kịp cô, nhưng cô cũng không quá mức kinh ngạc.

Cô cũng sẽ không tự đại đến mức cho rằng nam chính trong thế giới nhiệm vụ này sẽ bị bại bởi cô.

Vạt áo đỏ tươi hơi lung lay vài cái, cô nhàn nhạt mở miệng, "Ta chẳng qua chỉ ngủ một giấc, mất đi ngàn năm thời gian, đế quân ngoại trừ pháp lực tinh tiến không ít, tâm trí thì vẫn như cũ."

Dung Hiên lắc đầu, mặt mày nhợt nhạt hàm chứa ý cười, phảng phất như ngọc quân tử nhẹ nhàng ôn tồn lễ độ từ trong tranh bước ra, "Từ biệt ngàn năm, thượng thần có thể thực hiện tâm nguyện đã ưng thuận với Dung Hiên lúc ấy không?"

"À?" Mộc Khanh Khanh nhướng mày, khó hiểu nhìn Dung Hiên một cái, "Ta nhớ rõ đã hồi đáp với đế quân rồi mà!"

"Ngày đó Thượng thần chỉ vui cười đùa giỡn mà thôi, theo Dung Hiên thấy, đó cũng không phải là hồi đáp tâm ý của thượng thần dành cho Dung Hiên."

Hai người đều ngự phong mà đi, khoảng cách cách xa nhau cũng lễ phép khách khí gãi đúng chỗ ngứa.

Mộc Khanh Khanh nghe lời Dung Hiên nói xong, không chút lưu tình cười nhạo một tiếng, giữa đuôi lông mày lưu chuyển hàn ý se lạnh chẳng hề để tâm.

"Sai rồi sai rồi, không đúng là không đúng. Ngàn năm trước ta đã từng báo cho đế quân, nhân duyên của đế quân không có khả năng đặt trên người lão thân." Mộc Khanh Khanh liếc Dung Hiên một cái, tùy ý nói: "Đế quân đã trở thành sơn chủ Côn Luân sơn, hiện giờ chớ có tiếp tục cố chấp nữa, sau khi pháo hoa tan hết, đế quân tất sẽ gặp được như hoa mỹ quyến thôi."

"Dung Hiên có gì sai? Có gì không đúng chứ?" Ngữ khí của Dung Hiên hiếm khi hùng hổ doạ người.

"Gửi nhầm tình duyên ở chỗ ta, đó là sai. Chấp mê bất ngộ mạo phạm với trưởng giả, đó là không đúng." Mộc Khanh Khanh hừ lạnh một tiếng, trên mặt ẩn ẩn lạnh lẽo.

"Ngươi cứ luôn miệng nói tâm ý của ngươi như thế này như thế kia, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói qua một tiên nhân có thể vì một kẻ hèn mà tình sâu khó bỏ, khó có thể tự kiềm chế!"

"Hôm nay ta cũng cậy già lên mặt một lần, xin khuyên đế quân, vẫn nên tỉ mỉ hiểu thấu đáo hàm nghĩa của hai chữ tình yêu đi, rồi lại đi ủ chín cái cây nhân duyên!"

Sau khi dùng lời lẽ chính đáng giáo huấn nam chính xong, Mộc Khanh Khanh cũng không quên một chân lý, bất luận thời điểm nào cũng đều không thể đắc tội với nam chính, hoãn sắc mặt lại, đôi mắt trải qua phàm trần vạn sự không hề gợn sóng, cô lại dùng ngữ khí tiêu sái tùy tính nói: "Hôm nay ta cùng đế quân nói nhiều như vậy, cũng không phải muốn trở mặt với đế quân. Hai người chúng ta hiện giờ đều ở Côn Luân tiên sơn, cùng thủ Côn Luân an bình, những hệ lụy trong chuyện này cũng nên dừng tại đây. Ta cũng hy vọng tâm cảnh của đế quân có thể rõ ràng một chút."

Lần đầu tiên Mộc Khanh Khanh nghiêm túc nhìn hắn như vậy, vị này tương lai sẽ trở thành tín ngưỡng duy nhất của tam giới, Dung Hiên đế quân.

Tụ tập thiên địa linh khí thành tiên nhân, diện mạo xuất chúng, Dung Hiên được chúng tiên khắp các giới ví là mỹ nhan như họa, nhưng chúng tiên của Thiên giới đều biết, sự xuất chúng nhất của Dung Hiên đế quân không phải diện mạo, mà là một thân khí chất ôn nhuận như ngọc kia của hắn.

Khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc, thanh nhã như gió. Khí chất của hắn thậm chí đã che giấu đi một mặt sắc bén kia của hắn, chỉ còn lại nhu hòa ấm áp, chậm rãi phát ra. Vị tiên nhân này a, chỉ cần liếc mắt một cái, liền không tự giác cảm thấy có sự thoải mái nhẹ chảy vào trái tim, thẩm thấu cốt nhục khắp người.

Mộc Khanh Khanh không khỏi hơi ngây ngốc nhìn, chuông cảnh báo trong lòng bỗng chốc vang lên, vội vàng hạ tâm thần, e sợ bị Dung Hiên nhìn thấu sự quẫn bách của cô.

Mà Dung Hiên vẫn duy trì trạng thái im lặng không nói, chỉ có một đôi mắt ôn nhuận dập dờn lưu chuyển, tựa như từng có tâm tư nào đó thổi qua, nhưng lại khó có thể nhìn ra rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì.

Mộc Khanh Khanh ho khan một tiếng, không muốn lại lãng phí miệng lưỡi nữa, chỉ nghiêng đầu, trong lòng thầm nghĩ: Đợi lần này khi ngươi tới Thanh Khâu, kết bạn với đóa hoa đào nhân duyên trời định của ngươi, nhất định ngươi sẽ cảm kích tán đồng với những lời ta nói! Cũng sẽ không cản trở việc thông đồng của ta nữa!

- ----------

Tuy hai người trên đường cũng chưa từng ngừng lại, nhưng từ Côn Luân đến Thanh Khâu cũng mất không ít thời gian. Mộc Khanh Khanh và Dung Hiên làm bạn một đường, ngượng ngùng không thú vị, sớm đã cực kỳ mất kiên nhẫn. Mới tiến vào kết giới Thanh Khâu, Mộc Khanh Khanh liền muốn cáo biệt với Dung Hiên.

"Không phải Đế quân có việc sao? Chớ trì hoãn mới tốt."

Dung Hiên hơi nghiêng người về phía Mộc Khanh Khanh đang thiếu kiên nhẫn, trọng giọng nói ôn nhuận dễ nghe lại tựa như mang theo chút ngượng ngùng, "Dung Hiên là lần đầu tới Thanh Khâu quốc, không biết phải tìm đường thế nào."

"Đế quân muốn tới nơi nào của Thanh Khâu?" Lời này Mộc Khanh Khanh nói rất có lệ, hai mắt cô không ngừng nhìn nơi khác, hiển nhiên là gấp không chờ nổi muốn chạy.

Dung Hiên thản nhiên cười, "Dung Hiên theo thượng thần đi dạo trước, mong rằng thượng thần chớ ghét bỏ Dung Hiên mới được."

Mộc Khanh Khanh nhẹ nhíu mày, nhìn về phía Dung Hiên, "Đế quân lo lắng nhiều rồi." Ngừng trong chớp mắt, cô lại nói tiếp: "Vậy đế quân liền theo ta dạo quanh Thanh Khâu một phen trước đi."

Tiểu hồ ly Nhan Dung kia lúc này phỏng chừng đã gặp mặt nữ chính, hơn nữa rất có thể còn đang chơi đùa với nhau, hiện tại cô trực tiếp mang theo nam chính đi tìm Nhan Dung, nếu cùng nhau gặp được Nhan Dung và nữ chính, cũng coi như nhất tiễn song điêu, một công đôi việc.

Sau khi nam chính và nữ chính gặp mặt, nhất định sẽ thông đồng với nhau dưới tác dụng của các loại hấp dẫn không thể đối kháng, trong mắt chỉ có thể

thấy đối phương lấp lánh sáng lên, hai bọn họ đều định là sẽ không lại chú ý đến bất luận cái gì khác...

Đến lúc đó làm một người mang thân phận vai phụ người qua đường như cô đến câu lấy nam phụ Nhan Dung cô đơn đau khổ chẳng phải sẽ dễ dàng hơn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 66: Tiên hiệp (3)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Phong cảnh của Thanh Khâu so với Côn Luân tiên sơn cũng không kém chút nào, không giống Côn Luân chứa đầy tiên khí mờ mịt, Thanh Khâu đập vào mắt đều là sự sống màu xanh lục, chỗ nào cũng có đại thụ che trời.

Hai người Mộc Khanh Khanh và Dung Hiên, một người là thần thú thời thượng cổ, một người là đế quân chấp chưởng một vùng tiên sơn, hai người này ngoại trừ lúc mới vừa vào Thanh Khâu hướng về phía quốc đô hành lễ ra, liền một trước một sau không hề cố kỵ tiến đến nam cảnh Thanh Khâu.

Mộc Khanh Khanh dựa vào miêu tả và nhắc nhở trong kịch bản, dễ dàng tìm được một hồ nước sáng ngời thanh tịnh mà cốt truyện viết.

"Chậc chậc..." Trong lòng Mộc Khanh Khanh âm thầm cảm khái, "Quả không hổ là diệu nhân nhi mà sơn thủy Thanh Khâu nuôi dưỡng ra, một hồ nước một đóa sen đến ngay cả bóng dáng cũng đều đẹp..."

Liếc xéo Dung Hiên bên cạnh một cái, trong mắt Mộc Khanh Khanh hơi có chút ý tứ hận rèn sắt không thành thép. Thân là nam chính, chẳng lẽ hắn vẫn không ý thức được nữ nhân của mình đang nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm sắp bị nam phụ thông đồng hay sao?

"Nhân vật mục tiêu công lược lần này xuất hiện. Tuyên bố nhiệm vụ một: Mang Nhan Dung về phủ đệ, cộng độ xuân -- tư -- tư --"

Một loạt tiếng trục trặc tư tư xẹt xẹt, âm thanh điện tử lạnh băng giống như vì bên ngoài ngăn trở mà bị chặt đứt.

Còn không đợi Mộc Khanh Khanh kịp nghi hoặc, nơi cánh tay lại truyền đến cảm xúc ấm áp làm cô hơi chau mày, "Đế quân đây là ý gì?"

Ánh mắt Dung Hiên có chứa thâm ý nào đó dừng lại trên người cô hồi lâu, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc bởi vì nhăn mày thế nhưng lại mang theo một chút uy nghiêm, mở miệng tựa như muốn nói gì đó, nhưng nửa ngày vẫn trầm mặc, dáng vẻ do dự thực sự không giống sự trầm ổn mà hắn nên có.

Cũng may trước một giây khi Mộc Khanh Khanh hết kiên nhẫn, Dung Hiên vẫn đúng lúc buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cánh tay cô ra.

"Dung Hiên thất lễ." Hắn nói cực chậm lại như có chứa thâm ý nào đó.

Cho rằng Dung Hiên đang nói đến chuyện nắm chặt cánh tay mình, Mộc Khanh Khanh cực kỳ rộng lượng gật gật đầu. Không để ý vẫy vẫy tay, cô liền không quay đầu lại mà đằng vân rời đi.

So với chuyện đi ngăn cản đối tượng nhiệm vụ và nữ chính thông đồng ở bên nhau, hiện giờ việc mấu chốt nhất vẫn là vấn đề mới vừa rồi hệ thống đột ngột mất liên lạc, cô cần phải tìm một địa phương an tĩnh kiểm tra hệ thống của mình trước đã.

Nam chính Dung Hiên đế quân của thế giới này vẫn còn ở đây, tia lửa của nữ chính và nam phụ cũng không cần cô, dù sao cũng sẽ có nam chính đi dập tắt. Dù sao thì, có nam chính ở đây, nào còn có đạo lý nam phụ và nữ chính nói chuyện yêu đương.

Hai tròng mắt Dung Hiên vững vàng nhìn bóng dáng đã đi xa, trên mặt treo nụ cười nhạt ấm áp lại phiếm lạnh lẽo, hắn nỗ lực áp chế tức giận trong lòng, vẫn khó nén khí chất âm lãnh, hắn cực kỳ khinh thường nhẹ liếc mắt nhìn đôi giai nhân bên hồ một cái, nhẹ nhàng phất tay áo, kết ra một tiên chú ném về phía hồ.

Bộ dạng tà khí hiện giờ của hắn, nếu để người khác nhìn thấy, nhất định sẽ không cho rằng là tiên nhân tiên phong đạo cốt, ngược lại cực kỳ giống đọa tiên trụy ma.

Lại nói, sau khi Mộc Khanh Khanh tùy ý bay đến một chỗ nào đó, liền vội vàng biến ra kết giới, kêu gọi hệ thống trong đầu.

Một mảnh im lặng. Ừm, hệ thống mất liên lạc Mộc Khanh Khanh cô vẫn là lần đầu tiên thấy.

Đây có thể nói là rất kích thích.

Làm một phép so sánh, đây giống như là cô lái một con thuyền được xưng là thành quả khoa học kỹ thuật tối cao của nhân loại đi đến một tinh cầu xa lạ thăm dò, gánh vác nhiệm vụ trọng đại, ngay lúc dự định vì lịch sử phát triển của nhân loại cống hiến sức lực của chính mình, chiếc phi thuyền cô dùng để

về nhà kia lại hỏng mất.

Chí hướng rộng lớn của cô cứ như vậy bị mạt sát.

Lặng im vài phút, sau khi Mộc Khanh Khanh trải qua suy nghĩ cặn kẽ và đấu tranh tư tưởng nghiêm khắc, rốt cuộc cũng đưa ra một quyết định vĩ đại: Đối với loại tình huống ngoài ý muốn không lường được này, cô vẫn nên về Côn Luân sơn của mình nghỉ ngơi trước rồi chờ đợi cứu viện của công ty đi.

Còn nhiệm vụ công lược nam phụ, hệ thống cũng mất, còn công lược cái gì nữa.

Ý định của Mộc Khanh Khanh là muốn tạm nghỉ ngơi trên Côn Luân sơn một đoạn thời gian, lại chưa từng nghĩ tới các thần tiên trên trời dưới đất đều không muốn cho cô cơ hội tạm nghỉ, tiễn đi một vị thần tiên tới bái phỏng, lại nghênh đón một vị thần tiên đã hẹn trước khác.

Phủ đệ của Trạch Khanh thượng thần trên Côn Luân sơn những ngày gần đây đều có khách khứa đến chơi nối liền không dứt, còn trong phủ của Dung Hiên đế quân cùng tồn tại trên Côn Luân tiên sơn cũng không tránh được bị tiện đường quấy rầy bái phỏng mấy phen.

Chỉ là lúc này Dung Hiên đế quân lại không hề có hứng thú với mấy chuyện phức tạp này, thậm chí còn tuyên bố với bên ngoài thân thể mắc bệnh nhẹ không tiện gặp khách.

Dung Hiên đế quân "Thân thể mắc bệnh nhẹ" không hề tĩnh tâm tu dưỡng như bên ngoài suy đoán, mà là đang kiệt lực tìm tòi nghiên cứu "Khí linh" mà lần trước đã âm thầm cướp đi ở chỗ Trạch Khanh thượng thần.

Hắn từ ngàn năm trước khi vừa mới gặp Trạch Khanh thượng thần liền bị câu mất tâm thần, không thể phủ nhận chính là, trái tim nhất kiến chung tình lúc trước không thể thiếu sự xúc động thời niên thiếu vô tri, tuy nói là bị cự tuyệt nhưng cũng không có quá mức sa vào bi thương, chỉ là một loại tình tố buồn bã mất mát dễ hiểu mà thôi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc đó mang theo vài phần cô đơn trải qua mấy ngày sau, trong lúc hắn vô ý lại mang theo vài phần cố ý biết được tin tức Trạch Khanh thượng thần lâm vào ngủ say, ngẫn ra một lúc, Dung Hiên liền trở về phủ của mình, đào bình lần trước cực cực khổ khổ trộm được từ chỗ Tửu Tiên ra, nhìn mấy chữ "Túy Tiền Trần" xiêu xiêu vẹo vẹo trên bình, bỗng nhiên cười một tiếng, cứ tưởng là rượu mạnh rượu ngon trên trời dưới đất từ xưa đến nay, nhưng cũng không thoát khỏi cái tục danh chuyện cũ năm xưa.

Tửu lượng của hắn còn thấp, vò rượu này lại là rượu tiên quý giá nhất, nói vậy nhất định có thể khiến cho hắn vừa uống đã say.

Dung Hiên vốn định say qua mấy ngày, sẽ bỏ qua tư vị dứt tình này. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến chính là, hắn vốn chỉ muốn say một hồi quên một hồi như đã qua đại mộng mấy đời, nhưng không những không quên được, ngược lại còn rơi vào tất cả hoàn cảnh còn lại của cuộc đời này.

Say rượu khiến hắn lâm vào những mộng cảnh ngắn ngắn dài dài khác nhau, hương diễm ngọt ngào phiếm màu kiều diễm, điều duy nhất giống nhau chính là đó đều là chuyện tình kiếp trước giữa hắn và Khanh Khanh.

Kiếp thứ nhất, nàng là thầy của hắn, nàng làm bạn cùng mình vượt qua sinh lão bệnh tử.

Kiếp thứ hai, nàng là người yêu ái biệt ly tìm không được khó kìm nén của hắn.

Kiếp thứ ba, nàng là sự cầu không được của hắn, hắn hèn mọn mà nhận lấy tất cả của nàng.

...

Phật nói: Ba ngàn thế giới vô biên.

Thì ra, nàng sinh ra đã là số mệnh của hắn, là người hắn không thể buông tay. Trải qua ngàn năm luân hồi, cuối cùng vẫn khó có thể quên.

Sau khi hôn mê bảy ngày, chuyện thứ nhất hắn làm sau khi tỉnh lại đó là ngự phong tới Côn Luân sơn, hắn cách xa trăm mét, dù cho trong lòng có nhiều tình cảm muốn phát tiết kể lể, nhưng sau khi yên lặng mà đứng hết mấy ngày, hắn vẫn an tĩnh trở về phủ của mình, trong lúc đi rồi trở về, Dung Hiên chưa từng kinh động tới bất cứ kẻ nào.

Dung Hiên cũng không phải chưa từng nghi ngờ, những thế giới trong mộng chính mình cũng chưa từng nghe qua, không có một thế giới nào thuộc Lục giới.

Hơn nữa, nếu nói trong mộng đều là chuyện tình kiếp trước, nhưng Khanh Khanh nàng lại là thượng thần, còn là thượng cổ thần thú, không vào luân hồi cũng không có chuyển thế thì lấy đâu ra kiếp trước.

Hắn thậm chí đã suy nghĩ những cái gọi là "Kiếp trước" mà hai người đã bên nhau cả đời, có phải đều là sau khi mình yêu mà không được nên nảy sinh ảo tưởng tâm ma hay không. Nhưng ý niệm này mới vừa hiện lên, Dung Hiên lại rất nhanh đã bình thường trở lại, tâm ma cũng thế, phán đoán cũng vậy. Dù sao chính mình cũng trốn không thoát.

Thời gian trầm luân chờ đợi ngàn năm, rượu cũng quả thật là một thứ cực tốt.

Ban ngày, hắn ngụy trang một vẻ mặt ấm áp tươi cười đi tiếp cận người yêu trong lòng mình, nhưng khi đêm tối đến, toàn bộ vẻ mặt của hắn đều trở nên dữ tợn, hắn nằm trong tẩm điện, từng tiếng gọi Khanh Khanh của hắn, một lần lại một lần dựa vào ký ức triền miên trong quá khứ an ủi hạ thân sưng to của mình, tất cả dâm dục dần dần cổ vũ ác niệm trong lòng.

Hắn bắt đầu nếm hết tư vị tâm ma, sa vào dục niệm tiêu hồn thực cốt, sau khi tinh thần thanh tỉnh chính là tra tấn đau đớn.

Ngày ngày đêm đêm đều bị vây khốn không thể thoát thân.

Lúc Mộc Khanh Khanh ngủ đến năm thứ năm trăm, rốt cuộc Dung Hiên cũng được phụ quân mình cho phép làm chủ Côn Luân sơn.

Hắn có thể chờ năm trăm năm chưa từng gặp người yêu. Nghi thức xã giao cầu phúc bảo hộ hắn có thể không cần. Lạnh nhạt cự tuyệt ngàn năm không đổi hắn cũng có thể chịu đựng. Nhưng chỉ có một chuyện, nếu có một nam nhân khác xuất hiện trong tầm nhìn thậm chí trong lòng của nàng, sẽ làm hắn phát điên.

Hoặc là nói, nếu phát điên rồi hắn sẽ khó có thể che giấu bộ mặt thật của chính mình.

_____

Dương: Chương này có hơi khó hiểu nên ta sẽ giải thích một chút:

 Ngàn năm trước, Trạch Khanh thượng thần đã từng từ chối Dung Hiên một lần. Nhưng hắn cũng không có quá nhiều mất mát.

 Sau đó Trạch Khanh thượng thần ngủ say 500 năm, Dung Hiên sau khi biết tin thì tìm đến rượu "Túy Tiền Trần" vì muốn dứt tình. Nhưng không ngờ rượu này lại giúp hắn nhớ lại những TG trước (tên rượu có thể hiểu nôm na là "Say kiếp trước"). Nhưng lúc này bản thân Dung Hiên không hề có ký ức của TG thực cho nên chỉ cho rằng những gì mình mơ thấy là chuyện kiếp trước. Từ đây hắn mới bắt đầu có tình ý thật sự với Khanh Khanh, còn tình cảm trước đó chỉ là do thiết lập nhân vật mà thôi.

Dung Hiên của hiện tại chính là một người có lòng chiếm hữu cực mạnh khoác vẻ ngoài ngụy trang nho nhã.

 Còn "Khí linh" mà Dung Hiên cướp về chính là hệ thống đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 67: Tiên hiệp (4)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Dung Hiên hờ hững nhìn chăm chú vào "Khí linh" mà ngày đó hắn đã không màng nguy hiểm bị người yêu phát hiện cướp đi, một đoàn ký hiệu kỳ quái xoay xoắn ốc xung quanh chính là thực thể của nó sao?

Cho dù trong lòng đã đem "Khí linh" đã dụ dỗ người yêu của mình đi thông đồng hồ ly tinh này thiên đao vạn quả mấy vạn lần, nhưng hắn vẫn kìm chế tâm tình tìm tòi nghiên cứu "Khí linh" này trong ngoài một phen.

Mấy ngày nay vì "Khí linh" hoàn toàn xạ lạ với Dung Hiên mà nói, hắn thực sự đã phí không ít sức lực, những vật thiên kỳ bách quái trên thế gian đếm không hết, Dung Hiên không hề hoang mang với việc "Khí linh" này từ đâu tới, nhưng hắn phát hiện hình như khí linh này tồn tại một loại quan hệ khế ước với Khanh Khanh của hắn.

Tựa như "Nhiệm vụ" ngày ấy ở Thanh Khâu hắn nghe được, "Khí linh" phát ra yêu cầu nhiệm vụ với Khanh Khanh, mà Khanh Khanh muốn thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ để thu hoạch thứ gì đó.

Mà nguyên nhân sở dĩ hắn cho rằng đây là một loại quan hệ khế ước mà không phải đơn phương hiếp bức chính là: "Khí linh" này thật sự quá yếu, hắn có thể dễ như trở bàn tay bức bách nó hiện ra nguyên hình thực thể, sau khi bị mình bắt đi lại càng không có năng lực đánh trả, thậm chí vẫn còn là một vật chết thần trí chưa mở, loại "Khí linh" có thực lực mức này sao có thể có khả năng hiếp bức thượng thần tôn sư Khanh Khanh chứ. Chỉ là không biết "Khí linh" này lấy đâu ra lá gan, vậy mà dám làm trò trước mặt hắn để người yêu của hắn và con hồ ly tinh kia cộng độ xuân tiêu?

Ha ha.

Vẻ mặt Dung Hiên âm lãnh tàn nhẫn, trên mặt còn mang theo một lớp ẩn nhẫn tức giận và ngoan độc, cố nén xúc động muốn hủy diệt "Khí linh" này hoàn toàn, Dung Hiên dời tầm mắt khóa trên một cái hộp thần bí hắn vừa mới lấy ra được từ "Khí linh", hắn đưa thần thức bao trùm bên ngoài, có thể cảm giác được trong hộp có năm loại ký hiệu dây xích đan chéo nhau, nhưng khi hắn muốn tiến thêm một bước để biết được nội dung trong đó, lại phát hiện chiếc hộp thoạt nhìn thông thông thường thường này lại gây trở ngại thần thức của hắn triển khai tìm kiếm.

Tuy rằng không thể thâm nhập tìm kiếm nội dung trong đó, nhưng Dung Hiên cũng có thể biết được một ít, cảnh tượng hoan ái dây dưa kiều diễm, rõ ràng quen thuộc. Dung Hiên hầu như có thể kết luận "Khí linh" này nhất định có liên quan đến giấc mộng kiếp trước mà mình say rượu ở ngàn năm trước, năm ký hiệu dây xích bị phong ấn cũng khẳng định năm kiếp nhân duyên của mình và Khanh Khanh có liên hệ sâu xa.

Nghĩ đến năm kiếp nhân duyên mà mình đã mơ thấy kia đều không phải là si tâm vọng tưởng, mà người yêu cũng rõ ràng chính xác đã từng cùng mình ân ái sung sướng, Dung Hiên liền cầm lòng không đậu lộ ra tươi cười. Biểu tình sáng lạn vui vẻ hiện giờ của hắn cùng với sự âm trầm đáng sợ vừa rồi tương phản cực lớn, đều khiến người ta cảm khái với công phu biến sắc mặt lợi hại của Dung Hiên đế quân.

Vì thế, mang theo sự tự tin và nhộn nhạo kỳ lạ, Dung Hiên đế quân "Thân thể ôm bệnh nhẹ" sau khi từ Thanh Khâu trở về lần đầu tiên bước ra khỏi phủ đệ, hơn nữa trước tiên liền bay đến chỗ Trạch Khanh thượng thần định cư cùng núi với hắn.

Khóe môi Dung Hiên mang ý cười, nhìn rất dịu dàng thuần lương.

Đương nhiên, cũng chỉ là nhìn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thanh Vân mấy ngày trước ngẫu nhiên nhìn thấy bộ mặt thật của đế quân yên lặng cầu nguyện trong lòng, nàng nỗ lực để tiếng nói run rẩy của mình không quá rõ ràng:

"Bẩm... bẩm đế quân, thượng thần gần đây thân... Thân thể ôm bệnh nhẹ, không... Không tiện gặp khách."

Dung Hiên nhìn tiên tì thoạt nhìn hình như sắp khóc lên kia, có chút mờ mịt, hiển nhiên đế quân là quý nhân hay quên, không nhớ rõ mấy ngày trước chính mình ở cũng ngay tại đây đã từng giáo huấn Thanh Vân cùng với một vị tiên tì khác một phen, có điều lúc ấy hắn lửa giận công tâm, đố kỵ và phẫn nộ suýt nữa đã thiêu đốt lý trí hắn, lại sốt ruột đi tìm người yêu tra rõ ngọn ngành, những lời thuận miệng răn dạy một phen thật sự không thể làm hắn nhớ trong lòng.

Nhưng việc này cũng không gây trở ngại cho đế quân tiếp tục duy trì mặt ngoài khiêm khiêm như ngọc nhưng lại thực thi uy hiếp của hắn, thanh âm mang ý cười hỏi tiểu tiên nga vẫn đang run bần bật kia, "À, vậy sao?"

Vẫn là thanh âm trầm thấp dễ nghe của đế quân, chỉ là âm cuối cao lên, mang theo một ít ý vị.

Nhưng Thanh Vân lại không sao chịu đựng nổi sự uy hiếp mà sinh mệnh không thể thừa nhận này, lập tức đập đầu xuống đất, hơi không có cốt khí nói ra chân tướng mà thượng thần đã giao đãi là cần phải dấu diếm, "Thượng... Thượng thần đã phân phó, không thể... Không thể chiêu đãi tiên khách nữa, nàng chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon... Thượng thần mới vừa tỉnh ngủ còn có hơi... Mệt."

Dung Hiên giả dối thở dài một hơi, "Ta chỉ là muốn đến nhìn Trạch Khanh thượng thần một cái mà thôi, nếu thượng thần không tiện gặp khách, ta cũng không làm phiền." Nhẹ nhàng vung tay áo, nâng Thanh Vân dậy, vẻ mặt ta rất vô tội ngươi dựa vào cái gì mà sợ hãi như vậy.

Thanh Vân: "..."

Mặc kệ vẻ mặt giống như tất chó của Thanh Vân, trong lòng Dung Hiên nhủ thầm, nếu ban ngày Khanh Khanh muốn nghỉ ngơi, vậy buổi tối mình lại đến, đúng là không còn gì thích hợp hơn.

Ừm, lý luận này đúng là không chỗ nào chê.

Sau khi hạ quyết tâm, Dung Hiên cực kỳ sảng khoái rời đi, nhưng hắn cũng không hồi phủ. Mà là ngựa quen đường cũ bay đến nơi ở của Tửu Tiên, không vừa vặn chính là, hôm nay Tửu Tiên lại thanh tỉnh chứ không say.

Say hay không không quan trọng, chuốc say là được.

Mấy canh giờ sau, Dung Hiên đế quân lại lần nữa thành công đào đi một vò rượu mới vừa bị chôn xuống mấy trăm năm, chỉ là không biết sau khi Tửu Tiên tỉnh dậy sẽ hoang mang thế nào đây, rượu nghìn năm qua của hắn sao lại vơi nhanh như vậy? Đặc biệt là mỗi lần hắn đều phải cực cực khổ khổ đi một chuyến lại một chuyến đến hoàng tuyền mới nhưỡng tốt được mấy cái bình rượu trước kia.

Không đề cập tới Tửu Tiên buồn bực như thế nào, Dung Hiên lại lần nữa trở lại sau núi Côn Luân, sắc trời đã tối sầm không ít, thật cẩn thận tìm đường không người, Dung Hiên lặng lẽ ẩn vào trong cung của Mộc Khanh Khanh, sau khi che giấu thân hình hắn hơi có chút lớn mật trực tiếp tiến vào tẩm điện của Mộc Khanh Khanh.

Nếu thật sự muốn tính, thân thể của Mộc Khanh Khanh ở thế giới này mới ngủ say ngàn năm, thậm chí sau khi cô xuyên qua mà đến nói không chừng cũng đã theo thân thể của nguyên chủ ngủ mấy trăm năm, tất nhiên sẽ không có cảm giác mệt mỏi, nhưng cũng có lẽ là bởi vì chính bản thân Mộc Khanh Khanh có thói quen ngủ, hoặc là nói thân thể này còn có tập tính trời sinh lười biếng của thần thú, vào lúc trời vừa mới tối Mộc Khanh Khanh đã sớm lười biếng nằm trên giường, nhắm mắt lại chợp mắt nghỉ ngơi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trong lúc mơ mơ màng màng cô cảm giác được có một hơi thở xa lạ xâm nhập, đang muốn trợn mắt nhìn một cái xem là ai to gan xông vào trong tẩm cung của mình như vậy, liền bị một miếng vải lụa màu trắng che mắt, trong nháy mắt làm Mộc Khanh Khanh ngẩn ra.

Cũng chính là ngay lúc nhất thời không bắt bẻ nên cô liền lại lần nữa bị ôm sát vòng eo, hai thân thể thân thiết dính sát vào nhau, ái muội lăn lộn vài cái giao hòa trên giường.

Nhẹ nhàng giãy giụa mấy cái, Mộc Khanh Khanh thấy người phía sau không động đậy, cũng liền dừng động tác, chỉ riêng áo đơn phía sau lưng đã dễ dàng có thể cảm giác được thân thể dày rộng, nóng rực của nam nhân.

Sau khi kịch liệt vận động, sự an tĩnh có vẻ rất ái muội, trên người nam nhân truyền đến mùi rượu hơi say, cũng thêm mấy phần hương vị tình dục say lòng người, huống chi hai người hiện tại vẫn là tư thế nữ trên nam dưới lăn qua lộn lại trên giường.

Hơi thở trêu chọc người phả lên vành tai phá lệ mẫn cảm của Mộc Khanh Khanh, lỗ tai không tự giác nhiễm hồng nhạt run rẩy mấy cái, khiến hô hấp của người sau lưng lại nặng thêm rất nhiều, tiếng thở dốc cố tình đè thấp cũng trầm thấp tràn ngập từ tính nói không nên lời.

Bị trêu chọc như vậy, Mộc Khanh Khanh khẳng định là không thể không có cảm giác, không được tự nhiên xoay người vài cái, thân thể kề sát của hai người càng thêm nóng rực thiêu đốt, nhưng như thế lại càng không thể nhịn được bắt đầu cọ thân thể của chính mình ma sát cây gậy khả nghi...

Thật đúng là suy diễn được một tấc lại muốn tiến một thước tốt nhất.

"Làm càn! Ngươi..."

Mộc Khanh Khanh bị làm lơ đã có chút tức giận, Dung Hiên ngo ngoe rục rịch như đã tiếp thu được tín hiệu gì đó, đói khát đã lâu khiến hắn nhịn không được phủ lên đôi môi anh đào phát ra lời mời gọi.

Đôi môi mềm mại tương giao quấn quýt si mê thực sự làm người ta mê muội, nhưng Dung Hiên cũng chưa quên mục đích của chuyến đi này, rượu ngon tinh khiết và thơm say lòng người theo cái lưỡi mười phần xâm lược cùng nhau xâm lấn, trong trò chơi truy đuổi và né tránh ái muội của hai cái lưỡi, rượu ngon cũng đều bị đưa đến cổ họng Mộc Khanh Khanh.

Mặc dù mục đích muốn cho Mộc Khanh Khanh uống "Túy Tiền Trần" của Dung Hiên đã đạt được, nhưng nụ hôn đã chờ mong ngàn năm vẫn chưa kết thúc, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng càng lúc càng nóng rực, thượng thần đã say chuếnh choáng thực sự vô lực từ chối, chiếc lưỡi đinh hương mềm mại càng vô pháp ngăn cản Dung Hiên điên cuồng xâm lược, hàm trên mẫn cảm bị thô lỗ đảo qua, triền miên xa lạ trong khoang miệng đối với thượng thần mà nói lại chọc người cuồng loạn.

Không biết qua bao lâu, hai người kề sát cũng đã không phân rõ là ai chủ động, ai phối hợp, chỉ có tiếng nước dâm mị từ giữa môi răng hai người phát ra, giữa mơ hồ còn có chất lỏng màu bạc trong suốt nhỏ giọt từ khóe miệng thượng thần.

Chờ đến khi rốt cuộc Dung Hiên cũng buông tha mỹ vị đã đến tận miệng, Mộc Khanh Khanh sớm đã lâm vào giấc mộng say, tuy rằng thoạt nhìn một mình hắn diễn một vở kịch không ngắn, nhưng tâm tình tốt của Dung Hiên cũng chưa từng giảm bớt, cúi đầu nhìn về phía hạ thân sưng to, Dung Hiên không muốn thiệt thòi chính mình, không hề do dự cởi sạch sẽ quần áo hai người.

Cố chấp ôm sát thân thể mềm mại vào trong ngực, nụ cười trên khóe miệng Dung Hiên cũng mang theo vài phần không có ý tốt: "Câu dẫn quấn quýt si mê ta nhiều kiếp như vậy, một đời này sao có thể nhìn nam nhân khác đây? Khanh Khanh thật sự nên bị phạt."

Đỡ phân thân thô tráng đứng thẳng, Dung Hiên từng chút một thăm dò vào chốn đào nguyên của thượng thần, đợi đến khi hoàn toàn xâm nhập xong, trên mặt Dung Hiên rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Thân mật lưu lại từng nụ hôn ướt át trên mặt Mộc Khanh Khanh, Dung Hiên phân nguyên thần của chính mình ra, lặng yên lẻn vào trong giấc mộng say của người bên cạnh.

Sự trừng phạt của hắn sắp bắt đầu rồi. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 68: Tiên hiệp (5) xuyên vào thế giới thứ nhất, sư sinh play [h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh có sao cũng không thể tưởng tượng được, thế nhưng lại có một ngày, cô, vậy mà lại rõ ràng hồi tưởng lại được thế giới nhiệm vụ mình đã từng trải qua.

Bởi vì tác dụng loại bỏ tình cảm của hệ thống, cô chưa bao giờ có ký ức về thế giới nhiệm vụ mà mình từng trải qua, nhưng hiện tại, cô lại cực kỳ tinh

tường nhớ tới thế giới thứ nhất mà mình đã trải qua sau khi cô vào "Tổ tình dục", mà những người đã gặp những chuyện đã trải qua trong nhiệm vụ đó cô đều nhớ rõ ràng vô cùng, giống như ký ức này chỉ vừa mới xảy ra vậy.

Đứng trên bục giảng quen thuộc, Mộc Khanh Khanh có thể cảm giác được, thời gian xung quanh rõ ràng đã cố tình đứng yên, vẫn là lớp học trong trí nhớ kia, một loạt gương mặt quen thuộc đều đang nhắc nhở cô, đây đúng thật là thế giới mình đã từng trải qua.

Nhưng càng là như thế, cô càng khó mà tin tưởng, cô biết khúc mắc của chính mình. Bởi vì đã từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng người mà mình gọi là "Mẹ" kia giao hoan cùng gian phu, cô vẫn luôn có điểm bài xích đối với loại chuyện như tình dục này.

Cô đối với người đàn bà nguyện ý vì tất cả đàn ông mà mở hai chân ra kia chỉ có cảm xúc ghê tởm, "Mẹ" của cô, bởi vì bị phát hiện yêu đương vụng trộm, không tiếc cùng gian phu giết chết người chồng của chính mình, loại người này, hắn là nên bị nhốt trong ngục giam cả đời...

Nhìn người đang ngồi trên bàn giáo viên ngốc lăng ra, Dung Hiên dựa vào chỗ ngồi không kìm được cười khẽ, ký ước một đời này hắn là đã được hấp thu tốt, kế tiếp, vẫn nên làm chút vận động cho tiêu hóa đi.

"Đứng dậy --"

"Chào cô --"

Mộc Khanh Khanh không kịp sửa sang lại cảm xúc của mình, động tác và thanh âm chào hỏi đồng thanh đã chậm rãi vang lên, một màn không thể tưởng tượng trước mắt này, đây... Đây là lại trở về thế giới kia lần nữa sao?

Nếu thật là một lần nữa trở về, vậy... Đường Kỳ Dung, không đúng, là Dung Hiên... Cũng ở trong phòng học này?

Giương mắt nhìn lên, Mộc Khanh Khanh quả nhiên phát hiện thân ảnh soái khí như ánh mặt trời kia.

Tuy trong phòng học có cả trai lẫn gái đồng lứa, nhưng Dung Hiên vĩnh viễn đều là người dễ thấy nhất. Mộc Khanh Khanh bị hấp dẫn nhìn về phía hắn, vừa vặn, Dung Hiên cũng mang theo đôi mắt chứa ý cười, không hề chớp mắt nhìn cô, sau khi tầm mắt vi diệu chạm vào nhau, còn ngả ngớn hôn gió với cô một cái.

Cô giáo Mộc bỗng dưng bị trêu chọc, bên tai đỏ lên, trốn tránh dời tầm mắt, có chút hoảng loạn hô một tiếng "Ngồi xuống", cúi đầu lung tung sắp xếp giáo án vốn đã rất chỉnh tề trên bàn, tiếng tim đập đã ổn định nhưng trong lòng lại khó hiểu xẹt qua một dòng nước ấm.

"Tiết này mọi người tự học trước đi, hôm nay không dạy nội dung mới." Không nói đến chuyện cô căn bản không biết tiết học này nên giảng cái gì, chỉ riêng tình trạng thân thể cô hiện giờ cũng không cho phép cô giảng bài như bình thường: Trong hoa huyệt mềm mại của cô, xúc cảm đột ngột lại ấm áp quen thuộc, một ngón tay bỗng nhiên tiến vào hoa huyệt mềm mại.

Không để ý tới âm thanh hoan hô nhảy nhót của bọn học sinh tự cho là rất điệu thấp, Mộc Khanh Khanh căng chặt huyệt thịt lại, cứng đờ ngồi trên bàn giáo viên không dám lộn xộn, ngước mắt nhìn về phía đầu sỏ gây tội -- quả nhiên, thiếu niên như ánh mặt trời đang cười đến sáng lạn với mình, chỉ là ngón trỏ thật dài khớp xương rõ ràng lại sắc tình ái muội cọ xát bên môi hắn, bỗng nhiên cong lên gõ môi, duỗi thẳng xoay tròn, khiến Mộc Khanh Khanh từng chút từng chút phun ra ái dịch tình dục.

Bị ngón trỏ thon dài thâm nhập sâu sắc, lại không hề có quy luật tìm kiếm trái phải, cô giáo Mộc nghiêm túc ngồi trên bục giảng chỉ có thể đỏ mặt, rồi lại không thể làm ra hành động phản kháng, chỉ có một đôi mắt sóng sánh ánh nước trừng bạn học Dung đang không ngừng tác quái, tình dục trong thân thể dần dần bị phóng đại lên, chỉ qua một lát, trên ngón trỏ chôn trong cơ thể cô đã tràn đầy ái dịch bại lộ ra bên ngoài.

Rõ ràng là đám học sinh vẫn còn tràn đầy trong phòng học, những học sinh đều cúi đầu viết tự đọc sách an tĩnh học hành, chỉ có Dung Hiên cũng là một học sinh lại càng không đứng đắn khiêu khích cô, đặt ngón tay ướt dầm dề phía dưới mũi, hắn si mê hít thật sâu hương vị tình dục say lòng người của cô, còn một tấc lại muốn tiến một thước đưa ngón tay tràn đầy hoa dịch ướt dính vào trong miệng, đôi môi mút chặt, đầu lưỡi linh hoạt mềm mại si ngốc đoạt đi tất cả chất lỏng của cô.

Dung Hiên đang ở kia thản nhiên tự đắc phẩm vị hoa dịch, còn Mộc Khanh Khanh rốt cuộc cũng không thể kìm nén tình dục đang tăng vọt trong cơ thể nữa, ngón tay gợi lên sự ngứa ngáy trong hoa huyệt, lại không thể lấp đầy sự trống rỗng của cô, đầu lưỡi linh hoạt kia cũng chỉ ngẫu nhiên quét cọ một chút, lại lập tức thối lui, sao cô còn không hiểu được, Dung Hiên chính là cố ý câu dẫn cô, cố ý muốn nhìn dáng vẻ dục cầu bất mãn chỉ có thể dựa vào hắn của cô.

Nếu là tình huống khác, Mộc Khanh Khanh chắc chắn sẽ không hành động như hắn muốn, chỉ là hiện tại, cô thật sự bị ngón tay không ngừng lộn xộn trong hoa huyệt cùng với đầu lưỡi như gần như xa tra tấn đến khó chịu, cán cân lý trí và tình dục dần dần lệch đi, Mộc Khanh Khanh cúi đầu, mượn bàn giáo viên che đậy, tay phải di chuyển xuống phía dưới.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô đang mặc chính là váy công sở bó sát người, quần lót cũng là quần chữ Đinh (丁) tinh tế, khi ngồi váy sẽ bị rút về phía trước không ít, ngón tay cô xuyên qua giữa hai chân, dễ như trở bàn tay đi vào một mảnh hoa huyệt lầy lội, đẩy vải vóc sang một bên môi âm hộ, gấp không chờ nổi dùng ngón tay xoa lên hoa môi mềm mại của chính mình.

Cô dùng một ngón tay nhẹ nhàng ấn âm đế ngứa ngáy, một ngón tay khác dán lên môi âm hộ trên dưới ma xát thịt mềm bị ái dịch thấm ướt, thân thể nhạy cảm của Mộc Khanh Khanh run rẩy, hai chân nhũn ra lại xoắn chặt ngón tay phải đang tự an ủi của cô.

Đắm chìm trong khoái cảm tự an ủi, Mộc Khanh Khanh không biết từ khi nào chính mình cũng đã nhét ba ngón tay vào, ngón tay phái nữ tuy rằng rất nhỏ, nhưng có còn hơn không, tự mình điều khiển ngón tay đâm thọc điểm nhạy cảm, vách trong nghiền ép ma sát, dục vọng thiêu đốt đến kịch liệt phóng đãng, khoái cảm mãnh liệt rất nhanh đã khiến cho cô quên hết mọi thứ, không thể kìm được đạt tới cao trào.

Một cơn sóng dâm dịch lớn phun ra, trên tay Mộc Khanh Khanh tất cả đều là dâm dịch bị bắn ra, thân thể của cô vẫn chưa thoát khỏi hưng phấn cao trào, bên tai đã thân mật truyền đến thanh âm của Dung Hiên: "Cô chơi rất vui vẻ nhỉ?"

Dung Hiên cầm sách giáo khoa, thiếu niên nửa cong eo tinh thần phấn chấn như ánh mặt trời, vẻ mặt nghiêm túc hiếu học hỏi cô giáo của mình.

"..." Mộc Khanh Khanh cắn môi, không nói lời nào, sợ mở miệng thì tiếng thở dốc dâm đãng của mình sẽ quấy nhiễu lớp học.

Nhìn khuôn mặt hoa đào kiều diễm, thỏa mãn tình dục, sự ẩn ẩn ghen tuông trong lòng Dung Hiên bị đánh tan, tuy lần này cô giáo tự tiện dùng ngón tay chơi tiểu huyệt, nhưng kế tiếp chính mình sẽ có thể trừng phạt cô thật tốt.

"Cô à, đứng lên đi, em muốn cho các bạn học nhìn em thao cô..." Dung Hiên không cho phép kháng cự nói, hai tay tràn ngập lực lượng ôm lấy eo thon nhỏ một tay có thể ôm hết của cô lên.

Mộc Khanh Khanh ở chỗ này căn bản không có biện pháp phản kháng yêu cầu của hắn, chẳng qua cho dù có thể phản kháng, ngón tay tinh tế mang đến cao trào vừa rồi căn bản không thể thỏa mãn cô, huyệt thịt bị dâm dịch tưới đến mềm nhũn lại lần nữa không biết xấu hổ nổi lên cảm giác ngứa ngáy.

Ỡm ờ, Mộc Khanh Khanh giả vờ đứng dậy giảng bài cho hắn, nửa cong eo, đôi tay chống lên bàn giáo viên phía trước hai người, cô nghiêng đầu, trong mắt tất cả đều là tình yêu sâu đậm không thể thoát khỏi.

Bị ánh mắt ấm áp ngọt ngào nhìn chăm chú như vậy, Dung Hiên có chút nghiến răng nghiến lợi ghé sát cô nói: "Cô à, em thật muốn làm chết cô."

Vừa nghe thấy lời nói thô tục này của hắn, mặt hoa đào của Mộc Khanh Khanh hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ mê người, chiếc cổ lộ ra bên ngoài cũng mang theo một tầng hồng nhạt mê người.

Mượn bàn học ngăn cản, hai người lớn mật để hạ thân dán sát vào nhau ngay tại căn phòng dạy học trống người này, côn thịt thô tráng sớm đã cương cứng thân mật dán lên bối thịt trơn mềm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh vừa mới cao trào qua một lần, giữa hai chân tất cả đều là chất lỏng chảy ra từ trong huyệt, côn thịt Dung Hiên nương theo dâm dịch này rất nhẹ nhàng có thể tiến vào trong cơ thể cô, chỉ là tốt xấu vẫn còn nhớ tới các bạn học trong phòng, động tác giao hoan của hai người khắc chế lại tốn sức, hắn chỉ tiến vào nửa thân gậy liền ngừng lại, nhợt nhạt kiểm tra thí điểm, lặp đi lặp lại trêu cợt cô đến tâm ngứa khó nhịn.

"Cô ơi, đề này... Là rất "Chuyên sâu*" hay là "Dễ hiểu**" đây?" Dung Hiên đứng phía sau Mộc Khanh Khanh, hai thân thể nóng như lửa gắt gao dán chặt, lời nói ra tựa như trực tiếp tràn vào lỗ tai cô.

*Chuyên sâu (深入): còn có nghĩa là thâm nhập, vào sâu.

** Dễ hiểu (浅显): Từ 浅 (thiển)

có nghĩa là nông, cạn.

Mộc Khanh Khanh căn bản không có biện pháp trả lời câu hỏi của học sinh hư này, hắn hỏi chỗ nào là để toán học chứ... Rõ ràng là cự căn cố ý treo tại đó không cho cô ăn mới đúng!

"...Cho em, sâu... Sâu một chút a a a... Dung Hiên..." Cô nhẹ giọng nỉ non, trong miệng không ngừng thốt ra tiếng rên rỉ, một đôi mắt mê mang ngập nước nhìn hắn không rời, chỉ có thể bất lực không ngừng gọi tên của hắn, tựa như là đang kêu gào cho tất cả tình yêu tình dục không biết đủ của cô.

Dung Hiên chịu không nổi nhất chính là dáng vẻ cả thân lẫn tâm cô đều ỷ lại chính mình, mặc kệ là chuyện gì hay điều kiện gì, chỉ cần cô lộ ra biểu tình như vậy, hắn đều chỉ biết mềm lòng.

Bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng: "Lần này tha cho em trước, nhất định sẽ cho em ăn no, sau khi ra khỏi mộng cảnh nhất định sẽ trừng phạt em, Khanh Khanh."

Tâm niệm vừa động, bọn học sinh trong mộng cảnh đều đã bị mất đi thần trí, một đám đều tựa như rối gỗ ngốc lăng không nói một lời cũng không cử động.

Đã không còn những "Sinh linh" có thể "Thấy" thân thể mỹ nhân, Dung Hiên lòng dạ cực kỳ hẹp hòi hoàn toàn buông thả động tác, rút gậy thịt cũng đồng dạng nghẹn khuất khó chịu ra, ôm thân thể mềm mại của cô xoay lại, để cô đưa lưng về phía phòng học, váy ngắn bị vén lên lộ ra cái mông trần trụi nhếch lên cao cao, nửa người trên dựa vào bảng đen, một bộ ngực ngạo nghễ cũng hầu như trần trụi trong không khí.

"Ha... Đừng... Đừng mà... Có người a..." Cả thân lẫn tâm Mộc Khanh Khanh đều đặt trên người Dung Hiên nên không phát hiện ra động tác nhỏ hắn làm, chỉ cho rằng học sinh trong phòng học đều ở dưới bục giảng nhìn cô.

Mông thịt đầy đặn ngạo nghễ nhếch về phía Dung Hiên, hoa huyệt như ẩn như hiện giữa bắp đùi hầu như đều bại lộ trong không khí, còn có dâm dịch nhè nhẹ không chịu khống chế nhỏ giọt giữa hai chân... Cô cứ dâm đãng không biết xấu hổ như thế, tất cả đều bị bọn học sinh của cô nhìn thấy!

Nhìn cô hình như hiểu lầm dưới bục giảng còn có học sinh đang nhìn, Dung Hiên cũng ác ý không thèm giải thích, ngược lại còn thẳng lưng đưa côn thịt mới vừa thoát ly khỏi ôn nhu hương đâm vào, không cho cô bất kỳ thời gian suy nghĩ nào, dùng tư thế vào từ phía sau, dừng lại rồi hung mãnh thao làm.

"Đúng vậy... Phía dưới đều là bạn học của tôi, học sinh của em, đều đang nghiêm túc quan sát tiết học giáo dục giới tính của cô giáo em đấy." Dung Hiên chỉ cảm thấy ôn nhu hương cô cho hắn vừa chặt vừa ướt, tư vị mỹ diệu làm hắn nghiện, đâm vào rút ra muốn ngừng mà không được.

Mộc Khanh Khanh bị động tác bất ngờ của hắn dọa tới, đầu óc có chút trì độn không kịp phản ứng, nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ không cố kỵ này của hắn, nháy mắt cũng đã đoán được tám chín phần mười, chỉ bằng dục vọng chiếm hữu của "Đường Kỳ Dung" đối với cô trong thế giới này, chắc chắn so với cô hắn càng không muốn thân thể quý giá của cô bị nhìn thấy.

"Anh... anh chậm một chút..." Nghĩ kỹ chuyện này, Mộc Khanh Khanh lắc lắc cái mông vẫn luôn bị hắn nắn bóp, trong miệng cũng yêu kiều thốt ra thanh âm làm nũng, động tác của hắn vừa mạnh mẽ vừa hung hãn.

Một tay tiếp tục vuốt ve bờ mông đầy đặn mười phần của cô, một tay khác của Dung Hiên chui vào áo sơ mi trắng đã bị chà đạp đến lỏng lẻo, thăm thú bộ ngực đang chịu vắng vẻ, "Thật không hiểu nổi em, muốn chậm lại cũng là em, không biết đủ cũng là em."

Không để ý tới cô khẩu thị tâm phi, Dung Hiên tiếp tục dùng tư thế vào từ phía sau thâm nhập vào hoa huyệt cô, hắn thích dùng hết khả năng tiến vào trong cơ thể cô, dùng quy đầu của hắn tiếp xúc săn sóc hoa tâm cô, tiến vào chỗ sâu nhất của cô.

"Ha a... Sâu quá... Cắm quá... Lợi hại..."

Thoải mái rên rỉ ra sự thỏa mãn vui thích, Mộc Khanh Khanh nửa híp con ngươi, chỗ sâu trong hoa huyệt bị thăm dò hung mãnh, ngoại trừ cảm giác đau nhức rất nhỏ kia, trên dưới đều bị cảm giác thỏa mãn chiếm hữu thần phục.

Vô hạn kiều mị, vô hạn dâm ái.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 69: Tiên hiệp (6) xuyên vào thế giới thứ nhất, sư sinh play [h]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Tác giả có lời muốn nói:

Dung Hiên tiến vào thần thức của Mộc Khanh Khanh, tiến hành mấy trận sư sinh play. Ừm. Kéo đèn nhảy qua, các ngươi tự mình bổ não đi.

_____

Tách.

Tách.

Tách.

Đèn bên trong tẩm điện lập loè chớp tắt, tiếp tục an tĩnh trở lại.

Chỉ có giọng nam đột ngột vang lên, "Tỉnh rồi?" Da thịt đói khát của hắn phảng phất như dán vào cô, da thịt trần trụi kề sát, một khắc cũng không nỡ rời khỏi, "Thượng thần của ta..."

Mộc Khanh Khanh không hề phòng ngừa bị mở ra ký ức đã phong ấn, không thể nghi ngờ là cực kỳ mộng bức, nhưng trước mắt quan trọng nhất vẫn là làm cho oan gia nào đó tạm dừng động dục!

"Ngươi... Ngươi ngươi đừng xúc động!" Né tránh Dung Hiên có ý định cắn lên cổ cô, Mộc Khanh Khanh vẫn hy vọng cùng với cái bug này tiến hành giao lưu tình cảm trước.

Dung Hiên nhẹ nhàng nhướng mày, khóe môi gợi lên, lôi kéo tay cô đến hạ thể đang tương liên của hai người.

"Ta xúc động? Rõ ràng là dâm thủy của thượng thần nàng... " xúc động " côn thịt của ta."

Mộc Khanh Khanh không hề phòng ngừa bị dính một tay dâm dịch khóc không ra nước mắt, cho dù là ai bị mộng xuân làm thời gian lâu như vậy cũng đều sẽ có phản ứng thôi!

Nhịn rồi lại nhịn, Mộc Khanh Khanh vẫn lúng túng mở miệng, nhẹ giọng nói: "Quần, quần áo của ta đâu?"

Dung Hiên: "Tất nhiên là cởi rồi." Đỉnh đỉnh eo, thành công thu hoạch được một tiếng rên rỉ yêu kiều.

Mộc Khanh Khanh bày ra vẻ mặt ấm ức bị khi dễ: "Ưm, chúng ta nói chuyện trước đã a..."

Tên đã sớm lên dây không thể không bắn, Dung Hiên vừa vuốt ve vừa mở miệng nói: "Thượng thần chớ ấm ức, Dung Hiên và người ở chung một núi, bảo hộ một phương, tất nhiên là sẽ thỏa mãn người, kiệt lực thỏa mãn."

"Túng dục hại thân, ngươi nghỉ ngơi trước một chút ưm..." Mộc Khanh Khanh hư hư thực thực hoài nghi năng lực tính phúc của đế quân bị chặn miệng, trong căn phòng bóng đêm mông lung, lại chỉ còn một trận âm thanh dâm mị phóng đãng.

Mặt trời đã lên cao ba sào, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi.

Hồ ly tinh mà Trạch Khanh thượng thần của Côn Luân tiên sơn mấy ngày trước đây tâm tâm niệm niệm, vừa vặn là hôm nay, tiểu linh hồ bị Trạch Khanh thượng thần bắt, không, mời đến Thanh Khâu rốt cuộc cũng tới.

Trong lòng Thanh Linh nghĩ, nếu thượng thần nhà mình coi trọng tiểu hồ ly này như thế, vậy nàng dứt khoát đưa tiểu hồ ly đến tẩm điện đi, cũng có thể làm cho thượng thần không lười nhác như vậy nữa, tỉnh lại vẫn rụt trong tẩm điện, cả ngày không ra.

Sau khi hạ quyết tâm, Thanh Linh liền dẫn tiểu hồ ly đến ngoài cửa tẩm điện của thượng thần.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Thanh Linh, ngay lúc này, thượng thần vẫn còn ở trong điện không dậy nổi. Thanh Linh bất đắc dĩ thở dài, phân phó tiểu hồ ly chờ ngoài cửa, dự định tự mình đẩy cửa vào, bẩm báo thượng thần tin tức linh hồ Thanh Khâu đã tới cung.

Chỉ là Thanh Linh còn chưa kịp đẩy cửa điện, cửa đã được mở ra từ bên trong.

Đi ra từ tẩm điện của thượng thần chính là Dung Hiên đế quân, âu yếm đủ một đêm, hắn vừa rời khỏi thân thể non mềm, tâm trạng rất tốt đảm đương tiểu tiên truyền lời một lần, mở miệng hỏi Thanh Linh: "Tìm thượng thần nhà ngươi có chuyện gì?"

Vẻ mặt Thanh Linh mộng bức, ngốc lăng mà nhìn Dung Hiên đế quân tuy có tiên pháp che đậy, nhưng cổ, trên mặt tất cả đều là dấu hôn, đế quân, đây... Đây là bị thượng thần nhà mình ngủ rồi sao?

Trong lòng khiếp sợ xen lẫn nghi hoặc, Thanh Linh nhận ra Dung Hiên đế quân đang hỏi chuyện, rất nhanh đã hoàn hồn, giải thích một vài việc nhỏ giữa tiểu hồ ly và thượng thần.

Trong điện, Mộc Khanh Khanh mơ hồ nghe được ngoài cửa truyền đến động tĩnh, chỉ là cô bị lăn lộn một đêm, thân thể vừa mới được nghỉ ngơi, thật sự không có sức lực để nhìn, lúc mơ mơ màng màng đang muốn ngủ lại, chợt bị nam nhân đã quay lại nửa quỳ ôm trên giường.

Hoa huyệt ướt át ấm áp còn tồn tại lượng lớn tinh dịch và dâm thủy, không tốn chút sức lực nào, Dung Hiên liền cắm cứng rắn của mình vào trong đó, cảm xúc mỹ diệu mềm mại bao phủ lại không thể dập tắt một tia ghen tuông của hắn.

"Ưm... Đừng mà... Mệt mỏi quá a a..."

"Mệt?" Mới vừa biết được một "Tin tức tốt", Dung Hiên gấp không chờ nổi chia sẻ với Mộc Khanh Khanh, "Thượng thần sao có thể không muốn đây? Sao lại mệt được? Là muốn giữ gìn thân thể cho tiểu hồ ly kia của nàng sao?"

Cho dù tinh thần đã mệt tới mức cực hạn, nhưng thân thể lại bị khoái cảm quen thuộc cầm tù, Mộc Khanh Khanh mềm nhũn bám vào cánh tay Dung Hiên, dựa lên vai hắn, run lên theo lực đạo ác liệt của hắn, khó có thể ức chế rên rỉ ra tiếng, "Không có a... Ta... ta yêu chàng nhất, chỉ yêu chàng a a a a..."

Vốn tưởng rằng lời thổ lộ bày tỏ tình yêu có thể khiến người ở trên nghỉ ngơi một chút, nhưng động tác của hắn lại chỉ ngừng trong chớp mắt, tiện đà đó lại càng là hung mãnh va chạm và thanh âm cảnh cáo trầm thấp tàn nhẫn: "Đương nhiên nàng chỉ có thể yêu ta, nàng chỉ có thể là của một mình ta!"

Chờ đến khi Mộc Khanh Khanh bước ra khỏi cửa phòng, đã là một ngày đêm trôi qua.

Chỉ là từ nay về sau, trên trời dưới nhân gian, đến tận biển sâu dưới mặt đất, luôn có truyền thuyết nói về hai vị tiên chủ của Côn Luân tiên sơn, có một hoạt động tồn tại không thể cho ai: Mỗi khi ánh trăng nặng nề, không phải trong điện của Trạch Khanh thượng thần, thì chính là trong phủ Dung Hiên đế quân, luôn có âm thanh ưm a nhộn nhạo kiều suyễn dâm mĩ, xuân âm không dứt.

_____

Dương: Đợi lát nữa có chương cuối luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 70: Kết

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Chẳng qua chỉ trải qua một thế giới mà thôi, nhưng Mộc Khanh Khanh lại có cảm giác như đã qua trăm kiếp, bị chèn ép dưới dâm uy của mỗ Dung, đây là lần đầu tiên sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ, có được ký ức hoàn chỉnh.

Sau khi hệ thống của cô bị Dung Hiên bắt đi, Dung Hiên đã cải tạo hệ thống một phen, cũng thu hồi "Công cụ loại bỏ tình cảm" của cô, lúc ấy cô còn ngây thơ hỏi, sau này nếu lại làm nhiệm vụ, không có công cụ loại bỏ tình cảm sao cô có thể yên tâm thoải mái quyến rũ người khác được?

Hậu quả của những lời này chính là, cô bị giam vào phòng tối, bảy ngày bảy đêm, ngày ngày đêm đêm.

Cho đến khi gặp lại ánh mặt trời, cô chỉ nhớ rõ một ý niệm, sau này không bao giờ được nói chuyện mà quên mang đầu óc, bằng không thân thể sẽ bị tra tấn.

Sau khi trở lại thế giới hiện thực, Mộc Khanh Khanh tất nhiên cũng nhớ lại dáng vẻ "Nam phụ" đẹp trai của cô, chậc, tên boy tâm cơ này, thì ra ở thế giới hiện thực cũng đã sớm thông đồng với mình.

Nằm trên giường trong phòng nghỉ, Mộc Khanh Khanh chậm rãi lấy di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho tiểu ca ca của mình, chỉ là chưa kịp làm thì cô đã trực tiếp bị gọi tới văn phòng tổng giám đốc.

Mộc Khanh Khanh vẻ mặt mộng bức còn không biết đã xảy ra chuyện gì, khiếp sợ nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt này.

"Sao vậy? Lại quên anh là ai rồi à?" Tổng giám đốc tây trang giày da tới gần Mộc Khanh Khanh, trong giọng nói chậm rì rì lại ít nhiều chứa đựng uy hiếp và cảnh cáo.

Ở thế giới trước đã chịu đủ các loại trừng phạt, Mộc Khanh Khanh vội vàng lắc lắc đầu, "Không, không... Sao em lại quên anh được chứ."

Dung Hiên nhìn tiểu bộ dáng gặp may còn khoe mẽ kia của cô, sao còn nhịn được nữa, kéo người vào trong lòng ngực xoa bóp một phen rồi mới nghiêm túc cúi đầu, kề sát bên tai cô nhẹ nhàng nói lời âu yếm: "Ở bên nhau đi... Khanh Khanh của anh."

Mộc Khanh Khanh mặt đỏ tai hồng dựa vào lồng ngực Dung Hiên, bên tai trái là tiếng tim đập thình thịch, tai phải là tiếng thông báo dịu dàng của người đàn ông.

"...Được, ở bên nhau."

TOÀN VĂN HOÀN

_____

Dương: *Vậy là kết thúc rồi. Tuy có hơi hụt hẫng, nhưng nghĩ đến những bữa thịt thơm mà bộ truyện này đã mang lại cho chúng ta thì cái kết cũng không khó chấp nhận đến vậy. Có vẻ như nói đúng ra là hơi có thiên hướng OE để cho độc giả tự suy diễn một tẹo, nhưng trong lòng mình thì nó vẫn là HE. Mong mọi người cũng sẽ yêu thích bộ truyện này nhé.*

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình trong suốt khoảng thời gian mình edit bộ này, đây là bộ đầu tiên mà mình edit hoàn thành, còn nhiều chỗ sai sót mong mọi người thông cảm, mình sẽ beta lại trong thời gian sớm nhất có thể.

GÓC PR TRUYỆN □

Mình vừa đào hố mới, một bộ xuyên nhanh, tuy không có thịt hảo hạng, chỉ có thịt vụn, nhưng nữ chính và hệ thống cực bựa, cũng rất đáng yêu. Mọi người qua hố mới ủng hộ nhé. Hố mới tên là ***THỊNH THẾ HẮC LIÊN HOA*** *nha. Xie xie.*

Σ>―(〃°ω°〃)≡→

Ngoài ra thì mình vẫn đang edit bộ ***KẾ SÁCH CÔNG LƯỢC NAM THẦN PHẢN DIỆN****, bộ này thì cũng là xuyên nhanh, thiên về ngược tra, nam nữ cường, nhưng không có thịt. Ai muốn đổi khẩu vị có thể đọc thử. Mình vẫn đang ra đều đặn mỗi ngày một chương.*

Thanks mọi người. Love you ❤❤

Ngày lấp hố: 04/06/2019

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.